

Giới thiệu Sủng Phi 2

Truyện Sủng Phi 2 của tác giả Ái Hạ Lệ Từ là câu chuyện xuyên không của nữ chính về cổ đại về làm sủng phi.

Nàng đang sống ở hiện đại nhưng không biết vì sao mà nàng lại xuyên không, lại khiến nàng trở thành sủng phi, nhưng mục đích ban đầu của nàng là chỉ vì muốn thoát khỏi cánh sống chán nản chốn phủ đài mà tham gia tuyển phi.

Nhưng nếu nàng thích gã hoàng đế này. May mà hắn không phụ nàng. Một buổi sáng đột nhiên thay đổi, một buổi sáng vì đề. Vốn đã chuẩn bị tâm lý để làm người cô đơn cả đời, lại đề nàng tiến vào trái tim. Nàng đã đến đây thì ta sẽ không buông tay. Cũng may, nàng là của hắn. Máu thân ruột thịt, nhĩ tử ruột thịt, yêu thương cho đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

“Tiểu thư, không hay rồi, lão gia nói muốn đưa tiểu thư vào trong cung.” Xuân Mai, nha hoàn thân cận vội vàng vàng chạy vào trong phòng.

Chung Linh dừng bút lại, khẽ thở dài một cái rồi quay đầu lại nhìn nàng.

“Là sự thật đấy ạ, lần này Hoàng thượng tuyển tú, Chung phủ của chúng ta cũng có trong danh sách.” Thấy tiểu thư nhà mình có vẻ không tin, Xuân Mai vội vàng giải thích.

“Ta chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi, dù sao thì cũng không tới phiên ta phải vào trong cung.” Chung Linh nhìn nàng có phần kỳ quái, trừ phi..

“Là đại tiểu thư không muốn vào cung, tìm lão gia nói để tiểu thư đi thay.” Xuân Mai sốt ruột nói: “Không phải tiểu thư không biết trong cung là nơi như thế nào, ngàn vạn lần không thể vào đó đâu.”

Di chuyển tầm mắt, Chung Linh than nhẹ trong lòng, cục diện rối rắm này quả nhiên là đại tiểu thư ném cho nàng.

Từ lúc đến đây tới bây giờ cũng được hai ba năm rồi, kế thừa đáng về yếu đuối khiêm tốn của nguyên chủ, mấy ngày nay cũng bình an vô sự, nếu không tính đến chuyện vị đại tiểu thư kia cố ý hay vô ý gây khó dễ.

Theo lý thuyết thì vào cung cũng là một việc tốt, nói không chừng nhân dịp này lại có thể biến thành phượng hoàng, thì khi đó những người ở nơi này lại không tránh kịp.

Chung Linh nghĩ đến đây thì cảm thấy buồn cười, vị Hoàng thượng này cũng có chút thú vị, bởi vì liên quan đến chuyện không có con nối dòng, bị nhóm triều thần thúc giục, cuối cùng đành phải ra lệnh tuyển tú, ngày tuyển chọn cũng là ngày các quan viên khuyến khích nữ nhĩ của mình tham gia.

Chắc hẳn nàng cùng biết rõ hung danh bên ngoài của mình rồi, Chung Linh hơi xuất thần.

“Tiểu thư!” Thấy tiểu thư nhà mình không nóng không vội, Xuân Mai nâng cao giọng.

“Gọi cái gì, ta còn chưa điếc đâu.” Chung Linh liếc xéo nha hoàn không để tâm lên người mình.

“Tiểu thư, trong cung chính là nơi ăn thịt người, nếu tiểu thư nhất định phải đi thì trăm ngàn lần đừng kéo nô tỳ đi theo.” Xuân Mai cắn môi, nàng đã bắt đầu đàm hôn luận giá với tiểu quân sự trong phủ rồi. Nếu lần này nàng cũng vào cung, thì chỉ sợ hôn sự với tiểu quân sự sẽ không rơi xuống người nàng nữa.

“Nếu thật sự phải đi, ta cũng không mang theo người.” Đặt cái loại nha hoàn ăn cây táo rào cây sung này ở bên người, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, đi đi thôi, đi đi thôi.

Quả nhiên giống như Xuân Mai nói, sau khi ăn cơm chiều, phụ thân gọi một mình nàng vào thư phòng.

“Bái kiến phụ thân.” Chung Linh khom lưng hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Chung phụ nhìn khuôn mặt giống như đã từng quen biết của Chung Linh, có chút nói không nên lời.

Năm đó mẫu thân thân sinh của Chung Linh là mỹ nữ nổi danh trong kinh thành, cũng không biết Chung phụ dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến bà cam chịu làm thiếp. Có điều nghĩ tới chuyện với gia thế bình thường như mình có thể gả cho quan họ bộ kinh thành thì mẫu thân của Chung Linh cũng thỏa mãn rồi.

Từ lúc gả cho Chung phụ mẫu thân của Chung Linh vẫn được nâng ở trên tay, nhưng chưa đến vài năm, Chung phụ hoa tâm không đổi, vì ngọt ngào ở trong lòng, cho nên năm Chung Linh bảy tuổi thì bà qua đời.

Đương nhiên sau đó Chung phụ cũng không thêm để ý đến Chung Linh trong suốt một thời gian dài.

Bây giờ nhớ lại, bản thân mình có thể xuất hiện ở đây là do được đích trưởng nữ nhắc tới. Cho dù Chung phụ hoa tâm không đổi, nhưng vẫn yêu thương đại nữ nhi của mình.

Thu hồi suy nghĩ, Chung Linh nghe Chung Phụ nói: “Lần này Hoàng thượng tuyển tú, trong phủ chuẩn bị cho con đi, từ nhỏ con là đứa nhu thuận hiểu chuyện, tốt hơn tỷ tỷ thô lỗ luôn làm người khác khó chịu của con rất nhiều. Lại nói tuổi của nàng cũng hơi lớn một chút, không có nhiều ưu thế.”

Chung Linh cảm thấy tức cười, bản thân nàng cũng biết cơ thể này vừa mới tròn mười bốn tuổi, vị tỷ tỷ kia của nàng cũng chỉ lớn hơn nàng một tuổi, mới chỉ mười lăm, sao đã thành lớn tuổi rồi. Cho dù nghĩ như thế nào, Chung Linh vẫn khom người ngoan ngoan đáp ứng.

Lúc ra khỏi thư phòng thì gặp đại tiểu thư đang đi tới, Chung Linh lập tức cúi đầu nghiêng người gọi một tiếng tỷ tỷ.

“Muội muội đi lần này, nếu có phát đạt thì nhất định không được quên tỷ tỷ đâu nhé.” Chung Uyển nghiêng đầu, trong mắt thoáng hiện ý cười.

“Muội muội không dám.” Chuyện làm Chung Linh bất mãn nhất khi đến nơi này chính là vị tỷ tỷ này, rõ ràng nàng hơn tuổi nàng ta rất nhiều, chưa nói đến việc phải gọi tiểu hải tử là tỷ tỷ, còn phải nhìn nàng ta hô to gọi nhỏ. Hải tử cổ đại chính là trưởng thành sớm.

Trở lại phòng mình thì đã khuya rồi, lập tức chuẩn bị nghỉ ngơi, cổ đại không có hoạt động giải trí nào, muốn đọc sách nhưng nhìn ngọn đèn lờ mờ đành phải từ bỏ, nàng không muốn biến thành một người bị cận thị. Chỉ là hôm nay nằm trên giường, xoay đi xoay lại như thế nào vẫn không ngủ được.

Tới nơi này lâu như vậy, bởi vì dùng hết sức để kiềm chế, nàng không nghĩ tới bằng hữu thân nhân ở thế giới kia, mỗi lần nhìn thấy đáng vẻ được yêu thương của Chung Uyển, lại không nhịn được nhớ tới phụ mẫu của mình, bản thân cũng được coi là hòn ngọc quý trên tay hai người, không hiểu tại sao lại bị chuyển đến nơi này chứ.

Có lẽ mình đúng là người đa cảm, Chung Linh ra sức lắc đầu, không nghĩ sâu nữa. Lần này lại bỗng nhiên nghĩ tới Hoàng đế Hoàng triều, giết huynh đệ để thượng vị, cộng thêm hung danh trước đây và thủ đoạn hiện tại, hoàn toàn là bạo quân.

Có điều trong lòng nàng, những điều này cũng không là gì, nàng cũng không tin chỗ kia thật sự có phương pháp hành động bí mật gì để có thể đưa người khác lên, thắng làm vua thua làm giặc. Nàng cũng rõ mặc dù mình bị đưa đi tuyển tú, nhưng chưa chắc đã được hoàng đế lưu lại, cũng không nhất định được lọt vào mắt xanh của hoàng đế, biết dung mạo của mình không quá tệ, nhưng dù sao vẫn chỉ là hải tử mười bốn tuổi, vẫn còn chút trẻ con, chẳng lẽ hoàng đế đang trong độ tuổi khỏe mạnh sẽ nhìn tiểu hải tử sao. Nàng vẫn còn chưa rõ tất cả những điều đó.

Hì vọng có thể ở lại nơi đó, cho dù là cung nữ cũng được. Chung Linh mỉm cười, coi như là nguy hiểm, coi như là phức tạp, nàng cũng không muốn ngây ngốc ở trong phủ này, sau đó không biết bị gả cho vị công tử của nhà nào.

Qua ba ngày, Chung Linh bị nâng kiệu đưa vào trong cung, người đi theo là Lâm di ở trong phủ và một nha hoàn mới mua, nhìn có chút ngờ ngác. Lâm di chính là nha hoàn trước kia của mẫu thân, vốn đã về nhà nhiều ngày, sau khi nghe được tin lại vội vàng chạy tới. Một là lo lắng cho Chung Linh, thứ hai là do trượng phu của nàng đã mất sớm, bản thân cũng không có ý định tái giá, cho nên muốn theo Chung Linh vào cung.

Kiệu được hạ xuống, Chung Linh nhìn xung quanh, cong cong khóe miệng, nhìn rất đáng yêu.

Xung quanh có rất nhiều nữ hải tử trang phục lộng lẫy, tốp năm tốp ba đứng chung một chỗ. Nhận được những ánh mắt đánh giá như có như không, Chung Linh cũng không để ý, mình cũng chỉ là một thứ nữ, hẳn là các nàng sẽ không để ở trong lòng.

Nhưng mấy nữ hải tử xung quanh không nghĩ như vậy, từ nhỏ Chung Linh đã ở trong phủ, bởi vì là thứ nữ nên rất ít tham gia các hoạt động của tiểu thư, cộng thêm sau khi nàng xuyên không càng thêm khiêm tốn, hoàn toàn không ra khỏi cửa, cho nên những người này hoàn toàn không biết nàng là ai. Chỉ là lúc xuống kiệu, ánh mắt không chút hoang mang, không thêm để mọi người ở trong mắt của nàng, cộng thêm dung mạo xuất sắc, khiến các nàng nổi lên lòng cảnh giác.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, coi như là tiểu hải tử nhưng không phải Từ Thần (1) cũng như vậy sao. Coi như bây giờ các nàng không giỏi, nhưng sau này cũng là người có năng lực.

“Ta là An Tâm Nhi, nữ nhi của An học sĩ, không biết muội muội là...” Có một nữ tử mặc hoa phục màu đỏ nhạt đứng bên cạnh đi về phía này.

“Chung Linh đến từ Chung phủ gặp qua tỷ tỷ.” Chung Linh khẽ thi lễ, sau đó nghịch ngợm thề lười: “Muội muội hơi gấp, thật xin lỗi vì không tiếp tỷ tỷ được.”

Thật ra nàng cũng không gấp gấp gì, chẳng qua là không muốn tạo quan hệ gì với các cô nương này thôi.

“Tiểu thư, trò chuyện với các nàng nhiều một chút, tạo thêm quan hệ cũng được mà, việc gì phải làm như vậy?” Lâm di theo bên người có chút lo lắng, sợ nàng bị cô lập.

Chung Linh lơ đãng trong giây lát. “Không phải chuyện quan trọng, ta thích một mình hơn. Có điều nói đi nói lại, trong cung thật sự rất đẹp.”

Giữa mùa xuân, trăm hoa đua nở, thậm chí những gốc cây hoa anh đào trân quý được trồng ở ven đường cũng đã nở đầy hoa, những đóa hoa bị gió thổi xuống mang theo hương thơm, cũng tạo từng tầng từng tầng màu hồng phấn trên mặt đất.

”Tiểu thư, cũng không còn nhiều thời gian lắm, chúng ta mau trở về thôi.” Lâm di có chút sốt ruột, tại sao sau khi tiểu thư rời khỏi nhà, thì dường như tính tình có chút quá thoải mái tự do rồi.

”Nhanh vậy sao?” Chung Linh có chút giật mình, bởi vì ra khỏi cửa, có chút hưng phấn, nên quên mất cả thời gian.

Lúc về đến nơi tập hợp, quả nhiên các vị tiểu thư kia đã đứng một chỗ, hình như có ma ma đã chỉ bọn họ xếp hàng.

”Tại sao lâu như thế tiểu chủ tử mới trở về, trong cung cũng không phải là nơi có thể chạy loạn.” Ma ma dẫn đầu nói.

”Xin lỗi ma ma, hình như ta ăn phải cái gì đó không tốt, cho nên...” Mặc kệ sắc mặt của ma ma, Chung Linh cười hi hi giải thích. Chỉ là lý do này khiến các vị tiểu thư kia truyền đến những nụ cười nhẹ hoặc trào phúng hoặc thiện ý.

”Được, người đứng ở hàng thứ ba đi.” Ma ma chỉ vào hàng, là vị trí thứ hai hàng thứ ba, dù sao cũng tốt hơn là vị trí thứ năm rồi.

”Vâng, ma ma.” Chung Linh dịu dàng đáp.

Đáng ra hôm nay sẽ không gặp được hoàng đế, nhưng dường như hoàng đế có vẻ gấp gáp, cộng thêm việc không có Thái hậu... Cho nên không cần làm những việc như thẩm tra trước, trực tiếp chọn người trong nhóm tú nữ này là được.

Năm hàng tú nữ đứng theo trình tự đã được sắp xếp, khoảng cách giữa mỗi người và mỗi hàng là vừa đủ.

Không biết tại sao không khí bỗng nhiên lắng xuống, làm cho Chung Linh đang thoải mái cũng cảm thấy có chút căng thẳng. Hoàng Đế, từ trước đến nay mình chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng Đế, không biết nhìn hắn ta như thế nào nhỉ?

Sầm Mặc nhìn nhóm tú nữ đứng chỉnh tề, trên mặt cũng không có biểu hiện gì.

”Hoàng thượng.” Thái giám Lâm Anh bên cạnh cúi đầu, bưng một mâm gậy như ý đi theo.

Khẽ gật đầu, Sầm Mặc đứng trước mặt từng người một, hàng thứ nhất, ngoại trừ dung mạo xuất sắc thì tự nhiên là gia thế bất phàm, chọn ba người thuận mắt. Hàng thứ hai chọn một người. Hàng thứ ba, ừ, mùi hoa, Sầm Mặc đứng lại.

Thời gian Hoàng thượng đứng ở hàng thứ nhất có vẻ dài, hàng thứ hai lại vội vàng đi qua, hàng thứ ba, tại sao...tại sao lại đứng lại chứ!!!

Chung Linh lén thở một hơi, lẽ nào đã phát hiện ra nàng nhìn lén rồi?

”Ngẩng đầu lên.” Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên.

Giọng nói rất êm tai, Chung Linh phản xạ có điều kiện, nghĩ. Sau đó phản ứng kịp, không phải đang nói với mình chứ?

Nhưng rõ ràng là có người đang đứng trước mặt mình, ngẩng đầu lên, từ cảm nhìn lên phía trên thì thấy một đôi mắt sâu không thấy đáy đang nhìn mình chăm chăm, Chung Linh giật mình, vội vã cúi đầu xuống.

Sầm Mặc nhìn tú nữ vụng trộm nhìn mình một cái rồi nhanh chóng cúi đầu, cặp mắt trong suốt có thần kia đang tiết lộ tâm tư của nàng. Hắn bảo nàng ngẩng đầu lên, không phải để nàng nhìn lén mình.

Dường như thời gian dừng lại quá dài, Sầm Mặc tiếp tục đi xuống phía dưới phân phát gậy như ý.

A, đi qua rồi. Một trận gió lướt qua, mang theo luôn cả vẻ nghiêm túc của Chung Linh. Nàng lại muốn trở lại Chung phủ rồi, vừa rồi, nghĩ tới chuyện mình ngẩng đầu lên nhìn, như vậy có tính là vô lễ trước điện không?

Dự định của Hoàng thượng là chọn sáu người, trong mâm cũng đã có sáu cái chuỗi, sau khi đến hàng cuối cùng thì việc phân phát cũng đã chấm dứt.

Lâm An đứng phía sau hoàng đế đang thăm tính xem nên tuyên chiếu như thế nào, để những người còn lại về nhà của họ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn làm việc này, đừng làm ra chuyện gì sai lầm. Lại không phát hiện ra Hoàng thượng đột nhiên đứng lại.

Lâm Anh đang cúi đầu, thiếu chút nữa va vào người Hoàng thượng, cả người toát mồ hôi lạnh. Lại phát hiện hoàng thượng đứng ở đó rất lâu, trong lòng cũng đoán được có lẽ Hoàng thượng coi trọng nữ tử nào đó.

Nhưng đã phát xong ngọc như ý, Lâm Anh nghĩ, chẳng lẽ phải đi lấy thêm một cây nữa?

”Đưa tay ra.” Sầm Mặc nhẹ giọng nói. Hắn thấy nàng không phản ứng. Hắn hé mắt, kéo tay đối phương, trực tiếp đưa đồ trong tay vào tay nàng, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Anh chứng kiến tất cả, ngằm nhìn rõ gương mặt của vị tiểu chủ tử kia, lại phát hiện đôi phương ngọc ngác nhìn ngọc như ý đỏ thắm trong tay.

Ngọc Như Ý kia chính là viên mà Hoàng thượng vẫn thường mang theo để thưởng thức. Lâm Anh cúi đầu xuống, không tiếp tục nhìn nàng nữa, bước nhanh lên phía trước, bắt kịp bước chân của hoàng thượng.

Chung Linh ngó ra, thật ra nàng cũng được coi như là người nhanh nhẹn, thật sự là người chưa từng nhìn việc đời chưa từng nhìn thấy hoàng đế sao? Vậy mà lại có thể thất thần hai lần, nàng có chút bức mình với bản thân.

Nhưng mà có thể ở lại nơi này rồi. Nàng khỏe con khỏe miệng, nắm chặt miếng ngọc nhỏ ở trong tay, dường như nó vẫn còn lưu lại nhiệt độ của người nào đó.

(1) Từ Thần: Tại Thiên cung xa xôi, thần đế thống trị Từ Thần quốc đã rất lâu rồi, giống như là sẽ không có sự thay đổi, nhưng sự bình yên này bị phá bỏ khi xuất hiện một thiếu nữ Phi Long đến từ nơi sơn dã.

Năm đó thế tử của thần đế mất tích, bây giờ nữ nhi Phi Long của bọn họ bỗng nhiên xuất hiện. Thần Đế cảm thấy vô cùng kinh ngạc bởi vì tính cách của nàng rất giống mình lúc còn trẻ, Phi Long trở thành hậu duệ duy nhất được ông công khai thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Búnn.

Phong hào nhanh chóng được quyết định. Hai tú nữ đứng ở hàng thứ nhất là Chu Khả Dung và Vương Uyển được phong làm quý nhân, Chung Linh được phong làm mỹ nhân, bốn người khác đều được phong làm thường tại. Phân vị được phân theo gia thế, cũng không có gì là trái với thông lệ, nhưng như vậy không có nghĩa là mọi người xem nhẹ chuyện của Chung Linh. Đặc biệt là khi ngọc như ý của nàng là vật Hoàng thượng ngự(1) ban cho.

(1)ngự: thời phong kiến chỉ những việc có liên quan đến vua chúa.

”Cây mọc thành rừng, gió to nhất định sẽ thành bão. Tiểu thư, chỉ sợ những ngày sau này sẽ không được yên ổn.” Lâm di có chút lo lắng nói.

”Chuyện sau này thì để sau này tính, chắc cũng không khó hơn đâu.” Chung Linh cũng cảm thấy có chút bất an mơ hồ, có thể lưu lại cũng đã là ngoài ý muốn rồi.

”Nô tỳ bái kiến Chung mỹ nhân.” Đang nói chuyện với Lâm di, bỗng nhiên có bốn cung nữ dịu dàng bái lạy.

”Đứng lên đi, tên các người là gì.” Chung Linh cũng biết những người này là cung nữ được phân cho mình để sai sử, dựa theo phân lệ của mỹ nhân, thì có bốn nha hoàn hầu hạ.

”Xin mỹ nhân ban thưởng tên.”

Chung Linh ngẩn người, nàng lại không biết những cung nữ được phân tới đây còn cần mình ban thưởng tên.

”Vậy thì gọi là Phương Nhi, Viên Nhi, Vân Nhi, Tường Nhi đi.” Nhất thời cũng không nghĩ ra, thôi thì tùy tiện gọi, giữ lại Viên Nhi và Tường Nhi, hai người này tương đối thanh lệ, để hai người kia lui ra ngoài, việc này coi như đã quyết định chọn ai làm nha hoàn thân cận rồi.

”Tạ mỹ nhân.” Bốn người lại cúi đầu.

”Chúc mừng chủ tử nhận được danh hiệu mỹ nhân.” Vân Nhi, Tường Nhi nhìn nhau cười, lại bái lạy.

”Ừ.” Không nói thêm gì nữa, Lâm di lập tức lấy bạc ra thưởng cho các nàng.

Cũng may là lúc đưa nữ nhi vào trong cung, Chung phụ cũng không bạc đãi, những thứ nên cho thì vẫn cho đầy đủ.

”Chủ tử bận rộn một ngày, hôm nay vẫn nên đi nghỉ sớm thôi, ngày mai còn phải đi gặp Vân quý phi nữa.” Vân Nhi nói.

”Vân quý phi?”

Thấy chủ tử có vẻ có hứng thú, Tường Nhi tiến lại gần: “Bởi vì hoàng thượng chưa lập hậu, nên người có quyền cao nhất trong cung chính là Vân Quý phi, phía dưới còn có Hiền phi, Thục phi nương nương, Hàn Chiêu nghi, Mộc Chiêu nghi nương nương, Liễu Quý tần nương nương, Triệu tần nương

nuong. Còn thêm Dung quý nhân, Uyển quý nhân, còn có nương nương vừa mới được phong hôm nay, dưới nữa còn có Thường tại và Bảo lâm”

”Vân Quý phi là người được hoàng thượng sủng ái nhất.”

Vân Nhi và Tường Nhi cũng đã nghe nói chuyện hôm nay liên quan đến chủ tử nhà mình, cũng thầm cảm thấy cao hứng, nhưng vẫn lo lắng, “Có điều chủ tử lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, vậy chỗ Vân Quý phi ngày mai thì sao?”

Làm khó dễ sao?

”Đã biết, ta đã có dự tính.” Nói đi nói lại, nàng mới có mười bốn tuổi thôi, đây gọi là yêu sớm sao?

Mười bốn tuổi ở Tử Thần đã coi như là trưởng thành rồi, đã đến tuổi có thể thành thân, nhưng cũng phải đợi thêm một hai năm mới sinh con, đề phòng bất trắc.

Những nữ tử mười bốn tuổi tham gia tuyển tú nữ có nghĩa là mang bản thân ra đánh cược, nếu không lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thì có phải những năm tháng sau này là phí hoài rồi không.

Ngày hôm sau, trong Diên Hi cung của Vân Quý phi, đã có vài người mặc cung trang, đứng ở phía trước chính là nhóm tiểu chủ tử vừa mới tiến cung ngày hôm qua.

”Các vị muội muội đều là Hoàng thượng tự mình lựa chọn, nếu đã vào hậu cung thì tất cả mọi người đều là tỷ muội, có cái gì không tiện, thì cứ nói cho tỷ, nhưng ngàn vạn lần không được để xảy ra hiềm khích gì.” Vân Quý phi chậm rãi mở miệng.

”Vâng.” Phía dưới đồng loạt đáp lại.

”Ngồi cả đi.” Lúc này mới có các cung nữ bước lên phía trước mời các Tiểu chủ tử ngồi xuống.

”Tỷ tỷ, không biết vị nào được Hoàng thượng phong là mỹ nhân nhỉ?” Lúc này một vị mỹ nhân mặc hoa phục màu hồng nhạt ngồi phía dưới Vân Quý phi che miệng cười khẽ: “Muội muội thật muốn nhìn xem vị mỹ nhân khiến Hoàng thượng quyến luyến không quên trông như thế nào.”

”Muội nói nhiều rồi.” Vân Quý phi khẽ cười nói, nhưng mắt cũng nhìn qua nhìn lại những người ở phía dưới.

”Chung Linh bái kiến các vị nương nương.” Đến bước này thì Chung Linh không thể cho rằng mình là người không liên quan được, đứng lên, nhẹ nhàng quỳ xuống.

”Ngẩng đầu lên.” Vân Quý phi mỉm cười.

Chung Linh theo lời ngẩng đầu lên, cong khóe môi, trưng ra bộ mặt vô cùng thuần lương, vô cùng vô tội.

Chung Linh là người ít tuổi nhất trong đợt tú nữ lần này, cộng thêm thân hình nhỏ bé, còn có nụ cười ngây ngô của trẻ con khiến người ta có cảm giác đây là một đứa trẻ mới lớn.

”Mau đứng dậy đi.” Vân Quý phi có chút giật mình, nhìn qua nàng có vẻ quá nhỏ, cũng không làm khó nữa.

”Tạ nương nương.” Chung Linh ngồi lại vị trí cũ của mình, nhưng lúc này nàng có thể danh chính ngôn thuận đánh giá mấy vị nương nương kia.

Không thể nghi ngờ, Vân Quý phi là người có dung mạo xuất sắc nhất trong nhóm người ngồi ở đây, mặc y phục màu tím nhạt, trên đó có điểm một vài cánh hoa màu hồng nhạt, trên tay đeo vòng ngọc bình thường, tóc búi lên, được giữ lại bởi móc vàng trên đỉnh đầu, rủ xuống một sợi tua rua màu vàng điểm xuyên giữa trán, bên tóc mai được cắm thêm cài tóc bằng hạt trân châu, tai đeo hoa tai thạch anh màu tím, thoạt nhìn đã cảm thấy cao quý lại quyến rũ.

Vân Quý phi trời sinh một đôi mắt phượng, hơi lạnh lùng, nhưng khóe môi lại hơi hướng về phía trước, đa tình lại uyển chuyển, lúc nào cũng như đang khẽ cười. Cũng khó trách thường nghe đồn Hoàng thượng lạnh nhạt luôn luôn sủng ái nàng.

Nhìn thoáng qua cũng không giống người ác độc. Chung Linh thầm phỏng đoán.

Có điều thật sự là mỹ nhân, đại mỹ nhân. Còn là đại mỹ nhân nảy nở. Chung Linh có phần chảy nước miếng. Mình cũng được người khác khen ngợi, nhưng cùng lắm cũng chỉ là mỹ nhân trẻ con. Nhưng trẻ con với người trưởng thành thì cái nào tốt hơn? Người trưởng thành lại đi tranh giành tình cảm với tiểu hài tử? Thật sự là quá nực cười rồi.

Tiếp tục nhìn Hiền phi, Thục phi ngồi phía dưới Vân Quý phi, mặc dù không kinh diễm như Vân Quý phi, nhưng cũng là mang vẻ dịu dàng động lòng người, mỗi người mỗi vẻ, cũng hoàn toàn xứng đáng với hai chữ ‘mỹ nhân’.

Nhìn xuống các vị tần, cũng không phải là người mà mấy vị quý nhân thường tại vừa mới được tuyển chọn có thể so sánh.

Nhìn Chu Khả Dung, Chu quý nhân một chút, mày bay lên, ánh mắt không cố định, không biết là đang suy tính chuyện gì. Còn Vương Uyển từ đầu đến

cuối vẫn im lặng, không nói một tiếng nào.

Bên trong này vẫn có người mà Chung Linh biết, chính là An Tâm Nhi mới chào hỏi nàng ngày hôm qua. Lúc đó không nhìn cẩn thận, bây giờ nhìn lại, thì cũng là một người xuất sắc. Hôm nay nàng ta cũng chú ý trang điểm, nhìn kỹ một chút thì có thể thấy ngũ quan tinh xảo, nhưng người cũng không nẩy nở giống Chung Linh, nhưng cũng vì lý do này, thoát nhìn còn có chút đáng yêu.

Dường như phát hiện Chung Linh đang nhìn mình, nàng nở nụ cười tươi tắn đáp lại, cả người toát ra vẻ đáng yêu.

Nhận lại được nụ cười lơ đãng, tuy mặt không đổi sắc nhưng trong lòng Chung Linh lại cảm thấy kinh thán. Khí hậu ở nơi này thật biết nuôi người, liếc mắt một cái toàn là mỹ nữ.

Mỹ nữ, còn là mỹ nữ vô cùng đặc sắc, chỉ cần liếc mắt một cái lập tức biết ai là ai, đây mới là điểm đặc biệt. Dù sao Hoàng thượng trải qua vô số người rồi.

Có điều Vân Quý phi vẫn là người đẹp nhất. Nghĩ đến đây, mắt lại chuyển về phía nàng ta, lại phát hiện mấy vị nương nương đang cười nhìn nàng, làm nàng có chút mờ mịt.

Vừa rồi, lúc Chung Linh đánh giá người khác, thì người khác cũng đánh giá nàng, dù sao nàng cũng coi như là người đặc biệt ở đây rồi. Chỉ là mọi người đều lặng lẽ đánh giá, duy chỉ có mình nàng là nhìn người ta chằm chằm, bản thân nàng lại cho rằng mình đang âm thầm quan sát, đương sự không biết điều đó. Nhưng về phương diện này làm gì có người nào không giỏi, chỉ là tránh nhìn vào mắt nhau thôi.

Vì thế ánh mắt lần lượt đánh giá người khác của Chung Linh bị người khác nhìn rõ ràng, nhưng trong mắt nàng lại không mang theo vẻ ác ý, ngược lại là kinh thán, điều này làm thỏa mãn lòng hư vinh của các vị nương nương, đặc biệt là Vân Quý phi. Dù sao biểu hiện vừa rồi của nàng cũng vô cùng rõ ràng, nhìn chằm chằm người ta một lúc lâu, sau khi đánh giá một vòng lại quay trở về.

Lúc này Vân Quý phi không còn cảm thấy tiểu cô nương thú vị này không vừa mắt như trước nữa, nói vậy có nghĩa là Hoàng thượng cũng thích điểm này ở nàng. Nếu điểm này tiếp tục được duy trì thì có lẽ Hoàng thượng vẫn còn thích, nhưng ở hậu cung trong một thời gian dài thì nhất định sẽ không giữ được, mà nếu không duy trì được thì không còn giữ được sự quan tâm của Hoàng thượng nữa, vậy thì càng không còn là vấn đề nữa rồi.

“Được rồi, hôm nay gặp mặt một chút là được, các muội muội mới tiến cung còn cần chút thời gian để thích ứng, mau về đi.” Người cũng đã gặp được, lại không có khúc mắc gì, Vân Quý phi vui vẻ để các nàng trở về.

“Tại sao vừa rồi tỷ lại nhìn chằm chằm mấy vị nương nương vậy?” Vừa mới ra đến cửa, An Tâm Nhi lập tức tiến lại gần. “May mà mấy vị nương nương không trách tội nhé.”

“Quý phi nương nương rất đẹp, cho nên ta mới nhìn nhiều thêm một chút.” Lúc này Chung Linh mới biết lý do tại sao vừa nãy bọn họ lại cười, có chút chột dạ. “Có điều, ta thể hiện rõ ràng như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, haha.” An Tâm Nhi che miệng cười, nói: “Ta cũng nhìn chằm chằm tỷ một lúc lâu đó.”

Chung Linh có chút ngượng ngùng.

“Thật ra tỷ cũng rất đẹp mà, chỉ là chúng ta đều còn nhỏ, đương nhiên là không thể phong tình giống như mấy vị nương nương kia, nhưng có lẽ Hoàng thượng thích điểm này ở chúng ta.” An Tâm Nhi cười hi hi nói.

Chung Linh cười không nói chuyện.

“Tại sao tiểu thư lại lạnh nhạt với An Thường tại như vậy?” Sau khi trở lại phòng của mình, Lâm di có chút nghi ngờ hỏi.

“Lạnh nhạt? Có sao?” Chung Linh chống tay lên đầu, nghiêng nghiêng nhìn nàng.

“An Thường tại cười hi hi, có vẻ là dễ ở chung, kết giao thêm vài người cũng tốt mà.” Lâm di nói ra suy nghĩ của mình.

“Cũng không hẳn, ta nhỏ hơn nàng, mà nàng lại gọi ta là tỷ tỷ, có thể thấy được cũng có chút chủ ý.” Hơn nữa, dựa vào trực giác của mình, Chung Linh cảm thấy nàng ta có ý khác.

“Tiểu thư nghĩ sâu xa hơn nô tỳ.” Lâm di thở dài. “Nô tỳ không thể làm việc gì giúp tiểu thư được.”

“Tại sao Lâm di lại nói vậy?” Chung Linh kéo tay nàng lắc tới lắc lui làm nũng. “Ai đối tốt với ta ta đều biết, tốt với ta, ta cũng tốt với họ. Lâm di nhìn ta lớn lên, chỉ cần luôn ở bên ta là sự trợ giúp lớn nhất rồi.”

Những lời Chung Linh nói đều là thật, ít nhất ở bên cạnh Lâm di nàng không cần đề phòng chuyện gì, Lâm di cũng thật tâm đối tốt với nàng, như vậy là đủ rồi.

Lại nói tiếp, đến hôm nay nàng vẫn không có cảm giác chân thật, thật giống như xem ti vi, cười ngửa xem hoa đi qua đi lại vậy. Giống hệt thời điểm vừa mới xuyên tới đây, không có cảm giác hòa nhập với thế giới này. Cho nên mới không chú ý tới ánh mắt biểu hiện quá mức rõ ràng của bản thân.

Nếu là do thói quen thì tốt rồi.

Mấy ngày cứ như vậy mà trôi qua, ban ngày thì theo ma ma học quy củ, buổi tối là thời gian của mình, quả thực còn nhàm chán hơn ở Chung phủ, điều này khiến Chung Linh hoàn toàn thông cảm cách nói tại sao lại có oán phụ nơi khuê phòng rồi.

Trong Hoàng cung nhiều nữ nhân như vậy mà nam nhân chỉ có một người, ngay cả tính luân phiên thì không biết một tháng có thể nhìn thấy Hoàng đế mấy lần. Ngày thường không có việc gì có thể khơi gợi cảm xúc, mọi người đều giống nhau, đều không thể nhìn thấy Hoàng đế, cứ như vậy, không tạo thành oán phụ mới là lạ đấy.

Thảo nào hết người này đến người kia đều muốn bò lên trên, ngoại trừ quyền lực, đại khái cũng là vì có thể nhìn thấy Hoàng đế đi, vì số lần có thể thấy được hân ta tăng lên mấy lần.

Nhưng như vậy cũng không đúng, dựa theo những lời đồn đại nàng nghe được ở Chung phủ thì không phải Hoàng đế rất đáng sợ sao, đáng sợ đến mức toàn bộ phi tử đều không muốn thị tẩm, nhưng đáng về lần trước của mấy vị nương nương không giống như bị tàn phá.

“...”

“Tiểu thư, tiểu thư!!” Lâm di lắc lắc Chung Linh, không biết tại sao dạo gần đây thời gian ngắn người của tiểu thư ngày càng dài, có đôi khi không biết đang nghĩ gì mà bỗng nhiên nở nụ cười, có đôi khi lại cau mày. Là do quá nhàm chán sao?

“Sao?” Chung Linh phục hồi tinh thần, nàng vẫn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân.

“Tại sao người lại bắt đầu ngáy người rồi, như vậy cũng không tốt đâu.” Lâm di nói.

Đúng rồi, Chung Linh bừng tỉnh đại ngộ, tại sao mình lại có cảm giác như xem trò vui, kiếp trước thời điểm nàng vẫn còn là học sinh thì thường suy nghĩ nhiều, mãi đến lúc đi làm thời gian ít đi mới không cảm thấy như vậy. Trước khi xuyên không, thời gian lấy trạng thái linh hồn nhìn thế giới này cũng không ngắn, trước khi gặp được phụ thân thì vẫn là thứ nữ không được hoan nghênh, còn phần lớn thời gian đều là nhìn người khác, cộng thêm việc không nói chuyện với người khác, gặp chuyện gì cũng yên lặng suy nghĩ ở trong lòng.

Tại sao lúc vào cung vẫn còn như vậy? Có phải đã mức chứng tự bế rồi không?

“Tiểu thư!!” Lâm di lại lo lắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Editor: Bún.

“Hoàng thượng.” Thái giám ở kính sự phòng chờ bên ngoài cửa đã lâu, cũng đã đến thời gian nghỉ ngơi rồi, Lâm Anh lên tiếng nhắc nhở. “Nên nghỉ ngơi rồi.”

“Ừ.” Sầm Mặc ngẩng đầu lên, xoa xoa huyệt thái dương, phát phát tay.

Lâm Anh khom người đáp lại, để thái giám kính sự phòng đi vào.

Nhìn lướt qua bài tử, Sầm Mặc nhìn về phía Lâm Anh.

“Hồi Hoàng thượng, thân mình Vân Quý phi hôm nay không khỏe, đã thu lại bài tử rồi ạ.” Lâm Anh lập tức trả lời. Quả nhiên vẫn muốn điểm bài tử của Vân Quý phi. “Bài tử của nhóm chủ tử mới đã làm xong rồi ạ.”

Coi như người mới đã vào trong cung, nhưng vẫn chưa vào được lòng của Hoàng thượng.

Những lời này hiển nhiên đã nhắc nhở Sầm Mặc, trong cung có người mới, khiến hân nhớ tới một ánh mắt. Bài tử nữ nhân trong mâm chỉ có một, Chung Mỹ nhân.

Sầm Mặc giơ tay lên, chậm rãi hạ xuống.

“Tuyên Uyển Quý nhân thị tẩm” Lâm Anh bình tĩnh phân phó. Ở Từ Thần, người ở vị trí Phi mới có cung của mình, nếu những người khác muốn thị tẩm thì đều được đưa đến tẩm cung của Hoàng đế.

Người thị tẩm đầu tiên không phải là Chung Mỹ nhân đang gây xôn xao, mà lại là Uyển Quý nhân không được chú ý, tin tức này nhanh chóng được truyền đến hậu cung.

”A, thật tốt.” Còn chưa đến lúc gặp Hoàng đế.

”Tốt ở chỗ nào?” Lâm di hỏi.

“Người nói xem lần đầu tiên hoàng thượng nhìn thấy dáng vẻ của một người là ở đâu, là ở trên giường phải không?” Bỗng nhiên Chung Linh nói.

”Tiểu thư?” Lâm di có chút giật mình nhìn tiểu thư hiền lành ngày thường.

Chung Linh vươn hai ngón tay ra đặt lên miệng, có chút vô tội nhìn về phía Lâm di. “Đều là do Lâm di muốn ta nói nhiều, cho nên ta đã nói hết những điều đang nghĩ ở trong lòng ra rồi.”

Có lẽ Lâm di thấy nàng hay ngăn người, bởi vậy luôn cố ý ở bên cạnh làm nàng nói chuyện. Nhưng nàng lại nói vậy rồi.

Lâm di thở dài, không biết có phải lúc ở Chung phủ bị đè nén quá nhiều, cho nên lúc ra khỏi phủ mới không cố kị như vậy không.

”Tiểu thư, suy cho cùng có những việc vẫn không nên nói ra, những câu nói này người nghe được ở đâu?”

”Gã sai vật ở trong phủ.” Chung Linh ngoan ngoãn 'khai ra'.

”Đồ vô liêm sỉ này!” Lâm di oán hận nghĩ, xem tiểu thư là thứ xuất, lại không được sủng ái, cho nên mới không cố kỵ phải không. Nhưng bây giờ đã vào trong cung rồi...

Lúc này Chung Linh mới phản ứng kịp, nếu bản thân vẫn còn là vị nhị tiểu thư kia, với tính tình yếu đuối này, chỉ sợ là sẽ bị nhấn chìm trong hoàng cung này rồi.

”Tiểu thư, ăn thôi.” Chu Nhi bậm một mâm hoa quả đi tới. Chu Nhi chính là tiểu cô nương ngốc ngốc cùng Lâm di tiến cung theo Chung Linh.

Các nha hoàn khác đều theo cung nữ đổi giọng gọi chủ tử, riêng Chu Nhi lại không nhớ được là phải sửa miệng.

”Trái cây này từ đâu tới?” Cầm lên một quả, Chung Linh nhìn về phía nàng.

”Hồi chủ tử, là Vân Quý phi đưa tới, mỗi chủ tử mới đều có một phần.” Vân Nhi ở phía sau nói. Bởi vì Chu Nhi là người mà Chung Linh mang vào cung, nàng cũng không dám đắc tội, mặc dù nhìn có hơi ngơ ngác, nhưng ai biết được là nàng ta giả ngốc hay là ngốc thật chứ?

”Ừ, các người chia nhau ăn đi. Ta không thích ăn đồ như thế này.” Đồ Vân Quý phi đưa tới hẳn là không có vấn đề gì, chỉ là nàng thật sự không thích ăn thôi.

”Chủ tử, nghe nói tối qua Uyển quý nhân thị tẩm, người có muốn đi xem một chút không?” Tường Nhi cẩn thận hỏi.

”Xem cũng không mang Hoàng thượng đến nơi này của ta.” Chung Linh buồn cười nói. “Ta đoán hôm nay người đến xem nàng cũng không ít đâu, ta sẽ không đến xem cái nơi nào nhiệt kia. Tường Nhi, đến chải đầu giúp ta.”

”Vâng.” Tường Nhi đáp lại.

”Biết trong cung có nơi nào trồng cây hoa anh đào không? Ta muốn đi xem, cả ngày ở trong nhà rất buồn chán.” Nàng ngồi yên để Tường Nhi chải đầu, ở trong cung cách trang điểm của chủ tử đã thị tẩm và chưa được thị tẩm có phần khác nhau. Chưa thị tẩm thì sẽ trang điểm giống như ở nhà, còn được thị tẩm rồi thì sẽ bôi tóc lên.

”Hồi chủ tử, trong cung có rất nhiều nơi trồng hoa an đào, chỉ là đi lòng vòng kiểu gì cũng có chuyện.” Vân Nhi đứng ở bên cạnh chọn một vài trang sức giúp nàng.

”Ừ, vậy thì chúng ta chọn đường nào ít người đi một chút, tốt nhất là đừng chạm mặt mấy vị nương nương kia. Quan trọng là yên tĩnh, cũng không cần phải gặp Hoàng thượng.” Chung Linh chỉ cái gì đó trong hộp trang điểm. Tất cả những trang sức này được phân theo phân vị sau khi vào cung.

”Khuyên tai thì dùng cái ngắn một chút. Cái dây cột tóc kia rất đặc biệt, buộc lên cho ta.”

”Chủ tử, rất đẹp.” Sau khi trang điểm theo sự chỉ điểm của Chung Linh xong thì Tường Nhi lùi lại, đứng sang một bên.

Chung Linh nhìn mình trong chiếc gương đồng mờ ảo, tóc buộc đơn giản sau gáy nhưng cũng không mất đi sự đa dạng, tóc thừa được vén ra phía trước, dây buộc tóc màu xanh nhạt và màu hồng phấn cũng buông xuống theo lọn tóc.

”Đẹp không?” Chung Linh cười hì hì nhìn về phía Chu Nhi.

”Đẹp lắm!” Chu Nhi nuốt miếng trái cây, ra sức gật đầu.

“Ừ, giữ nhà cho tốt!” Chung Linh điểm nhẹ mũi Chu Nhi một cái rồi xoay người ra khỏi cửa. “Vân Nhi, Tường Nhi, đi thôi.”

“Vâng.”

Nơi Chung Linh đến là hoa viên ở phía bên kia cung điện nàng đang ở, đặc biệt yên tĩnh, ngoại trừ thái giám tuần tra ra thì không gặp phải ai khác.

“Thật là đẹp.” Chung Linh cười hi hi, nuốt kinh thần vào trong bụng, có lẽ ở trong hoàng cung cũng có chỗ tốt, ít nhất hoa viên này cũng giống như nhà của mình vậy.

Giống nhau là có thể đến lúc nào cũng được.

“Hương bên kia thông đến đâu?” Chung Linh chỉ về một phía, hai bên kia đường đều trồng cây hoa đào đã có chút tuổi, gió xuân thổi qua tạo nên từng đợt mưa cánh hoa, liếc mắt một cái thì không thấy điểm dừng.

“Hồi chủ tử, là hoa viên bị bỏ hoang.” Vân Nhi trả lời.

“Bỏ hoang?”

“Đúng, mặc dù vẫn được nhóm công công trong cung chăm sóc, nhưng không có người đến đó, cho nên nơi đó không trồng hoa.”

“Các ngươi đi chậm một chút, ta muốn đi đường kia một mình.” Chung Linh cười hi hi chạy tới, đi tới giữa con đường đầy hoa anh đào, nàng ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh mắt trời dịu dàng chiếu xuống, chiếu lên người nàng, gió nhẹ thổi, mang theo từng đợt hương hoa, nàng vươn tay ra, đỡ cánh hoa bay xuống.

“Nhìn xem, có giống như những hạt mưa không?” Chung Linh nâng cao tay, xoay người nhìn về phía mấy người Vân Nhi. Nói xong cũng không chờ bọn họ trả lời, lập tức cúi đầu nhìn người mình, rất nhiều cánh hoa đã rơi xuống đó.

Chung Linh vươn hai tay ra, ngửa đầu, chậm rãi xoay tròn.

“A!!!” Chung Linh hét lớn, từ lúc đến thế giới này đến giờ nàng chưa bao giờ lớn tiếng hét lên, cũng không quan tâm bên cạnh có người hay không, có bị người khác nghe thấy hay không, bây giờ nàng chỉ muốn giải tỏa thôi.

“Chóng mặt quá, chóng mặt quá!” Chung Linh lão đảo ngã xuống. “Ai da, đau quá!”

Chung Linh mở mắt ra, tại sao hai tiểu nha đầu này không biết đỡ nàng, để nàng ngã vào cái cây vậy.

Xung quanh im phăng phắc, mọi thứ ngừng lại.

“Bái kiến hoàng thượng.” Chung Linh lập tức quỳ xuống, hoàn toàn quên mất những điều trước đó ma ma giáo dưỡng đã dạy, chỉ nhớ lúc trước xem tivi, chỉ cần nhìn thấy Hoàng đế thì phải quỳ lạy.

Mặc dù lần quỳ này nàng hạ thẳng đầu gối xuống đường đá có đệm lót là những cánh hoa, nhưng xương cốt vẫn chạm mạnh xuống đất, đau đến thấu xương, nhưng Chung Linh cũng không dám đánh mất nghi lễ, đành phải nhịn tiếng hét xuống, nhưng lại không ngăn được nước dâng lên trong hốc mắt.

“Đứng lên đi.”

Nàng đang nghe nhầm sao? Tại sao lại giống như nghe thấy một tiếng cười khế.

Chung Linh cảm vấy đứng lên, bởi vì đau đến nên chân mềm nhũn, suýt chút nữa lại ngã xuống, nhưng được nam nhân trước mặt đỡ.

“Còn không mau lại đây đỡ chủ tử của các ngươi.” Nam nhân thân nhiên phản phó.

“Vâng ạ.” Vân Nhi, Tường Nhi vội vàng đi tới, trong giọng nói lộ rõ vẻ khẩn trương.

“Không phải...không phải ta cố ý đâu.” Chung Linh vò góc váy không dám ngẩng đầu lên.

“Không có người dạy quy củ cho nàng sao?” Nhìn bề ngoài thì câu nói này có vẻ nghiêm khắc, nhưng Chung Linh lại cảm thấy bên trong không có nhiều ý trách cứ, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn về phía đối phương.

Sầm Mặc cũng nhìn gương mặt trước mắt, mắt hồng hồng, nước mắt vẫn còn lưu lại trong hốc mắt.

“Khóc sao?” Giọng nói của hắn có chút lạnh lẽo.

Lâm Anh cúi đầu đứng ở bên cạnh, lại thăm thò dài, hoàng thượng ngẫu nhiên tới nơi này tản bộ, nhưng chỉ mang theo một mình hắn, thật sự không còn ai đến phía trước thăm dò. Hôm nay đến đây, có một mình chủ tử thì có thể sẽ để lại ấn tượng nào đó, nhưng chẳng những vị chủ tử kia không có đáng về, lại còn phạm vào điều kiêng kỵ của Hoàng thượng. Điều Hoàng thượng ghét nhất chính là nữ nhân dùng nước mắt để đòi lấy sự đồng tình. Lãng phí cơ hội một cách vô ích.

”Nô...nô tì đau mà.” Cuối cùng Chung Linh cũng nhớ lại quy củ, không còn tự xưng là ta nữa.

Lại im lặng, hai người bắt đầu nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi người này thật sự quý xuống?

”Ngươi là mỹ nhân của trẫm, nếu không phạm phải sai lầm thì không cần quý.” Sầm Mặc thân nhiên mở miệng, thấy nước mắt của nàng lại không cảm thấy phiền chán, mà cảm thấy hơi buồn cười.

”Vâng.” Ai ngờ sẽ đụng vào người cứng như đá vậy, bị người khác va vào cũng không hoảng loạn. Đùi nàng đau quá!!

”Về trước đi.” Giọng nói lạnh lẽo của Sầm Mặc lại vang lên, nhìn dáng vẻ chịu đau của nàng, tốt nhất là không nên trêu đùa nàng nữa.

”Vâng.” Chung Linh đang muốn hành lễ trả lời thì bị ngăn lại.

Nhìn bóng lưng khập khiễng, vừa đi được một đoạn ngắn lập tức nghe được tiếng không ngừng kêu đau của Chung Linh, cuối cùng khóe miệng của Sầm Mặc cũng hiện lên một độ cong.

Để nàng chịu khổ một chút cũng tốt. Hắn xóa bỏ ý nghĩ tìm một cái liễn để nàng ngồi về trong đầu. Do dự một lát, hắn quay đầu phân phó: “Đưa cho nàng chút dược.”

”Vâng.” Lâm Anh cúi đầu trả lời, công phu của hắn không giỏi cũng nghe được tiếng kêu đau của chủ tử kia, thật là có chút thú vị, haha.

”Không phải nói ở đó không có người sao? Tại sao ta vừa đi lại gặp phải Hoàng thượng?” Chung Linh nắm chặt tay, dùng sức đập xuống bàn, nàng cũng không nghĩ tay mình sẽ tiếp tục gặp tai ương. Chung Linh nhìn hai nha hoàn đang ngồi xôm cật ống quần, xem xét đầu gối trước mặt mình.

”Suy cho cùng các ngươi cũng là nha hoàn của ta, cũng không biết nhắc nhở ta một tiếng, nếu nhắc thì ta cũng không đến mức để ta ở trước mặt hoàng thượng...Thôi, không được tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

”Vâng.” Vân Nhi, Tường Nhi vội vàng trả lời.

Nhưng Chung Linh vẫn không hết bức mình. Gặp Hoàng thượng là chuyện tốt, người khác gặp Hoàng thượng ở nơi xinh đẹp như vậy là một chuyện tốt, nhưng nàng lại lấy dáng vẻ kẻ điên để gặp hắn, lại còn kêu loạn lên, một loạt những hành động phía sau thật sự là vô cùng mất mặt.

”Hoàng thượng tới lúc nào?” Chung Linh hơi do dự mở miệng, có lẽ vẫn còn giữ lại được chút hình tượng của bản thân?

”Hồi chủ tử, nhóm nô tì cũng không biết Hoàng thượng nán lại ở bên kia bao lâu.” Vân Nhi vừa rửa miệng vết thương, vừa trả lời. Ở nơi đó vốn có thể đụng vào người khác.

Gặp hoàng thượng là chuyện bao nhiêu người cầu còn không được, nhưng với biểu hiện của chủ tử thì không làm Hoàng thượng ghét đã là chuyện tốt rồi, những chuyện khác thì không cần nghĩ nữa.

”Chủ tử, nô tỳ có một số việc không biết có nên nói không.” Tường Nhi ở bên cạnh cũng mở miệng, hiển nhiên là có cùng suy nghĩ với Vân Nhi.

”Nói.”

”Lần trước có mấy vị nương nương va vào Hoàng thượng, hoặc là mất nghi lễ, đều bị Hoàng thượng biếm vào lãnh cung rồi.”

”Cái ngươi nói là hành vi buổi chiều của ta sao?”

”Không hẳn, mấy vị nương nương kia là hất nước, hoặc là té ngã ở Ngự hoa viên...” Giọng nói của Tường Nhi càng ngày càng nhỏ.

”Vậy thôi sao?” Chung Linh thở dài một hơi, đó không phải là hành vi khiến Hoàng thượng chú ý. “Những việc đó không giống với hành vi của ta, mặc dù đều là mất lễ nghi, nhưng buổi chiều Hoàng thượng cũng không có ý trách phạt ta.”

”Chủ tử, có công công mang thuốc trị thương qua đây.” Viên Nhi bưng một khay nhỏ đi vào.

Vân Nhi, Tường Nhi nghe thấy câu này, trong mắt có ý vui mừng.

”Mang qua đây để ta xem.” Chung Linh cũng đoán được là Hoàng thượng đưa tới, xem ra hắn cũng không quá xấu, nàng vẫn cảm thấy lời đồn không đáng tin, nhưng nhìn dáng vẻ khấn trương lúc nhìn thấy Hoàng thượng của Vân Nhi và Tường Nhi lại khiến nàng có chút hồ đồ.

Chiếc bình nhỏ sáng bóng, vô cùng đẹp mắt, khẽ mở nắp ra, hương thuốc thoang thoang bay vào mũi.

”Dùng đi.” Chung Linh tiện tay đưa bình thuốc đó cho Vân Nhi.

Sau khi bôi thuốc không lâu, Vân Nhi lại đi đến, vẻ mặt có chút sốt ruột.

”Chủ tử, không hay rồi, kính sự phòng nói, bài tử của chủ tử bị thu lại rồi, bên đó nói là chủ tử bị thương, không tiện hầu hạ hoàng thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor: Búnn.

”Là ai cầm bài tử của ta?” Chung Linh thường thức ngọc như ý trong tay.

”Hỏi chủ tử, là Vân Quý phi nương nương.” Vân Nhi chậm chạp trả lời.

”Cầm hộ thôi, ta vốn bị thương, việc này cũng không sai.” Chung Linh phát phát tay, bây giờ đến đường cũng không đi thẳng được, coi như Hoàng thượng thật sự tới đây cũng không làm gì được.

Có điều, việc kia truyền đi cũng nhanh thật. Qua một bữa cơm mà Vân Quý phi đã biết rồi.

”Chủ tử chớ lo lắng, nhất định Hoàng thượng sẽ không quên chủ tử.” Tưởng Nhi đứng bên cạnh an ủi.

”Ừ.” Ngọc như ý trong tay đỏ như máu, chất ngọc ấm, nhẵn nhụi, không có một chút tạp chất. “Cái này thật đẹp, đúng không?”

”Đồ của Hoàng thượng, làm sao có chuyện không tốt được.” Không biết Lâm di về phòng từ lúc nào: “Tiểu thư đó, không phải gây ra họa gì rồi chứ?”

Buổi chiều nàng chỉ đi tìm lão ma ma trong cung hỏi chút kinh nghiệm, ai ngờ vừa rời khỏi thì xảy ra chuyện.

”Hoàng thượng, nên dùng bữa rồi.” Lâm Anh nhắc nhở Hoàng thượng đến giờ ăn cơm.

”Một lát nữa.” Sầm Mặc không thèm để ý vẩy vẩy tay, đang muốn nói tiếp cái gì đó.

”Hoàng thượng đã nói 'một lát nữa' hai lần rồi, Hoàng thượng không đói bụng, nhưng có lẽ Trác đại nhân đã đói rồi.” Lâm Anh dè dặt nói.

Lúc này Sầm Mặc mới nhớ tới Trác Ngôn Nghi, người đang thảo luận quốc sự với mình từ nãy đến giờ, cũng chưa ăn gì.

”Ngôn Nghi cùng dùng bữa đi.”

”Vâng.” Trác Ngôn Nghi ở bên cạnh cũng không từ chối, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên bồi Hoàng thượng dùng bữa. “Có điều Hoàng thượng, càng ngày Lâm công công càng biết nói chuyện, mang cả thần vào khuyên Hoàng thượng.”

”Mồm mép lanh lợi.” Sầm Mặc không để bụng, có thể nhìn ra được tâm trạng hiện tại của hắn rất tốt.

Lâm Anh cười không nói chuyện. Trác Ngôn Nghi từ nhỏ đã bên cạnh Sầm Mặc, cùng lớn lên, cảm tình không phải tốt bình thường, ngay cả việc Hoàng thượng lên đế vị cũng không nói chính xác được hắn ở phía sau sử dụng bao nhiêu tài lực, cho nên đương nhiên một nô tài như hắn chỉ có thể đứng nghe mà thôi.

Sầm Mặc vừa ra cửa, ánh mắt sẽ di chuyển, thấy thái giám kính sự phòng đứng ở bên cạnh chờ. Bởi vì ngày thường sau bữa tối hắn sẽ đợi ở ngoài cửa, để bất cứ khi nào Hoàng thượng muốn nghỉ ngơi, hắn đều có thể xuất hiện kịp thời. Do thời gian ăn cơm bị lùi lại mấy lần, nên hắn cũng không dám rời đi, chỉ có thể đứng đợi.

”Cầm qua đây.” Sầm Mặc giơ tay lên rồi lại hạ xuống.

”Hỏi Hoàng thượng, bài tử của Chung mỹ nhân được Vân Quý phi cầm đi, nói là trên người có thương tích, không tiện hầu hạ Hoàng thượng.” Lâm Anh nhỏ giọng nói.

”Nàng ấy nói cũng không sai.” Chỉ là tâm trạng đang tốt của Sầm Mặc bỗng chững lại một chút, tùy tiện nhặt một tấm bài tử ném tới.

Sau đó xoay người mang theo Trác Ngôn Nghi rời đi.

”Hoàng thượng, sau khi Ngũ tướng không được việc gì, Hoàng thượng không cần nhường Vân Quý Phi nữa sao?” Bỗng nhiên Trác Ngôn Nghi có chút kích động nói.

Sầm Mặc mỉm cười nhìn đối phương, khiến hắn nuốt câu nói tiếp theo vào trong bụng: “Trẫm không nhường ai, Vân Nhi là Quý phi của trẫm, không có quan hệ gì với Ngũ tướng, trẫm cũng không nghĩ đến chuyện tùy tiện liên lụy với người khác.”

“Hoàng thượng thay đổi rồi.” Trác Ngôn Nghi cũng hồi phục tâm trạng.

Nhìn hắn một lúc, Sầm Mặc lắc đầu: “Trẫm không thay đổi.”

Lâm Anh ở bên cạnh cúi đầu cẩn thận nghiên cứu giày của mình, nhìn không chớp mắt. Sau khi thấy hai người tiếp tục đi về phía trước thì mới vội vàng đi theo.

“Mang chút thức ăn qua cho Chung Mỹ nhân đi.” Nhìn cả một bàn thức ăn, Sầm Mặc bỗng nhiên nói.

“Vâng.” Lâm Anh bình tĩnh trả lời, xoay người lui xuống phân phó.

Trác Ngôn Nghi mỉm cười, hơi tò mò nhìn về phía Sầm Mặc: “Đây là lần thứ hai Hoàng thượng nhắc tới Chung Mỹ nhân trong tối nay rồi, chẳng lẽ đây là người Hoàng thượng mới coi trọng sao?”

Sầm Mặc luôn quản lý hậu cung rất nghiêm, nếu không sẽ không mang hung danh hiển hách trong miệng cung nữ, chỉ là gần đây, có vẻ đã buông thả nhiều hơn rồi. Nếu không hẳn sẽ không bỏ qua chuyện Vân Quý phi nhúng tay vào hậu cung mà đã lôi ra rồi.

Nhắc tới Chung Mỹ nhân, Sầm Mặc lại nghĩ tới biểu hiện buổi chiều của nàng, vẻ mặt mới dễ nhìn hơn một chút, lắc đầu nói: “Chỉ là một đứa trẻ thôi.”

Trác Ngôn Nghi lập tức sáng tỏ, coi như là một đứa trẻ, không phải ngài đang tính toán muốn đặt nàng ở cạnh mình sao. Nghĩ đến đây lại cười nói. “Thần thấy phong cảnh trong cung không tệ, không biết có thể đi xung quanh một chút hay không?”

Sầm Mặc không thèm nhìn hắn. “Cảnh đẹp người từng nhìn còn ít sao, một vài nơi trong hoàng cung này làm sao có thể vào mắt của người được, muốn làm gì thì làm đi.”

“Tạ Hoàng thượng.” Trác Ngôn Nghi sẽ cau mày, cái hắn thật sự muốn nhìn trong cung này chính là 'Cảnh đẹp' kia mà thôi.

Sau bữa tối Trác Ngôn Nghi cáo từ, bắt lấy Lâm Anh hỏi vài câu, rồi từ từ rời đi.

Đến nơi đó, cẩn thận ẩn nấp, nhìn về phía viện.

“Rất ngọt.” Một giọng nói trong trẻo truyền vào tai, một nữ hài tử có thân hình nhỏ bé ngồi trên chiếc ghế đá duy nhất trong viện, xem ra nàng chính là Chung Mỹ nhân rồi.

“Quả nhiên Hoàng thượng đặt chủ tử ở trong lòng rồi.” Người mặc y phục nha hoàn ở bên cạnh nói.

“Chắc là bồi thường thôi.” Chung Linh chậm rãi nói. “Vân Quý phi cho một bạt tai, Hoàng thượng lập tức cho một quả táo. Có điều, có phải ta so sánh không được hợp lý lắm đúng không?”

Trác Ngôn Nghi im lặng quan sát, đồng thời cũng thầm oán, bồi thường là đúng, có điều quả thật câu so sánh kia có chỗ không hợp lý.

“Tiểu thư, về sau ngàn vạn lần đừng nói những câu như vậy nữa, để người khác nghe được sẽ gặp phiền toái đó.” Lâm di lại phải khuyên nhủ.

“Rõ rồi Lâm di, có lẽ do đầu gối đau quá, cho nên không biết cái gì nên nói cái gì không nên.” Chung Linh cười hi hi cho có lệ.

“Ai, tiểu thư, người còn nói, đã lớn như vậy rồi tại sao lại không cẩn thận như vậy.” Lâm di thấy mà đau lòng.

“Việc này cũng không nên trách ta, ai biết Hoàng thượng xuất hiện, còn không phát ra tiếng động nào. Không phải đều nói Hoàng thượng đến đâu cũng có người thông báo sao. Hai nha đầu kia cũng không nói, ngay cả thái giám của Hoàng thượng cũng không hề rằng. Làm hại ta phát hoảng, quay hết quy củ đi, chỉ nhớ là phải quỳ lạy.” Chung Linh có chút uất ức nói. “Cũng may đường đó không hoàn toàn là đá, nếu không ta quỳ mạnh xuống một cái, đầu gối này cũng đừng nghĩ dùng được nữa.”

Nói tới đây, nha hoàn và người tên Lâm di kia cũng không nhịn được cười rộ lên. Trác Ngôn Nghi ngẩn người, sau khi bắt kịp phản ứng thì cũng thầm cười.

Thảo nào Hoàng thượng vừa nhắc tới nàng đã cười.

“Nói tới cũng thấy lạ, lá gan của ta cũng không nhỏ, vậy mà mỗi lần gặp Hoàng thượng đều phát hoảng, là do ta quá nhỏ, chưa từng trải việc đời sao?” Chung Linh có chút không phục, tốt xấu gì ở kiếp trước nàng cũng đã đi làm rồi, lúc làm việc cũng là người can đảm cẩn thận, nhưng đến nơi này, lúc này nhìn Hoàng thượng thì lập tức không làm được gì ra hồn.

“Ta nói với tiểu thư nhé, người sợ hãi Hoàng thượng cũng đúng thôi, mặc dù sợ hãi, nhưng không được biểu hiện ra ngoài, làm gì có nam nhân nào thích một nữ nhân luôn sợ mình chứ.” Lâm di sâu xa nói. “Những lời đồn đại kia, người coi như chưa từng nghe qua là được rồi.”

“Lời đồn đại kia?” Chung Linh kéo dài âm điệu. “Thật ra ta hoàn toàn không để trong lòng, cái gì mà vừa nhắc tới đã cảm thấy vô cùng sợ hãi, có gì mà

sợ hãi chứ.”

”Hoàng thượng là chân long thiên tử, có uy của rồng, đương nhiên là nhóm nô tỳ phải sợ hãi rồi.” Vân Nhi cười hi hi, rồi cũng không muốn nhắc tới những vấn đề này nữa.

Chung Linh cũng không nói nữa, nàng cũng cho là các cung nữ vốn đã như vậy, hoặc là do họ chưa từng trải việc đời.

Giết huynh đệ, còn chưa giết phụ thân đây, không phải hoàng gia là nơi không có cái gọi là tình huynh đệ sao? Có điều nói đi nói lại, hình như có người đã từng nói, hồi nhỏ Hoàng thượng bị nhốt, thậm chí còn bị hoài nghi không phải là long chủng, vậy thì tại sao ngay sau khi lão Hoàng đế qua đời đã có thể tạo phản ngay lập tức. Còn có thể tự tay giết cả nhà huynh đệ, bao gồm cả chất tử của bản thân.

Có điều lại nói, nếu nàng thực sự không để những lời đồn đại đó ở trong lòng, thì tại sao hai lần gặp lại không thể bình thường được. Nàng còn chưa muốn tha thứ cho bản thân, sao lại làm chuyện mất mặt như thế chứ.

Lúc nghe được các nàng thảo luận đến lời đồn, Trác Ngôn Nghi cảm thấy có chút âm ảm, nhớ tới ngày trước, hắn không nhận được tức giận nắm chặt tay lại, hừ, lời đồn đại, những điều các nàng biết đều là chuyện trước kia thôi.

Vào thời điểm bất ổn, có một vài người cố ý bày ra những lời đồn đại bất lợi, bạo quân, hừ, chẳng lẽ họ không nhìn thấy bây giờ Hoàng thượng đang thực hành nền chính trị nhân từ sao. Vì muốn trừ bỏ một người nào đó mà bắt chấp thủ đoạn thì ngay cả hắn cũng không nhìn được.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không phát hiện bên cạnh mình có người từ lúc nào. Vừa quay đầu đã thấy, khiến tim Trác Ngôn Nghi suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Suy nghĩ có nên giết đối phương hay không chợt lóe lên, lại thấy cung nữ kia vẫn nhìn chăm chăm mình với ánh mắt tò mò, nhưng không hề có ý định hét to gọi người.

Điều chỉnh phản xạ, Trác Ngôn Nghi đưa ngón trỏ lên môi. Cung nữ cười hi hi gật đầu, còn bịt chặt miệng mình.

Đầu Trác Ngôn Nghi đầy vạch đen, đến bên cạnh đối phương, thấp giọng hỏi: “Người là cung nữ của cung nào?”

Cung nữ hưng phấn chỉ sang bên cạnh.

”Là ở đây sao?” Trác Ngôn Nghi cẩn thận quay sát sắc mặt đối phương, hắn là không giả ngu.

Cung nữ dùng sức gật đầu, dùng đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm đối phương.

Nuốt ngụm nước miệng, Trác Ngôn Nghi ngưng ngưng hỏi: “Người tên gì?”

”Tên ta là Chu Nhi, là tiểu thư đặt cho ta.” Chu Nhi lại cười hi hi, bắt chước Trác Ngôn Nghi nhỏ giọng trả lời.

Do dự một chút, Trác Ngôn lại nhỏ giọng nói: “Không nói cho tiểu thư của người biết ta đã tới đây được không?” Không biết tại sao, hắn lại có cảm giác tội lỗi khi lừa gạt tiểu hài tử. Có điều Chung mỹ nhân cũng thật là, tại sao lại để một người thần trí không rõ ràng ở bên người.

Rõ ràng Chu Nhi do dự một lát, nghi ngờ nhìn về phía đối phương.

”Ta là người trong lòng của tiểu thư nhà người, vụng trộm đến gặp nàng, muốn cho nàng một kinh hi.” Được rồi, để cho hắn tiếp tục làm đệ nhất quân sư một cách vô ích đi.

”Tiểu thư thích?” Dường như Chu Nhi cảm thấy khó hiểu, nhưng ngay lập tức lại cười tươi như hoa. “Tiểu thư thích thì ta cũng thích.”

”Nhưng nếu người nói chuyện này cho nàng, thì nàng sẽ không thích nữa. Vậy nên, giữ bí mật được không?” Trác Ngôn Nghi tiếp tục lừa gạt.

Chu Nhi hưng phấn gật đầu: “Ta sẽ không nói cho tiểu thư!”

Suy nghĩ một lát, hắn còn bổ sung một câu: “Sau này không nên tin người không quen, nếu không sẽ hại tiểu thư nhà người.”

Sau khi đối phó nha hoàn này xong, Trác Ngôn Nghi lập tức rời đi, trên đường về cũng phát hiện bản thân vừa làm một việc ngốc nghếch, tại sao lại tốn sức để giữ lại một nhân tố không ổn định như vậy, thật sự hoàn toàn không phù hợp với tác phong của hắn.

Có điều, người có thần trí không tinh táo thì sao, nhưng như thế lại là người vô cùng đơn thuần. Trác Ngôn Nghi khẽ lắc đầu, hắn cũng không làm chuyện gì xấu, coi như Chung mỹ nhân biết cũng không sao, chỉ là vạn nhất về sau nha hoàn này bị người khác lợi dụng thì sao?

Kỳ lạ, sao hôm nay hắn lại liên tục suy nghĩ miên man thế nhỉ, dùng quạt gỗ nhẹ lên đầu, Trác Ngôn Nghi chậm rãi ra khỏi cung.

”Tiểu thư, tiểu thư, vừa rồi ở ngoài cửa có nam nhân vụng trộm nhìn người, còn bắt Chu Nhi hứa không nói cho tiểu thư biết.” Chu Nhi vừa xoay người lập tức nói cho tiểu thư nhà mình nghe.

”Có nam nhân nhìn lên ta? Là thái giám sao?” Chung Linh cảm thấy kỳ lạ.

”Không phải, không mặc quần áo thái giám, là nam nhân.” Chu Nhi dừng một lại. “Rất đẹp.”

”Ừ, ta biết rồi, Chu Nhi thực ngoan. Đến đây, cầm cái này ăn đi.” Chung Linh cười, đưa một mâm điểm tâm cho nàng.

”Tiểu thư, nam nhân này...”

”Lâm di không cần nghĩ nhiều, nếu là thái giám thì ta còn lo lắng một chút, đã không phải thì không cần nghĩ nhiều. Trong hoàng cung này ngoại trừ hoàng thượng thì những nam nhân khác nhất định cũng là người của Hoàng thượng rồi. Hơn nữa người kia cũng không làm hại Chu Nhi, hẳn là không có ác ý.” Rất nhanh Chung Linh liền thông suốt mọi chuyện, sau đó khoát tay. Đồng thời nàng cũng cảm thấy may mắn vì vừa rồi không nói chuyện gì không nên nói.

Về phần Chu Nhi, vì nha hoàn này cũng không thiếu chủ ý, cho nên mỗi ngày nàng bảo Lâm di nói với Chu Nhi rằng ngoại trừ lời của tiểu thư ra thì không nghe người khác, người khác nói gì thì cứ việc đồng ý, sau đó về nói lại cho tiểu thư. Không ngờ trong một thời gian dài lại thật sự có hiệu quả.

”Có điều nói đi nói lại, Chu Nhi của chúng ta thật sự rất ngoan, haha.” Chung Linh nghĩ đến người bị Chu Nhi lừa gạt, không nhận được cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Editor: Búnn.

Không nhận được thờ dài một hơi, từ sau hôm quý bị thương đến giờ đã qua bảy ngày, vết thương của bản thân đã hoàn toàn hồi phục từ lâu rồi, nhưng lại cảm thấy bản thân giống như bị lãng quên, vẫn luôn sinh hoạt ở trong viện của mình, không có người quan tâm, không có người hỏi.

”Nếu tiểu thư nhàm chán thì có thể đi thăm các chủ tử khác.” Lâm di ở bên cạnh cẩn thận nói, bởi vì bị thương nên mấy ngày nay tiểu thư vẫn ngây ngốc ở trong phòng, nhưng bây giờ thương thế đã tốt hơn, mà vẫn buồn bực ở trong phòng.

”Các nàng có gì đẹp mắt nào.” Coi như thật sự nhàm chán, Chung Linh cũng không muốn tự đi tìm chuyện. “Thôi, vẫn là chuẩn bị cho ta chút giấy bút, để ta tiếp tục viết kinh phạt của ta.”

Từ lúc xuyên qua tới giờ Chung Linh vẫn chăm chỉ luyện tập, nhưng trình độ vẫn vậy, dù sao nàng cũng là người có thể yên tĩnh đến mức quyết tâm, trong cung không có việc gì thì có thể làm, tiếp tục luyện chữ cũng được. Về phần tại sao muốn sao chép kinh phạt, thì bởi vì nếu sao chép các loại sách khác, nàng dễ bị nội dung cuốn hút và quên mất việc phải chuyên tâm luyện chữ.

”Chủ tử, An thường tại đến đây.” Vân Nhi ở cửa nhẹ nhàng nói.

”Để nàng ta vào đi.” Về mặt Chung Linh không thay đổi, kéo tay áo lên, đang nghĩ xem nên hạ bút xuống mặt giấy như thế nào.

”Tỷ tỷ đang tập viết hay là vẽ tranh thế?” An Tâm Nhi khẽ mỉm cười đi vào.

”Rảnh rồi không có việc gì làm nên tập viết chữ để tu tâm dưỡng tính thôi.” Chung Linh dừng một chút. “Tại sao hôm nay muội muội lại đến nơi này của ta?”

”Dù sao một mình muội cũng cảm thấy chán, cho nên nghĩ đến tỷ tỷ thôi.” An Tâm Nhi cười nói.

Bỗng nhiên Chung Linh phát hiện có chuyện gì, nhìn chằm chằm An Tâm Nhi một lát.

”Tỷ tỷ?” An Tâm Nhi có chút không hiểu, lấy tay xoa mặt mình: “Có phải trên mặt muội có gì không ổn không?”

”Cũng không phải, chỉ là cảm thấy dường như tính tình muội bây giờ dịu dàng, cũng xinh đẹp hơn lúc mới gặp nhiều.” Ai, nói như vậy, hình như ngay cả An Tâm Nhi cũng được Hoàng thượng chạm qua, chỉ còn lại mình nàng.

”Tỷ tỷ không cần cười muội, chỉ là hình như Hoàng thượng thích người dịu dàng, cho nên tự nhiên muội mới thu liễm một chút thôi.” An Tâm Nhi yên lòng: “Chúng ta ở hậu cung, điều quan trọng nhất chính là có được sự yêu thích của Hoàng thượng, như vậy mới có thể lâu dài.”

”Muội muội cũng là người có phúc khí, đâu giống ta.” Chung Linh cố ý làm biểu cảm có chút cô đơn.

”Lúc trước tỷ tỷ lọt vào ánh mắt của Hoàng thượng, không hiểu tại sao bây giờ lại khiến bản thân rơi vào tình cảnh này.” An Tâm Nhi cũng có chút cảm

thần, dường như có chút vì nàng mà không cam lòng: “Tỷ tỷ mau mau tìm cách thu hút ánh mắt của Hoàng thượng đi.”

”Nói gì vậy, với thân phận này của chúng ta, làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy Hoàng thượng như vậy.” Chung Linh lắc đầu.

”Tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng vì dáng vẻ bây giờ mà bỏ cuộc, không bao lâu sau với tư sắc của tỷ tỷ nhất định sẽ khiến Hoàng thượng chú ý.” An Tâm Nhi vội vàng nói: “Muội muội có biết vào một số thời gian Hoàng thượng nhất định sẽ đến hoa viên.”

”Tâm ý của muội muội lòng ta xin nhận, chỉ là tỷ tỷ không muốn làm chuyện không tốt cho mặt mũi lắm này. Là của ta thì nhất định sẽ thuộc về ta, nếu đã không phải thì cần gì phải cưỡng cầu.” Chung Linh thản nhiên nhìn về phía cái bàn của mình.

An Tâm Nhi nhìn theo mắt nàng, miễn cưỡng cười, tiếp tục nói đùa trong chốc lát lập tức đi về.

”Tiểu thư?” Lâm di tiến An Tâm Nhi ra cửa, lúc quay lại đã thấy tiểu thư nhà mình nhìn cửa sổ ngẩn người rồi.

”Người nói xem Hoàng thượng đang nghĩ gì vậy?” Chỉ là nhất thời nổi lên hứng thú sao? Bây giờ lại vì hậu cung có vô số mỹ nữ nên quăng mình sao một bên sao? Nếu bản thân thật sự không vào được mắt của Hoàng thượng thì phải tính toán một con đường khác.

”Tiểu thư không cần phải vội, sẽ luôn có cơ hội nhìn thấy Hoàng thượng.” Lâm di an ủi, nàng còn tưởng tiểu thư cũng không quan tâm chuyện có dành được một chỗ nhỏ nhai ở hậu cung không, bây giờ xem ra cũng không phải như vậy. “Tiểu thư còn nhỏ tuổi, vài năm nữa, lúc trở nên xinh đẹp hơn thì nhất định sẽ nhận được sự yêu thích của Hoàng thượng.”

Lại là những lời này, Chung Linh không cho là đúng biiu môi, từ lúc đến đây, ai thấy mình cũng nói như vậy, mặc dù dáng vẻ hiện tại có đáng yêu, nhưng suy cho cùng cũng không thể mãi mãi đáng yêu được, nếu như thật sự phải chờ đến lúc lớn lên thì không biết đến bao giờ. Theo lý thuyết thì nữ hài tử sẽ mau đến đến lúc đó, bản thân còn chưa đến lúc sao?

Nhưng dường như An Tâm Nhi đang muốn kéo mình sang cùng một chiến tuyến thì phải? Chung Linh hoài nghi như vậy, lại chỉ biết một mà không biết hai.

Lại nói đến tâm tư của An Tâm Nhi, lúc trước Chung Linh vừa mới xuất hiện, nàng ta lập tức coi Chung Linh là một đứa trẻ xinh đẹp, không nghĩ gì nhiều, chỉ là có thêm một người có thể nói chuyện nhiều hơn một chút.

Nhưng vào thời điểm tuyển tú, lúc Hoàng thượng chú ý tới nàng, cũng khiến An Tâm Nhi chú ý, sau đó nàng ta lại nghe được Chung Linh là một thứ nữ, ngay cả gia thế cũng không cao hơn nàng ta, nhưng vẫn cố ý kết giao, vì nghĩ hèn là nàng sẽ không cự tuyệt. Ai ngờ Chung Linh lại hoàn toàn không có ý này, hoàn toàn không nhìn ra ý tốt của nàng ta.

Ai ngờ Chung Linh nổi bật ở tuyển tú rồi sau đó lại kết thúc ngay, dường như tất cả mọi người tiến cung hôm ấy đều được sủng hạnh, dường như chỉ còn mình nàng ở vị trí nửa vời.

Hôm nay nàng ta lại đi một chuyến này, chính là đang nghĩ, nếu có thể kéo thêm một người vào chung trận tuyến, khiến cho mọi chuyện có thể thuận tiện hơn một ít, song phương cùng có lợi. Bởi vậy mới không tiếc ra hành tung của Hoàng thượng mà nàng ta vất vả mới nghe được.

Nếu Hoàng thượng chú ý tới nàng, khiến nàng được sủng hạnh thì nàng cũng sẽ cảm kích nàng ta, tự nhiên sẽ kết thành trận tuyến.

Nếu như Hoàng thượng không thích hành vi này của nàng thì cũng coi như loại cho bản thân nàng ta một kẻ địch.

Ý tưởng thì ổn, nhưng nàng ta lại không tính đến chuyện Chung Linh chưa thèm nghe đã lập tức cự tuyệt. Đây chính là khiến nàng ta có năng lực nhưng không có chỗ sử dụng rồi. Hơn nữa, nghe cách nói của Chung Linh thì không lẽ vì vào cung lâu như vậy mà không được sủng ái nên muốn bỏ cuộc rồi sao?

Tu thân dưỡng tính, sao chép kinh Phật, không biết là làm cho ai xem, nhưng An Tâm Nhi cũng không tin, nếu Chung Linh không biết điều thì bản thân nàng ta cũng không thể không có nàng.

Sau đó An Tâm Nhi ném nàng ra sau đầu.

Về phần Sầm Mặc, trung tâm của hậu cung, không phải hẳn thật sự đã quên nàng, mà là không biết đang tính toán gì, về cơ bản, toàn bộ nhóm tú nữ mới tiến cung hẳn đều đã triệu đến thị tẩm, chỉ giữ lại một mình Chung Linh. Nhưng hẳn vẫn sai Lâm Anh chú ý tình hình bên dưới, để xem có người nào dám chậm trễ chi phí ăn mặc ở của Chung Linh không, chỉ là nàng không biết chuyện này thôi.

Trong tâm Sầm Mặc, đám nữ hài mới tới này đến trước mặt mình không ai là không thu liễm tính cách vốn có của bản thân, uốn nắn bản thân theo ý của hắn, khiến hắn vô cùng chán nản, không có chút hứng thú nào. Còn Chung Linh, một mặt hắn không muốn nàng cũng biến thành cái dạng này, một mặt lại nhớ đến thân hình rõ ràng là thấp hơn những người khác kia. Sầm Mặc lắc đầu, vẫn là tiểu hài tử, trước cứ thuận theo nàng đi.

Khẽ nheo mắt, hắn lại nhớ tới đám người Nam Việt quốc kia, thật sự ngày càng tham lam, vẫn nghĩ bản thân vẫn là người nắm đó nên muốn lấy gì thì lấy sao? Ném hết đồng suy nghĩ hỗn độn ra sau đầu, Sầm Mặc cẩn thận xem tấu chương Trác Ngôn Nghi mới trình lên.

Bên kia, trong Trường Hi cung của Văn Quý phi.

”Nương nương, rốt cuộc mấy ngày gần đây nương nương đang lo lắng chuyện gì? Mấy vị chủ tử mới hoàn toàn không được việc gì mà.”

Vân Quý Phi nâng tay ngăn lời nói tiếp theo của nha hoàn kia. “Coi như các nàng không được việc gì, nhưng vẫn phân tán lực chú ý của Hoàng thượng, thật sự là tức giận vô cùng.”

“Nếu nương nương không quen nhìn thì có thể làm chút chuyện gì đó, Hoàng thượng yêu thương nương nương như vậy, nhất định sẽ không nói gì.”

Lườn nha hoàn kia một cái, Vân Quý Phi từ chối cho ý kiến: “Lá gan của người rất lớn.”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là vì nương nương.” Nha hoàn lập tức quỳ xuống.

“Đứng nên đi, ta cũng chưa nói là trách tội người.” Vân Quý Phi có chút mệt mỏi nằm trên giường nữ nhân, nha hoàn lập tức lại gần hầu hạ đắp chăn.

“Suy nghĩ làm việc gì với người khác nên bỏ đi. Người nghĩ rằng tại sao ta luôn được sủng ái của Hoàng thượng, chính là ngoại trừ chuyện của Hoàng thượng, ta không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, cũng không nhúng tay đến bất cứ chuyện ồn ào nào.” Vân Quý Phi nói: “Nhắc tới cũng có chút thú vị, Hoàng thượng của chúng ta không giống với người khác, ngoại trừ hấn, không có ai được chạm vào nữ nhân của hấn.”

“Hoàng thượng quản cả chuyện hậu cung sao?” Nha hoàn kia có chút ngạc nhiên hỏi, nàng là nhà mẹ đẻ Vân Quý Phi mới đưa vào không lâu.

“Đương nhiên là Hoàng thượng mặc kệ, chỉ là hấn không cho phép người khác chạm vào cái gì của hấn thôi.” Dường như Vân Quý Phi cảm thấy vui vẻ. “Người nghĩ rằng ta chỉ dựa vào tư sắc của ta mà có thể giành được sủng ái sao? Trước khi ta tiến cung, chẳng lẽ không cung không có mỹ nhân sao? Trong cung không thiếu nhất chính là mỹ nhân, đáng tiếc những mỹ nhân đó không biết thức thời, chiếm được sủng ái của Hoàng thượng liền quên hết mọi thứ, dám ra tay với phi tử khác. Mà những phi tử khác kia, coi như Hoàng thượng không thích, nhưng vẫn là người của Hoàng thượng. Tự nhiên, sẽ không có kết cục gì tốt rồi.”

Trước khi tiến cung Ngũ Tướng cố ý nói cho nữ nhi biết, cứ làm theo Hoàng thượng, đừng nhúng tay vào chuyện của nữ nhân khác, chỉ cần khiến Hoàng thượng thích, những nữ nhân kia tự nhiên Hoàng thượng sẽ xử lý.

Như vậy xem ra, mấy năm qua bản thân trôi qua cũng coi như là vô cùng thoải mái, nàng ta cũng mơ hồ biết Hoàng thượng có không biết bao nhiêu cơ sở ngầm ở Hoàng cung, cho nên không dám làm gì. Cũng may dường như Hoàng thượng cũng thích bản thân, cho nên cũng không việc gì phải để ý.

Về phần nàng ta lo lắng cái gì, cũng chính là vị mới nổi bật hôm tuyển tú kia. Mặc dù Hoàng thượng không sủng hạnh nhưng những chuyện Hoàng thượng làm cho người đó, người khác không biết nhưng nàng ta lại biết.

Lần trước bản thân mạo hiểm cầm bài tử của Chung Linh xuống, mặc dù Hoàng thượng không nói gì, nhưng lại mang thứ này thứ kia đưa qua trấn an Chung Linh. Nếu không phải lần đó, nói không chừng Hoàng thượng đã sủng hạnh Chung Linh rồi.

Chỉ là dù có làm vậy, vẫn không giảm bớt nỗi bất an của nàng ta, sau khi Hoàng thượng gặp Chung Linh một mình, còn cố ý ban được. Chỉ là nàng ta không biết chuyện đó.

Nhưng dù có biết cũng không thể làm gì.

Cố gắng nhét lo lắng xuống đáy lòng, khoe miệng Vân Quý Phi khê cong, nàng là thiên chi kiêu nữ, coi như vào cung, cũng nhận được sủng ái của hoàng thượng, dù Hoàng thượng có lạnh lùng, thì cũng sẽ có ngày bị bản thân hòa tan, nàng tin tưởng như vậy.

Mười bốn tuổi tiến cung, bây giờ mười bảy tuổi, chính là độ tuổi đẹp nhất của bông hoa. Coi như Hoàng thượng thích người khác, nàng ta cũng sẽ cố gắng chuyển ánh mắt của Hoàng thượng lên người mình.

“Âm thanh đó truyền từ đâu tới?” Chung Linh cảm thấy kỳ lạ, gần đây luôn truyền tới từng đợt âm thanh đứt quãng của nhạc cụ.

“Hồi chủ tử, là Phương Thảo viện ở bên cạnh, trong đó có tập hợp nghệ nhân ở trong cung, dường như đang luyện tập cho sự kiện tam quốc tụ hợp sang năm” Vân Nhi trả lời: “Có phải làm phiền chủ tử không?”

Chung Linh lắc đầu, thật ra dù sao cũng không có việc gì làm, nghe một chút cũng cảm thấy thú vị, cũng không phải cái gì mới, cũng không đến mức khó nghe.

“Tam quốc tụ hợp, có phải sẽ rất náo nhiệt không?” Chung Linh tương đối có hứng thú với tụ hợp này.

“Đến lúc đó nhất định sẽ thật náo nhiệt, chỉ là nếu chủ tử không cố gắng nỗ lực, chỉ sợ đến lúc đó không thể đi xem rồi.” Tường Nhi che miệng cười khê.

“Sao lại thế?” Chung Linh nhún mày.

“Hồi chủ tử, trong yến hội, Hoàng thượng sẽ mang vài vị nương nương đi cùng, nhưng nếu chủ tử vẫn như hiện tại, chỉ sợ là không thể tham gia yến hội đâu.” Tường Nhi nhìn Chung Linh là một chủ tử tốt, bởi vậy mới dám nói ra.

Đương nhiên Chung Linh hiểu ý tứ của các nàng là muốn bản thân phấn đấu một chút, nhưng nàng cũng có quyết định của mình. Nàng chưa bao giờ là người mù quáng đi về phía trước, trước khi vào cung nàng cũng có tính toán một chút cho bản thân, chỉ là quyết định của nàng phụ thuộc vào một người,

cho nên bây giờ cũng chỉ có thể chậm rãi chờ đợi.

Nhớ tới nam nhân tản ra loại hơi thở xa cách nhàn nhạt kia, Chung Linh mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đại khái qua nửa tháng, Chung Linh đã dần quen thuộc với cuộc sống tương đối đơn điệu trong cung, ngoại trừ mỗi tháng phải đến chỗ Vân Quý phi tụ họp theo ngày quy định đi những thời gian còn lại nàng yên tĩnh đứng trong sân nhỏ của mình.

Mà dường như Chung Linh không còn là sự tồn tại trong mắt của mọi người nữa rồi, mà hiển nhiên Uyển Quý nhân đã trở thành tâm phúc mới của người nào đó rồi.

Đang chuẩn bị dùng bữa, bỗng nhiên Vân Nhi vội vàng chạy vào trong.

”Xảy ra chuyện gì? Sao lại vội vàng như vậy.” Chung Linh ngồi trước bàn, kỳ lạ nhìn nàng.

”Chủ tử, Hoàng thượng, Hoàng thượng tới.” Vân Nhi kích động nói.

Chung Linh sững sốt, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Sầm Mặc bước đẩy cửa bước vào, bước chân của hắn có chút không ổn định.

”Bái kiến Hoàng thượng.” Chung Linh lập tức khom người hành lễ, rốt cuộc lần này không gây ra chuyện cười nữa.

Sầm Mặc không nói chuyện, đi lên phía trước nắm lấy cánh tay của nàng, tay kia vung lên, toàn bộ thái giám cung nữ lập tức vội vàng ra ngoài. Còn Lâm Anh, sau khi đặt thứ đang cầm trong tay lên bàn thì cũng lùi ra ngoài.

Trái tim Chung Linh ra sức đập thình thịch, vô cùng không ổn định, cả người bị hơi thở có mùi rượu thoang thoang của Sầm Mặc vây quanh.

”Hoàng thượng, người sao vậy?” Chung Linh đưa tay lên chống trước ngực hắn, không dám ngẩng đầu lên nhìn. Đây là lần đầu tiên nàng gần gũi như vậy với một nam nhân. Người này còn là phụ quân trên danh nghĩa của nàng nữa.

Sầm Mặc khẽ cười nhạo một tiếng: “Những người đó thật sự cả gan làm loạn, thực cho rằng trẫm không có kẻ sách khác sao?”

Nghe thấy hắn nói một câu không đầu không đuôi như vậy, Chung Linh cảm thấy vô cùng kỳ quái, đồng thời cánh tay bị Sầm Mặc nắm cũng truyền đến cảm giác đau mơ hồ. Coi như nàng không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng cũng cảm giác được rõ ràng Hoàng thượng bị người nào đó bức bách.

”Hoàng thượng, có thể nói với nô tỳ không?” Chung Linh mỉm cười, dùng tay xoa nhẹ lên mu bàn tay đang nắm lấy cánh tay của mình, đồng thời mỉm cười ngẩng đầu nhìn nam nhân này.

Sầm Mặc nghe vậy, híp híp mắt, cúi đầu nhìn nữ hài tử chỉ cao tới ngực mình: “Nàng muốn biết chuyện gì? Muốn biết chuyện mặc dù trẫm lên được vương vị, nhưng vẫn bị người khác kiểm soát sao? Hay là, ngay cả nàng cũng muốn cười nhạo trẫm?”

”Nô tỳ không muốn cười nhạo Hoàng thượng, cũng không muốn Hoàng thượng bị người khác kiểm soát.” Tim Chung Linh truyền đến cảm giác đau đớn mơ hồ, giống như nàng không biết chuyện gì, vì sao nam nhân này lại thống khổ như vậy. Hoặc là, vì sao hắn lại đối xử với nàng có chút đặc biệt như vậy?

Có lẽ do giọng điệu của Chung Linh quá mức chân thành, cho nên mày của Sầm Mặc mới hơi thả lỏng một chút, dùng sức ôm chặt Chung Linh vào lòng.

”Trẫm rất mệt, từ nhỏ đã mệt rồi, tại sao đến lúc làm Hoàng Đế vẫn mệt như vậy?” Sầm Mặc nhắm mắt lại, hơi thở có chút bất ổn.

Chung Linh không trả lời, chỉ dùng sức ôm hắn, nàng không biết nên nói gì, chỉ có thể dùng chút sức lực này âm thầm hy vọng đối phương có thể phản chân lên.

”Nàng muốn biết không?” Bỗng nhiên Sầm Mặc hỏi một câu.

”Nếu Hoàng thượng muốn nói, nô tỳ sẽ nghe.”

Sầm Mặc chậm rãi buông Chung Linh ra, đi tới bên kia, sau đó lại ngồi xuống đất, cúi đầu.

Chung Linh có chút kinh ngạc, nhưng vẫn không nói gì, tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh hắn.

”Từ nhỏ trẫm đã luôn ngồi trên mặt đất lạnh lẽo như vậy, trẫm không còn nhớ rõ hình dáng của mẫu thân, và dường như cũng đã quên mất cái ôm ấm áp của người.” Lúc này Sầm Mặc dừng một chút, “Ánh mắt của nàng rất giống mẫu thân, thật dịu dàng.”

Chung Linh không nói gì, yên lặng lắng nghe.

”Mẫu thân đi quá sớm, để một mình trẫm lưu lại hoàng cung ăn thịt người này. Không có mẫu thân, cũng không có sự chú ý của phụ hoàng, còn các huynh đệ thì sao?” Dường như Sầm Mặc có chút nghẹn ngào. “Làm sao bọn họ có thể được coi là huynh đệ đây.”

”Mẫu thân qua đời không lâu, trẫm lại bị nhốt lại, tội danh cụ thể là gì, trẫm đã không còn nhớ rõ, chỉ biết là, khi đó mọi người đều nói trẫm không phải là nhi tử của phụ hoàng. Mỗi ngày đều đứng trong phòng trống tối om, thậm chí còn không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian.”

”Ồ đó, thật sự rất lạnh.”

Chung Linh cau mày nhìn hắn, nàng rất khó tưởng tượng, một hoàng tử trước đó luôn được nuông chiều, sau đó lại biến thành một tù nhân mà tất cả mọi người đều có thể khi dễ, thậm chí còn bị hoài nghi xuất thân, sẽ sống sót như thế nào.

Hắn không phải được xuyên không đến đây, không phải là đứa trẻ có cách suy nghĩ của người trưởng thành, cho nên hành động đó đối với hắn, đối với một đứa trẻ như hắn có bao nhiêu tàn nhẫn.

”Có điều trẫm có Trác Ngôn Nghi, có sư phụ.” Dường như khẩu khí của Sầm Mặc bắt đầu có chút thoải mái. “Bọn họ tới giúp trẫm. Sư phụ dạy trẫm, muốn trẫm chịu nhục thì trẫm lập tức chịu nhục, chịu suốt mười năm.”

”Vì muốn nhận được trợ giúp, điều kiện gì trẫm cũng đáp ứng. Cuối cùng, trẫm đã có thể tự tay giết những người đó, rồi trẫm trở thành Hoàng thượng.” Giọng nói của Sầm Mặc nhẹ như không khí, ánh mắt không tìm được điểm tựa nhìn về phía trước. “Nhưng trẫm thành Hoàng thượng, có rất nhiều người không phục, người trong triều không phục, trẫm có thể giết bọn họ, sau đó sẽ tìm người ngoan ngoãn nghe lời thay thế bọn họ. Chỉ có Nam Việt Quốc, lúc trước vì trẫm muốn nhanh chóng thành công, cho nên mượn lực lượng của bọn họ.”

Giọng nói của Sầm Mặc có chút dồn dập, trong mắt tràn ngập oán hận đen tối.

”Trước kia trẫm đã sớm trả tiền cho bọn họ, nhưng bọn họ rất tham, trẫm lại nhường nhịn, cho nên bọn họ muốn lấn lên đầu trẫm.” Sầm Mặc nắm chặt tay. “Trác Ngôn Nghi bảo trẫm nên tiếp tục nhẫn nại. Nhưng trẫm đã nhịn mười năm rồi, cho nên không muốn tiếp tục nhịn nữa.”

Dường như Chung Linh có thể hiểu những điều hắn nói, nhưng cuối cùng lại cảm thấy không rõ ràng lắm. Nàng chỉ biết, từ nhỏ nam nhân này đã nhận hết ủy khuất, dường như ngay cả bây giờ vẫn còn phải tiếp tục chịu đựng.

”Không sao.” Giọng nói dịu dàng mềm mại của Chung Linh vang lên, nàng đứng dậy, quỳ gối trước mặt Sầm Mặc.

Trong giây tiếp theo, Sầm Mặc cảm thấy bản thân được vây quanh bởi hơi thở ấm áp, dịu dàng, nồng ấm.

Sầm Mặc đưa tay giữ lấy đầu nàng, còn mình thì thẳng người lên, sau đó nắm cằm nàng, dịu dàng hôn xuống.

Nhưng lúc đôi môi vừa chạm vào nhau, bỗng nhiên động tác của hắn mạnh hơn, cánh môi quấn quýt, dịu dàng liếm láp.

Chung Linh nhắm mắt lại, đỏ mặt thực hiện nụ hôn đầu tiên của mình, chậm rãi đáp lại.

”Trẫm không nên nói nhiều với nàng như vậy.” Dường như hắc bắt đầu tỉnh táo lại.

Người Chung Linh cứng lại, nàng nhận được tay hắn dừng lại sau gáy nàng, chỉ cần khẽ dùng lực, nàng sẽ cứ như vậy mà chết đi.

Đúng rồi, Sầm Mặc là Hoàng đế, làm sao có thể lộ nhược điểm trước mặt người khác. Dù có lộ ra thì sẽ không để bất kỳ ai thấy được còn sống.

Khó khăn lắm Chung Linh mới ổn định được trái tim đang nhảy kịch liệt trong lồng ngực, dùng sức ôm lấy Sầm Mặc: “Nô tỳ còn muốn biết nhiều hơn.”

Nàng phải làm gì đó.

”Nô tỳ là của riêng Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn sao, nô tỳ nghe vậy.” Chung Linh nhắm mắt lại, cố gắng phát huy cơ thể mềm mại của mình, làm cho đối phương biết nàng có bao nhiêu vô hại.

”Nàng là của riêng trẫm?” Giọng nói của Sầm Mặc xen lẫn chút nghi ngờ, lại cảm thấy có chút buồn cười. “Hậu cung này nhiều nữ nhân như vậy, mà vẫn chưa có ai dám nói, mình là của riêng trẫm.”

”Nô tỳ là của riêng Hoàng thượng, bây giờ là vậy, sau này vẫn vậy.” Chung Linh chậm rãi nói, nàng đang đánh cược, dựa vào những gì nàng có, nàng hy vọng nam nhân này có thể tin tưởng nàng.

Không phải vì nàng quyết định đây là phu quân của mình, cũng không phải bởi vì cảm thấy đau lòng sau khi nghe xong câu chuyện của hắn, nàng chỉ hy vọng nam nhân có hơi thở lạnh như băng đang ở bên cạnh nàng lúc này có thể cho nàng một cơ hội.

Sầm Mặc cúi đầu nhìn nữ nhân đang dùng sức khống chế bản thân, khống chế cơ thể có chút run rẩy của mình, không, có lẽ còn chưa được coi là nữ

nhân, các loại suy nghĩ trong lòng ào về, trong giây lát lại khiến người ta khó có thể tỉnh táo để suy xét mọi việc.

”Trẫm, cho nàng một cơ hội.” Sau khi nói ra miệng, hần cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc với quyết định của bản thân.

”Nếu sau này nàng có lòng làm phản, trẫm nhất định sẽ không tha cho nàng.”

”Điều kiện trao đổi, trẫm sẽ cho nàng sủng ái mà nàng nên có.”

Chung Linh thật sự cảm thấy yên tâm, thở dài một hơi, thả lỏng cơ thể trong lòng hần. Nàng vốn không muốn lấy sủng ái ra làm điều kiện trao đổi, không phải là kiêu ngạo, chỉ là sủng ái của nàng, nàng muốn tự mình tranh thủ.

”Đứng lên đi, còn muốn ngồi trên đất bao lâu nữa.” Tâm trạng của Sầm Mặc thoải mái hơn hần, ngay cả cách nói chuyện cũng tốt hơn rất nhiều.

Chung Linh đỏ mặt, vội vàng đứng dậy, sửa sang lại y phục, thấy Sầm Mặc vẫn ngồi trên đất, ngửa đầu lên nhìn nàng. Chớp mắt vài cái, Chung Linh vươn tay ra: “Hoàng thượng, trên đất lạnh, vẫn nên đứng dậy thôi.”

Nhìn bàn tay nhỏ bé ở trước mặt mình, khoe miệng Sầm Mặc khê cong, nhưng độ cong rất nhỏ, nhỏ đến nỗi người khác không thể biết được hần đang cười, vươn tay ra nắm lấy bàn tay đó, mượn sức đứng lên.

”Còn chưa dùng bữa, cùng nhau ăn đi.” Đến mép bàn, phát hiện bình ngọc quen mắt, là bình rượu hần vẫn thường dùng. Trí nhớ dần hiện về, hình như là hần bảo Lâm Anh mang đến đây.

Hôm nay, bởi vì nhận được tin tức truyền đến từ Nam Việt quốc, cho nên bức mình, sau đó sai Lâm Anh mang rượu đến, uống được một nửa thì bỗng nhiên lại nhớ tới Chung Mỹ nhân, người có ánh mắt tương tự mẫu thân mình, lập tức phân phó Lâm Anh bung rượu đi, muốn cộng ẩm với nàng.

”Uống rượu không?” Sầm Mặc lắc lắc bình rượu.

Chung Linh nhìn bầu rượu, gật gật đầu, cầm lấy ly rượu nhỏ trên bàn, cầm hai tay đưa lên.

Sầm Mặc mỉm cười, cổ tay khê cong, rượu lập tức chảy từ trong bình vào chén nhỏ.

Ngay cả Vân Quý phi cũng không dám để Sầm Mặc rót rượu, không biết là Chung Linh thật sự không biết, hay là gan lớn, mà dám để Sầm Mặc, người có tính tình thực sự không tốt, rót rượu cho nàng. Có điều hần cũng không để ý, ngược lại cảm thấy có chút vui vẻ. Hần không thích đám phi tần kia bởi vì biểu hiện lúc nào cũng có chút nom nớp lo sợ, cung kính vạn phần của họ.

Chung Linh nâng ly rượu trong tay lên, ngửi một chút, mùi rượu thoang thoảng làm nàng khê nhũu mảy, nàng chưa từng uống rượu ở nơi này.

Đưa ly rượu tới bên môi, khê nhấp một ngụm. Ừ, rất ngon, không quá nồng, mà lại có chút thơm ngọt.

Sầm Mặc nhìn rõ biểu hiện của nàng: “Chưa từng uống rượu sao?”

”Chưa từng, vì không có nơi nào cần nô tỳ phải uống rượu mà.” Chung Linh chậm rãi uống rượu.

”Ăn chút đồ ăn, uống mỗi rượu không sẽ không tốt cho cơ thể.” Sầm Mặc cầm đĩa lên, hần vô cùng thích dáng vẻ khéo léo của nàng, thầm quyết định trong lòng.

”Đêm nay có muốn thị tẩm không?” Mới ăn được một nửa, bỗng nhiên Sầm Mặc nói.

”Khụ...Khụ...Khụ...” Chung Linh lập tức bị sặc, chuyển gương mặt nhỏ đỏ bừng sang bên cạnh ho khan.

Sầm Mặc mỉm cười, dùng tay vỗ vỗ lưng nàng để nàng thông khí.

”Hoàng thượng, tại sao đột nhiên lại nói đến chuyện này?” Chung Linh cảm thấy số lần đỏ mặt hôm nay của nàng đã nhiều hơn cả đời trước cộng lại rồi, hơn nữa loại chuyện này, không phải là dựa vào Hoàng thượng sao? Làm gì có đạo lý đưa lên miệng hỏi, nàng có thể nói là không muốn sao? Không phải nhiệm vụ cơ bản nhất của phi tần hậu cung chính là bảo đảm cuộc sống xxx của Hoàng thượng sao?

”Trước kia trẫm đã từng nghĩ đến vấn đề này, cảm thấy nàng vẫn còn nhỏ, cho nên vẫn nên chờ thêm một khoảng thời gian nữa đi.” Như vậy có nghĩ là Sầm Mặc đã quyết định rồi. Mặc dù hậu trong hậu cung này, Chung Linh không phải là người nhỏ nhất, nhưng hần muốn nàng làm một nữ hải tử ở bên cạnh hần chứ không phải là một nữ nhân.

”Vâng.” Chung Linh cúi đầu đáp, Nàng cũng không biết trong hậu cung có ai hơn mình không, hay là do cơ thể nàng phát dục không tốt, nên không thể khơi dậy nổi hứng thú của Hoàng thượng. Nghĩ đến đây, nàng không nhịn nổi oán hận nhìn chằm chằm vào ngực mình. Quả nhiên nam nhân đều thích ngực trương đối đầy đặn, hay là nói chính xác là ngực lớn đi, ví dụ của Vân Quý phi cũng tính là đầy đủ, những nơi nên có thì tuyệt đối không kém một chút nào.

Nhắc tới cũng lại, Vân Quý phi cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu, vậy mà tại sao lại phát dục nhanh như vậy, ngay cả các phi tần không lớn hơn nàng ta bao nhiêu khác cũng không lớn như nàng ta.

Sầm Mặc nhìn theo ánh mắt nàng, cảm thấy vô cùng tức cười, lại cảm thấy quyết định của mình thật chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau, hậu cung vốn bình yên bỗng dậy cơn sóng lớn.

”Nương nương, người tỉnh rồi sao?”

Chung Linh cảm thấy nhức đầu, vừa ngồi dậy thì thấy Vân Nhi, Tường Nhi tươi cười đứng trước mặt mình: “Ài, đau đầu quá!!”

”Nương nương mau uống canh tỉnh rượu, tối hôm qua nương nương say rượu đến lợi hại đó.” Vân Nhi che miệng cười khẽ.

Cái miệng nhỏ uống canh tỉnh rượu xong, cảnh tượng tối qua dần dần trở lại, hình như là Hoàng thượng tới, sau nói gì đó với mình, sau đó uống rượu, rồi sau đó thì sao??

”Tối hôm qua ta có làm chuyện gì thất lễ không?” Do dự một chút, Chung Linh hỏi.

”Tiểu thư có thể làm chuyện gì thất lễ nào?” Lúc này Lâm di cười từ cửa tiến vào: “Lúc Hoàng thượng cho nhóm nô tỳ vào thì tiểu thư đã ngủ rồi.”

Thật sao? Ánh mắt của Chung Linh có chút do dự.

”Nương nương!” Bỗng nhiên Vân Nhi nói loén lên, Chung Linh dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn bọn họ, không có việc gì gọi lớn tiếng như vậy làm gì?? Mà không đứng...

Thấy cuối cùng Chung Linh cũng ý thức được có chuyện gì không ổn, Vân Nhi và Tường Nhi cùng nhau quỳ xuống: “Chúc mừng nương nương được Hoàng thượng tấn phong Nhạc phi nương nương.”

Nhạc phi? Chung Linh có chút thần thờ, tại sao ngủ một giấc, bỗng nhiên lại được phong phi thế? Rồi lại nhớ tới, hình như tối hôm qua Hoàng thượng có nói một câu, sẽ cho sủng ái tương ứng, chính là phong phi?

”Nương nương không vui sao?” Vân Nhi, Tường Nhi kỳ lạ nhìn, tại sao chủ tử lại không có vẻ mặt vui vẻ như trong dự kiến của bọn họ.

Nhạc Phi, không phải là một trong tứ phi, nhưng vẫn là danh hiệu phi tử, vị trí này thật sự có chút xấu hổ. Chung Linh đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

”Tiểu thư, bên ngoài có một số cung nữ và thái giám hầu hạ, còn có một chút đồ Hoàng thượng ban cho, tiểu thư có muốn xem không?” Mặc dù Lâm di cảm thấy kỳ lạ rằng tại sao mới một lần mà tiểu thư nhà mình lại bắt được cơ hội tốt như vậy, nhưng bây giờ lại có dáng vẻ thất thần nên không vội hỏi. Dù sao nếu để cho người khác biết được chủ tử không có biểu hiện vui vẻ khi được phong phi, trong mắt người có tâm thì không biết lại gây ra chuyện gì.

”Mang đồ Hoàng thượng ban cho vào, còn những người khác người xem rồi phân phó công việc cho họ làm.” Chung Linh đau đầu nên không muốn gặp, tóm lại không có như bây giờ còn dễ sử dụng hơn.

Vân Nhi, Tường Nhi nhìn nhau cười, dường như có chút thờ phào nhẹ nhõm bởi vì vị trí của bản thân không biết người đến sau cướp mất. Suy cho cùng thì những người này là nô tài Hoàng thượng ban cho, cho nên kiểu gì các nàng cũng kém hơn một bậc.

”Nương nương, trước đó lúc Lâm công công đến tuyên chỉ, bảo là phải chuyển nhà.” Lúc này Vân Nhi lại nhắc nhở một câu.

”Chuyển nhà?” Chung Linh cũng hiểu dù sao mình cũng là phi tử, không thể tiếp tục ở trong viện như lúc còn là mỹ nhân nữa: “Chuyển đi đâu?”

”Hồi nương nương, Hoàng thượng nói muốn nương nương đến Vân Tường cung.” Tường Nhi mỉm cười.

Làm chính phi, có quyền lợi là một mình một cung. Mà tên cung cũng có ý nghĩa của nó, không những có ý nghĩa tốt mà còn có cả vị trí tốt.

Ví dụ như Diên Hi cung của Vân Quý phi, chẳng những tên đẹp, mà vị trí cách cung điện của Hoàng thượng cũng rất gần.

Còn Vân Tường cung là một nơi rất gần điện Dưỡng Tâm của Hoàng thượng, cũng tương đối thanh tĩnh, phong cảnh tốt.

”Khi nào phải đi?” Chung Linh lại không biết nhiều như vậy, nếu là muốn chuyển thì chuyển thôi.

”Hồi nương nương, vừa rồi Phương Nhi có nói bên kia đã thu thập xong, nương nương chỉ cần qua đó là có thể ở rồi.” Trong cung có nhiều nô tài, cho

nên tốc độ quét dọn cũng vô cùng nhanh, hướng chỉ vị phi tử mới được tấn phong này chính là tấn sủng của Hoàng thượng, những người đó càng thêm ra sức.

”Mau rửa mặt rồi đi thôi, mang những thứ Hoàng thượng ban qua đó trước đi.” Chung Linh gật đầu.

Sau khi rửa mặt súc miệng, ngồi trước gương, Tường Nhi lại cảm thấy có chút khó xử.

Tuy Chung Linh đã vào phi vị, nhưng lại không thật sự thị tẩm, tối hôm qua Hoàng thượng cũng không lưu lại, bây giờ búi tóc phải làm sao?

Nếu chải như lúc trước thì mọi người đều biết nương nương chưa thị tẩm, nào có chuyện người vào phi vị mà vẫn còn tẩm thân xử nữ. Nhưng nếu chải tóc kiểu phi vị trong hậu cung thì lại không đúng với tình huống hiện tại của nương nương, không hợp lý lắm.

Chung Linh thấy Tường Nhi ngần ngại nhìn chiếc lược, tiện miệng hỏi một chút.

”Chải đầu theo kiểu tóc của các phi tử đi, dù sao ta là nữ nhân của Hoàng thượng, cũng là chuyện sớm hay muộn, coi như tập quen dần.” Chung Linh nói, nhất định bây giờ nàng khiến không ít người chú ý, suy cho cùng cũng không thể rêu rao, nói bản thân còn chưa được thị tẩm, cho dù có người biết, nàng cũng không thể làm vậy.

”Vâng.” Tường Nhi trả lời, suy nghĩ một lát, quyết định búi kiểu đoàn vân kế, ngụ ý cát tường, vừa đẹp mắt mà lại không có vẻ chừng chạc, rất hợp với nương nương.

”Vân Nhi lấy trang sức Hoàng thượng ban cho lại đây.” Lâm di ở bên cạnh bỗng nhiên nói một câu. Lát nữa nương nương phải đến cung điện mới, dọc đường đi không biết có bao nhiêu người nhìn vào, đương nhiên phải trang điểm xinh đẹp một chút.

Dường như Chung Linh cũng ý thức được điểm ấy nên không nói gì thêm, ngoan ngoan để mọi người trang điểm.

”Nương nương thật xinh đẹp.” Sau khi trang điểm cho Chung Linh xong, Vân Nhi không nhịn được tán thưởng.

Ngày thường Chung Linh luôn bỏ qua việc trang điểm, hôm nay lại trang đơn giản, hai gò má phớt hồng, hơn nữa lại chải kiểu tóc tương đối thành thực, nhìn không còn trẻ con, lại có phần giống cách trang điểm của phi tần trong hậu cung.

Nhìn vào chiếc gương đồng mờ ảo, Chung Linh soi mà cũng cảm thấy có chút khó tin. Tóc dài được búi từng tầng trên đỉnh đầu, lộ ra dây cột tóc màu xanh nhạt làm trang sức. Bên phải thái dương được cài một đồ trang sức tinh xảo màu bạc khảm ngọc, hoa tai thật dài, hơi nghiêng đầu, sau đầu dính một đóa hoa tinh xảo màu hồng phấn.

Mặc dù cách trang điểm này không điểm lệ như Vân Quý phi, nhưng lại vô cùng phù hợp với gương mặt nhỏ nhắn của Chung Linh, nếu trang điểm giống Vân Quý phi lại cảm thấy không ra đâu vào đâu cả, còn dựa vào thân phận của nàng ở đây nữa, suy cho cùng cũng không thể bỏ qua quy củ được.

”Kỹ thuật của Tường Nhi rất tốt.” Khó có dịp được Chung Linh mở miệng khen ngợi, cái này cũng là giữ thể diện cho nàng.

”Tạ nương nương khích lệ.” Tường Nhi vui vẻ đáp, mặc dù ngày thường có được ban thưởng, nhưng khích lệ như vậy vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa điều này cũng có nghĩa là nương nương đã chấp nhận nàng. Cái này còn quan trọng hơn việc được ban thưởng rất nhiều.

Thấy Tường Nhi được khích lệ, Vân Nhi chớp chớp mắt, mở miệng nói: “Nương nương, người mau xem chỗ ý phục này đi, đều là đồ Hoàng thượng mới ban thưởng.”

Cấp bậc trong hậu cung có sự khác biệt nhất định, cách trang điểm, ý phục không giống nhau, nhóm nô tài trong hậu cung dựa vào phân vị của chủ tử mà nhận ý phục.

Chung Linh đứng dậy xem ý phục được hai cung nữ bưng trong tay, không nhịn được thán phục, trang sức của phi vị quả nhiên là quý giá hơn rất nhiều.

Mỗi bộ ý phục đều phối hợp từ trong ra ngoài, cũng được lựa chọn vô cùng kỹ càng.

”Lấy cái này đi.” Chung Linh nhìn trúng một bộ, gật đầu bảo.

Vân Nhi lập tức tiến lên, hầu hạ Chung Linh thay ý phục. Bộ ý phục này vô cùng phức tạp, đương nhiên cần có người hỗ trợ.

Bộ Chung Linh chọn là một bộ cung y, bên trong là áo mỏng làm bằng tơ thêu hoa văn màu đỏ thẫm, áo khoác bên ngoài màu xanh nhạt thêu cánh hoa màu hồng phấn, phía bên ngoài cùng là áo bào màu đỏ nhạt, chất liệu tương đối cứng cáp, viền áo dùng vải dệt màu vàng, bên trên thêu đóa hoa màu đỏ vàng.

Sau khi mặc xong, từ ánh mắt người khác Chung Linh nhận được hiệu quả mình muốn, trang phục hoa lệ nhưng không điểm lệ, vừa đủ để biểu hiện thân phận và phẩm vị của nàng. Cộng thêm chất liệu và cách thiết kế tốt không những không khiến nàng trở nên mập mạp, mà còn khiến thắt lưng cao hơn, khiến thân hình nàng trở nên thành thực hơn rất nhiều. Lại còn cổ áo được thiết kế mở rộng ra cùng với màu sắc tươi đẹp, khiến người ta không còn khinh thường việc nàng không có bộ ngực đầy đặn nữa. Được rồi, chỗ này là do Chung Linh tự tưởng tượng.

Sau đó Tường Nhi lại lấy ra mấy hộp trang sức, bên trong là nhẫn, vòng tay, khuyên tai.

Chọn chiếc nhẫn ngọc thạch màu đỏ thắm, khéo léo đeo vào ngón giữa, chọn thêm vòng cùng màu, Chung Linh vừa lòng vẫy vẫy tay, khiến làn da nàng thêm trắng, chất ngọc và màu sắc này thích hợp làm nổi bật màu da của nàng.

Khuyên tai lại chọn kiểu râu chuỗi những hạt ngọc thạch nhỏ.

Sau khi chọn xong, Chung Linh quay về phía Lâm di, cười hi hi: “Lâm di, nhìn ta có giống tân nương tử không?”

Lâm di cảm thấy xót xa, ngoại trừ Hoàng hậu, phi tử trong hậu cung không thể thực sự động phòng hoa chúc với Hoàng thượng, điểm ấy đúng là không bằng gả cho dân chúng bình thường. Tiểu thư lại nói như vậy....

Lâm di nhanh chóng giấu suy nghĩ trong lòng, cười khích lệ Chung Linh.

Chung Linh mỉm cười, nàng cũng không có suy nghĩ kia, là do Lâm di suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Đi thôi, mau dẫn đường.” Chung Linh ưỡn ngực ngẩng cao đầu, nàng muốn làm mọi thứ cho chọn vẹn.

Vân Nhi Tường Nhi mỉm cười chậm rãi đi bên cạnh Chung Linh, coi như là dẫn đường, nha hoàn cũng không thể đi trước chủ tử.

“Chủ tử?” Nha hoàn An Tâm Nhi nhỏ giọng nói: “Tại sao còn chưa về ạ?”

“Trở về cái gì?” An Tâm Nhi lạnh lùng ngắt lời, nhìn đám người Chung Linh đi qua hoa viên. “Ta còn muốn học hỏi ở chỗ Nhạc Phi nương nương, người ta chính là Bất Minh Tắc Dĩ, Nhất Minh Kinh Nhân (1).”

(1) không làm thì thôi, làm thì khiến người kinh động

Lúc trước chẳng thèm quan tâm đến ý tốt của mình, thì ra là có thủ đoạn khác, không biết có phương pháp gì, mà có thể leo lên danh hiệu nương nương tử mỹ nhân, còn là danh hiệu ngoài tứ phi, cái này được coi là ngoại lệ sao?

An Tâm Nhi thâm ghen tị, nàng ta nắm chặt chiếc khăn trong tay, nàng ta cũng muốn giống Hoa Y Thần, cao ngạo đối mặt với mọi người trong hậu cung này, nàng ta không muốn gặp ai cũng phải cúi đầu.

Chẳng lẽ nàng ta lại không bằng một thứ nữ sao?

Nàng ta phải nhìn đáng vẻ chói mắt hiện tại của Chung Linh. Một ngày nào đó, nàng ta nhất định sẽ kiêu ngạo hơn nàng.

Trong Diên Hi cung.

“Xin nương nương bớt giận.” Sau khi Vân Quý Phi gạt hết cốc ở trên bàn xuống, nhóm nha hoàn thân cận đồng loạt quỳ xuống.

“Nương nương, chẳng qua là Hoàng thượng thích đồ tươi mới nên mới sủng hạnh Nhạc Phi, hơn nữa danh hào của Nhạc Phi vẫn dưới nương nương, có thể thấy được Hoàng thượng còn nhớ tới nương nương.” Nha hoàn quỳ trước mặt vội nói, chỉ hy vọng câu nói của bản thân có thể khiến chủ tử bớt giận.

“Nhớ bản cung? Lúc trước bản cung phải leo từng bước từ Quý nhân lên. Tại sao Hoàng thượng lại không nhớ rõ!” Vân Quý Phi không rõ cảm giác hiện tại của mình là gì, giống như có thứ gì đó bị cướp đi.

“Một mỹ nhân nho nhỏ, gia thế như vậy, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà qua một đêm lại có thể trở thành Nhạc Phi!” Nàng ta còn có nỗi khổ khó nói, vì nàng ta biết, vị Nhạc Phi kia không thị tẩm.

Không thị tẩm vẫn có thể được Hoàng thượng sủng ái, đây là cười nhạo nàng ta dựa vào bề ngoài mới được sủng ái nhiều năm như vậy sao? Được, coi như nàng ta dựa vào bề ngoài, vậy vị Nhạc phi kia dựa vào cái gì? Đây mới là điều khiến nàng ta không cam lòng nhất, cũng là nơi khiến nàng ta cảm thấy sợ hãi nhất.

Ở bên kia, Uyển Quý nhân cũng đã biết chuyện này.

“Chủ tử, chúng ta có phải gặp Nhạc phi nương nương không?”

“Không cần.” Uyển Quý nhân nhẹ nhàng nói, vẫn yên tĩnh giống như thời điểm mới tiến cung.

Phụ thân nói không sai, miễn là không làm những gì mình muốn, giống như một con thỏ nhỏ vô hại, cuối cùng cũng sẽ nhận được chú ý của Hoàng thượng. Coi như nàng ta không được một bước lên trời như Nhạc Phi, nhưng cứ bước từ từ, kiểu gì nàng ta cũng sẽ có vị trí mình muốn.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nàng ta yên lặng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Dường như trận sóng to gió lớn này không ảnh hưởng gì đến việc hần xem tấu chương, nhưng khoe môi hơi cong tiết lộ tâm tình của hần.

Lâm Anh đứng bên cạnh nghiên cứu mũi của mình, nhìn không chớp mắt. Trách nhiệm của hần chính là khiến Hoàng thượng vừa lòng, Hoàng thượng vừa lòng là hần thỏa mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đi một đoạn đường không tính là ngắn, Chung Linh đứng trước cửa Vân Tường cung, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời phản xạ ánh sáng trên đỉnh ốc lưu ly.

Vân Tường cung rất lớn, đặc biệt là trong điện, nơi nơi treo những tấm màn màu đỏ nhạt, cửa sổ đều được mở từ trước đó để thông gió, nhẹ nhàng thổi bay những tấm màn đỏ lên. Nội điện chỗ nào cũng bày biện những vật phẩm có giá trị xa xỉ, cả nội điện được quét sạch đến không còn một hạt bụi, thậm chí khiến Chung Linh cảm thấy tất cả mọi thứ đều phát ra ánh sáng mờ mờ.

Nhắc rèm lên, phía sau chính là phòng ngủ của Chung Linh, ở giữa đặt một chiếc giường rất lớn, màn dài thả từ không trung xuống, phía sau giường là một chiếc bàn trang điểm có hoa văn tinh tế và lớn hơn trước kia rất nhiều, bên cạnh là một chiếc tủ nhỏ, Chung Linh sẽ dùng nó để đựng trang sức.

Khóa miệng Chung Linh cong lên, đại khái đây chính là tiêu chuẩn cung điện của một sủng phi đi.

Thấy biểu cảm của Chung Linh, Vân Nhi Tường Nhi cũng hơi thờ phào nhẹ nhõm.

"Sửa sang lại rất ổn, thường." Chung Linh khẽ nói một câu, sau khi thành phi tử, 'tiền lương' mỗi tháng của nàng cũng không ít, cấp cho nô tài một chút cũng được coi là lễ thường của chủ tử, cái này là để phòng có một vài nô tài bất mãn rồi dẫn đến không chịu tận sức, thậm chí còn giở trò xấu. Nhưng coi như là Chung Linh không ban gì thì bọn họ cũng không dám đắc tội với vị tân sủng phi này.

Chỉ là nếu được ban thưởng thì chính là người tốt mà ta cũng tốt thôi.

"Nương nương, Hoàng thượng triệu nương nương đến Dưỡng tâm điện." Vân Nhi vui mừng phấn khởi tới bẩm báo.

Chung Linh vừa mới nghỉ được một lát, nghe vậy thì cảm thấy có chút kỳ quái: "Lúc này Hoàng thượng đã nghỉ ngơi rồi sao?"

Bình thường sau khi hạ triều, không phải Hoàng thượng đều phải xử lý chính sự sao?

"Hồi nương nương, có thời điểm Hoàng thượng sẽ xử lý chính sự ở Dưỡng Tâm điện." Tường Nhi vừa nói vừa đi lên sửa sang lại vẻ ngoài cho Chung Linh.

Các nàng lại không biết, trừ khi Hoàng thượng muốn gặp mặt đại thần, còn không thì đều xử lý sự vụ ở trong cung của mình.

"Vậy thì đi thôi." Chung Linh nghĩ khó có được một hôm trang điểm xinh đẹp, nên để cho hần nhìn một chút, để hần biết không phải lúc nào nàng cũng giống như tiểu hài tử. Nàng hạ quyết tâm phải biểu hiện thật tốt.

Vân Nhi, Tường Nhi nhìn bước chân nhanh hơn bình thường của Chung Linh, nhìn nhau cười.

Đi rồi Chung Linh mới cảm thấy bất ngờ, thì ra đường rất ngắn, trong khoảng thời gian vô cùng ngắn đã đến Dưỡng Tâm điện rồi, khó trách Vân Tường cung được xưng là cung điện chỉ có sủng phi mới có thể ở, là do nó thật sự gần Dưỡng Tâm điện.

"Giúp ta nhìn xem, tóc có loạn không, trang sức có lệch đi không?" Ở ngoài cửa điện, Chung Linh nhẹ giọng hỏi.

Tường Nhi cười, trả lời: "Nương nương yên tâm, nhìn nương nương vẫn rất xinh đẹp."

Dường như nhận được chút tin tưởng từ phía Tường Nhi, Chung Linh đi vào bên trong. Tiểu thái giám ở ngoài cửa nhìn y phục của người mới đến, không thể không biết là ai, cho nên cúi đầu mở cửa cho nàng.

Vừa vào cửa điện đã thấy bóng dáng cao lớn của Sầm Mặc đứng ở đó, nhìn nàng chăm chăm.

Mặt Chung Linh đỏ lên, có chút căng thẳng, không nhịn được bước chậm lại một chút.

Sầm Mặc nhìn tiểu cô nương hình như có chút biến hóa này, không giống như tiểu hài tử vẫn thấy lúc trước, trải qua trang điểm tí mĩ cũng có vài phần cảm giác nữ nhân, cộng thêm việc nàng đỏ mặt thẹn thùng, khiến nàng có chút thành thực.

”Nàng như vậy rất đẹp.” Sầm Mặc mở miệng khích lệ nàng một chút.

Ai ngờ Chung Linh nghe xong câu khích lệ này, không biết là do quá vui mừng hay là do quá căng thẳng mà chân mềm nhũn, khẽ chùng xuống một chút. Ngay sau đó cả người lập tức đứng thẳng lên ngay, nhưng vẫn bị Sầm Mặc nhìn thấy.

Sầm Mặc thâm lắc đầu, quả nhiên vẫn là như vậy, có chút lạnh chanh lâu tấu, đi đường cũng xảy ra chuyện bất ngờ. Có điều hắn không chán ghét nàng có những hành vi thất nghi trước mặt hắn. Đặc biệt biểu cảm ảo não, gương mặt đỏ bừng của nàng lúc này, thật sự rất thú vị.

”Bái kiến Hoàng thượng.” Chung Linh có chút không còn sức lực xoay người hành lễ, trong lòng còn đang trách cứ bản thân lại mất mặt rồi.

”Đứng dậy đi.” Sầm Mặc ra hiệu cho nàng đi đến bên cạnh mình: ”Nàng có thích cung điện trăm đưa không?”

”Rất tốt, nô tỳ rất thích.” Chung Linh nỗ lực vớt chuyện mất mặt ra sau đầu, cười trả lời.

Cho dù Sầm Mặc đã nghe được phản ứng của nàng từ trong miệng của người khác, nhưng hắn vẫn thích nghe nàng tự mình nói ra.

”Thích cây trước cửa không?” Sầm Mặc nhìn trên đầu nàng, bỗng nhiên nói.

”Cây?” Chung Linh nhớ lại, hình như dọc đường tới đây có rất nhiều cây hoa anh đào: ”Là cây hoa anh đào sao?”

”Ừ.”

”Nô tỳ rất thích, nhưng tại sao bỗng nhiên Hoàng thượng lại hỏi như vậy?” Hình như nàng chưa từng nói là mình thích hoa anh đào mà?

”Lần đầu tiên trăm gặp nàng, ở thời điểm tuyển tú, trên người nàng có mùi hoa anh đào.” Sầm Mặc giơ tay lên: ”Cũng giống như bây giờ, trên đầu có hoa anh đào.”

Hắn lấy một đóa hoa anh đào từ trên đầu nàng xuống, đưa tới trước mặt nàng.

Chung Linh chậm chạp nhận đóa hoa nhỏ, đồng thời nhớ lại, hình như thật sự có chuyện như vậy. Lúc đó nàng thấy cây hoa anh đào rất đẹp nên ở lại đó một lát, sau đó lại vội vội vàng vàng theo Lâm di trở lại, cũng không để ý cánh hoa rơi trên đầu mình.

Có lẽ có người chú ý, nhưng cô ý không nhắc nhở, ai ngờ như vậy lại khiến Hoàng thượng chú ý tới nàng.

”Lúc đó trăm chỉ biết, nhất định nàng là người không thành thật.” Sầm Mặc đưa tay về sau lưng.

”Ta có chỗ nào không thành thật sao?” Chung Linh mở to hai mắt, ngay cả tự xưng là nô tỳ cũng quên rồi.

Sầm Mặc cũng không để ý, nhìn nàng tiếp tục nói: ”Theo trăm biết, trên đường tới nơi tuyển tú không có hoa anh đào, mùi hương trên người nàng cho thấy rõ ràng rằng nó mới bám trên người nàng, cái này không phải đang nói dọc đường nàng còn chạy tới chỗ khác sao?”

Miệng nhỏ của Chung Linh khẽ nhếch lên, không ngờ Hoàng thượng lại cẩn thận như vậy.

”Muốn dùng bữa với trăm không?” Sầm Mặc cũng không tiếp tục dây dưa đề tài kia nữa.

”Muốn.” Chung Minh cười trả lời, chớp chớp mắt, tiến lại phía trước, khoác tay qua khuỷu tay của Sầm Mặc, đáng tiếc là chiều cao không đủ, khiến giống như đang làm nũng với hắn vậy.

Sầm Mặc cúi đầu nhìn cánh tay đang bám lấy tay của mình, rồi lại quay đầu nhìn Chung Linh, phát hiện đôi mắt sáng ngời cũng đang nhìn thẳng vào mình, mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt hắn.

Sầm Mặc nở nụ cười, thuận theo ý nàng, hai người chậm rãi bước về phía trước.

Ăn xong bữa trưa, lại nói chuyện với Sầm Mặc một lát, Chung Linh liền chủ động rời đi. Nàng nhìn thấy bên cạnh có đặt vài chồng tấu chương, cộng thêm những lời nói luống cuống trước đó của hắn, cho nên hiện tại nhất định hắn không thoải mái giống như biểu hiện bên ngoài.

Lúc vừa đến, nàng có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lùng và cơ thể của hắn cứng nhắc trong giây lát.

Lâm Anh nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng không nhịn được suy nghĩ, không biết là do nàng chú ý được Hoàng Thượng còn chuyện phải xử lý, hay là do trùng hợp. Bởi vì lúc Văn Quý phi được Hoàng thượng triệu đến, nếu Hoàng thượng không mở miệng, cũng không chịu rời đi. Vinh sủng khó có được này, dù là phi tử nào cũng muốn có được trong giây lát.

Có điều những việc cần làm, Nhạc phi nương nương đều làm rất tốt. Nhìn hơi thở quanh người của Hoàng thượng, rõ ràng có thể nhận thấy là có chút dễ chịu hơn. Lâm Anh hơi cúi thấp đầu, không tiếp tục nghĩ nữa.

Tối buổi tối, lúc Chung Linh chuẩn bị đi ngủ, thấy biểu cảm muốn nói rồi lại thôi của Vân Nhi, nàng mở miệng: “Có gì muốn nói cứ nói đi, ta sẽ không trách tội.”

“Hồi nương nương, nương nương không cần lo lắng, mặc dù đêm nay Hoàng thượng không gọi nương nương thị tẩm, nhưng buổi chiều Hoàng thượng mới triệu kiến nương nương, có lẽ vì không muốn để người khác nói nương nương chuyên sủng, nên Hoàng thượng mới cố ý làm thế.” Vân Nhi cúi đầu nói, dù sao nương nương nhà mình còn chưa được thị tẩm, nàng còn cho rằng hôm nay Hoàng thượng sẽ cùng nương nương...

Chung Linh cảm thấy có chút kỳ lạ, lại bỗng hiểu ra, Hoàng thượng cho nhiều ngon ngọt như vậy mà lại không lấy đi cái gì, xem ra những việc này trong mắt người khác lại có chút không hợp lý rồi.

Vốn định nói với Vân Nhi, tạm thời nàng sẽ không thị tẩm, Hoàng thượng còn đang đợi nàng lớn lên chút nữa, nhưng suy nghĩ một chút, lời đến bên miệng rồi lại nuốt trở vào.

Đây là chuyện lúc đó giữa nàng và hắn, không cần nói cho ai biết.

“Ta không thèm suy nghĩ đến mấy chuyện đó, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều.” Chung Linh hơi nghiêm mặt, sau đó nằm xuống.

Vân Nhi lập tức cúi đầu rồi đi, nàng ấy cho rằng do nàng ấy nhắc đến chuyện Chung Linh không vui cho nên nàng mới có sắc mặt kia.

Trước lúc ngủ, Chung Linh mơ mơ màng màng nghĩ đến bóng dáng cao lớn kia, khóe miệng khẽ cong, sau đó ngủ thật say.

“Nương nương, hình như Chung phu nhân dâng tấu, muốn gặp nương nương.”

Ngày hôm sau, lúc đang trang điểm, Tường Nhi nói.

Chung Linh suy nghĩ một lát, mới ý thức được Chung phu nhân trong miệng Tường Nhi là ai, là chính thê của Chung phụ, cũng là mẹ cả của nàng.

“Vốn dựa theo quy củ, phải đợi thêm một thời gian nữa Chung phu nhân mới có thể nhìn thấy nương nương, nhưng vì nương nương có địa vị khác với phi tử khác, cho nên hôm nay nương nương có thể gặp Chung phu nhân rồi.” Vân Nhi tiếp lời.

“Được rồi, được rồi. Nói ít một chút.” Lúc này Lâm di tử từ bên ngoài đi vào, bây giờ bà nghiễm nhiên là Đại tổng quản của Vân Tường cung, quản lý mọi chuyện lớn nhỏ. Người khác đều biết quan hệ giữa bà và nương nương không bình thường, cho nên cũng không dám thu mua.

Hai nha hoàn lập tức không nói nữa, dường như quan hệ giữa nương nương và người trong nhà không tốt lắm.

Chung Linh không cần động não cũng biết Chung phu nhân đến vì việc gì, nhưng nàng không muốn bị người khác thu mua một chút nào.

“Làm cho ta kiểu tóc hôm qua, phải có khí thế một chút.” Chung Linh vốn không muốn gặp Chung phu nhân, nhưng lại có chút muốn nghe những lời bà ta sắp nói, cho nên mới sửa lại lời nói muốn kiểu tóc đơn giản một chút.

“Vâng.”

Sau khi trang điểm giống hôm qua xong, Chung Linh chọn son chấm lên môi, nhìn thoáng qua, suy nghĩ một lát liền dùng ngón tay quẹt một ít son, nhẹ nhàng điểm lên trán, chậm rãi vẽ lên.

Tường Nhi kinh ngạc nhìn hành động của Chung Linh, nhưng không thể không khen ngợi, Chung Linh làm như vậy khiến khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt thêm vài phần điểm lệ, dường như cũng có cảm giác thêm trưởng thành.

Trước kia Chung Linh xem TV, thấy không ít người điểm hoa văn lên trán, ở Tử Thần chưa từng có người nào vẽ gì đó lên mặt, cho nên mới khiến người bên cạnh cảm thấy kinh ngạc.

Tường Nhi âm thầm quyết định, phải luyện tập thật tốt, về sau có thể trang điểm nhiều kiểu hoa văn cho chủ tử nhà mình.

Về xong, khóe môi Chung Linh hơi cong lên.

Chỉ sợ là Chung phu nhân đang hối hận, vì sao lúc trước lại để nàng tiến cung thay nữ nhi của bà ta, nếu không vinh hoa phú quý hiện tại có thể là của nữ nhi bà ta rồi.

Có điều hối hận cũng tốt, càng hối hận nàng càng vui, dù sao trên thế giới cũng không có cái thuốc chữa hối hận.

Lâm di nhìn hành động của Chung Linh, thầm thở dài, quả nhiên tiểu thư rất bất mãn với phu nhân, có điều việc này cũng không liên quan gì tới bà.

Rất nhanh, tiểu nha đầu ở bên ngoài đến nói cho Chung Linh, Chung phu nhân tới rồi.

Chung Linh nghe vậy, lập tức ngồi ngay ngắn trên ghế chủ thượng trong điện, nhìn không chớp mắt. Chỉ là dường như có chút căng thẳng, dùng sức nắm chặt ngọc như ý tinh xảo trước kia Sầm Mặc cho nàng.

Mặc dù nàng không có cảm tình gì với Chung gia, nhưng việc hiện tại nàng muốn làm, chính là vạch rõ giới hạn với bọn họ. Không phải vì trả thù, cũng không sợ người khác nói mình là bạch nhãn lang, chỉ là nhớ đến đối thoại ngày ấy với Sầm Mặc.

Nàng muốn mình tách riêng mình ra khỏi đám phi tần trong hậu cung, hiện tại nàng là sủng phi của Sầm Mặc, không có gì khác biệt với những phi tử khác.

Nhưng từ hôm nay trở đi, nàng sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào Sầm Mặc, nàng chỉ là của hắn, phía sau sẽ không có bất cứ thế lực hoặc khúc mắc gì.

Có lẽ loại hành vi này ở hậu cung là ngu xuẩn không chịu nổi, Hoàng thượng sủng ái người nào cũng phải xem thế lực phía sau người đó. Những người dám đẩy lùi ưu điểm của bản thân ra sau đầu, thì cũng có nghĩa là đẩy Hoàng thượng ra xa.

Nhưng nàng dám, bỗng nhiên Chung Linh cảm thấy biết ơn vì mình là người xuyên tạc, cũng cảm ơn vì từ sau khi nàng xuyên đến đến, người Chung gia không quan tâm đến nàng, để lúc này nàng mới có thể không vì cảm tình mà do dự.

Ổn định suy nghĩ, Chung Linh nói: “Cho bà ấy vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Bái kiến Nhạc phi nương nương,” Chung phu nhân dẫn theo người đến, hành lễ.

“Mời mẫu thân đứng lên.” Giọng nói bình thản của Chung Linh vang lên, phát hiện sau bà ta hình như là tỷ tỷ của nàng, Chung Uyển.

Chung Uyển ngẩng đầu lên, nhìn muội muội của mình, mặc hoa phục, còn ngọc bội leng keng, đã không thể so sánh với người trước kia luôn cúi đầu đứng sau lưng mình nữa rồi.

“Vốn tưởng rằng một mình mẫu thân đến đây, tại sao tỷ tỷ cũng tới vậy?” Chung Linh có chút nghi ngờ, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, đồng thời để các nàng ngồi ở phía dưới.

“Chúc mừng nương nương” Chung phu nhân không trả lời, mà là cười chúc mừng.

“Đa tạ mẫu thân.” Trong lòng Chung Linh có dự cảm không tốt lắm.

“Từ lúc người tiến cung, phụ thân người luôn nhớ tới người.” Chung phu nhân mở miệng, bà ta cũng biết người bà ta đang muốn lôi kéo quan hệ là người ít có khả năng nhất.

“Tự nhiên bản cũng cũng nghĩ tới phụ thân.” Chung Linh lạnh nhạt thay đổi xưng hô.

“Thấy nương nương ở trong cung rất tốt, lão gia cũng yên tâm rồi.” Chung phu nhân tiếp tục nói.

Bỗng nhiên Chung Linh bắt đầu cảm thấy có chút phiền chán, nhưng vẫn nhịn xuống, tiếp tục nói: “Không biết lần này mẫu thân đến là vì...”

“Lần này ta đến đây là vì thay lão gia nhìn nương nương, sau đó là chuyển lời phân phó của lão gia.” Chung phu nhân khẽ cười nói.

“Phân phó?”

“Lão gia nói nương nương cũng đã có chỗ đứng ở trong cung, không có gì trở ngại thì có thể cũng đón Uyển Nhi vào trong cung, hai tỷ muội cũng có người để dựa vào nhau.” Chung phu nhân chậm rãi nói, trong lòng thâm nghĩ nhất định nàng sẽ phải đáp ứng. Dù sao cũng chỉ là thứ nữ, mặc dù chiếm được sủng ái của Hoàng thượng, nhưng suy cho cùng thì căn cơ bất ổn, dẫn Uyển Nhi theo, hai người đứng cùng một chỗ, song phương cùng có lợi.

Bàn tay bụng cổ của Chung Linh rung lên, không biết nên nói cái gì nữa. Đây là chuyện gì? Thấy nàng tốt, cho nên muốn nhường cho đại nữ nhi một bát canh? Thật sự không biết các nàng đang nghĩ gì, nếu thật sự bị Chung Uyển phân tán sự chú ý của Hoàng thượng, thì bản thân nàng có chỗ nào tốt sao?

Đúng rồi, người có lợi không phải là nàng, mà là Chung Uyển, dù sao cũng là người vừa mới tiến cung, lại là tỷ tỷ của nàng, theo lý mà nói thì Hoàng thượng không thể không nhìn.

Vậy còn nàng thì sao?

Đặt mạnh chiếc cốc xuống, âm thanh thanh thúy khiến Chung phu nhân và Chung Uyển nhảy dựng lên.

“Bản cung không cần người để dựa.” Nàng không cần cái gọi là chỗ dựa, cũng không cần cái gọi là trợ giúp nâng đỡ. Nàng kiêu ngạo nhìn hai người ở phía dưới.

Nàng càng không thích việc phải chia sẻ người kia với cái người gọi là tỷ tỷ kia. Phi tử trước kia của Hoàng thượng là do họ tới trước, bản thân nàng không thể làm gì được, nhưng bây giờ, làm gì có đạo lý nhét người vào bên cạnh hẳn.

“Ý của nương nương là....” Chung phu nhân trầm mặt.

“Ý trên mặt chữ.” Về mặt Chung Linh lạnh nhạt.

“Làm sao nương nương có thể vong ân phụ nghĩa như thế, là Chung gia để nương nương vào cung, đến bây giờ ngay cả một chút yêu cầu nho nhỏ của lão gia cũng không chịu đáp ứng.” Chung phu nhân có chút khó thở.

Chung Linh buồn cười nhìn bà ta, nàng vốn cho rằng lần này Chung phu nhân tới đây là muốn nàng ở bên cạnh Hoàng thượng nói một chút chuyện tốt, gió thổi bên gối. Nhưng không ngờ lại nói chuyện muốn Chung Uyển cùng tiến cung.

“Phải rồi. Lúc trước nếu không phải bản cung thế cho tỷ tỷ, thì bây giờ tỷ tỷ nhất định sẽ ngoan ngoãn phục tùng yêu cầu của phụ thân mẫu thân rồi.” Chung Linh nhìn thẳng vào mắt của Chung phu nhân, chậm rãi nói: “Nói đến đây, thật sự là bản cung bất hiểu rồi.”

Chung phu nhân nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng. Lúc đó bởi vì nữ nhi đau khổ cầu xin không muốn tiến cung, hơn nữa chức quan của lão gia cũng là nửa vôi, dù sao vào cung cũng sẽ không có đường ra, nên mới để Chung Linh thay thế Chung Uyển, bây giờ Chung Linh xoay người làm nương nương, lão gia trong triều cũng sẽ thuận lên, cho nên mới có suy nghĩ muốn Chung Uyển cùng tiến cung.

Mà Chung Uyển nghe nói Chung Linh ở trong cung làm nương nương, tâm cũng động không thôi. Lúc thấy Chung Linh trang điểm mang phong thái hoàng cung thì càng hối hận tại sao lúc trước lại nghe người khác nói không chịu tiến cung.

“Nương, muội muội, hai người đừng cãi nhau nữa.” Lúc này Chung Uyển mới mở miệng: “Muội muội, nếu muội có thể để tỷ tỷ tiến cung, tỷ tỷ cam đoan nhất định mọi chuyện sẽ làm theo muội, mặc kệ tương lai như thế nào cũng sẽ không quên muội muội.”

Những lời này lại hấp dẫn sự chú ý của Chung Linh, nàng nhìn nữ hài vừa rồi còn thể hiện vẻ mặt hâm mộ nhìn bản thân, rồi sau đó lại giống như không nghe thấy quay mặt sang chỗ khác.

Cuối cùng cuộc nói chuyện này tan rã trong không vui, lúc gần đi Chung Uyển còn quay đầu lại nhìn chỗ này, ánh mắt của nàng ta giống như nói cho Chung Linh biết, nàng ta sẽ không bỏ cuộc.

“Nương nương?” Vân Nhi nhẹ giọng hỏi.

Mặc dù biết chủ tử là thứ nữ, nhưng nàng ấy thật không ngờ quan hệ giữa nương nương và Chung phủ bên kia lại kém như vậy, hơn nữa không phải việc Chung phu nhân muốn đưa Chung Uyển tiến cung thật sự vô cùng quá đáng sao? Việc duy nhất không thỏa đáng chính là ngày thứ hai nương nương trở thành Nhạ Phi đã đưa ra yêu cầu này, thật sự không thể nhìn được.

Nàng ấy cũng chỉ cho là Chung Linh cũng chỉ tức giận trong giây lát, không ngờ cuối cùng lại không để một lối thoát nào cự tuyệt yêu cầu của Chung phu nhân. Dù sao không phải trước kia chưa từng xảy ra chuyện hai tỷ muội, hai cô cô chất nữ cùng vào cung cùng cố sủng ái.

“Các người lui xuống trước đi, Lâm di ở lại.”

“Vâng.”

“Tiểu thư?” Lâm di có chút lo lắng nhìn nàng, theo như bà thấy, việc Chung phủ làm lần này quả thực không có chút phúc hậu nào, nhưng bà cũng không đồng ý chuyện tiểu thư vừa mới hoàn toàn cự tuyệt họ.

Hành vi cắt đứt mọi đường.

“Sao, Lâm di cũng cho rằng ta làm không đúng sao?” Chung Linh thản nhiên nhìn về phía bà.

“Dù sao căn cơ của tiểu thư cũng không ổn định, đơn thuần là dựa vào sủng ái của Hoàng thượng.” Lâm di không nói thẳng, nhưng cũng biểu đạt ý tứ của bà.

“Đúng vậy, Hoàng thượng thích ta cho nên mới để ta làm phi tử, nếu không thích ta, tùy tiện một chút thì không biết ta sẽ đi nơi nào.” Chung Linh có chút bất đắc dĩ nửa thật nửa giả: “Không giống như Vân Quý phi, coi như về sau Hoàng thượng không thích nàng ta thì nàng ta vẫn có thể yên ổn ngồi vị trí Vân Quý phi.”

“Vừa rồi tiểu thư...” Lâm di có chút khó hiểu nhìn nàng, nếu đã hiểu rồi thì tại sao vừa rồi còn phủ định thẳng thừng như vậy?

“Coi như là ngồi ở vị trí Quý phi, không có thực lực thì có thể làm gì?” Chung Linh cũng không giải thích: “Ta lại không có ý định để ý đến các nàng, Lâm di cũng không cần khuyên ta.”

Dứt lời sắc mặt lại trở về bình thường, cười cười nhìn về phía Lâm di đang lo lắng: “Lâm di cứ yên tâm đi, trong lòng ta có chủ ý, suy cho cùng cũng không đến mức để bản thân chịu thiệt đâu.”

Lâm di bất đắc dĩ gật đầu, không biết tại sao, dường như vào thời điểm như thế này tiểu thư của bà không còn giống trước kia nữa rồi.

Diên Hi cung.

“Chuyện này đúng là thú vị.” Tâm tình Vân Quý phi rất tốt, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Có điều Chung gia cũng thật là buồn cười, tiểu nữ nhi được sủng ái, lại muốn đưa cả đại nữ nhi vào. Còn chọn ngày hôm nay, thật sự tạo cho Nhạc phi nương nương một ngày ngọt ngào rồi.”

Nha đầu ở bên kia cảm thấy mặc dù nương nương bắt bình thay Nhạc phi, nhưng dường như tâm tình rất tốt, không khỏi chen miệng nói: “Nếu Đại tiểu thư Chung gia cũng tiến cung thì Hoàng thượng bên kia....”

“Người nói đúng ý bản cung.” Vân Quý phi lơ đãng nói: “Người cho là nữ nhân nào vào cung cũng có thể khiến Hoàng thượng thích sao? Vậy thì không phải tất cả mọi người ở trong hậu cung đều ở phi vị rồi sao?”

“Hơn nữa tỷ muội các nàng không hợp, đại khái là Nhạc phi sẽ không để vị Đại tiểu thư kia tiến cung. Vậy thì bản cung sẽ không có kịch hay để xem rồi.” Khẩu khí của Vân Quý phi dường như có chút tức giận.

Mặc dù không hiểu tại sao Chung Linh lại được sủng ái khiến nàng ta có chút bất an, nhưng Hoàng thượng vẫn triệu nàng ta thị tẩm mà không phải là Chung Linh, hơn nữa thái độ với nàng ta cũng không khác gì trước kia khiến nàng ta an tâm hơn.

Nhưng có lẽ chuyện không muốn Chung Linh thị tẩm mà vẫn cho danh phận mới là chuyện khiến Vân Quý phi cảm thấy bất an nhất.

Giữa trưa hôm sau, Hoàng thượng triệu kiến Chung Linh.

“Bái kiến Hoàng thượng.” Lần này Chung Linh ngựa quen đường cũ, không làm ra chuyện gì mất mặt.

“Ừ, nàng chờ ở đó một lát, trẫm xem vài tấu chương xong sẽ bồi nàng.” Sầm Mặc ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sau đó lại cúi đầu.

“Vâng.” Sau khi đáp ứng, Chung Linh lặng lẽ đánh giá cung điện của Hoàng thượng.

“Nương nương thấy thích cái gì không?” Lâm Anh im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh Chung Linh khiến nàng phát hoảng.

Nàng chỉ nhìn mấy đồ bên này lâu một chút, nhưng lại bị hấn nhìn thấy rồi.

“Không có việc gì, ta chỉ muốn nhìn những thứ Hoàng thượng thích một chút thôi.” Chung Linh nhếch môi, cười xinh xắn.

“Nếu nương nương có thích gì thì cứ lấy đi.” Lâm Anh dịu dàng nói: “Mặc dù vạn tuế gia thích mấy thứ này, nhưng nếu nương nương muốn thì cũng không là gì.”

Mặc dù có chút tò mò tại sao đại thái giám bên cạnh Hoàng thượng bỗng nhiên đến bên cạnh mình, dường như là vì muốn tốt, cho nên nàng thật thông minh nói theo lời của Lâm Anh.

“Nếu ta nói trong điện này Hoàng thượng thích nhất là Lâm Anh rồi, thì ta còn có thể thỉnh cầu Hoàng thượng được không?” Chung Linh cười hi hi nói.

“Nương nương làm hại nô tài rồi.” Lâm Anh vội vàng nói.

“Không phải vậy sao? Cái mà người trong cung này muốn hẳn là ấn tượng tốt của Lâm công công rồi.” Chung Linh nghiêng đầu nhìn gã thái giám này, không eo là giống như tường tượng, mặc dù có chòm râu nhưng vẫn có thể nhìn ra được nam tử này có chút đẹp mắt.

“Nô tài chính là nô tài của Hoàng thượng, Hoàng thượng thích ai, nô tài liền thích người đó.” Lâm Anh khom người cung kính trả lời.

Chung Linh lắc đầu, nàng cũng không thật sự nghĩ có thể tán gẫu chuyện gì đó với hắn.

“Chung Linh, lại đây.” Sầm Mặc ngẩng đầu lên thấy nàng đầu cúi đầu, dựa vào Lâm Anh rất gần, không nhìn được cảm thấy có chút bất mãn, Chung Linh là tiểu nha đầu không biết kiêng kị, nhưng tại sao Lâm Anh cũng không hiểu chuyện như vậy.

“Ừ? Sao thế?” Dường như không thấy sắc mặt của Sầm Mặc, Chung Linh đi tới trước mặt hắn.

Sầm Mặc bình tĩnh lại, đưa tấu chương trong tay cho nàng.

Không phải phi tử trong hậu cung không thể nói chuyện chính sự sao? Tại sao Hoàng thượng đưa tấu chương cho nàng xem? Mặc dù Chung Linh nghĩ

vậy, nhưng vẫn nhận tấu chương kia.

Lâm Anh đứng phía sau, làm như không nhìn thấy cái gì.

Mở tấu chương ra, nhìn qua một chút, bỏ qua một số từ ngữ khó hiểu, nàng giải xong nội dung trong đó.

”Hừ, bọn họ cũng không ngại dọa người.” Chung Linh ném sổ con lên mặt đất, không che giấu sự khó chịu của bản thân.

”Nàng không muốn tỷ tỷ tiến cung sao?” Sầm Mặc nhìn sâu vào mắt nàng. Nội dung chủ yếu của tấu chương kia chính là Chung phụ uyển chuyển biểu đạt ý nguyện muốn Chung Uyển cũng tiến cung.

”Hoàng thượng muốn hai tỷ muội cùng chung một phu quân sao?” Chung Linh nhìn về phía hắn. Hai người cùng chung một phu quân, nói cũng không sai, hai nữ nhi gả cho một người nam nhân.

”Trẫm nghĩ thế nào rất quan trọng sao?” Sầm Mặc cong khóe miệng.

”Đối với nô tỳ mà nói rất quan trọng.” Chung Linh trả lời thẳng thắn.

”Xem ra, dường như nàng không muốn tỷ tỷ nàng tiến cung.”

”Đương nhiên nô tỳ không muốn Hoàng thượng không những bị phi tử trong hậu cung, mà còn bị tỷ tỷ của nô tỳ phân đi lực chú ý, nghĩ thôi đã thấy bức mình rồi.” Chung Linh bĩu môi, dường như đang biểu đạt sự bất mãn.

Đương nhiên Sầm Mặc đã biết rõ mọi chuyện trong Chung phủ, nhưng hắn không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu, trong lòng đã quyết định xong.

Không biết tại sao, hắn chỉ muốn xem nàng có thể làm được bước kia hay không.

”Dùng bữa với trẫm.” Sầm Mặc đứng lên, đi về phía trước.

”Vâng.” Chung Linh đi lên phía trước, kéo cánh tay hắn, toàn bộ động tác đều liền mạch lưu loát, trôi chảy tự nhiên.

Khóe miệng Sầm Mặc lại cong lên, dựa theo bước chân của Chung Linh, thả chậm bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Ngày lại ngày bình yên trôi qua, buổi tối Hoàng thượng vẫn triệu nhưng phi tần khác nhau đến thị tẩm. Cũng may ban ngày Chung Linh vẫn thường xuyên được tuyên đi trò chuyện, điều này khiến lòng nàng cũng không quá để ý chuyện kia nữa.

Nhưng suy cho cùng thì những ngày bình thường như vậy cũng không thể cứ tiếp diễn mãi. Đến một ngày, Hoàng thượng mang về mặt bình tĩnh nói cho nàng, hắn để Chung Uyển tiến cung, phân vị giống phân vị lúc trước của nàng, làm một Thất phẩm Mỹ nhân.

Lúc Chung Linh nghe được tin tức này thì không khỏi run sợ, cũng có chút xót xa, nàng biết đến bây giờ nàng vẫn chưa đi vào lòng của Hoàng thượng. Không che giấu tâm tình suy sụp của bản thân, Chung Linh rời Đường Tâm điện sớm hơn bình thường một chút.

Sầm Mặc híp mắt nhìn bóng lưng đang rời đi của nàng, nhưng cũng không nói gì.

”Tiểu thư, người có tính toán gì không?” Trở lại Vân Tường cung, Lâm di cẩn thận hỏi.

”Có thể có tính toán gì?” Chung Linh cười cười có chút tự giễu.

Đại khái nàng cũng biết, bởi vì Hoàng thượng dùng thủ đoạn đặc biệt mới có thể đăng cơ, cần vôi vàng nắm được lực lượng trong tay, cho nên cũng quản lý hậu cung vô cùng nghiêm ngặt, không cho người khác tác loạn, bởi vậy bây giờ trong cung lại tương đối ổn định, không có người đụng chạm tới Hoàng thượng để nhận rủi ro.

Có lẽ qua vài năm, Hoàng thượng dần dần buông tay, có lẽ lúc đó hậu cung quen dùng thủ đoạn ngầm này cũng bắt đầu xuất ra rồi.

Nhưng người làm chuyện này đầu tiên hắn không phải là bản thân nàng rồi. Chung Linh có chút bất đắc dĩ nghĩ đến tình huống sau khi Chung Uyển đến.

Vài ngày sau, Chung Uyển sẽ được cử kiệu nâng vào trong cung. Tất cả mọi người đều biết Chung Uyển là tỷ tỷ của Nhạc Phi, trong lúc nhất thời cũng không rõ tình huống, nên đều đứng ở xa quan sát. Một số người biết quan hệ tỷ muội giữa các nàng vẫn không hợp như trước đây, còn lại là đoán, dưới tình huống hiện tại hẳn là bọn họ sẽ liên hợp với nhau.

”Tần thiếp bái kiến Nhạc phi nương nương.” Vừa mới tiến cung, Chung Uyển cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, mà ngược lại lại tới đây gặp vị muội muội này của nàng ta.

”Chung mỹ nhân đứng lên đi.” Chung Linh nhìn nàng: ”Cuối cùng Chung mỹ nhân cũng được vào cung rồi, tâm nguyện của tỷ tỷ có thể hoàn thành, muội muội ở đây chúc mừng tỷ tỷ.”

”Nhạc phi nương nương.” Chung Uyển cau mày, cũng không quên dùng ánh mắt có chút ai oán, khiến Chung Linh cảm thấy không thoải mái, nàng cũng không phải Hoàng thượng, dùng loại ánh mắt đáng thương tội nghiệp này với nàng làm gì?

Mặc dù hai người là tỷ muội, nhưng diện mạo lại hoàn toàn khác biệt. Dáng người Chung Uyển thon dài, khung xương rất nhỏ, thoát nhìn mỏng manh đúng đưa theo gió đến mức không chịu nổi một kích, có cảm giác mỹ nhân yếu đuối.

”Đã vào cung, chúng ta đều là nữ nhân của Hoàng thượng, phải tuân thủ bổn phận của bản thân.” Nói đến đây có chút buồn cười, rõ ràng Chung Uyển là tỷ tỷ, nhưng phân vị trong cung lại không bằng Nhất phẩm Nhạc phi của muội muội thứ nữ.

”Vâng ạ.” Nhìn qua thì Chung Uyển giống như đang cúi đầu nghe lời, nhưng không biết trong lòng đang có cảm giác gì.

Bởi vì một mình Chung Uyển được nâng vào cung, cho nên đám người Vân Quý phi không tiện triệu kiến nàng ta, đành phải chờ sau khi Hoàng thượng sủng hạnh nàng ta mới chính thức để nàng ta bái kiến.

”Nương nương, đêm nay Hoàng thượng triệu Chung mỹ nhân thị tẩm.” Vân Nhi đi đến, thấp giọng nói.

”Đã biết.” Chung Linh nắm chặt nắm tay, nàng cảm thấy bản thân có chút vô lực.

Người trong hậu cung đều biết ngày thứ hai sau khi vào cung, tỷ tỷ của Nhạc phi nương nương đã được thị tẩm, trong khoảng thời gian ngắn hai tỷ muội họ Chung vô cùng nổi bật. Ngay cả Chung Linh cũng không có cách nào bác bỏ tin đồn, nhưng trong lòng nàng chưa bao giờ cột Chung Uyển và mình vào cùng một sợi dây.

Nhưng Chung Uyển lại khác, nàng ta không thấy nàng có thái độ cự tuyệt, thần sắc lại thêm vài phần thân thiết.

Đêm Chung Uyển thị tẩm, Chung Linh mất ngủ.

”Nương nương...” Tưởng Nhi thấy mắt Chung Linh có quầng thâm có chút do dự hỏi: ”Tôi qua nương nương nghỉ ngơi không tốt sao?”

”Đánh thêm nhiều phấn là được.” Chung Linh không có biểu cảm gì nói: ”Hôm nay còn phải gặp Quý phi nương nương đấy.”

Sau khi Chung Uyển thị tẩm, phải bái kiến các vị phi tử trong hậu cung. Hậu cung của Hoàng thượng không có Hoàng hậu, bởi vậy phân vị cao nhất chính là Vân Quý phi ở nơi đó.

”Vâng.” Tưởng Nhi cũng biết đại khái chủ tử nhà mình như vậy là vì Chung Mỹ nhân cho nên không dám nhiều lời.

”Hôm nay lựa chọn trang sức tao nhã lịch sự một chút, không cần dùng trang sức quý giá.” Dừng một chút, Chung Linh lại nói: ”Hôm nay là ngày của Chung mỹ nhân, thật không hay nếu đoạt mất nổi bật của nàng.”

Vân Nhi ở bên cạnh nghe vậy, sai tiểu cung nữ mang vài bộ y phục có màu sắc thanh nhã đến.

Chung Linh không chút biểu cảm ngồi trước bàn trang điểm tùy ý để Tưởng Nhi trang điểm, nhắm hờ mắt lại.

Vài phần hậm hực của nàng không phải vì Chung Uyển, mà là vì nàng không có cách nào tiến vào trong lòng Hoàng thượng. Ngay cả khi Hoàng thượng đã cho nàng thời gian.

Nếu nàng tiếp tục chậm chạp, không làm cái gì thì Hoàng thượng có thể cho nàng bao nhiêu thời gian đây? Coi như hai mắt của nàng gần giống của mẫu thân Hoàng thượng thì sao? Chung Linh đưa tay che mắt mình lại.

Vân Nhi Tưởng Nhi đều cảm thấy dường như nương nương nhà mình có chút thay đổi, gương mặt không có biểu cảm gì thoát nhìn có chút uy nghiêm, không còn hồn nhiên không hiểu chuyện như lúc trước nữa.

Đến Diên Hi cung, nhìn Chung Uyển hành lễ với các vị phi tần, từ lúc bắt đầu đầu đến giờ, khóe miệng nàng vẫn không có ý cười, ánh mắt hoảng hốt, gần như hoàn toàn không tập trung.

Nhóm phi tần ở bên cạnh đều cười trộm trong lòng, thấy nàng buồn bực không vui vì bị tỷ tỷ đoạt nổi bật mà tâm tình vô cùng sáng khoái, ngay cả khi việc đó cũng không hay với các nàng đi nữa, nhưng bỗng nhiên có thể nhìn thấy Chung Linh, người không dựa vào bất cứ quy tắc nào mà trở thành

Nhạc phi cảm thấy không thoải mái thì các nàng cũng cảm thấy vui vẻ rồi.

Hoàng thượng bận rộn thanh tẩy tiền triều, hậu cung không có người chủ sự, Hoàng thượng tùy ý quên mình cũng không ai dám nói gì, nhưng trong lòng không thoải mái thì vẫn là không thoải mái.

Lúc mọi người đang cất giấu tâm tư thì thánh chỉ của Hoàng thượng tới.

“Chung Mỹ nhân dịu dàng động lòng người, rất có tài nghệ, đặc biệt thăng làm Chính thất phẩm Chung quý nhân.” Phi tần sau khi được thị tẩm, được Hoàng thượng thích, phân vị tằng lên cũng là lẽ thường, điều kỳ quái duy nhất chính là tại sao Hoàng thượng lại cố ý mang thánh chỉ đến Diên Hi cung. Nhưng các nàng vẫn không nói gì, dù sao cũng chỉ là Thất phẩm mỹ nhân lên tới Chính Thất phẩm quý nhân, không biết kém vị muối muối tấn chức thành phi kia của nàng ta bao nhiêu.

“Đa tạ công công.” Chung Uyển tiếp thánh chỉ, cười tạ ơn công công truyền chỉ: “Làm phiền công công đến đây một chuyến, thật áy náy.”

Lúc này nha hoàn bên người Chung Uyển tiến lên đưa tiểu hà bao cho công công.

Công công nghiêm mặt đẩy hà bao lại: “Tiểu chủ không nên khách khí, đây là chuyện thuộc bốn phận của nô tài, huống chi nô tài cũng chỉ là tiện đường.”

Chung Uyển có chút khó hiểu nhìn hân.

“Nô tài vẫn còn một thánh chỉ, mời Quý phi nương nương tiếp chỉ.” Sắc mặt công công thay đổi, nhìn về phía Vân Quý phi.

Vân Quý phi có chút ngạc nhiên, hiển nhiên là không nghĩ ra bản thân có chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt công công thì rõ ràng không phải chuyện gì xấu.

“Vân Quý phi hiền lương thực đức, tao nhã hiếu lý lễ, rất có tài cán, hợp ý trẫm. Cộng thêm trẫm chính sự bận rộn, hậu cung không chủ, ban thưởng Vân Quý phi quyền thống trị lục cung, hi vọng Vân Quý phi không phụ sự kỳ vọng của trẫm.”

Công công nói câu kế tiếp thì không còn ai bình luận, tất cả mọi người đều bị thánh chỉ này làm kinh ngạc. Ngay cả Vân Quý phi cũng vô cùng vui mừng, dù phân vị của nàng ta không tăng lên, nhưng nàng ta lại nhận được thực quyền, cái này tốt hơn tất cả những cái khác.

“Đa tạ công công đi chuyến này.” Sau khi tiếp nhận thánh chỉ, Vân Quý phi tươi cười nói, nha hoàn ở bên cạnh chuyển hà bao thật sự qua.

“Đâu có đâu có, đây là chuyện nô tài phải làm.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thái giám lại không chút do dự nhét hà bao vào trong tay áo.

“Nô tài chúc mừng nương nương, nương nương ở trong lòng Hoàng thượng có địa vị khác biệt, sau này hi vọng nương nương có thể quan tâm nô tài một chút.”

Quyền thống trị lục cung, đây là quyền mà chỉ có Hoàng hậu mới có thể có, hân ta cũng không ngốc, có thể nịnh bợ nhiều một chút đương nhiên phải nịnh nọt rồi, về sau cũng không thể thiếu sự phối hợp của nàng ta.

Sau khi tiến công công, phi tần trong phòng đều cười tươi chúc mừng Vân Quý phi. Không quan tâm trong lòng các nàng đang nghĩ gì, biểu hiện bên ngoài như thế này vẫn phải làm. Từ nay về sau, Vân Quý phi chính là nhân vật có thực quyền trong cung, cộng thêm phân vị cao nhất, sẽ không có người nào dám quản nàng ta.

Chẳng qua Hoàng thượng lại tỏ vẻ là mình không quan tâm đến chuyện trong hậu cung, các nàng không nhận được bắt đầu tính toán cho bản thân.

“Sao sắc mặt của Nhạc phi lại kém như vậy, không phải là không hài lòng với việc ban cung thống trị lục cung chứ?” Nhìn Chung Linh mang về mặt lạnh nhạt đứng ở bên cạnh, Vân Quý phi không nhận được mở miệng. Cũng đúng, bánh thịt lớn từ trên trời rơi xuống đầu mình, nhưng lại tặng đá lớn rơi xuống đầu người khác.

“Nô tỳ chúc mừng nương nương, nương nương làm bạn với Hoàng thượng nhiều năm, đây là nương nương nên được.” Chung Linh tự nhiên có suy nghĩ của bản thân: “Nô tỳ vui mừng thay nương nương, làm sao có suy nghĩ không hài lòng được. Chẳng là gần đây nô tỳ không khỏe, để các vị tỷ tỷ chê cười rồi.”

“Phải rồi, sợ là cả đêm qua Nhạc phi không ngủ được đúng không.” Vân Quý phi nhớ tới tối hôm qua tỷ tỷ của nàng thị tẩm, mà nàng tiến cung trước lại chưa được thị tẩm, trong lòng làm sao có thể không khó chịu được, bởi vậy ánh mắt nhìn Chung Uyển lại thuận mắt hơn lúc trước một chút.

Chung Linh không tiếp lời, khắp phòng vang lên tiếng cười khe khẽ. Đương nhiên cũng không có thiện ý gì, chỉ là thấy Chung Linh cam chịu, cộng thêm Vân Quý phi mới trở thành người đứng đầu, các nàng không thể không cười nịnh nọt nàng ta.

Thấy Chung Linh không nói chuyện, Vân Quý phi cũng cảm thấy mất mặt, sau khi hưởng thụ sự khen tặng của mọi người, liền để họ tản đi. Nàng ta còn phải vội vã đi tìm Hoàng thượng, hơn nữa chuyện nhận được quyền thống trị trong tay Hoàng thượng cũng không phải là sau này có thể thoải mái sống. Mỗi việc nàng ta đều phải đích thân học, ngàn vạn lần không thể làm sai chuyện gì.

“Nhạc phi nương nương.” Mới ra khỏi Diên Hi cung, Chung Uyển lại gọi Chung Linh lại. Thân phận của các nàng ở trong cung xưng hô tỷ muội thì quá mức lúng túng, cho nên mới lấy phân vị để gọi: “Nhạc phi nương nương có hiềm khích với Quý phi nương nương sao?”

”Trong hậu cung, chỉ cần là nữ nhân của Hoàng thượng đều có hiềm khích với Nhạc phi nương nương, vậy thì sao?” Chung Linh bình thản nói.

Lúc này Chung Uyển cũng bắt cháp: “Nhưng Quý phi nương nương là người Hoàng thượng khâm điểm thống trị hậu cung, dựa vào Chung gia của chúng ta thì hẳn không nên đối nghịch với nàng ta mới đúng.” Cách nói chuyện trong lúc này có ý là muốn dựa vào Vân Quý phi.

Bỗng nhiên Chung Linh nở nụ cười: “Vừa rồi người nói ai đối nghịch với ai? Người muốn chịu đựng nàng ta, vậy người phải xem nàng ta có chịu đựng người không đã.”

Nói xong lập tức xoay người rời đi, không để nàng ta có cơ hội nói chuyện. Để lại Chung Uyển không biết đang suy nghĩ cái gì.

”Tiểu thư, thân phận hiện tại của Quý phi nương nương không giống trước kia, mọi chuyện tiểu thư cần phải tự mình cẩn thận.” Quyết định này của Hoàng thượng không thể nghi ngờ là đang tuyên bố thời kỳ yên bình của hậu cung đã qua, chỉ là nàng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

Xem ra chuyện trên triều đang phát triển theo hướng mà Hoàng thượng muốn.

”Quý phi nương nương cũng không đến mức tới làm phiền ta trước.” Chung Linh thường thức ngọc như ý trong tay: “Dù sao lúc này coi như ta vẫn đang nhận sự sủng ái của Hoàng thượng, hơn nữa cũng đã là phi tử, chỉ cần nàng ta không quá ngu dốt thì sẽ không bắt đầu với ta trước.”

Mà từ trước đến nay Vân Quý phi cũng không phải là người ngu ngốc, nếu không cũng không thể lên được phân vị Quý phi, hiện tại cũng không thể nhận được quyền lợi thống trị hậu cung.

Chỉ là sợ số mệnh của Chung Uyển không tốt, vừa mới tiến cung còn chưa đứng vững chân đã phải đối mặt với mưa rền gió dữ của Vân Quý phi rồi. Thống trị hậu cung, ưu thế lớn nhất chính là có quyền điều động nhân sự trong hậu cung, trong hậu cung cũng không thiếu người ngã theo xu thế, e là sau này nơi nơi đều là người của Vân Quý phi.

Rốt cuộc tại sao Hoàng thượng lại cho nàng ta quyền lợi như vậy? Là thật sự tính toán tương lai lập nàng ta làm hậu?

Từ trước tới nay hậu cung thay đổi cũng không thể thoát khỏi liên quan đến triều đình, chỉ là nàng không có cách nào biết được, hoặc là nói nàng không muốn, cũng không thể dựa vào Chung gia mà lấy được chút tin tức gì, có bỏ ra mới có thu về, nàng lại không muốn bỏ ra cái gì.

Chung Linh không nhịn được thở dài một hơi, nàng vẫn nên ngoan ngoãn làm phi tử không biết chính sự gì là được rồi. Hoặc là tất cả mọi chuyện còn chưa đến mức cấp bách, nàng vẫn còn thời gian làm chuyện cần làm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Editor: Bún.

”Vân Nhi, Tường Nhi. Từ lúc bản cung tiến cung các người liền đi theo bản cung, các người đều là người Hoàng thượng ban cho bản cung, tự nhiên bản cung sẽ tin tưởng các người.” Trở lại điện, Chung Linh cho những người khác lui, chỉ giữ lại Vân Nhi, Tường Nhi và Lâm di.

Vân Nhi, Tường Nhi đi theo nàng từ Diên Hi cung về, làm sao không biết tại sao lại như thế này.

”Nô tỳ sẽ sống chết đi theo nương nương.” Hai người lập tức quỳ xuống thể hiện sự trung tâm.

”Các người đi theo bản cung, tự nhiên bản cung cũng sẽ không bạc đãi các người, chủ tớ chúng ta cùng trên một sợi dây, cùng vinh cùng bại. Bản cung không hi vọng bên cạnh sẽ xuất hiện người phản bội hoặc bất cứ tình huống nào khác.” Thật ra Chung Linh vẫn tin tưởng hai người kia, dù sao cũng là người Hoàng thượng ban cho, hơn nữa vừa tới đã ở bên cạnh nàng, nàng cũng không bạc đãi các nàng, các nàng cũng không nhất thiết phải phản bội nàng. Chỉ là, bỗng nhiên nàng nhớ tới một chuyện.

”Hai người các người còn thân thích nào không?” Mặc dù bây giờ các nàng trung tâm với bản thân, lại khó đảm bảo tương lai các nàng sẽ không vì người nhà mà chịu uy hiếp.

Hai người Vân Nhi, Tường Nhi làm sao không hiểu ý tứ của Chung Linh, nhìn nhau, Vân Nhi mở miệng nói: “Hồi nương nương, nô tỳ và Tường Nhi vốn là đồng hương, đều vì trong nhà quá mức nghèo khó mới bị đưa vào trong cung, lúc đó nhóm nô tỳ đều còn quá nhỏ, hơn nữa sau này người nhà chưa bao giờ đến nhìn nhóm nô tỳ. Cho nên nhóm nô tỳ đã sớm quên dáng vẻ của người nhà rồi.”

Lúc này các nàng đang thẳng thắn nói ra thân thế của bản thân, chặt đứt nỗi lo của Chung Linh. Dù sao các nàng cũng tiến cung từ lúc nhỏ, người nhà

không quan tâm, nếu không phải hai người tự động viên ủng hộ nhau thì chưa chắc đã đi được đến bây giờ. Vì muốn sống sót, không có cung nữ nào trong cung không bỏ hết tất cả vốn liếng ra.

Mà trong cung, thứ không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là phản bội.

”Ngươi yên tâm, về sau bản cung sẽ không bạc đãi các ngươi.” Im lặng một lát, Chung Linh lại nói: “Chỉ là mặc dù hai người các ngươi có thể tin, nhưng những người còn lại ở bên cạnh, bản cung cũng không dám chắc, các ngươi phải tỉ mỉ quan sát người ở dưới, nhìn xem liệu có người nào hữu dụng không.”

”Vâng.” Hai người Vân Nhi, Tưởng Nhi thâm vui mừng, coi như tạm thời qua được cửa ải này.

”Tiểu thư cứ như vậy tin tưởng các nàng sao?” Sau khi các nàng rời khỏi đó, Lâm di không nhịn được hỏi.

”Bây giờ cũng chỉ có thể tin các nàng, Lâm di cũng biết ta không có người nào có thể dùng được.” Chung Linh không nhịn được cười khổ: “Vốn không có chuyện gì, nhưng bây giờ Quý phi cầm quyền, xem ra cuộc sống sinh hoạt thường ngày sau này đều phải cẩn thận rồi.”

Lâm di tán thành gật đầu, há miệng hình như còn muốn nói gì đó.

”Lâm di có gì cứ nói, đừng ngại.” Chung Linh thấy vẻ mặt của bà.

”Nô tỳ có quen biết một lão cung nữ trong cung, người này ở trong cung mấy chục năm cho nên có một số việc bà ấy cực kỳ tường tận.” Lâm di hơi do dự nói: “Nô tỳ cũng là vừa khéo mới quen biết bà ấy.”

”À, người này có thể làm việc cho ta không?” Chung Linh cảm thấy có hứng thú, nàng vốn cảm thấy kỳ lạ, Lâm di cũng không phải là nha hoàn của gia đình lớn, nhưng lúc xử lý mọi chuyện trong Vân Tường cung cũng không xảy ra sai lầm gì lớn, vốn cho là bà trời sinh có tính cẩn thận, bây giờ xem ra là có người ở phía sau chỉ đạo rồi.

”Nô tỳ có thể khuyên nhủ bà ấy.” Thần sắc của Lâm di có vài phần chắc chắn.

”Nếu có thêm người ở trong cung lâu năm thì người đó sẽ có trợ giúp không nhỏ.” Chung Linh cảm thấy vô cùng hứng thú: “Vậy thì phải nhờ Lâm di rồi.”

”Chỉ là Lâm di cũng phải suy nghĩ kỹ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cuộc đời này Lâm di không thể ra khỏi cung rồi.” Chung Linh nói úp mở.

Lâm di cười dịu dàng, đương nhiên là bà biết Chung Linh đang nói cái gì: “Tiểu thư yên tâm, phu quân của nô tỳ đi sớm, dưới gối lại không có đứa nhỏ, nô tỳ cũng mặc kệ chuyện trong nhà chồng, chỉ mong tiểu thư có thể thuận buồm, bản thân nô tỳ ở bên cạnh tiểu thư cũng yên tâm.”

Chung Linh mơ hồ biết được có lẽ lúc còn trẻ Lâm di đã xảy ra chuyện gì đó, cũng không hỏi kỹ, chỉ cảm động cầm tay Lâm di, người này mới thật sự giống với người thân của nàng, cũng là người trong số ít những người nàng có thể tin được.

”Nàng thấy sao về việc trầm ể Vân Quý phi thống trị hậu cung?” Sầm Mặc triệu Chung Linh tới Dưỡng Tâm điện, tùy ý hỏi.

”Hoàng thượng muốn nghe lời thật hay lời giả?” Chung Linh hỏi lại.

”Trẫm chỉ nghe những lời trong lòng nàng.” Ngu ý là dù nàng nghĩ gì cũng phải nói ra.

Chung Linh mỉm cười: “Theo nô tỳ thấy, Hoàng thượng làm như vậy là rất đúng.”

”Sao lại nói thế?” Hần nghe ra đây cũng không phải là lời khen tặng gì.

”Dù sao Hoàng thượng cũng là nhất quốc chi quân, không thể lúc nào cũng chú ý chuyện hậu cung, chuyện triều đình đã phân tán phần lớn sự chú ý của Hoàng thượng, để tránh long thể Hoàng thượng quá vất vả, chuyện hậu cung tự nhiên là để cho nữ nhân làm.” Nói tới đây, Chung Linh liếc Sầm Mặc một cái, thấy hắn nghiêm túc lắng nghe liền tiếp tục nói: “Hiện tại hậu cung không có Hoàng hậu, như vậy người ở bên cạnh Hoàng thượng tương đối lâu, cộng thân phận cao quý thì chỉ có Quý phi nương nương. Lấy thân phận của nàng để quản lý hậu cung thì không có gì không ổn.”

”Hơn nữa Hoàng thượng cũng nói, Quý phi nương nương rất có tài cán, cho nên cũng dễ dàng bắt đầu quản lý hậu cung.” Chung Linh nói theo nội dung thánh chỉ ngày đó, về gia thế của Vân Quý phi thì không có gì để tranh luận cả, theo cái nhìn của nàng thì phạm là Hoàng thượng thì đều không thích phi tử có gia thế quá lớn, khó có thể trời buột. Chỉ là với gia thế như vậy thì để Vân Quý phi quản lý hậu cung cũng thêm không ít màu sắc.

”Thật ra nàng cũng rất thông minh.” Sầm Mặc cười nói: “Mấy ngày không thấy, nhìn nàng dường như lớn lên không ít.”

Lòng Chung Linh nhảy dựng lên, thiếu chút nữa cho rằng Sầm Mặc đang ám chỉ cơ thể của nàng cao thêm một chút.

”Hoàng thượng?” Nàng có chút nghi ngờ nhìn hắn.

”Nàng nói xem, tại sao trẫm không lập Quý phi làm Hoàng hậu?” Sầm Mặc nhìn nàng tiếp tục hỏi.

Tim Chung Linh bắt đầu đập nhanh hơn, cái này cũng hỏi nàng sao? Nhưng thấy hấn đang nhìn chờ nàng trả lời, nàng cũng chỉ có thể gắng gượng nở nụ cười, làm như không biết nói: “Là do Hoàng thượng không đủ thích Quý phi nương nương?”

Thật ra thân thể của Quý phi cũng đủ để ngồi lên vị trí Hoàng hậu của Hoàng thượng rồi. Chỉ là Hoàng thượng không đề cập tới thì ai dám dẫn ra trước.

”Trẫm không thích nàng ấy thì làm sao có thể để nàng ấy làm Quý phi, còn để nàng ấy thống trị hậu cung.” Về mặt Sầm Mặc mơ hồ.

Chung Linh thầm kêu khổ trong lòng, rõ ràng Hoàng thượng đang muốn nàng nói rõ một hai đây mà.

”Là vì trong triều đình có người không đồng ý?” Chung Linh không nói ra toàn bộ, thật là chỉ là cách làm vua, cách cân bằng thế lực. Phụ thân của Vân Quý vốn là Tể Tướng đương triều, nếu lại làm Hoàng hậu thì chính là quyền lực điên đảo triều đình rồi.

Sầm Mặc cũng không tiếp tục ép hỏi nữa, mặc dù có chút ngạc nhiên là Chung Linh có thể nói trúng một hai, nhưng cũng không bởi vậy mà tức giận. Mặc dù hậu cung không được tham gia vào chính sự, không được hỏi chuyện triều đình, nhưng làm gì có phi tần nào trong hậu cung không biết chuyện gì, so sánh với họ thì xem như Chung Linh biết rất ít rồi. Chính là nàng lại dám nói ra. Ánh mắt nhìn về phía nàng có chút thâm ý.

Chung Linh bị ánh mắt của hấn nhìn đến tâm can nhảy dựng lên, chỉ sợ ngôn luận vừa rồi của nàng khiến hấn không vui hoặc cảnh giác, nàng lại dám đoán tâm ý của hấn, như vậy chính là vô cùng bất kính. Nhưng nàng cũng oan uổng mà, là Hoàng thượng ép nàng nói đây chứ.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ hành động như vậy của Chung Linh là rất bất kính, nhưng Sầm Mặc vốn không dựa vào quyền thừa kế chính thống để lên Đế vị, hơn nữa từ nhỏ đã nhận được đãi ngộ như vậy cho nên cũng không thật sự được học cách làm Đế Vương, bởi vậy hấn cũng không để ý đến việc Chung Linh nói vài lời không nên nói.

”Có vẻ như nàng không quá quan tâm đến tỷ tỷ của mình.” Sầm Mặc thay đổi đề tài.

Chung Linh đang thở phào nhẹ nhõm vì Hoàng thượng thu hồi ánh mắt, nhưng vừa chưa thở hết một hơi thì vấn đề khác lại đến. Trong lòng thầm than khổ, hôm nay Hoàng thượng làm như vậy là sao, đưa nàng đến đây để thẩm vấn sao?

”Vì sao nô tỳ phải quan tâm tỷ tỷ, nếu phân vị của tỷ tỷ cao hơn nô tỳ thì nô tỳ không muốn quan tâm cũng phải quan tâm, nhưng đã không cao hơn nô tỳ, chẳng lẽ nô tỳ cũng phải cười tươi đón chào sao?” Chung Linh ra vẻ không vui nói.

”Làm gì có muội muội nào như nàng?” Sầm Mặc lắc đầu, không để ý tới thái độ của nàng.

”Làm gì có Hoàng thượng nào hỏi như vậy?” Chung Linh nói: “Biết rõ nô tỳ không thích tỷ tỷ còn cố ý hỏi như vậy.”

”Nhìn nàng như vậy, Chung gia thật sự đối với nàng...” Sầm Mặc nhìn đáng vẻ không không chút che giấu của nàng, cũng buông lời

Chung Linh không cảm thấy kỳ lạ về việc Hoàng thượng biết chuyện này, nếu không biết nàng mới cảm thấy kỳ lạ đấy.

”Có điều Hoàng thượng, người thấy tỷ tỷ như thế nào?” Chung Linh có chút tò mò hỏi. Sầm Mặc đã từng trải qua vô số nữ nhân, nàng thật sự muốn biết suy nghĩ của hấn.

”Nàng thật sự muốn biết sao?” Sầm Mặc buồn cười nhìn nàng, làm gì có phi tần nào tìm hiểu cái nhìn của Hoàng thượng với phi tần khác. Những người khác đều là cẩn thận quan sát, cẩn thận suy đoán.

Có điều cách làm này của Chung Linh, thực sự khiến hấn cảm thấy thoải mái.

”Đương nhiên là muốn biết, nô tỳ muốn biết, trong lòng Hoàng thượng, tỷ tỷ như thế nào?” Chung Linh gật gật đầu, nàng nhìn ra được, đối diện với Hoàng thượng nên trực tiếp thực hiện, so với phương pháp quanh co vòng vèo thì khả năng nhận được phản hồi cao hơn rất nhiều.

”Có tiến có lùi, dịu dàng hiểu ý.” Suy nghĩ một lát, Sầm Mặc nói như vậy.

Thế quái nào, xem ra Hoàng thượng cũng không thật sự để tỷ tỷ trong lòng, hoặc là tỷ tỷ biểu hiện quá mức cẩn thận, lại đánh mất sự đặc biệt, cho nên mới nhận được sự đánh giá bình thường này. Chung Linh không nhận được cong khóe môi.

”Sao không nói chuyện?” Sầm Mặc nhìn biểu cảm dường như có chút hài lòng của nàng, nàng hài lòng cái gì, hấn cũng không nói Chung Quý nhân không tốt mà.

”Nô tỳ đã biết điều muốn biết rồi, còn phải nói gì nữa?” Chung Linh tròn tròn mắt ra vẻ lạnh lợi.

”Vậy nàng không muốn biết cái nhìn của trẫm dành cho nàng sao?” Sầm Mặc đột nhiên hỏi.

Tim Chung Linh chệch một nhịp, không chút do dự, kiên định lắc đầu.

Sầm Mặc thầm cảm thấy vui, nhưng mặt lại không đổi sắc: “Vì sao?”

”Nô tỳ sợ mình vui quá, sẽ luống cuống trước mặt Hoàng thượng.” Chung Linh làm đáng vẻ vô cùng nghiêm túc nói, làm như không thấy Lâm Anh ở bên cạnh.

Sầm Mặc chột nhú mày, không tiếp tục nói nữa, chỉ là trong lòng tưởng rằng sẽ cho ra một đánh giá nào đó nhưng trong giây lát lại không hình dung ra.

Thật ra Chung Linh cũng không nói thật, không phải nàng sợ vui quá mà luống cuống, mà là không xác định được địa vị của mình trong lòng Hoàng thượng, sợ nó ra lại khiến mình bị tổn thương, cũng khiến hai người xấu hổ, như vậy, còn không bằng không nghe.

Dù nàng biết rằng dường như bản thân có chút đặc biệt, nhưng phần đặc biệt này lại không đủ nặng.

Ai, nếu bản thân có thể lấy thân cứu giá thì có lẽ ở trong lòng Hoàng thượng bản thân nàng cũng có phần nào quan trọng. Chung Linh không nhận được tưởng tượng miên man, nhưng cũng biết là hoàn toàn không có khả năng đó. Hoàng cung vốn là nơi bảo vệ nghiêm ngặt, hơn nữa nếu ngay cả thị vệ cũng không cứu được Hoàng thượng thì một nữ tử trôi gã không chặt như nàng cứu Hoàng thượng như thế nào.

Cái này không được, hy sinh vì nhiệm vụ, hy sinh rồi thì cái gì cũng không có.

Ý tưởng vớ vẩn chột lóe trong đầu Chung Linh, sau đó lập tức bị nàng ném ra sau đầu.

Chỉ là nàng không biết, ở tương lai, nàng thật sự có một cơ hội cứu giá, đáng tiếc ngay lúc ấy, người cứu giá không phải là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Editor: Bunn.

Có lẽ là vì mới tiếp nhận quyền lực cho nên Vân Quý phi cũng không làm ra chuyện gì khác người, thoát nhìn ở bên ngoài, toàn bộ hậu cung vẫn vô cùng bình yên.

”Nương nương, quả nhiên Quý phi nương nương thả người vào trong cung của Mục Chiêu nghi, Hàn Chiêu nghi, với các quý tần nương nương khác.” Vân Nhi vội vàng tiến vào bẩm báo.

Chung Linh gật gù đầu, có quyền điều động người, điều thuận lợi nhất chính là xếp người của mình vào các cung khác, cũng không phải nói toàn bộ những người đó đều là người của Vân Quý phi, có một số ít vụng trộm bám vào, càng làm cho người khác không biết ai mới là người của nàng ta.

Mà Vân Quý phi cũng không điều người đến những phi tử Chính nhất phẩm, bởi vì phía sau các nàng đều có gia tộc chống lưng. Nhưng những phi tử từ nhị phẩm xuống lại không tốt số như vậy, có điều thời gian nhóm Chiêu Nghi ở trong cung không ngắn, tự nhiên sẽ không để người của Vân Quý phi dễ dàng trà trộn vào trong.

Người chịu thiệt nhất chính là nhóm tiểu hầu mới tiến cung, căn cơ còn chưa ổn định như các nàng.

”Nương nương, nên xử lý cung nữ thái giám mà Quý phi nương nương đưa tới như thế nào?” Tường Nhi đứng ở bên cạnh hỏi.

Chung Linh là Nhạc phi, cũng coi như là phi tử nhất phẩm, chỉ là nàng mới được tấn phong, bên cạnh vẫn chưa đủ người, đứng dịp để Vân Quý phi đưa người tới.

”Tần ma ma, bà xem nên xử lý nhóm cung nữ thái giám đó thế nào cho phải?”

Tần ma ma chính là lão cung nữ trong lời của Lâm di. Lúc thấy vị ma ma người sau vượt người trước, nhận được sự coi trọng của chủ tử này, Vân Nhi và Tường Nhi còn có chút bất mãn, nhưng sau khi biết trong tên vị cung nữ này có chữ Ngọc thì không còn dám nói gì nữa.

Chữ Ngọc là biểu tượng của một thế hệ cung nữ, không nói đến việc biết bao nhiêu chuyện hắc ám trong cung, chỉ cần nói đến bà ấy có thể sống đến tận bây giờ thì cũng có vài phần thủ đoạn rồi. Dù sao Thái Tổ trong hậu cung trước kia cũng là người hắc ám nổi tiếng.

”Hồi nương nương, Quý phi nương nương đưa cung nữ, thái giám tới. Là để cho nương nương sai sử, nương nương cứ việc yên tâm thu bọn họ vào, về sau bọn họ trở thành nô tài trong Vân Tường cung, nương nương muốn dùng như thế nào thì dùng như thế.” Tần ma ma mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, cung kính trả lời.

Theo ý của bà ấy là bây giờ thu vào, sau này có thể tùy ý đuổi đi sao? Nhưng người Vân Quý phi sắp xếp có thể dễ dàng đuổi đi như vậy sao? Vạn nhất trước khi ra ngoài lại xảy ra chuyện gì thì sao?”

”Nhưng đám người đó là do Quý phi nương nương đưa tới.” Chung Linh có chút do dự mở miệng.

”Nương nương cũng là phi tử nhất phẩm, trong cung cũng chỉ có vài vị có phân vị cao hơn nương nương thôi.” Tần ma ma nói, ý chính là nàng cũng có

thân phận phi tử, vẫn có chút năng lực chống lại Vân Quý phi.

Chung Linh cười khổ một cái, bỗng nhiên nàng có một thân phận phi tử hữu danh vô thực, nhưng xem tình hình bây giờ thì đúng là giúp nàng không ít.

Vị trí phi tử có sáu cung nữ sai sử, đương nhiên việc làm cũng không coi như là nặng, vì gom đủ số người, Chung Linh liền nâng thân phận của Phương Nhi Viên Nhi lên bằng với thân phận của Vân Nhi Tường Nhi. Không biết hai nha đầu không được trọng dụng này có nảy sinh tâm tư khác hay không, nên Chung Linh cũng không dám để các nàng quá thân cận với mình.

"Nương nương, nghe nói tỷ tỷ của nương nương cũng ở trong cung, tốt nhất nương nương nên phái người qua đó nhắc nhở một chút." Tần ma ma mở miệng nói.

"Sao lại làm vậy? Có lẽ ma ma không biết, bản cung và tỷ tỷ luôn không hợp." Chung Linh nhìn về phía bà.

"Nhưng căn cơ của nương nương chưa ổn định, cho nên về sau vẫn nên kéo quan hệ, suy cho cùng thì Chung quý nhân vẫn là dòng chính nữ của Chung gia." Lâm di đã nói hết mọi chuyện cho bà rồi.

Chung Linh cười mỉm "Bản cung cũng không có ý dựa vào Chung phủ để làm chuyện gì đó, ngay cả danh hiệu Nhạc phi này cũng không có một chút quan hệ nào với Chung phủ."

"Ý của nương nương là..." Tần ma ma không rõ nàng đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ muốn dùng năng lực của bản thân để đứng vững giữa hậu cung này sao? Nhưng cần gì phải cố sức như vậy, về sau làm việc gì cũng vô cùng khó khăn.

"Bây giờ không có người khác, bản cung cũng không ngại nói thẳng với ma ma. Mặc dù bây giờ bản cung đang ở phi vị, nhưng vẫn chưa được thị tẩm."

Cuối cùng gương mặt không có chút dao động nào của Tần ma ma cũng xuất hiện biểu cảm kinh ngạc. Dưới tình huống vừa không được Chung phủ chống đỡ, lại vừa chưa được thị tẩm mà có thể vượt cấp tấn phong làm Nhạc phi, nếu không phải Chung Linh thủ đoạn hơn người thì chính là người trong lòng Hoàng thượng? Chẳng lẽ vị chủ tử chưa lớn tuổi này còn muốn đi con đường đánh về mặt tư tưởng.

Không phải trong hậu cung không có nữ nhân như vậy, có thể lên được ngôi vị Hoàng đế thì làm gì có người nào không ưu tú, có vài nữ tử trong hậu cung vô cùng cuồng dại, nguyên ý giao ra toàn bộ bản thân, thậm chí ruồng bỏ gia tộc, chỉ hướng về một mình Hoàng thượng. Nhưng loại phương pháp cực đoan này, nếu không chiếm được sự yêu thích của Hoàng thượng thì cũng sẽ dễ dàng bị người khác, thậm chí là chính tay Hoàng thượng chèn ép, dẫn đến tình cảnh vạn kiếp bất phục.

"Hành động lần này của nương nương thật sự rất nguy hiểm, hay là..." Tần ma ma vẫn không nhận được khuyên răn: "Trong hậu cung, có rất ít rất ít người có thể ở trong lòng Hoàng thượng một thời gian dài, trừ phi nương nương có thể nhanh chóng sinh ra long tử."

"Thành công hoặc là không thành công, bản cung cũng đã chuẩn bị xong tâm lý chiến đấu đến cùng rồi." Chung Linh mỉm cười. Không có sự tương ứng trả giá thì làm sao có được hồi báo.

Thờ dài một hồi, Tần ma ma không nói chuyện nữa, bà nhìn ra được chủ tử ở trước mặt mình đã quyết định chủ ý, sẽ không nghe người khác khuyên bảo, chỉ là chủ tử có thể nhanh chóng đến được vị trí bây giờ, ngoại trừ cơ duyên thì cũng có vài phần bản lĩnh, chỉ mong rằng chủ tử có thể hoàn thành được tâm nguyện.

Mà những tiểu chủ cùng tiến cung với Chung Linh, thậm chí là người tiến cung trễ như Chung Uyển cũng không có vận khí tốt như nàng, vốn vừa mới tiến cung, bên cạnh vẫn thiếu người, cũng không có người có thể dùng, cộng thêm địa vị của bản thân không cao, cho nên mặc dù biết trong đám người Vân Quý phi đưa tới có gai, nhưng cũng chỉ có thể cười tạ ơn.

Trong lòng những vị tiểu chủ đó có bao nhiêu tâm tư nhưng cũng không có khả năng nói ra.

Lúc Vân Quý phi vội vàng xếp người vào rồi sau đó tiếp quản sự vụ thì trong cung cũng xảy ra vào chuyện cũng không tính là lớn. Uyển Quý nhân ngày thường không có hành động gì, cũng rất ít nói lại vào lọt vào mắt của Hoàng thượng, từ Chính Thất phẩm quý nhân lên tới Lục Phẩm Tiểu Nghi. Mặc dù không lên cao, thậm chí tốc độ còn chậm tới Chung Linh, nhưng vẫn khiến một số người có tâm chú ý.

Trong hậu cung gấm hoa rực rỡ, một tiểu chủ có dung mạo không tính là xuất sắc, nhưng có thể sau mấy lần gặp Hoàng thượng được tấn phong thì hiển nhiên là cũng có chút thủ đoạn.

Người còn lại là An Tâm Nhi, dường như cũng sử dụng thủ đoạn gì đó, cũng có thể phân lực chú ý của Hoàng thượng, từ Thất phẩm Thường tại lên tới Thất Phẩm Quý nhân.

Đương nhiên ở trong mắt người tương lai rộng mở như Vân Quý phi thì việc này cũng không có gì to tát, cho lòng trước được thân phận của các nàng không cao, không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta nên tạm thời cứ để cho các nàng nhảy lên, đợi đến lúc nàng ta hoàn toàn tiếp thu được quyền lợi này thì lúc đó tự nhiên sẽ chú ý đến các nàng.

Còn Chung Uyển, sau khi tiến cung lại vô cùng an phận, mặc dù thỉnh thoảng Hoàng thượng có cho gọi nàng ta, nhưng số lần thị tẩm lại không nhiều, hơn nữa, ánh mắt Chung Uyển có chút căm hận, mỗi lần Hoàng thượng gặp nàng ta, dù vô tình hay cố ý đều nhắc tới Chung Linh.

Cũng chỉ là thứ nữ, cho dù có chút tư sắc, tạm thời chiếm được sự yêu thích của Hoàng thượng, nhưng không có sự chống lưng của gia tộc thì xem nàng có thể đắc ý được bao lâu. Nhưng nàng ta giấu suy nghĩ này rất tốt, ở trước mặt Hoàng thượng vẫn bày ra dáng vẻ kính cẩn, nhu thuận, lúc nói chuyện

này lại biểu hiện đáng vẻ như tình nghĩa giữa nàng ta và Chung Linh rất tốt, chính thứ vô cùng hòa hợp.

Nàng ta cũng không quên, Hoàng thượng ở trước mặt cũng là thứ từ.

Hoàng thượng đối xử với nàng ta lúc gần lúc xa, còn ánh mắt nàng ta nhìn hắt lại mang theo chút mê luyến.

”Trẫm gặp tỷ tỷ của nàng vài lần, nàng ta hoàn toàn khác với nàng.” Cách vài ngày, Sầm Mặc sẽ triệu Chung Linh đến nói chuyện với hân.

”Nô tỳ và tỷ tỷ tự nhiên không giống nhau, một người đương nhiên sẽ khác với một người.” Chung Linh cười nhẹ, đặt một quân cờ xuống: “Nhưng tại sao Hoàng thượng lại nói vậy.”

”Lúc nàng nói chuyện với trẫm thì không bao giờ che giấu, nhưng vị tỷ tỷ này của nàng thì muốn nói chuyện gì cũng phải lượn một vòng.” Sầm Mặc nhớ tới cách dùng từ dịu dàng, uyển chuyển, hàm xúc của Chung Uyển thì không khỏi lắc đầu, sau đó lại hạ một con cờ, chặn đứng đường lui của Chung Linh.

”Từ nhỏ tỷ tỷ đã đi theo phu tử học tập, tự nhiên là không giống với dã nha đầu như nô tỳ rồi.” Chung Linh cảm thấy vui vẻ: “Chẳng lẽ Hoàng thượng không thích người khác nói chuyện nhả nhặn sao?”

”Mỗi ngày trẫm đều xem tàu chuông, cái nào cũng vòng qua vòng lại, đến lúc gặp tỷ tỷ của nàng, nói chuyện với nàng ấy giống hệt như phê tàu chuông vậy.”

Chung Linh không nhìn được bật cười: “Nào có Hoàng thượng thích chế nhạo người khác như vậy, nếu tỷ tỷ nghe được sẽ cảm thấy đau lòng đó.” Cũng không biết tỷ tỷ nghe được chuyện Hoàng thượng thích tài nữ ở đâu, cho nên lúc nói chuyện cũng như châu ngọc, ai biết lại không nhận được điều tốt.

Nếu nàng ta nghe thấy Hoàng thượng nói nàng ta giống tàu chuông thì e là sẽ xấu hổ, giận dữ đến chết rồi.

Có điều cũng không ảnh hưởng gì đến việc nàng cảm thấy vui mừng khi nghe điều này, Chung Linh cười cười giống như con mèo ăn vụng.

”Sao thế, nghe trẫm nói tỷ tỷ nàng không tốt, nàng vui như vậy sao?”

”Chi cần không phải Hoàng thượng nói nô tỳ không tốt thì nô tỳ cũng sẽ vui mừng.” Chung Linh chớp chớp mắt, lại hạ một quân cờ.

”Cái gì nàng cũng nói được.” Giọng nói của Sầm Mặc mang theo một chút cưng chiều không thể phát hiện được.

”Thật ra ngay từ đầu Hoàng thượng để tỷ tỷ tiến cung, nô tỳ cũng có chút lo lắng.” Giọng nói của Chung Linh hơi trầm xuống.” Lúc ở nhà, cái gì tốt cũng là của tỷ tỷ, phụ thân mẫu thân chỉ chú ý đến tỷ tỷ, nô tỳ lo lắng, nếu tỷ tỷ vào cung, thì sau này cũng sẽ....”

Sầm Mặc thấy nàng không nói, hân và nàng có bao điều giống nhau, đều là người bị người khác xem nhẹ, nếu chỉ bị bỏ qua thì cũng được thôi, nhưng hết lần này đến lần khác....Ánh mắt của Sầm Mặc bắt đầu u ám, cả người cũng tỏa ra khí lạnh như có như không.

Dường như không chú ý tới biến hóa của Sầm Mặc, khẩu khí của Chung Linh lại biến đổi, dường như có chút nhẹ nhàng hơn: “Có điều cũng là là sợ bóng sợ gió một hồi, Hoàng thượng đối xử với nô tỳ vẫn giống như trước kia, rõ ràng là do nô tỳ lòng dạ hẹp hòi rồi.”

Dừng một chút, dường như Chung Linh cảm thấy xấu hổ, lại nói: “Cái gì nô tỳ cũng nguyện ý trao cho tỷ tỷ, nhưng chỉ riêng sự chú ý của Hoàng thượng dành cho nô tỳ, nô tỳ không muốn tặng cho tỷ tỷ một chút nào.”

”À? Sao lại như vậy?” Sầm Mặc phục hồi tinh thần từ trong mạch suy nghĩ của mình.

”Từ sau khi mẫu thân qua đời, Hoàng thượng là người đầu tiên đối tốt với nô tỳ như vậy, đối với nô tỳ, Hoàng thượng vô cùng đặc biệt.” Nói xong từ cuối, Chung Linh có chút thẹn thùng cúi đầu.

Sầm Mặc không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn nàng dịu dàng hơn rất nhiều, đi qua bàn nhỏ giữa hai người, đưa tay ra cầm tay Chung Linh đặt lên trên đùi.

Chung Linh cả kinh, theo phản xạ muốn rút tay về, nhưng lại bị Sầm Mặc dùng sức giữ lại.

Ngang đầu nhìn đôi mắt có tồn tại một chút dịu dàng như có như không của Sầm Mặc, Chung Linh thầm thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên, nội tâm của Sầm Mặc yếu ớt, là khát vọng được cần đến, sự lạnh nhạt tàn khốc của hân chính là ô dù của nàng.

Trận này, xem như nàng thành công, nếu nàng không phải người hiện đại, không biết một chút thuật tâm lý nào, lại cộng thêm nhưng suy nghĩ cẩn thận trước đó thì hân là nàng sẽ không dám làm ra loại hành vi được gọi là lỗ năng này.

Nàng dùng sức nắm tay Sầm mặc, Chung Linh vừa ngượng ngùng vừa dùng cảm chống lại hai mắt của Sầm Mặc.

Lời của tác giả: Dường như có rất nhiều người không hài lòng với chuyện Chung Uyển tiến cung. Nhưng để nàng ta vào cung thì mới có khả năng để ưc

hiếp nãng ta chứ.

Bây giờ Chung Linh vẫn chưa hoàn toàn đi vào lòng Sầm Mặc, cuộc sống của hã ãm u từ nhỏ, khiến hã có một chút, ù, được rồi, khuynh hướng S? Vì thế đề Chung Uyển tiến cung, xem phản ứng của Chung Linh.

Đương nhiên là hã có chút để ý Chung Linh, nên mới làm ra hành động như vậy.

Nếu như Chung Linh muốn thật sự tiến vào nội tâm của Sầm Mặc thì vẫn cần một cơ hội. Muốn đạt được tín nhiệm của người có cuộc sống hã ãm từ nhỏ thì trình độ hiện tại vẫn chưa đủ.

Tác giả hy vọng mọi người có thể bình tĩnh xem xét Chung Uyển và Vân Quý phi, tác giả sẽ không tùy tiện sắp xếp, nói thẳng ra thì còn là vì tình huống cao trào sau này.

Dù tốt hay xấu, bọn họ đều có tác dụng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Bún.

"Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Ánh mắt nhìn Sầm Mặc của Chung Uyển có chút vui vẻ, mặc dù ngẫu nhiên có thể nhìn thấy Hoàng thượng, nhưng nãng ta đã tiến cung hơn một tháng mà mới chỉ thị tã có hai lần. Có thể được Hoàng thượng triệu kiến nhưng lại không được giữ lại thị tã, điều này khiến nãng ta có chút không hiểu. Nhưng hôm nay Hoàng thượng lại điểm bài từ của nãng ta, lại thật sự khiến nãng ta có chút thụ sủng nhược kinh.

"Đứng dậy đi." Sầm Mặc cũng không nói rõ được bản thân đang có ý tưởng như thế nào, thời gian trước triệu kiến Chung Uyển là vì muốn biết xem tỷ tỷ của Chung Linh như thế nào, hoặc là nói trong mắt Chung Uyển, Chung Linh có đáng về như thế nào, chỉ là đã qua nhiều ngày, lại cảm thấy nãng ta có chút phiền toái. Hôm nay gặp Chung Linh, cộng thêm nhưng hạnh vi của nãng, thật ra lại khiến Sầm Mặc có một vài ý tưởng.

Bây giờ hã vẫn chưa muốn Chung Linh, hã mơ hồ không muốn thân hình trẻ con yếu đuối của Chung Linh thị tã ngay bây giờ, nếu có đứa nhỏ, nãng vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ sợ.... Theo lý thuyết thì Sầm Mặc không nên có ý tưởng này, thậm chí trong hậu cung nơi nơi đều có nữ tử tuổi tác không lớn, nhưng hã chưa bao giờ nghĩ tới mấy vấn đề này. Phi tử hậu cung vì lưu lại hoàng tử mới tồn tại, cho nên chuyện này cũng là lẽ đương nhiên.

Dĩ nhiên hã cũng không có ý muốn biểu hiện ra ngoài, coi như Chung Linh nhạy bén hơn người cũng không thể nghĩ được rằng Sầm Mặc sẽ có cách nghĩ này, nếu nãng biết, chỉ sợ nãng sẽ vô cùng vui vẻ vì không ngờ nãng ở trong lòng Sầm Mặc lại có vị trí cao như vậy.

Phục hồi tinh thần, lại nhìn khuôn mặt có chút tương tự Chung Linh của Chung Uyển, sắc mặt Sầm Mặc dịu dàng hã lên.

"Không còn sớm nữa, nghỉ thôi." Sầm Mặc nói.

"Vâng. Tần thiếp hầu hạ Hoàng thượng thay y phục." Chung Uyển đỏ mặt tiến lên, bỗng nhiên nhớ tới những điều mà mấy ngày gần đây ma ma dạy nãng ta, gương mặt càng thêm hồng đậm, trong mắt thoáng hiện ánh sáng.

Sầm Mặc cảm thấy dường như Chung Uyển có chút khác với đáng về ngày thường chỉ dám bị động thừa nhận, còn có chút chủ động... Còn có chút... nhiệt tình....

Nhưng vị Hoàng thượng trẻ tuổi cũng không rảnh rỗi để suy nghĩ nhiều, rất nhanh chìm đắm vào sự vui vẻ.

Chỉ là hôm nay thân thể này lại có chút gì đó giống Chung Linh, dường như hã hơi thả lỏng tâm tình, lúc động tình lại không nhịn được khẽ hô một câu.

Cơ thể phiếm hồng của Chung Uyển rung lên, sắc mặt lập tức tái nhợt đến dọa người, đồng thời nắm chặt tay.

Nãng ta nghe được rãnh mạch, Hoàng thượng kêu một tiếng vô cùng rõ ràng: "Linh Nhi!"

A, Linh Nhi, toàn bộ hậu cung, ngoại trừ Chung Linh thì còn có ai trong khuê danh có từ Linh sao? Hoàng thượng chỉ coi nãng ta như một thể thân sao?

Móng tay Chung Uyển đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng lại chỉ có thể nhắm mắt, yên tĩnh thừa nhận sự tàn nhẫn mà nam nhân này 'ban cho' nãng ta.

Việc hôm nay, tất nhiên là Chung Uyển sẽ không để yên. Nãng ta sẽ tính hận này lên người Chung Linh, nhưng lại không có nghĩ tới người khởi xướng nên sự khác biệt về tuổi tác này.

Mới đầu còn tồn tại ý nghĩ có lẽ có thể kết thành một đường với Chung Linh, nhưng sau hôm nay, ý nghĩ này liền hoàn toàn biến mất trong đầu Chung

Uyển.

Ngày hôm sau, bởi vì hôm qua chủ động hoặc là còn vì nguyên nhân khác khiến Sầm Mặc bình thường lạnh nhạt cũng yêu cầu thêm vài lần, mới khiến người mới quen chuyện này như Chung Uyển đau nhức cả người.

”Chúc mừng nương nương.” Phó ma ma ở bên cạnh đội Hoàng thượng rồi đi rồi mới vào nội thất, vừa nhìn đã biết tình huống tối hôm qua như thế nào rồi.

Chung Uyển phục hồi tinh thần, nhìn sự hỗn loạn trên người liền biết bà ta vừa nói gì, nở nụ cười: “Còn phải cảm tạ ma ma có cách dạy.”

”Tiểu chủ còn trẻ, thân thể tốt, chỉ cần tiếp tục như vậy thì không bao lâu sau nương nương nhất định sẽ mang Long tự.” Phó ma ma là lão nhân Chung phủ cố ý đưa vào cung.

Chung Uyển nghe vậy thì tỉnh ngộ, đứng rồi, coi như vì Chung Linh mới được thị tẩm thì như thế nào, chỉ cần có thể mang long tự thì hẳn là đã cho người trong hậu cung một bàn tay, đến lúc đó, dùng lý do vì Chung Linh mà nàng ta mới có cơ hội mang thai đưa nhỏ đến kích thích nàng thì chẳng phải là rất tốt sao?

Hơn nữa toàn bộ hậu cung còn chưa có Long tự nào, nếu bản thân thật sự có thai... Trong mắt Chung Linh thoáng hiện ánh sáng. Không biết vì nguyên nhân gì mà cho đến nay những người mang thân phận phi tử vẫn chưa sinh ra Long tự, trước kia cũng có người mang thai, nhưng đều đẻ mất, hoặc là đưa nhỏ không có duyên với người lớn. Nếu nàng ta sinh ra trưởng tử...

Chung Uyển đã tưởng tượng đến dáng vẻ nàng ta đạp Chung Linh ở dưới chân rồi.

Nhìn dáng vẻ của Chung Uyển, Phó ma ma thở dài một hơi, dù sao cũng còn trẻ, vẫn còn thiếu kiên nhẫn: “Tiểu chủ ngàn vạn lần không thể vì Hoàng thượng sủng ái mà nảy sinh ý tưởng gì, vẫn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, hầu hạ Hoàng thượng thật tốt thì đưa nhỏ sớm muộn gì cũng có.”

Chung Uyển tỉnh lại, khôi phục dáng vẻ mảnh mai vốn có, nghe lời gật đầu đồng ý. Phó ma ma ở bên cạnh vừa lòng gật đầu.

Cũng không biết đó thái độ đột nhiên nhiệt tình của Chung Uyển hay là do chuyện khác hấp dẫn Sầm Mặc mà sau đó hẳn còn triệu Chung Uyển thị tẩm vài lần, Chung Uyển tự nhiên cũng quý trọng cơ hội không biết về sau còn có mấy lần này mà xuất ra tất cả vốn liếng.

Có lẽ sự nỗ lực của Chung Uyển khiến Hoàng thượng chú ý, không bao lâu sau liền nâng nàng ta lên vị trí Lục Phẩm Tiểu Nghi.

Chung Uyển tươi cười tiếp nhận thánh chỉ, lại tiến bước công công tuyên chỉ, sau khi quay vào trong phòng thì không nhịn được trầm mặt xuống. Nàng ta bỏ ra nhiều thủ đoạn, thậm chí cả ti tiện để hầu hạ Hoàng thượng mà cũng chỉ có thể tăng lên một cấp như vậy. Cái này so với cấp độ của Chung Linh càng khiến nàng ta cảm thấy bản thân không có cách nào tiến lên phía trước được.

Còn Sầm Mặc từ sau khi nâng phẩm cấp của nàng ta lên thì rất ít khi triệu nàng ta.

”Sao Hoàng thượng lại tới đây?” Chung Linh đang chống cằm ngăn người, lại vì Sầm Mặc đến mà kinh ngạc một chút. Trước kia đều trực tiếp triệu nàng đến Dưỡng Tâm điện, rất ít khi đến Vân Tường cung của nàng.

”Sao thế? Trẫm không thể đến sao?” Sầm Mặc nhướn mày hỏi lại.

Chung Linh cười tủm tỉm không nói chuyện, Lâm di dẫn đám nha hoàn thái giám rồi đi, còn thay họ đóng chặt cửa.

”Hoàng thượng có thể đến nơi này của nô tỳ, nô tỳ cầu còn không được.” Chung Linh thấy mọi người rồi đi, vẫn cười tươi bước lên khoác tay hắn.

Dường như Sầm Mặc đã thành thói quen, cứ như vậy dẫn vàng vào bên trong.

”Lại nói tiếp, trẫm vẫn chưa từng hỏi qua, nàng ở trong cung thế nào?” Sầm Mặc đánh giá hoàn cảnh trong điện.

”Có Hoàng thượng sủng ái, nô tỳ tự nhiên sẽ tốt đến không thể tốt hơn, nhóm nô tài ở phía dưới cũng không dám chậm trễ.” Chung Linh suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Nếu thật sự phải nói có gì không tốt thì chính là Vân Tường cung không có mát mẻ bằng Dưỡng Tâm điện của Hoàng thượng rồi.”

Bây giờ trời đã vào hạ, mặc dù trong Vân Tường cung luôn có khối băng, nhưng Chung Linh vẫn cảm thấy có chút nóng. Nàng cảm thấy Dưỡng Tâm điện mát mẻ hơn, cũng không biết có phải vì Sầm Mặc không. Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được nhìn hắn một cái.

”Nhìn gì vậy?” Đương nhiên là Sầm Mặc không xem nhẹ ánh mắt của nàng rồi.

”Bỗng nhiên nô tỳ cảm thấy, Hoàng thượng tới Vân Tường cung của nô tỳ thì hình như nơi này mát hơn một chút rồi.”

”Biết ngay nàng sẽ nói vậy rồi.” Sầm Mặc không để ý ngồi trên giường.

Chung Linh tự nhiên qua đó ngồi cung, nàng rất hài lòng với hình thức ở chung hiện tại giữa nàng và Sầm Mặc.

”Mùa hè qua đi thì tốt rồi.” Bỗng nhiên Sầm Mặc nói.

“Mùa hè qua đi thì tốt rồi.” Chung Linh lặp lại một lần, nàng sẽ không cho rằng Hoàng thượng đang nói đến thời tiết. “Hoàng thượng có tính toán gì sao? Có thể nói cho nô tỳ biết không?”

Sầm Mặc nghĩ đến chuyện mùa thu thì tâm trạng có chút thoải mái, cũng không thèm để ý đến hành vi tìm hiểu của Chung Linh: “Mùa thu chính là kỳ thi Hương.”

“A, đúng rồi, đây chính là chuyện lớn.” Chung Linh nghiêm túc gật đầu, dường như bây giờ Hoàng thượng rất không hài lòng với vài người trong triều đình, cho nên hẳn muốn từ trong nhóm sĩ tử trẻ tuổi cất nhắc lực lượng của mình.

“Bình thường nàng tránh những chuyện trên triều đình không kịp, tại sao hôm nay lại hỏi?”

“Đương nhiên là nô tỳ muốn cùng vui với Hoàng thượng rồi.” Chung Linh nghiêng đầu nói: “Thật hy vọng sau lần này Hoàng thượng không còn cảm thấy khó xử nữa.”

“Sao lại nói lời ấy?”

“Từ Thần quốc lớn như vậy, nhất định là có rất nhiều nhân tài, hơn nữa Hoàng thượng lại có ý cất nhắc sĩ tử trẻ tuổi, bọn họ nhất định phải tranh giành. Đến lúc đó nếu xuất hiện người mới tốt thì Hoàng thượng khó có thể lấy hay bỏ, lúc ấy người lại phải đau đầu rồi.” Chung Linh cố ý khiến lời nói trở nên vui vẻ.

“Nếu chỉ có vậy thì lại tốt.”

Sầm Mặc cười rộ lên, nhưng không có nói mọi chuyện hoàn toàn không đơn giản như Chung Linh nói, triều đình rắc rối phức tạp, đến lúc yết bãng không thiếu được việc phải phân chia những người đó vào đại gia tộc.

“Hoàng thượng, người tới nơi này của nô tỳ, không cần phải nghĩ nhiều.” Nhìn Sầm Mặc lại có xu hướng chìm vào không gian riêng, Chung Linh không nhận được kéo tay áo của hắn, thu hút sự chú ý của hắn.

“Phải rồi, trăm không nên vắng vẻ ái phi.” Sầm Mặc có chút buồn cười nói, vừa quay đầu đã nhìn vào ánh mắt ẩn chứa sự dịu dàng, cặp mắt quan tâm dịu dàng của nàng, nhất thời ngớ ra.

“Hoàng thượng?” Chung Linh vươn tay ra quơ quơ trước mặt hắn.

Sầm Mặc vươn tay ra kéo tay nàng xuống, nắm trong tay mình, hắn nghiêm túc nhìn về phía nàng.

“Hoàng thượng?” Chung Linh có chút ấp úng, nói không ra lời, cảm thấy hình như ánh mắt Hoàng thượng không quá giống bình thường.

Còn chưa kịp suy nghĩ đã thấy đầu Sầm Mặc tiến lại gần, tâm Chung Linh nhảy dựng lên, Hoàng thượng muốn xuống tay với nàng sao? Cuối cùng Hoàng thượng cũng muốn xuống tay với nàng sao? Nàng vừa chờ mong lại vừa cảm thấy sợ hãi.

Mặc dù Hoàng thượng luôn đối xử tốt với nàng, nhưng lại không gọi nàng thị tẩm, cũng khiến nàng cảm thấy bất an. Nàng cũng từng nghĩ tới vô số lần, sẽ thị tẩm dưới tình huống nào, nhưng lúc việc đó thật sự xảy ra lại không chống lại được sự khẫn trương.

Lúc Chung Linh đang nhắm mắt chuẩn bị thừa nhận lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Sầm Mặc.

Cố gắng kiềm chế mở to mắt, lại phát hiện đôi phương mang theo ý cười nhìn nàng, phía trước còn có hơi thở ái muội. Trong nháy mắt Chung Linh đổ đến tận cổ, cố gắng thoát khỏi tay của Sầm Mặc.

“Thế nào? Ái phi tức giận sao?” Sầm Mặc ôm nàng từ phía sau, vừa rồi, thiếu chút nữa hắn không nhận được rồi.

“Nào có, nô tỳ nào dám giận Hoàng thượng.” Ngữ khí cùng nội dung nói ra hoàn toàn khác nhau, chỉ cần nghĩ đến vừa rồi Sầm Mặc nhìn đáng vẻ ngựa đầu chờ đợi ngốc nghếch của bản thân thì lại muốn tìm một cái động để chui vào.

Sầm Mặc cười nhẹ không nói, chỉ là tựa cằm vào vai Chung Linh.

Lại nghĩ đến đáng vẻ bản thân bị đùa giỡn, Chung Linh còn có chút bất bình, vì sao nàng phải để hắn đùa giỡn như vậy, dù sao bây giờ hắn nhìn nàng thuận mắt, phản kháng một chút hẳn là không trừng phạt nàng đúng không?

Chung Linh có chút thẹn quá hóa giận, tránh khỏi cái ôm của Sầm Mặc, nhân lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, giữ đầu hắn lại, hung hăng ấn môi lên môi hắn, sau đó lại nhanh chóng rời đi.

Có chút kinh ngạc vỗ về cánh môi, Sầm Mặc nhìn đáng vẻ rõ ràng có chút xấu hổ còn có ý giả bộ của Chung Linh, hắn không nhận được cười ha ha. Chung Linh lại nhanh chóng nhảy tới cười với hắn.

Lâm Anh ở bên ngoài, chú ý mọi động tĩnh cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn nghe được rõ ràng tiếng cười của Hoàng thượng.

Lần gần đây nhất Hoàng thượng cười to là lần nào? Hình như là lúc tự tay giết những người đó, đại sự thành công.

Nhưng lúc đó tiếng cười của Hoàng thượng không thoải mái như hiện tại. Lâm Anh thầm thở dài trong lòng, tiếp tục đứng canh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Búnn.

”Hôm nay Hoàng thượng nghĩ như thế nào mà lại đến nơi này của nô tỳ?” Vân Quý phi cười duyên đi về phía Sầm Mặc.

”Trẫm biết nàng bận chuyện hậu cung, nên cũng để cho nàng rảnh tay làm cho tốt, không để nàng phân tâm.” Sầm Mặc nhìn nàng ta gật đầu, ý bảo nàng ta đứng dậy.

”Hoàng thượng vẫn quan tâm nô tỳ, lúc nào nô tỳ cũng nhớ đến Hoàng thượng đó.” Vân Quý phi dịu dàng nói.

Lúc này Đại cung nữ Xuân Mai bên người Vân Quý phi từ ngoài cửa đi vào, thần sắc có chút sốt ruột, dường như muốn nói gì đó với Vân Quý phi, nhưng mà vì Hoàng thượng ở đây nên không thể không nhịn xuống mà đứng sang bên cạnh.

Tự nhiên Vân Quý phi cũng chú ý tới sự kỳ lạ của nha hoàn, nhưng bây giờ Hoàng thượng cũng ở đây, mặc kệ chuyện gì cũng phải để sau đó rồi tính.

”Hoàng thượng.” Một lúc sau, Lâm Anh cũng từ ngoài tiến vào.

”Nói.”

”Chúc mừng Hoàng thượng, Uyển Tiểu Nghi có thai rồi.” Lâm Anh quỳ trên mặt đất, dập đầu.

Vân Quý phi cảm thấy rõ ràng cả người nam nhân bên cạnh khựng lại một chút, sau đó vô cùng vui vẻ trực tiếp dẫn Lâm Anh rời đi.

”Nương nương...” Xuân Mai cúi đầu đi tới.

Vân Quý phi xoay người, tát Xuân Mai một cái: “Sớm không làm gì, ngay cả chuyện lớn như vậy cũng không thấy báo!”

Vân Quý Phi không rõ bản thân là ghen tị với Uyển Tiểu nghi, hay là bi ai vì Hoàng thượng lập tức rời khỏi mình, nàng ta chỉ có thể giận lây sang cung nữ của mình.

”Nương nương tha mạng!” Xuân Mai không dám biện giải, lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ.

”Hạnh Nhi, người theo bản cung đến Ý Trúc hiền.” Vân Quý phi lạnh lùng gọi một cung nữ, Hoàng thượng đã đi, bây giờ nàng ta là người trông nom hậu cung thì tự nhiên cũng phải xuất hiện.

Chỉ là đứa nhỏ này, Vân Quý phi nắm chặt tay đến trắng bệch, nàng ta không có cách nào để cho đứa trẻ này dễ dàng sinh ra, nhưng nếu nàng ta làm chuyện gì đó thì nhất định Hoàng thượng sẽ biết, vậy thì...

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng ta không khỏi chua xót, ở bên cạnh Hoàng thượng sắp được hai năm rồi, bản thân luôn vinh sủng, nhưng vẫn không mang thai đứa nhỏ, ngược lại lại bị Tiểu nghi mới tiến cung không đến hai tháng đoạt trước.

Suy nghĩ suốt dọc đường, không bao lâu sau đã đến Ý Trúc hiền của Uyển Tiểu nghi.

”Muội muội đừng hành lễ, bây giờ muội mang long chủng, nếu xảy ra sai lầm gì thì không ai dám đương nổi.” Vân Quý phi cười đỡ Uyển Tiểu nghi chuẩn bị hành lễ.

Vương Uyển thấy thế, cũng không tiếp tục kiên trì, cười yếu ớt đứng ở một bên.

”Muội muội là người có phúc khi, vừa mới tiến cung đã mang thai long chủng, thật sự khiến bản thân cảm thấy hâm mộ.” Vân Quý phi nửa đùa nói.

”Nương nương đừng nói như vậy, sau này nương nương nhất định sẽ mang thai Long tự.” Vương Uyển dịu dàng nói, trên mặt luôn mang nụ cười nhàn nhạt.

Cũng là do nàng yên tĩnh, không tranh không đoạt mới lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng, cũng mới có cơ hội nhanh mang thai đứa nhỏ như vậy.

”Vân Nhi, nàng phải chiều cố Uyển Nhi cho tốt, ngàn vạn lần không được làm gì sai.” Trên mặt Sầm Mặc cũng có chút vui mừng nhàn nhạt. Ở vị trí này đã ba năm, vẫn không có hậu tự, điều này khiến không ít người bắt đầu rục rịch rồi.

“Vâng, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực.” Vân Quý phi khẽ nhắm mắt, cũng không nóng nảy. Mặc dù ý của Hoàng thượng là không để cho nàng ta động vào Uyển Tiểu nghi, nhưng tự nhiên nàng ta sẽ nghĩ ra biện pháp, để người khác động vào. “Hoàng thượng, muội muội mang thai long tử, thật sự đã lập công lớn, không bằng tăng muội muội lên một cấp, Hoàng thượng thấy sao?”

“Nàng nói rất đúng, Uyển Tiểu nhi mang thai long tử, là người có công với Từ Thần, liền tăng lên làm Phụng nghi.”

Trong mắt Uyển Phụng nghi thoáng hiện chút vui vẻ, lập tức hành lễ tạ ơn. Nàng từ thứ Lục phẩm Tiểu nghi lên Chính lục phẩm Phụng nghi, nếu sau này sinh ra Hoàng tử thì tự nhiên sẽ tiếp tục được nâng phân vị.

Trong cung, nữ nhân có năng lực mang thai đứa nhỏ trước thì làm sao nàng ta có thể biểu hiện ra ngoài là vô dụng vô cầu được.

Nhưng không đề cập quang cảnh ở bên Ý Trúc hiên, sau khi Hoàng thượng phong triệu thì các nhóm phi tần khác trong cung cũng bắt đầu rục rịch suy nghĩ.

“Nương nương, trong cung đã có người hoài Long tử, nhưng đến nay nương nương vẫn còn chưa thị tẩm...” Trong lời nói của Tần ma ma tràn đầy lo lắng.

Thời điểm Chung Linh biết Uyển Phụng nghi mang thai cũng sững sốt, nàng lại xem nhẹ vấn đề này, dù sao vài năm nay hậu cung không có một đứa trẻ, loại chuyện này không có cách nào đoán trước, việc này cũng dẫn ra một vấn đề quan trọng đến trước mặt nàng.

Lần trước ở Vân Tường cung nàng đã chủ động, nhưng Hoàng thượng vẫn không chạm vào nàng, điều này khiến nàng cảm thấy có chút kỳ lạ. Theo lý thuyết thì không có chuyện nam nhân sẽ bỏ qua miếng thịt đã đến miệng, huống chi nàng còn là nữ nhân danh ngôn chính thuận của hắn.

“Bản cung đã biết.” Chung Linh cúi đầu, ở trong này, đứa nhỏ mới là đảm bảo lớn nhất. Nàng không thể tiếp tục như vậy được. “Tần ma ma, bà chuẩn bị vài thứ, bản cung muốn đến Ý Trúc hiên vấn an Uyển Phụng nghi.”

“Vâng.” Tần ma ma tự biết nên chuẩn bị nhưng gì, không thể để người khác nói gì, cũng không để người khác có cơ hội hắt nước bẩn.

“Chúc mừng muội muội.” Chưa vào cửa, Chung Linh liền cười nhìn Vương Uyển ra cửa đón, nói. “Muội muội mau quay lại ngồi đi, để ý thân mình.” Mặc dù thật ra tuổi của nàng không lớn hơn Vân Uyển nghi, nhưng vẫn gọi nàng ta là muội muội như cũ.

“Tỷ tỷ không cần cười muội muội, vừa rồi muội muội còn cảm thấy kỳ lạ là tại sao không thấy tỷ tỷ đến thăm muội muội đó.” Vương Uyển cũng thật tự nhiên gọi Chung Linh là tỷ tỷ, hơn nữa còn cố ý phúc thân rồi mới mời Chung Linh vào trong điện.

Bởi vì đã lâu trong cung không có người mang thai đứa nhỏ, cho nên trước sau có không ít người đến đây hỏi thăm nàng ta.

“Chỉ là khẳng định có nhiều người vội vàng đến thăm muội muội, cho nên bản cung mới cố ý sai lệch thời gian một chút.” Chung Linh cười ngồi ở trên giường. “Đây là thai đầu của muội muội, cho nên ngàn vạn lần phải cẩn thận, trong nhà đã phái ma ma có kinh nghiệm đến chưa?”

“Muội muội cũng đang lo lắng chuyện này, muội muội còn nhỏ tuổi, lại không có kinh nghiệm, trong thời gian ngắn cũng chưa có chủ ý gì.” Hình như Vương Uyển có chút lo lắng, mở miệng nói: “Không biết tỷ tỷ có người đáng tin nào có thể giới thiệu cho muội muội không?”

Thật ra Chung Linh cũng chỉ thuận miệng hỏi, lại không ngờ đối phương thật sự nói theo, ngôn ngữ trong lúc đó hoàn toàn là mong điều tốt. Nhưng nếu thật sự thiếu ma ma, không nói đến Hoàng thượng, ngay cả Vân Quý phi cũng không dám chậm trễ, sẽ vội vàng cho người qua đây, nhưng tại sao nàng ta lại cố tình nói với nàng?

“Muội muội cũng biết tình huống của tỷ tỷ đây, làm gì có người có thể sử dụng đâu.” Lúc này trong lòng Chung Linh đã có chủ ý. “Không bằng, bản cung thay muội muội cầu Hoàng thượng, tìm một người đáng tin đến chăm sóc muội muội nhé?”

“Nếu vậy thì không còn gì tốt hơn, làm phiền tỷ tỷ rồi.” Vương Uyển sung sướng nói.

Giờ phút này Chung Linh có chút không hiểu, nàng ta là Phụng nghi còn mang Long tử, việc gì phải đối xử khách khí với một người không có thân thế bối cảnh như nàng làm gì, trong câu nói còn bày tỏ muốn cầu điều tốt.

Với tình huống hiện tại của mình thì nàng ta tự mình tìm nói với Hoàng thượng thì Hoàng thượng cũng không thể không đồng ý, nhưng lại muốn đổ việc này lên người nàng, lúc đó chẳng phải biểu hiện với Hoàng thượng rằng Chung Linh nàng là người rộng lượng biết chiều cố người khác sao. Vì sao nàng ta phải làm chuyện không duyên không cớ khiến người ta chiếm được tiện nghi này.

Trong giây lát không biết đối phương nghĩ gì, Chung Linh cũng chỉ có thể cười tiếp nhận ý tốt của nàng ta. Hai người nói thêm vài câu thì Chung Linh liền trở về cung của mình.

“Mặc dù Nhạc phi được Hoàng thượng sủng ái, nhưng nương nương cũng không nhất thiết phải đối xử như kẻ dưới với Nhạc phi nương nương mà.” Chung Linh đi rồi, nha hoàn Vân Thanh bên cạnh Vương Uyển không hiểu nói.

Lúc trước coi như có Hoàng thượng ở bên cạnh, chủ tử cũng không hành lễ với Quý phi nương nương mà. Nhưng vừa rồi nương nương không những

hành lễ với Nhạc phi mà cách nói chuyện còn luôn trong trạng thái cầu tốt.

"Hiện tại Nhạc phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái là thật, bản Phụng nghi ở hậu cung cũng không có căn cơ gì, bây giờ hoải Long tự, toàn bộ hậu cung đều nhìn chăm chăm vào bản Phụng nghi, một người khó tránh khỏi bước sai. Quý phi nương nương cũng không phải là người độ lượng có thể dung nạp người khác, mặc dù Hiền phi Thục phi chiếm phi vị, nhưng trong tay lại không có thực quyền. Thứ hai, Nhạc phi nương nương có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng thì tự nhiên Bản Phụng nghi muốn mượn ánh sáng của nàng để bảo vệ Long tự." Vân Thanh là người nàng ta mang từ nhà đến, cũng coi như là người thông minh, việc này nàng ta cũng nguyện ý dạy, tương lai có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho bản thân nàng ta.

"Vẫn là nương nương chu đáo, nhưng Nhạc phi nương nương sẽ trợ giúp chúng ta sao?"

"Nàng ta là tâm phúc quan trọng trong mắt Hoàng thượng, hiện tại Bản Phụng nghi cũng coi như là nửa tâm phúc trong hậu cung, tin tưởng nàng ta có thể thấy rõ lợi hại trong đó, nếu ngay cả việc này cũng không nhìn ra thì nàng ta có có trợ giúp hay không cũng không quan trọng nữa rồi." Vương Uyển mỉm cười, ánh sáng tinh khiết trong mắt hoàn toàn đối lập với biểu cảm dịu dàng bên ngoài, có một số việc nàng ta không nói thẳng ra nhưng Nhạc phi nương nương sẽ phải tự hiểu.

"Tần ma ma, bà có thể nhìn ra được vì sao Uyển Phụng nghi lại khách khí với bản cung như vậy không?" Trở lại Vân Tường cung, suy nghĩ mấy lần mà vẫn không rõ tại sao nàng ta phải làm như vậy.

"Nương nương là người bên trong nên không thể nhìn ra được." Tần ma ma coi như không thấy gì. "Bây giờ nhìn thế nào nương nương cũng là người tâm phúc quan trọng bên cạnh Hoàng thượng, nàng ta muốn nương nương nói như vậy trước mặt Hoàng thượng vì nàng ta muốn nương nương che chở, muốn có thể bình an sinh ra Long tự."

"Mượn bản cung che chở?" Chung Linh có chút không dám tin tưởng.

"Tháng này Quý phi nương nương bận rộn tiếp quản hậu cung nên xem nhẹ Hoàng thượng ở bên kia, chẳng lẽ nương nương đã quên, tháng này người luôn ở cùng Hoàng thượng là nương nương sao?" Tần ma ma nói.

Đúng rồi, cho nên trong mắt người khác, nàng biến thành phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất rồi.

"Nhưng tại sao Uyển Phụng nghi liền biết bản cung sẽ che chở cho nàng ta?" Chung Linh có chút mơ hồ rồi, dù nàng mang theo cách nhìn, suy nghĩ của đời sau đến đây, nhưng nàng thật sự không nhìn thấu được tâm tư của nữ nhân ở đây.

"Sao nương nương không suy nghĩ đơn giản hơn một chút." Tần ma ma cẩn thận giải thích: "Trước mắt nương nương là tâm phúc quan trọng nhất bên cạnh Hoàng thượng, vì hoải long tự nên khẳng định Hoàng thượng sẽ đặt Uyển Phụng nghi ở trong lòng, hơn nữa hiện tại căn cơ của hai vị chủ tử ở trong cung cũng không sâu, bởi vậy hai người liên thủ là phù hợp nhất. Nương nương cũng có thể nhân thời gian này, nhanh chóng gia tăng nhân mạch trong tay mình, thậm chí mượn nhân mạch của Uyển Phụng nghi, mà Uyển Phụng nghi cũng muốn mượn tình cảm của Hoàng thượng dành cho nương nương mà tranh thủ thêm nhiều sự chú ý."

Chung Linh đảo lờn nói của Tần ma ma ở trong đầu một vòng, nàng hiểu ý tứ của bà, đơn giản là nếu nàng có quan hệ tốt với Uyển Phụng nghi thì vị trí của nàng ở trong mắt Hoàng thượng sẽ cao hơn một bậc, thậm chí địa vị của nàng ở trong hậu cung cũng vì hoàng tự mà tăng lên rõ ràng. Tất cả đều vì các nàng kết thành đồng minh.

Mà Uyển Phụng nghi, vì sức hấp dẫn của bản thân không đủ, lo lắng không bảo vệ được đứa nhỏ, cho nên muốn mượn ánh sáng của nàng, để Hoàng thượng chú ý nàng ta nhiều hơn, cũng dựa vào ánh sáng của nàng mà tăng địa vị của nàng ta ở trong lòng Hoàng thượng.

Nhưng nàng vẫn không rõ, Uyển phụng nghi đã có đứa nhỏ, tại sao vẫn sợ không có địa vị trong lòng Hoàng thượng? Mà bản thân nàng, coi như không dựa vào nàng ta thì trong mắt Hoàng thượng cũng không dễ dàng mất phân lượng, cần gì phải làm chuyện này.

"Tiểu thư, ở trong cung, chỉ có phi tử mới có thể tự nuôi nấng đứa nhỏ của bản thân." Lâm di cũng biết chủ tử không rõ thông lệ trong cung nên mới nhắc nhở.

Chung Linh lập tức bừng tỉnh đại ngộ, lại có chút không dám tin nhìn về phía Tần ma ma.

Thấy đối phương gật đầu, tính toán nhỏ trong lòng Chung Linh lập tức chuyển động lại một lần. Thì ra những điều mà Tần ma ma nói từ nãy đến giờ đều là chút lợi ích râu ria, quan trọng nhất là, lý do lớn nhất để Uyển Phụng nghi dựa vào mình chính là muốn nàng nuôi nấng đứa nhỏ của nàng ta.

Thấy trên mặt Chung Linh có chút kích động, Tần ma ma không nhịn được nói: "Bây giờ nương nương không cần nghĩ nhiều, chỉ cần làm những điều nô tỳ vừa nói thôi, dù sao Hoàng tự còn chưa được sinh ra."

Trong cung nơi nơi tạm thời kết thành đồng minh, chỉ là không nói đến Uyển Phụng nghi có thể sinh ra Hoàng tự hay không, hoặc sau khi thành công sinh ra hoàng tự có nảy sinh tâm tư khác không, tất cả đều không thể nói chính xác được, nên bây giờ chỉ có thể làm những việc có thể làm thôi.

Chung Linh nghiêm túc gật đầu, nàng còn cảm thấy kỳ lạ là tại sao trước đó Tần ma ma không nói chuyện quan trọng trước, hiện tại xem ra, Tần ma ma cũng là một người vô cùng thiết thực, dù sao có kế hoạch cũng có thể thay đổi khó lường.

Trong mắt Chung Linh thoáng hiện tia sáng hưng phấn, đã có cơ hội đặt trước mặt nàng thì tại sao nàng lại không đi tranh thủ.

--- ----

Tác giả có điều muốn nói:

Suy cho cùng thì Chung Linh cũng là người hiện đại, còn chưa hoàn toàn tiến vào hình thức cung đấu, nhưng nàng sẽ thẳng cấp. Hơn nữa, hi vọng các bạn có thể nhìn ra, Chung Linh cũng không làm gì cũng không chờ đợi, nàng có quyết định của mình, đây hứa hẹn tranh thủ cho bản thân, thậm chí biểu hiện ở trước mặt bản thân cũng phải trải qua suy nghĩ.

Hơn nữa bây giờ Chung Linh bắt đầu dần dần kết thành doanh trận của bản thân, đương nhiên là sẽ không hồn nhiên sử dụng tình cảm để kết thành liên minh. Điểm này, Sầm Mặc ở phía sau sẽ âm thầm trợ giúp nàng. Vấn đề đưa nhỏ mọi người cũng đừng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Bún.

"Hoàng thượng, lần đầu Uyển muội muội mang thai, bên người cũng có ai đặc lực đáng tin, không bằng Hoàng thượng phái ma ma có kinh nghiệm qua đó đi, cũng để muội muội an tâm dưỡng thai." Chung Linh nhanh chóng đề cập đến vấn đề lần trước đã nói với Uyển Phương nghi với Sầm Mặc.

"Nàng đặt tỷ tỷ ruột sang một bên, vậy mà lại rất quan tâm Uyển Phương nghi nhé." Sầm Mặc có chút trêu ghẹo nhìn nàng.

"Suy cho cùng thì Uyển muội muội cũng đang hoài đứa nhỏ của Hoàng thượng nên nô tỳ mới quan tâm hơn một chút." Chung Linh làm như không nghe thấy câu nói đầy hàm ý của Hoàng thượng: "Nếu là người khác, nô tỳ sẽ không hề nhắc tới."

Một nam nhân tự nhiên sẽ có tình phụ tử với đứa nhỏ của mình, cũng không kém yêu thương mà mẫu thân dành cho nó bao nhiêu, mặc dù loại chuyện này trong hoàng thất không có gì để xác định, nhưng cũng ảnh hưởng đến việc Hoàng thượng mong chờ đứa nhỏ đầu tiên của mình được sinh ra, hơn nữa từ trước đến nay sự xa cách ngày sau cũng không phải một mình phụ thân hoặc nhi tử có thể tạo thành.

"Vậy theo ý nàng, trăm sẽ cho người đáng tin đến Ý Trúc hiền." Sầm Mặc khẽ gật đầu, hiển nhiên là vừa lòng với hành động này của Chung Linh.

Chung Linh cúi đầu, trong lòng không nhận được cảm thấy có chút phiền muộn. Thời gian nàng ở cùng Hoàng thượng cũng được coi là nhiều rồi, nhưng càng được nhiều thì càng muốn nhiều hơn, không liên quan đến tình yêu.

"Lát nữa trăm đến Ý Trúc hiền, nàng có muốn đi cùng không?" Sầm Mặc nhìn nàng.

"Hoàng thượng đi gặp muội muội, kêu nô tỳ đi làm gì." Chung Linh gắt giọng, nếu nàng thật sự đi theo thì mới đúng là người không thức thời, huống chi bây giờ Vương Uyển cũng không thể thị tẩm, cũng chỉ là đơn thuần đi nhìn một chút, nên nàng cần gì phải tự tìm mất mặt.

Sầm Mặc khẽ mỉm cười, không đáp lại, không thể không thừa nhận, hẳn có chút để ý đến đứa trẻ còn chưa chào đời, nếu chào đời rồi thì sẽ là đứa nhỏ đầu tiên của hắn.

Tiền Hoàng thượng rời đi, Chung Linh cũng quay về Vân Tường cung, chỉ là chưa nghỉ ngơi được một lúc, liền thấy Vân Nhi đi tới.

"Nương nương, Hoàng thượng đi được nửa đường đã bị Quý Phi nương nương gọi đi rồi." Bây giờ quan hệ giữa Chung Linh và Uyển Phương nghi không giống trước kia, cho nên những việc như thế này cũng nhanh biết hơn một chút.

"Đại khái là Quý phi cảm thấy sốt ruột rồi." Thịnh thoảng sẽ có một lần như vậy, nhưng cũng không sao cả, huống chi hiện tại Uyển Phương nghi có con, vốn không thể thị tẩm, cho nên cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là khó tránh khỏi chút khó chịu. Có điều coi như không có chuyện việc này thì các nàng cũng đã nhìn nhau không vừa mắt rồi.

Vân Nhi cũng chỉ muốn báo cho Chung Linh một chút, thấy nàng không thêm để ý liền lui sang một bên.

Đến lúc trời tối, thấy Hoàng thượng không đến tán gẫu với bản thân, Chung Linh cảm thấy có chút tự giận, vậy thì sớm tắm rửa chuẩn bị nghỉ ngơi.

"Nương nương!" Tường Nhi vội vội vàng vàng đi tới.

"Có chuyện gì?" Chung Linh cau mày.

"Hồi nương nương, Chung Tiểu Nghi, Chung Tiểu Nghi mang thai rồi." Tường Nhi vội vàng vàng nói.

Chung Linh ngẩn ra, sau khi phục hồi tinh thần thì không nhận được cười, cái này thật thú vị, còn thật đúng lúc nữa.

”Nói là bỗng nhiên hôm nay Chung Tiểu nghi té xỉu, sau khi mời thái y tới thì mới phát hiện đã có hi mạch hơn một tháng.” Tường Nhi nói ra toàn bộ tin tức mà bản thân mới tìm hiểu được.

Hơn một tháng? Đúng rồi, khi đó Hoàng thượng thường xuyên truyền nàng ta thị tẩm, có điều vận khí của tỷ tỷ thật tốt.

”Chung Tiểu nghi có chuyện vui, về tình về lý thì bản cung cũng nên đi xem, Tường Nhi giúp ta chải tóc đi.” Chung Linh ngồi trước bàn trang điểm.

”Vâng, nhưng mà nương nương, không cần đánh phấn sao?” Tường Nhi có chút do dự nói: “Hoàng thượng đã ở Tập Phương hiên rồi.”

”Trang điểm cho ai nhìn? Trở về còn phải rửa nữa.” Chung Linh lo lắng, coi như Hoàng thượng cũng ở đó thì lực chú ý cũng không đặt trên người nàng.

”Vâng.” Tường Nhi không dám nhiều lời.

Đến cửa Tập Phương hiên, đúng lúc gặp Vân Quý phi không biết là vô tình hay cố ý đến chậm hơn Hoàng thượng một bước, Chung Linh cúi người hành lễ.

”Muội muội cũng đến xem Chung Tiểu nghi sao?” Vân Quý phi cười như không cười nhìn nàng nói, vươn tay ra nâng nàng dậy.

”Chung Tiểu nghi có việc vui, tự nhiên muội muội sẽ tới chúc mừng nàng.” Chung Linh mỉm cười trả lời.

”Cũng đúng, hai người là tỷ muội ruột thịt, dù là ai hoài Long tự thì cũng đều như nhau, có điều muội muội cần phải cố gắng, đừng để Uyển muội muội người sau vượt người trước.” Vân Quý phi cười dịu dàng, nói xong liền bước vào trước.

Chung Linh ngẩn người, đứng ở cửa một lát, rồi sau đó mới bước vào.

Không biết có phải bởi vì vui vẻ đến quá nhiều nên Sầm Mặc lại không có cảm giác gì với đứa trẻ đến sau này không, hẳn đến đây cũng là vì muốn an ủi Chung Tiểu nghi vì hoài Long tự mà ngắt đi thôi.

”Vân Nhi, ngày mai truyền ý chỉ tặng Chung Tiểu nghi lên Chung Lương viện xuống đi.” Sầm Mặc ra hiệu cho Vân Quý phi.

”Tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.” Chung Uyển mang sắc mặt còn có chút tái nhợt hành lễ, cúi đầu che giấu sự không cam lòng của bản thân.

”Vâng, nô tỳ đã biết.” Vân Quý phi nhẹ phúc thân, trong lòng lại cảm thấy kinh ngạc, thời gian mang Chung Lương viện và Uyển Phương nghi không cách nhau là mấy, nhưng đối xử lại vô cùng khác biệt. Đều là Tiểu Nghi, nhưng người này lại thấp hơn người kia một cấp.

Có điều việc này với nàng ta có lợi không hại, tự nhiên nàng ta sẽ không nói thêm gì.

”Sao Linh Nhi cũng tới đây rồi?” Sầm Mặc thấy Chung Linh thì hình như có chút ngạc nhiên, bước nhanh lên nghênh đón, hai nữ nhân trong phòng cùng biến sắc.

”Suy cho cùng thì Chung Lương viện với nô tỳ cũng là tỷ muội, tỷ muội có thai, làm sao nô tỳ lại không biết đạo lý.” Vừa rồi Chung Linh đứng ở bên cạnh, cũng nghe thấy lời Hoàng thượng nói, đồng thời ra hiệu cho Lâm di đưa lễ vật lên.

Mặc dù không biết tại sao Hoàng thượng lại không vui vẻ như lúc Uyển Phương nghi mang thai, có điều như vậy cũng khiến nàng thờ phào nhẹ nhõm.

Tiến cung hai tháng, Chung Linh vừa đúng lúc bước vào giai đoạn trưởng thành, bởi vậy chiều cao cũng tăng thêm một chút, đặc biệt là dáng vẻ lúc chưa trăng điểm, cộng thêm ánh nến, trong giây lát lại khiến Chung Linh không rời mắt được.

”Muội muội đa tạ Nhạc phi nương nương.” Chung Lương viện vẫn tái mặt tạ ơn như trước.

”Sao sắc mặt của Chung Lương viện lại tái nhợt như vậy.” Chung Linh có chút kỳ lạ hỏi, sau đó lại đón nhận ánh mắt của Sầm Mặc, lòng nàng nhảy dựng lên: “Hoàng thượng?”

Vân Quý phi cùng Chung Uyển ở bên cạnh tự nhiên là thu thần thái của Hoàng thượng vào trong mắt, một người không hài lòng vì tự nhiên Hoàng thượng lại bị một nữ nhân không xinh đẹp như bản thân hấp dẫn ánh mắt, một người thâm hận Chung Linh vì ngay cả lúc nàng ta mang thai nàng cũng đến chặn ngang một tay, thu hút sự chú ý của Hoàng thượng.

Mặc dù Sầm Mặc không nói chuyện nhưng vẫn để ý trong ánh mắt đang nhìn bụng Chung Uyển của nàng có chút hăm mộ cùng cô đơn mơ hồ. Hẳn không khỏi nhớ tới chuyện đến nay vẫn còn chưa chạm vào nàng.

Trong lòng Chung Linh thật sự có chút phức tạp, Uyển Phương nghi mang thai nàng vẫn còn tốt, nhưng hôm nay tỷ tỷ ruột cũng đã có thai, nàng thật sự không biết trong lòng mình đang có cảm giác gì.

”Thái y nói khí huyết của nàng ấy có chút không đủ. Vân Nhi, nàng phải chiếu cố nhiều một chút.” Sầm Mặc thu hồi ánh mắt.

”Nô tỳ đã biết.” Vân Quý phi nuốt bất mãn vào bụng, mang theo một chút lấy lòng tươi cười nói: “Chút nữa về nô tỳ sẽ đến khổ phòng tìm được liệu tốt

để Chung Lương viện bồi bổ.”

”Được.” Sầm Mặc vừa lòng gật đầu. “Đêm nay nàng phải lo chuyện tấn phong của Chung Lương viện, vậy trăm sẽ nghỉ ngơi ở chỗ Nhạc phi.”

Nụ cười trên mặt Vân Quý phi không giảm, gật đầu xác nhận. Trong miệng thiếu chút nữa cắn một miếng, nàng ta vất vả đoạt Hoàng thượng từ chỗ Uyển Phương nghi, ai biết nửa đường lại xảy ra việc Chung Uyển mang thai, sau đó Hoàng thượng còn muốn đến chỗ Chung Linh. Tỷ muội Chung gia có thù oán với nàng sao? Ngay cả Chung Uyển nàng ta cũng bắt đầu cảm thấy không vừa mắt.

Chung Linh vẫn còn chút thần thò, sao đến đây một chuyến liền thuận tiện mang Hoàng thượng về rồi? Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Hoàng thượng đã lên tiếng thì chẳng lẽ nàng còn có bản lĩnh cự tuyệt sao, bởi vậy liền cười cùng Sầm Mặc đi ra ngoài, làm như không thấy ánh mắt không chút che giấu sự chán ghét của Vân Quý Phi và Chung Uyển lúc Hoàng thượng rời đi.

”Sao Hoàng thượng lại đến chỗ nô tỳ?” Từ trước đến nay Sầm Mặc vẫn không qua đêm ở chỗ nàng mà.

”Nàng đã tắm rửa rồi sao?” Sầm Mặc không đáp mà hỏi lại.

”Vâng, vừa rồi nô tỳ đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe nha hoàn báo lại, liền vội vàng chạy đến đây.”

”Ngày mai đến cũng vậy, làm gì mà tới muộn còn qua đây, cũng không sợ bị ngã sao?” Giọng nói của Sầm Mặc trầm thấp khó hiểu.

”Dù sao đó cũng là tỳ tỳ của nô tỳ, nô tỳ vẫn nên qua đó nhìn một chút.” Chung Linh cúi đầu.

Sầm Mặc vươn tay ra nắm tay nàng: “Nàng hâm mộ sao?”

”Nô tỳ chỉ cảm thấy chuyện có đứa nhỏ thật là thần kỳ.” Chung Linh cười cười, xoay tay nắm bàn tay có chút lạnh lẽo của Sầm Mặc. Như vậy sẽ làm cho nàng cảm nhận được sự an toàn khó hiểu.

”Không cần nghĩ nhiều, nàng cũng sẽ có đứa nhỏ của mình.” Sầm Mặc tùy ý cười, ngẩng đầu lên: “Ánh trăng đêm nay rất đẹp.”

Chung Linh ngẩng đầu lên nhìn một chút, bỗng bật cười hai tiếng.

”Nàng cười gì?” Sầm Mặc cảm thấy kỳ lạ.

”Hoàng thượng, người xem có phải chúng ta đang áp dụng câu 'trước hoa dưới trăng' không, chỉ còn thiếu tự định chung thân thôi.” Chung Linh cười nói, nếu không phải phía trước phía sau còn một đống nô tài thì nàng thật sự sẽ cảm thấy có vài phần lãng mạn.

Vì không được đáp lại, Chung Linh cảm thấy kỳ lạ bèn quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt của Sầm Mặc không ngừng tới gần, đợi đến lúc nàng ý thức được hân đang làm cái gì thì Sầm Mặc đã hôn lên rồi.

Bởi vì bên cạnh có một đám thái giám cung nữ, Chung Linh có chút xấu hổ, không nhận được muốn lùi lại, nhưng lại bị Sầm Mặc gắt gao ôm ở trong ngực.

Được rồi, dù sao nàng cũng không nhìn thấy ánh mắt người khác đang nhìn nàng. Chung Linh cũng biết nàng không thể cự tuyệt Sầm Mặc, đành phải có chút cam chịu không tiếp tục quan tâm đến ánh mắt của người khác nữa.

Nàng lại không biết nhóm nô tài này đều vô cùng biết điều, nhanh chóng quay đầu đi, chỉ là trong lòng thâm cảm thán, quả nhiên Nhạc phi nương nương là phi tử mà Hoàng thượng sủng ái nhất, ngay ở ngự hoa viên cũng làm ra chuyện này.

Vừa hôn xong, mặt Chung Linh đã đỏ đến mức không có tâm tư nói chuyện, dọc đường cứ im lặng để Sầm Mặc dắt về cung.

”Nàng đi ngủ trước đi, trăm đi tắm trước.”

”Vâng.” Chung Linh vào cung, nhưng lại cảm thấy dễ chịu. Trong lòng lại âm thầm đoán, có phải đêm nay Hoàng thượng sẽ chạm vào nàng không?

”Nương nương, đêm nay người nhất định phải nắm chắc cơ hội.” Tàn ma ma thừa dịp Hoàng thượng đi tắm liền đi đến bên cạnh nàng.

”Nhưng chuyện này không phải một mình ta có thể làm được.” Chung Linh cau mày nói, lần trước nàng cũng chủ động, nhưng không phải Hoàng thượng cũng không chạm vào nàng sao?

Tàn ma ma lắc đầu, làm một nữ nhân, xem ra Nhạc phi nương nương vẫn còn non nớt: “Nương nương, người phải nhớ, Hoàng thượng là nam nhân, mà nương nương là nữ nhân mà Hoàng thượng thích.”

”Đây là hương có tác dụng thúc tỉnh, nương nương chỉ cần bôi một chút vào trước ngực và sau cổ là được.” Tàn ma ma đưa tới phía trước một chiếc lọ nhỏ nhỏ: “Loại thuốc mỡ này trong cung đều dùng, chỉ là thuốc trợ hứng, không làm thương thân thể.”

Chung Linh vươn tay ra nhận, gật gù đầu, nhưng cũng không lập tức sử dụng.

”Hoàng thượng.” Không biết Hoàng thượng đến đây từ lúc nào, Chung Linh bị dọa lập tức giấu vật trong tay vào phía sau.

”Đều lui ra đi.” Đương nhiên là Sầm Mặc nhìn thấy động tác nhỏ của Chung Linh, nhưng lại không hỏi, chỉ là bảo nhóm nô tài trong điện cùng ra ngoài.

Cung điện to như vậy chỉ còn lại hai người khiến Chung Linh không nhận được có chút hoảng hốt.

”Đi ngủ đi.” Sầm Mặc mỉm cười đến gần. Vừa tắm xong nên trên người hắn chỉ mặc một lớp áo, lộ ra một mảng ngực lớn.

Chung Linh gật đầu, bước lên giường, đi vào bên trong trước, đang định nằm xuống thì bị vật cứng chọc vào eo, trong lúc hoang mang liền túm lấy, nhưng lại đúng là chiếc lọ nhỏ vừa rồi.

”Đây là gì?” Sầm Mặc ngồi ở cạnh giường, có chút hứng thú hỏi.

”Là hương cao Tần ma ma đưa, nói là, nói là có thể thúc tỉnh.” Chung Linh trốn tránh ánh mắt, đưa tay ném về phía chân giường.

”Sao không dùng mà lại ném đi?” Đối với những thứ này thì đương nhiên là Sầm Mặc cũng biết, đa phần nữ nhân trong hậu cung đều sẽ dùng một chút.

”Không muốn dùng.” Chung Linh vươn tay giữ chân, rồi cầm nó kéo qua đầu.

Sầm Mặc buồn cười lắc đầu, cũng thoát giày lên giường, vừa quay đầu liền phát hiện, Chung Linh để hở mắt ra ngoài chần, đang nhìn chằm chằm về phía hắn.

”Nhìn gì?” Hắn thuận miệng hỏi một câu,

”Nô tỳ đang nghĩ, Hoàng thượng có muốn nô tỳ thị tẩm không.” Chung Linh thốt ra, một nửa giống như vô tình, một nửa giống như cố ý, một mặt nàng thật sự lo lắng về vấn đề này, mặt khác, nếu thật sự muốn thị tẩm thì tại sao Hoàng thượng còn không nhanh không chậm như vậy thì không khỏi có chút sốt ruột, trực tiếp hỏi lên.

Sầm Mặc kéo chân qua một chút, lập tức cười nói: “Nếu không thì nàng nghĩ là trẫm muốn làm gì, đáp chần nói chuyện tán gẫu với nàng chắc?”

Nhìn biểu cảm vừa khấn trương vừa mong chờ của Chung Linh, tâm tình của hắn cũng thả lỏng hơn rất nhiều, thì ra trong lòng hắn cũng luôn suy nghĩ đến vấn đề này, hiện tại xem ra thì hình như ý tưởng phủ định của hắn có chút dư thừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Editor: Bún.

Ngày hôm sau, toàn bộ hậu cung đều có vẻ vô cùng náo nhiệt. Gần như mọi người đều biết đến chuyện Vân Quý phi đoạt Hoàng thượng từ chỗ Uyển Phương nghi, nhưng lại vì Chung Uyển mang thai, mà bị Chung Linh dẫn Hoàng thượng từ Tập Phương hiền đi.

Không nói đến Chung Uyển thăng thành Tiểu nghi, mà tin tức nàng ta mang thai khiến khắp nơi nhao nhao phỏng đoán, dù sao Uyển Phương nghi mang thai sớm hơn nàng ta thì được trực tiếp thăng lên làm Chính Lục phẩm Phương nghi, còn nàng ta chỉ tăng lên Thứ Lục phẩm Tiểu nghi, mặc dù đều là Lục phẩm, nhưng trong đó vẫn có sự chênh lệch không nhỏ, một người sau khi sinh ra Hoàng tử, ít nhất cũng từ Ngũ phẩm trở lên, còn người còn lại thì chưa chắc.

Người xưa vẫn thường nói mẫu bằng tử quý, nhưng lại không nói con sinh ra dựa vào thể lực của mẫu thân, nhìn thái độ của Hoàng thượng đối với Chung Tiểu nghi, cũng không thể nói chính xác đứa nhỏ sau khi sinh ra sẽ như thế nào. Mang thai dài đến tận mười tháng, vì trong mười tháng này mang Hoàng tử nên cũng không thể thị tẩm, cho nên cũng sẽ dễ dàng mất đi sự sủng ái ban đầu của Hoàng thượng.

Mà Uyển Phương nghi lại khác, nàng ta thật thông minh khi qua lại thân thiết với Nhạc phi nương nương - người đang nhận được thánh quyền, suy cho cùng thì cũng vẫn tốt hơn tỷ tỷ ruột của Nhạc phi nương nương.

Hoàng thượng và Nhạc phi nương nương thường xuyên cùng đến Ý Trúc Hiền, tất cả đều được mọi người nhìn rõ điều này.

Ban đầu Uyển Phương nghi còn lo lắng khi tỷ tỷ của Nhạc phi nương nương cũng mang thai thì nàng có thể xem thường chỗ của nàng ta hay không, nhưng nhìn hoàn cảnh hiện tại thì hoàn toàn không có chuyện như vậy rồi.

”Hình như tỷ tỷ có chút khác trước rồi.” Uyển Phương nghi dùng khăn che miệng cười: “Chuyện tối hôm qua muội đã nghe nói, tỷ tỷ thật đúng là giúp muội muội dễ thở hơn đây.”

Nhớ tới chuyện hôm qua mặt Chung Linh cũng đỏ lên, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, hiện tại danh hiệu Nhạc phi của nàng cũng được coi là danh

ngôn chính thuận rồi.

”Chi là đúng dịp thôi, bản cung cũng không ngờ tới hôm qua Hoàng thượng sẽ...” Nói tới đây, mặt càng hồng rực lên.

”Làm sao tỷ tỷ có thể nghĩ như vậy.” Uyển Phương nghi cảm thấy kỳ lạ: “Mọi người đều thấy rõ Hoàng thượng rất sủng ái tỷ tỷ mà.”

Chung Linh nhìn nàng một cái, thấy vẻ mặt của nàng không giống như giả bộ thì nhân tiện nói: “Thì ra muội muội thật sự không biết, trước kia Hoàng thượng chưa từng để bản cung thị tẩm.”

Trong lòng Uyển Phương nghi thất kinh, dựa vào sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho nàng trước kia, vậy mà lại không để nàng thị tẩm, nói đến điểm này, dưới tình huống không được thị tẩm mà Nhạc phi nương nương vẫn chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng trong hai tháng, vậy thì nội tình bên trong đúng là điều đáng phải suy nghĩ rồi.

Thấy nàng ta giật mình có chút không nói ra lời, Chung Linh mỉm cười: “Chuyện này cũng không phải bí mật, Vân phi cùng với một số người trong cung cũng biết chuyện này, chi là trong lòng tỷ tỷ có chút lo lắng, cho nên không nói chuyện này với người khác.”

Uyển Phương nghi rất tán thành gật đầu, dù sao không được thị tẩm thì danh hiệu phi tử của nàng cũng coi như là danh bất chính ngôn bất thuận, sẽ đưa tới vô số lời đàm tiếu.

”Hiện tại người mang thai trong cung không chỉ có một mình muội, cũng may Hoàng thượng coi trọng bụng muội hơn bụng của Chung Tiểu nghi, muội cũng không cần lo lắng quá mức, chỉ cần dưỡng thai cho tốt là được.” Chung Linh nghiêm mặt, dặn dò tỉ mỉ: “Đặc biệt là ăn mặc chi tiêu, ngàn vạn lần không được dính tay người khác, tất cả đều để Hà cô cô quản lý giúp muội.”

Hà cô cô chính là người Sầm Mặc ban thưởng tới để chăm sóc một mình Vương Uyển.

Vương Uyển mỉm cười, sờ sờ bụng bầu còn chưa lộ của bản thân: “Những điều đó muội muội đều hiểu được, tạ tỷ tỷ đã quan tâm.”

Do dự một chút, Chung Linh lại bồi thêm một câu: “Tốt nhất muội ít ra khỏi nơi này của muội thôi, nếu muốn tản bộ thì đi dạo trong sân nhiều một chút, chỉ sợ nếu muội đi ra ngoài, có một số việc muốn ngăn cũng không ngăn được.” Hình như trước kia trên TV có không ít mấy tiết mục như là ngã xuống ao hay là ngã sấp xuống thì phải.

Mặc dù yêu cầu này của Chung Linh gần như vô lễ, nhưng thật sự là cảm tức nàng ta, nhưng nàng ta cũng biết lợi hại trong đó, huống chi bây giờ Chung Linh cũng sẽ không hại nàng ta cho nên cũng chỉ cười gật đầu.

”Thật tốt khi hài tử của muội chiếm vị trí trưởng tử.” Chung Linh nói, với thân phận của Vương Uyển, trừ phi đứa nhỏ của nàng vô cùng ưu tú, nếu không nhất định sẽ là vô duyên với vị trí này, dù sao đứa nhỏ của nàng ta chiếm vị trưởng tử cũng tốt hơn đứa nhỏ của Vân Quý phi chiếm, nếu không thì sẽ không có cách nào lung lay địa vị của nữ nhân có địa vị cao nhất hậu cung hiện nay kia. “Chỉ biết sau này đứa nhỏ trong hậu cung sẽ càng ngày càng nhiều, mặc dù bản cung được sủng ái, nhưng cũng không thể được độc sủng, chỉ hy vọng cái bụng này của muội sẽ không chịu thua kém.”

Nếu là nữ nhi thì e là mười tháng này sẽ có chút thua thiệt, nhưng nếu là nhi tử thì sẽ là lợi thế lớn nhất để có điểm dừng trong hậu cung. Làm sao Vương Uyển lại không nghĩ như vậy, có điều ý bên ngoài trong lời của Nhạc phi nương nương chính là không ngại nếu đứa nhỏ của nàng ta thật sự là nhi tử, điều này khiến nàng ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

”Hôm nay Hoàng thượng tương đối bận, đại khái sẽ không đến, bản cung tới là để nói với muội vài lời, bây giờ cũng cần phải trở về.” Chung Linh đứng lên.

Vương Uyển cũng lập tức đứng lên: “Hôm nay về sớm như vậy sao?”

”Ừ, hôm nay có chút mệt mỏi.” Thật ra sáng hôm nay lúc nàng đứng lên eo có chút đau nhức, ra ngoài đi lại một vòng cũng không thấy chuyển biến tốt, vẫn nên trở về nằm một chút.

Hiển nhiên Vương Uyển cũng nghĩ tới cái gì, mỉm cười tiễn bước nàng. Một tay vỗ về bụng của bản thân, vừa đứng nhìn nàng rời đi, suy nghĩ của Vương Uyển cũng nhanh chóng xoay chuyển.

Bây giờ nàng ta còn cần Nhạc phi nương nương chiếu cố, nên không thể không cầu tốt khắp nơi, nhưng đến lúc đứa nhỏ ổn định, nếu lúc đó có gì biến hóa, tự nhiên nàng ta cũng nên thích ứng với những biến hóa đó.

Hậu cung chưa bao giờ có cái gọi là đồng minh vĩnh viễn, bây giờ thì có thể nắm lấy tất cả những thứ có thể nắm vào tay, bước từng bước một.

”Nương nương không lo lắng nếu Uyển Phương nghi sinh ra Long tự sẽ có tâm tư khác sao?” Sau khi về đến cung, Vân Nhi không nhịn được hỏi.

”Người cho rằng bản cung sẽ thật sự tin tưởng nàng ta là thật tâm đi nhờ vả người khác sao?” Tần ma ma nói đúng, đơn giản chỉ là bắt lấy những thứ có thể bắt lấy thôi, Uyển Phương nghi như vậy, nàng cũng như vậy thôi. “Với thân phận của Uyển Phương nghi, người cao cũng là bản cung, tự nhiên nàng ta sẽ muốn về dưới trướng của bản cung, nhưng nếu bản cung không đặc thế, thì bản cung cũng không muốn nàng ta hoặc đứa bé của nàng ta đạt được.”

”Vậy nương nương có cần thời gian chuẩn bị trước không?” Vân Nhi có chút lo lắng.

”Chuẩn bị?” Chung Linh cười nhạo, mặc dù ở hậu cung nàng là Nhất phẩm phi tử, nhưng cũng là người không quyền không thế, nếu như nói có chút quyền thế thì cũng chỉ là ánh sáng của Hoàng thượng, nàng chỉ cần giữ Hoàng thượng cho tốt thì trong khoảng thời gian ngắn tự nhiên sẽ không có người đến làm phiền nàng.

Về sau sẽ nỗ lực sinh một đứa nhỏ, đi một bước tính một bước. Nhớ tới chuyện sinh đứa nhỏ, Chung Linh lại không nhịn được nhớ tới hôm qua, thất lưng bỗng nhiên truyền đến cảm giác vừa đau vừa xót, vội vàng nằm sấp lên giường, để nha đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Tay ấn không nặng không nhẹ khiến Chung Linh hơi buồn ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng lại nghe thấy được tiếng cười khẽ quen thuộc, hơi thở thân thiết dễ chịu lọt vào mũi, khiến nàng cho rằng đang ở trong mộng, sau đó nặng nề ngủ thiếp đi.

”Làm xong mọi chuyện rồi sao?” Vân Quý phi nhàn nhã bưng ly trà lên.

”Hồi nương nương, đều đã an bài xong rồi.” Xuân Hạnh cúi đầu cung kính nói.

”Ừ.” Tùy tiện đáp một tiếng, so sánh với việc không biết tại sao Hoàng thượng không muốn gặp Chung tiểu nghi thì nàng ta còn để ý đến việc Chung Linh đã thị tẩm hơn, vốn còn nghĩ thừa dịp lần lượt nắm quyền lợi vào trong tay lấy việc này để rêu rao thì động tác của Hoàng thượng nhanh đến mức nàng ta không có cơ hội thực hiện việc này.

Bỗng nhiên nghĩ tới việc gì, Vân Quý phi đặt ly trà lên bàn nhỏ: ”Người nói xem tại sao bản cung vẫn không có đứa nhỏ, Thái y cũng nói thân thể của bản cung không có vấn đề gì, nhưng nhiều năm như vậy, bản cung vẫn không có chút động tĩnh nào, ngược lại lại để những nữ nhân đến sau đoạt trước.”

”Nương nương không cần vội, nương nương vẫn còn trẻ, tâm Hoàng thượng lại ở chỗ nương nương, có con cũng là chuyện sớm muộn thôi.” Xuân Hạnh cúi đầu.

”Tâm của Hoàng thượng nào còn ở nơi này của bản cung.” Vân Quý phi ghen tuông nói, hiện tại tâm của Hoàng thượng đang ở chỗ của Nhạc phi kia, nếu như nàng cũng có con....

”Sao nương nương lại có thể nghĩ như vậy được, Hoàng thượng sủng ái Nhạc phi nương nương cũng chỉ là nhất thời tươi mới thôi, hơn nữa không phải Hoàng thượng đã gia quyền lợi thống trị hậu cung cho nương nương rồi sao? Cái này đã đủ để chứng minh địa vị của nương nương trong lòng Hoàng thượng rồi.”

Nghĩ đến đây, Vân Quý phi không nhịn được có chút vui vẻ, chỉ cần nàng ta mang thai đứa nhỏ, với địa vị hiện tại của nàng ta cộng với thế lực của nhà mẹ đẻ trên triều thì khẳng định vị trí Hoàng hậu không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta. Có lẽ Hoàng thượng cũng nghĩ vậy, cho nên mới để nàng ta học cách thống trị hậu cung trước.

”Người ra ngoài cho người truyền lời cho mẫu thân, để bà ở bên ngoài tìm vài phương thuốc có lợi cho việc mang thai, lén lút mang dần vào trong cung.” Do dự một chút, Vân Quý phi phân phó. Nàng ta cũng không thể ngồi yên nhìn từng người từng người một mang thai nữa rồi.

”Sao tỷ tỷ không nghỉ ngơi cho tốt, tỷ tỷ đang hoài Hoàng tử, ngàn vạn lần không thể xem thường.” Xa xa nhìn thấy Chung Lương viện tán bộ của Ngự hoa viên, chẳng những An Quý nhân không tránh đi mà còn tiến lên phía trước nghênh đón.

Trước đó vài ngày Chung Uyển mới té xỉu, không đến vài ngày đã ra ngoài đi lại, có lẽ trong đó cũng xen lẫn ý từ khoe khoang.

”Thái y nói, vận động thích hợp cũng là quan trọng, nhưng không phải muội muội cũng đến đây ngắm hoa sao?” Tự nhiên Chung Uyển cũng không phải người dễ đối phó, vừa vỗ về bụng còn chưa nhìn ra hình dáng gì của bản thân vừa nói, ý chính là người chỉ là một quý nhân không được sủng ái, còn không cần thận suy nghĩ làm thế nào đón lấy niềm vui của Hoàng thượng đi.

Âm thầm xiết chặt tay, An Tâm Nhi vẫn bình thản nói: ”Nhan sắc muội muội bình thường, tự nhiên sẽ không sánh bằng Nhạc phi nương nương vào mắt Hoàng thượng, chỉ có thể đến hoa viên này giải buồn, muội muội lại vô cùng hâm mộ tỷ tỷ, có được muội muội ruột được sủng ái.”

An Tâm Nhi cũng không phải người chịu thua kém, coi như nàng ta không được sủng ái thì sao, không phải người cũng kém vị muội muội kia của người sao, coi như có thai thì cũng chỉ là một Lương viện thôi.

”Có điều tỷ tỷ mang thai có chút không phải lúc, Uyển Phụng nghi sớm hơn tỷ tỷ chưa đến một tháng mà lại được Hoàng thượng để ở trong lòng, suy cho cùng cũng là trường tử, vô cùng đúng ý của Hoàng thượng.” Chẳng qua nàng ta chỉ nói có một câu, vậy mà An Tâm Nhi liền phản bác lại hai câu.

Nụ cười trên mặt Chung Uyển cứng lại, cũng không có cách nào phản bác, nhưng vẫn bên ngoài cười, trong không cười nói: ”Coi như không phải trường tử, nhưng cũng là con nối dòng của Hoàng thượng, suy cho cùng cũng vẫn hơn cái gì cũng không có.” Sau đó lại khoe bụng ra, hai người chán ghét nhìn nhau, lập tức rời đi.

”Chủ tử, suy cho cùng thì phân vị của Lương Viện cũng cao hơn ngài, vạn nhất nàng ta ở trước mặt Hoàng thượng....” Nha hoàn thân cận của An Tâm

Nhi không nhận được nói.

”Ngoại trừ đứa nhỏ thì nàng ta có điểm nào mạnh hơn bản quý nhân?” An Tâm Nhi khinh thường nói. “Dù là đứa nhỏ, cũng phải chờ nàng ta có thể sinh ra rồi mới tiếp tục nói.”

Nha hoàn nghe vậy, cả người ngừng một lát, không dám nói gì nữa.

An Tâm Nhi cũng phát hiện bản thân lơ lửng, không nhận được liếc mắt nha hoàn bên người một cái, hừ một tiếng, rồi đi.

”Chủ tử không cần để lời nói của An Quý nhân ở trong lòng, nàng ta chỉ là ghen tỵ mà thôi.” Phó ma ma thấy sau khi trở về chủ tử nhà mình vẫn mang dáng vẻ rầu rĩ không vui, liền quay sang hỏi thăm nha hoàn. “Ngán vạn lần không thể để bản thân tức giận, sẽ động thai khí đó.”

Nói đến chỗ này Chung Uyển càng cảm thấy không vừa lòng. “Đều vì bản Lương viện tiến cung trễ hơn đám người đó, nếu không đứa nhỏ trong bụng bản Lương Viện nhất định là trưởng tử.”

Không biết tại sao lúc trước lại nghe người khác đồn đại, nói Hoàng thượng là ác ma giết người không chớp mắt, lại còn không nhận lục thân, cho nên mới để muội muội thế thân thay mình. Đến lúc nàng ta vào cung mới phát hiện, không những Hoàng thượng tuân thủ lịch sự, còn đối đãi với phi tử hậu cung vô cùng dịu dàng, coi như thủ đoạn có chút ngoan độc, nhưng cũng chỉ là dùng trên triều đình, thật sự không có chút quan hệ nào với hậu cung của nàng ta.

Ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên Chung Uyển hỏi: “Phó ma ma, liệu có phương pháp gì khiến Uyển Phương nghi ngờ đẻ non không?”

Lòng Phó ma ma nhảy dựng lên, nhưng vẫn gượng cười trả lời: “Tiểu chủ ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy, trước mắt Hoàng thượng vô cùng coi trọng đứa nhỏ trong bụng Uyển Phương nghi, còn chỗ Uyển Phương nghi cũng là công vào công ra đều không lọt, bên người có cung nữ Hoàng thượng ban thưởng, làm gì có chuyện dễ nhúng tay vào như vậy.”

”Đã biết.” Chung Uyển thân nhiên đáp: “Bản Lương viện chỉ là không muốn nàng ta là người đầu tiên.”

Phó ma ma thờ dãi, thâm cảm thấy bất đắc dĩ, xem ra khi nào phải để Chung phu nhân tiến cung một lần, vị chủ tử này hoàn toàn không nghe lọt lời của bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chương 17:

Editor: Bún.

”Hoàng thượng?” Vừa mơ mơ màng màng tỉnh ngủ liền phát hiện bên cửa sổ, vị trí mà mình vẫn thường ngồi có bóng dáng màu vàng sáng bóng.

”Ừ. Tỉnh rồi sao?” Sầm Mặc buông sách trong tay, thân thiết nhìn nàng.

”Vâng, nô tỳ lười biếng, khiến Hoàng thượng chê cười rồi.” Chung Linh vội vàng ngồi dậy, Văn Nhi Tử Dung Nhi yên lặng sửa sang lại dung nhan cho nàng.

”Không sao.” Sầm Mặc dịu dàng nhìn nữ nhân mới trở thành thiếu phụ này, khóe mắt đuôi mày luôn mang theo vẻ thẹn thùng, e lệ, phong tình: “Lần này khiến Linh Nhi chịu ủy khuất rồi, trăm không tốt, không thể tấn vị nữa cho nàng.”

Chung Linh hé miệng cười: “Hoàng thượng lại cố ý trêu đùa nô tỳ rồi, nô tỳ cũng không phải không biết trước kia Hoàng thượng phá lệ nhắc phân vị của nô tỳ đâu, việc nô tỳ làm trước đó cũng chỉ là sớm thu ý tốt của Hoàng thượng thôi. Lại nói, không phải Hoàng thượng đã tặng nô tỳ nhiều đồ rồi sao.”

Nàng đi ra phía trước, từ phía sau ôm lấy lưng của Sầm Mặc: “Còn nếu như có nô tỳ cũng không có ý kia, Hoàng thượng muốn nhắc phân vị của nô tỳ lên là muốn nói cho nô tỳ, người đối với nô tỳ tốt, nhưng coi như không cần những thứ đó thì chẳng lẽ Linh Nhi không biết tâm ý của Hoàng thượng sao?”

Không biết có phải vì thực sự trở thành nữ nhân của Sầm Mặc mà những lời nói bình thường khiến nàng cảm thấy buồn nôn cộng không bao giờ nói ra bây giờ lại dễ dàng nói ra như vậy không.

Sầm Mặc ngăn người, hẳn đã có thói quen tăng phân vị cho các phi tần tương đối hợp ý sau khi thị tẩm, cũng không dưới một lần nhìn thấy các nàng

không vui ra mặt khi không được tăng phần vị, cho nên hắn cũng đã sớm quen với loại hình thức này rồi. Cảm bàn tay nhỏ đang đặt trên eo mình, hắn cảm thấy những lời nói này của nàng giống như đang nhẹ nhàng thấm vào tim hắn.

”Trẫm thích cảm giác ở cùng một chỗ với nàng.” Sầm Mặc bỗng nhiên nói.

Chung Linh nghe vậy liền sững sờ.

”Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, nhưng không có người nào có thể giống Linh Nhi khiến ta có cảm giác thật thoải mái.” Sầm Mặc tiếp tục nói: “Linh Nhi, nàng không cần thay đổi, được không?”

Mũi Chung Linh đau xót, nàng thật sự không có cách nào kháng cự loại giọng điệu gần như cầu xin này của Sầm Mặc. Nàng khẽ môi sát tai hắn, thì thầm đáp lại: “Linh Nhi vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Vốn mới trở thành phu thê, hơn nữa trái tim của Sầm Mặc ở chỗ nàng cũng khác với những người khác trong hậu cung, cho nên mấy ngày nay, Sầm Mặc đều ngủ ở Vân Tường cung.

Có một chút mát xa như có như không của Chung Linh, hai người cứ như vậy nằm xuống, mặt đối mặt, Sầm Mặc chỉ cảm thấy khuôn mặt của Chung Linh càng nhìn càng khác ở đáy lòng mình. Mặc dù ở hậu cung không chỗ nào không có nữ tử xinh đẹp, nhưng trước đó suy nghĩ của Sầm Mặc chỉ đặt trên triều đình, nên hắn cho rằng chuyện này cũng giống như vào triều, là một chuyện mà thân là một Hoàng đế cần phải làm, mặc dù thân thể có cảm thấy thoải mái, nhưng luôn như thiếu cái gì đó. Cùng hoan hảo với nữ nhân mà mình thích thì đây là lần đầu tiên của hắn.

Kiếp trước gia giáo của Chung Linh rất nghiêm, bởi vậy cũng không thừa qua loại chuyện này, cho nên Sầm Mặc chính là nam nhân duy nhất trong hai kiếp, tất nhiên là có dẫn theo một chút cảm giác đặc biệt, hơn nữa Sầm Mặc cũng để ý phản ứng của nàng, cho nên đối với loại chuyện này, nàng bắt đầu có chút cảm giác [Thực tủy tri vị]. (Nôm na là ăn một lần thì muốn ăn lần nữa)

Hai người không tiếp tục nói chuyện mà cứ như vậy nhìn đối phương, Sầm Mặc nhìn hàng lông mi dài, cong vút giống như cây quạt nhỏ cùng đôi mắt lấp lánh của Chung Linh.

”Trẫm muốn nàng.” Sầm Mặc dùng giọng điệu ái muội nói, tinh lực tràn đầy khiến bản thân hắn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, thật giống như lời của Trác Ngôn, giống hệt như một tiểu tử gặp người mình thích.

Chung Linh đỏ mặt, Sầm Mặc đối với loại chuyện này luôn dùng từ trực tiếp, khiến nàng - người được xưng là đến từ đời sau có chút không chống đỡ được.

Mặc dù thân thể có chút không khỏe, nhưng Chung Linh cũng không muốn cự tuyệt hắn, vì nàng cũng có chút sa vào loại cảm giác này, bởi vậy nàng đúng lúc chủ động dâng môi đỏ lên, trong lúc nhất thời lại bị sóng hồng lật đổ.

Tất cả mọi người trong hậu cung đều biết năm ngày nay Hoàng thượng đều ngủ lại ở Vân Tường cung, hơn nữa nhiều lần đều trời thật sáng, sắp đến giờ thượng triều mới mau mau rời đi. Điều đó khiến mọi người không nhận được đồ cả mặt.

”May mắn Hoàng thượng không vì bản cung mà bỏ bê triều chính, nếu không không phải bản cung thành nịnh phi rồi sao.” Đối với tin đồn đại ở Vân Nhi tìm tiểu được, nàng chỉ cười nhạo.

Cuối cùng vì Hoàng thượng chiếu cố thân thể nàng, cho nên cũng không có làm quá độ, có mấy hôm đều không làm gì cả, vừa nằm xuống đã đến hừng đông. Nhưng trong miệng người khác, nàng lại biến thành yêu phi không biết liêm sỉ suốt ngày quần lay Hoàng thượng rồi.

”Có điều nương nương, khí sắc của ngài thật sự tốt hơn trước kia nhiều.” Tương Nhi cũng không nhận được ngay ngắt nói, chủ từ được sủng ái, thì ngay cả nha hoàn như nàng cũng có thêm phần kiêu ngạo, người khác cũng phải cho nàng ba phần khách khí.

”Nương nương xinh đẹp.” Chu Nhi ở bên cạnh cũng xen vào một câu, khiến mọi người đều cười lên. Lời này xuất phát từ miệng nàng thì đúng là chân thực hơn người khác rất nhiều.

Địa vị của Chu Nhi ở Vân Tường cung cũng coi như là đặc thù, bình thường không có việc gì thì để nàng lại ở trong cung, cũng không có người giao việc cho nàng làm, nhưng cũng không dám bắt nạt nàng. Bởi vì nàng là người nương nương mang đến, lại bởi vì trời sinh đã ngốc ngếch, cho nên cũng không thể tranh thủ tình cảm với các nàng cho nên các nàng cũng nguyên ý tốt với nàng ấy thêm một chút, cũng là để cho nương nương nhìn thấy. Mà những người khác trong Vân Tường cung thấy đại cung nữ bên cạnh nương nương hiền lành như vậy thì tự nhiên đối với nàng cũng khách khách khí khí.

Cũng may mặc dù Chu Nhi có chút ngốc, nhưng lại thành thật làm đúng bốn phận, Hoàng thượng tới cũng biết chủ động tránh đi, bình thường cũng không ra khỏi Vân Tường cung. Thời gian đầu, Chung Linh còn để Phương Nhi chú ý hành động của nàng ấy, bây giờ thì cũng yên tâm hơn rồi.

”Nương nương, đêm nay Hoàng thượng không lật bài từ, ngủ lại ở Dưỡng Tâm điện.” Lâm di từ bên ngoài đi vào, sắc mặt có chút kỳ lạ.

Đầu tiên Chung Linh cảm thấy sững sờ, nhưng sau đó lại không nhận được nở nụ cười, nếu cả sáu ngày Hoàng thượng đều ở chỗ này thì dường như là có chút nhiều, nàng cũng có chút đau khổ nếu Hoàng thượng chuẩn bị ngủ ở chỗ người khác, ai ngờ đêm nay Hoàng thượng lại ngủ một mình.

”Hắn là Hoàng thượng rất ít khi ngủ một mình rồi.” Chung Linh cười nói: “Cũng không biết không có mỹ nhân làm ấm chăn cho ngài ấy thì ngài ấy có

cảm thấy có chút lạnh lẽo không?”

”Nương nương.” Lâm di có chút oán trách nói, sau đó nhìn về phía Tần ma ma ở bên cạnh, phải biết Tần ma ma là người rất nặng nề về cấp bậc lễ nghi.

Nhưng Tần ma ma cũng không nói cái gì, bà cũng nhận ra chủ tử cũng là người có thể chịu đựng, bởi vậy đối với những lời nói có chút vô lễ tùy ý này, bà cũng xem nhẹ bỏ qua.

Cười xong, Chung Linh khẽ thở dài một hơi, đại khái là Hoàng thượng không muốn lòng mình khổ sở, nhưng coi như đêm nay hán không triệu, đêm mai cũng không triệu, nhưng về sau vẫn sẽ triệu. Vừa nghĩ đến đây, trong lòng nàng cũng có chút ẽ ảm. Nhưng lại không có cách nào khác, ngay cả là Hoàng hậu cũng không thể chiếm lấy Hoàng thượng, huống chi là nàng, một phi tử nhỏ nhỏ không có bối cảnh gì.

Mà nếu nàng thật sự làm vậy thì chỉ sợ trong nháy mắt tấu chương vạch tội của nàng đã đưa lên án thư của Hoàng thượng rồi. Dù là triều đại nào thì cũng không dễ dàng tha thứ cho phi tần độc chiếm Hoàng thượng. Dù là triều đại nào cũng không thiếu quan viên không có việc gì làm, mỗi ngày đều bàn tán.

Ngày hôm sau, Hoàng thượng lại triệu Nhạc phi nương nương đến Dưỡng Tâm điện làm bạn, khiến trong hậu cung có rất nhiều bình hoa ly trà nát.

”Hoàng thượng.” Chung Linh mỉm cười đi về phía Sầm Mặc, trong lòng cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, nàng còn tưởng Hoàng thượng sẽ gạt nàng sang mấy ngày đây.

”Trẫm thực sự đã biết cái gọi là [Một ngày không thấy tựa ba thu].” Sầm Mặc vươn tay kéo Chung Linh qua, dùng sức ngửi mùi hương dễ chịu trên người nàng.

”Hoàng thượng?” Chung Linh có chút kỳ lạ nhìn hán, tại sao lại thấy dường như cảm xúc của hán có chút không đúng. Nhìn về phía Lâm Anh ở bên cạnh đã thấy hán cúi đầu, không tỏ vẻ gì.

”Hoàng thượng không sợ người khác cười sao, giống như...” Chung Linh cười trừ ghẹo, nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng.

Sầm Mặc cũng không biết bản thân là như thế nào, nhưng thật sự hận là không thể để bóng dáng của Chung Linh thời thời khắc khắc trong tầm mắt của bản thân, thật sự giống nam tử lâm vào tình yêu.

Không phải là hán không biết tính cách của bản thân có chút không bình thường, chỉ cần hán thích, không cần biết dùng phương pháp gì cũng muốn có được. Chung Linh là người đầu tiên hán thích, trình độ để ý hán dành cho nàng, dường như cũng có chút vượt quá tưởng tượng của bản thân.

Chỉ là hán thật hưởng thụ cảm giác vô cùng thân thiết của Chung Linh dành cho hán, coi như cái gì cũng không nói, nhưng cũng vô cùng thỏa mãn. Thậm chí đối với biểu hiện thương tiếc không phù hợp với độ tuổi của nàng hán cũng rất hưởng thụ.

Nữ nhân trong hậu cung đều kính hán sợ hán, nhưng lại không có nữ nhân vì hán cô đơn mà thương tiếc, vươn tay ra an ủi hán.

Chung Linh kính Sầm Mặc, nhưng không sợ hán, thậm chí nàng còn cảm thấy bởi vì mình sống ở thế giới nam nữ ngang hàng hơn hai mươi năm mà khiến bản thân không coi Sầm Mặc thành Hoàng đế. Cho dù lúc nào nàng cũng nhắc nhở bản thân, đối phương là Hoàng đế, là người có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của nàng, nhưng dường như những hành động đó lại khiến Tần ma ma không hài lòng, cho là quá mức lão xược rồi.

Nhưng hết lần này đến lần khác thì đối với việc làm càn của bản thân Chung Linh thì Sầm Mặc cũng chỉ xem như là việc làm càn nhỏ nhỏ, khiến hán hưởng thụ không thôi thôi. Là một người từ nhỏ không được hưởng thụ bao nhiêu yêu thương, mà ngược lại lại bị khắp nơi đè nén như hán thì hành vi vô cùng thân thiết này cũng không quá mức, nhưng lại có thể khiến thể xác và tinh thần của hán cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hán hưởng thụ sự tiếp xúc cơ thể trong lúc không để ý cùng với những cái ôm an ủi thoải mái của Chung Linh. Những cái đó đều là những cái hán không thể tìm được ở nơi khác. Ngay cả Văn Quý phi, cũng không dám làm ra loại chuyện được gọi là Dĩ hạ phạm thượng, có lẽ đây chính là quan niệm của mỗi người, hoàng thượng là Chí cao vô thượng, đó là người đứng ở nơi cao mà nhóm phi tần các nàng tuyệt đối không thể đứng cùng, cho Hoàng đế cái gì thì chỉ có thể từ nơi đó nhận được cái đó từ Hoàng đế.

Có lẽ quan niệm Hoàng đế đó áp dụng ở nơi khác, nhưng đối với người từ nhỏ sinh sống trong bóng tối, thậm chí là phải dựa vào việc giết huynh đệ mới lên được ngôi vị như Sầm Mặc thì cũng là rơi xuống thế hạ phong.

”Còn hai tháng nữa là Thi Hương rồi.” Sầm Mặc dịu dàng nhìn nàng.

Mắt Chung Linh sáng lên: “Còn có hai tháng, Hoàng thượng sắp có được những người mà mình muốn rồi.”

”Ừ.” Quả nhiên là Chung Linh vui mừng vì hán.

”Nhưng Hoàng thượng không sợ đến lúc đó bài thi của những người đó không đủ xuất sắc, khiến Hoàng thượng không nhận biết được sao?” Chung Linh biết Hoàng thượng có mấy người vừa mới lựa chọn ở nhân gian, chỉ là muốn bọn họ lên được triều đình thì phải trải qua khoa khảo.

”Nếu về vấn đề này cũng làm không được thì trẫm muốn bọn họ làm gì.” Sầm Mặc có chút kiêu ngạo nói.

”Sẽ không xảy ra sơ suất rồi thi rớt chứ?” Kiếp trước, lúc thi cao đẳng, có rất nhiều người bình thường thành tích không tệ, nhưng cũng bị thi rớt rồi.

”Bọn họ làm sao có thể không chịu được một kích như thế?” Sầm Mặc có chút buồn cười nhìn nàng.

Chung Linh ngượng ngùng cười, vậy mà nàng lại đánh đồng nhân tài được Hoàng thượng coi trọng với học sinh kiếp trước, có lẽ tuổi tương đương, nhưng tại niên đại con người trưởng thành sớm hơn này thì khẳng định tâm tính của bọn họ không kém đủ chỉ một chút.

”Nếu sau này trẫm không để ý đến nàng thì nàng cũng đừng trách trẫm.” Sầm Mặc kéo tay nàng ngồi trên ghế.

”Nếu Hoàng thượng không để ý đến nô tỳ thì nô tỳ phải tìm Uyển muội muội chơi.” Chung Linh cười nói: “Nô tỳ thay Hoàng thượng xem đứa nhỏ của Hoàng thượng.”

Vươn tay vén sợi tóc mai của Chung Linh, Sầm Mặc dịu dàng nói: “Đợi đến lúc Uyển Phương nghi sinh đứa nhỏ, liền gửi nó nuôi dưới gối của nàng, được không?”

Lòng Chung Linh nhảy dựng lên, dùng ánh mắt tìm tòi nhìn hắn, nhưng lại không nhìn ra được ý thừa hay là bất cứ ý gì khác trong đó.

”Nhưng là đứa nhỏ Uyển muội muội mang mười tháng, nếu nuôi dưới gối của nô tỳ thì nhất định Uyển muội muội sẽ luyến tiếc.” Chung Linh thì thào nói.

”Chỉ cần nàng thích là được rồi.” Mặt Sầm Mặc không đổi sắc, hoàn toàn không đặt chuyện của Uyển Phương nghi ở trong lòng.

”Việc này để sau hãy nói, Hoàng thượng vẫn đến để ý chuyện thi Hương trước đi.” Chung Linh lắc lắc đầu, không tiếp tục nói chuyện con cái. Coi như bây giờ Hoàng thượng không nói những lời này thì sau này Uyển Phương nghi cũng không dám có động tác gì. Về việc này nàng cũng không cần biểu hiện vô cùng vội vã, không cần vô duyên vô cớ rơi xuống thế hạ phong.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Bún.

”Nô tỳ cung nghênh Hoàng thượng.” Vân Quý phi giống như bướm hoa mềm mại yếu ớt hành lễ với Sầm Mặc.

”Đứng lên đi.” Sầm Mặc vươn tay ra đỡ nàng.

”Mấy ngày rồi Hoàng thượng không tới xem nô tỳ rồi.” Vân Quý phi có chút hờn dỗi oán giận. “Nô tỳ biết Hoàng thượng bận rộn chính vụ, nhưng Hoàng thượng cũng phải chú ý thân mình đó.”

Một tháng này, thời gian Sầm Mặc ngủ lại ở chỗ phi tần hậu cung ít hơn rất nhiều.

Vân Quý phi biết hôm nay Hoàng thượng điểm bài tử của bản thân, tự nhiên là trang điểm tỉ mỉ, không thể để một mình Nhạc phi đoạt đi sự sủng ái của Hoàng thượng được. Hôm nay nàng ta chọn quần lụa kim tuyến mỏng, váy thướt tha, quần quít eo nhỏ, lộ làn da trắng như ngọc, thoáng hiện ánh sáng, làm cho người ta không tách ra được.

Chỉ là Hoàng thượng đã có chút không tập trung, lúc vừa tới chỉ nhìn nàng ta một cái, ngay cả một câu khích lệ cũng chưa có.

”Nghỉ ngơi đi.” Sầm Mặc nhàn nhạt phân phó.

”Vâng.” Vân Quý phi đỏ mặt, lập tức cúi đầu đáp.

Mây mưa qua đi, Sầm Mặc trầm thờ dài trong lòng, quay đầu nhìn Vân Quý phi vẫn còn vương vấn dư âm bên cạnh, thật sự không biết trong lòng có cảm giác gì. Ngay cả khi nàng ta có dùng một chút thôi tình cao, thì Sầm Mặc vẫn cảm thấy so với Chung Linh thì vẫn còn thiếu chút gì đó.

”Hoàng thượng?” Hình như Hoàng thượng không vui vẻ lắm, trong lòng Vân Quý phi cảm thấy bất an, có phải nàng ta làm chỗ nào không tốt không? Phi tử tranh thủ tình cảm, ngoại trừ ấn tượng về mỹ mạo, thì quan trọng nhất chính là lúc trên giường có thể khiến Hoàng thượng vừa lòng.

Trước kia, mặc dù không lần nào nói ra, nhưng biểu cảm của Hoàng thượng đều là thỏa mãn, chưa từng có hôm nào lạnh nhạt như hôm nay.

”Không có việc gì, trẫm chỉ nghĩ tới một số việc thôi.” Nhìn ra sự bất an của Vân Quý phi, Sầm Mặc nói lời an ủi.

Vân Quý phi vẫn có chút bất an, nhưng vẫn lộ ra nụ cười dịu dàng.

”Hoàng thượng, người ở Tập Phương hiền đến nói, Chung Lương viện bị bỏng nước ấm, đã mời thái y.” Mặc dù Lâm Anh cảm thấy Chung Uyển làm hơi quá, nhưng suy cho cùng thì nàng ta vẫn đang hoài đứa nhỏ của Hoàng thượng.

Trước không đề cập đến việc Vân Quý phi nói gì, Sầm Mặc nhường mảy, lên tiếng trước: “Nếu đã mời thái y thì chắc là cũng nghiêm trọng. Hôm nay muộn rồi, ngày khác trầm lại đến xem nàng.”

”Vâng.” Lâm Anh bình tĩnh lui ra ngoài

Trước đó Vân Quý phi còn thăm hện Chung Uyển không có việc gì mà lại muốn tới nơi này đoạt người, có điều sau khi nghe Hoàng thượng nói thì nàng ta lại muốn cười to, cái này đúng là bắt gà không được còn mất một nắm gạo rồi. Nếu không lúc mời Hoàng thượng qua đó, nhìn thần thái của hắn thì đúng là có chút không hài lòng với hành vi của nàng ta.

”Hoàng thượng, suy cho cùng thì trong bụng của Chung muội muội còn có đứa nhỏ của Hoàng thượng, Hoàng thượng không cần đi xem sao?” Lúc này, vẫn nên rộng lượng đúng lúc, hơn nữa còn có tác dụng thúc đẩy.

”Xảy ra chuyện cũng có Thái y, trầm đi làm gì. Chung Lương viện thật đúng là không có quy củ, lại có thể khiến bản thân bị thương, ngày khác nàng phải dạy dỗ nàng ta.” Vốn đã không còn cảm giác gì, nhưng bây giờ Sầm Mặc cảm thấy, Chung Uyển có mang, ở trong lòng Linh Nhi hẳn là không thoải mái, nếu bản thân lại còn có dáng vẻ quan tâm, thì nhất định trong lòng Linh Nhi sẽ vô cùng không thoải mái.

”Vâng, nô tỳ đã biết.” Ở góc độ Sầm Mặc không nhìn thấy, khóe miệng Vân Quý phi nổi lên ý cười.

Sáng sớm hôm sau, Vân Quý phi dẫn theo Thái giám cung nữ đến Phương Tập hiền.

”Tần thiếp bái kiến Quý phi nương nương.” Chung Uyển đi từ trong nhà ra đón sắc mặt không tốt lắm.

Vân Quý phi nể tình hài tử cũng không dám để Chung Uyển hành lễ, nếu xảy ra chuyện gì thì bản thân nàng ta muốn trốn cũng không trốn được.

”Muội muội có thai, đừng đa lễ. Bản cung phụng ý chỉ Hoàng thượng đến xem muội muội.”

Đầu tiên Chung Uyển nghe thấy Hoàng thượng bảo Vân Quý phi đến thì cảm thấy vui vẻ, sau đó tâm lại trùng xuống, không phải Hoàng thượng tự mình đến thì có ích lợi gì.

Vân Quý phi nhìn ra những biến hóa nhỏ bé trong mắt Chung Uyển, cười nói: “Muội muội đừng trách Hoàng thượng, mọi người đều biết gần đây Hoàng thượng bận rộn triều chính, nên có chút lơ là hậu cung. Mãi đến hôm qua Hoàng thượng mới có thể ở chỗ ta nghỉ ngơi một lát, muội muội lại xảy ra chuyện, chuyện này lại khiến tâm tình của Hoàng thượng thêm không tốt. Có điều trong lòng Hoàng thượng vẫn lo lắng cho muội muội cùng hài tử trong bụng, sáng sớm đã lệnh cho bản cung đến xem muội.”

”Tần thiếp không dám làm phiền Hoàng thượng, là do tần thiếp sơ ý nên mới để bản thân bị phỏng, khiến Hoàng thượng phiền lòng.” Chung Uyển nghiêm túc trả lời. Tối hôm qua nàng ta bị phỏng thật sự là do vô ý, vốn nghĩ dựa vào cơ hội này để có thể nhìn thấy Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại giống như không đặt mình trong lòng, nên không có tới.

Vào bên trong ngồi trên vị trí chủ vị, Vân Quý phi cũng để Chung Uyển ngồi xuống, làm như quan tâm nói: “Vết thương của muội muội sao rồi?”

Chung Uyển vươn tay, lộ ra cổ tay được băng bó: “Hồi nương nương, vết thương của tần thiếp không sao rồi, chỉ là hôm qua có chút sợ hãi nên động thai khí, thái y vì có kị hải tử trong bụng tần thiếp nên không dám dùng thuốc gì.”

Ánh mắt Vân Quý phi khẽ chuyển, giống như kinh ngạc nói: “Có phải vết thương này của muội muội sẽ lưu lại sẹo không?”

”Đợi đến lúc sinh hạ Hoàng tử, tần thiếp sẽ dùng mấy loại cao trừ sẹo là được rồi.” Dù sao nàng ta cũng không dám dùng thuốc linh tinh.

”Không biết lúc nào mới sinh ra Hoàng tử, còn vết thương này thì...” Vân Quý phi giống như oán trách nói: “Điều quan trọng nhất của nữ nhân trong hậu cung như chúng ta chính là phải bảo vệ dung mạo cơ thể, nếu trên tay có sẹo, làm sao có thể khiến Hoàng thượng thích được. Chờ người ra tháng, chỉ sợ vết sẹo này sẽ không dễ dàng tẩy đi nữa.”

Nhìn thần sắc dường như có chút lo lắng của Chung Uyển, Vân Quý phi mỉm cười: “Cũng may bản cung đã nghĩ tới chuyện này, chỗ bản cung có thực cao được Hoàng thượng ban thưởng, chẳng những có tác dụng trừ sẹo, mà dùng thường xuyên cũng có lợi đối với làn da. Lần này bản cung đến cũng mang theo cho người hai hộp.”

Lúc này Xuân Hạnh bên người Vân Quý phi lập tức đưa gì đó trong khay tới.

”Vậy thì đa tạ nương nương.” Chung Uyển do dự một chút, nhưng vẫn để nha đầu nhận lấy, nàng ta cũng nghe loáng thoáng rằng có loại thuốc mỡ như vậy, hiệu quả trừ sẹo thật sự hơn thuốc mỡ bình thường nhiều, hơn nữa lại vô cùng trân quý, bởi vậy dường như trong hậu cung này chỉ có mình Quý phi có.

”Lại nói tiếp, không biết nha đầu bên người muội chăm sóc muội như thế nào mà lại để muội muội bị phỏng. Ngày hôm qua Hoàng thượng còn vì vậy mà trách tội bản cung đấy.” Vân Quý phi đôi sắc mặt, nghiêm khắc đứng lên: “Hôm qua là ai hầu hạ?”

”Nô tỳ đáng chết.” Nha đầu Hồng Thục bên cạnh Chung Uyển lập tức quỳ xuống. Thật sự là hôm qua Chung Uyển không yên lòng, mới đánh roi chiếc cóc, nhưng vậy này tự nhiên chỉ có thể để nô tỳ bên người nàng ta gánh vác.

”Tự đến Tư hình lĩnh hai mươi đại bản.” Vân Quý phi lạnh lùng nói: “Miễn cho Hoàng thượng trách cứ bản cung không có năng lực thống trị hậu cung.”

Mặt Hồng Thục trắng bệch, nhưng vẫn quỳ trên mặt đất không nói một tiếng nào. Chung Uyển biết việc này cần có người gánh vác, cho nên cũng không dám cầu xin tha thứ cho nha đầu.

”Nha đầu này là người vụng về, muội muội có cần bản cung cho người khác đến hầu hạ không?” Thần sắc của Vân Quý phi dịu xuống, nói với Chung Uyển.

”Mặc dù nha đầu này thô kệch, nhưng cũng là người tần thiếp dùng quen rồi, cho nên không dám làm phiền nương nương.” Chung Uyển tự nhiên không dám nhận, người nàng ta có thể sử dụng ở nơi này vốn không nhiều, nếu ngay cả nha đầu bên người cũng bị thay đổi thì không biết bản thân sẽ sai sử như thế nào.

”Nếu muội muội thích nàng thì bản cung cũng không làm chuyện dư thừa, nhưng muội muội phải chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để tỷ tỷ lại chịu sự trách cứ của Hoàng thượng.” Vân Quý phi đứng lên: “Bản cung về trước, hôm qua bản cung mệt muốn chết rồi, suy cho cùng cũng không bằng tuổi trẻ của bọn muội muội, dĩ nhiên là có chút không chịu nổi.” Nói xong còn che miệng cười khẽ.

Câu cuối cùng tự nhiên là chỉ tới hôm qua nàng ta nhận sủng, lấy chuyện tới qua để kích thích Chung Uyển thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Nhìn thấy sắc mặt Chung Uyển thay đổi vài lần, hiển nhiên là liên tưởng chuyện tới hôm qua đến hôm nay. Vân Quý phi vô cùng hài lòng rồi đi.

”Tiểu chủ.” Hồng Thục nhìn Chung Uyển, thần sắc có chút sợ hãi.

Thấy Hồng Thục như vậy, vẻ mặt cứng nhắc của Chung Uyển cũng dịu xuống: “Lần này Hồng Thục người nhận đại bản, bản Lương Viện sẽ ghi ở trong lòng, sau này tất nhiên sẽ không bạc đãi người.”

Hồng Thục biết chuyện này không thể thay đổi, chỉ có thể nhanh chóng đi lĩnh đại bản, lúc đi qua người Chung Uyển, nàng ta phát hiện cả người tiểu nha đầu phát run, lại không thể nói gì.

Bây giờ nàng ta mới biết được, có thai đã là gì, nếu không chiếm được ánh mắt của Hoàng thượng thì có cũng như không. Nàng ta có chút oán hận nắm chặt tay, lại kéo miệng vết thương, trên tay đau xót, khiến nàng nhớ tới thực cao mà Quý phi đưa tới.

”Chủ tử, tốt nhất không nên dùng thuốc mờ kia, ngộ nhớ đưa nhỏ...” Phó ma ma thấy ánh mắt của nàng, lập tức khuyên nhủ.

”Đây là vật ngự tử của Hoàng thượng, ngay cả Vân Quý phi cũng thường xuyên dùng, nếu xảy ra vấn đề gì thì Quý phi nương nương cũng không chạy thoát được đâu.” Khóe miệng Chung Uyển nâng lên, nàng ta cũng không thể vì Hoàng thượng không thích đưa nhỏ mà kéo cả mình vào.

”Chủ tử, phu nhân đã tới.” Bởi vì Hồng Thục nhận đại bản nên đang nghỉ ngơi, nha đầu hiện tại hầu hạ Chung Uyển chính là Lan Nhi, người được sắp xếp sau khi vào cung.

”Nương.” Mắt rung rung nhìn mẫu thân hành lễ, Chung Uyển có chút ghen ngào.

”Uyển Nhi, Uyển Nhi đáng thương của nương.” Chung phu nhân không thể không biết tình cảnh của nữ nhi, bởi vì biết cho nên càng thêm đau lòng, bởi vậy không nhịn được gọi khuê danh của nàng ta.

”Nương, nữ nhi tốt lắm, không có việc gì.” Chung Uyển nói như vậy, nước mắt lại chảy ra.

”Chủ tử, không thể khóc, nếu để người khác truyền đến tai Hoàng thượng sẽ khiến ngài không vui.” Phó ma ma ở bên cạnh lau nước mắt cho nàng ta.

Nhận khăn trong tay Phó ma ma, lau qua loa hai lần, cũng ngừng khóc. Tập Phương hiền của nàng ta không thể chịu thêm lời đồn đại gì nữa rồi.

”Cũng may bụng của Lương viện không chịu thua kém, bây giờ chỉ cần bình an sinh đứa nhỏ ra thì tương lai vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần con.” Chung phu nhân cũng chú ý cách dùng từ của bản thân, an ủi.

”Bụng nữ nhi không chịu thua kém thì có ích gì, chỉ hận nữ nhi không có bản lĩnh, không thể khiến Hoàng thượng thích mình.” Giờ phút này Chung Uyển lại sắp khóc.

”Có phải Hoàng thượng thực sự sủng ái Nhạc phi nương nương không?” Có chút chần chừ, nhưng Chung phu nhân vẫn hỏi lên.

”Đâu chỉ sủng ái, hẳn...” Chung Uyển vốn định nói chuyện tới hôm đó Hoàng thượng cho rằng bản thân là Chung Linh ra, nhưng lại không có cách nào bỏ sĩ diện, nên chỉ nuốt lại bụng.

”Nếu Lương Viện chịu khó qua lại với Nhạc phi nương nương thì tự nhiên Hoàng thượng cũng sẽ nhìn ở trong mắt.”

”Ngay từ đầu, lúc mới vào cung nữ nhi cũng nghĩ như vậy, bởi vậy cũng thân thiện đến bên cạnh Nhạc phi, nhưng nàng ta lại không để nữ nhi trong mắt, ngược lại, lại qua lại thân thiết chỗ Uyển nương.” Nói đến chuyện này, lòng Chung Uyển thật sự buồn bực: “Hoàng thượng cũng giống như nàng ta thường xuyên đến Ý Trúc hiền của Uyển nương, nhưng lại chưa từng tới Tập Phương hiền của nữ nhi.”

”Con nói xem Nhạc phi nương nương là có ý gì, coi như trước kia chúng ta thật sự không muốn gặp nàng, nhưng cũng không thiếu nàng cái gì, tại sao vừa mới vào cung lại không chịu để ý một chút điểm tình cảm, lại còn chặt đứt việc lui tới với người trong nhà.” Chung phu nhân cũng vì việc này mà buồn bực không thôi.

Chung Uyển nghe vậy thì trong giây lát không biết nói gì, mẫu thân nàng ta không biết nhưng nàng ta còn không biết sao. Mặc dù hồi nhỏ mọi người đều đối tốt với bản thân, nhưng sau lưng lại nói Chung Linh lớn lên xinh đẹp như thế nào, nàng ta nghe xong chỉ cảm thấy mất hứng, rồi lại nhớ rõ trong lòng, sau lưng cũng vẫn thường xuyên xảy ra chuyện bất nết Chung Linh, chẳng qua bản thân vẫn luôn duy trì tốt thân phận đại tiểu thư, người bên trên cũng biết, chỉ cần bản thân không quá phận thì sẽ không nói gì.

”Nương, con vẫn luôn nghĩ, vì sao con cũng có thai, nhưng Hoàng thượng lại không vui như vậy, có thực là vì không phải là trưởng tử không?” Chung Uyển không nhịn được nói.

”Đại khái cũng là do nguyên nhân này, con xem, con chính là đứa nhỏ đầu tiên của cha con, cha còn đối với con luôn tốt hơn đệ đệ muội muội phía sau rất nhiều, nam nhân luôn cảm thấy đứa nhỏ đầu tiên của mình có chút đặc biệt.” Chung phu nhân do dự nói: “Chỉ là Lương viện không cần suy nghĩ nhiều, trước mắt Hoàng thượng không có con nối dõi, chờ sau khi con sinh đứa nhỏ, chắc chắn sẽ vô cùng cao quý.”

”Nếu như thật sự như nương nói thì tốt rồi.” Chung Uyển cúi đầu. “Nữ nhi từ nghe nói, có phương thuốc cổ truyền có thể khiến phụ nữ có thai sinh non?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Cấp bậc phi tần trong hậu cung.

1. Hoàng hậu.
2. Tuồng phượng phẩm: Hoàng quý phi (Hai người)
3. Chính thất phẩm: Quý phi, Hiền phi, Thục phi, Đức phi (Quý phi dẫn đầu, địa vị theo tên giảm dần xuống)
4. Tông nhất phẩm: Phu nhân (Có một chữ phong hào, ba người)
5. Thứ nhất phẩm: Phi (Có một chữ phong hào, sáu người)
6. Chính nhị phẩm: Quý cơ (Có một chữ phong hào, bốn người)
7. Tông nhị phẩm: Chiêu Nghi, Chiêu Viện, Chiêu Dung (Có một chữ phong hào, mỗi tên một người)
8. Thứ nhị phẩm: Thục Nghi, Thục Viện, Thục Dung (như trên)
9. Chính tam phẩm: Tu Nghi, Tu Viện, Tu Dung (như trên)
10. Tông tam phẩm: Quý tần (Có một chữ phong hào, bốn người)
11. Thứ tam phẩm: Tàn (có một chữ phong hào, không giới hạn người)
12. Chính tứ phẩm: Tiếp dư (Có một chữ phong hào, ba người)
13. Tông tứ phẩm: Quý Nghi (Có một chữ phong hào, hai người)
14. Thứ tứ phẩm: Thuận Nghi, Thuận Viện, Thuận Dung, Thuận Khoa (Có một chữ phong hào, mỗi tên một người)
15. Chính ngũ phẩm: Sung Nghi, Sung Viện, Sung Dung, Sung Hoa (như trên)
16. Tông ngũ phẩm: Cơ (Có một chữ phong hào, năm người)
17. Thứ ngũ phẩm: Dung Hoa, Uyển Dung (Có một chữ phong hào, mỗi cái ba người)
18. Chính lục phẩm: Uyển Nghi, Phương Nghi, Phân Nghi, Đắc Nghi, Hiền Nghi, Vi Nghi (Có một chữ phong hào, mỗi tên một người)

Chương 19:

Editor: Búnn.

”Lương viện ngàn vạn lần không thể có loại ý niệm này!” Chung phu nhân bị dọa nhảy dựng lên, mặc dù bà ta cũng đã nghe Phó ma ma nói qua, nhưng bà ta chỉ cho là bản thân Phó ma ma làm nghiêm trọng mọi chuyện lên, nhưng nghe nữ nhi nói thẳng ra như vậy, làm sao bà ta có thể không kinh hãi.

”Đừng nói con lén dùng thuốc, nếu bị Hoàng thượng biết thì sẽ rước lấy bao nhiêu phiền toái lớn, coi như là con thành công, còn lại một đứa trẻ thì vẫn không đủ, làm sao Hoàng thượng thích được, lại phải nghĩ xem lúc sinh xong còn có cần con nữa không, về sau còn phải có đứa nhỏ nữa chứ.” Chung phu nhân nói đến kết quả cuối cùng, muốn đánh vỡ suy nghĩ này của Chung Uyển.

”Nữ nhi đã biết, chỉ là nữ nhi có thai kém Uyển phượng nghi một tháng mà lại nhận được đãi ngộ như vậy nên có chút không cam lòng thôi.” Chung Uyển cúi đầu, cô đơn nói.

Chung phu nhân cũng đau lòng, nữ nhi ở nhà được mọi người sủng ái, đến lúc vào cung lại phải nhìn sắc mặt của người khác.

”Lương viện ngàn vạn lần đừng đánh giá thấp bản thân, con có thể mang thai Long tử, đây là việc vui lớn, con xem trong hậu cung, có bao nhiêu nữ nhân ngay cả gặp Hoàng thượng cũng không muốn, vậy mà các nàng vẫn có thể nhịn, chẳng lẽ con lại không bằng bọn họ?” Chung phu nhân chỉ có thể tận lực an ủi nữ nhi. “Người có thai, ngàn vạn lần đừng ủ rũ như vậy.”

”Nữ nhi biết rồi.” Chung Uyển cố gắng nở nụ cười, nàng ta có thể nhịn, chỉ là không biết phải nhịn đến bao giờ thôi.

Chớp mắt một cái đã đến tháng bảy, Chung Linh tiến cung cũng được bốn tháng rồi.

”Xem bụng của muội này, đáng yêu quá, phủ nội vụ lại phải gấp gấp may y phục để muội mặc rồi, xem có thích chất liệu gì đặc biệt không, rồi phân phó xuống.” Nhìn bụng đã có chút hình dạng của Vương Uyển, Chung Linh trêu ghẹo.

”Tỷ tỷ không cần cười muội.” Vương Uyển nhỏ giọng nói: “Muội muội cùng chờ về sau có thể cười tỷ tỷ đó.”

Chung Linh cười không trả lời, mặc dù nàng đã mười lăm tuổi rồi, nhưng trước mắt vẫn cũng không tính toán sinh đứa nhỏ, điều kiện ở nơi này không phát triển như vậy, vạn nhất vì sinh một đứa nhỏ mà bỏ cả mình ra ngoài thì đúng là thiệt lớn rồi.

”Lại nói, muội muội thấy rất thích chất liệu tuyết tơ tằm này, chỉ là Hoàng thượng đều tặng cho tỷ tỷ, muội muội thích cũng chỉ có thể nhìn thôi.” Không phải trong ngữ điệu của Vương Uyển không có vị chua, mặc dù có chút ghen tị, nhưng cũng dần hình thành thói quen Hoàng thượng đối xử đặc biệt Chung Linh, nên cũng không nảy sinh tâm tư không nên có với nàng.

”Không phải chỉ là một cuộn vải sao, bản cung vì nó mà mệt quá, đến đâu cũng bị người khác nói vào tai.” Chung Linh có chút oán trách thờ dãi.

Cuộn vải tuyết tơ tằm này là nhóm dệt ở Giang Nam phải nghiên cứu rất lâu mới cho ra được, mà phải làm mấy năm mới sản xuất ra được, vải dệt màu bạc nhìn như bình thường, nhưng khắp nơi đều lộ ra vẻ sáng bóng, nhìn cẩn thận mới có thể phát hiện ra ngụ ý Cát Tường trên đó, nhưng cũng rất khó để nhìn ra, không nói đến vẻ ngoài đẹp, quan trọng nhất chính là chất liệu này vô cùng mát.

Lúc Hoàng thượng nhận chất liệu tuyết tơ tằm này cũng rất vui vẻ, nhưng vừa nhận đến tay đã đưa cho Nhạc phi nương nương, nguyên nhân chính là dường như Nhạc phi nương nương không chịu được nóng, nên lấy một cuộn vải mà tiểu y trong người, phần còn lại làm thảm, lúc nào cũng trải ở trên giường.

”Nếu không phải muội muội có thai, không chịu nổi mát thì đưa lại có muội cũng có sao đâu.” Chung Linh cười nói.

”Nhưng cái này là tâm ý của Hoàng thượng, muội muội cũng không dám làm loại chuyện này.” Vương Uyển cười trả lời, cũng không cho là thật: “Chỉ là nếu tỷ tỷ đồng ý cho muội ra ngoài đi dạo một chút, thì muội muội còn vui hơn là nhận được một cuộn vải như thế này.”

Mặc dù tính tình Vương Uyển yên tĩnh, cũng rất nghe lời không ra Ý Trúc hiên, suy cho cùng thì cũng vẫn là nữ tử trẻ tuổi, trong nhà mấy tháng cũng là có chút buồn bức rồi.

”Được.” Hiên nhiên là Chung Linh cũng nghĩ tới điểm này: “Vậy thì bản cung đi cùng muội muội là được rồi.”

”Nếu vậy thì làm phiền tỷ tỷ rồi.” Vương Uyển cũng không từ chối, có đại hồng nhân bên người Hoàng thượng đi cùng thì những thứ không có mắt kia cũng tự nhiên phải lui ba phần, dù sao cũng không thể đắc tội.

Tần ma ma nghe chủ tử nhà mình nói thì quay người lại, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ. Suy cho cùng cũng không phải một mình chủ tử đi ra ngoài, bên ngoài còn có thể một người hoài đứa nhỏ của Hoàng thượng, cho nên chuyện gì không phải chuẩn bị cho chu đáo.

Đã chạng vạng, ánh nắng mặt trời không quá gay gắt, cũng là thời gian thích hợp để ra cửa.

Uyển phượng nghi lâu ngày không ra ngoài chỉ cảm thấy hô hấp ở bên ngoài dễ hơn là ở trong Ý Trúc hiên.

”Bây giờ xem ra, bản cung thật sự là làm muội muội ngọt ngào rồi.” Chung Linh cười nhìn biểu cảm vui sướng của đối phương. “Nếu đã như vậy, về sau

nếu muội muội muốn đi dạo một chút thì cứ phải nha đầu đến nói cho bản cung, bản cung sẽ an bài thay muội.”

“Đa tạ tỷ tỷ.” Vương Uyển cười đáp ứng, Nhạc phi nương nương thật kỳ lạ, càng ngày càng thật sự đối tốt với nàng ta.

“Mệt không? Đến đình phía trước nghỉ một lát đi.” Chung Linh ân cần hỏi han, cho dù mới đi một đoạn không xa, dọc đường đi cũng rất chậm, nhưng dù sao đối phương cũng là thai phụ, phải cẩn thận chăm sóc.

“Cũng được.” Vương Uyển cười đáp, mặc dù không quá mệt, nhưng nếu Nhạc phi nương nương có ý tốt, thì nàng ta cũng sẽ nhận.

Thái giám đi sau hai người đã sớm dọn dẹp xong đình nghỉ mát, trái đậm mềm, bày biện xong đồ ăn vặt cùng hoa quả. Hai người cứ ngồi như vậy, nói chuyện phiếm câu có câu không.

“Sao thế?” Thấy Vân Nhi lộ vẻ mặt khó khăn đi về phía Tần ma ma, Chung Linh mới hỏi.

“Hồi nương nương, là Chung tiểu chủ ở bên kia, bảo là muốn qua đây thỉnh an nương nương.” Vân Nhi nói, cũng không phải nàng không biết quan hệ giữa Chung gia và chủ tử nhà nàng, hơn nữa dường như nương nương thật sự không thích gặp Chung Lương viện, cộng thêm Uyển phương nghỉ ở đây, bởi vậy nàng mới ngăn Chung Lương viện ở ngoài, tránh làm mất không khí.

Nói đến chuyện này cũng là đặc tính của cung nữ, bởi vì chủ tử nhà mình được sủng ái nên cũng có chút bắt đầu không coi ai ra gì.

“Nàng ta là chủ tử, muốn tới thỉnh an bản cung, làm sao ngươi có thể ngăn cản?” Chung Linh thân nhiên nhìn nàng một cái, khiến Vân Nhi thậm cả kinh trong lòng, khom người cáo lui, mời Chung Lương viện vào.

Cho dù hiện tại Chung Linh được sủng ái, nha hoàn dưới tay nàng có làm loại chuyện như thế này thì cũng không ai dám nói gì. Nhưng các nàng không nói không có nghĩ là không nhớ kỹ. Bị những người đó nhớ thương cũng không phải là chuyện khiến người ta cảm thấy vui mừng.

“Chung tiểu chủ, nương nương mời ngài qua.” Vân Nhi tới trước mặt Chung Uyển cúi đầu.

Chung Uyển hừ lạnh một tiếng, vốn nhận thấy trong đình có người, nàng ta muốn tránh đi, nhưng đứng lúc lại nhận ra người kia là cung nữ bên người Chung Linh, nên nàng ta mới muốn qua bên này. Nhưng cung nữ này lại dám ngăn cản nàng ta.

“Thế nào, chủ tử nhà ngươi cho người đến mời rồi sao? Không phải nói không để cho người không liên quan tới gần sao?” Chung Uyển có chút cay nghiệt nói.

“Chung tiểu chủ tha mạng, là nô tỳ nói lỡ lời.” Vân Nhi không nói hai lời lập tức quỳ xuống, nàng biết trước đó bản thân nói lỡ lời, nương nương không biết thì thôi, nhưng nhìn sắc mặt vừa rồi của nương nương thì rõ ràng là không vui với hành vi cáo mượn oai hùm của bản thân.

Cố kị thân mình, Chung Uyển cũng lười so đo với một cung nữ, Chung Uyển đi qua Vân Nhi, đi về phía đình nghỉ mát.

Rất ra đã thấy Chung Linh mặc váy mai hoa bách thủy rũ xuống đất, đuôi váy dài, ngay cả cách ăn mặc cũng thể hiện phi vị, ngay cả Uyển Phương nghỉ bên cạnh nàng cũng mặc y phục yên la điểm hoa, rõ ràng là hơn váy tơ xanh tím trên người mình đến vài bậc.

Mà thứ cơ bản nhất như y phục cũng thể hiện sự khác biệt về cấp bậc phân vị của các nàng.

Áp chế cảm giác không cam lòng trong lòng, Chung Uyển tiến lên hành lễ.

“Còn không mau đỡ chủ tử của các người, nếu va phải thì ai có thể đảm đương nổi.” Chung Linh lạnh nhạt nhìn tỷ tỷ của mình: “Lương viện mau ngồi đi.”

Cung nữ ở bên cạnh cũng nhanh chóng trái đậm.

Nhìn bụng Uyển phương nghỉ đã có thể thấy được hình dạng, trong mắt Chung Uyển thoáng hiện một chút ghen tị, ngẩng đầu lên lại bắt đầu nói cười duyên dáng.

“Muội muội chỉ ra ngoài đi một chút, không ngờ lại gặp hai vị tỷ tỷ, bình thường đã không gặp, cho nên thế nào cũng phải đi lên hành lễ, các tỷ tỷ sẽ không trách muội đường đột chứ?”

Thấy Chung Linh không nói chuyện, Uyển Phương nghỉ liền tiếp lời: “Muội muội nói gì vậy, mọi người đều là nữ nhân của Hoàng thượng, là tỷ muội, gặp nhau thì tự nhiên là phải trò chuyện dùng nhau rồi.”

Vuốt bụng còn chưa lộ của mình, Chung Uyển mang theo vẻ hâm mộ nhìn Vương Uyển: “Thật hâm mộ tỷ tỷ, tương lai đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ là trưởng tử, phần phúc khí này, muội muội thật sự cảm thấy hâm mộ.”

Điểm này hiển nhiên cũng là điều trong tâm khảm của Uyển phương nghỉ, nàng ta cũng cười trả lời: “Đa tạ lời chúc của muội muội, tỷ cũng chúc muội muội có thể sinh ra hoàng tử, đến lúc đó cũng có người làm bạn.”

“Đúng rồi, không phải thời gian trước muội muội bị phỏng sao, bây giờ đã ổn chưa?” Mặc dù nàng ta thích mấy câu vừa rồi của Chung Lương viện, nhưng nàng ta vẫn chưa quên người này cũng đang mang thai đứa nhỏ đâu, bởi vậy mới nói sang chuyện khác.

”Tỷ tỷ nhìn xem” Nói tới đây, dường như Chung Uyển có chút vui sướng, vươn tay ra, cổ tay trắng sáng, không chút tỷ vết.

”Đúng là không lưu lại chút sẹo nào, muội muội dùng gì vậy?” Uyển Phương nghi có chút giật mình hỏi.

”Quý phi nương nương tặng nô tỳ hai lọ thực cao, quả nhiên hiệu quả vô cùng tốt, chẳng những có tác dụng trừ sẹo, mà ngay cả làn da cũng tốt lên không ít.” Nói tới đây, Chung Uyển cố ý dừng lại: “Quý phi nương nương không hổ là người thống trị hậu cung, có thứ tốt tuyệt đối không độc chiếm, còn biết ban cho lục cung, thảo nào Hoàng thượng yên tâm giao lục cung cho nàng ấy quản lý.”

Thời điểm nói đến thực cao, Chung Linh cũng không nhìn nàng ta thêm một chút, nhưng nghe đến đoạn sau lại cười rộ lên, đây còn không phải chỉ cây dầu mắng cây hèo, nói nàng độc chiếm Hoàng thượng cùng độc chiếm cả cuộn vải tuyết tơ tằm dùng một mình sao?

”Ta nói thảo nào thấy khí sắc của muội muội tốt hơn lúc trước rất nhiều, thì ra là trong họa được phúc, thứ tốt như vậy cũng dành cho muội.” Nghe ra có chút không đúng, Uyển phương nghi vội vàng hòa giải.

”Nương nương, Hoàng thượng phái người triệu nương nương đến Dưỡng Tâm điện.” Giờ phút này âm thanh không lớn không nhỏ của Lâm di bỗng vang lên, khiến Chung Uyển không nhịn được đổi sắc mặt.

”Uyển Phương nghi, bản cung đưa muội về trước, sau đó mới đi gặp Hoàng thượng.” Liếc Chung Uyển một cái, Chung Linh tiếp tục không mặn không nhạt nói: “Dù sao đứa nhỏ trong bụng muội cũng không phải tự dung mà có chút tôn quý, cũng không thể làm sai chuyện gì.”

”Nương nương đặt ý chỉ của Hoàng thượng sang một bên sao?” Chung Uyển thiếu kiên nhẫn, đứng lên nói, muốn gán tội danh bất kính cho nàng.

”Hoàng thượng sớm nói với bản cung, để bản cung xem trọng thân mình của Uyển Phương nghi, chuyện gì cũng đặt ra phía sau.” Nói xong lại thản nhiên nhìn nàng ta một cái, giống như đang cười nhạo nàng ta không biết tự lượng sức mình.

”Chẳng lẽ đưa Uyển phương nghi hồi cung còn quan trọng hơn ý chỉ của Hoàng thượng sao?” Khó có dịp Chung Uyển cười tươi như vậy.

”Lâm di, Hoàng thượng có nói muốn ta qua ngay không?” Lâm di nhớ lại lời nói của Thái giám truyền ý chỉ, cũng không có nói là phải qua ngay.

”Không phải rõ rồi sao, chính là bất cứ lúc nào cũng được, vẫn còn thời gian trang điểm, thay y phục, bản cung dùng thời gian này chiếu cố đứa nhỏ của Hoàng thượng, chẳng lẽ sai rồi?” Chung Linh đưa mắt nhìn nàng: “Trang điểm cũng phải nhìn xem Hoàng thượng có nề mặt chịu nhìn một cái hay không.”

Người không đánh ta ta không đánh người, là do người chủ động đến trêu chọc ta, ta không đánh trở lại thì chẳng phải là có lỗi với danh hào sủng phi sao.

”Uyển muội muội, đi thôi, lát nữa bản cung còn phải đi thỉnh tội đây.”

Uyển Phương nghi không dám nhiều lời, chỉ là nhìn thoáng qua Chung Uyển, thờ dài, lúc trước nàng ta mới tiến cung cũng có gặp qua, cũng không phải là đáng về lỗi mắng, không biết đúng mực như vậy. Đại khái là trong cung chịu đựng ánh mắt của người khác khiến nàng ta tức giận, có chút không cam lòng thôi.

Cùng là người trong cung, làm sao nàng ta không biết nô tài trong cung luôn giảm thấp nâng cao, không được sủng ái thì tự nhiên nhận được sự xa lánh từ khắp mọi phía. Có điều đó cũng là chuyện không liên quan đến nàng ta, đồng tình nhìn Chung Uyển một cái, Uyển phương nghi rồi đi cùng Chung Linh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Editor: Bunn.

”Cũng sắp đến sinh thân của nàng rồi, đến lúc đó trăm muốn tổ chức tốt cho nàng, được không?” Sầm Mặc dịu dàng nhìn Chung Linh, cho dù gần đây hân tương đối bận, nhưng vẫn hi vọng có thể thấy bóng dáng nàng.

”Không phải Hoàng thượng còn bận chính sự sao? Không cần vì chuyện nhỏ này mà phân tâm đâu.” Chung Linh hoàn toàn không quan tâm đến cái gọi là sinh thân của bản thân kia: “Không lâu sau đó chính là Trung thu, đến lúc đó, nô tỳ sẽ coi như Trung thu yến được bày ra là để chúc mừng cho nô tỳ là được rồi.”

”Nhưng Trung thu yến, trăm định gặp vài người trúng Nhất giáp trong thi Hương, chỉ sợ đến lúc đó không thể quan tâm Linh Nhi được.” Sầm Mặc có chút do dự nói.

”Quốc sự làm trọng, nô tỳ thâm vui trong lòng là tốt rồi. Nếu Hoàng thượng thật sự sắp xếp cho nô tỳ thì không biết nô tỳ sẽ phải nghe bao nhiêu lời

chua chua của người khác đâu.”

”Linh Nhi.” Sầm Mặc có chút áy náy nhìn Chung Linh, hẳn cảm thấy điểm này, hẳn thật thẹn với nàng.

”Hoàng thượng đang nghĩ gì vậy.” Chung Linh hiểu ý cười cười: “Không nói tới những người khác trong hậu cung, chỉ riêng Quý phi, Thục phi, Hiền phi nương nương, ai cũng đứng trước nô tỳ. Cho nên những thứ đó cũng không thể trách Hoàng thượng được.”

Nói thật, Sầm Mặc là người cổ đại, có thể có loại suy nghĩ này thì nàng đã vô cùng may mắn rồi. Có lẽ Sầm Mặc không phải áy náy vì không thể làm được một đôi một thế một đôi, mà hẳn cảm thấy không thể cho Chung Linh muốn nhiều như vậy được. Nhưng thế này cũng đã là đủ rồi, không phải nam nhân nào cũng thích nữ nhân xoay xung quanh, làm một Hoàng đế của một quốc gia, gánh nặng của Sầm Mặc sẽ tương đương với trách nhiệm.

Mà nàng, không còn chỉ là một viên chức bình thường trong kiếp trước, mà bây giờ đã là phi tử của Hoàng thượng, nàng chỉ có thể chấp nhận. Chỉ cần có thể Sầm Mặc đối xử với nàng trước sau như một thì nàng cũng thỏa mãn rồi. Đương nhiên đây cũng chỉ là bất đắc dĩ trong bất đắc dĩ, hoàn cảnh như thế này, Chung Linh cũng chỉ có thể tự thôi miên mình.

Sầm Mặc cũng không cần nhiều lời nữa, thông cảm Chung Linh dành cho hắn, tự nhiên hắn sẽ để ở trong lòng.

Ngày hôm đó qua đi, công việc của Sầm Mặc càng thêm lu bù, trong một tháng thì có nửa tháng không triệu phi tần thị tẩm, những ngày còn lại thì chia cho những được từ cấp Tần trở lên, có điều thời gian lâu nhất tự nhiên là Chung Linh cùng Vân Quý phi, mặc dù những người khác không cam lòng, nhưng cũng không dám nói gì, dù sao Hoàng thượng cũng đang vội chính sự, ai dám không có mắt đựng vào như vậy.

Còn có mấy ngày nữa là Trung thu yến Hoàng thượng chờ mong đã lâu và Quỳnh Lâm yến Hoàng thượng ban cho Trạng Nguyên sẽ đến. Đương nhiên, mục đích của Hoàng thượng không chỉ là ban thưởng yến. Hẳn muốn nhân cơ hội này, nhìn xem rốt cuộc mười người trúng Nhất giáp là người như thế nào.

Mặc dù có tài năng, nhưng phẩm hạnh cụ thể như thế nào thì phải xem rồi mới nói.

Lần yến hội này, chẳng những Hoàng thượng coi trọng, mà ngay cả tần phi trong hậu cung cũng cực kỳ coi trọng, bởi vì ngày ấy, Hoàng thượng sẽ đặt vài người trong vị trí phi tử đi tham dự. Mà vị trí phi tử, nếu có thể may mắn ngồi cạnh Hoàng thượng thì điều này không thể nghi ngờ chính là biểu hiện cho mọi người rằng người đó chính là người được Hoàng thượng sủng ái nhất.

Thoạt nhìn thì dường như có rất nhiều người tham dự yến hội, nhưng người trong hậu cung của Sầm Mặc không có nhiều, cộng thêm chức cao lại càng ít, bởi vậy đếm xuống dưới, ngày ấy tham dự chỉ có bốn người Vân Quý Phi, Thục Phi, Hiền Phi, cùng Nhạc phi.

Trước đó nhiều ngày, nhóm phi tử được khâm điểm phải tham dự, đều đang chuẩn bị những vật dụng hôm đó mình cần sử dụng. Nếu ở đó có biểu hiện tốt, thì chẳng những sẽ có thanh danh tốt trong miệng các đại thần mà nếu được Hoàng thượng cảm thấy mặt mũi sáng sủa, thì những thứ được ban cho tự nhiên cũng sẽ không thiếu.

Hơn nữa trong tâm nữ tử trong hậu cung làm gì có ai là không tranh cười háo thắng, các nàng cũng không muốn để người khác so sánh kém người khác.

Buổi tối tiến hành Quỳnh Lâm yến, cho nên phi tần hậu cung có rất nhiều thời gian trang điểm.

”Nương nương, không uổng công nô tỳ luyện tập nhiều ngày, bây giờ có đất dụng võ rồi.” Tường Nhi vui vẻ nói, sau lần Chung Linh dùng son môi điểm ấn ký trên trán ấy, lúc không có việc gì thì Tường Nhi đều cầm bút luyện trên giấy, chỉ là Chung Linh luôn nói quá mức rêu rao, cho nên luôn không để cho nàng ấy động thủ.

”Trong này ngươi trộn những gì? Rõ ràng màu sắc có sáng hơn rất nhiều.” Chung Linh cúi đầu, nhìn lướt qua hòm đặt trên bàn, trên trong có chất cao tinh tế, hiển nhiên không phải là son nàng tiện tay dùng lúc trước.

”Hồi nương nương, nô tỳ dùng son tốt nhất, cộng thêm chu sa thượng đẳng trộn lẫn với nhau. Nô tỳ thí nghiệm thật nhiều lần mới có thể tạo ra tỉ lệ như vậy, màu sắc rõ ràng hơn, thời gian giữ cũng lâu hơn.” Tường Nhi trả lời.

”Ngươi là người thông minh.” Chung Linh mỉm cười, để nàng ấy tiếp tục vẽ trên trán.

”Nương nương muốn chải kiểu tóc gì?” Tường Nhi biết chủ tử nhà mình cũng là người có chủ kiến về phương diện ăn mặc trang điểm cho nên lần nào cũng hỏi trước.

Trầm ngâm một chút, Chung Linh mới đưa ra chọn lựa cuối cùng: “Hay là chải kiểu như ý búi cao rộng mà lần trước ngươi nói đi. Tên cũng được, mà kiểu cách cũng đoan trang.”

”Nhưng lại quá mức đoan trang, có phải sẽ che đậy dung mạo của chủ tử không?” Tường Nhi có chút do dự.

”Ngươi cho là ở hậu cung này ai có thể được phép lấn qua tư sắc của Vân Quý phi?” Chung Linh cười nói: “Đêm nay tất nhiên là nàng ta sẽ điểm áp quần phương, làm gì có chuyện lấy khuyết điểm của mình ra để so đo với sở trường của người khác.”

Vân Quý phi bị nàng đè ép lâu như vậy mà vẫn không có cách nào phải kháng, đêm nay nhất định sẽ tìm cách tỏ rõ bản lĩnh.

”Nương nương, đây là y phục lúc trước nương nương lựa chọn.” Lúc này Vân Nhi dẫn theo mấy nha hoàn, trong tay đều nâng một bộ y phục.

Đảo mắt qua từng bộ, Chung Linh nâng tay chỉ vào một bộ, đó là bộ váy gấm tứ xuyên hoa văn hoa mẫu đơn có khuy áo vàng, từ trong tới ngoài đều giống nhau, chỉ có lớp lót là màu trắng ngà ửng sáng. Mặc dù màu trắng tương đương với màu dùng cho tang sự ở Tử Thần, nhưng hoa văn phản chiếu ánh sáng trắng ngà cũng vô cùng trân quý, tượng trưng cho vẻ đẹp quý giá.

Vân Nhi hiểu rõ, nương nương không lựa chọn váy đuôi dài thể hiện phong tình mà lại chọn y phục tương đối đoan trang cũng là vì tránh Vân Quý phi.

”Lấy ngọc bội Như ý của ta ra.” Thời điểm Chung Linh phân phó, Vân Nhi đã đặt ngọc Như ý sang bên cạnh, chính là ngọc mà lúc trước Sầm Mặc đưa cho nàng. Chung Linh đã sớm sai người làm một cái túi lưới để đựng nó, người trong Vân Tường cung đều biết nó có ngụ ý phi phạm, bây giờ cũng chính là vật yêu thích của nương nương.

Vân Nhi lại tiếp tục đeo vòng tay trước đó đã chuẩn bị xong cho Chung Linh, đầu tiên đeo một vòng ngọc trắng ngà dương chi đơn thuần, sau đó lại đeo thêm một vòng tay màu đỏ thắm có thể tôn lên màu da của nàng. Tay khi còn đeo hai chiếc nhẫn khảm mã não tinh xảo, hoa lệ.

Trên tai cố ý đeo hoa tai Hoàng thượng ban thưởng, trên hoa tai màu trắng giọt lệ thật dài hình hoa, cùng kiểu với nho nhỏ chạm rồng trên vòng ngọc Dương chi, mà trên khuyên tai ngọc còn có khảm một đá quý đỏ sậm nhỏ.

”Da nương nương trắng như tuyết, hoa tai này chẳng những không làm giảm khí sắc mà còn tăng nó lên bội phần.” Tường Nhi nói thật lòng, nàng suốt ngày ở trong cung không làm gì, gió thổi không đến, mưa rơi không tới, hơn nữa mỗi ngày đều có chuyên gia chăm sóc khuôn mặt của nàng, nếu đường không tốt mới là kỳ lạ đấy.

”Nương nương, trang sức đã được chưa ạ?” Tường Nhi ở bên cạnh nói, trên đầu Chung Linh chỉ dùng trâm cài, trâm trụ, quá mức trắng trong thuần khiết rồi.

”Mang cái trâm khắc kim điệp hoa thặng kia của bản cung ra đây.” Hoa thặng là vật chuyên dụng trong cung, chỉ có từ phi tử trở lên mới có khả năng sử dụng, dùng làm đồ trang sức đơn giản, cách sử dụng là từ đỉnh đầu chéch xuống dưới, từ trán hướng lên trên.

Vật phẩm trang sức cũng phải tránh quá mức hoa lệ, vượt ra ngoài quy cách của phi tử, mà trâm phượng thì không cần nghĩ, vì những vật có phượng thì chỉ có Hoàng quý phi và Hoàng hậu mới có thể dùng.

Tường Nhi nhìn, lấy trâm hãm châu tử yến từ bên trong ra, cắm bên tóc mai của Chung Linh. Màu tím là biểu tượng cho Tử thần, cho nên cũng có ngụ ý vô cùng tốt đẹp, hơn nữa thuốc màu tím cũng rất khó điều chế, cho nên cây trâm này tự nhiên cũng là một trong những vật hiếm lạ Hoàng thượng ban cho nàng, toàn bộ từ yến lung linh này vừa vặn được chạm từ một khối ngọc màu tím, màu sắc đơn giản không khiến người khác chú ý, nhưng ai thấy đều biết là nó có giá trị.

Lúc Tường Nhi định thêm một chiếc trâm hoa thì Chung Linh mới lên tiếng ngăn cản.

”Được rồi, nhìn xem cách ăn mặc của bản cung có chỗ nào không ổn không?” Chung Linh đứng lên.

Vân Nhi Tường Nhi cẩn thận nhìn, nhìn xem có chỗ nào không đủ đoan trang, cũng nhìn xem trên người có đồ trang sức nào vượt qua quy cách của phi tử không, chuyện này nếu rơi vào trong mắt người khác thì nhất định sẽ bị rêu rao. Hơn nữa trong Quỳnh Lâm yến có một đồng người tự xưng là văn nhân thanh cao, thích nhất là bắt nhược điểm của người khác, vì vậy, nhược điểm ngàn vạn lần không thể rơi vào trong tay bọn họ, nếu không danh tiếng hỏng rồi.

Về lý thuyết, phi tử không được dùng nhưng vật phẩm vượt qua phẩm cấp của bản thân, nhưng Chung Linh được Hoàng thượng sủng ái lại khác, những thứ Hoàng thượng ban cho, từng món từng món đều là đồ tốt, nhưng có vài thứ bây giờ lại không thể sử dụng.

”Nương nương, không có chỗ nào không ổn rồi.” Cẩn thận kiểm tra mấy lần, hai nha hoàn gật đầu xác nhận.

”Có điều nương nương bây giờ trưởng thành hơn trước kia rất nhiều.” Vân Nhi che miệng cười nói, lúc được phong phi trước kia, cho dù Chung Linh có ý trang điểm thành thực, nhưng suy cho cùng thì cũng không thể so được với bây giờ, vào cung được nửa năm, chẳng những thân hình cao hơn một chút, sự trẻ con cũng giảm đi một ít, thì xen vào giữ sự hồn nhiên của thiếu nữ, cùng thành thực của thiếu phụ còn có một lại cảm giác ngây ngô kỳ lạ.

”Ngươi nghĩ nửa năm ăn cơm của nương nương nhà ngươi đều vô ích sao?” Chung Linh đánh giá bản thân trong gương từ trên xuống dưới, cho dù không quá rõ ràng, nhưng cũng khiến nàng hết sức hài lòng rồi.

Xa hoa khiêm nhường, đây mới là cảnh giới tốt nhất.

Bởi vì thân phận, cho nên Quý phi nương nương theo Hoàng thượng vào trước, nhưng lại không biết là vô tình hay cố ý mà Chung Linh lại tới trễ.

”Sao Nhạc phi muội muội còn chưa tới, không phải là quá căng thẳng cho nên nằm giờ chứ?” Đứng bên cạnh Sầm Mặc, Vân Quý phi quả nhiên là trang điểm vô cùng xinh đẹp quý phái, váy mẫu đơn mỏng dài như nước uốn lượn trên đất, áo lót cũng có màu tím nhạt, một bộ y phục như vậy cũng có

giá trị bất phẩm. Mà trang sức trên người cũng tương đối hợp quy củ, mặc dù có hoa lệ, nhưng cũng không quá, chỉ là phù hợp phụ trợ cho dung mạo của Vân Quý phi.

Nhưng các vị đại thần phía dưới tự nhiên là không dám nhìn kỹ dung mạo của nàng ta, còn các tài tử nhất giáp trẻ tuổi cũng chỉ ngẩng đầu nhìn lướt qua, sau đó cúi đầu ngay, mặc dù xinh đẹp động lòng người, nhưng suy cho cùng cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, bọn họ nhìn lâu một chút thôi cũng bị coi là vô lễ.

Sầm Mặc còn chưa nói gì, tiểu thái giám ở phía dưới liền cao giọng gọi tên: “Nhạc phi nương nương đến.”

Các vị đại thần cũng có nghe đến vị phi tử được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, bởi vậy mặc dù cúi đầu, nhưng vẫn liếc nhìn bóng dáng Nhạc phi nương nương trong truyền thuyết.

Sầm Mặc bỗng cảm thấy cánh tay được Vân Quý phi bên cạnh kéo bỗng trở nên cứng ngắc, theo ánh mắt nhìn qua, khóe miệng hắn hiện ý cười.

Quả nhiên là Linh Nhi của hắn, trang điểm này không sánh bằng vẻ đẹp của Vân Quý phi, còn hoàn toàn khác biệt với vẻ kiều diễm của Vân Quý phi, vừa tròn vừa lăm không lâu, Chung Linh còn ở giai đoạn phát triển. Gương mặt đã nhỏ hơn hồi mới tiến cung rất nhiều, khóe mắt hơn nâng lên, mũi duyên tình xảo trắng tấp, khóe môi có ý cười thần nhiên và xa cách, hơn nữa còn cố gắng trang điểm đoan trang, nhưng lại không bị giảm vẻ xinh đẹp, duyên rũ đi, mà còn có loại hơi thở giống như trích tiên.

Mà ấn ký chu sa tinh xảo trên trán, khiến nhan sắc của nàng thêm vài phần sắc thái nhân gian, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần cũng thêm vài phần mềm mại.

Các đại thần đang vụng trộm liếc Chung Linh thâm cảm khái, không hổ là đối thủ ngang tài ngang sức với Vân Quý phi ở hậu cung.

Mà lúc lực chú ý của mọi người đang bị Chung Linh hấp dẫn, không có người nhận ra được, một nam tử mặc trường bào màu tím sau khi nhìn thấy Chung Linh, trong mắt thoáng hiện vẻ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Búnn.

”Hôm nay là hội Trung Thu, trăm triệu tập các vị ái khanh vào trong cung, là hi vọng sau này mọi người có thể làm được quân thần một nhà, không phân biệt người ta, trầm ở đây, cạn trước mời các khanh.” Sầm Mặc đứng dậy bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Từ nói chuyện chuyển sang hành động, vô cùng gọn gàng.

”Ngô Hoàng vạn tuế!” Tất cả mọi người đồng thanh vạn tuế, cũng nâng ly rượu trước mặt, một ngụm uống cạn.

Chung Linh nhìn biểu hiện hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng hoặc lạnh nhạt thường ngày của Sầm Mặc, trong mắt thoáng hiện ánh sáng kỳ lạ, tầm mắt nhìn khoảnh khắc hắn uống cạn rượu trong chén không rời, Sầm Mặc như vậy, khiến tim nàng đập thành thịch, có lẽ trong lòng nàng, hắn nên khí phách tạo nhả như thế.

Sầm Mặc ngồi chính giữa đại điện, bên tay trái theo thứ tự là Vân Quý phi, Thục phi, bên tay phải là Hiền phi, Nhạc phi. Mặc dù Hoàng thượng sủng ái Nhạc phi, nhưng cũng không phá quy củ để nàng ngồi bên cạnh mình.

Sầm Mặc buông chén xuống, trong lúc vô ý chuyển tầm mắt sang bên phải, đúng lúc thấy Chung Linh đang nhìn hắn chằm chằm, không nhận được nở nụ cười. Một màn này tự nhiên rơi vào trong mắt nhóm đại thần luôn quan sát Hoàng thượng.

Kế tiếp Hoàng đế đối thoại với Tân Khoa Trạng Nguyên cùng các Tân khoa tài tử khác, Chung Linh hoàn toàn không phát hiện ra, nàng chỉ nhìn miệng Sầm Mặc lúc đóng lúc mở, nhưng trong tai lại không nghe ra bọn họ đang nói cái gì.

Trong yến hội này, mỗi lời nói, mỗi hành động của Sầm Mặc đều khiến Chung Linh nhận thức sâu sắc rằng, đôi phương không chỉ là nam tử có nội tâm yếu ớt, mà đồng thời cũng là nam tử tôn quý nhất của Từ Thần Vương triều, cho đến hôm nay, nàng mới cảm nhận được khí thế Hoàng gia.

”Muội muội sao thế, cứ nhìn chằm chằm Hoàng thượng, không biết thất lễ sao.” Hiền phi dùng áo che môi, làm bộ như là nhấp ngụm rượu trong tay.

Lúc này Chung Linh mới hồi phục tinh thần, ngượng ngừng cười cười, thu ánh mắt lại một chút, nhưng vẫn luôn nhìn về phía Sầm Mặc: “Khiến tỷ tỷ chê cười rồi, chỉ là muội muội cảm thấy Hoàng thượng hoàn toàn khác với ngày thường.”

Hiền phi nghe vậy, hiểu rõ cười: “Đại khái là ngày thường chưa bao giờ vắng vẻ muội, cũng chưa từng mặt nặng mày nhẹ với muội, những tỷ muội tiến cung trước, lúc gặp Hoàng thượng thì Hoàng thượng chính là có dáng vẻ như vậy.”

Nhớ lại lúc vừa mới tiến cung gặp Sầm Mặc, Chung Linh cũng cảm giác được trên người hắn có hơi thở lạnh băng, nhưng vài lần sau đó, Sầm Mặc liền không dùng vẻ mặt đó giao tiếp với nàng, cho nên vì thế nàng không biết lúc Hoàng thượng trở nên nghiêm túc có đáng về như vậy.

Cuối cùng cũng thu được trái tim về, ánh mắt Chung Linh rơi xuống người Hiền phi. Hôm nay Hiền phi mặc cung trang hồng nhạt hoa văn chìm, trên đầu chải búi tóc Lăng Vân, đeo khuyên tai trân châu hồng nhạt, làn da trắng nõn nà, mềm mại xinh đẹp.

Thục Phi đối diện mặc váy bách điệp phượng vĩ xanh nhạt có tay áo dài mềm mại như nước, trên đầu chải búi tóc Tường Vân, tuy không xinh đẹp bức người như Vân Quý phi, nhưng cũng có cảm giác dịu dàng như nước.

Hoàng thượng hỏi mấy câu, liền tuyên vũ cơ lên phía trước biểu diễn.

“Hoàng thượng thật sự có điểm phúc, mỹ nữ bên người đều vô cùng đặc sắc.” Nam tử ngồi bên cạnh nam tử cầm y lúc trước, tầm 18 tuổi, mày kiếm rậm, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Vân Hoa, ngồi trước mặt đều là các vị nương nương, không được vô lễ.” Cầm y nam tử nhú mày, thấp giọng trách mắng.

“Vệ huynh đừng quá mức cứng nhắc, ta chỉ nhìn thôi, cũng không động tâm tư không nên có.” Giang Văn Hoa cười haha, không để ở trong lòng.

Giang Văn Hoa là ấu tử của Đại lý tự Hồng Lư Khanh Giang Thiệu Văn, lần thi Hương này trở hết tài năng trúng Bảng Nhân, mà Cầm y nam tử Vệ Khiêm ở bên cạnh là Thám Hoa Hoàng thượng mới khám điểm, vị trí của hai người này cũng rất gần Hoàng thượng.

Trạng Nguyên chính là nhi tử thứ hai của nhà Trung Thư Lệnh, nơi này có bao nhiêu dư hương khí thì những người ở đây đều hiểu rõ trong lòng. Mặc dù Giang Văn Hoa có gia thế che chở bảo vệ, nhưng trong đó cũng không thể thiếu nỗ lực của hắn, còn về phần Vệ Khiêm, lúc trước dĩ nhiên cũng là thư sinh không có danh tiếng, cũng không có gia thế gì. Chừng hai năm trước Giang Văn Hoa vừa đứng lúc quen biết Vệ Khiêm, hắn biết rõ ràng trong bụng thân bằng hữu có bao nhiêu kinh luân.

Vì hắn thường xuyên nghe Vệ Khiêm nói chuyện, trong cuộc thi trích dẫn một vài lời trong quan điểm của hắn cho nên mới có thể xếp nhất giáp, nếu không với trình độ vốn có của hắn chỉ sợ không thể xuất hiện trong vòng nhất giáp rồi.

“Tại sao ta lại cảm thấy vị phi tử thứ hai ở bên phải Hoàng thượng có chút giống huynh nhỉ?” Sau khi vụng trộm đánh giá vài vị phi tần một lúc lâu, Giang Văn Hoa quay đầu nhìn về phía Vệ Khiêm, bỗng nhiên nói.

“Đó là Nhạc phi nương nương.” Vệ Khiêm buột miệng.

“Sao? Nhìn đáng về không để ý của Vệ huynh mà lại rõ ràng hơn ngu đệ.” Giang Văn Hoa cười haha, dùng ánh mắt bốn cọt nhìn hắn.

“Không cần cần quấy.” Vệ Khiêm có chút xấu hổ: “Vừa rồi thái giám có xưng danh, người không nghe thấy sao?”

“À...” Giang Văn Hoa nhớ mang máng giống như là thật sự có việc như vậy, nhưng vị thân bằng hữu ngày thường hoàn toàn không gần gũi sắc, vậy mà lại có vẻ quan tâm Nhạc phi nương nương.

Vệ Khiêm biết bản thân quá mức thả lỏng, nhìn thoáng qua nữ tử có dung mạo xuất sắc ngồi trên chính điện, hình như đối phương cũng đang nhìn về phía này, trong lòng nhảy dựng lên, lập tức quay đầu đi, không dám nhìn lại nữa.

Lúc này Chung Linh đang chăm chú xem ca múa, nhóm vũ cơ mặc vũ y bắt mắt, phối hợp với âm nhạc có tiết tấu, cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Nhưng ánh mắt của Chung Linh đang chăm chú xem ca múa, nhưng lại liếc mắt xuống vị trí bên dưới, nàng còn chưa từng nhìn thấy đáng về của Trạng Nguyên đó.

Có điều Trạng nguyên hiện tại có chút khác biệt với Trạng Nguyên phong lưu phóng khoáng trong suy nghĩ của Chung Linh, đáng về của hắn chẳng những bình thường, mà còn có chút béo. Chỉ là lúc giơ tay nhắc chân cũng có đầy đủ phong độ của thế gia, nàng ngẫm lại một lúc liền rõ ràng, năm mươi phần trăm là Trạng Nguyên này ở phía sau có quan hệ gì đó.

Bây giờ nàng hiểu tại sao ngày xưa lại ít Trạng Nguyên có nhiều công trạng rồi.

Lại nhìn phía dưới, băng nhãn, ừ, đáng về có chút phong lưu, đáng tiếc luôn vụng trộm nhìn phi tần, sau đó lại bị vũ cơ hấp dẫn, nếu không phải nguy trang thì người này cũng khó có thể quản lý một mặt nào đó.

Đương nhiên, đối với Hoàng đế mà nói thì có thân tử háo sắc cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, mà trái lại lại có thể thoáng yên tâm, dù sao một thân tử vô dục vô cầu sẽ khiến Hoàng thượng không có cách nào nắm trong tay.

Sau đó là Thám Hoa, dường như lúc Hoàng thượng khám điểm rất hài lòng với câu trả lời trong bài thi của hắn. Chung Linh không nhận được nhìn nhiều thêm một chút. Đáng người thư sinh, văn văn nhược nhược, cử chỉ tiến lùi có lễ, ánh mắt vừa thoáng qua người vũ cơ liền thu lại, chỉ ngẫu nhiên thấp giọng nói gì đó với người bên cạnh.

Chung Linh không kịp thu hồi ánh mắt, vừa vặn chạm phải mắt của đối phương, nàng ngẩn ra, đối phương cũng lập tức thu hồi ánh mắt.

Sao Thám Hoa này lại quen mặt như vậy? Chung Linh cảm thấy khó hiểu, bản thân đã gặp ở đâu rồi sao?

Trác Ngôn Nghi vẫn ngồi ở góc, lén quan sát mấy người Hoàng thượng bảo hấn chú ý, cơ bản hấn đều nhìn thoáng qua, không có vấn đề gì lớn, nhưng Vệ Khiêm được Hoàng thượng vừa ý nhất kia cũng khiến hấn cảm thấy nghi ngờ, tại sao hấn lại cảm thấy đáng vẻ thanh tâm quả dục kia vị thư sinh kia lại có chút giống như Nhạc phi nương nương ở trên đài như vậy? Chẳng lẽ là người của Hộ bộ Thị Lang?

Hộ bộ thị lang là phụ thân của Chung Linh và Chung Uyển, nhưng nếu hấn có một nhitử là Thám Hoa thì khẳng định sẽ không che dấu như thế, xem ra bên trong có sự tình không muốn người khác biết rồi.

Tiệc tối cũng không kéo dài quá lâu, bởi vì các đại thần còn phải về nhà đoàn tụ với người thân, vì vậy trong lúc đó, Hoàng thượng trở về trước, phi tần sẽ theo sau trở về cung của mình.

”Người Hoàng thượng vừa ý thật không tệ.” Chung Linh cười nhìn vẻ hưng trí của Sầm Mặc cười nói. Nàng cũng không trở về Văn Tường cung mà trực tiếp theo hấn đến Đường Tâm điện.

”Mặc dù trước đó Ngôn Nghi đã cho người tìm hiểu phẩm hạnh của bọn họ, nhưng trẫm vẫn muốn trực mắt nhìn thấy.” Sầm Mặc gật đầu: “Đúng là có mấy người có thể dùng.”

”Hoàng thượng vừa lòng là được rồi.” Chung Linh đi lên, khoác lấy cánh tay của hấn.

”Đêm nay trẫm nhìn thấy nàng luôn thất thần.” Sầm Mặc trêu chọc nàng: “Trước đó còn nhìn trẫm đến ngây người?”

”Bởi vì nô tỳ chưa bao giờ thấy Hoàng thượng như vậy.” Chung Linh cũng không phủ nhận: “Khí phách, phấn khởi, phóng khoáng, khiến nô tỳ không dời mắt được.”

”Vậy nàng đang nói bình thường trẫm không tốt sao?” Sầm Mặc có chút xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn bình thường như không có chuyện gì.

”Không phải.” Chung Linh lắc đầu, vờn tay ra phía trước ôm eo hấn: “Không giống như vậy, nhưng dù là như thế nào thì nô tỳ cũng đều thích.”

”Hoàng thượng, Trác đại nhân cầu kiến.” Đang lúc Sầm Mặc chuẩn bị ôm lại nàng thì Lâm Anh bỗng lên tiếng.

Do trước đó Hoàng thượng phân phó, nếu Trác đại nhân muốn tới thì phải trực tiếp thông báo, nên hấn với làm vậy, nếu không hấn cũng không muốn làm hỏng chuyện tốt của Hoàng thượng với Nhạc phi nương nương.

Chung Linh nghe vậy liền lui từ trong lòng Sầm Mặc ra, chuẩn bị tránh đến nội điện.

Sầm Mặc do dự một lát, vờn tay giữ nàng lại: “Linh Nhi cùng ta gặp Ngôn Nghi đi.”

Chung Linh sững sốt, không phải là phi tử không được gặp triều thần sao, nhưng Hoàng thượng đã nói thì nàng cũng chỉ có thể gật đầu. Sửa sang lại y phục, đoạn trang đứng sau lưng hấn.

”Thần bái kiến Hoàng thượng, Nhạc phi nương nương.” Trác Ngôn Nghi ở bên ngoài gặp được một đám thái giám cung nữ, đại khái biết là bên trong có vị nương nương nào đó ở đây, hấn đoán là Nhạc phi, nhưng lại không đoán được Hoàng thượng sẽ giữ Nhạc phi lại.

”Ngôn Nghi miễn lễ.” Sầm Mặc đứng đó không xa, vờn tay đỡ lấy: “Quan sát như thế nào?”

”Bẩm Hoàng thượng, đa phần những người khác đều không khác với trước đó nghe nhiều lắm, còn Giang Văn Hoa giống như háo sắc, nhưng cũng là giữa thô lại có tinh tế, thần nghĩ là do hấn có ý ngụy trang.”

Sầm Mặc gật gù đầu, ý bảo hấn nói tiếp.

”Về phần Thám Hoa Vệ Khiêm, mặc dù có lời đồn hấn không thường qua lại với người quyền quý, nhưng đêm nay thần quan sát, dường như hấn đã sớm quen biết Bảng nhãn rồi, cũng không khó thân cận, cậy tài khinh người.” Trác Ngôn Nghi dừng lại một chút, nhìn về phía Chung Linh.

”Cứ nói đừng ngại.” Sầm Mặc phát hiện ánh mắt của hấn, liền vẫy tay để hấn nói tiếp.

”Lúc trước thần còn không biết, nhưng bây giờ nhìn Nhạc phi nương nương, mới phát hiện dường như hấn rất giống nương nương.” Tự nhiên hấn không thể nói trước kia hấn từng qua đó lên nhìn Chung Linh.

Chung Linh nghe vậy cũng kinh ngạc, nàng đã nói Thám Hoa kia có chút quen, giống như đã nhìn ở đâu đó, nhưng lại không ngờ là nhìn giống mình, mỗi ngày đều soi gương, cũng không phải là nhìn quen mặt sao.

”Trong nhà nô tỳ không có người như vậy, hơn nữa gia phụ cũng sẽ không có con riêng ở ngoài.” Nhìn ánh mắt hỏi của Sầm Mặc, sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, Chung Linh sắc đầu phủ nhận. Về phần con riêng, nàng nghĩ phụ thân giàu tình cảm với nữ nhân kia nếu có đứa nhỏ thì khẳng định đã sớm đón vào trong nhà rồi.

”Có phải người bên nhà ngoại của nương nương không?” Trác Ngôn Nghi nói.

”Mẫu thân của ta?” Chung Linh sùng sốt, mặc dù có trí nhớ của thân thể, nhưng trí nhớ về nương của nàng lại không nhiều lắm, dù sao nương của nàng cũng qua đời sớm. “Nô tỳ cũng không biết, nhà mẹ đẻ của mẫu thân đã sớm không cho Chung gia lui tới, nô tỳ không có chút ấn tượng nào.”

”Được rồi, không ấn tượng thì không cần suy nghĩ.” Nhìn khuôn mặt có chút uất ức của Chung Linh, Sầm Mặc dịu dàng ôm vai nàng an ủi: “Tự nhiên sẽ đi tra rõ.”

”Vốn còn đang nghĩ, xuất thân của Thẩm Hoa có chút thấp, nên không biết an bài như thế nào, nhưng nếu là thân thích của ái phi thì cũng dễ làm rồi.”

”Hoàng thượng?” Chung Linh lập tức rõ ý của Hoàng thượng, nhưng nàng luôn cố gắng phôi sạch quan hệ với triều thần, nhưng nếu lần này Hoàng thượng thiết lập quan hệ giữa nàng và nhân tài hần coi trọng thì những việc nàng làm trước đó không có chút ý nghĩa nào rồi.

”Hoàng thượng, chỉ sợ với tính cách của Vệ Khiêm, sẽ không tiếp thu ý tốt của nương nương.” Trác Ngôn Nghi cũng có nghe chuyện của Vệ Khiêm.

”Vẫn là thử trước xem, trăm cảm thấy dường như hần có thay đổi, thử rồi nói, không thì dùng phương pháp khác.” Sầm Mặc gật đầu, hần biết suy nghĩ của Trác Ngôn Nghi.

Chung Linh ở bên cạnh cũng nghe ra một ít. Hoàng thượng chẳng những muốn nghĩ cách đề cao thân phận của Vệ Khiêm, có muốn dùng phương pháp để khiến đối phương chấp nhận, có thể thấy được Sầm Mặc có bao nhiêu coi trọng người này rồi.

Thôi, nếu Hoàng thượng cần, nàng sẽ coi như bán thân làm việc cho Hoàng thượng, nghĩ như vậy sẽ không vi phạm ý nguyện ban đầu của nàng.

Chỉ là rốt cuộc người tên Vệ Khiêm kia là người như thế nào cũng là việc khiến Chung Linh vô cùng tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Editor: Búnn.

Mấy ngày sau, Trác Ngôn Nghi lại tiến cung.

”Thần đã lên tìm Vệ Khiêm, không ngoài sở liệu của thần, Vệ Khiêm có chút quan hệ thân thích với Nhạc phi nương nương.” Trác Ngôn Nghi nhớ lại câu nói lúc đó của Vệ Khiêm: “Mẫu thân của Nhạc phi nương nương là tỷ tỷ của Vệ Khiêm.”

”Tỷ tỷ?” Nhưng Vệ Khiêm cũng không lớn hơn Chung Linh bao nhiêu mà.

”Là Vệ lão tiên sinh già rồi mới có con trai, nếu xét về bối phận, hần quả thật là cữu tử của Nhạc phi nương nương.” Trác Ngôn Nghi cũng có chút muốn cười: “Kỳ quái nhất chính là Vệ Khiêm lại không cự tuyệt mà lại tiếp nhận bố trí của Hoàng thượng, dựa theo tính cách của hần thì hần ghét nhất là có kiểu liên quan cá nhân như vậy, chẳng lẽ luôn là lạt mềm buộc chặt?”

”Trăm thấy Vệ Khiêm chẳng phải hạng người mua chộc danh tiếng, hần là trong đó có ẩn tình khác.” Trọng điểm Sầm Mặc quan tâm cũng không ở trong này: “Người mau chóng sắp xếp Vệ Khiêm tiến cung, đồng thời lan rộng quan hệ của hần cùng Nhạc phi nương nương ra ngoài.”

”Vâng.” Các phi tử khác đều là mượn lực lượng nhà mẹ đẻ, duy chỉ có Nhạc phi nương nương là kỳ lạ, Hoàng thượng lại muốn mượn danh nghĩa của nàng để lót đường cho Vệ Khiêm.

Có điều người sáng suốt đều biết Hoàng thượng muốn trọng dụng Vệ Khiêm, dùng danh nghĩa Nhạc phi nương nương chỉ là để ngăn miệng của Cự thần thôi.

”Ta nói Vệ huynh, huynh thật sự không thú vị, thậm chí ngay cả ta cũng không nói.” Giang Văn Hoa cười, đỡ cánh tay Vệ Khiêm lên bả vai.

Vệ Khiêm né một chút, nhưng không né hẳn, đành phải tùy hần, lạnh nhạt nhìn hần một cái: “Nói gì cho người.”

Giang Văn Hoa không thêm đề ý thái độ của hần, lâu như vậy, hần cũng đã sớm quen với tính tình ngoài lạnh trong nóng của thân bằng hữu: “Còn có chuyện gì, tự nhiên là chuyện quan hệ giữa người và Nhạc phi nương nương rồi. Như vậy tính xuống, Vệ huynh dĩ nhiên là thân thích của Hoàng thượng rồi.” Hần cố ý biểu hiện vẻ sợ hãi trên mặt.

”Gần đây danh tiếng của Nhạc phi nương nương ở kinh thành cũng là vô cùng ồn ào huynh nào, tiểu cữu cữu của nương nương là huynh bây giờ cũng là

tâm phúc, sau này tiểu đệ phải ôm đùi Vệ huynh, Vệ huynh ngàn vạn lần không thể bỏ lại tiểu đệ đó.” Giang Văn Hoa thấy Vệ Khiêm không nhìn hấn cái nào, tiến lại cọ qua cọ lại.

Cuối cùng Vệ Khiêm bị hấn cọ đến không chịu nổi, hung hăng trợn mắt nhìn hấn, lúc này hấn mới thu liễm lại một chút.

”Có điều ta vốn cho rằng Vệ huynh sẽ không nhận.” Thần sắc của Giang Văn Hoa bỗng trở lên nghiêm túc, lúc trước Vệ Khiêm biết hấn là nhi tử của nhà Đại Lý tự Hồng Lư khanh cũng không biến sắc, vẫn là do bản thân kiên trì không ngừng, không biết qua bao lâu, Vệ Khiêm mới miễn cưỡng tiếp nhận hấn. Nói chung cũng chỉ vì hấn là nhi tử của nhà Đại Lý tự Hồng Lư khanh.

Nhưng lần này vào lúc Hoàng thượng phơi bày quan hệ giữa hấn và Nhạc phi nương nương, người sáng suốt đều biết Hoàng thượng đang lót đường cho hấn, những người không biết thì hoặc là ghen tị, đều nói hấn đang mua chuộc danh tiếng, nhưng đương sự lại lạnh nhạt chẳng thêm quan tâm.

Nói Vệ Khiêm mua chuộc danh tiếng, Giang Văn Hoa hấn là người đầu tiên không tin, nhưng hiển nhiên là Vệ Khiêm cũng ngầm đồng ý chuyện này, cũng khiến hấn cảm thấy khó hiểu, đương nhiên chuyện này có ích không có hại.

”Có lẽ ta vốn là người như vậy thì sao?” Vệ Khiêm bỗng nhiên mở miệng.

Giang Văn Hoa sừng sốt, lập tức cười haha, cũng không đáp lại.

Vệ Khiêm thấy hấn phản ứng như thế, không khỏi có chút xấu hổ, bước nhanh ra khỏi cạnh hấn, nhưng trong lòng lại xẹt qua một dòng nước ấm áp.

”Thần bái kiến Hoàng thượng, Nhạc phi nương nương. Ngô hoàng vạn tuế, nương nương Thiên tuế.” Vệ Khiêm hướng về phía hai người trước mặt, hành đại lễ.

”Ái khanh đứng lên đi.” Đợi Vệ Khiêm hành lễ xong, Sầm Mặc mới tiến lên nâng hấn dậy. Hiện tại Vệ Khiêm đã là Chính Thất phẩm Hàn lâm viện Biên tu, giống với Giang Văn Hoa.

Bảng Nhãn và Thám Hoa cùng một loại chức vị, mấu chốt ở phía sau.

”Quan điểm ái khanh đưa ra trong đề thi vô cùng sâu sắc, hơn nữa có sự giải thích bất phàm với thời cuộc hiện nay, về phương diện sách luận cũng cùng trăm không mưu mà hợp, nghĩ đến nguyện vọng của trăm, Trắc đại nhân cũng đã nói với người.”

”Thần tạ Hoàng thượng ưu ái, vì thần tự nhiên sẽ tận trung vì Hoàng thượng.” Vẫn đáng vẻ thần nhiên như trước, Vệ Khiêm cung kính hồi đáp.

Sầm Mặc vừa lòng gật đầu, khẩu khí dần ôn hòa: “Ái khanh cũng không cần khách khí, người cũng là tiểu cữu ái phi của trăm, hai người các người hấn là lâu rồi chưa gặp, không cần xa lạ như vậy.”

Vệ Khiêm nghe vậy mới hơi ngẩng đầu, nhìn mỹ nhân mặc cung trang đang dùng ánh mắt tò mò hỏi bản thân.

”Vi thần bái kiến Nhạc phi nương nương” Vệ Khiêm lại hành lễ.

”Tiểu cữu mau đứng lên.” Chung Linh vội vàng giúp hấn, từ 'tiểu cữu' này khiến nàng hết sức khó xử, vì thoát nhìn Vệ Khiêm cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu: “Lần trước có nghe Trắc đại nhân nhắc tới tiểu cữu với Linh Nhi là có chút giống Linh Nhi, khiến Linh Nhi vô cùng tò mò.”

Nàng tự xưng là Linh Nhi, không phải là bản cung, hiển nhiên là vì Sầm Mặc cố ý làm quan hệ gần hơn.

”Đúng là có chút giống nhau.” Sầm Mặc đánh giá khuôn mặt của hai người: “Lại có chút không giống lắm.”

Cho dù ngũ quan có chút tương tự, nhưng thoát nhìn Vệ Khiêm có thêm một chút lạnh lùng, hơn nữa hoàn toàn khác với vẻ kiều mị của Chung Linh, khuôn mặt của hấn hiển nhiên là có chút góc cạnh, nhưng đối với nam tử mà nói thì đã là phong lưu khoái hoạt khó có được rồi.

”Nô tỳ thấy, khí chất của cậu hoàn toàn khác biệt với người cùng tuổi, thoát nhìn trầm ổn hơn một chút.”

”Đa tạ nương nương.” Vệ Khiêm đứng mực chấp tay tạ ơn.

”Không biết tiểu cữu đã có hôn phối chưa?” Chung Linh hỏi tiếp một câu, đây là ý tứ của Hoàng thượng.

”Chưa lập nghiệp, không dám thành gia.”

Chung Linh không tiếp tục hỏi tới nữa mà bắt đầu tán gẫu vài chuyện hời hợt với hấn, không biết vì sao, dường như vị tiểu cữu này luôn không dám nhìn nàng. Bởi vì nàng là nữ nhân của Hoàng thượng? Nhưng nếu Hoàng thượng đã để hấn gặp mình thì chứng tỏ là không để ý rồi. Nhìn hấn cũng không phải người cổ hủ như vậy mà.

Sau đó Sầm Mặc lại hàn huyên với hấn một chút chuyện chiều chính rồi cho hấn lui xuống.

”Linh Nhi thấy hấn như thế nào?”

”Hoàng thượng đã vô cùng hài lòng với hân, chẳng lẽ nô tỳ lại nói hân không tốt ư?” Chung Linh cười nói: “Chẳng qua nhìn biểu hiện hôm nay của hân thì hân trầm ổn hơn bạn cùng lứa rất nhiều, hân là người thích hợp.”

”Trẫm cũng nghĩ như vậy, chỉ là hôn sự của hân, trong lòng trẫm của tính toán.”

”Hoàng thượng muốn tứ hôn?” Chung Linh có chút kinh ngạc nhìn hân: “Nhưng hân có đồng ý không? Thoạt nhìn tiểu cữu là người có chủ kiến.” Mặc dù Hoàng thượng tứ hôn hân không thể không đáp ứng, nhưng vẫn có suy nghĩ riêng của bản thân.

”Bây giờ hân có thể đáp ứng sắp xếp của trẫm, chứng tỏ hân là người biết thời thế, hôn nhân đại sự, trẫm sẽ lựa chọn cẩn thận.” Sầm Mặc trầm ngâm nói.

Chung Linh gật gù đầu, xử lý việc này, cũng không phải là chuyên môn của nàng, tự nhiên sẽ không có ý kiến gì.

”Lại nói, lần này Phiêu kỵ tướng quân khai hoàn hồi triều, cũng âm thầm nói với trẫm là muốn gặp nàng.” Sầm Mặc lại nghĩ tới một chuyện.

”Gặp nô tỳ?” Chung Linh cười khanh khách, sao nàng lại cảm thấy bản thân biến thành một miếng mồi ngon, ai cũng muốn nhắc quan hệ với nàng. Phiêu kỵ tướng quân nàng biết, cũng là người của Hoàng thượng, vì chuyện Hoàng thượng đăng cơ cũng bỏ ra không ít sức lực.

”Nếu Linh Nhi không muốn gặp sẽ không gặp.” Sầm Mặc nói, cho dù coi như Phiêu kỵ tướng quân quyền cao chức trọng, nhưng loại chuyện muốn gặp phi tử của Hoàng thượng này vốn không có cách gì có thể nói nổi, cự tuyệt cũng là dễ hiểu.

”Nô tỳ cảm thấy gặp cũng được, nô tỳ chưa bao giờ tiếp xúc với Phiêu kỵ tướng quân, nghĩ đến hân gặp nô tỳ cũng là có chuyện gì rồi.” Thật ra Chung Linh cũng không dám chắc chắn.

”Ừ, theo ý nàng.” Sầm Mặc thở ra một hơi: “Kết thúc thi Hương, trẫm thoải mái không ít.”

Vươn tay kéo Chung Linh gần mình, vô cùng thân thiết ôm nàng: “Có phải lâu rồi trẫm chưa đến chỗ ái phi rồi không, ái phi có nhớ trẫm không?”

Chung Linh đỏ mặt, mỗi lần Sầm Mặc gọi nàng là ái phi thì cũng là lúc đang cố ý trêu chọc nàng.

”Nô tỳ cũng không rảnh nhớ Hoàng thượng, mỗi ngày nô tỳ đều đến chỗ Uyển muội muội, bận rộn vô cùng.”

”Vậy sao?” Sầm Mặc cười, không thêm đề ý, cúi đầu ngăn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của nàng.

”Gần đây thanh danh của tỷ tỷ truyền rất xa nha.” Bây giờ Uyển Phương nghi đã mang thai sáu tháng, người cùng đã nặng nề, thái y nói không thể dưỡng một mặt, cho nên Chung Linh thường xuyên đến đưa nàng ra ngoài đi dạo một chút: “Lúc trung thu yến, nương nương đúng là đã đẩy Quý phi nương nương xuống một chút rồi.”

”Bản cung nào có lợi hại như vậy, chẳng qua tiểu cữu của bản cung được Hoàng thượng nhìn trúng cho nên mấy người đó mới nói như vậy.” Chung Linh mỉm cười không cho đó là việc quan trọng.

”Lại nói tỷ tỷ cũng là người có phúc khí, chẳng những bản thân được Hoàng thượng sủng ái, mà ngay cả tiểu cữu cũng được Hoàng thượng coi trọng.”

”Muội muội nói như vậy sai rồi, tiểu cữu được Hoàng thượng coi trọng không có một chút liên quan tới bản cung, sau trung thu yến bản cung mới biết người đó là tiểu cữu. Thâm Hoa là do Hoàng thượng khâm điểm.” Chung Linh nghiêm mặt, nàng mơ hồ biết được Vệ Khiêm bị người khác nói là bảm vậy, lúc trước Hoàng thượng cũng vì điều này mà mất không ít tâm tư.

”Muội muội nói lỡ lời, tỷ tỷ đừng trách.” Uyển phương nghi lập tức xin lỗi.

Chung Linh còn chưa kịp nói gì, nhìn thấy phía trước có một đám cung nữ thái giám đi tới.

”Nương nương, là Chung Lương viện.” Vân Nhi ở bên cạnh nhắc nhở.

”Sao lại đụng phải rồi?” Chung Linh có chút không vui nói, tuy rằng lần gặp trước cách bây giờ khoảng ba tháng, sau đó Vân Quý phi lại lấy danh nghĩa hoàng tử làm trọng, khiến Hoàng thượng đến Phương Tập hiền vài lần, còn ban cho không ít thứ, dường như nàng ta lại bắt đầu linh hoạt trở lại rồi.

”Tần thiếp bái kiến hai vị tỷ tỷ, thân mình muội muội không tiện, Hoàng thượng đã miễn cấp bậc lễ nghi cho muội muội, mong hai vị tỷ tỷ thứ lỗi.” Sắc mặt Chung Uyển tốt hơn mấy tháng trước rất nhiều.

Chung Linh thầm oán, rốt cuộc Sầm Mặc an ủi nàng ta bao nhiêu mà có thể khiến nàng ta đứng trước mặt mình vui vẻ như vậy.

”Đã là ý chỉ của Hoàng thượng thì Chung Lương viện cũng không cần đa lễ, bản cung cùng Uyển phương nghi còn có việc, không thể cùng người được rồi.” Chung Linh thấy nàng ta dương dương tự đắc liền cảm thấy trong lòng không thoải mái, thời điểm còn ở Chung phủ, nàng ta cũng biểu hiện tốt ở trước mặt trường bối, sau lưng lại giờ trở xấu với bản thân, sau đó còn lộ ra vẻ mặt này.

”Tỷ tỷ muốn đi nhanh như vậy sao, tần thiếp còn muốn tâm sự chuyện mang thai với Uyển tỷ tỷ, đều là phụ nữ có thai, hẳn là không thiếu chuyện để nói.” Chung Uyển bởi vì Hoàng thượng bỗng nhiên chiếu cố nàng ta nên cũng có chút dương dương tự đắc, hơn nữa còn xử trí đám nô tài trước đó dám chậm trễ nàng ta, Sầm Mặc cũng không nói gì, khiến nàng ta cũng bắt đầu có chút kiêu ngạo. Cho rằng Hoàng thượng vẫn xem trọng đứa nhỏ, nhớ kỹ chỗ tốt của nàng ta.

Chung Linh vừa nhủ mảy, đang muốn nói gì thì phát hiện Chung Uyển hoảng sợ nhìn chằm chằm mặt đất, dùng sức hét lên một tiếng, lui về phía sau mấy bước, sau đó vươn tay muốn kéo Uyển phượng nghi.

Chung Linh thấy cái tay kia chỉ biết không tốt, lập tức đứng phía trước Uyển Phượng nghi, kết quả bị Chung Uyển kéo ống tay áo, lao đảo một cái, mà lúc này nàng cũng phát hiện trong đám cỏ ven đường xuất hiện một con rắn có màu sắc sặc sỡ đang lê lười đồ như máu về phía Chung Uyển. Mà cái kéo này của nàng ta khiến Chung Linh bị mất cân bằng, mắt thấy mình sắp ngã xuống phía trước con rắn.

Trong đầu Chung Linh thoáng hiện vô số tin tức, cuối cùng biến thành ba chữ: Có âm mưu. Nhưng đầu còn chưa nghĩ ra phải làm gì thì thấy một bóng hồng từ bên người lính hoạt đi ra, hướng về phía con rắn kia, cái bóng đó vươn tay ra, nhanh chóng ném con rắn ra ngoài.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên Chung Uyển lui về phía sau khiến mấy cung nữ tránh không kịp, cộng thêm lúc Chung Linh mất cân bằng, ngã ngồi trên mặt đất, vì giữ cân bằng, vươn tay ra kéo lấy góc váy của nàng ta, kết quả phát sinh là Chung Uyển tự mình vấp ngã.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, Chung Linh còn chưa kịp phản ứng, lại nghe thấy cung nữ hét lên. Từ ánh mắt cung nữ nhìn qua, liền thấy dưới thắt lưng váy áo xanh nhạt của Chung Uyển dần thấm màu đỏ, chậm rãi lan ra.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Bún.

”Mau đi tuyên Thái y!” Uyển Phượng nghi hiển nhiên cũng bị tình huống này đánh cho trở tay không kịp, nhưng thấy Nhạc phi nương nương ngăn người nhìn váy của Chung Uyển, nàng lại dừng một cái tinh táo hẳn.

”A...!” Chung Uyển cũng đã phát hiện tình huống của bản thân không đúng, trong tình huống cấp bách, hét lớn một tiếng rồi ngất đi.

”Mau đưa nương nương trở về, phái vài người đi thông báo cho Hoàng thượng.” Uyển Phượng nghi vội vàng nói, sau đó nhìn thoáng qua Chung Linh không có phản ứng: “Vân Nhi, còn không mau nâng nương nương nhà người dậy.”

”Chủ tử, người có thai, không tiện nhúng tay vào việc này, vẫn nên về trước thôi.” Hà cô cô ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng nói.

Uyển Phượng nghi do dự một chút, gật gật đầu: “Nhưng người có mặt ở đây đều không được đi, chờ quý phi nương nương đến đây rồi lại nói.”

Mọi người quý đáp ứng, trong lòng đều không yên, chủ tử xảy ra chuyện, người đầu tiên không hay ho chính là nô tài.

”Tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?” Uyển Phượng nghi quan tâm hỏi.

”Ừ, không sao.” Cuối cùng Chung Linh cũng hồi phục tinh thần lại, thần sắc phức tạp nhìn Uyển Phượng nghi: “Thân mình muội muội không tiện, về trước nghỉ đi, bản cung đi theo đến Tập Phụng hiên.”

Đến lúc Sầm Mặc tới liền thấy Chung Linh đứng ngăn người ở cửa, hai mắt vô hồn.

”Linh Nhi.” Sầm Mặc đến phía trước nắm tay nàng.

”Hoàng thượng, người đến rồi.” Mặt Chung Linh tái nhợt, nhưng vẫn cố kéo nụ cười: “Hoàng thượng mau đi nhìn Chung Lương viện một chút, chỉ sợ đứa nhỏ không giữ được rồi.”

Sầm Mặc nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó mới đi vào trong phòng.

”Hoàng thượng vạn tuế.” Thấy Hoàng thượng tiến vào, tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất.

”Tình huống như thế nào?” Không dài dòng, Sầm Mặc trực tiếp hỏi.

”Hồi Hoàng thượng, ngày thường Chung tiểu chủ có chút ưu tư quá độ, cộng thêm cơ thể có chút hư nhược, bởi vậy lần này bị ngã cùng sợ hãi, Long tự, chỉ sợ khó giữ được.” Thái y ép sát đầu trên mặt đất, bất an trả lời.

”Cố gắng giữ đứa nhỏ.” Sầm Mặc thấp giọng phân phó một câu, sau đó liền đi ra ngoài, nơi này cũng không thích hợp để hắn ở lại lâu.

”Vâng, Thần tuân chỉ.” Cuối cùng Thái y cũng yên tâm một chút, ít nhất cũng giữ được đầu trong giây lát. Nhớ lại mạch tượng của Chung Lương viện, Thái y lắc đầu, chỉ có thể cố gắng thôi.

”Hoàng thượng, Chung muội muội...” Giờ phút này Vân Quý phi cũng chạy đến nơi.

”Không sao, trăm đã để Thái y tận lực rồi.” Thần sắc của Sầm Mặc ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía nô tài quỳ trên đất. “Ai có thể nói cho trăm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

”Hồi Hoàng thượng, nương nương vốn đang tản bộ trong hoa viên với Uyển tiểu chủ, đúng lúc gặp phải Chung tiểu chủ, sau đó lại tán gẫu thêm mấy câu.” Lâm di đứng dậy: “Nhưng lúc này bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một con rắn, Chung tiểu chủ thấy trước, liền lôi kéo chủ tử, sau khi chủ tử ngã trên đất, dường như Chung tiểu chủ bị cung nữ phía sau chặn đường lui, cũng ngã xuống, sau đó lại thấy đổ.”

Cho dù Lâm di không nói toàn bộ, nhưng trong đầu Sầm Mặc hiện lên sự việc lúc đó, rồi tự nhiên sẽ hiểu rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Nhìn Chung Linh một cái, nhìn dáng vẻ của nàng không giống như bị thương mới yên lòng.

”Sao trong hoa viên lại có rắn?” Sầm Mặc chú ý tới vật đáng ra không nên xuất hiện trong đó.

”Hồi Hoàng thượng, mỗi ngày nô tài đều phát người đến dọn dẹp chăm sóc hoa viên, mảnh đất này không ẩm thấp, cũng chưa bao giờ có rắn hay gì đó xuất hiện, con rắn này rất kỳ lạ.” Đại thái giám phủ nội vụ lập tức quỳ xuống đất kêu oan: “Mong Hoàng thượng tra xét.”

”Vậy con rắn kia đâu?” Sầm Mặc tiếp tục truy hỏi, lại phát hiện không có ai nói chuyện?

Đúng lúc hắn sắp phát hỏa thì một bóng hồng đứng lên: “Hồi Hoàng thượng, rắn bị nô tỳ ném đi rồi.”

Người nói chuyện là Chu Nhi, Sầm Mặc có nhớ được nàng, Chung Linh nói dường như nàng ấy có chút ngốc nghếch.

”Hồi nhỏ nô tỳ thường xuyên bắt rắn chơi, thấy nương nương sợ hãi, nô tỳ liền túm lấy nó vất đi.” Cho dù Chu Nhi nói chuyện hơi chậm, nhưng vẫn nhìn ra được nàng ấy đã cố gắng biểu đạt rõ ràng rồi.

”Hoàng thượng, nô tỳ thất trách khiến Chung muội muội xảy ra chuyện, mong Hoàng thượng trách phạt.” Vân Quý phi lập tức khom người thỉnh tội.

”Quý phi sai chỗ nào?” Sầm Mặc nhìn nàng ta một cái, liền dời mắt đi: “Chuyện này, còn có lai lịch của con rắn kia, cần phải điều tra rõ, có nghe thấy không?”

”Nô tài lĩnh chỉ.” Nhóm thái giám lo việc chủ quản đang quỳ ở phía trước cùng dập đầu, đồng thanh đáp lại.

”Hoàng thượng, Uyển tiểu chủ sai người đến nói, lúc Chung tiểu chủ thấy rắn, vốn muốn kéo ngài ấy, nhưng Nhạc phi nương nương chắn trước mặt ngài ấy, cho nên mới bị nàng ta kéo qua.” Vừa ra đến cửa, Lâm Anh đã đi tới, nhỏ giọng bẩm báo.

Sầm Mặc nghe vậy, cũng im lặng, đi thẳng về phía Chung Linh.

”Sợ sao?” Sầm Mặc nhẹ giọng nói, giống như sợ âm thanh lớn hơn một chút sẽ khiến Chung Linh sợ hãi.

”Hoàng thượng, nô tỳ không sao, Chung Lương viện, nàng ấy...”

”Tay còn đau không?” Sầm Mặc nhìn bàn tay quấn băng gạc của nàng, phía trên còn chút máu khiến hắn có chút đau lòng.

”Nô tỳ không đau, chỉ là Chung Lương viện gặp chuyện không may, nô tỳ không tránh khỏi liên quan, trong lòng nô tỳ rất sợ.” Chung Linh mở lớn hai mắt, giống như muốn thu nước mắt ngược vào trong.

”Nếu nàng ta không vươn tay kéo nàng thì làm sao có thể xảy ra chuyện này được.” Sầm Mặc cau mày không vui: “Đúng là nữ nhân không khiến người ta bớt lo, dưới loại tình huống kia còn muốn kéo người làm đệm lưng.”

Chung Linh cúi đầu không nói chuyện, mặc dù nếu Chung Uyển không kéo nàng thì nàng sẽ không ngã xuống, nàng ta cũng sẽ không gặp chuyện không may, nhưng dù sao cũng vì nàng mà Chung Uyển mới bị ngã, vết máu nhanh chóng lan tràn lúc đó thật sự khiến tim nàng đập nhanh.

”Hoàng thượng, vì thần đáng chết, đứa nhỏ của Chung tiểu chủ, không giữ được nữa rồi.” Lúc này, nhóm Thái y ở trong phòng vội vàng đi ra, quỳ xuống thỉnh tội.

Sầm Mặc nghe vậy, chỉ hừ một tiếng, phất ống tay áo, nhìn về phía Vân Quý phi: “Bảo nàng ta nghỉ ngơi cho tốt, tất nhiên trăm sẽ tra rõ ràng chuyện này.”

”Nô tỳ tuân chỉ.” Vân Quý phi phúc thân: “Chỉ là Chung tiểu chủ mới mất đứa nhỏ, chỉ sợ tinh thần có chút không ổn định, không bằng Hoàng thượng an ủi...”

”Được rồi, trăm không muốn nhìn thấy nàng ta!” Sầm Mặc không kiên nhẫn xoay người rời đi.

”Nô tỳ biết sai, Hoàng thượng bớt giận.” Vân Quý phi lập tức cúi đầu nhận sai, khước môi thoáng hiện nụ cười đắc ý, thêm dầu vào lửa chính là sở trường của nàng.

Chung Linh có chút không yên lòng về Vân Tường cung, Lâm di đưa một ly trà nóng qua.

”Tiểu thư, Chung tiểu chủ dụng tâm hiểm ác, bây giờ không có đứa nhỏ cũng là nàng ta gieo gió gặt bão, tiểu thư không nên đổ sai lầm đó lên người mình.”

”Đều nói hậu cung hiểm ác, trước ta không cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ xem ra, cũng là do ta quá mức buông thả rồi.” Nhận trà nóng, Chung Linh không uống ngay, chỉ nắm trong tay, hai mắt mông lung nhìn về phía trước.

”Giữa ban ngày, ở trong hoa viên lại có thể xuất hiện rắn độc, rõ ràng là có người cố ý làm việc này.” Hồi tưởng máu sắc sặc sỡ của con rắn độc kia, Chung Linh chỉ cảm thấy rét run, nếu bản thân bị có cắn một cái, dù là không chết thì cũng mất nửa cái mạng: “Chỉ là không biết con rắn đó dùng để đối phó với ai, bản cung cùng Uyển phương nghi thường xuyên tản bộ vào thời gian đó, bị người có tâm phát hiện cũng không phải là điều kỳ quái.”

”Nhưng bây giờ xem ra, ngay cả lúc bản cung bị kéo Chung Lương viện kéo đến trước người nàng thì dường như con rắn kia cũng không có ý tấn công bản cung.” Chung Linh cố gắng nhớ lại, suy nghĩ cũng dần rõ ràng hơn, nhưng vẫn cảm thấy hình như đã bỏ qua điều gì.

”Chủ tử đừng nghĩ nữa, để nô tỳ xem tay của ngài đi, Hoàng thượng ban thưởng thuốc trị thương tốt nhất, tuyệt đối sẽ không để lại sẹo.” Lúc này Tường Nhi nâng một cái hộp nhỏ bước vào.

”Đúng rồi!” Chung Linh nghe vậy, đặt cái chén lên bàn, nhanh chóng đứng dậy: “Đi mời Thái y vừa mới khám cho Chung Lương viện đến đây.”

”Vâng.” Mặc dù cảm thấy không hiểu vì sao nương nương lại làm như vậy, nhưng Tường Nhi vẫn theo lời đi mời.

”Vi thần tham kiến Nhạc phi nương nương.” Nhóm Thái y quỳ trên mặt đất, trong lòng than thở, làm thái y thật không dễ dàng.

”Đều đứng lên rồi trả lời.” Giọng nói của Chung Linh truyền đến qua một tấm màn ngăn cách: “Như các vị thái y chuẩn mạch, nguyên nhân dẫn đến Chung Lương viện đẻ non là gì?”

”Hồi nương nương, Chung tiểu chủ đẻ non là do ngày thường ưu tư quá độ, thân mình vốn hư nhược, cộng thêm lần này bị va chạm cùng sợ hãi, nên mới đẻ non.” Câu trả lời của Thái y cũng không khác gì trước đó.

Chung Linh hừ lạnh một tiếng: “Câu trả lời của Thái y rất khôn khéo, là do bị va chạm, còn vì kinh sợ nên đẻ non hay là thân mình bị hư nhược nên mới đẻ non, nói rõ ràng cho bản cung.”

Mồ hôi lạnh của Thái y chảy ròng ròng, hay là Nhạc phi nương nương đã biết chuyện gì rồi?

”Hồi nương nương, như thần thấy, mạch tượng của Chung tiểu chủ rất mỏng, cũng không phải là do chuyện lần này nên mới đẻ non, chỉ sợ là trước đó cũng có chút nguyên nhân, chuyện lần này chỉ là tác nhân khiến Chung tiểu chủ đẻ non thôi.”

Người nói chuyện lần này là một giọng nói của người trẻ tuổi.

Chung Linh nghe vậy, đầu run lên: “Theo ý của người, coi như không có chuyện lần này, Chung tiểu chủ cũng đẻ non?”

”Hồi nương nương, dựa theo mạch tượng thì đúng là như vậy, chỉ là trước đó không phải là vì thần bắt mạch cho Chung tiểu chủ nên không dám ngắt lời.”

”Người tên gì?” Chung Linh im lặng một chút, đột nhiên hỏi.

”Vi thần là Từ Từ Nhược.” Giọng nói này tiếp tục cung kính trả lời.

”Thái y trước đó bắt mạch cho Chung tiểu chủ là ai?”

”Hồi nương nương, là vi thần, Triệu Đình.” Thái y trả lời câu hỏi trước đó, đang quỳ trên mặt đất cung kính trả lời.

”Ban đầu người không phát hiện mạch tượng của Chung tiểu chủ có vấn đề?” Chung Linh lạnh giọng hỏi. “Bản cung cho người cơ hội cuối cùng.”

”Hồi nương nương, mạch tượng của Chung tiểu chủ thật sự có vấn đề, mặc dù vi thần đã kê thuốc dưỡng thai, nhưng mạch tượng vẫn suy yếu từng ngày, vi thần chỉ nghĩ là do thai của Chung tiểu chủ hơi yếu, chứ không nghĩ sâu xa. Là vi thần đáng chết, không kịp thời phát hiện, thỉnh nương nương thứ tội.” Triệu Đình run sợ trả lời.

”Làm sao bản cung có thể định tội cho người, tự nhiên sẽ có Hoàng thượng cùng Quý phi nương nương xử lý tội thất trách của người.” Chung Linh cười lạnh một tiếng: “Người tự mình tìm Hoàng thượng, nói toàn bộ những lời người vừa nói cho ngài.”

”Vâng, vâng.”

”Triệu Đình, bản cung lệnh cho người đi điều tra xem tại sao mạch tượng của Chung Lương viện lại yếu như thế, có gì phải kịp thời hồi báo cho Hoàng thượng cùng bản cung.”

”Vi thần tuân mệnh.” Triệu Đình đáp.

”Nương nương cảm thấy có người xuống tay với Chung Lương viện trước, sau đó vu oan cho nương nương?” Tần ma ma ở bên cạnh hỏi.

”Có người xuống tay với Chung Lương viện là thật, nhưng bản cung chỉ là bị nàng ta liên lụy mà thôi. Chuyện này hẳn là người đứng sau màn cũng không ngờ chuyện này có liên quan đến bản cung.” Chung Linh cười lạnh: “Bản cung còn chưa làm gì mà đã có người muốn hắt nước bẩn lên bản cung rồi.”

Thật ra nàng đã sớm nghĩ ra người có thể làm ra chuyện này rồi, để Triệu Đình đi kiểm tra cũng chỉ là tìm ra chứng cứ xác thực, chứng minh phỏng đoán của nàng.

Chung Uyển mang thai, tự nhiên sẽ biến thành hạt cát trong mắt người nào đấy, trong hoàng cung người làm việc này thật sự không nhiều lắm, người có khả năng làm ra chuyện này càng không nhiều.

Mặc dù Chung Linh có suy nghĩ không chính đáng, nhưng còn chưa kịp ra tay đã khiến người ta hắt nước bẩn trên người nàng, nếu không rửa sạch thì về sau làm sao có thể sống yên ở hậu cung. Huống chi, không phải cái gì nàng cũng không biết.

Nhìn băng gạc quấn trên tay, khoe miệng Chung Linh thoáng hiện nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: Bún.

”Triệu Đình, người phát hiện ra cái gì, nói thẳng trước mặt Hoàng thượng cùng Quý phi nương nương đi.” Chung Linh ngồi bên tay phải Hoàng thượng, nhìn Triệu Đình quỳ trên mặt đất.

”Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần phát hiện vật này trong phòng của Chung Tiểu chủ.” Triệu Đình dùng hai tay nâng một cái khay lên.

”Đây là gì vậy?” Sầm Mặc cảm thấy có chút quen mắt, còn Vân Quý phi nhìn thấy vật đó thì vò khăn trong tay, sau đó lại bình tĩnh lại.

”Hoàng thượng, là lần trước nô tỳ nghe nói Chung Lương viện bị phỏng, cố ý giữ lại thực cao cho nàng ấy.” Vân Quý phi nói ra trước: “Chẳng lẽ vật ấy có gì không tốt sao? Nô tỳ vẫn thường dùng mà?”

”Hồi nương nương, tuy vật ấy là thánh phẩm nữ dung, nhưng trong đó có chứa xạ hương, dù lượng không nhiều lắm, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm đối với phụ nữ có thai, huống chi như nha hoàn bên người Chung tiểu chủ nói, Chung tiểu chủ rất thích vật đó, cho nên mỗi ngày đều sử dụng.” Ý bên ngoài chính là lần Chung Uyển đẻ non này không tránh khỏi liên quan tới vật kia rồi.

”Hoàng thượng thứ tội.” Vân Quý phi lập tức quỳ xuống xin tha thứ. “Nô tỳ đưa thực cao cho Chung Lương viện cũng là xuất phát từ ý tốt, huống chi nô tỳ nghe nàng ấy nói là đợi sinh hoàng tử xong mới sử dụng thuốc, nô tỳ lo lắng thuốc đó quá bình thường, không thể trừ hết sọc nên mới để vật ấy lại cho Chung Lương viện, nhưng lại không ngờ Chung Lương viện lại nóng lòng dùng ngay trong thời điểm vẫn còn mang thai như thế.”

Ngẩng đầu nhìn Sầm Mặc, thấy hắn không có ý trách tội, Vân Quý phi lại nói tiếp: “Hơn nữa, nô tỳ cũng nói là để Chung Lương viện dùng để trừ sọc, không ngờ nàng lại dùng ở nơi khác.”

”Người nói xem, có đúng vậy không?” Sầm Mặc nhìn nha hoàn của Chung Uyển vừa được dẫn tới.

”Bẩm Hoàng thượng, ngày đó Quý phi ương ương lưu thực cao lại cho tiểu chủ, cũng không nói thêm là nên dùng vào thời điểm nào, tiểu chủ chỉ là yêu thích tác dụng của thực cao cho nên mới sử dụng ngày ngày, tiểu chủ cũng không biết chuyện này ạ.” Hồng Thục quỳ trên mặt đất run giọng nói.

Chung Linh cảm thấy kỳ lạ nhìn nàng ta một cái, rõ ràng là nha hoàn của Chung Uyển, nhưng giữa câu chữ nhìn giống như là phui sạch quan hệ, nhưng thực chất là chỉ trích Chung Uyển tùy tiện sử dụng thuốc.

Chẳng lẽ Vân Quý phi cho nàng ta cái gì tốt?

”Quý phi đứng lên đi, trăm biết không phải là lỗi của nàng.” Trầm ngâm một hồi, dùng ánh mắt mang theo ẩn ý nhìn Vân Quý phi, Sầm Mặc mới cho nàng đứng dậy.

Lòng Vân Quý phi nhảy lên, chỉ có thể cố gắng đè nén suy nghĩ, mặc dù nàng ta tặng thực cao, cách dùng từ trong lúc đó cũng có chút ám chỉ, nhưng

làm ra việc này thật sự là dựa vào bản thân Chung Uyển, ngay cả tiểu nha đầu kia cũng chỉ ra và xác nhận rồi. Hoàng thượng sẽ không đến mức trách cứ nàng ta được.

Có điều nói đến cũng buồn cười, nàng ta vẫn còn nhớ tiểu nha đầu này, chính là người mà ngày đó bản thân trách phạt, xem ra biểu hiện của Chung Uyển có chút làm mất lòng người, bản thân cho người chỉ điểm một chút, tiểu nha đầu này liền đáp ứng lời của nàng ta.

“Chung thị Tập Phương hiền, hành vi lỗ mãng, phẩm hạnh không tốt, biếm xuống quý nhân, không có việc gì không được ra khỏi Tập Phương hiền một bước.” Sầm Mặc lạnh nhạt phân phó : “Mặt khác, Nhạc phi Chung thị có công bảo vệ Long tự, muốn gì thì đi khổ phòng lấy.”

Sắc mặt Vân Quý phi lại thay đổi, nhưng vẫn không nói gì, cũng may Hoàng thượng không tăng phân vị của Nhạc phi, nếu không nàng ta sẽ không thể nhìn không nói chuyện được.

“Hoàng thượng, Chung Quý nhân sảy thai, suy cho cùng thì nô tỳ cũng có tội, không dám lĩnh thưởng.” Chung Linh cũng kinh ngạc, nhưng vẫn quỳ xuống tạ tội.

Sầm Mặc tự mình nâng nàng dậy: “Trẫm nói nàng có công thì chính là có công, hơn nữa nàng cũng có công điều tra việc này, cũng không có gì quá đáng. Chuyện Chung Quý nhân vì bề ngoài mà mất phẩm hạnh của nữ nhân không liên quan gì đến nàng.”

“Nô tỳ tạ Hoàng thượng ưu ái.” Chung Linh đứng lên.

“Nương nương, không cần tức giận, hại đến sức khỏe.” Sau khi hồi cung, Vân Hạnh thấy biểu cảm của Vân Quý phi, không nhận được khuyên nhủ.

“Bản cung có thể không tức giận sao? Bản cung chỉ là có lòng tốt tặng này nọ cho Chung Quý nhân thôi mà Hoàng thượng lại đổ hoài nghi lên người bản cung.” Vân Quý phi gằn quá hóa cười: “Chuyện này Nhạc phi cũng không tránh khỏi liên quan, vậy mà Hoàng thượng không những không trách phạt mà lại còn ban thưởng, nếu không phải sợ không ngăn được miệng của mọi người thì ngay cả tẩn vị cũng có khả năng.”

“Nương nương cẩn thận lời nói.” Xuân Hạnh vội vàng nói.

Vân Quý phi tự biết mình lỡ lời, cũng thu liễm một chút: “Bây giờ Nhạc phi độc sủng hậu cung, hừ, bản cung cũng muốn nhìn xem nàng ta có thể được sủng ái bao lâu.”

Cuối cùng cũng có thể giải quyết một người mang thai, còn lại người kia, không ngại chậm rãi một chút.

Hậu cung không ít người chờ để chê cười Chung Linh, còn đồn đại là nàng đẩy Chung Quý nhân, cho nên mới kiến Chung Quý nhân sinh non, cho dù Hoàng thượng yêu thương bao nhiêu cũng không thể không để ý tới Hoàng tự. Nhưng kết quả xử lý được ban xuống khiến tất cả những người đang chờ xem náo nhiệt không nhận được thất vọng.

Hoàng thượng không những không trừng phạt, còn tuyên cáo chân tướng sự việc, hơn nữa vì có công điều tra ra chân tướng, còn được phong thưởng, cách xa cả ngàn dặm với tình huống bị vắng vẻ như các nàng tưởng tượng. Chẳng những không bị thất sủng mà ngược lại càng được Hoàng thượng yêu thích rồi.

Về phần Chung Uyển, trừ phi ngày nào đó thần kinh Hoàng thượng không ổn lại nghĩ tới nàng thì trong hậu cung này, nàng ta đừng nghĩ đến việc xoay người nữa.

“Linh Nhi có dị nghị gì với xử lý của trẫm không?” Sau khi Vân Quý phi rời đi, Sầm Mặc hỏi.

“Hắn là Hoàng thượng lo lắng chu toàn nên mới hạ quyết định.” Bởi vì bình thường Sầm Mặc có nói chút chuyện triều chính mới nàng nên nàng cũng biết một ít: “Vì bây giờ trên triều đình không thể ly khai ngũ tướng nên Hoàng thượng không thể đoạt thể diện của Vân Quý phi được.”

Có một việc Triệu Đình chỉ nói cho Hoàng thượng cùng Chung Linh, hắn tìm được Dạ Lai Hương trong túi hương trên người Chung Uyển, mà Dạ Lai Hương này có lực hấp dẫn rắn.

Tra từ túi hương này xuống, mặc dù có chút rích rắc, nhưng vẫn có thể tìm ra được ngon nguồn.

Nhưng dù tìm được cũng không thể nói ra, càng không thể trừng phạt người kia.

Mà Triệu Đình có thể phát hiện chuyện này cũng là do nàng lên lút nói với hắn, ngày đó con rắn đó giống như chỉ nhìn chăm chăm Chung Uyển, mới khiến Triệu Đình bỏ nhiều tâm tư, sau đó phát hiện ra túi hương kia.

Mà sau chuyện này, Uyển Phương nghi càng thêm cẩn thận, chỉ sợ bước sai bước, bước lên khuôn mẫu của Chung Uyển.

“Lần sau, nàng đừng chống đỡ thay người khác.” Lúc hai người ở một chỗ, Sầm Mặc vẫn không nhận được nói: “Nếu ngày đó nàng bị rắn cắn, trẫm...”

Trong giây lát, hần lại không biết nên nói gì.

“Nô tỳ cũng không nghĩ nhiều, chỉ là Uyển Phương nghi đang có thai, không chịu được bất cứ tác động gì, cơ thể dĩ nhiên là hành động nhanh hơn đầu.” Chung Linh then thùng cười, ngày đó nàng vừa thấy Chung Uyển vươn tay ra muốn kéo Uyển Phương nghi, chỉ biết là không được, cho nên lập trước che trước người nàng, nhưng nếu lúc đó thấy rần trước, với lá gan nhỏ như nàng thì nàng cũng không dám: “Lần sau nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận, không để Hoàng thượng lo lắng nữa.”

Sầm Mặc mỉm cười, để Chung Linh tựa vào người hần, cứ như vậy đắm chìm vào không khí yên tĩnh bình thản. Một lát sau, Sầm Mặc liền cúi đầu cười rộ lên.

“Hoàng thượng cười gì?” Chung Linh không hiểu nhìn hần, chẳng lẽ trong lúc vô ý nàng lại làm chuyện gì ngu xuẩn rồi?

“Trẫm nhớ tới một chuyện, nàng có nhớ chuyện Phiêu kỵ tướng quân nói muốn gặp nàng không?”

“Đương nhiên là nô tỳ nhớ.” Chung Linh gật gật đầu, đây cũng là điều khiến nàng cảm thấy khó hiểu.

“Đại khái là qua hôm ấy, hần thấy hành vi của bản thân có chút đường đột, hần lại trình tấu chương, nói rõ ngọn nguồn sự tình cho trẫm.”

“Trong này còn có thể có chuyện gì?” Chung Linh tò mò hỏi.

“Chuyện này ít liên quan đến nàng, nhưng lại có chút quan hệ với nương của nàng.” Sầm Mặc nói: “Thì ra người trong lòng Phiêu Kỵ tướng quân thời niên thiếu là nương của nàng, chỉ là lúc đó nương của nàng không thấy hần, cho nên thành thân với phụ thân của nàng, cũng vì thế mà sau đó hần vô cùng thương tâm, bảo là cả đời không cưới thê tử, vùi đầu vào học võ học binh, cuối cùng lên làm tướng quân. Sau đó nương hần ép hần tìm nàng dâu rồi thành thân. Việc này cũng ồn ào trong kinh thành một thời gian.”

“Tướng quân thích nương nô tỳ?” Chung Linh kinh ngạc mở rộng miệng, âm thầm cảm thán sức quyến rũ bất phàm của mẫu thân, chỉ là đáng tiếc là không chọn đúng phu quân: “Vậy thì ông ấy muốn gặp nô tỳ làm gì?”

“Đại khái là yêu ai yêu cả đường đi, hần là muốn xem nàng lớn lên trong như thế nào.” Sầm Mặc lắc đầu: “Bùi Tướng quân là người si tình.”

Trong lòng Chung Linh lại không cho là đúng, đa tình thì có, nhưng si tình thì chắc là chưa: “Nhưng nô tỳ cũng là nữ nhi của phụ thân, ông ấy không sợ nô tỳ giống phụ thân, khiến ông ấy buồn phiền sao?”

“Nếu nàng giống phụ thân nàng thì ngày đó trẫm cũng sẽ không chọn nàng.” Sầm Mặc giả vờ nghiêm túc nhìn nàng, trong mắt lại hàm chứa ý cười.

Chung Linh nghĩ một chút, đổi mặt mình thành phụ thân, sau đó cùng Sầm Mặc...còn chưa nghĩ xong đã bật cười rồi.

“Nô tỳ như thế thì sao nào.” Chung Linh cười, lại nghiêm túc nói: “Tướng quân đã có thê thiếp, còn nhớ mãi chuyện trước kia, đối với ông ấy cũng không phải là chuyện tốt.”

“Coi như hoàn thành tâm nguyện của ông ấy đi.” Sầm Mặc dịu dàng nói.

Chung Linh gật đầu, cũng chỉ muốn nhìn nàng thôi mà, huống chi Sầm Mặc còn cần lực lượng của Bùi tướng quân kia, coi như là nàng giúp hần vậy.

“Linh Nhi có muốn xuất cung không?” Suy nghĩ còn đang vây quanh vị Bùi Tướng quân thì bị câu nói của Sầm Mặc nhanh chóng kéo lại.

“Xuất cung?” Chung Linh không tin được lặp lại: “Nô tỳ là nữ nhân của Hoàng thượng, e là cả đời này không có cơ hội rồi.” Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại biết nếu Sầm Mặc đã nói vậy thì hần là đã có tính toán.

“Xuất cung với trẫm thì lại là chuyện khác rồi.” Sầm Mặc thoải mái nói.

“Hoàng thượng muốn xuất cung?” Tin tức này làm sự vui sướng khi được xuất cung của nàng biến mất: “Hoàng thượng cũng không thể làm vậy, long thể của Hoàng thượng trân quý, vạn nhất ra khỏi cung...”

“Trước kia trẫm cũng thường xuyên xuất cung, huống chi không phải bên cạnh trẫm không có thị vệ, hơn nữa còn là đến phủ tướng quân, không cần lo lắng.” Sầm Mặc nhéo nhéo tay nàng.

Chung Linh nghe vậy, trong lòng không nhịn được di chuyển, nàng thật sự chưa bao giờ ra ngoài Chung phủ cùng Hoàng cung, cho dù Hoàng cung rất lớn, nhưng người bình thường trong cung cũng chỉ là thái giám và cung nữ, chẳng có chút thú vị nào.

Vừa thấy biểu cảm của nàng, Sầm Mặc liền biết tâm của nàng đã động: “Trẫm đã cho ái phi một phần lễ lớn như vậy, có phải ái phi nên hỏi báo trẫm không?”

Chung Linh hồi phục tinh thần, hiểu rõ ý của hần, đồ mặt, cũng không làm bộ làm tịch, chu môi đồ mọng lại gần.

Mặc dù nói muốn xuất cung nhưng cũng phải qua mấy ngày, sau khi sắp xếp thỏa đáng mới có thể xuất cung, bởi vậy do biết trước tin tức nên mỗi ngày

Chung Linh liền đứng ngồi không yên.

”Trước lúc xuất cung trăm sẽ nói cho nàng biết.” Sầm Mặc không biết làm sao nhìn nàng: “Bình thường nhìn Linh Nhi trầm ổn, tại sao vì chút điểm nhỏ này mà lại kích động như thế.”

”Lâu rồi nô tỳ không ra ngoài, tự nhiên cảm thấy mới lạ.” Chung Linh ngượng ngùng ngồi cạnh ghế tựa: “Đến lúc đó nô tỳ có cần chú ý gì không?”

”Ừ, trang điểm giản dị một chút, không để người khác vừa liếc mắt đã nhận ra thân phận của nàng.

”Nô tỳ hiểu rồi.” Cuối cùng Chung Linh cũng tìm được việc để làm, rảnh rồi liền ở trong cung nghiên cứu xem mặc gì thì tốt, đương nhiên việc này cũng là lên tiến hành, không để cung nhân trong cung biết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Trên đầu Chung Linh đội một cái mũ, dưới mặt mũ còn phủ một tầng lụa mỏng, mặc dù không thể hoàn toàn che chắn dung mạo của nàng, nhưng cũng khiến những người khác không có cách nhận ra nàng là ai.

Lúc này sắc trời đã tối, Sầm Mặc cũng mặc thường phục xuất hiện bên cạnh nàng.

”Lên kiệu đi.” Sầm Mặc thấp giọng nói.

Chung Linh có chút lo lắng nhìn hán một cái, sau đó ngồi vào chiếc kiệu nhỏ tinh xảo trước mặt. Dọc quãng đường dài, kiệu nhỏ rung lắc theo nhịp điệu, Chung Linh cũng từng vén rèm xe nhìn bên ngoài một lần, nhưng trời tối, không còn nhiều người ở ngoài đường, chưa đến một lát đã khiến nàng cảm thấy chán nản.

Nàng còn tưởng rằng xuất cung là một mình ra ngoài đi chơi, ai ngờ chỉ là bí mật đến phủ tướng quân thôi.

”Tiểu thư, đến.” Giọng nói của Lâm di truyền đến từ bên cạnh cỗ kiệu, lúc này có người nhắc mình lên.

Chung Linh hạ cỗ kiệu, cũng không dám nhìn quanh, trực tiếp lác người vào trong cửa.

”Vi thần tham kiến nương nương.” Một giọng nói lạnh nhạt, hữu lễ truyền tới, từ giọng nói nhìn qua, đúng là Vệ Khiêm.

”Cửu cửu cũng ở chỗ này?” Chung Linh có chút kinh ngạc, không ngờ Sầm Mặc sẽ cho hán biết chuyện này.

”Là Hoàng thượng phân phó vi thần đội ở chỗ này, mời nương nương đi cùng vi thần.” Vệ Khiêm đi phía trước chuẩn bị dẫn đường.

”Hoàng thượng đâu?” Chung Linh nhìn bốn phía, lại không thấy bóng dáng quen thuộc.

”Hoàng thượng đã ở bên trong chờ nương nương rồi.” Hoàng thượng trực tiếp cười ngửa tới, tự nhiên sẽ nhanh hơn Chung Linh ngồi kiệu nhiều.

Dọc theo còn đường đá nhỏ, rẽ ngang rẽ dọc, rất nhanh liền đến tiền sảnh.

”Hoàng thượng.” Cuối cùng cũng thấy bóng dáng quen thuộc, lúc này Chung Linh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngênh đón.

”Linh Nhi.” Sầm Mặc cảm thấy biểu hiện của nàng có chút kỳ lạ, nhưng vẫn đỡ nàng: “Vị này chính là Phiêu kỵ tướng quân, Bùi Chiêu, Bùi Tướng quân.”

”Thần bái kiến nương nương.” Bùi Chiêu ôm quyền hành lễ.

Chung Linh nghiêng người né tránh, vron tay coi mũ của bản thân: “Tướng quân không cần đa lễ.”

Bùi Chiêu ngẩng đầu lên, nhìn dung mạo như đã từng quen biết của Chung Linh thì có chút hoảng thần.

”Bùi tướng quân mau mời nương nương ngồi xuống đi.” Nhìn Bùi Chiêu có chút thất lễ, lúc này Vệ Khiêm lên tiếng, thời điểm hán gặp nàng cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc y như vậy.

”A, là thần thất lễ, mời nương nương ngồi.” Bùi Chiêu phục hồi tinh thần, mời Chung Linh ngồi xuống: “Là do dung mạo của nương nương tương đối giống cổ nhân, mong nương nương bao dung.”

”Bùi tướng quân khách khí rồi, chỉ là Bùi Tướng quân phải biết rằng, dù cổ nhân tốt, nhưng cũng đừng nên quên người bên cạnh.” Chung Linh dịu dàng

cười một tiếng.

Khuôn mặt có chút tức tăng lại lộ ra nụ cười dịu dàng tinh tế không tương xứng.

Sau đó Sầm Mặc bắt đầu tán gẫu chút chuyện quân sự với Bùi Chiêu, Chung Linh nghe thấy không thú vị liền cáo lui ra ngoài trước.

“Khiến cữu cữu phải đi cùng, Linh Nhi rất áy náy.” Chung Linh có chút áy náy cười. Sầm Mặc sợ người Bùi phủ gặp nàng nên để Vệ Khiêm ra ngoài với nàng.

“Nương nương không cần nói như vậy, đây là việc vì thần nên làm.” Vệ Khiêm lơ đãng, thần sắc trên mặt vẫn mang theo vẻ lạnh nhạt như trước.

“Nhìn dáng vẻ của cữu cữu, hình như là có quen biết với Bùi tướng quân?” Chung Linh nhớ tới chuyện vừa rồi Vệ Khiêm nhắc Bùi Chiêu thất lễ ở tiền sảnh, Bùi Chiêu nghe hắn nói xong cũng không nói cảm ơn, nghĩ đến thì hắn là do hai người có chút giao tình.

“Là ý tứ của Hoàng thượng.” Vệ Khiêm lời ít mà ý nhiều.

“Khiêm ca ca!” Một giọng nói thanh thúy của trẻ con từ phía trước truyền đến, sau đó lại thấy một cái bóng màu xanh nhạt vọt tới bên cạnh Vệ Khiêm.

“Khiêm ca ca! Nàng là ai?” Tiểu cô nương nhìn Chung Linh có chút cảnh giác.

“Loan Nhi không được vô lễ, đây là Nhạc phi nương nương.” Vệ Khiêm có chút bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Nhạc phi nương nương?” Tiểu cô nương được gọi là Loan Nhi có chút mê man, cảm thấy cách gọi này có chút quen thuộc, cẩn thận nhìn mặt Chung Linh, Loan Nhi cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc, nói không ra lời.

“Loan Nhi sao thế?” Vệ Khiêm có chút lo lắng hỏi, mặc dù ngày thường Loan Nhi có chút ngang ngược, nhưng vẫn là người có tri thức hiểu lễ nghĩa.

“Nhạc phi nương nương, giống hệt mỹ nhân trong bức tranh của phụ thân, còn giống hơn Khiêm ca ca.” Lời Bùi Loan vừa nói, khiến cả Chung Linh cùng Vệ Khiêm đều có chút lúng túng.

Có lẽ Bùi Chiêu giấu bức tranh của mẫu thân Chung Linh ở trong phủ, còn bị tiểu nha đầu này biết.

“Loan Nhi không được nói lung tung. Nếu cha mẹ biết sẽ mắng mẹ cho coi.” Vệ Khiêm cau mày trách mắng.

Không biết là vì biểu cảm của Vệ Khiêm, hay là do lời nói của hắn mà Bùi Loan rụt cổ lại, sau đó theo đúng quy củ hành lễ với Chung Linh.

“Tiểu nữ Bùi Loan bái kiến Nhạc phi nương nương.” Thấy thân hình nhỏ nhỏ học người lớn hành lễ với mình khiến Chung Linh không nhịn được muốn cười.

Tự mình nâng Bùi Loan dậy, Chung Linh cười nói: “Loan Nhi mấy tuổi rồi?”

“Hồi nương nương, Loan Nhi chín tuổi rồi.” Bùi Loan cũng không sợ người lạ, cứ như vậy nhìn nàng nói.

“Nương của Loan Nhi đâu?” Sắc trời cũng không còn sớm, làm sao có thể để đứa nhỏ chạy ra ngoài, cũng không sợ kinh động thánh giá.

“Hồi nương nương, nương của Loan Nhi mất rồi.” Bùi Loan lớn tiếng trả lời, dường như đã quen với loại câu hỏi này: “Là Loan Nhi bướng bỉnh, biết Khiêm ca ca đến đây, cho nên mới âm thầm trốn tới gặp Khiêm ca ca.”

Chung Linh nghe vậy ngẩn ra, xem ra từ nhỏ Bùi Loan đã không có mẫu thân. Sau đó lại không nhịn được nhìn về phía Vệ Khiêm, nàng ấy gọi Vệ Khiêm là ca ca, vậy nàng là gì?

“Nương nương, tiểu hài tử không hiểu chuyện, nương nương không nên so đo với nàng ấy.” Hiển nhiên Vệ Khiêm cũng biết điểm ấy, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Chung Linh lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không để ý: “Tốt hơn là cữu cữu đưa Loan Nhi về đi, đừng để cho nàng ấy chạy loạn nữa.”

Do dự một chút, dường như đang suy nghĩ là ở lại với nàng hay là nghe theo lời nàng.

“Mau đi đi, chẳng lẽ bản cung còn có thể đi lạc sao?” Chung Linh bất đắc dĩ cười cười: “Bản cung trở về tìm Hoàng thượng.”

Nghe Chung Linh nói vậy, Vệ Khiêm mới yên lòng, nơi này cách tiền sảnh cũng không quá xa, vì vậy đồng ý dẫn Bùi Loan đi. Đi về phía trước, Bùi Loan còn quay đầu lại nhìn Chung Linh, giống như đang nghĩ đến chuyện gì.

Cũng may chỗ nào trong Bùi phủ cũng được đốt đèn lồng, hơn nữa ánh trăng rất sáng, Chung Linh vẫn có thể thấy rõ đường lúc đến. Bùi phủ hoàn toàn khác với Hoàng cung, toàn bộ Bùi phủ được xây dựng mang phong vị Giang Nam.

Không biết có phải trước đó Bùi Chiêu ra lệnh hay không mà đến bây giờ Chung Linh không phát hiện có một hạ nhân nào...Không đúng.

Chung Linh nhanh mắt phát hiện hình như phía sau hồ núi có người, nếu không phải bóng người chiếu xuống mặt đất thì nàng cũng sẽ không phát hiện ra. Chung Linh thầm nghĩ ngờ trong lòng, nếu là hạ nhân Bùi phủ thì sẽ không có hành động lén lút như vậy, chẳng lẽ là thích khách?

”Ai ở đó!” Chung dùng giọng dò hỏi, cái bóng vốn có chút lay động kia lập tức rút lại, không nhúc nhích.

Chung Linh càng khẳng định suy đoán của bản thân, nhấc váy lên, chuẩn bị vòng qua núi giả tự nhìn một chút. Ai ngờ vừa vòng qua núi giả đã bị người khác bịt miệng kéo đến chỗ bí mật.

Chung Linh dùng sức giãy dụa, nhưng lại bị một thứ gì đó lạnh như băng đặt lên cổ, nàng lập tức không dám nhúc nhích. Nàng lấy hết dũng khí trợn mắt nhìn về phía đối phương, chống lại đôi mắt xanh biếc, bỗng nhiên mắt hấn bị một mảnh vải đen che kín.

Quả nhiên là thích khách, trái tim Chung Linh đập nhanh dữ dội.

”Nàng chính là Nhạc phi? Quả nhiên là mỹ nhân.” Đối phương thấp giọng nói bên tai nàng, loại khẩu âm kỳ dị, còn trong khoảng cách dần như vậy đều khiến Chung Linh cảm thấy vô cùng không vui, vì bị hấn ta bịt miệng nên không thể nói gì được, chỉ có thể nỗ lực trừng mắt nhìn hấn.

”Haha.” Nam nhân này cúi đầu cười: “Nàng đúng là người thú vị, lần này tạm thời tha cho nàng.”

Vừa nói xong, mắt Chung Linh hoa lên, sau khi bình thường lại thì người kia đã đi mất rồi.

Nhìn xung quanh một chút, xác định không tìm thấy được người kia, Chung Linh lập tức đi về phía đường đi đến.

”Linh Nhi sao thế?” Thời điểm Chung Linh vừa nhìn thấy nàng liền phát hiện nàng không đứng, không nói đến vẻ mặt lo lắng mà quần áo cùng đầu tóc cũng có chút hỗn loạn: “Vệ Khiêm đâu?”

”Vừa rồi nô tỳ phát hiện ở núi giả có thích khách!” Chung Linh không trả lời vấn đề của Sầm Mặc, mà nói ra suy nghĩ nghĩ của bản thân trước: “Hấn kiểm kẹp nô tỳ, nhưng lại không làm gì đã rồi đi ngay lập tức.”

Mắt Sầm Mặc nhìn lướt qua, quả nhiên phát hiện ở cổ Chung Linh phát hiện một vết hồng ngân.

”Vi thần đáng chết, là lỗi của vi thần.” Bùi Chiêu kinh hãi, lập tức quỳ xuống nhận tội. Phù đệ của mình lại có thích khách, nếu Hoàng thượng trách tội thì thật sự muốn biện hộ cũng không biện hộ được.

”Có nhìn thấy mặt thích khách không?” Sầm Mặc vung tay lên, đề Bùi Chiêu đứng dậy, Sầm Mặc nghiêm túc nhìn Chung Linh

”Tên thích khách này che mặt nên nô tỳ không nhìn thấy, nô tỳ cảm thấy dường như hấn không phải là người của Tử Thần quốc, khẩu âm có chút kỳ lạ, màu mắt, hình như là màu xanh.” Chung Linh hơi chần chừ nói ra suy đoán của bản thân.

”Lại là bọn họ.” Sầm Mặc nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, giống như biết cái gì.

”Là người Chu Tước quốc.” Hằng năm Bùi Chiêu ở biên quan, nên có chút hiểu biết với người quốc gia khác: “Nhưng mắt màu xanh là tượng trưng cho huyết mạch của Hoàng thất, làm sao bọn họ có thể biết hành tung của Hoàng thượng?”

”Tự nhiên là người bên cạnh trầm tiết lộ ra ngoài rồi.” Sầm Mặc nở nụ cười có chút khát máu, lần này biết hấn xuất cung ra ngoài cũng chỉ có vài người, sắp xếp việc điều tra cũng dễ dàng hơn.

Lần trước lúc mượn dùng lực lượng của bộ họ, cũng bắt tri bắt giác chôn xuống bên người một cái đinh, bây giờ có thể nhỏ thì thật sự không còn gì tốt hơn.

Phục hồi tinh thần, Sầm Mặc có chút tức giận hỏi: “Vệ Khiêm đâu?”

”Trên đường nô tỳ gặp nữ nhi Bùi Tường quân, nên để cữu cữu đưa nàng ấy trở về.” Chung Linh giải thích nói: “Hoàng thượng không nên trách cứ cữu cữu, là chủ ý của nô rỳ, nếu không làm như vậy, nô tỳ cũng không phát hiện tên thích khách này, ngộ nhờ...”

”Được rồi, lần trước nàng không đồng ý với trẫm như vậy.” Dường như Sầm Mặc thật sự có chút tức giận: “Hồi cung.”

Chung Linh áp ứng nói không ra lời, nàng biết Hoàng thượng vì nàng mới tức giận, vì lần trước lúc phát sinh chuyện rắn độc, nàng đã đồng ý với hấn, toàn bộ đều lấy an nguy của bản thân làm trọng, nhưng mới qua không bao lâu, bản thân nàng lại nuốt lời.

Thời điểm phát hiện thích khách, nàng nên làm bộ như không phát hiện, sau đó lập tức đến tìm Sầm Mặc, nhưng lại không làm vậy, khó trách hấn tức giận.

Mặc dù biết Sầm Mặc tức giận vì nàng không thương tiếc bản thân, nhưng nàng vẫn còn có chút khổ sở. Nàng cũng suy nghĩ vì hấn thôi, tại sao hấn lại không suy xét hợp lý chút.

Sầm Mặc nhìn vẻ mặt ủy khuất của Chung Linh lại cho rằng Chung Linh không ý thức được bản thân sai ở đâu, vẻ mặt cũng dần lạnh nhạt.

”Tiểu thư, rốt cuộc ngài và Hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì?” Lâm di có chút khó hiểu nhìn tiểu thư nhà mình, từ ngày trở về từ phủ Bùi Tướng quân, đã bốn ngày Hoàng thượng không triệu kiến tiểu thư, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, bà không khỏi cảm thán, nếu không phải ngày ấy vừa đến phủ tướng quân đã bị đưa đến thiên sảnh thì chắc chắn sẽ không rơi vào tình trạng không biết chuyện gì.

Biểu hiện bên ngoài cho thấy rõ ràng là tiểu thư và Hoàng thượng giận nhau, nhưng lại không chịu nói ra là vì sao.

”Tiểu thư, dù sao Hoàng thượng cũng là Hoàng thượng, ngài là nương nương của Hoàng thượng, không thể tức giận Hoàng thượng đâu.” Lâm di tận tình khuyên nhủ, chỉ bảo.

Làm sao Chung Linh không biết bản thân thân là phi tử, không thể giận đối với Hoàng thượng, nhưng ngày đó Hoàng thượng chẳng thèm hỏi han đã lạnh nhạt với nàng, nàng cũng rất uất ức, không muốn là người hòa giải trước. Nàng cũng biết việc nàng làm bây giờ chính là việc kiếp trước nàng xem thường, nữ nhân vào thời điểm yêu đương thường có tình gây sự, lúc này nàng có thể cảm nhận được tâm tình của những nữ nhân kia.

Lâm di thấy khuyên bảo không có tác dụng, cũng không nói nữa, nhìn tiểu thư giống như người dễ nói chuyện, nhưng một khi đã bắt đầu có chấp thì có người khuyên bảo cũng sẽ không thay đổi, chỉ hy vọng tiểu thư có thể sớm nghĩ thông suốt.

Nơi nơi trong hậu cung này đều có nữ nhân chờ lấy lòng Hoàng thượng, tiểu thư làm vậy, không thể nghi ngờ chính là tạo cơ hội cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor: Bún.

Một số người có tâm trong hậu cung, không thể nghi ngờ là rất nhanh phát hiện giữa Hoàng thượng và Nhạc phi xuất hiện khe hở, trong lòng không nhận được mừng thầm một trận.

”Bái kiến Hoàng thượng.” An Quý nhân trang điểm cũng không khoa trương, mà lại có vẻ thanh thanh đạm đạm, có chút cảnh đẹp ý vui, khiến Sầm Mặc nhìn nhiều hơn một chút.

”Đứng dậy đi.” Sầm Mặc nhàn nhạt phân phó, hần thân là Hoàng thượng, mặc dù không có cách nào ân huệ cùng hưởng nhưng cũng không thể quá mức bất công, không quan tâm tới những người khác.

”Tạ Hoàng thượng.” Trên mặt An Tâm Nhi nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng đến gần Sầm Mặc: “Hoàng thượng có muốn dùng bữa ngay bây giờ không?”

”Ừ.” Sầm Mặc đáp lời, cảm thấy hình như An Tâm Nhi có gì đó khác lúc trước, nhưng hiểu biết của hắn về nàng ta lúc trước cũng không nhiều, bởi vậy mặc dù trong lòng có chút nghi vấn, nhưng vẫn cho là nàng dùng thủ đoạn khác để lấy lòng bản thân.

Nhìn An Tâm Nhi chăm sóc mà không cường thế chia đồ ăn cho bản thân, Sầm Mặc uống xong ly rượu. Đồ ăn hôm nay đều là những món hắn thích ăn, mặc dù ngày thường hắn không biểu hiện quá rõ ràng, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì vẫn có thể nhìn ra được.

Chỉ là nàng ta không thường làm bạn bên cạnh bản thân thì làm sao biết được những điều này? Sầm Mặc im lặng không nói gì để An Tâm Nhi rót rượu cho mình.

Ngày hôm sau, sau khi rời khỏi Tư Thủy hiên của An Tâm Nhi, liền hạ chỉ nhắc phân vị của nàng ta lên, từ chính thất phẩm Quý nhân thành Lục Phẩm Lương đế.

”Nương nương, tại sao phải bán nhân tình cho An Lương đế, nói sở thích của Hoàng thượng cho nàng ta?” Trong Diên Hi cung, Xuân Hạng không hiểu nhìn Vân Quý phi: “Không duyên cớ lại để nàng ta được lợi trước mặt Hoàng thượng?”

”Như người nói, chẳng lẽ bản cung phải bắt Hoàng thượng lưu lại ở Diên Hi cung của bản cung?” Vân Quý phi không thèm để ý cười cười, cầm một miếng điểm tâm nhỏ trước mặt thả vào miệng: “Hiếm khi Hoàng thượng thả lỏng tâm tư với Nhạc phi, trong lúc này tự nhiên bản cung phải tìm người xuất ra, phân tán sự chú ý của Hoàng thượng.”

”Nương nương cao minh.” Xuân Hạng cái hiểu cái không gật đầu.

”Người biết cái gì.” Vân Quý phi sắc giọng: “An Lương đế là người thông minh, đáng tiếc gia thế có chút mỏng, nếu bản cung không thích nàng, tự nhiên có thể dễ sai nàng ta đánh nơi nào thì làm sao phải chạy đi đâu.”

Dường như tin tốt của An Lương để đã cổ vũ một đám người trong hậu cung, không ngày nào chúng mỹ nhân phi tần trong hậu cung không trang điểm cẩn thận, chỉ chờ Hoàng thượng tới là có thể thi triển khả năng của bản thân.

Cũng may Sầm Mặc không phụ sự mong đợi của mọi người, lại nhắc phân vị của hai người, một là Chu Khả Dung, Dung Quý nhân, bây giờ đã thành Lương viện. Một người khác là Lương thường tại trước đó không có tiếng tăm gì, tăng lên thành Quý nhân.

Chung Linh không phải không biết những tin tức này, nhưng nghe Vân Nhi nói xong sắc mặt vẫn như thường, giống như không thêm để ý.

"Tiểu thư, không thể tiếp tục như vậy đâu." Lâm di có chút đau lòng nói: "Đã nửa tháng Hoàng thượng không tới Vân Tường cung rồi." Như tiếp tục như vậy, thì việc Hoàng thượng bị vô số nữ nhân trong hậu cung làm hoa mắt là việc khó tránh khỏi.

Không để các nàng trong lòng, nhưng không có nghĩa là không để Sầm Mặc ở trong lòng. Mấy ngày nay nhìn nàng như ngẩn người, nhưng mỗi ngày đều suy nghĩ, suy cho cùng thì Sầm Mặc là Hoàng thượng, coi như đối với bản thân tốt, nhưng bản thân cũng không thể không để hấn đi tìm nữ nhân khác.

Hắn có dã tâm với vị trí này, cũng quyết sẽ không vì nàng mà giảm bớt. Tại niên đại này, nữ nhân chỉ là những vật phẩm phụ thuộc vào nam nhân mà thôi. Nếu Hoàng thượng tiếp tục không còn quan tâm đến nàng thì liệu nàng có thể sống sót hay không cũng là một vấn đề.

"Vân Nhi. Có phát hiện điều gì không đúng không?" Chung Linh miễn cưỡng quay đầu lại, nhìn về phía nha hoàn bên cạnh.

"Hồi nương nương, có mấy tiểu thái giám cùng cung nữ thực sự có gặp mặt người trong cung khác." Vân Nhi cung kính nói.

"Nhớ kỹ bọn họ, tìm chuyện đuổi ra ngoài." Chung Linh cũng mặc kệ bọn họ. Hoàng thượng chiến tranh lạnh với nàng, lại khiến nàng bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Vâng."

"Nếu không nương nương đến xem Uyển Phương Nghi?" Tường Nhi ở bên cạnh đề nghị.

"Không đi, nói không chừng Hoàng thượng đã ở đó, bản cung sẽ không đến đó giúp vui." Nói bây giờ nàng vẫn vì sự kiện ở Búi phủ mà giận lẫy thì hoàn toàn không phải, chỉ là sau này hồi tường lại giọng điệu và thần sắc lúc đó của hấn đều khiến nàng có chút kinh hãi. Ngay cả bây giờ hấn sùng nàng, nhưng giọng điệu ngày ấy rõ ràng là người trên nói chuyện với người dưới.

Nếu người nói lời này là phụ thân nàng thì nhất định nàng không nói hai lời, nhận sai ngay lập tức. Nhưng người này là phu quân của nàng, cũng là Hoàng thượng, khẩu khí như vậy đã đánh nát chút ảo tưởng đang tồn tại của Chung Linh rồi.

Nàng nhìn thái độ của Sầm Mặc đối với nàng luôn tốt, cũng thuận theo tự nhiên đặt hấn ở vị trí ngang hàng với bản thân. Ngày thường làm nũng cầu xin, cũng chỉ cho rằng đó là tình thú giữa hai người. Nhưng ngày đó cũng nói cho nàng biết, những thứ đó vốn là ảo tưởng của riêng nàng.

Đối với người khác, nàng có thể ăn nói khép nép, cung kính, nhưng chỉ riêng với Sầm Mặc, với người nên làm như vậy nhất thì nàng lại không muốn làm vậy một chút nào. Nếu bản thân nhận sai trước, có phải biểu đạt, từ nay về sau nàng sẽ chỉ là một phi tần nhỏ, giống với nữ nhân có thể bị hấn tùy ý xử trí không.

Thời điểm nhìn phi tần khác, trong lòng nàng cũng có chút kiêu ngạo, có chút cảm thấy về sự khác biệt. Nàng biết bản thân không giống với người khác, Sầm Mặc đối xử với nàng cũng không giống người khác, nàng có lòng tham, không muốn buông tha đãi ngộ như vậy.

Thờ dài một hơi, Chung Linh tiếp tục ngẩn người, trước khi thuyết phục bản thân nghĩ thông suốt, nàng chỉ có thể ngẩn người như vậy thôi.

Ỗ Trúc Hiên.

"Hoàng thượng?" Uyển Phương nghi thử gọi hấn một tiếng.

Phục hồi tinh thần, Sầm Mặc nhìn bụng Vương Uyển, sắc mặt cũng dịu đi một chút: "Sao thế?"

"Có phải Hoàng thượng nhớ đến tỷ tỷ không?" Vương Uyển cũng có nghe được đồn đại trong hậu cung, nàng vốn bán tin bán nghi có phải Hoàng thượng thật sự thay lòng hay không, lại thấy nửa tháng nay không thấy hấn triệu kiến Nhạc phi, nhưng bây giờ xem ra, những lời đồn đại này có chút hữu danh vô thực rồi. Cho dù Hoàng thượng không triệu kiến Nhạc phi thì Nhạc phi vẫn tuyệt đối không có khả năng bị thất sủng.

"Không, đang yên nhấc tới nàng làm gì?" Khẩu khí của Sầm Mặc có chút cứng nhắc. Không biết ngày ấy xảy ra vấn đề ở chỗ nào, chẳng qua bản thân chỉ sử dụng chút sắc mặt, vậy mà Chung Linh liền dùng đáng về bị thương không để hấn tới gần. Hành vi như vậy không thể nghĩ ngờ chính là chạm tới lòng tự tôn của Sầm Mặc, cũng khiến hấn nhớ tới một số chuyện không thoải mái.

"Sao Hoàng thượng lại giận tỷ tỷ, tình cảm của tỷ tỷ đối với Hoàng thượng, Hoàng thượng là người rõ nhất rồi." Hoàng thượng đã có tâm với Nhạc phi, vậy thì nàng ta đưa ra một nhân tình là được rồi.

Sầm Mặc cau mày không nói chuyện, nhưng cũng không bác bỏ lời của Uyển Phương nghi.

”Lý do Hoàng thượng tranh cãi với tỷ tỷ là gì?”

”Trẫm thấy nàng làm sai chuyện, nói nàng hai câu, nàng liền ầm ỹ, tức giận với trẫm.” Sầm Mặc có chút bất mãn mở miệng.

”Việc này không thể trách tỷ tỷ rồi.” Vương Uyển dịu dàng cười.

”Chẳng lẽ là trẫm sai sao?” Sầm Mặc trừng mắt.

Vương Uyển đỡ bụng, làm như không nhìn thấy: “Từ lúc gặp Hoàng thượng, tỷ tỷ chưa chịu một chút uất ức nào, lần trước tàn thiếp xảy ra chuyện, Hoàng thượng cũng không trách phạt nửa câu. Nhưng lần này, Hoàng thượng răn dạy tỷ tỷ, trong lòng tỷ tỷ cảm thấy uất ức, cũng là dễ hiểu.”

”Nàng làm sai chuyện, chẳng lẽ còn không nói được sao?” Sầm Mặc không vui.

”Người khác thì được, nhưng Hoàng thượng thì không.” Vương Uyển cười nói: “Tỷ tỷ đối với Hoàng thượng cũng là thật lòng, bản thân bị người quan trọng nhất răn dạy, tự nhiên sẽ vô cùng thương tâm, làm sao còn có thể nhớ tới bản thân làm sai chuyện gì.”

Cũng không biết là do 'người quan trọng nhất' hay 'thương tâm' kia tác động suy nghĩ của Sầm Mặc, về mặt hấn điệu đi rõ ràng. Đúng rồi, Linh Nhi luôn bị hấn làm hừ, bỗng nhiên bị mình nói vài câu nặng lời, đại khái là bị dọa sợ rồi.

Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng bảo hấn đi chủ động làm lành với Chung Linh thì người theo chủ nghĩa đại nam nhân như hấn lại có chút không mở miệng được.

Lúc nói Vương Uyển hiểu chuyện mở miệng: “Nếu Hoàng thượng có tâm tha thứ cho tỷ tỷ, thì chỗ tỷ tỷ bên kia, tự nhiên sẽ là tàn thiếp đi nói.”

Sầm Mặc nghe những lời này, trong giây lát cảm thấy có chút xuôi tai, nhưng nghĩ lại, hấn vẫn cự tuyệt lời của nàng.

”Hoàng thượng?” Vương Uyển có chút kinh ngạc nhìn hấn.

”Uyển Phương nghi khéo hiểu lòng người, được lòng trẫm, thăng lên làm Dung Hoa đi.” Sầm Mặc bỏ lại những lời này, liền khởi giá hồi cung.

Tiền Hoàng thượng rời đi, nụ cười trên mặt Vương Uyển không giảm đi. Quả nhiên nàng ta nghĩ không sai, chỉ mới nói vài câu, bản thân lại tăng một bậc, thành thứ ngũ phẩm Dung Hoa.

Nhạc phi nương nương ơ! Nhạc phi nương nương, rốt cuộc người dùng phương pháp gì mà có thể khiến Hoàng thượng coi trọng người như thế.

Tối buổi tối, Chung Linh ngồi trên giường, ôm gối đầu tiếp tục ngán người.

”Sao chủ tử người lại thế kia?” Sầm Mặc đứng ở cửa, ần giấu thân mình, không vui nhìn Vân Nhi.

”Hồi Hoàng thượng, từ ngày đó trở về, nương nương liền trà không nhớ, cơm không nghĩ, không có việc gì liền một mình ngán người, nhóm nô tỳ khuyên như thế nào cũng không được.” Vân Nhi Tường Nhi lập tức quý xuống nhận tội, nhưng giọng nói lại vô cùng nhỏ, hiển nhiên là không dám để Chung Linh phát hiện.

Không để ý tới các nàng, Sầm Mặc đi thẳng vào trong, vốn chỉ muốn nhìn một cái rồi đi, ai ngờ nàng lại gầy như thế, còn ngờ ngác ngồi rất lâu.

”Bây giờ bản cung còn chưa muốn ngủ.” Chung Linh cho rằng người đến là Vân Nhi: “Đi ra ngoài trước đi.”

”Muốn trẫm ra ngoài sao?” Giọng nói trầm thấp của Sầm Mặc vang lên.

Chung Linh kinh ngạc quay đầu lại, lại thấy người ngoài dự đoán, cũng không thình an, cứ như vậy ngờ ngác nhìn.

”Sao lại khóc?” Sầm Mặc có chút đau lòng lấy tay lau nước mắt của Chung Linh.

Chung Linh vẫn không phát hiện, chỉ nhìn hấn chăm chăm, nàng thật không ngờ, hấn lại tới nhìn nàng trước. Mặc dù bình thường giống như hiểu chuyện, nhưng nàng phát hiện mình đối với Sầm Mặc có chút cố chấp.

Nàng muốn đợi đến lúc bản thân không còn cảm thấy uất ức nữa, điều chỉnh tốt tâm trạng, sẽ đến cửa nói xin lỗi.

”Được rồi, đừng khóc, trẫm sẽ đau lòng.” Sầm Mặc nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Chung Linh không nói lời nào, cứ yên lặng lau nước mắt, ôm lại hấn. Nàng chỉ cảm thấy, cuối cùng hấn cũng đến đây, vậy thì dường như những uất ức trong lòng trước đó đều biến mất rồi.

Trong lúc không hề hay biết, nàng đã lặng lẽ gieo hạt mầm mang tên là 'Tình' với nam nhân này rồi. Chỉ là cả ngày ở cùng nhau nên mới không phát hiện.

Ngày đi Bùi phủ ấy, chỉ vì không thấy Sầm Mặc mà bản thân liền cảm thấy vô cùng bất an, khiến nàng cảm thấy hoàn toàn không giống bản thân nàng. Nhưng vào lúc đó cũng không có thời gian sắp xếp cho thật tốt, chỉ có thể đè nén ở trong lòng, ngay sau đó hần liền phát hỏa với nàng, toàn bộ những điều đó đều tới quá đột ngột.

Nàng tự cho là có thể bình tĩnh biểu hiện đáng vẻ mà Sầm Mặc muốn ở trước mặt hần, giống như biểu hiện hai năm ở Chung phủ. Đè nén bản tính của bản thân, chỉ cần hần vừa ý là được. Nhưng chỉ có nàng mới rõ ràng nhất, biểu hiện ngày thường khi tiếp xúc với Sầm Mặc có vài phần diễn trò, có vài phần nghiêm túc. Cho dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng phần tình cảm đó đã từng chút từng chút cắm rễ trong lòng nàng.

“Sầm Mặc, thật xin lỗi...” Chung Linh nhắm mắt ôm chặt hần, thực xin lỗi, ta luôn không thẳng thắn thành khẩn đối xử với chàng, thật xin lỗi, để chàng tìm ta trước. Mặc dù xin lỗi, nhưng cũng cảm ơn chàng, cảm ơn chàng tới tìm ta trước. Khóe miệng của nàng khẽ nâng lên.

Lúc Sầm Mặc nghe thấy tên bản thân thì có chút hoảng hốt, nhưng bên môi nhanh chóng cong lên, ý cười hiện rõ trong đôi mắt.

Hần chỉ cảm thấy, hình như trong lòng nàng chân thật hơn rất nhiều, mà hình như những điều hần làm trước đó cũng được đáp lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Bún.

“Sao lại gầy như vậy?” Sầm Mặc có chút đau lòng vỗ nhẹ gương mặt của nàng.

“Mấy ngày nay nô tỳ luôn nghĩ tới một ít chuyện, có chút ăn không vào.” Chung Linh cười cười.

“Đang nghĩ gì?”

“Thật ra nô tỳ vẫn cảm thấy uất ức.” Nhìn Sầm Mặc, Chung Linh nghiêm túc nói: “Cho tới hôm nay, nô tỳ vẫn cảm thấy uất ức. Có lẽ Hoàng thượng cảm thấy nô tỳ ý sủng sinh kiều, nhưng đây thật sự là suy nghĩ trong lòng nô tỳ.”

“Ngày ấy, ta không nên nói nặng lời như vậy.” Dường như Sầm Mặc có chút áy náy nói.

“Hoàng thượng không nên nói như vậy.” Chung Linh vỗ vỗ bàn tay đặt trên gò má mình: “Lúc Hoàng thượng hỏi nô tỳ, tại sao lại khóc, nô tỳ đang trầm nghĩ, trước đó nô tỳ một mình đang suy nghĩ miên man cái gì.”

“Bây giờ không nghĩ miên man nữa sao?”

“Sau này, nô tỳ sẽ không suy nghĩ miên man nữa.” Bỗng nhiên Chung Linh nhớ tới hình như kiếp trước có một câu như thế này, trong khoảnh khắc yêu một người khác, thì chính thời khắc đó mình đã thua.

Nói vậy thì chắc hần bản thân nàng vào thời điểm mà nàng không biết nào đó, đã thua toàn bộ, còn lại cũng chỉ còn mình Sầm Mặc.

Sầm Mặc yên lặng ôm nàng, tâm trạng cũng là trăm chuyển nghìn chuyển.

Lúc trước hần để ý nàng như vậy, là vì thỉnh thoảng nàng lộ ra những biểu hiện không hợp với độ tuổi của nàng. Mặc dù chỉ có vài lần như vậy, nhưng hần thật sự cảm nhận được.

Đặt nàng bên cạnh mình, cho nàng muôn vàn sủng ái, vậy mà nàng đối với hần, lại giống như vẫn bị ngăn cách bởi cái gì đó.

Hoặc là nói, từ đầu tới cuối, nàng với hần vẫn còn tâm phòng bị, chỉ là ngẫu nhiên nàng sẽ lộ ra chút tiếc nuối cùng thương tiếc với hần, khiến hần không muốn buông tha, thậm chí còn muốn nhiều hơn.

Hần cứ như vậy đối tốt với nàng, dù nàng luôn dùng khuôn mặt tươi cười đón chào, nhưng suy cho cùng nụ cười đó lại không xuất phát từ đáy lòng. Ngày thường nàng ý lại, thuận theo, hoặc hờn dỗi với bản thân, có lẽ chính nàng cũng không biết, nhưng hần lại nhạy cảm phát hiện được, nàng đang lấy lòng hần. Làm một người luôn được người khác lấy lòng, làm sao hần có thể không phát hiện ra.

Theo lý thuyết, sau khi hần biết, thì nên giận tím mặt rồi tống nàng vào lãnh cung, đã không hợp tâm ý, thì tại sao phải giữ ở bên người. Nhưng cuối cùng lại không như vậy.

Mặc dù biểu hiện của nàng không khiến hần vừa lòng, nhưng việc nàng đối tốt với hần cũng là sự thật. Như vậy cũng nói phi tần trong cung có ai đối với hần không tốt? Không có.

Chỉ là tốt của Chung Linh không giống, nàng nguyện ý vì đứa nhỏ của hắn mà nhường nhịn, dù hắn cũng không thật sự để ý đứa trẻ này. Nàng nguyện ý vì hắn cần mà nhận người không quen làm cữu cữu, dùng khuôn mặt tươi cười đón chào. Nàng nguyện ý vì giúp hắn lung lạc Bùi Tường quân mà gặp ông ấy. Quan trọng hơn là thái độ của nàng. Làm mọi việc mà không cần suy xét, hẳn để nàng làm như vậy, nàng vẫn đồng ý, dù có điều chưa rõ. Đó là việc mà nữ nhân trong hậu cung không cách nào làm được. Cũng không có ai có thể dùng thái độ như vậy để làm.

Hắn còn nhớ rõ ở bữa tiệc trung thu, ánh mắt nàng khi nhìn hắn, tràn ngập kinh ngạc, ái mộ, hoàn toàn không che giấu.

Hắn cũng không quên ngày ấy ở Chung phủ, biểu cảm vui sướng cùng thả lỏng khi nhìn thấy hắn. Đó là nàng sợ hãi không thấy hắn nữa, hoặc hắn không cần nàng nữa.

Hắn yêu cảm giác này kinh khủng, chính là cảm giác là duy nhất trong mắt nàng.

Là hắn có ý phóng túng nàng, nhưng lại ép buộc nàng, khiến nàng biết, chỉ có hắn là duy nhất.

Có lẽ hắn dùng tâm kế quá mức, nhưng có làm sao, những điều hắn nắm trong tay trong thời điểm hiện tại, đều là do hắn từng bước tính kế mà nhận được. Hắn đã quen rồi.

Chỉ cần vào thời điểm hắn cần, nàng vẫn an ủi hắn như lúc trước thì hắn nhất định sẽ không bao giờ buông tay nàng.

Nói hành động của hắn đều là nguy trang? Là giả dối? Không hẳn! Người am hiểu như hắn đã sớm trộn lẫn thật giả với nhau, ngay cả hắn cũng không biết trong hành động của mình, có vài phần thật lòng, lại có vài phần giả dối.

Mà nàng, Sầm Mặc cúi đầu nhìn Chung Linh, chắc chắn là người trong lòng bàn tay của hắn.

Chung Linh không biết người trước mặt nàng đang nghĩ gì trong lòng, nếu biết, chỉ là sợ sẽ bị kinh sợ đến không nói được câu nào, nàng tự cho mình thông minh, nhưng lại chưa bao giờ suy nghĩ, tất cả những điều nàng làm đã bị người khác nhìn thấu, còn tương kế tựu kế.

"Gần đây trăm có nhắc phân vị của vài người." Sầm Mặc rũ lông mi, giống như có chút áy náy nói.

"Không phải là Hoàng thượng đã sớm đề cập chuyện này với nô tỳ rồi sao? Nô tỳ cũng không thêm đề ý." Nàng không thể không thừa nhận, đối phương không chỉ của một mình nàng, nhưng càng về sau, nàng càng phải là người cuối cùng bên cạnh hắn.

"Trăm có ý không quan tâm nàng, vì gần đây trăm đang thanh lý người bên cạnh, lo lắng họ chó cùng rứt giậu làm nàng bị thương." Sầm Mặc tiếp tục giải thích, mặc dù hắn không tới nhìn nàng, nhưng lại lén lút phái người bảo vệ nơi này.

Chung Linh thật sự không ngờ mấy ngày nay Hoàng thượng còn làm chuyện này, gật gật đầu, có chút xấu hổ vì hành vi luôn vui đùa oán giận Sầm Mặc của bản thân.

"Hình như Linh Nhi có chút thay đổi?" Sầm Mặc nhẹ nhàng vuốt sợi tóc đang rũ xuống nàng.

Chung Linh mở to đôi mắt trong suốt, cứ như vậy nhìn hắn, mỉm cười, giống như mới gặp. Nụ cười này khiến trái tim hắn hơi ngừng lại.

"Trước kia nô tỳ có chút sợ Hoàng thượng, vì Hoàng thượng có thể tùy thời xử trí nô tỳ, nô tỳ sợ nếu nô tỳ biểu hiện không tốt, Hoàng thượng sẽ chán ghét mà vứt bỏ nô tỳ."

"Sao lại nói như vậy?" Sầm Mặc kinh ngạc, dựa vào biểu hiện mà thỉnh thoảng nàng lộ ra, hắn cũng sẽ không làm như vậy.

"Bởi vì nô tỳ không biết Hoàng thượng đang nghĩ gì, Hoàng thượng thích gì cũng không biểu hiện rõ ràng, thậm chí khiến nô tỳ không có cách nào đứng vững được, vì vậy nô tỳ rất lo lắng." Chung Linh cúi đầu chậm rãi nói: "Thậm chí nô tỳ tận mắt thấy Hoàng thượng đón tỳ tỳ vào cung, sủng hạnh, sau đó lại ghét tỳ ấy, đương nhiên nô tỳ cũng nghĩ, ngộ nhỡ nô tỳ có một ngày như vậy..."

"Hai người không giống nhau." Sầm Mặc cau mày, không vui cắt ngang.

"Nô tỳ biết." Chung Linh mỉm cười nhìn hắn: "Nếu sau này nô tỳ không học Vân Quý phi lấy lòng Hoàng thượng thì Hoàng thượng sẽ ghét nô tỳ sao?"

"Trăm sẽ không." Sầm Mặc nhìn nàng thật sâu.

"Có điều, nô tỳ có nói một câu thật lòng, đến bây giờ vẫn không thay đổi." Chung Linh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn. "Chung Linh vẫn là người của Hoàng thượng, bây giờ là vậy, sau này cũng vậy."

Dù là nhận Vệ Khiêm, hay là lui tới với Bùi Chiêu, đều không phải là điều nàng mong muốn, nàng vốn chỉ muốn dựa vào che chở của Sầm Mặc mà sống sót trong hậu cung này, nếu có được sủng ái thì tốt, ngay cả không chiếm được nó thì nàng cũng sẽ vì bản thân mà chiếm lấy một vị trí để nửa đời sau không cần e ngại.

Nhưng nàng đã thích hắn, nhận định hắn, sẽ không cam tâm bên cạnh hắn xuất hiện bóng dáng khác. Một khi đã như vậy, thì nàng sẽ là người luôn ở bên cạnh hắn là được rồi.

Cuối cùng sẽ có một ngày, nàng cũng muốn hấn thẳng thần thành khẩn đối xử với bản thân, mà không chỉ là biểu tượng sùng ái như bây giờ.

Sầm Mặc dùng sức hôn lên môi Chung Linh, hơi thở của hấn bắt đầu hỗn loạn, điều hấn thực sự muốn, chính là câu kia, chỉ là của hấn, ai cũng không đoạt được, tình yêu của nàng, đau thương của nàng, đều là của hấn!

Chìm đắm trong khoái lạc, trong đầu Sầm Mặc, chuyển về khoảng thời gian điên cuồng nhất.

Rất nhanh trong hậu cung liền biết, Nhạc phi nương nương, lại phục sủng rồi. Dù các nàng có ca thán như thế nào, nguyên rửa như thế nào, thì cũng không thể thay đổi sự thực trước mắt này được.

“Chúc mừng tỷ tỷ.” Uyển Dung Hoa cười nói.

“Nghe nói hôm qua muội vì tỷ tỷ mà nói không ít lời hay trước mặt Hoàng thượng?” Chung Linh cười.

“Nô tỳ chỉ nói suy nghĩ trong lòng cho Hoàng thượng, để Hoàng thượng bớt đi vài suy nghĩ không đúng mà thôi.” Vương Uyển trả lời, nhưng cũng là ngầm thừa nhận.

“Tỷ tỷ nhận phần tình cảm này của muội.” Tự nhiên Chung Linh nàng ta đang nói gì.

“Tỷ tỷ nói gì vậy, chuyện lần trước của muội muội, nếu không phải tỷ tỷ, sợ là muội không thể êm đẹp đứng ở chỗ này được rồi.” Vương Uyển nói, giống như trong lòng nàng ta vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Bản cung làm vậy là vì suy nghĩ cho Hoàng thượng, muội muội không cần cảm tạ, chuyện lần này, bản cung nói là nhớ kỹ thì sẽ nhớ kỹ, muội biết vậy là được.” Trong giọng điệu của Chung Linh mang theo vẻ chân thật đáng tin.

Sắc mặt Vương Uyển có chút biến đổi, gật đầu đồng ý, chỉ cảm thấy liệu có phải Chung Linh ở trong cung nửa tháng nên bị hỏng rồi không? Đường như thái độ không quá giống ngày thường. Loại biến hóa này là tốt hay xấu, nàng ta cũng không thể nói rõ.

“Gần đây thân thể muội muội như thế nào, có gì không thoải mái không?” Chung Linh chuyển đề tài lên bụng Vương Uyển.

“Hoàng tử rất ngoan, không làm khó muội muội.” Vương Uyển nhìn bụng của bản thân, mang theo nụ cười chân thật.

“Bản cung đã từng đề cập của muội muội với Hoàng thượng, dù muội muội không có cách nào trở thành chủ một cung, nhưng Hoàng thượng cũng đã đồng ý với bản cung, sau khi muội muội sinh Hoàng tử, sẽ đến thiên điện ở Vân Tường cung, cùng ở với bản cung.” Chung Linh thần nhiên nói một câu không nặng không nhẹ.

Vương Uyển biến sắc, nàng ta biết khả năng mình không thể nuôi đứa nhỏ của mình là rất lớn, nhưng vẫn không nhận được thăm cầu mong. Hơn nữa dường như thái độ của Hoàng thượng đối với nàng ta cũng có chút hòa dịu, bởi vậy, nàng ta mới có thể có ý niệm tự mình nuôi đứa nhỏ. Nhưng Chung Linh đã nói ra những lời này thì đồng nghĩa với việc nàng ta không thể nuôi đứa nhỏ nữa rồi.

Mà bản thân ở Thiên điện của Vân Tường cung, nói cách khác, tương lai đứa nhỏ này sẽ ở dưới gối của Chung Linh. Dù nàng ta cũng đoán được khả năng này, nhưng lúc nó thật sự tới, lại khiến nàng ta trở tay không kịp.

Nàng ta còn cơ hội đoạt lại đứa nhỏ của mình không? Hoặc là nàng ta có thể may mắn ở gần chăm sóc nó? Rốt cuộc nàng ta vẫn còn quá trẻ, trong giây lát tâm loạn như ma.

Rời khỏi Ý Trúc hiên, Chung Linh quay đầu nhìn lại, đương nhiên nàng phát hiện lo lắng của Uyển Dung Hoa, chỉ là chuyện này, Sầm Mặc đã sớm nói với nàng, có điều lúc đó nàng vẫn còn băn khoăn, không thể qua cửa ải của bản thân.

Nhưng với nàng mà nói thì vấn đề này đã không còn là vấn đề, nàng chỉ cần lo lắng, làm sao để có thể đứng bên cạnh hấn là được rồi.

Sau khi nói chuyện này với Uyển Dung Hoa, Chung Linh cũng ít tới Ý Trúc hiên, nghĩ đến, Vương Uyển cũng cần thời gian để lo lắng chuyện tương lai, hy vọng nàng ta có thể đưa ra kết luận không khiến nàng thất vọng, cũng không khiến nàng cảm thấy những nỗ lực nàng bỏ ra trước đó là uổng phí.

“Nương nương, Hoàng thượng truyền ngài tới Dưỡng tâm điện.” Vân Nhi ở bên cạnh cung kính nói, Chung Linh phục sủng, chuyện này đối với người làm nha hoàn như nàng không thể tốt hơn, hơn nữa nàng lại cảm thấy chủ tử không phải là người đơn giản.

Ở trong hậu cung, theo chủ tử đơn thuần cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Hoàng thượng có nói thêm gì không?” Vừa để Từ Nhi trang điểm, vừa tiện hỏi.

“Tiểu thái giám đến truyền chỉ nói, chỗ Hoàng thượng có khách quý.” Bởi vì thân phận của Chung Linh, rất nhiều nô tài đều nguyện ý bán tin tốt. Loại chuyện này cũng không phải là điều bí mật, nói cho Nhạc phi nương nương cũng không bị trách tội.

“Khách quý?” Trong lòng Chung Linh có tính toán, không phải là Bùi Chiêu thì cũng là Vệ Khiêm, thời điểm Hoàng thượng triệu kiến triều thần đều sẽ để Chung Linh tránh đi, duy chỉ có ba người Bùi Chiêu, Vệ Khiêm, Trác Ngôn Nghi thì không.

Hôm trước Trác Ngôn Nghi bị Hoàng thượng phái đi điều tra chuyện thích khách, nên chỉ còn lại hai người.

Đến lúc Chung Linh đến Dưỡng Tâm điện, lại không thấy Bùi Chiêu hay là Vệ Khiêm, mà là người ngoài dự đoán nhất.

”Tiểu nữ Bùi Loan bá kiến Nhạc phi nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Editor: Bún.

”Đứng dậy đi.” Nhìn thoáng qua Bùi Loan rõ ràng đã trải qua ăn mặc cẩn thận, Chung Linh có chút nghi hoặc nhìn về phía Sầm Mặc.

”Bùi Tướng quân đưa vào, ý là lưu lại ở trong cung.” Sầm Mặc có chút bất đắc dĩ nói với nàng.

Chỉ trong nháy mắt, nàng liền biết tính toán của Bùi Chiêu, đại khái là để tỏ vẻ trung tâm, cho nên đưa nữ nhi lại đây, loại chuyện này ở Tử Thần cũng không hiếm thấy.

”Nhưng Loan Nhi còn nhỏ như vậy.” Chung Linh có chút kinh ngạc nhìn nàng ấy, nếu nàng nhớ không lầm, Bùi Loan còn chưa đến mười tuổi, vậy đưa vào trong cung cũng không làm được gì.

”Trẫm cũng nói như vậy, nhưng Bùi Tướng quân vẫn khẳng định làm như vậy.” Sầm Mặc lắc đầu: “Để nàng ấy đi theo nàng, như vậy trẫm cũng yên tâm.”

”Vâng.” Chung Linh mỉm cười, biết Hoàng thượng cũng không có ý thu Bùi Loan.

Để Lâm di dẫn Bùi Loan về Vân Tường cung trước, Chung Linh đi tới bên cạnh Sầm Mặc: “Hoàng thượng, Bùi Loan, chàng định làm như thế nào?”

”Trẫm tính đợi nàng ấy trưởng thành liền gả cho Vệ Khiêm.” Sầm Mặc đã sớm nghĩ xong đối sách.

”Gả cho cữu cữu?” Chung Linh có chút kinh ngạc, nhưng cũng biết đây là biện pháp không thể tốt hơn, cũng là phương pháp tốt nhất để gán Vệ Khiêm với Hoàng thất: “Nhưng Hoàng thượng không sợ, ngộ nhờ tương lai Bùi Tướng với cữu từ một lòng à?”

”Không sao, chuyện đó trẫm đã từng lo lắng. Trước mắt người trẫm cho thể dùng trong tay cũng không nhiều, bọn họ một lòng thì có sao, về phần sau này, tự nhiên trẫm cũng có đối sách.” Sầm Mặc bình tĩnh nói.

”Trong lòng Hoàng thượng có tính toán là được.” Chung Linh mỉm cười. “Chỉ là nô tỳ lại có thêm cữu mẫu nhỏ tuổi hơn nô tỳ rồi.”

Sầm Mặc mỉm cười, cũng không để ý, dù là cữu mẫu, nhưng sau này thấy nàng cũng vẫn phải hành lễ.

”Bên chỗ Vệ Khiêm, nàng cũng nói nhiều hơn một chút.”

”Nô tỳ hiểu rồi, chỉ là Loan Nhi vẫn còn nhỏ, hẳn là cũng không cần phải gấp gáp nói đến chuyện này vội.” Chung Linh nói, cữu cữu của nàng lớn hơn nàng bốn tuổi, nhưng cũng chỉ mới mười chín tuổi, lớn hơn Bùi Loan có mười tuổi.

”Chuyện này nàng xem rồi làm là được.” Hắn chỉ để ý kết quả, quá trình như thế nào, không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn: “Cũng sắp năm mới rồi.”

”Vâng, Hoàng thượng nghĩ tới chuyện gì?”

”Sang năm Chu Tước và Huyền Vũ sẽ phái sứ thần tới thương nghị định ra hiệp nghị trước, nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt.” Sầm Mặc chấp hai tay sau lưng, nhìn bản đồ treo trong đại điện.

Chung Linh đại khái biết nội dung tấm bản đồ này, những nước chư hầu không tính, nước lớn chỉ có Chu Tước, Huyền Vũ và Tử Thần, tạo thành thế chân vạc, mặc dù thoát nhìn, bên ngoài bình yên vô sự, nhưng lại không có lúc nào không nhìn chăm chăm lẫn nhau, chỉ chờ có thể cho một kích trí mạng.

Trước đó Tử Thần đã trải qua nội loạn, Sầm Mặc đã thảo ra một cái hiệp định nào đấy không người biết với Chu Tước, mới có thể miễn cưỡng dừng lại, nhưng trải qua bốn năm nghỉ ngơi hồi phục, hắn đã đứng vững trong nước, cũng là thời điểm lộ răng nanh của bản thân, cho thấy bản thân cũng không phải là người dễ bắt nạt như vậy nữa.

”Có phải Hoàng thượng đang lo lắng không?”

"Cũng không đến mức lo lắng, mặc dù hiện tại trong nước cũng không ổn định, nhưng đám người đó cũng biết vào thời điểm nguy cấp phải đồng lòng đối ngoại." Sầm Mặc lắc đầu: "May mà bọn họ còn biết điểm này, nếu không trăm thật sự vội đến sút đầu nề trán rồi."

"Hoàng thượng, mặc dù quốc sự quan trọng, nhưng cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình." Không phải Chung Linh chưa từng lo lắng, từ sau Thi Hương, dường như lúc nào Sầm Mặc cũng bề bộn nhiều việc, giống như đang tiến hành giao thiệp với người Chu Tước lên lút phái qua đây, hơn nữa còn nỗ lực tăng cường sức mạnh của mình.

Nhìn biểu cảm quan tâm của Chung Linh, Sầm Mặc mỉm cười: "Nàng yên tâm, những tình huống đó trăm cũng đã sớm dự liệu, trăm đã ngồi ở vị trí này, thì sẽ phải gánh vác trách nhiệm tương ứng."

Chẳng những phải làm mà hần còn muốn làm cho tốt, hần muốn khiến phụ hoàng đã chết ở trên trời hối hận, khiến người luôn chờ chế giễu hần không cười nổi, đây chính là mục đích của hần.

Chớp mắt một cái, cũng sắp đến năm mới rồi.

"Nương nương, mau phủ thêm áo choàng đi, nếu cảm lạnh sẽ không tốt." Vân Nhi nâng chiếc áo choàng lông chim màu xanh, đứng sau Chung Linh.

"Mang về đi, khoác thêm phiền toái." Chung Linh lắc đầu, nhìn cảnh sắc màu trắng đơn thuần bao phủ hoàng cung. Nàng đến thế giới này cũng là năm thứ tư, nhưng lễ mừng năm mới năm nay lại khiến nàng thêm vài phần chờ mong.

Không giống như ở trong phủ, loại chuyện mừng năm mới này chẳng có mấy liên quan tới một nữ nhi thứ xuất như nàng, mà cũng chẳng có người để nàng chia sẻ niềm vui hoặc nỗi buồn.

Nhưng năm nay có Sầm Mặc, nghĩ tới điểm này, tâm tình của Chung Linh tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên điều kiện đầu tiên chính là phải xem nhẹ đám nữ nhân trong hậu cung kia.

Dựa theo quy củ, Sầm Mặc cũng phải ban thưởng niên yến ở trong cung, ngụ ý là quân thần một nhà. Có điều chuyện này không có liên quan đến Chung Linh, Hoàng thượng đã giao cho Vân Quý phi quản lý, không thể nói nửa năm nay, Vân Quý Phi làm rất tốt, ngoại trừ chuyện Chung Uyển đề non, thì không có chuyện gì có thể lấy ra để chỉ trích.

"Nương nương, người đang nhìn gì vậy?" Bùi Lan cũng từ trong nhà chạy ra, nhìn một vòng, rõ ràng đều tị lủi, có gì đẹp mắt đâu.

"Đương nhiên là nhìn tuyết, còn có thể nhìn cái gì?" Chung Linh cười cười, có điều nhìn màu trắng lâu, mắt cũng có chút không thoải mái, liền xoay người chuẩn bị về phòng: "Muội còn nhỏ, tự nhiên không biết là có gì đáng nhìn."

Vô ưu vô lo, tự nhiên cũng sẽ không sinh ra cảm khái gì đó bởi vì thời tiết biến đổi.

"Nương nương không cần nói Loan Nhi nhỏ, qua năm, Loan Nhi cũng mười tuổi rồi." Bùi Loan có chút không phục nói, rước lấy tiếng cười khê của Vân Nhi, Tường Nhi bên cạnh.

Các nàng đều biết thân phận của tiểu chủ tử có chút bất phàm, cộng thêm Chung Linh lại tận lực dạy bảo, bởi vậy cũng coi như nửa chủ tử mà đối đãi. Chỉ là suy cho cùng tuổi còn nhỏ, lại vô cùng hoạt bát, cho nên mọi người đều vô cùng thích nàng.

"Ừ, mười tuổi, mười tuổi thì sao?" Chung Linh cố ý kích nàng: "Coi như muội mười tuổi, Khiêm ca ca của muội cũng không thể muốn muội."

Ở Vân Tường cung mới hai tháng, Chung Linh đã biết tiểu nha đầu trước mặt này đã sớm lập chí muốn gả cho Vệ Khiêm, không thể không nói, điều này thật sự đúng ý của Hoàng thượng, chỉ là không biết Vệ Khiêm có ý như vậy với tiểu nha đầu này không thôi.

Chung Linh lắc đầu, cười suy nghĩ của bản thân, Vệ Khiêm là thiếu niên tốt, làm sao có thể thích một tiểu nha đầu mười tuổi, dù có thích, cũng là chuyện mấy năm sau rồi.

"Nương nương!" Từ lúc nàng nói chuyện này với nương nương, nương nương đều thích giễu cợt nàng.

"Được rồi, không nói muội, mau vào phòng đi, xem mặt muội lạnh đến đó rồi kia." Chung Linh kéo tay Bùi Loan vào trong phòng, không chú ý nàng ấy nhìn bàn tay đang kéo nàng ấy của nàng, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc cùng mờ mịt, sau đó lại vui vẻ theo nàng vào trong phòng.

"Nhìn nha đầu điên nhà muội kia, có muốn ta nói với Hoàng thượng, cho muội về thăm nhà một chút không?" Chung Linh cho người làm lò sưởi nhỏ nhỏ đặt vào trong tay Bùi Loan.

"Về nhà phụ thân cũng không thể theo ta, vẫn là ở chỗ nương nương tốt." Bùi Loan lắc lắc đầu, nghiêm túc nói.

Lúc còn trẻ vì kiến công lập nghiệp, hàng năm Bùi Chiêu đều ngây ngốc trong quân doanh, cho nên khá xa lạ với nữ nhi duy nhất này, mà Bùi Loan sớm không còn mẫu thân, trong nhà cũng không có người có thể quản mình, cho nên cũng hình thành thói quen thoải mái. Chỉ là luôn một người, cũng khó tránh khỏi cảm giác cô đơn.

Sau khi biết điều đó Chung Linh cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể cố gắng để Vân Nhi và Tường Nhi mang theo nàng ấy chơi đùa nhiều một chút.

Cũng may trong Vân Tường cung còn có Chu Nhi có tâm tư thuần phác, cũng là người có thể chơi với nàng ấy.

Từ chuyện rắn độc lần trước, Chu Nhi lập công lớn, được Sầm Mặc thưởng hậu hĩnh, người trong cung cũng phải cho nàng ấy vài phần mặt mũi, đương nhiên nàng cũng không hiểu.

”Nơi này của ta đã tốt, muội ở lại là được, chờ Hoàng thượng tới, có thể chơi đùa với muội.” Chung Linh cười nói.

”Hoàng thượng tới muội mới không thể chơi đùa.” Bùi Loan lắc đầu: “Dù nương nương nói thế nào thì muội cũng cảm thấy Hoàng thượng có chút dọa người.”

Chung Linh nghe vậy cũng cảm thấy bất đắc dĩ, từ lần đó trở về, Bùi Loan liền nói cho nàng, cảm thấy Hoàng thượng có chút dọa người. Tự nhiên bản thân sẽ nói là Sầm Mặc tốt, để nàng ấy không nên xem bề ngoài, nhưng tiểu nha đầu kia hoàn toàn không nghe vào, mỗi lần thấy Hoàng thượng đến, đều lần xa xa.

Có điều như vậy cũng tốt, tránh dài ngày, sinh ra chút cảm tình không nên có.

”Đến lúc niên yến, nhất định sẽ rất náo nhiệt, vào thời điểm đó muội có thể tha hồ chơi.” Chung Linh lại nói một câu.

”Vậy có phải có thể nhìn thấy Khiêm ca ca không?” Quả nhiên Bùi Loan mắc câu, hai mắt sáng ngời.

”Khiêm ca ca của muội sẽ đến, chỉ là không biết cửu ấy có thời gian gặp muội không thôi.” Chung Linh cố ý đùa nàng.

”Ồi nương nương, người phải nói với Hoàng thượng, để ngài ấy để Khiêm ca ca theo ta một lát mới được.” Bùi Loan lập tức bám theo đuôi kíp: “Chỉ một lát thôi, tuyệt đối sẽ không chậm trễ chuyện gì.”

”Có chuyện gì không thể nói với trẫm?” Sầm Mặc không để tuyên báo liền trực tiếp vào phòng.

”Bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế.” Bùi Loan lập tức rời xa bên cạnh Chung Linh, đứng quy củ hành lễ, ngay cả Tần ma ma dạy nàng ấy quy củ cũng không tìm ra sai lầm. Chỉ là nhìn tư thế này là biết, tình huống Hoàng thượng đột nhiên tới cũng không phải là lần một lần hai.

”Tiểu nữ không quấy rầy Hoàng thượng cùng nương nương nữa.” Bùi Loan lại hành lễ, lui lại mấy bước rồi xoay người rời đi.

”Mỗi lần thấy trẫm đều chạy nhanh như vậy.” Sầm Mặc lơ đãng lắc đầu.

”Hoàng thượng không chịu nói chuyện với nàng ấy, cho nên có sợ chàng cũng là chuyện bình thường.” Chung Linh có thể lý giải, dù sao cũng là người bản địa, cộng thêm tuổi còn nhỏ, đương nhiên sẽ sinh ra sợ hãi với thiên tử, cộng thêm nhất định trước đó được giáo huấn không ít rằng lời nói của Hoàng thượng là trên hết, rồi mới được đưa vào trong cung.

Chỉ là nàng cũng không đoán được tâm tư nhỏ của Bùi Loan thôi, không biết đây là nàng ấy đang sợ Sầm Mặc không cẩn thận coi trọng nàng ấy, rồi lưu lại trong cung, rồi không thể thành thân với Khiêm ca ca thôi.

Nếu ý nghĩ này để Chung Linh hoặc Sầm Mặc biết, chỉ sợ sẽ cười nàng là đồ quỷ sứ.

Chung Linh cười áo choàng trên cổ Sầm Mặc xuống, tiện tay đưa cho Vân Nhi. Sầm Mặc nắm tay nàng, hẳn chỉ cảm thấy hành vi vô cùng thân thiết này rất hợp khẩu vị của hắn, toàn bộ đều thuận theo tự nhiên như vậy, giống như là chuyện vốn nên làm.

Không đề cập đến chuyện Sầm Mặc và Chung Linh ở bên này tình thâm nghĩa trọng như thế nào, Vân Quý phi luôn bình tĩnh hòa nhã không có động tĩnh, an phận có chút khác thường vẫn tâm bình khí hòa như cũ.

”Có phải trong lòng nương nương có tính toán gì rồi không?” Xuân Hạng nhìn động tĩnh trong hậu cung, có chút sốt ruột thay nương nương nhà nàng ta, có điều nương nương nhà nàng ta lại vô cùng nhàn hạ.

”Có tính toán gì không?” Vân Quý phi ôm lò sưởi ấm hoa văn sư tử trong tay, thoải mái tựa vào ghế lông mềm mại. “Lúc trước bản cung vất vả suy nghĩ cũng không thể tính ra được cái gì. Vẫn là phụ thân nói đúng, dựa vào gia thế của bản cung, không cần vì chuyện tranh thủ tình cảm mà đánh nhau với đám người kia.”

”Ngũ tướng đại nhân nói gì ạ?” Xuân Hạng cũng biết tình hình của hậu cung không thể tách bạch với trên triều.

”Hoàng thượng đăng cơ đã được bốn năm, vị trí hoàng hậu của hậu cung vẫn trống, như vậy không ổn.” Vân Quý phi đắc ý cười: “Phụ thân nói, chờ sau khi sứ thần hai nước rời đi, sẽ dâng tấu chương nói với Hoàng thượng chuyện lập hậu.”

”Chúc mừng nương nương!” Xuân Hạng nghe vậy lập tức quỳ xuống chúc mừng. Không trách được nương nương không nóng không vội, thì ra là có ngũ tướng làm hậu thuận. Lấy địa vị của nương nương ở hậu cung, cộng thêm quyền lực Hoàng thượng cho trước đó, vị trí Hoàng hậu này hẳn đã là của nương nương.

”Bây giờ chúc mừng vẫn còn sớm.” Vân Quý phi cười để Xuân Hạng đứng lên, chỉ là thần sắc của nàng ta lại hoàn toàn không phù hợp định lời nói của Xuân

Hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Búnn.

Còn chưa tới lễ mừng năm mới, hậu cung lại truyền ra tin tức tốt, chỉ là tin tức này đối với nhóm phi tần hậu cung mà nói thì lại chưa hẳn là chuyện tốt.

”An Lương Đế cũng mang thai rồi hả?” Chung Linh có chút kinh ngạc, mặc dù số lần Hoàng thượng tới nơi đó của nàng ta không phải là rất nhiều, nhưng một tháng luôn có hai ba lần, đặc biệt là hai tháng trước, vì lúc đó đang có tranh cãi với nàng nên thời gian ở đó cũng khá lâu.

Chung Linh kinh ngạc không phải do chuyện nàng ta mang thai, mà là vì sao từ lúc quyền lực đặt vào tay Vân Quý Phi, nữ nhân mang thai lại nhiều hơn như vậy. Dù sao thời điểm trước đó, trong cung rất ít khi truyền tin rằng trong hậu cung có người mang thai truyền ra.

”Đưa chút lễ vật qua Tư Thủy Hiền đi.” Chung Linh vẫy vẫy tay, không để ý nói, tiếng gió trong hậu đã truyền ra ngoài, nói là năm sau sẽ lập Vân Quý Phi làm hậu. Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái, nhưng khả năng nàng ta được làm Hoàng Hậu cũng thật sự rất lớn, một khi đã như vậy, chuyện từng người từng người trong hậu cung mang thai để cho nàng ta phiền lòng đi.

Trong hậu cung, khả năng đưa bé chưa sinh ra xảy ra chuyện thật sự rất lớn, bây giờ không có việc gì, không có nghĩa là về sau không có việc gì.

”Có phải Thái y nói, đại khái năm sau Uyển Lương viện sẽ sinh đúng không?” Giống như bỗng nhiên nhớ tới nàng ta, Chung Linh quay đầu hỏi Lâm di.

”Qua năm mới khoảng nửa tháng sẽ sinh, nương nương muốn chuẩn bị gì không?” Vì tiểu thư nhà mình luôn chiếu cố đối phương, có nên bà theo thói quen cho rằng Chung Linh sẽ chuẩn bị gì đó cho nàng ta.

”Nàng ấy mới là người sinh đứa nhỏ chứ không phải bản cung, bản cung phải chuẩn bị gì chứ?” Chung Linh cười cười, nàng làm người tốt cũng đủ lâu rồi, suy cho cùng cũng không thể Uyển Lương viện không làm chuyện gì mà có thể ngồi mát ăn bát vàng được.

”Vâng.” Mặc dù Lâm di cảm thấy kỳ lạ, lúc trước đã làm nhiều như vậy, nếu bây giờ bỏ qua thì không phải là thiếu cũi ba năm thiếu một giờ, nhưng vẫn không tiếp tục hỏi nữa.

”Loan Nhi đâu?”

”Hồi nương nương, sáng sớm Loan chủ tử đã ra ngoài, bên cạnh còn có nô tài đi theo ạ.” Vân Nhi trả lời ngay.

”Ừ.” Đã có người đi theo thì hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì, Chung Linh yên tâm gật gật đầu, trong lúc nhất thời, nàng bắt đầu cảm thấy nhàn chán.

”Nương nương?” Tường Nhi nhìn Chung Linh đi tới đi lui, không biết nàng muốn làm gì.

”Đi thôi, bản cung đi cầu kiến Hoàng thượng.”

”Hoàng thượng, Nhạc phi nương nương ở ngoài điện xin cầu kiến.” Lâm Anh đi đến, ở bên cạnh Hoàng thượng nhẹ giọng nói.

Sầm Mặc có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, đây là lần đầu Chung Linh chủ động tìm hắn, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

”Sao lại đến đây tìm trẫm thế này?” Sầm Mặc vươn tay giữ tay nàng, ừ, may mà vẫn ấm.

”Nô tỳ rảnh rồi không có việc gì, nên muốn đến đây gặp Hoàng thượng.” Chung Linh cười xoay tay nắm tay hắn. Nếu như trước đây Chung Linh tuyệt đối sẽ không chủ động tới tìm hắn, thứ nhất là không muốn hậu cung cảm phần, thứ hai là không muốn dính sát Sầm Mặc, tránh sinh ra cảm giác chán ghét.

”Nhưng trẫm vẫn còn tấu chương cần phải xem, nên không thể nói chuyện với nàng được rồi.” Sầm Mặc có chút áy náy nói.

Chung Linh từ ánh mắt của hắn nhìn qua, cũng thấy trên án có một chồng tấu chương.

”Nô tỳ không quấy rầy Hoàng thượng, Hoàng thượng cứ xem tấu chương đi, nô tỳ cũng ở trong này làm chuyện của mình, được không?”

”Vậy nàng làm đi.” Sầm Mặc gật gật đầu, trở về chỗ ngồi của mình. Mặc dù hắn thích Chung Linh, nhưng cũng không thể vì nàng mà bỏ bê quốc sự.

Chung Linh thấy thế cũng thả nhẹ tay chân, chọn một quyển sách từ trên giá sách, yên vị trên chiếc ghế nằm ở bên cạnh, nhàn nhã lật từng tờ từng tờ, bắt

đầu đọc.

Lâm Anh cố gắng đứng ở ngoài tầm mắt của hai người, nhưng lại có thể thấy chỗ của cả hai chủ tử, để phòng khi họ cần gì đó.

Mặc dù hai người đều như đang chuyên tâm làm chuyện của mình, nhưng Lâm Anh vẫn nhìn được rõ ràng, khóe miệng của Hoàng thượng vẫn hiện ý cười. Còn Nhạc Phi nương nương, chẳng lẽ ngài ấy cho rằng cảm sách nguy trang thì Hoàng thượng sẽ không phát hiện ra ngài ấy đang lên nhìn sao? Ngay cả hắn không muốn phát hiện cũng không được.

Đợi đến lúc Sầm Mặc tập trung tinh thần xử lý xong công việc, quay đầu lại liền phát hiện Chung Linh đã ngủ từ lúc nào.

Đưa tay ra nhận chần Lâm Anh đưa qua, vừa đắp cho nàng thì thấy nàng chớp chớp mắt, đã tỉnh lại.

“Sao lại ngủ ở đây?” Sầm Mặc đỡ nàng đứng lên.

“Hoàng thượng luôn không nhúc nhích, nô tỳ nhìn một lúc lâu cũng cảm thấy buồn ngủ.” Chung Linh cười hi hi thừa nhận nàng nhìn lên hắn.

“A, nói như vậy là sức quyến rũ của trẫm không đủ sao?” Sầm Mặc bày ra biểu cảm bất mãn, vươn tay kéo Chung Linh vào trong lòng.

Chung Linh từ chối hai lần, đang muốn nói gì đó thì giọng nói của Lâm Anh lại vang lên.

“Hoàng thượng, An Lương Đế đưa đồ ăn qua.” Lâm Anh nhận vật gì đó từ trong tay thái giám canh cửa.

“Đặt chỗ kia.” Sầm Mặc theo thói quen gật đầu, đang định nói gì đó, Lâm Anh lại không thức thời nói thêm một câu.

“Hoàng thượng, lần này An Lương Đế tự mình đưa tới, nàng nói biết Hoàng thượng ở cùng nương nương cho nên không quá rầy, nhưng vẫn muốn Hoàng thượng ném thử canh hầm, nói cho nàng biết hương vị như thế nào rồi mới trở về.” Lâm Anh thuật lại theo sự thực.

Sầm Mặc nghe vậy, cánh tay vốn đang ôm Chung Linh bỗng buông lỏng.

“An muội muội thường xuyên mang đồ tới để Hoàng thượng uống?” Chung Linh quay đầu nhìn Sầm Mặc.

“Cũng không được coi là thường xuyên.” Coi như Sầm Mặc ngầm thừa nhận: “Có điều trẫm rất ít khi động vào những thứ đó.”

Chung Linh hiểu rõ, hiển nhiên là An Tâm Nhi có ý tránh thời gian Hoàng thượng triệu kiến nàng để đưa này kia. Nói vậy nếu hôm nay không phải bản thân không mời mà đến, trước đó nàng ta không nhận được tin tức, cho nên lúc này mới chạm mặt bản thân.

Chỉ là tự mình vất vả đến đây một lát, lại bị bản thân chiếm thời gian, lại không thấy được Hoàng thượng, cho nên nàng ta có chút không cam lòng, mới bày dằng vè uất ức biết lẽ độ nói ra những lời này.

“Tóm lại cũng là tâm ý của An muội muội.” Chung Linh cau mày: “Không bằng để nô tỳ thường thức canh này rồi nói cho An muội muội biết nó có hương vị như thế nào đi.”

Sầm Mặc có chút kinh ngạc nhìn nàng, nếu như trước kia, hẳn là nàng đã ra vẻ rộng lượng để An Lương Đế tiến vào thỉnh an gì đó, cho nên rõ ràng bây giờ nàng thành thật hơn rất nhiều.

Cũng không đợi Sầm Mặc trả lời, Chung Linh liền đi tới, cầm thìa ở bên cạnh lên, chậm rãi đặt bên môi, nhẹ nhàng nhấp một cái rồi để xuống.

“Lâm công công, ông nói với Lâm muội muội, quá ngọt, bản cung không thích.” Nói xong liền buông thìa trong tay xuống.

Lâm Anh nghe vậy, lui về phía sau vài bước rồi xoay người ra ngoài, Hoàng thượng đã không trách hành vi của Nhạc phi thì có nghĩa là đã ngầm đồng ý. Đáng thương nhất chính là An Lương Đế, trong hậu cung ai chẳng biết Hoàng thượng không thích ăn đồ ngọt, làm sao có thể làm đồ ngọt gì đó đưa tới chứ, rõ ràng là Nhạc phi có ý nói cho nàng nghe thôi.

“Mấy ngày không gặp, Linh Nhi lợi hại hơn rất nhiều rồi.” Trong ánh mắt của Sầm Mặc hiện ý cười.

“Ai bảo nàng ấy ở trước mặt Hoàng thượng giả bộ ủy khuất, nô tỳ chỉ là không nhìn được thôi.” Chung Linh chậm rì rì đi tới trước mặt hắn: “Hoàng thượng không nên trách nô tỳ, mặc dù nô tỳ cố ý chọc giận nàng ấy, nhưng đồ nàng ấy làm thực sự ngọt mà.”

“À? Thật không?” Rõ ràng Sầm Mặc không tin An Tâm Nhi sẽ phạm phải loại sai lầm này.

“Hoàng thượng không tin thì tự mình ném thử là được mà?” Chung Linh lộ nụ cười giảo hoạt.

Sầm Mặc thật sự có hứng thú, chuẩn bị qua ném thử, nhìn xem Chung Linh sẽ trả lời như thế nào. Ai ngờ vừa nhấc chân đã bị Chung Linh kéo lại.

Chung Linh khẽ kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Sầm Mặc. Răng môi hòa quện, tương nhu dĩ mật (1)

(1) Tương nhu dĩ mật – thành ngữ này nằm trong Nam Hoa Kinh của Trang Tử. Nghĩa đen của thành ngữ miêu tả tình cảnh của hai chú cá sống trong một suối cạn nước, đã cùng phun nước bọt để làm ướt cho nhau.

”Sao rồi? Có phải là ngọt không?” Chung Linh đỏ mặt nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ừ, mặc dù có chút thay đổi, nhưng với phương diện này lại không thay đổi chút nào, có điều hắn thích là được.

”Mặc dù ngọt, nhưng Linh Nhi vẫn nói không đúng.” Sầm Mặc cố ý nghiêm mặt: “Dù ngọt, nhưng trẫm rất thích đồ ngọt này.”

”Nhạc phi nương nương nói như vậy sao?” Mặt An Tâm Nhi không thay đổi nhìn Lâm Anh.

”Chính là nguyên văn lời của nương nương.” Lâm Anh trả lời nhưng cũng không ngừng đầu lên.

”Vậy thì, công công thay ta đa tạ nương nương, muội muội xin nghe lời dạy bảo, lần sau nhất định sẽ chú ý.” Bỗng nhiên An Tâm Nhi cười cười, gật đầu với Lâm Anh, sau đó xoay người rời đi.

Tiểu chủ này là người có thể nhịn. Lâm Anh nhìn bóng lưng rời đi của An Tâm Nhi, vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không vội vã quay lại trong điện, trong khoảng thời gian ngắn, hắn vẫn không nên đi vào.

An Tâm Nhi giống như nhẹ nhàng bước đi, chỉ là bàn tay trắng như phấn bị che khuất dưới ống tay áo vì dùng ức nắm quá mạnh mà có vẻ nhột nhột.

Là nàng ta quá mức đường đột, đáng ra lúc nhìn thấy nô tài của Nhạc phi thì nên đưa đồ cho Lâm Anh rồi rời đi luôn. Nhưng nàng ta lại muốn tranh một chút, nên mới để Lâm công công truyền đạt câu nói kia.

Đúng rồi, cái này cũng đang nhắc nhở bản thân, bây giờ mình vẫn còn chưa có bản lĩnh tranh giành với Nhạc phi nương nương. An Tâm Nhi, đã nhịn lâu như vậy rồi, bây giờ đã mang thai, ngàn vạn lần không thể tức giận mà đi tranh giành.

An Tâm Nhi vừa hít sâu, vừa bước chậm rãi, chỉ là lúc đi qua Diên Hi cung lại dừng lại.

”Đi nói cho Quý phi nương nương, có An Lương Đế xin thỉnh an.”

”Tần thiếp bái kiến Quý phi nương nương.” An Tâm Nhi dựa theo quy củ hành lễ với Vân Quý phi.

”Được rồi, mau đứng lên đi.” Đợi An Tâm Nhi hành lễ xong, Vân Quý phi mới miễn cưỡng để nàng ta đứng lên: “Sao hôm nay muội muội lại tới chỗ của tỷ tỷ thế này?”

”Tần thiếp vô cùng cảm kích với những chuyện lần trước nương nương nói cho tần thiếp, cho nên đặc biệt tới đây cảm ơn nương nương.” An Tâm Nhi bình thản nói.

”Được rồi, đều là nữ nhân của Hoàng thượng, chuyện này sớm hay muộn gì cũng biết, có gì phải cảm ơn.” Vân Quý phi không hy vọng lúc nào nàng ta cũng treo chuyện này ở đầu môi: “Sao bản cung nghe nói, người ở chỗ của Hoàng thượng ăn canh bẻ môn(2)?

(2)không cho khách vào nhà.

”Là tần thiếp đường đột, không biết Nhạc phi nương nương ở cùng với Hoàng thượng.” An Tâm Nhi cúi đầu, trong lòng thầm kinh ngạc vì sao Vân Quý phi lại biết tin tức nhanh như vậy.

”Nhạc phi càng ngày càng không biết quy củ, Hoàng thượng không có truyền liên tự mình đi tìm.” Vân Quý phi cười lạnh một tiếng, chỉ là hiện tại dù nàng ta thật sự đang quản chuyện hậu cung, nhưng suy cho cùng cũng không phải là Hoàng hậu, cho nên dù không thoải mái, nhưng cũng không thể nói gì đó.

Bây giờ để người thoải mái thêm một khoảng thời gian, đợi bản cung làm Hoàng hậu, tự nhiên sẽ có nhiều biện pháp thu thập người. Rũ mắt xuống, Vân Quý phi lạnh lùng suy nghĩ.

An Tâm Nhi trầm nghĩ, hiện tại xem ra Vân Quý phi và Nhạc phi nương nương thật sự là không đội trời chung, trước đó nói cho bản thân sở thích của Hoàng thượng, hẳn là muốn phân tán sự sủng ái của Hoàng thượng với Nhạc phi.

Chỉ là không biết rốt cuộc Nhạc phi rốt mê được gì cho Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng luôn luôn hướng về mình như thế, điều này khiến nàng ta thật sự không cam lòng.

”Đợi đến lúc nương nương làm Hoàng hậu, tự nhiên sẽ có khả năng quản thúc Nhạc phi nương nương rồi.” An Tâm Nhi ngừng đầu lên, nhìn Vân Quý phi. Nàng ta không thể không biết chuyện được đồn đại trong hậu cung, cho nên trước đó đã để cho người truyền thư cho phụ thân, phụ thân trả lời nàng ta như thế.

Vân Quý phi có chút kinh ngạc nhìn nàng, có chút nghiêm túc ngời thẳng người: “Lời này của An muội muội là có ý gì?”

”Sau này Quý phi là người đứng đầu hậu cung, tần thiếp làm muội muội tự nhiên sẽ lấy tỷ tỷ làm chủ.” An Tâm Nhi giống như kính cẩn cúi đầu. Phụ thân của nàng ta cũng là thủ hạ dưới trướng của Ngũ Tướng, dựa vào gia thế của nàng ta, tất nhiên sẽ không có cách nào chạm đến hậu vị, sao không sớm chỉ

rõ, để sau này có thể tranh được vị trí nhỏ nhoi giữa hậu cung.

”Xem ra muội muội là người tinh táo.” Vân Quý phi dùng khăn che miệng cười khê: “Chỉ là muội muội không lấy gì ra, làm sao khiến tỷ tỷ có thể nhìn ra thành tâm của muội muội được?”

”Tỷ tỷ có việc thì cứ phân phó, nếu muội muội có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ.” Coi như một mình nàng ta không có cách nào giữ lại tâm của Hoàng thượng, không thể phân chia sự sủng ái Hoàng thượng dành cho Nhạc phi. Thì nàng ta liền đi theo Vân Quý phi, đi theo nữ nhi của Ngũ tướng, đi theo Hoàng hậu tương lai. Nàng ta cũng muốn nhìn xem, là ai có thể cười đến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Nương nương, gần đây An Lương Đệ và Vân Quý Phi có vẻ thường xuyên lui tới.” Tường Nhi nói ra hết những gì mình đã nghe ngóng được gần đây, chuyện này hai người bọn họ hình như cũng chưa từng nghĩ phải giấu giếm, vì vậy rất nhanh, mọi người đều biết An Tâm Nhi đang dựa vào cây đại thụ Vân Quý Phi này.

“Vậy cứ để cho các nàng hảo hảo trau dồi tình cảm đi.” Chung Linh tùy ý lật sách trong tay. Vân Quý Phi là hạng người gì nàng cũng tương đối hiểu rõ. Chỉ sợ đứa bé của An Lương Đệ sẽ không được an ổn sanh ra như vậy.

“Cũng là nương nương được hoàng thượng bảo vệ, mặc các nàng giày vò như thế nào, nương nương của chúng ta vẫn được cung chiu.” Vân nhi cười hi hi nói, chủ tử nhà nàng từ lúc tiến cung vẫn luôn được sủng ái.

“Chỉ là dạo gần đây nương nương cứ thích nằm lì trên giường, tinh thần cũng không được tốt lắm.” Tường Nhi có chút bận tâm nói: “Người có muốn truyền thái y tới xem một chút hay không?”

“Có thể là do mùa đông đến nên có chút lười biếng thôi.” Trong lòng Chung Linh hiểu nàng là đang hoài nghi mình có phải đang mang thai hay không, nhưng thân thể của mình nàng làm sao lại không rõ, cũng không biết có phải tuổi còn quá nhỏ, mặc dù hoàng thượng thường xuyên lưu lại nơi này, nhưng bụng của nàng đến nay vẫn không có tin tức, “Mỗi thái y thì không phải quá khoa trương sao.”

“Tiểu nha đầu Loan nhi kia lại chạy đi đâu rồi?” Một lát sau, Chung Linh buông quyển sách trên tay xuống hỏi.

“Loan chủ tử nghe nói hôm nay Vệ đại nhân vào cung, đã sớm đi giường mắt canh chừng ở bên ngoài Càn Chính Điện rồi.” Vân nhi che miệng cười một tiếng, hiển nhiên tâm tư của Bùi Loan ở nơi này mọi người đều biết.

Chung Linh nghe vậy cũng chỉ cười một cách nhẹ nhàng, dù sao tuổi Bùi Loan còn nhỏ, cách nói chuyện cũng không gây hiềm khích gì, nàng đối với tình huống như thế cũng là vui khi việc thành.

“Những ngày tới, người bảo Tần ma ma dạy dỗ nàng thêm một chút, để đến khi từ nơi này của Bôn cung đi ra mà cái gì cũng không hiểu, tránh chọc cho người khác chê cười.” Chung Linh quay đầu nói với Lâm di.

“Tiểu thư cứ yên tâm, Loan chủ tử rất được lòng Tần ma ma, những thứ này người không cần phải nói, chỉ sợ Tần ma ma cũng có ý muốn dạy cho nàng rồi.” Nhớ tới tiểu nhân nhi kia Lâm di khẽ lắc đầu, đối với một người sắc mặt không bao giờ thay đổi như Tần ma ma cũng đặc biệt thích nàng.

“Vậy Bôn cung cũng không cần hao tâm nữa.” Thủ đoạn của Tần ma ma nàng đã thấy, chuyện thực cao lần trước cũng là Tần ma ma nói cho nàng biết. Mặc dù tính tình Bùi Loan cực tốt, nhưng mẫu thân lại mất sớm, có một số chuyện cũng không ai nói cho nàng biết, nếu Tần ma ma lưu tâm đến nàng, chỉ cần được dạy dỗ nàng có thể học được bảy phần, cũng cho là đủ.

Tuy rằng quan hệ của nàng và Vệ Khiêm chỉ là bình thường, nhưng cũng không thể ban cho hẳn một thê tử không hiểu biết gì được, uống công chúc lấy phiền lòng. Dù sao hoàng thượng vẫn là rất coi trọng hẳn.

“Nương nương, Tư chế phùng cho người mang y phục và trang sức dùng cho niên yến đến.” Lúc này Vân nhi từ bên ngoài đi vào.

“Uh, mang tới xem một chút.” Chung Linh gật đầu một cái. Phương nhi và Viên nhi liền mang theo một ma ma cùng mấy cung nữ cầm khay đi vào.

“Nô tỳ Tư chế phùng Trương Thu lan, tham kiến Nhạc phi nương nương.” Vị ma ma kia đoan đoan chánh chánh hành lễ.

“Uh, sao Trương ma ma lại tự mình đưa tới, khiến Bôn cung ngượng ngùng rồi.” Thân thể Chung Linh lúc này ngược lại ngồi ngay ngắn.

“Nô tỳ lo lắng nương nương đối với mấy thứ đồ này không hài lòng, người phía dưới truyền lời lại không được rõ ràng lắm, cho nên vẫn là tự mình nô tỳ đến một chuyến như vậy tương đối ổn thỏa.” Trương ma ma cúi đầu trả lời.

“Làm phiền Trương ma ma rồi.” Chung Linh gật đầu một cái, Lâm di liền đưa qua một cái hà bao, “Đối với Tứ chế phường Bôn cung rất yên tâm, sẽ không có gì bất mãn.”

“Như vậy, nô tỳ cũng yên lòng.” Trương ma ma cũng không từ chối thu hà bao, “Nô tỳ còn phải quay về phục mệnh, trước xin cáo lui.”

“Đi đi.” Chung Linh nghiêng người tựa vào trên tháp.

“Nương nương, vì sao Trương ma ma lại có vẻ mong đợi tới gặp nương nương như vậy?” Từ lúc Vân Quý phi chương quản hậu cung, những ma ma quản sự này đã sớm thức thời đầu phục nàng ta.

“Thật ra ma ma đã suy nghĩ rất tốt, vừa làm việc cho Vân Quý phi, vừa nghĩ đến lấy lòng Bôn cung.” Chung Linh có chút nghiêng ngả nói, “Các người mở y phục kia ra cho Bôn cung xem một chút.”

“Vâng.” Vân Nhi và Trương Nhi cùng đáp, một người liền lôi quần áo một người kéo tay áo cùng cổ áo dựng đứng lên trước mặt nàng.

Lần này đưa tới là một Bích Hà cầm y hoa văn hình mây liên châu đối không tước thân áo gấm kết hoa, có thể thấy đây là một chế tác tỉ mỉ và hoa lệ, nhưng cũng là không có gì đặc biệt.

“Nương nương, hình như không có gì không ổn.” Trương Nhi nhìn kỹ một chút, cũng không có chỗ nào khác lạ.

“Cất đi.” Chung Linh không nói gì, mặc dù nhìn sơ qua có vẻ ổn, nhưng khẳng định những người này đã nhận được lệnh của Vân Quý phi, nếu không cũng không cố ý để một ma ma tự mình đưa tới, chỉ sợ tự mình chuốc lấy phiền phức.

Có thể có vấn đề gì, nhiều lắm là kém hơn y phục của Vân Quý phi thôi, y phục tốt tất nhiên có thể khiến cho bản thân thêm phần rực rỡ, trong lòng các nàng đều biết rõ cái mà Sầm Mặc nhìn thấy không chỉ là người còn là y phục.

Nghĩ đến là trong lòng khuất nẹn, mới chỉ là phương diện y phục nhỏ nhất đã so đo như vậy. Chung Linh nở nụ cười, trong lòng Vân Quý phi càng bất mãn, nàng càng cao hứng.

Y phục không phù hợp thì thế nào, chỉ cần mở miệng với Sầm Mặc, thứ tốt gì không có, chỉ là bản thân lười tính toán mà thôi.

“Nương nương, còn những món trang sức kia thì sao?” Trương Nhi nhận ra Chung Linh không mấy hứng thú lắm.

“Cất đi, dù sao cũng không đẹp bằng những món hoàng thượng ban cho.” Cũng chỉ là đồ theo thông lệ hàng năm trong cung mà thôi, có cái gì tốt để xem chứ.

“Dạ.” Trương Nhi nhìn lướt qua hộp trang sức trên tay, thầm nghĩ nương nương nói không sai chút nào, cũng vì hoàng thượng mà ánh mắt ngày càng trở nên kén chọn rồi.

...0.....0.....

“Gần đây Trẫm nghe nói thân thể nàng không được thoải mái?”

“Đều là họ lắm mồm, nghiêm trọng hoá vấn đề, đã làm cho hoàng thượng lo

lắng rồi.” Chung Linh cười cười, “Hoàng thượng nhìn thân thiếp có giống như không thoải mái hay không?”

“Trẫm không nghĩ vậy.” Sầm Mặc không khỏi lo lắng nói, “Chính vì nàng ăn nhiều hơn trước, cho nên Trẫm mới thu hồi ý nghĩ kia.”

Mặt Chung Linh đỏ lên, mùa đông ăn nhiều hơn mùa hạ một chút không phải là quá bình thường sao, nói cái như nàng ham ăn lắm vậy.

“Thân thiếp thấy bên ngoài quá lạnh, không thể đi đâu

được, nhốt mình ở trong phòng hoài nên có chút phiên muộn." Trong phòng vì giữ ấm mà Địa Long cũng trời lên, nhưng bởi vì cửa sổ vẫn đóng, cho nên nàng có chút không được thoải mái, lạnh một chút vẫn hơn. Chỉ là người bên cạnh không ai chịu nghe nàng, ngay cả tiểu nha đầu Bối loan kia cũng không cùng một trận tuyến với nàng.

"Không phải Bối loan đang ở đây với nàng sao?"

"Tiểu nha đầu kia cũng chỉ biết nhớ tới Khiêm ca ca của nàng thôi, cả ngày không thấy bóng dáng." Chung Linh lắc đầu một cái không tiện nói nhiều, thật là tiện nghi cho nàng vì Tiểu Cửu Cửu gần đây thường hay vào cung .

"Mấy ngày nay, Trẫm thấy mai trong ngự hoa viên nở vô cùng đẹp, không bằng để cho mọi người cùng nhau tụ họp, thưởng mai lông tuyết thì như thế nào?" Sầm Mặc đề nghị

"Nhưng hoàng thượng chính vụ bận rộn, loại chuyện như vậy? ? ? ?" Chung Linh có chút tính toán, vào cung đã lâu, không còn thấy những người khác, bên cạnh luôn là những người này không khỏi có chút vô vị, bây giờ xem ra, những nữ nhân hậu cung này cũng không khiến người ta chán ghét lắm.

"Trẫm cũng đến lúc nghỉ ngơi một chút rồi." Sầm Mặc vỗ vỗ tay của nàng.

"Cũng tốt." Gần đây Sầm Mặc luôn vui đùa vào chánh sự, cơ hội gặp nhau không nhiều lắm, dành một ngày giải sầu cũng tốt .

Hoàng thượng hạ thánh chỉ thưởng mai hậu cung nhất

.....
Cung nương nương như nương nương, nương nương như
thời nào nhiệt. Không giống với Trung thu yến lần trước,
chỉ cho phép phi vị từ Tần phi trở lên, lần này ngay cả
Thường tại, cũng đều có thể tham dự.

Sau khi nhập cung, chỉ cần người không tạo ra bất cứ sai
lầm nào, đều là phân vị Thường tại trở lên. Điều này có
nghĩa, nhân cơ hội này phần lớn nữ nhân hậu cung đều có
thể nhìn thấy hoàng thượng. Nếu biểu hiện xuất sắc một
chút, nói không chừng liền có thể thăng vị, như vậy, cơ hội
gặp gỡ hoàng thượng cũng nhiều hơn một chút.

.....
.....
.....

"Nương nương, người nói Nhạc phi nương nương đang
có tâm tư gì, thế nhưng xúi giục Hoàng thượng cử hành lễ
hội thưởng mai gì đó, vô duyên vô cớ cho những nữ nhân
kia cơ hội." Trong Duyên Hi cung, Xuân Dĩnh có
chút tức giận bất bình nói, cũng không biết có phải do ảnh
hưởng của Nhạc phi đối với hoàng thượng hay chỉ là bởi
vì chuyện này. Phải biết rằng nương nương nhà nàng thời
gian trước cũng từng đề cập với hoàng thượng cùng mấy vị
phi tần có phân vị cao tui hợp, lại bị hoàng thượng lấy lý
do chính vụ bận rộn khéo léo từ chối.

"Đại khái là ở trước mặt hoàng thượng ra vẻ ta đây rộng
lượng." Vân Quý phi cười lạnh một tiếng, "Coi như nàng
ta tốt bụng, cho người khác cơ hội, cũng sẽ không có người
nào cảm kích đâu."

Cho thấy mình rộng lượng thì thế nào, lấy thân phận của
người cho người biểu hiện hào phóng đến đâu, cũng không
thể đứng đầu hậu cung được.

"Nương nương, hôm đó có cần phải đi không?"

"Đi, không nghe hoàng thượng nói sao, từ thường tại trở lên đều phải đi. Nếu muốn náo nhiệt, Bôn cung sẽ để cho nàng hảo hảo náo nhiệt một lần." Vân Quý phi lạnh mặt, "Cũng nên cho những người trong hậu cung biết, ai mới là chủ nhân hậu cung. Bên phía An Lương Đế nói thế nào?"

Thấy Vân Quý phi chột đời đề tài, trong lòng Xuân Hạnh cứng lại, ngay sau đó cười trả lời, "An Lương Đế còn đang suy nghĩ."

"Suy nghĩ? Đời này ta suy nghĩ xong, chỉ sợ đứa bé của Uyển Phương nghĩ cũng có thể chạy rồi." Trong mắt Vân Quý phi chột lóe lên vẻ khinh thường, "Nói cho nàng ta biết Bôn cung không có nhiều thời gian như vậy để đợi nàng ta." Nếu sự kiện kia trong thời gian ngắn không có biện pháp thực hiện, nàng ta chỉ có thể tìm biện pháp khác thôi.

"Ôn tự biết."

"Người đi gọi Xuân Mai đến đây." Vân Quý phi chột nói, "Lần trước nàng ta làm hư chuyện của Bôn cung, lần này Bôn cung sẽ cho nàng ta một cơ hội lấy công chuộc tội."

"Vâng." Xuân Hạnh gật đầu lui ra.

Lần trước Xuân Mai không kịp thời nói cho Vân Quý phi biết chuyện Uyển Phương nghi mang thai, khiến Vân Quý phi mất hết thể diện, liền bị nàng ta gạt qua một

bên.

Nhưng coi như nàng ta được nương nương dùng lại thì thế nào. Xuân Hạnh cười lạnh, bây giờ người đắc lực nhất bên cạnh Vân Quý phi là nàng, hơn nữa về sau cũng sẽ là nàng.

.....o.....o.....

Mặc dù là mùa đông, nhưng bên trong ngự hoa viên vẫn có nhiều loại hoa mai cùng từng bách, cộng thêm tích tuyết chưa tan, xem ra cũng là một phong cảnh đặc biệt. Mặc dù cảnh trí không tệ, nhưng đại khái sẽ không có ai hướng về phía những cảnh đẹp kia.

Sáng sớm các cung nữ và thái giám liền vì các vị chủ tử mà dọn ra một con đường sạch sẽ, ngộ nhờ có một vị chủ tử nào đó trước đó bị thương, thì đó không phải là trách nhiệm mà bọn họ có thể gánh nổi.

May mà thời tiết cũng nể mặt, tuyết ngừng rơi, mặt trời cũng không nóng lắm, không đến nỗi khiến các vị mỹ nhân rước lấy một thân đầy nước trong lúc thường tuyết.

Thân phận thấp hơn Tần phi một chút dĩ nhiên là phải đến chờ thật sớm, cũng hy vọng có thể sớm được nhìn thấy hoàng thượng. Mà Vân Quý phi lại còn cố ý phái người đi mời hoàng thượng, nói là có chuyện cần thương lượng.

"Sao muội muội cũng tới sớm như vậy?" Diên phi có chút ngạc nhiên nhìn Chung Linh, còn tưởng rằng nàng sẽ đến sau cùng hoàng thượng.

"Hoàng thượng bị Vân tỷ tỷ mời đi, bảo là muốn thưởng lượng chuyện gì đó." Chung Linh cười có chút lắt đắt dĩ, "Cho nên muội muội không thể làm gì khác hơn là một mình đi trước."

Diễn phi mím môi cười một tiếng, dĩ nhiên biết ý tứ của Chung Linh: "Nghe nói muội muội là người xin hoàng thượng tổ chức lễ hội thưởng mai?"

"Muội muội cũng chỉ nhất thời cao hứng, ngược lại hoàng thượng cũng muốn thừa cơ hội này nghỉ ngơi một chút, muội muội cũng là nương nhờ hoàng ân mà thôi." Chung Linh đối với việc này vẫn luôn khiêm tốn, Diễn phi cũng không gây ác cảm gì, có lẽ là do dáng vẻ hiền lành của nàng. Diễn phi cũng nhắc nhở chuyện thất lễ của Chung Linh, vì vậy cũng nguyện ý trò chuyện với nàng.

"Mặc kệ nói thế nào, hậu cung này đã lâu không có náo nhiệt rồi." Diễn phi cười nhìn thần thái khác nhau của những nữ tử xinh đẹp phía dưới. "Tỷ tỷ cũng nhờ phúc của người, mới có thể tham gia náo nhiệt."

"Thực phi nương nương đến ——!" Tiểu thái giám canh giữ bên ngoài hoa viên lại một lần nữa cất cao giọng.

"Hai vị ngược lại tới thật sớm." Thực phi tùy tiện vẫy tay, cho những người hành lễ với nàng đứng dậy, mà chính nàng trực tiếp đi về phía Chung Linh và Diễn phi.

Theo vị phân mà nói, nàng ta và Diễn phi đồng cấp, so với vị Nhạc phi Chung Linh này còn cao hơn một bậc.

Ka mắt *Chức phi* tự ty. Chung Linh khẽ quý gôi hành lễ.

"Nhạc phi mau đứng lên, nếu đế hoàng thượng nhìn thấy, nhất định sẽ đau lòng." *Thục phi* nita đùa nita giễu cợt nói Trung thu yên lần trước nàng ta cũng thừa nhận mình không có áp đảo Vân Quý phi, thế mà lại bị Chung Linh che hết danh tiếng, khiến trong lòng nàng ta rất là mất hứng.

Chung Linh đang muốn nói gì đó, thì âm điệu của tiểu thái giám lại thay đổi: "Hoàng thượng giá lâm ——!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: chương 31

Giọng nói của tiểu thái giám không tính là to, nhưng đám tần phi đang đứng ở đây lại nghe không sót một chữ.

"Thần/tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Quý phi nương nương, Hoàng thượng vạn tuế." Tất cả đều uyển chuyển cúi người thi lễ với Sầm Mặc, mà Vân Quý phi đi phía sau Sầm Mặc, hơi nghiêng người ra chiều khiêm tốn. Nếu thật sự muốn khiêm tốn, cần gì phải đeo bám Hoàng thượng như thế, không phải là muốn cùng Hoàng thượng nhận lễ sao.

"Đứng dậy cả đi, hôm nay đến đây là để thư giãn, không cần phải câu nệ lễ tiết." Sầm Mặc nâng tay.

Tuy được hấn cho phép, nhưng đoán chừng sẽ không một ai dám ở trước mắt nhiều người như vậy coi nhẹ quy củ lễ tiết.

"Hoàng thượng, thần thiếp sớm đã nói Hoàng thượng nên ra ngoài cho khuây khỏa, không chỉ Hoàng thượng cao hứng, mà trong lòng mấy muội muội đây cũng cực kỳ cao hứng." Về mặt Vân Quý phi trần đây ý cười, tựa vào người Sầm Mặc. "Hơn nữa Hoàng thượng nhìn bọn họ xem, ai cũng xinh đẹp như hoa, làm cho thần thiếp nhất thời không nhìn thấy hoa mai đâu cả."

Lời này của nàng ta có vẻ như là nói các nàng xinh đẹp như hoa như ngọc, nhưng cũng ám chỉ rằng cái Hoàng thượng muốn xem là hoa mai, cho dù trang điểm thật xinh đẹp thì đã sao, Hoàng thượng không nhìn trúng cũng vô dụng.

Chung tần phi bị nói như vậy, vài người không giỏi che giấu cảm xúc, trên mặt đã có chút tức giận.

Trong lòng Chung Linh cảm thấy rất buồn cười, sao Vân Quý phi vừa đến đã muốn làm người xấu rồi. Theo lý thuyết mà nói, những lời như vậy chỉ thích hợp nói ra từ miệng của một vị sủng phi thôi, chứ không phải từ ứng cử viên cho ngôi vị hoàng hậu.

Vân Quý phi vừa nói ra đã có chút hối hận, nhưng lời đã nói lại không thể thu hồi, cũng chỉ có thể ngụy trang bằng vẻ mặt tươi cười. Thật ra thì nàng ta cũng từng nghĩ phải kiểm soát phát ngôn thật tốt, nhưng mỗi lần tâm trạng không ổn, vừa nhìn thấy nữ nhân khác xuất hiện trước mắt Sầm Mặc, trong lòng nàng ta tựa như có ai đánh đổ bình giấm chua, nói cái gì cũng không kịp suy nghĩ.

"Nương nương nói đùa, tuy Hoàng thượng nói là tối thương mai, nhưng đã cho đòi các vị tỷ muội cùng đi, tự nhiên cũng là nghĩ đến các vị tỷ muội. Lại nói, hoa mai tuy đẹp nhưng là vật chết, sao có thể so sánh với tư sắc của các nàng." Nếu người đã muốn làm người xấu, ta sẽ làm người tốt vậy. Chung Linh nhìn Vân Quý phi, quả nhiên thấy nàng ta đang nhìn mình chằm chằm.

"Chỉ có nàng mới nói vậy, tối đây." Sầm Mặc vẫy tay. Chung Linh bước tới đứng bên tay phải của hấn trước ánh mắt ghen tị, ao ước của những người

còn lại.

Cũng may ngự hoa viên rất rộng, phi tần của Sầm Mặc lại không nhiều, cho dù tất cả mọi người đều đến, cũng không có vẻ chật chội.

Đội từng người một ngồi vào đúng vị trí của mình, lúc này Vân Quý phi mới cười nói: “Hoàng thượng, sẵn có cảnh đẹp ở đây, chỉ ngồi xem thì không có gì thú vị, không bằng để cho các vị tỷ muội ngâm thơ đối câu có được không?”

Thân là nữ nhi của tể tướng đương triều, nàng ta đối với loại chuyện như thế này dĩ nhiên là dễ như trò bàn tay.

“Chú ý của tỷ tỷ quả là rất tốt, chỉ là tài danh của tỷ tỷ bên ngoài ai cũng biết, thi thố như vậy, không khỏi quá bất công rồi.” Chung Linh vừa dứt lời, đám phi tần đang bận tâm vì lời nói của Vân Quý phi liền thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Vân Quý phi rất tức giận nhưng trên mặt vẫn như cũ không biểu hiện gì. “Vậy theo ý muội muội, có thể nghĩ ra biện pháp thú vị nào hay không?”

“Vậy muội muội xin nói, chúng ta sẽ chọn ra một đồ vật, giao cho các vị tỷ muội chuyển cho nhau, đồng thời sẽ cho một cung nữ đứng quay lưng lại với mọi người, đợi đến khi cung nữ này hô ngừng lại, đồ vật đó đang ở trong tay ai, người đó sẽ vì Hoàng thượng biểu diễn một tiết mục, như thế nào?”

Ngay lúc hỏi như thế nào, ánh mắt của Chung Linh nhìn về phía Sầm Mặc.

Từ khi nàng nói chuyện Sầm Mặc vẫn luôn nhìn nàng, thấy nàng hỏi mình, hần lý nào lại không đáp ứng: “Chú ý của Ái phi không tệ, mọi người cùng nhau náo nhiệt một chút.”

Bên kia, Vân Quý phi đã sớm nhìn thấy bọn họ kẻ tung người hứng, nhất thời bực mình cũng không nói chuyện.

Phía dưới, chúng tần phi nghe Chung Linh nói xong vừa lo lắng vừa mừng rỡ. Mặc dù có thể có một cơ hội ở trước mặt Hoàng thượng đơn độc biểu diễn, nhưng nếu Hoàng thượng cảm thấy không được, chỉ sợ về sau sẽ không còn cơ hội trở mình.

Ngược lại nếu không biểu diễn, không cần Hoàng thượng nói, bọn họ cũng biết mình sẽ không thể tồn tại, sao bọn họ có thể cam tâm. Vì vậy khẽ cắn răng, không một người nào phản đối.

“Nếu các nhạc sư đều ở đây, vậy không cần cung nữ làm gì, hãy để các nhạc sư đánh trống, khi nào có lệnh thì ngừng lại.” Hiền phi nhìn quanh một chút, rồi đứng dậy đi lấy một cái dùi trống. “Về vật dùng để chuyển, quá mức trân quý sẽ không tránh khỏi hư hại, vậy chọn cái dùi trống này đi.”

“Được, cứ theo ý nàng.” Sầm Mặc cười gật đầu.

“Vậy thì gậy đầu tiên xin giao do Hoàng thượng.” Hiền phi mỉm cười, hai tay trình lên dùi trống.

Sầm Mặc đưa tay cầm lên, gậy đầu một cái, các nhạc sư liền quay lưng lại bắt đầu gõ trống.

Từ lúc bắt đầu, Chung Linh đã có chút dờ khóc dờ cười, bởi vì những tần phi dưới kia ai cũng đều muốn biểu diễn, nên tốc độ chuyển dùi trống hẳn là cực kỳ chậm.

“Không được, không được.” Chung Linh ra lệnh nhạc sư ngừng lại. “Dựa vào tốc độ của các vị tỷ muội như vậy, cũng quá không công bằng rồi. Bây giờ bắt đầu lại, người nào sau hai nhịp trống vẫn còn cầm dùi trên tay, coi như bị loại, không được tham dự vào trò chơi này nữa.”

Sầm Mặc rất phối hợp gật đầu một cái.

Dùi trống lại từ phía dưới trình đến tay Sầm Mặc, trò chơi

lần nữa bắt đầu.

Nhạc sư đánh trống với tiết tấu không nhanh không chậm đột nhiên ngừng lại.

Lá gan của Mạc Thường tại tương đối nhỏ, mặc dù ở trong cung không được sung ái, đến cả bọn cung nữ thái giám cũng muốn khi dễ nàng, nhưng nàng vẫn chịu đựng không hề lên tiếng. Chung Linh đối với trò chơi lần này

mặc dù thấy thú vị, nhưng nàng cũng chỉ muốn nhìn người khác biểu diễn, không muốn vòng đầu tiên đã đến tay của mình.

Chung Linh nhìn khuôn mặt thanh tú, tươi tắn đang kinh ngạc nhìn dùi trống trong tay mình, nhìn nàng đứng ngồi không yên không biết làm thế nào là thích hợp, nhìn không được bật cười.

"Hoàng thượng Mạc Thường tại nhận được gậy thứ nhất." Lâm Anh khom người lên cạnh hoàng đế nói, Sầm Mặc không nhớ rõ đây có phải là vị Thường tại đã được thị tẩm mấy lần rồi hay không.

"Mạc Thường tại có tài nghệ gì, biểu diễn cho mọi người xem đi." Sầm Mặc nhìn thần sắc của Chung Linh hôm nay, tâm tình khá tốt, giọng điệu cũng trở nên ôn hòa.

Mà trong mắt nhóm tần phi lại không nhìn được như vậy, họ chỉ nhìn thấy sau khi Mạc Thường tại nhận được dùi trống, Hoàng thượng liền diu dàng hỏi tới.

"Hồi Hoàng thượng, tần thiếp sẽ thôi sáo." Vội Sầm Mặc đột nhiên hỏi, khiến Mạc Thường tại có chút thụ sủng nhược kinh, tay ôm dùi trống nhỏ giọng trả lời.

"Vậy thì tới thôi một khúc đi." Sầm Mặc gật đầu, cung nữ liền dâng sáo lên.

Mạc Thường tại nói sẽ thôi sáo tuyệt đối không sai, nhưng trình độ không cao, cũng thôi một khúc không hề nổi tiếng, dĩ nhiên là một làn điệu dân ca phổ biến, nhưng nhìn gương mặt nàng hồng hồng, bộ

dạng nhắm mắt khi thổi cũng rất là thú vị.

Thổi xong một khúc, Vân Quý phi không nhìn được cười nói: "Mạc Thường tại còn phải học hỏi thêm đây. Đây là thổi cái gì, thần thiếp một chút cũng không nghe ra được."

Cương mặt Mạc Thường tại vốn đang đỏ bừng, nghe vậy trở nên có chút tái nhợt.

"Đây là một bài dân ca Giang Nam, nghe cũng có chút tư vị đặc biệt." Sầm Mặc trải lại biết rõ những giai điệu này. "Dù chỉ giúp vui, nhưng cái được gọi là danh khúc mang ra so sánh ngược lại thấy quá tầm thường, Trẫm thấy Mạc Thường tại thổi khúc này không tệ. Thường."

Về phần thưởng cái gì, dĩ nhiên Lâm Anh luôn ghi nhớ trong đầu.

Mạc Thường tại nghe Sầm Mặc khích lệ, liền quên hết toàn bộ lời nói của Vân Quý phi, đỏ mặt vén áo thi lễ, trở lại vị trí của mình.

Mà Chung Linh không hề nói một lời, vẫn luôn cười nhìn bọn họ nói chuyện. Người khác nhìn còn tưởng rằng bởi vì hoàng thượng khen ngợi Mạc Thường tại mà nàng không vui, lại không biết nàng đang thích thú xem náo nhiệt, dù sao Hoàng thượng cũng không nhớ Mạc Thường tại là ai, nàng việc gì phải ghen.

Ngược lại, điều làm cho nàng cao hứng chính là hôm nay hoàng thượng không biết có nhìn thấu tâm tư của nàng hay không, thế nhưng cũng khiến Vân Quý phi không chiếm

được chút tiện nghi nào.

Thừa dịp tiếng trống vang lên lần nữa, ánh mắt của mọi người đều dời đến trên đài trống, Chung Linh và Sâm Mặc nhìn nhau một thoáng, sau đó lại giả vờ nghiêm túc nhìn đài trống. Chỉ là khóe môi hai người đều không tự chủ cong lên.

Vòng thứ hai chuyển đến tay Thục phi bên cạnh Vân Quý phi, sắc mặt Vân Quý phi không đổi, Thục phi vốn là phi tì, cho dù có bao nhiêu tài nghệ, Hoàng thượng cũng sẽ không ngợi khen quá mức, mà Thục phi có bao nhiêu cân lượng, thời gian tiến cung so với nàng ta không sai biệt lắm, đương nhiên nàng ta rất hiểu rõ.

Quả nhiên Thục phi cũng không biểu diễn gì khác thường, chỉ đơn giản cầm lấy tỳ bà của nhạc sư bên cạnh mà gảy một khúc.

Chung Linh ngược lại cảm thấy rất dễ nghe, tiếng đàn mang một chút âm hưởng của dị tộc, nhìn về phía Sâm Mặc cũng thấy hần khê gật đầu, xem ra tài nghệ của Thục phi cũng không tệ lắm.

Sâm Mặc nghe xong cũng cho ban thưởng. Thục phi khẽ mỉm cười, mang theo vẻ mặt đắc ý ngồi xuống.

Vòng thứ ba rơi vào tay Chu Khả Dung, Chu Lương viện.

Chu Khả Dung nhẹ nhàng đứng lên, hướng về phía Hoàng thượng mời nhạc sư khảy đàn, lại chọn từ đạo cụ của nhóm vũ cơ hai cây quạt lông, hẳn là chuẩn bị hiến vũ.

Các nhạc sư bên kia bắt đầu chơi nhạc, thì bên này Chu Khả Dung đã cởi bỏ lớp áo khoác bên ngoài, chỉ còn lại một thân y sam màu hồng nhạt. Một tay cầm quạt lông để trước ngực, một tay đưa ra phía trước, cả người đứng thẳng.

Y sam thanh thoát, tóc đen như mực, quạt lông phiêu dật, tựa thần tiên. Theo biến hóa của âm nhạc, khi thì nâng cổ tay, cúi mặt, khi thì khẽ nghiêng đầu, quạt lông khép rồi lại nâng lên, tựa như một họa sư đang phát họa một bức tranh xinh đẹp. Tay áo như ngọc bay phất phơ trong gió, tao nhã nhưng mạnh mẽ. Tiếng nhạc như gió mát thổi qua tai, dáng múa lượn vòng trước mắt. Mặc dù quạt lông dùng lông vũ làm điểm xuyết, nhưng cổ tay uyển chuyển kết hợp với tiếng đàn, xoay, vỗ, nắm, mở, như nước chảy mây trôi, sinh động như rồng bay phượng múa.

Nhạc khúc thay đổi thì nàng cũng không ngừng xoay tròn theo điệu nhạc, niềm đam mê tràn đầy trong từng bước nhảy, động tác thuần thục uyển nhã xinh đẹp, tư thái yêu kiều. Tất cả biến hóa như hoa sen nở rộ, như phượng hoàng tung cánh. Phảng phất như mây che bóng nguyệt, lay động tựa tuyết phiêu lãng trong gió.

Tiếng nhạc ngừng một hồi lâu vẫn không một ai lên tiếng. Không chỉ chưa hồi phục tinh thần, mà còn vì không nỡ phá tan dư vị mà điệu múa mang đến.

"Xưa có Công Tôn múa kiếm, được người người ca tụng, mặc dù chưa từng được tận mắt chứng kiến kỹ thuật nhảy của Công Tôn, nhưng điệu vũ của Chu muội muội hôm nay chỉ có hơn chứ không kém." Cuối cùng, Chung Linh cũng phá vỡ trầm mặc. Nói thật, mới vừa rồi nàng cũng nhìn rất là say mê, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng so

với hiệu ứng sân khấu mà nàng đã thấy nhiều ở kiếp trước thì vẫn còn rất hạn chế.

Chỉ là đối với những người ở thời không này mà nói thì lại có tác động rất lớn, Chung Linh có chút luôn cười nhìn về mặt của mọi người, ngay cả Vân Quý phi cũng có dáng vẻ chưa lấy lại tinh thần. Nhìn về phía Sâm Mặc, ưm, tốt lắm. Tuy rằng có kinh ngạc, có thương thức, nhưng cũng không đắm chìm.

Mặc dù những cảm xúc đó khiến Chung Linh có chút ganh tỵ, nhưng nàng biết tuyệt đối không có khả năng lọt vào mắt hấn, cả đời hấn sẽ không nhìn đến những nữ nhân khác. Vì vậy cũng không nói gì thêm.

"Chu Lương viện dịu dàng, uyển chuyển hàm xúc, đa tài đa nghệ, rất được lòng Trẫm, thăng làm Uyển Nghi." Sâm Mặc mở kim khẩu, trước mặt tất cả phi tần ở hậu cung tấn vị cho nàng. Do Hoàng thượng chính miệng ban thưởng, đây là vinh dự vô cùng lớn.

Chu Uyển Nghi có lẽ mới vừa hiển vũ, sắc mặt còn có chút đỏ hồng, nhưng hơi thở vẫn ôn hòa, cúi người hành lễ tạ ơn. Về mặt Vân Quý phi đã khôi phục như cũ, cũng không có biểu hiện gì bất mãn, chỉ là ánh mắt dò xét nhìn về phía Chung Linh.

Hôm nay biểu hiện của Chu Uyển Nghi thật sự không giống như biểu diễn không có chuẩn bị, lại giống như đã diễn qua rất nhiều lần. Thế nhưng trò chơi truyền dùi trống này trước kia cũng chưa có ai chơi, làm sao nàng ta biết được mình có cơ hội thể hiện?

Trừ phi nàng ta thông đồng với Nhạc phi.

Chung Linh phát hiện Vân Quý phi đang nhìn mình, sắc mặt cũng không thay đổi, chỉ là nụ cười trên môi càng sâu hơn, nhìn có vẻ như vì Chu Khả Dung mà cao hứng. Vân Quý phi càng nhìn càng thấy cực kỳ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: chương 32

Không khí trong ngự hoa viên đang rất vui vẻ bỗng trở nên ồn ào.

“Xảy ra chuyện gì?” Sầm Mặc có chút không vui hỏi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, là tiểu thư Bùi Loan vừa bị rơi xuống hồ.” Một thị vệ vội vã chạy tới.

“Cái gì?” Chung Linh lập tức đứng lên, bước nhanh đến nơi đang xảy ra huyền ảo.

“Sao Bùi Loan lại rơi xuống hồ?” Sầm Mặc đi theo sau với khuôn mặt lạnh lẽo.

“Điều này.....” Thị vệ ấp úng nói không ra lời.

“Người làm thị vệ để làm gì?” Sầm Mặc dừng cước bộ.

“Hoàng thượng thứ tội, hôm nay Hoàng thượng và các vị nương nương ở chỗ này thiết yến, chúng thần đã cố ý tránh xa một chút.” Thị vệ kia hốt hoảng quỳ xuống. “Nếu không phải có chuyện nghiêm trọng xảy ra, chúng thần tuyệt đối không dám tiếp cận.”

Sắc mặt Sầm Mặc lúc này mới có chút hòa hoãn, bước chân tiếp tục tiến về phía trước: “Người đã được cứu lên chưa?”

“Hồi Hoàng thượng, lúc thần đến nơi đã có cung nữ đi xuống cứu, thần cũng vội vàng cho người xuống hỗ trợ.”

Chung Linh đến nơi đã thấy gương mặt nhỏ nhắn của Bùi Loan không còn chút huyết sắc, hai mắt nhắm chặt, đang nằm trong lòng Chu Nhi.

“Tập trung ở đây làm gì, còn không mau đưa người hồi cung cho ta!” Chung Linh tức giận kéo đám Tần phi cung nữ sang một bên. Giữa mùa đông như thế này mà bị rơi xuống nước không phải là chuyện đùa. “Truyền thái y đến Văn Tường cung đợi lệnh.”

Sớm đã cảm thấy không ổn, nên cho người đi Thái Y Viện gọi thái y tới chuẩn bị.

“Hoàng thượng, đang yên đang lành sao Loan Nhi có thể tự mình nhảy xuống hồ, nhất định là có người.....” Chung Linh đi tới bên cạnh Sầm Mặc, hai mắt đã đỏ hồng, không biết là bản thân đang cực kỳ lo lắng. Bùi Loan chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, ai lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả một đứa bé cũng không tha. Thế nhưng dám ra tay ngay trong hoàng cung, dưới mắt hoàng thượng.

“Trẫm biết, Trẫm nhất định sẽ điều tra thật kỹ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.” Mặc kệ ý định của kẻ đó là gì, làm tổn thương Bùi Loan đồng nghĩa với việc có ý khiêu khích mối quan hệ của hần và Bùi tướng quân.

Bùi tướng quân chỉ có duy nhất một nữ nhi, nếu để xảy ra chuyện trong hoàng cung, cho dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng nhất định là sẽ có khúc mắc.

“Hôm nay giải tán ở đây đi.” Sầm Mặc quay đầu lại nhàn nhạt nói một câu. Những Tần phi vẫn chưa được biểu hiện không khỏi có vẻ mặt thất vọng, nhưng tất cả đều biết Hoàng thượng chắc chắn sẽ không có tâm trạng nào tiếp tục cuộc vui.

“Trừ những người có mặt trong tiệc rượu lúc nãy, những người còn lại bao gồm cả cung nữ và thái giám, một người cũng không được bỏ qua thẩm tra.”

Nhìn thị vệ đang cúi đầu dưới kia, Sầm Mặc nói. “Thăm tra xong, trở lại thỉnh tội.”

“Dạ, tội thần lĩnh chỉ.”

Trong Vân Tường cung, dưới sự giúp đỡ của cung nữ, các thái y sau khi tận tình chăm sóc Bùi Loan đã vội vàng ra nghênh đón hoàng thượng.

“Tình hình như thế nào rồi?” Chung Linh ân cần hỏi han.

“Hồi nương nương, tuổi của tiểu thư Bùi Loan còn nhỏ, lại bị ngâm trong nước quá lâu, mặc dù chúng thần đã thi châm, cũng cho dùng được, nhưng vẫn phát sốt rất cao, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh. Lại nói, tuy cơ thể bị ngâm nước nhưng do được chăm sóc cẩn thận, ngược lại không có gì đáng ngại. Chỉ cần tiếp tục phục được, mấy ngày nữa là có thể bình phục.” Triệu Đình bước lên phía trước ôm quyền nói.

Nghe Chu nhi nói là không có chuyện gì lớn, lòng Chung Linh cuối cùng cũng thả lỏng một chút, nhưng tình hình Bùi Loan cũng không được lạc quan cho lắm.

“Hào hào chăm sóc Bùi Loan.” Thần sắc Sầm Mặc không đổi phân phó.

“Thần tuân chỉ.”

Sầm Mặc gật đầu một cái liền trở về Cần Chính Điện, hần còn có chính sự phải làm.

Chung Linh đứng ngồi không yên vì thân nhiệt Bùi Loan càng ngày càng cao.

“Nương nương, Bùi tướng quân cùng Vệ đại nhân tới.” Vân nhi vội vã báo lại.

“Mời vào.” Lúc này bất chấp nam nữ hữu biệt, một người là phụ thân thân sinh, một người là phu quân tương lai.

“Tham kiến nương nương.” Về mặt hai người đều có chút nóng nảy.

“Mau vào xem một chút đi.” Chung Linh liên tục phát tay, cũng đi theo vào trong.

Bùi Chiêu nhìn thấy nữ nhi đang nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt nhắm chặt, bước chân liền khựng lại, vành mắt phấp phồng. Sau đó bước nhanh đến, cứ như vậy ngồi xuống bên mép giường.

Vệ Khiêm cũng lo lắng nhìn nàng một cái, sau đó đi đến bên cạnh thái y nhỏ giọng hỏi han.

“Bùi tướng quân, là ta, xin lỗi ngài.” Chung Linh đứng sau lưng hần nhẹ giọng, mặc kệ nói thế nào Bùi Loan xảy ra chuyện trong quá trình dạy dỗ của nàng, phần trách nhiệm này vô luận như thế nào cũng không thể phủi sạch, nàng cũng chưa từng nghĩ muốn chối bỏ.

“Nương nương không cần như thế, thần biết việc này không liên quan đến nương nương.” Bùi Chiêu nắm chặt tay, giọng điệu trầm thấp, mặc kệ như thế nào hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã hại nữ nhi của hần.

Chung Linh nghe ra trong giọng nói

của hần có vẻ ân hận, thần sắc đột nhiên ảm đạm.

"Nương nương xin hãy thứ lỗi cho Bùi tướng quân vô lễ, hần chỉ vì quá nóng ruột cho nữ nhi." Vệ Khiêm tựa hồ có chút do dự đi tới.

"Bốn cung biệt." Chung Linh mỉm cười cũng không nói thêm gì nữa.

Vệ Khiêm nhìn hai mắt nàng, sau đó liếc nhìn Bùi Chiêu và Bùi Loan, rồi xoay người đi ra ngoài.

Đêm đến, Hoàng thượng phái Lâm Anh tới mời Bùi Chiêu và Chung Linh.

"Tham kiến Hoàng thượng." Hai người đi vào Càn Chính Điện đồng loạt hành lễ.

"Đứng lên đi." Sầm Mặc hình như có chút mệt mỏi.

"Hoàng thượng, đã tra ra được cái gì chưa?" Bùi Chiêu tiến lên một bước hỏi.

"Vệ Khiêm, nói hết những gì chiều nay người tra được ra đi." Sầm Mặc thờ dãi.

"Tuân chỉ. Bùi tướng quân, hạ thần cùng thị vệ trong cung đã điều tra ra được quãng thời gian cung nữ xuất hiện, phát hiện một người khả nghi, có thể là người hại Loan Nhi." Vệ Khiêm đứng dậy, nguyên một buổi chiều hắn đã đi theo cùng tham vấn với nhóm thị vệ, chính là vì muốn nhanh chóng tra ra chân tướng.

"Đến tốt cùng là người nào!" Giọng điệu Bùi Chiêu vô cùng nóng nảy.

"Là Chung Quý nhân." Vệ Khiêm mặc dù có chút chần chờ, nhưng vẫn nói ra.

Bùi Chiêu nghe xong những lời này phản ứng đầu tiên chính là nhìn sang Chung Linh.

Chung Linh cười khó: "Bùi tướng quân không cần nhìn Bốn cung như vậy. Bốn cung và Chung Quý nhân không hợp nhau là chuyện ai cũng biết, quyết không phải

Bốn cung bày mưu đặt kế."

Bùi Chiêu sưng sờ, hiển nhiên không ngờ nàng sẽ nói như vậy, liền vội vàng lắc đầu nói: "Nương nương hiểu lầm, nương nương cùng Chung Quý nhân không hợp, mặc dù thần không được tường tận, nhưng cũng là có nghe đến. Chỉ là vừa rồi thần thiết nghĩ, nàng ta cùng tiểu nữ đến tột cùng có thù gì, cư nhiên lại làm ra chuyện như vậy đối với nó."

Thấy Bùi Chiêu không có ý trách cứ, Chung Linh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là nghe xong lời hăn nói, Chung Linh cũng là bất đắc dĩ: "Không dối gạt Tướng quân, ta cho rằng lần này Chung Quý nhân là bởi vì Bốn cung mà tới, Loan Nhi hẳn là bị liên lụy thôi."

"Không biết Hoàng thượng dự tính sẽ xử trí Chung Quý nhân như thế nào?" Bùi Chiêu cuối cùng vẫn là nhìn về phía Sầm Mặc.

"Nàng ta làm ra loại chuyện như vậy, Trẫm tất nhiên sẽ không đơn giản bỏ qua. Người dân tuyên chi." Sầm Mặc đương nhiên hiểu ý tứ của Bùi Chiêu. "Chung Uyển tính tình tàn nhẫn, dám ở trong cung hạ độc thủ, tước đoạt thân phận quý nhân, biếm làm bình dân, giao cho Bùi tướng quân toàn quyền xử lý."

"Thần muốn đích thân gặp nàng ta hỏi cho rõ ràng, Loan Nhi đã làm gì nên tội mà lại bị hại ra như vậy." Mặc dù bị tước đoạt thân phận, nhưng nàng ta cũng từng là phi tần của hoàng thượng, một ngoại thần như hăn muốn gặp trực tiếp hỏi rõ ràng cũng không tốt, vì vậy chỉ có thể giao cho

người của hoàng thượng đi xức dầu.

"Hoàng thượng thân thiếp cũng muốn nghe tại sao nàng ta lại làm như vậy." Do dự một chút, Chung Linh cũng mở miệng nói.

"Trực tiếp dẫn người đến đây đi." Sầm Mặc quay đầu phân phó cho Lâm Anh.

"Nô tài tuân lệnh." Lâm Anh lĩnh mệnh đi không bao lâu đã dẫn người tới.

"Tội dân tham kiến Hoàng thượng." Chung Uyển lúc này chỉ mặc bộ y đã tháo hết vòng tay trâm cài, tóc búi đơn giản, sắc mặt bình tĩnh, nhìn như thế nào cũng là một mỹ nhân.

"Bùi tướng quân có gì cứ hỏi." Sầm Mặc cũng không để ý tới nàng ta mà trực tiếp nói với Bùi Chiêu.

"Xin hỏi người và tiểu nữ có thù hận gì, lại có thể đẩy nó vào trong nước dưới thời tiết như vậy?" Bùi Chiêu nén giận hỏi.

Chung Uyển chậm rãi xoay đầu, sau đó rũ mắt nhìn xuống tựa hồ như lúc này mới nhìn thấy hắn: "Ta thật sự không muốn hại nàng, chỉ là nàng ta đã nghe thấy được chuyện không nên nghe, lại bị ta phát hiện. Trong tình huống cấp bách nhất thời không suy nghĩ, hai tay dùng sức liền đẩy nàng ta."

Thì ra là Bùi Loan vô tình nghe được nàng ta cùng người khác nói chuyện, nhưng nội dung lại liên quan đến

Chung Linn, vội Loan càng nghe càng muốn mau chóng trở về nói cho Chung Linh biết. Chỉ là trong lúc rời đi lại gây ra tiếng động khiến Chung Uyên phát hiện.

Chung Uyên giữ chặt không cho nàng chạy, thân thể nàng nhỏ nhắn cũng cố thể trốn được, nhưng khí lực của Chung Uyên lớn hơn, trong lúc vùng vẫy tránh thoát lại bị trượt chân rơi vào trong nước hồ lạnh lẽo.

"Người đến tốt cùng là đã nói chuyện ám muội gì?"

Chung Linh lạnh lùng hỏi. Nàng thật sự cũng không muốn biết nội dung trong đó là gì, chỉ là không thể lý giải tại sao nàng ta bắt chấp thi đoạn, tình nguyện ra tay độc ác đẩy người xuống nước cũng không muốn lộ chuyện ra ngoài.

Nàng ta dám hành động như thế tất nhiên không phải chuyện tốt lành gì, kế hoạch ban đầu của nàng ta chắc chắn không đơn giản.

"Tại sao phải nói cho người biết!" Giương mặt Chung Uyên vốn đang bình tĩnh nhưng sau khi nghe thấy giọng nói của Chung Linh chợt trở nên vẩn vơ. "Chung Linh! Ta nhất định sẽ không bỏ qua người!"

Nàng ta vừa dứt lời lệ đã rơi đầy mặt, cảm xúc trước giờ không biểu hiện thì lúc này lại hiện ra rõ ràng.

"Người...người!" Chung Linh run rẩy đứng dậy. "Ta rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến cho người hận ta như vậy, lại còn liên lụy tới người khác? Người nói cho rõ ràng đi!"

"Người hại chết hài nhi của ta, cái này còn chưa đủ sao?" Chung Uyên điên cuồng quát thét "Nếu không phải vì

Chung Linh cười cười, không nói gì. "Ta không phải là người, sao ta có thể rơi vào tình cảnh như hôm nay."

"Ta hại chết hài nhi của người?" Chung Linh tức giận.

"Nếu không phải người cố ý muốn hại Uyển Phương nghi, ta cũng sẽ không che chắn cho nàng ấy. Nếu như người không lôi kéo ta sẽ không vấp phải ta mà ngã xuống theo. Nói ta hại con của người, không cần phải lừa mình dối người nữa, hại con của người, chính là bản thân người."

Vừa dứt lời Chung Linh cũng đã bình tĩnh lại, quay đầu đi không muốn nhìn tới nàng ta.

"Chung Linh ơi Chung Linh, thật uổng công người là nữ nhi Chung gia." Nhớ lại tất cả sự tình ngày hôm đó, trong lòng Chung Uyển vô cùng phẫn hận, nếu không phải Chung Linh bất cẩn nhân tình như thế, nàng ta cũng sẽ không rơi vào cảnh ngộ này.

"Nữ nhi Chung gia? Bây giờ lại là nữ nhi Chung gia sao." Chung Linh cười lạnh. "Ta chỉ biết từ khi mẹ ta qua đời, Chung gia chỉ có một mình Chung Uyển người là nữ nhi, không phải như vậy sao?"

Chung Uyển đã hoàn toàn không còn nghe thấy Chung Linh nói gì nữa rồi, chỉ chòng chọc nhìn, ánh mắt tựa hồ muốn xuyên thủng nàng.

Nàng

Mà Bùi Chiêu đứng bên cạnh nghe vậy cũng nhìn Chung Linh với ánh mắt phức tạp.

"Đ dẫn đi." Sầm Mặc sau một thời gian không lên tiếng cuối cùng mở miệng.

"Chúng thần xin cáo lui." Bùi Chiêu và Vệ Khiêm cùng nói, bọn họ tất nhiên có thể nhìn ra được Hoàng thượng nhất định là đang muốn nói chuyện riêng với Nhạc Phi nương nương, hơn nữa bọn họ cũng muốn đi chăm sóc Bùi Loan.

"Linh Nhi, nàng khó chịu?" Giọng nói Sầm Mặc bình thản không phân rõ cảm xúc.

"Thần thiếp cũng không muốn vì nàng ta mà khó chịu." Chung Linh buồn bã xoay người lại, mặc dù vành mắt phấp phỏng, nhưng cũng không khóc.

Kiếp trước nàng là con gái một được cha mẹ yêu thương, quan tâm chăm sóc. Bị đẩy đến một nơi không có mẹ, cha lại không thương, từ từ lúc nào cũng ức hiếp, nàng đối với bọn họ không có tình cảm, tự nhiên cũng không có ý muốn báo ân.

Chỉ là có chút ỉu khuất mà thôi.

"Nếu Linh Nhi không được vui, vậy Trẫm thay nàng giết hết người của Chung gia có được không?" Sầm Mặc nghiêng đầu nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: chương 33

"Hoàng thượng?" Chung Linh như ngừng thở. Mặc dù nghe qua vô cùng hoang đường, nhưng giọng điệu của Sầm Mặc buộc lòng nàng phải nghiêm túc suy nghĩ.

Đôi mắt đen như mực của Sầm Mặc chăm chú nhìn Chung Linh như dò xét, cuối cùng khẽ mỉm cười, kéo ra một chút khoảng cách với Chung Linh.

“Không sao, không nên suy nghĩ nhiều.” Sầm Mặc vừa dứt lời, Chung Linh không khỏi hoài nghi có phải vừa rồi mình nghe lầm hay không.

“Hoàng thượng, rốt cuộc chuyện Chung Uyển không muốn để cho Loan Nhi nghe có thể là chuyện gì?” Chung Linh theo bản năng quên đi chuyện vừa xảy ra.

“Còn có thể là chuyện gì.” Sầm Mặc tựa hồ cảm thấy không hứng thú, “Không phải là muốn tìm cách hại nàng sao?”

“Hoàng thượng biết thì tốt rồi.” Chung Linh nhận ra hẳn đang cố ý né tránh vấn đề này, tính ý cũng không hỏi nhiều, dù sao ở bên cạnh hẳn nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, không muốn nói với nàng nhất định là có lý do của hẳn.

“Nàng không có gì muốn hỏi ta sao?” Sầm Mặc có chút kinh ngạc nhìn nàng.

“Hoàng thượng biết là đủ rồi.” Chung Linh vẫn luôn tâm niệm, một nữ nhân thông minh luôn biết dừng đúng lúc.

“Trẫm với nàng đến thăm Bùi Loan thôi.” Một lát sau, thanh âm của Sầm Mặc mới truyền tới.

“Vâng.”

“Triệu thái y, Loan Nhi thế nào?” Chung Linh hỏi.

Sau sự kiện lần trước của Chung Uyển, nàng rất có ấn tượng với Triệu Đình, nếu hẳn có ý nương nhờ, nàng chắc chắn sẽ cho hẳn cơ hội.

“Hồi nương nương, Bùi cô nương đến bây giờ vẫn sốt cao không ngừng, tình hình có chút nguy hiểm.” Triệu Đình lắc đầu, coi như không dẫn đến viêm phổi, nhưng nếu sốt vẫn không hạ, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến thân thể Bùi Loan sau này.

“Tận lực điều trị, không được hạn chế dùng dược.” Sầm Mặc nhàn nhạt nói thêm một câu. Thái y trong cung lúc nào cũng lo sợ chịu trách nhiệm nên không dám hạ trọng dược.

“Vâng” Triệu Đình đỏ mặt hỏi, xem ra chỉ có thể tận lực thử một lần rồi.

“Đêm nay cùng Trẫm nghỉ ngơi ở Dưỡng Tâm điện đi.” Chung Linh ngậy người gần nửa canh giờ trong lòng không yên bất ngờ bị Sầm Mặc gọi.

“Nhưng.....”

Chung Linh đang muốn nói gì, lại bị Sầm Mặc cắt ngang: “Nơi này có Bùi tướng quân và Vệ Khiêm rồi, nàng không cần phải lo lắng.”

Đúng rồi, Bùi tướng quân và Vệ Khiêm nhất định là sẽ ở đây cả đêm, bản thân ở lại cũng không tiện, Chung Linh gật đầu rồi theo hẳn rời đi.

“Không ngủ được sao?” Sầm Mặc nghiêng người đối diện với Chung Linh.

“Đều do ta gây ra, sao có thể an tâm mà ngủ.” Chung Linh ngược lại không tự xưng Bồn cung. Lần này Bùi Loan cũng xem như vì nàng ngăn tai họa rồi.

“Trẫm ôm cho nàng dễ ngủ.” Sầm Mặc dang tay ra.

Chung Linh hơi kinh ngạc nhìn hẳn. Mặc dù đã nhiều lần thị tẩm, nhưng Sầm Mặc đối với người bên cạnh luôn có chút phòng bị, bao giờ cũng cố ý duy trì khoảng cách trong lúc ngủ.

“Tối đây nào.” Giọng điệu Sầm Mặc hết sức dịu dàng.

Chung Linh nhìn hẳn một cái rồi để cho bản thân nhích tới gần, sau đó trên người liền chịu thêm sức nặng của một cánh tay.

Sầm Mặc nhẹ nhàng hít một hơi, cánh mũi lúc này tràn đầy hương hoa nhàn nhạt mới hài lòng nhắm mắt lại: “Ngủ đi.”

Bị một loạt hành động của Sầm Mặc làm cho bối rối, Chung Linh tạm thời quên mất chuyện của Bùi Loan, nhắm hai mắt một lát cũng ngủ thiếp đi.

Đợi khi hô hấp của Chung Linh đều đặn, Sầm Mặc đã sớm ngủ say lại chậm rãi mở mắt, hô hấp một chút cũng không loạn. Chăm chú nhìn gương mặt bình thản của Chung Linh một hồi lâu, hẳn mới thỏa mãn nhắm hai mắt lại, ngủ thật say.

Chung Linh bị tiếng động bên cạnh đánh thức .

“Hoàng thượng?” Nàng mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, mơ mơ màng màng nhìn vào một bóng lưng.

“Nàng ngủ thêm một lát nữa đi, Trẫm phải thượng triều.” Thấy nàng đã tỉnh, Sầm Mặc bước tới bên giường dịu dàng nhìn nàng.

“Vâng.” Chung Linh nhắm hai mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp, chợt mở mắt ra.

“Sao vậy?”

“Bùi tướng quân cũng phải vào triều, ta cũng nên trở về chăm sóc cho Loan Nhi.”

“Cũng tốt.” Sầm Mặc gật đầu, cũng không nói cho nàng biết hôm nay hắn đã miễn cho Vệ Khiêm không phải vào triều. Về phần Bùi Chiêu, quan văn trong triều đang nhìn chằm chằm hắn không tha, nếu không lâm triều, chỉ sợ bị cầm tới một đồng tấu chương. “Mấy ngày này, cực khổ cho nàng

trời.”

“Thần thiếp sao có thể cho là vất vả.” Cung nữ hầu hạ đi vào, ánh mắt Chung Linh vừa chuyển xung hô cũng thay đổi.

Thời điểm trở lại Văn Tường cung, Chung Linh có chút ngoài ý muốn nhìn thấy bóng dáng của Vệ Khiêm.

“Tham kiến nương nương.” Nhìn vẻ mặt của nàng Vệ Khiêm biết nàng đang suy nghĩ gì. “Hoàng thượng miễn cho thần mấy ngày nay không cần phải lâm triều.”

“Loan Nhi như thế nào?”

“Vẫn là sốt cao không ngừng, mặc dù thái y có chút phương pháp không để cho thân nhiệt Loan Nhi tiếp tục tăng, nhưng cũng không thể hạ.” Vệ Khiêm lo lắng nói.

“Tiếp tục như vậy, chỉ sợ Loan Nhi...”

Đưa tay sờ vào cái trán nóng hổi của Bùi Loan, Chung Linh nắm chặt tay.

“Là ta có lỗi với muội ấy, hại muội ấy ra nông nỗi như vậy”

“Nương nương cũng đừng quá tự trách, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn.” Vệ Khiêm nhìn vẻ mặt áy náy của nàng liền mở lời an ủi.

Chung Linh thờ ơ, cứ như vậy ngồi bên cạnh giường, an tĩnh như Bùi Loan.

Cũng may Bùi Loan phúc lớn mạng lớn, đến ngày thứ hai cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Cha!" Vừa mở mắt, nàng liền hồi tưởng lại chuyện gì đã xảy ra, lại nhìn thấy nét mặt lo lắng của phụ thân, Bùi Loan khàn giọng khóc.

"Ngoan, ngoan, không sao rồi, đừng khóc." Bùi Chiêu hơi kích động vỗ lưng nữ nhi an ủi.

"Cha, hôm đó con nghe thấy..." Bùi Loan đang muốn nói lại bị Bùi Chiêu cắt ngang.

"Không sao, Chung Uyển đã bị Hoàng thượng xức trỉ, đều đã qua con không cần sợ hãi nữa." Bùi Chiêu dịu dàng vuốt đầu nữ nhi.

"Cha?" Nàng cũng là một đứa trẻ thông minh, dĩ nhiên biết trong cung có một số việc tốt nhất không nên nhắc lại, vì vậy ngoan ngoãn nằm trong ngực phụ thân.

"Cha, Loan Nhi rất đói." Mặc dù uống nhiều nước, nhưng do tinh thần dần dần khôi phục nên Bùi Loan rất nhanh cảm thấy thân thể không được thoải mái. "Cả người con cũng rất khó chịu, Loan Nhi muốn tắm."

"Bên ngoài đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn, nếu Loan Nhi đói bụng vậy thì ăn một chút đi." Chung Linh thấy nàng đã tỉnh liền thở phào nhẹ nhõm, nhìn bọn họ phụ tử tình thâm, cũng đi ra ngoài phân phó cung nữ chuẩn bị vài thứ.

"Nương nương, thần muốn đón Loan Nhi trở về hảo hảo
tịnh dưỡng một thời gian." Trong khi Bùi Loan ăn cơm,
Bùi Chiêu mở miệng nói.

Chung Linh gật đầu tỏ ý đã hiểu, đang muốn nói chuyện,
lại bị Bùi loan đoạt trước.

"Cha, Loan Nhi có thể đến nhà Khiêm ca ca tịnh dưỡng
được không?" Trong miệng Bùi Loan đầy thức ăn, nên
phát âm có chút không rõ ràng. "Phụ thân lúc nào cũng
không ở nhà, Loan Nhi ở một mình rất buồn chán."

"Loan Nhi không được nói vậy." Mắt thấy nữ nhi sinh
long hoạt hổ, giọng điệu của Bùi chiêu cũng dần bình
thường lại. "Một nữ hài tử sao lại có thể nói đến nhà nam
nhân khác ở."

Bùi loan rất hiểu chuyện, thấy phụ thân không đáp ứng
cũng không nói thêm lời nào, miệng nhỏ tiếp tục thanh
toán chỗ thức ăn còn lại.

□ Chung Linh cười, cũng không có ý nói giúp nàng, nếu
để nàng đến ở nhà Vệ Khiêm, chỉ sợ tiểu nha đầu này về
sau cũng không muốn vào cung nữa. Chuyện cần làm bây
giờ chính là hảo hảo bồi dưỡng tình cảm với nàng.

-----o-----

□ "Tiểu nha đầu đi rồi, trong cung bỗng trở nên yên lặng
rất nhiều." Sáng hôm sau, bên tai Chung Linh không còn
nghe thấy âm thanh riu rít, ồn ào của Bùi Loan, không
khỏi có chút buồn bã.

"Loan chủ tịch mới đi có mấy ngày, nưong nưong đã buồn đến như vậy." Tưởng Nhi vừa trang điểm cho nàng vừa nói.

"Đợi khi tiểu thư có hài nhi của riêng mình, chắc chắn sẽ không còn cảm thấy buồn chán." Lâm di cười nói.

"Lâm di!" Trong lòng Chung Linh có phần xấu hổ. Thật ra nàng cũng không nghĩ sẽ có đứa nhỏ, cũng không cố ý muốn có, chỉ thuận theo tự nhiên thôi. Nàng chưa từng làm mẹ nên cũng không hiểu được cảm giác đó.

"Nàng còn nhớ mang máng những đứa trẻ được nuông chiều ở kiếp trước, một đám đều là hồn thể ma vương có cái gì đáng yêu chứ.

"Tiểu thư, Lâm di đang nói thật, người hãy để Triệu thái y chẩn mạch rồi kê một phương thuốc dễ thụ thai đi." Tiểu thư không gấp nhưng nàng sốt ruột lắm rồi, tuy rằng tiểu thư nhận được ngàn vạn sủng ái, nhưng chiếu theo cách nói của Bản ma ma, vạn nhất có xảy ra chuyện gì, có đứa nhỏ bên cạnh vẫn tốt hơn.

"Biết rồi." Chung Linh lắc đầu, nhưng cũng không có ý nghe theo. Là được nhưng ba phần độc, điều trị chưa xong bản thân đã mang đầy bệnh.

"Vân nhi, sao mặt Bồn cung lại ngứa như thế này." Chung Linh đưa tay sờ mặt mình. Ngứa kéo dài xuống tới cổ, vừa rồi không chạm thì không sao, nhưng càng chạm lại càng thêm ngứa.

"Đỗ phu nhân!" Vừa đi vào Vân Nhi có chút b. đồ

□ Để nó tự mình xem. Vừa đi vào vào phòng của Chu Kue ý, nhưng sau khi cẩn thận quan sát, thần sắc bỗng nhiên trở nên không dám tin, sau đó lập tức quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ đáng chết."

□ "Làm sao vậy?" Chung Linh có dự cảm không tốt, nhưng nhìn thật kỹ vào gương đồng trước mặt chỉ thấy hơi đỏ cũng không nhìn ra được gì.

□ "Nương nương bị người ta hạ dược." Vân Nhi không dám ngẩng đầu, đồ dùng rửa mặt luôn là chức trách của nàng, việc này lại làm cho mặt của nương nương xảy ra vấn đề, nàng thật sự muốn trốn cũng không xong.

□ "Mau mời Tàn ma ma đến xem." Lâm di nghe xong thần sắc biến đổi, lập tức phân phó.

□ "Vâng." Tương Nhi liền luống đồ trên tay xuống xoay người chạy ra ngoài.

□ "Loại dược này có hiệu quả gì?" Chung Linh đưa tay muốn chạm lên má nhưng lại không dám sờ vào.

□ "Hồi nương nương, nô tỳ chỉ biết loại dược này có thể hủy dung." Giọng nói của Vân Nhi giờ phút này dường như sắp khóc.

□ Chung Linh im lặng không nói, đúng là vẫn còn có người muốn xuống tay hại nàng. Quay đầu nhìn về phía Vân Nhi đang quỳ trên mặt đất, bình tĩnh phân phó:

"Trước hết người sắp xếp điều tra dược hạ ở đâu, Bồn cung cho người cơ hội đoái công chuộc tội, còn lại thì phải dựa vào bản thân người."

"Vâng." Vân Nhi dập đầu xong lập tức đứng lên. Hôm nay nương nương mới phát tác, được chắc chắn mới bị hạ trong hai ngày nay thôi, nàng phải tìm cho ra toàn bộ những người đã từng chạm qua vật dụng của nương nương.

Chạy được vài bước nàng đột nhiên ngừng lại, có chút hoài nghi nhìn xuống tay mình dường như phát hiện ra cái gì đó rồi cười lạnh một tiếng.

"Lâm di, giúp ta đi mời Triệu thái y đến." Chung Linh cố hết sức dời đi lực chú ý, bồng không tay lại cứ muốn chạm vào hai má.

"Vâng." Thấy Tần ma ma đã chạy đến lúc này Lâm di mới yên tâm rời đi.

"Nương nương, người bị hạ ô đầu thảo." Sau khi cẩn thận quan sát, lại hỏi qua bệnh trạng, Tần ma ma thở dài nói.

"Ô đầu thảo?"

"Loại ô đầu này có thể dùng làm thuốc, nhưng cũng chứa độc tính, xử lý không khéo để dính vào da sẽ ngứa vô cùng, một lúc sau cho dù chịu đựng không nổi, cũng sẽ nổi lên những nốt độc đậu, đúng mao hoàn toàn bị hủy. Trước đây hoàng hậu và hậu phi trong cung dùng thứ này để hại những người khác." Tần ma ma giải thích.

"Thật sự sẽ hủy dung?" Chung Linh kinh hãi, vừa rồi nàng không có can đảm nghĩ đến chuyện đó, nhưng nếu mình thật sự bị hủy dung, sao có thể sống yên ổn giữa hậu cung này chứ? Rốt cuộc là ai, chuyện của Vũ Di loan còn

chưa xong đã dám ra tay với nàng.

□ Bỗng nhiên nghĩ đến Bùi loan, nếu chuyện nha đầu này nghe được có liên quan đến mình, chẳng lẽ chính là chuyện này? Nhưng chuyện này Sầm Mặc cũng biết, sao hắn có thể để phát sinh.

□ Chung Linh lắc đầu, cố gắng loại những suy nghĩ kỳ quái ra khỏi đầu. Sẽ không, Sầm Mặc sẽ không hại nàng, nếu thật sự không thích nàng, cần gì phải dùng đến thủ đoạn này.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: chương 34

“Xin Nương nương đừng lo lắng, trước đó người bị hạ được đều không biết mình trúng độc ô đầu thảo, mới bó tay hết cách. Chắc hẳn Triệu thái y vẫn có thể tìm ra đối sách.” Mặc dù trong lòng Tần ma ma cũng thấy hoang mang, nhưng vẫn tận lực an ủi Chung Linh.

Ở trong hậu cung này, không có dung mạo thì lấy cái gì để tranh thủ tình cảm.

“Kính xin ma ma giúp đỡ Vân nhi thay Bồn cung tra ra đến tột cùng là người nào ra tay.” Ánh mắt Chung Linh lạnh dần. “Bồn cung nhất định phải tự tay trả lại.”

Vào cung lâu như vậy, bản thân chưa từng nghĩ đến việc hại người khác, nhưng tâm kế của những nữ nhân này người sau càng cao thâm hơn người trước, thật là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

“Nương nương, có nên nói cho Hoàng thượng biết hay không?” Tần ma ma hỏi.

“Chờ Triệu thái y xác định trước rồi hãy nói.” Chung Linh có chút phiền não, thân thể khó chịu cùng lo lắng trong lòng khiến cho nàng khó có thể quên được.

Đang nói chuyện thì Triệu thái y cũng chạy tới.

“Nương nương, thứ cho thần vô lễ.” Triệu Đình cúi đầu cáo lỗi rồi tiến đến gần quan sát mặt của Chung Linh, nhìn những vết đỏ trên làn da mịn màng trơn bóng, cố không để ý đến mùi thơm thoang thoảng trên người nàng truyền tới, mặc dù hắn là thái y nhưng đây là lần đầu tiên được đến gần hậu phi như vậy.

Quan sát kỹ lưỡng lại đôi tay bắt mạch, hắn không khỏi nhũn mảy.

“Như thế nào?” Chung Linh cố nén khó chịu hỏi.

“Đích xác là ô đầu độc thảo.” Triệu Đình nhìn mắt nàng có chút đỏ lên gật đầu xác nhận.

“Có cách giải hay không?”

“Bởi vì trước đây cũng chưa có tiền lệ giải được, thần cũng chỉ có thể cố hết sức một lần.” Triệu Đình cúi đầu nói không dám nhìn ánh mắt khẩn thiết của Chung Linh.

Giọng nói của Chung Linh thấp dần vì thất vọng: “Mặc kệ nói thế nào, Triệu thái y cố gắng hết sức là được.”

“Nương nương.” Vân nhi lúc này mới đi vào.

“Phát hiện cái gì?” Lâm di lập tức đi lên phía trước.

“Tay nô tỳ hiện tại cũng ngứa ngáy không ngừng, e là trúng cùng loại độc với nương nương.” Vân nhi đưa hai tay ra .

Triệu Đình xem xét một phen, gật đầu tỏ vẻ xác nhận.

“Hôm nay nô tỳ và nương nương cùng chạm qua cũng chỉ có nước rửa mặt.” ddle^quydo*n. Vân nhi không dám buông lỏng tinh thần nói. “Tối hôm qua là Lâm di hầu hạ nương nương rửa mặt, sáng sớm hôm nay mới đến phiên nô tỳ, mỗi lần chuẩn bị nô tỳ đều lấy ra một chút nước để thử độ ẩm. Chắc chắn nước này có vấn đề.”

Bình thường nước không có vấn đề gì chợt phát sinh chuyện, tất nhiên là trong cung có người tay chân không sạch sẽ.

“Đi thăm dò đi.” Chung Linh lạnh nhạt ra lệnh.

“Nương nương, trước tiên để thần điều chế được cao, có thể tạm thời giảm bớt cơn ngứa cho nương nương, chỉ là nếu muốn triệt để trị tận gốc, có lẽ phải đợi thêm một thời gian.” Triệu Đình chấp tay nói. Ô đầu thảo mặc dù có độc, nhưng phong phú về chủng loại, muốn tra được là loại nào, dùng bao nhiêu phân lượng, mới có thể đúng bệnh hốt thuốc.

“Làm phiền thái y.” Chung Linh cảm kích gật đầu, nếu không giảm ngứa nàng nhất định không nhận được mà già.

“Nương nương ngàn vạn lần phải nhớ không được dùng tay gãi, nếu không cẩn thận làm rách da khiến độc thấm vào trong máu, đến lúc đó.....” Độc tính của ô đầu thảo nếu bám ngoài da không đủ giết người, chỉ là nếu không nhận được mà gãi khiến vết thương vỡ ra, làm độc tính trực tiếp thấm vào trong máu, lúc này mới không thể cứu vãn.

“Bồn cung nhớ.” Chung Linh gật đầu một cái.

Lúc này Triệu Đình mới xoay người rời đi, hắn còn phải trở về điều chế được cao, còn phải tìm ra là đây là loại nào, cái cần bây giờ chính là thời gian.

“Tiểu thư không phải người nói cho hoàng thượng sao?” Lâm di có chút nghi ngờ hỏi.

“Bồn cung đột nhiên cảm thấy, những chuyện không hay xảy ra với Bồn cung.” Chung Linh cũng không trả lời Lâm di, cứ như vậy nói. “Tất cả đều do hoàng thượng thay Bồn cung xử lý.”

Lâm di không hiểu nhìn nàng, không rõ nàng đang muốn nói gì.

“Chuyện này Bồn cung sẽ tự mình giải quyết.” Chung Linh cười một tiếng, động đến lớp cơ trên mặt, ngứa ngáy mà phải kềm chế khiến cho vẻ mặt của nàng có chút cổ quái.

“Ý của nương nương là muốn giấu giếm Hoàng thượng?”

“Sao có thể qua mặt hắn được.” Chung Linh lắc đầu. Nàng vừa triệu thái y nhất định Sầm Mặc sẽ biết, chỉ là nàng vẫn muốn tự mình xử lý chuyện này.

Ban đầu trên mặt tuy rằng có ngứa nhưng có thể nhẫn nhịn, chỉ là càng ngày càng ngứa làm cho nàng không thể chịu được, giống như có người dùng tóc cọ vào da nàng, thậm chí có chỗ dưới da cũng có chiều hướng ngứa ngáy không ngừng.

Chung Linh dùng tay quạt quạt vào mặt mình, hơi lạnh cũng chỉ làm giảm bớt một chút xúy khó chịu cho nàng.

“Nương nương, nô tỳ cầm một cây quạt tới quạt cho người?” Nhìn bộ dáng nhẫn nhịn của chủ tử nhà mình, Tường Nhi nói.

“Thôi, giữa mùa đông mà quạt cái gì chứ.” Chung Linh cố hết sức nhịn xuống ý muốn đưa tay đụng vào mặt mình.

“Tiểu thư, thuốc của Triệu thái y đã phối xong rồi.” Lúc này Lâm di cầm một cái khay từ bên ngoài đi vào.

Chung Linh gật đầu, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ

nhõm.

Lâm di bảo Tường Nhi mang nước nóng đến, sau đó lấy ngọc bản trên khay bỏ vào trong nước sôi, coi như là trừ

đọc, tại căn trạn mà một cái hộp ngọc ra đặt bên cạnh, dùng ngọc bân thoa lên mặt. Chung Linh một lớp cao màu xanh.

Cảm giác lạnh lạnh khiến Chung Linh hơi co rúm lại, nhưng đồng thời cũng giảm bớt khó chịu cho nàng.

"Cũng may Triệu thái y đưa thuốc đến kịp thời, nếu không Bốn cung cũng không biết có thể chịu đựng thêm được nữa hay không." Nếu là đau nàng còn có thể nhẫn nhịn, nhưng ngứa như vậy làm cho người ta khó có thể khắc chế.

"Thật không biết tên nữ tài nào ẩn cây táo rào cây sung, tìm ra được nhất định phạt lột da hăn." Tương Nhi đứng bên cạnh cảm hân nói.

"Nương nương, hoàng thượng đang đến." Tiểu thái giám gác cổng vẫy tay với nàng, nàng liền đi ra ngoài, từ xa hăn đã nhìn thấy nghi giá của Hoàng thượng nên đã đến trước thông báo.

Vì Vân nhi đã cho tất cả nô tài bị hoài nghi trong Vân Tường cung tập trung lại để thẩm tra, nên nhất thời hạ nhân Vân Tường cung có chút không đi. Ngày thường thái giám giữ cửa tuyệt đối không dám đến gần cửa phòng của nương nương.

"Hoàng thượng?" Chung Linh lò mò nhận ra, sao lại tới nhanh như vậy. "Bốn cung, Bốn cung thân thể khó chịu, sẽ không gặp Hoàng thượng."

"Tiểu thư của ta, có phi tử nào lại nói không muốn gặp hoàng thượng như vậy." Lâm di có chút bất đắc dĩ nói.

"Đúng lúc xin Hoàng thượng làm chủ cho tiểu thư."

"Không được, trên mặt ta đầy dẫy cao như vậy, thật là xấu hổ muốn chết." Chung Linh cầu mày không chịu đáp ứng, lúc này nhìn như một nữ hài nữ.

"Hoàng thượng khẳng định đã biết chuyện của tiểu thư, chính là cố ý đến xem tiểu thư, sao có thể trốn tránh không ra chứ."

"Lâm di người giúp Bồn cung ngăn hoàng thượng lại, Bồn cung....không gặp!" Bộ dáng xấu xí như thế này sao có thể để cho hắn nhìn thấy. Nàng, nàng không muốn.

Đứt lời Chung Linh đã xoay người đi vào bên trong, khép cửa phòng lại.

Sầm Mặc đi vào Văn Tường cung đã phát hiện thiếu không ít người. Đi vào trong nữa, cũng không thấy Chung Linh ra tiếp giá, không khỏi khiến tim hắn nhảy lỡ một nhịp.

"Chủ tịch của người đâu?" Sầm Mặc lạnh giọng hỏi Lâm di đang đứng bên ngoài phòng.

"Hồi hoàng thượng, nương nương nói thân thể người khó chịu, không tiện kiến giá." Lâm di quỳ trên mặt đất trong lòng than khổ, lấy thân phận của bà làm sao có thể ngăn hoàng thượng.

Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, Sầm Mặc đã vòng qua là trực tiếp đi vào bên trong.

"Linh Nhi, mở cửa." Dãy cửa, lại phát hiện dãy không ra. Điều này làm cho Sầm Mặc vốn đang lo lắng hết sức không vui.

"Hoàng thượng, thần thiếp không có việc gì, chỉ là thần thiếp không muốn để Hoàng thượng thấy bộ dạng bây giờ thôi." Nghe được giọng nói của Chung Linh từ trong phòng truyền đến, Sầm Mặc mới khẽ buông lỏng, nghe âm thanh hình như không có gì đáng ngại.

Trong lòng biết Chung Linh chắc chắn nhất thời sẽ không mở cửa, Sầm Mặc nhìn Lâm Anh đang đứng bên cạnh.

Lâm Anh hiểu ý, xoay người phân phó cung nữ đứng sau lưng mình đôi câu. Chỉ thấy tiểu cung nữ vội vã chạy ra ngoài mang đến hai tiểu thái giám.

Tiểu thái giám nhìn về phía Lâm Anh, thấy hắn gật đầu liền lớn gan đi tới trước cửa phòng khom người chạy lấy đà mấy bước, sau đó thẳng tắp xông về cửa phòng Chung Linh.

Chung Linh kinh ngạc nhìn cửa phòng bị đụng mở, đồng thời thấy hai tiểu thái giám ngã vào. Chưa kịp phản ứng đã phát hiện mình bị Sầm Mặc bóp chặt hai vai, động tác cứng rắn nhưng không làm đau nàng.

"Hoàng thượng?" Chung Linh cười khổ, chuyện xô cửa như vậy hắn cũng làm ra, nàng cũng không nghĩ có thể cản hắn được bao lâu, chỉ muốn hoàn hảo chuẩn bị một chút.

Nhìn sắc mặt Chung Linh qua khăn che mặt màu xanh

nhật, hẳn biết nàng không muốn hắn nhìn thấy nàng trong bộ dáng này.

"Ô đầu thảo?" Sầm Mặc dường như muốn vuốt ve mặt nàng, nhưng kịp thời ngừng lại, thu tay về.

Chung Linh gật đầu một cái.

"Trẫm giúp nàng tra." Lần này mặc kệ là ai, hắn cũng có cách khiến cho đối phương hối hận vì đã làm ra loại chuyện này.

"Hoàng thượng, lần này thần thiếp muốn tự mình tra."
Giong nói Chung Linh không lớn, nhưng rất kiên định.
"Sau khi thần thiếp tra được, muốn tự mình xit lý."

Sầm Mặc nhìn nàng vài giây, sau đó mới gật đầu đồng ý.

Chung Linh thở phào nhẹ nhõm, lấy thân phận của nàng, coi như có thể tra ra người đứng sau, nhưng chưa chắc có năng lực đẩy đối phương vào chỗ chết, nhưng có thể hảo hảo trừng phạt một phen.

Hơn nữa đối phương dám làm như thế, nhất định là có chỗ dựa. Nếu Hoàng thượng tự mình hạ lệnh xit lý, ngược lại không thích hợp. Phi tần hậu cung bao giờ cũng có thiên ty vạn lữ quan hệ với triều đình. Để nàng làm thì chỉ là phi tần hậu cung lục đục đấu đá, nhưng nếu là Hoàng thượng làm, sẽ mang đến cho triều chánh chấn động không nhỏ.

"Có cái gì không hiểu, có thể hỏi Lâm Anh." Sầm Mặc còn quyết định cho nàng chút trợ lực, sao hắn có thể không

hiệu nàng đang nghĩ gì.

"Thần thiếp biết." Chung Linh biết Hoàng thượng để đại thái giám cầm thân tại chỗ nàng có thể tùy cơ ứng biến, so với nàng thì đã suy nghĩ nhiều lắm.

□ Chính sự nói xong, ánh mắt Sầm Mặc lại chăm chú nhìn vào gương mặt Chung Linh. Bị che phủ bởi một lớp sa mỏng màu xanh lục chỉ lộ đôi mắt ra ngoài, có cảm giác hơi kỳ lạ.

□ "Khi nào thái y mới trị hết?" Sầm Mặc không còn tâm tình thương thức trang phục của nàng, chỉ muốn nhìn dung nhan nàng sau lớp khăn che mặt đó đến tột cùng là thương tổn đến mức độ nào.

"Thần thiếp cũng không biết, Triệu thái y sẽ cố gắng hết sức." Nói đến đây, Chung Linh cố gắng làm cho khẩu khí của mình nhẹ nhàng hơn.

□ Nếu kéo dài thời gian, cho dù nàng không chạm vào mặt mình, những nốt đỏ cũng sẽ tự động vỡ ra tạo vết thương, đến lúc đó chỉ sợ sẽ không còn có thể chữa trị.

□ Sầm Mặc nắm chặt tay, loại sự tình này phát sinh chính bởi vì triều đình không hoàn toàn chịu sự khống chế của hắn, một số kẻ có tài lại dám ý vào thân phận của mình làm ra loại chuyện như vậy dưới mắt của hắn.

□ Hắn phải nhẫn, nhất định phải nhẫn nại. Rất nhanh hắn sẽ nắm trong tay tất cả quyền hành, đến lúc đó sẽ không có người nào dám chống lại hắn, còn ai dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

□ "Hoàng thượng, người làm sao vậy?" Chung Linh nhạy cảm nhận thấy tâm trạng đối phương hình như không ổn định, giống như lần trước.

□ Bị Chung Linh nắm chặt tay, Sầm Mặc liền phục hồi tinh thần, dịu dàng cười: "Không có việc gì, Trẫm đang suy nghĩ xit trí kẻ đứng sau lưng như thế nào."

□ Bị những lời này phân tán sự chú ý, Chung Linh lập tức nói: "Không phải người nói giao cho thần thiếp xit trí sao?"

□ "Ừ, Trẫm quên." Sầm Mặc cười dịu dàng.

□ Ngồi với Chung Linh một hồi, hần liền quay về Càn Chính điện. Nghiêm túc mà nói, thời điểm này trong ngày chính là thời gian hần xit lý chính sự, lần này bởi vì lo lắng cho nàng mới bỏ hết mọi chuyện trong tay chạy đến đây.

□ Tuy rằng trước mặt Chung Linh hần không nói gì, nhưng quyết tâm muốn nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình, không muốn tiếp tục bị động như vậy nữa. Nếu không chỉ sợ đến cuối cùng bản thân cái gì cũng không đạt được.

□ Nhìn bóng lưng hần đang rời đi, Chung Linh thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng tháo khăn che mặt xuống, thấy khí thế của Sầm Mặc nàng còn tưởng hần sẽ trực tiếp kéo khăn che mặt của mình.

□ Vẫn là nghĩ đến cảm xúc của nàng, Chung Linh cảm thấy ngọt ngào nghĩ đến có chút thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: chương 35

“Tham kiến nương nương.” Sắc mặt Vân nhi nhợt nhạt hướng Chung Linh hành lễ.

Không cho nàng đứng lên, Chung Linh ngồi trên một cái ghế phủ thật dày gấm lông cừu chờ Vân Nhi nói.

“Nương nương, nô tỳ đã tra được một chút, nhưng cụ thể là ai ra tay, nô tỳ ngu dốt vẫn không lần ra được.” Sau khi kiểm tra toàn bộ người trong Vân Tường cung, rất nhanh đã điều tra xong buổi sáng hôm đó những người nào đến gần vật dụng của nương nương.

Thật ra Cúc Hương là người phụ trách giặt giũ, chỉ là ngày hôm đó người phụ trách nấu nước đột nhiên đau bụng, liền nhờ nàng ta trông hộ.

Bởi vì nước có vấn đề cho nên người nấu nước Lan Hương liền liên tục khai ra Cúc Hương và người phụ trách đưa nước đến tay Vân Nhi là Thái Thanh.

Vì vậy Vân nhi dẫn ba người này đến trước mặt Chung Linh.

Chung Linh thờ ơ nhìn ba người đang co rúm phía dưới.

“Ai là người phụ trách trông coi dụng cụ rửa mặt?”

Vân Nhi ngăn ra, cũng không nghĩ tới có người sẽ ra tay với dụng cụ.

“Dẫn người giữ khóa đến đây.” Nàng đã sớm suy nghĩ cẩn thận những người này nhất định sẽ cùng chối tội, chống chế cho nhau, không bằng quây cho đục nước một chút, một người cũng không bỏ sót.

Một lúc sau, quân sự phụ trách khí cụ phòng Đặng Quang liền bị mang đến quỳ xuống.

“Nương nương tha mạng, nô tài thật là oan uổng, nô tài cái gì cũng không biết.” Đặng Quang vừa đến liền bỏ nhào xuống đất vừa kêu khóc vừa dập đầu.

“Câm miệng.” Chung Linh lạnh lùng trách mắng, khiến cho hần vốn đang diễn trò lập tức im bật.

“Liệu có người nào đi vào trong phòng hoặc cầm chìa khóa của người?” Chung Linh nhẩn nại hỏi.

“Trừ đồ vật đưa qua cho Lan Hương, cũng không có người đến gần.” Đặng Quang không dám ngẩng đầu nói. “Chìa khóa cũng được nô tài hảo hảo bảo quản không có mất đi.”

“Theo như người nói, vậy chính là ba người kia ra tay?”

Lời này vừa nói ra, đám người Lan Hương, Cúc Hương và Thái Thanh đang quỳ một bên cũng lập tức kêu oan.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, quả nhiên đều né tránh. Đđle^quyddoon.Tâm tư vừa chuyển, liền lệnh cho Vân nhi mang bọn họ nhốt riêng lẻ, đồng thời cho Tường Nhi mời Lâm Anh đến.

Tường Nhi đến gần Chung Linh, đối phân phó của nàng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn vâng lời gật đầu, xoay người rời đi.

Lâm Anh rất nhanh đã đến Vân Tường cung, Chung Linh nói chủ ý của mình cho hắn, hắn liền lập tức gật đầu: “Xin nương nương yên tâm, lần này nô tài mang đến đều là người có năng lực, nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của nương nương.”

“Làm phiền Lâm tổng quản.” Chung Linh gật đầu, mặt của nàng ngửa kinh khủng, đến lúc phải bôi được cao rồi.

Ngày trôi qua dường như đặc biệt chậm chạp, cũng may đến ngày thứ hai, Lâm Anh liền mang tin tốt đến.

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của nương nương, thăm vấn riêng từng người một quả nhiên thu được không ít tin tức.” Lâm Anh khom người cung kính nói.

Phương pháp của Chung Linh chính là đơn độc thăm vấn từng người một trong cùng một thời điểm, nói cho người này nghe những người còn lại đã chỉ ra và xác định hắn làm, vì để giữ mình nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp chứng minh mình trong sạch, nói ra hết những lời trước đây không dám nói.

Đầu tiên là người luôn không hòa hợp với người khác, Thái Thanh. Bàn về thân phận thì thân phận của Thái Thanh cao hơn, những nhà hoàn gia chỉ làm việc nặng. Ý vào thân phận của mình nên không muốn cùng người khác giao thiệp. Nhưng mà Chung Linh lại chỉ trọng dụng hai người Vân Nhi, Tường Nhi, hoặc giả có thêm Phương Nhi, Viên Nhi, căn bản không tới phiên nàng ta.

Hai người Cúc Hương và Lan Hương cũng nhìn nàng ta không thuận mắt nên lời nói lúc nào cũng có vị chua, quan hệ của bọn họ ngày càng lạnh nhạt.

Thái Thanh vừa nghe bọn họ và Đặng Quang đẩy hết trách nhiệm lên người mình, liền không để ý lúc trước định chừa lại một con đường sống, cái gì cũng nói ra hết.

Nguyên lai là chuyện xảy ra vào buổi tối trước ngày hôm đó, Thái Thanh thấy Cúc Hương lén lút đi ra khỏi viện của hạ nhân đi về phía nơi ở của Đặng Quang.

Thái giám cung nữ còn có thể có chuyện gì tốt, mặc dù khinh bỉ trong lòng nhưng nàng ta cũng không tính vạch trần. Diendanlequy^đo^n. Sau khi thu thập xong đồ đạc của mình chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi lại nhìn thấy Cúc Hương lén lút từ trong phòng Đặng Quang đi ra, lúc đóng cửa còn cẩn thận nhìn xung quanh.

Trong lòng nàng ta cảm thấy kỳ quái, đợi nàng kia đi rồi liền tiến tới nhìn vào khe cửa phòng Đặng Quang, thấy hắc gục đầu trên bàn ngủ thiếp đi, bên cạnh còn có một vỏ rọ.

Chỉ nhìn thấy lúc bọn họ đã xong chuyện nên nàng ta cũng không có để ở trong lòng. Chỉ là lúc Cúc Hương trở về phòng có chút cẩn thận.

Đến khi Nhạc phi nương nương xảy ra chuyện, nàng ta lập tức nghĩ tới Cúc Hương, nhưng vì không có chứng cứ nên cũng không dám nói ra. Chỉ là đến lúc này vì giữ mình cũng không quản chứng cứ gì đó, một chuỗi trí nhớ đều tuôn ra.

Lại nói về Đặng Quang, hắn nói mình không bỏ rơi nhiệm vụ,

chìa khóa cũng không có rời thân, rõ ràng mâu thuẫn với lời khai của Thái Thanh.

Đặng Quang vừa nghe Cúc Hương nói là hắn làm, lập tức chửi ầm lên. Đêm hôm đó bọn họ rõ ràng ở chung một chỗ như thế nào lại trở mặt.

Về phần Cúc Hương, vừa nghe liền cho rằng chuyện mình cố ý chuốc say Đặng Quang hôm đó đã bại lộ, nhưng vẫn mạnh miệng nói nàng ta chỉ cùng hắn đôi thực, cũng không có làm ra chuyện gì có lỗi với nương nương.

Người phụ trách thẩm vấn dễ dàng nhìn ra thần sắc trên mặt nàng ta không bình thường, liền cố tình lừa gạt nàng ta một chút, hỏi nàng ta lén lút lấy chìa khóa làm cái gì.

Vừa nghe thấy lời ấy, Cúc Hương cho là tất cả việc mình làm đều bại lộ, cũng chỉ có thể xam mặt thừa nhận là mình đã xuống tay.

Không may cho nàng ta là ngày hôm đó Lan Hương đột

nhiên bị đau bụng nên mới nhờ nàng ta đến hỗ trợ. Nếu Cúc Hương sớm biết trước chuyện này, cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy đi tìm Đặng Quang đêm hôm đó.

Chung Linh không có biểu cảm gì khi nghe toàn bộ báo cáo, lẳng lặng suy tư một chút, sau đó lệnh cho Lâm Anh mang Đặng Quang và Lan Hương đến Thái Y Viện làm thí nghiệm thuốc. Còn Thái Thanh bị cách chức làm cung nữ cấp thấp nhất, không còn cơ hội xuất hiện trước mặt Chung Linh nữa. Bởi vì phạm sai lầm mà bị cách chức làm cung nữ cấp thấp, là cuộc sống một nhọc nhất hận cung.

Về phần Cúc Hương, đương nhiên là phải tiếp tục thẩm tra.

"Cẩn thận, đừng để cho Cúc Hương chết." Mặc dù cảm thấy rất không có khả năng, nhưng Chung Linh vẫn đặc biệt phân phó.

Lâm Anh gật đầu. Chỉ còn một mình Cúc Hương thẩm vấn đơn giản hơn rất nhiều.

Làm cho mọi người cảm thấy kỳ quái là thoạt nhìn Cúc Hương có vẻ không kiên cường lại kiên trì không phun ra một chữ về người đứng sau bức màn.

"Nàng ta nhất định là đang bảo vệ cái gì đó." Chung Linh nhận được hồi báo lập tức khẳng định nói. "Từ bên cạnh cho đến người trong nhà, bằng bất cứ giá nào đều phải tra ra."

Lời này thật khiến Lâm Anh có chút kinh ngạc, không

nhìn ra bình thường. Nhạc phi nương nương rất nhỏ nhẽ yếu đuối lại có thể kiên quyết như vậy. Bất quá nữ nhân thiện lương luôn ngây ngô ở hậu cung đều không trụ được lâu, như vậy cũng không có gì không tốt.

Quả nhiên, vừa nhắc tới đệ đệ ở quê, Cúc Hương liền sụp đổ. Nhưng mà hiển nhiên dùng đệ đệ của nàng ta uy hiếp tác dụng cũng không phải là rất lớn, hoặc là người chỉ thị cho nàng ta lực lượng cường đại có thể tùy ý xit trí đệ đệ của nàng. Tả hữu đều phải chết, Cúc Hương vẫn là tự vận.

Nghe xong kết quả này mặc dù Chung Linh có hơi thất vọng, nhưng cũng không nằm ngoài dự đoán. Lấy thực lực của nàng, cũng chưa chắc có thể xit trí được người đứng sau màn.

Chỉ là xit trí đám người có liên quan Lan Hương và Đặng Quang cũng coi là nghiêm trọng. Hình phạt nặng nhất là chết, nhưng bị đưa đến Thái Uy viện làm thí nghiệm thuốc thì sống không bằng chết. Lại nói Chung Linh tàn nhẫn độc ác, sau khi bầm báo Sầm Mặc, đày người nhà Cúc Hương đi làm khổ dịch.

Hậu cung nghe đến thủ đoạn của Nhạc phi cũng kinh hãi không thôi, xem ra Nhạc phi bình thường âm trầm vừa ra tay đã thủ đoạn như vậy, không thể không khiến họ thay đổi cách nhìn đối với nàng.

Hành động lần này của Chung Linh cũng coi là cố ý giết gà dọa khỉ, tránh để bất cứ người nào cũng muốn mơ tưởng giẫm đạp nàng. Trị không được người sau lưng, chẳng lẽ còn không chinh được những kẻ làm việc cho người kia sao. Lần sau lúc muốn làm tiểu lại khuyển

người kia sao. Lan sau lúc muốn tìm tiếp loại chuyện như vậy, chắc chắn những người đó cũng sẽ tự mình suy nghĩ trước khi hành động rồi.

Mặt khác nàng cũng chỉ có thể tự an ủi mình, có vẻ tay của nàng còn chưa với tới được người phía sau. Hơn nữa nàng không biết chuyện này đến tột cùng là người nào làm. Bởi vì quá mức rõ ràng, nên loại bỏ khả năng là Vân Quý phi. Những người còn lại xem ra cũng che giấu vô cùng tốt, làm cho nàng khó có thể đoán ra rốt cuộc là người nào.

Dù sao hiện tại nàng cũng là cái gai trong mắt của đám nữ nhân hậu cung này, ai cũng có động cơ ra tay với nàng.

Nhưng có thực lực như vậy, cũng là người có tầm vị trở lên, gia thế bối cảnh của những người này đều tương đương, hơn nữa sống trong cung một thời gian cũng sẽ có năng lực này.

Chuyện này đến đây coi như kết thúc, vấn đề chính bây giờ là gương mặt của Chung Linh.

Triệu thái y dường như biết nàng đưa những người có liên quan đến nên cũng không nường tay trực tiếp dùng họ làm thí nghiệm, dù sao thì lý thuyết và thực tế cũng kém nhau rất xa.

Chính là đáng thương cho họ, chỉ có thể tiếp nhận chứng ngứa ngáy của ô đầu thảo hành hạ.

Cũng may đến ngày thứ thứ tư, Triệu Đình cuối cùng cũng phối xong thuốc mang đến Vân Tường cung.

Tháo khăn che mặt xuống, Triệu Dĩnh cẩn thận quan sát gò má của Chung Linh. Được cao trước kia chỉ có thể giảm bớt khó chịu, lại không thể chữa khỏi. Vì vậy bây giờ mặt của Chung Linh rõ ràng đã sưng đỏ, không lâu sau sẽ tự động thối rữa.

"Nương nương có cảm giác gì không?" Triệu Dĩnh dùng vài trắnng cẩn thận lau sạch lớp được cao cũ.

"Cũng không phải vô cùng ngứa, nhưng có cảm giác chuyển biến tệ hơn." Chung Linh cũng là mỗi ngày vô sự liền nhìn gương quan sát cẩn thận.

"Được cao lần này chỉ có thể làm chậm tốc độ thối rữa. Nếu muốn hoàn toàn trị tận gốc cũng là có khó khăn, nhưng vì thân sẽ cố gắng hết sức nghiên cứu chế tạo." Triệu Dĩnh cẩn thận đem được cao đắp lên, sau đó báo cáo tiến độ công việc của mình.

"Mấy ngày nay cực khổ, cho Triệu thái y rồi." Chung Linh cảm kích nói. Hắn vừa mới đến gần nàng đã nhìn thấy vẻ tiều tụy, mặc dù hắn đã chỉnh trang lại dáng vẻ bên ngoài, nhưng quầng thâm dưới mắt và tròng mắt đầy tia máu sao có thể chỉnh được. "Chuyện lần này, Bản cung nhất định sẽ bẩm báo với Hoàng thượng công lao của thái y."

Trong lòng chưa chát, Triệu Dĩnh cúi đầu tạ ơn.

Chung Linh nhìn Lâm di, là hiếu ý liền đưa qua một cái hà bao, nhưng lại bị Triệu Dĩnh kiên quyết cự tuyệt.

"Nương nương, vì thân chỉ làm chuyện phải làm thôi,

ngàn vạn lần đừng làm vì thân cảm thấy hổ thẹn." Mặc dù có chút không hiểu sao hắn lại không nhận, trong cung thái y tiếp nhận ban thưởng của hậu phi đã là lệ thường, nhưng Chung Linh cũng thuận theo ý tứ của hắn, không ép buộc nữa.

Chỉ là trong lòng quyết định ở trước mắt Sầm Mặc nói vài lời hữu ích, coi như là báo đáp.

"Nương nương, Triệu thái y có phải hay không đã quy phục nương nương rồi?" Sau khi Tương Nhi tiễn Triệu thái y trở về, có chút hiếu kỳ hỏi.

"Người thật đã nhìn ra." Chung Linh mỉm cười, kể từ lần đầu tiên gặp Triệu Đình, phát hiện hắn cố ý biểu hiện mình, nàng cũng biết hắn đã có ý muốn đầu phục. Vì vậy mặc dù không nói rõ nhưng cũng đã ngầm hiểu. Nàng có gì khó chịu, cũng là trực tiếp tuyên hắn đến xem.

Chỉ là nàng cũng không phải tùy tiện cho người ta lợi ích, nhưng nghe được hắn cũng là được y thế gia, nhân phẩm không tệ, những thứ này mới góp phần cho quyết định của nàng.

Y thuật không tệ, nhân phẩm không tồi, tư tưởng không cứng nhắc, tóm lại là nhiều thuận tiện.

Nhìn biểu tình không để ý của Chung Linh, Tần ma ma cũng chỉ biết thở dài trong lòng. Lại thêm rắc rối đây, cũng may Triệu Đình là người đúng mực, hay là trước mắt cứ giữ bí mật vậy.

Chương 36: chương 36

Sầm Mặc đến Vân Tường cung, nhìn thấy Chung Linh vẫn mang khăn che mặt như cũ trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn bực.

“Trẫm đã lệnh cho toàn thể Thái Y viện tập trung nghiên cứu ô đầu độc thảo.” Hắn cảm thấy tốc độ của một mình Triệu Đình quá chậm, cũng không muốn bản thân và Chung Linh đợi lâu như vậy.

“Triệu thái y làm việc không tể, nhiều người nhiều ý chỉ sợ sẽ quấy rầy đến tiến độ của hắn.” Chung Linh bắt đầu nói, sao nàng lại không muốn được chữa trị nhanh hơn chứ, hiện tại cả Thái Y viện đang vì nàng mà chuyển. Vào cung không bao lâu liền được mang danh sủng phi khiến nàng cũng có chút thụ sủng nhược kinh.

“Đó là bọn họ nên làm.” Sầm Mặc lơ đãng nói, nếu không nuôi bọn họ làm cái gì.

“Thần thiếp thấy Triệu thái y cũng không tể, nếu hắn chữa hết cho thần thiếp, không bằng Hoàng thượng thay thần thiếp ban thưởng cho hắn cái gì đi?” Chung Linh nhớ đến lời hứa ngày hôm nay liền mở miệng nói.

“Được.” Chữa hết cho Chung Linh dĩ nhiên là có công, hắn nhất định sẽ thưởng. Chỉ là nếu không trị hết, hắn cũng nhất định sẽ phạt, “Người trong cung của nàng, có muốn Trẫm thay nàng chọn hay không?”

Hắn nói vậy dĩ nhiên là bởi vì chuyện này mà để vượt đám người kia. Người trong cung này năng lực kém quá, tạm thời có lẽ không sao, nhưng lâu dần nhất định sẽ mắc sai lầm.

“Hoàng thượng thay thần thiếp an bài là tốt rồi.” Chung Linh cũng không có ý kiến gì, ít ra người mà Hoàng thượng an bài chắc hẳn không dễ dàng bị người khác lợi dụng. Lại nói không phải Hoàng thượng mở lời muốn an bài, không chừng có người lại nhân cơ hội này động tay động chân, để Sầm Mặc trực tiếp nhúng tay là xong hết mọi chuyện.

Thấy Chung Linh gật đầu, trong lòng Sầm Mặc rất cao hứng, hắn cảm thấy nàng đang tin tưởng và lệ thuộc vào hắn, nhưng lại vô cùng bất mãn vì nàng vẫn không cho hắn ngủ lại.

Nhìn sắc mặt của hắn sao Chung Linh không biết là nguyên nhân gì, mặc dù cảm thấy có lỗi nhưng vẫn thoát khỏi ngực của hắn.

“Ai cũng mong trẫm ngủ lại, chỉ có nàng muốn đẩy đi.” Sầm Mặc bắt đầu kể lể, nhưng vẫn chiều theo ý nàng, ở lại thêm một lúc sau đó rời khỏi Vân Tường cung.

“Tiểu thư đâu cần phải đuổi Hoàng thượng đi như vậy.” Đối với hành động của Chung Linh, Lâm di có chút không tán thành.

“Bộ dáng của Bồn cung như vậy chẳng lẽ còn có thể thị tẩm sao, nếu cố ý giữ Hoàng thượng lại những người kia càng nhìn Bồn cung không thuận mắt.” Chung Linh nhìn một vòng thấy thiếu mất một người liền hỏi: “Vân Nhi đâu?”

Gần đây nha đầu này hình như rất ít xuất hiện trước mặt mình.

“Vân Nhi đang đợi ở bên ngoài ạ.” Thấy nương nương hỏi nàng, Tường Nhi lập tức trả lời. Người khác không biết nhưng nàng biết, Vân Nhi tự biết lần này mắc phải lỗi lớn, người có liên quan đều bị nghiêm trị, trừ nàng. Vì vậy mấy ngày nay thấp thòm lo âu sợ bị trừng phạt nên không dám xuất hiện trước mặt Chung Linh.

“Gọi nàng vào đi.” Trong lòng Chung Linh sao không biết, suy cho cùng là dùng quen người rồi, cũng coi như trung thành. Chuyện này cũng không thể trách nàng, huống chi tay nàng cũng trúng độc, lại lo lắng hãi hùng mấy ngày nay, trừng phạt như vậy cũng đủ rồi.

“Vâng.” Trong bụng mừng thầm, Tường Nhi xoay người rời đi, dù sao cũng là tỷ muội chung sống cùng nhau đã lâu, thấy nương nương hình như không có ý xử lý liền vui vẻ muốn chạy đi báo cho nàng biết.

“Tham kiến nương nương.” Vân Nhi lo lắng đi vào, quỳ xuống hành lễ. Mặc dù Tường Nhi đã nói với nàng nương nương cũng không tính xử lý nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy khó tin.

“Đứng lên đi.” Nhìn Vân Nhi mấy ngày nay rõ ràng mặt mũi tiêu tụy, xem ra cũng chịu không ít đau khổ rồi. Dân vật tinh thần so với tra tấn thể xác cũng là một loại khổ hình.

Vân Nhi thấp thòm đứng lên.

“Đưa tay ra.” Nghĩ đến tay nàng cũng không khá hơn chính mình là bao.

Vân Nhi vâng lời đưa hai tay ra. Bàn tay vốn trắng nõn bây giờ đã sưng đỏ một mảnh, so với mặt Chung Linh còn nghiêm trọng hơn nhiều.

“Xem người như vậy coi như đã chịu tội xong, Bồn cung cũng không trừng phạt thêm gì nữa.” Trong lòng Chung Linh có chút không đành lòng, “Sau này làm tốt công việc của mình, đừng để xảy ra loại chuyện như vậy nữa, biết không?”

Vân Nhi chớp chớp mắt, hình như không thể tin được mình dễ dàng qua cửa như vậy.

“Lo lắng cái gì.” Chung Linh bắt đầu đi, “Còn không đi thoa thuốc, không muốn giữ lại tay này nữa sao, sau này Bồn cung cũng không muốn một đôi tay như vậy tới hầu hạ.”

“Vâng, nô tỳ tạ ơn nương nương.” Vân Nhi phục hồi tinh thần lập tức dập đầu tạ ơn.

Chung Linh ra hiệu miễn lễ, Tường Nhi cũng cùng đi theo ra ngoài chuẩn bị thoa thuốc cho Vân Nhi.

Lâm di đứng bên cạnh mỉm cười, mặc dù biết Chung Linh xử lý Lan Hương và Cúc Hương cũng là việc phải làm, nhưng vẫn có chút khiếp sợ, ngược lại nàng đối xử với người bên cạnh rất tốt. Không biết thế nào nhưng tiểu thư nhà bà sẽ không bao giờ trở thành loại phi tần như lời Tần ma ma nói.

Sầm Mặc ra khỏi Vân Tường cung, dọc đường đi rất chậm không biết đang suy nghĩ cái gì.

bên cạnh thấy thế nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng hôm nay có điềm bài tử?"

Dưới tình huống bình thường hẳn sẽ không xen vào loại chuyện như vậy, nhưng đã nhiều ngày Hoàng thượng không đến chỗ những phi tần khác.

Sầm Mặc phục hồi tinh thần gật đầu một cái. Nhìn vườn hoa mai trước mắt chợt nhớ đến người đã nhảy một điệu múa tươi đẹp lần trước, liền mở miệng điềm Chu Uyển Nghi. Nếu nhiều ngày không gọi người thì tâm, chỉ sợ đám người trong triều đình mang chuyện này ra nói.

Lâm Anh gật đầu lĩnh chỉ, vì Sầm Mặc dẫn đường. Có khi Hoàng thượng cao hứng trực tiếp đến cung của một vị Tần phi nào đó cũng không phải là không có, chỉ là ngày hôm sau ghi chép lại là được.

Chu Uyển Nghi hiển nhiên ngày đó đúng là đã tạo được sự chú ý của Hoàng thượng nếu không sao hẳn lại có thể trực tiếp mở miệng ban thưởng phong hào.

Đến Giảng Tuyết Hiên của Chu Uyển Nghi, Sầm Mặc nhìn khuôn mặt tươi cười chào đón của mỹ nhân, nhưng trong lòng hẳn lại nhớ đến Chung Linh cư nhiên

lại đẩy hẳn ra. Cho đến bây giờ nàng đối với hẳn lúc nào cũng có khuôn mặt tươi cười chào đón, thế nhưng hẳn lại cảm thấy trên khuôn mặt tươi cười đó hình như có một chút khác biệt.

Lộ ra vẻ mỉm cười, hẳn nhẹ nhàng nâng Chu Uyển Nghi đang quỳ hành lễ đứng lên, cùng nhau vào phòng trong.

Làm Hoàng đế rất lâu cũng là thân bất do kỷ.

Thời điểm Chu Uyển Nghi vừa mới vào cung cũng không suy nghĩ quá nhiều. Vốn là trước khi vào cung nàng suy nghĩ, lấy gia thế cùng dung mạo của nàng tất nhiên sẽ có một chỗ đứng nho nhỏ trong cung. Ngay cả người trong nhà cũng ôm tin tưởng như vậy mà an ủi nàng. Chỉ là đường như trời cao không thấu lòng thương xót nàng, Hoàng thượng lại si mê người cùng tiến cung với nàng, Chung Lăng. Mạo đến cho nàng ấy vô vàng vinh sủng, mà nàng chỉ có thể ở nơi này lặng lẽ chờ đợi.

Mặc dù có chút cô đơn nhưng nàng cũng biết có thể là phúc phận của nàng vẫn chưa tới, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng trong khoảng thời gian này, cũng để cho nàng nhìn thấy tình người ấm lạnh trong hậu cung, không tự chịu thất vọng.

Vốn là muốn an phận ở hậu cung làm một Chu Khả Dung ngây ngô, cũng không phát sinh tâm tư gì, hậu cung mỹ nữ như mây, khiến Hoàng thượng có thể nhớ tới nàng là một việc khó khăn dường nào.

Cũng may hình như ông trời cũng không chịu nổi mỹ

nhân rơi lệ, cho nàng cơ hội này, để vũ điệu mà nàng khổ luyện có chỗ phát huy. Một khúc Giáng Tiên được chính miệng Hoàng thượng thăng vi.

Chỉ là hôm đó nữ nhi của Bùii tướng quân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hoàng thượng cũng không có tâm trạng nhìn nàng lâu hơn, đến khi Bùii Loan xuất cung Nhạc phi lại gặp chuyện như vậy. Hoàng thượng dĩ nhiên là quan tâm thương yêu, mấy ngày liền cũng không gọi Tần phi thị tẩm.

Không ngờ ngày đầu tiên nghỉ lại hậu cung là đến Giáng Tuyết hiên của nàng. Khăng định không thể nghỉ ngờ là cơ hội của nàng cuối cùng cũng đã tới.

"Hoàng thượng, người có muốn dùng một chút gì không?" Chu Khả Dung nhẹ giọng hỏi, âm thầm quyết định phải biểu hiện thật tốt khiến Hoàng thượng có thể nhớ kỹ nàng. Tình huống tốt nhất chính là có thể khiến Hoàng thượng chia cho nàng một ít sủng ái của Nhạc phi.

Sâm Mặc gật đầu, ở Văn Tường cung hân cũng chưa dùng bữa.

Chuyện ăn uống của Hoàng thượng đều do Ngự Thiện Phòng chuẩn bị, hôm nay ở lại Giáng Tuyết hiên, tự nhiên sẽ có người sắp xếp Ngự Thiện Phòng mang thức ăn đến đây.

"Hoàng thượng, uống chút rượu đi, uống một ít trước khi ngủ rất tốt." Chu Khả Dung đứng lên, tự mình rót rượu cho Hoàng thượng.

Sâm Mặc gạt đầu, cũng không cự tuyệt.

Chu Khả Dung mỉm cười, nam nhân say rượu không phải rất dễ khơi gợi cảm xúc sao?

Sâm Mặc cũng không nhận ra là mình đã ăn cái gì, uống bao nhiêu chén, liền chuẩn bị đi ngủ.

Thoáng nghĩ thấy trên người Chu Uyển Nghi có mùi thơm chán ghét quen thuộc, Sâm Mặc bất giác nhú mày, khiến trong lòng Chu Khả Dung thấp thỏm. Trong hậu cung đã quen dùng mấy thứ này. Trước đây Hoàng thượng cũng chưa từng bài xích. Mặc dù không có nói ra, nhưng biến hóa nhỏ trên mặt hắn lúc này làm cho nàng hiểu Hoàng thượng không thích thứ này.

Chỉ có Sâm Mặc biết, Chung Linh chưa bao giờ dùng những thứ này, mà hắn cũng đã thành thói quen.

May mà Sâm Mặc cũng không vì mùi thơm này mà không vui rời khỏi, ngược lại tiếp tục đi vào.

Trong lòng Chu Khả Dung thờ phào nhẹ nhõm, vừa uốn mình đi theo vừa âm thầm quyết định, lần sau tuyệt đối không dùng thứ này nữa.

Kích tình đi qua, Chu Khả Dung đã sớm mệt mỏi không chịu nổi ngồi từ lúc nào, một lúc sau Sâm Mặc đang nghỉ ngơi bỗng mở ra ánh mắt sâu thẳm. Thân thể thỏa mãn nhưng trong đầu là một mảng trống rỗng.

Trước kia cũng vậy chỉ là hắn đã quen. Nhưng sau khi tiếp nhận Chung Linh, ném thứ cảm giác thỏa mãn cả thể xác và tinh thần mà nàng mang lại vì vẫn đối với tình

hắn và làm mất mặt hàng trăm người, và bây giờ với tình trạng hiện tại hắn khó có thể thỏa mãn.

Chỉ là hắn không thể không làm như vậy, hắn có thể sủng ái Chung Linh tân triều, lại không thể độc sủng Chung Linh. Nếu không, những người đó nhất định sẽ mượn danh nghĩa thanh quân trắc mà xuống tay với nàng. Mà hắn cũng sẽ bị đội lên đầu danh hiệu hôn quân.

Cười tự giễu một tiếng, người ca ca kia của hắn không phải cũng bị chính hắn dùng danh nghĩa đó mà hạ bệ sao?

Chu Tước Quốc, Ngũ Tương. Sầm mặc nói thăm quốc gia đối nghịch với mình cùng với người tên một người, cuối cùng nhắm mắt lại từ từ thiếp đi.

"Nương nương, sao người còn chưa nghỉ ngơi?" Vân Nhi thân trọng hỏi Chung Linh đang ngồi trên giường nhưng chậm chạp không có nằm xuống.

"Hả?" Chung Linh dường như bị giọng nói của Vân Nhi kéo ra khỏi những suy nghĩ viển vông, không để ý cười. "Bổn cung chỉ là ngồi như vậy thôi."

Nàng dĩ nhiên biết Sầm Mặc đi Giáng Tuyết hiên. Mặc dù đã tự nhủ với lòng cả ngàn lần, nhưng lại không thể quên, vẫn cứ để ý. Mỗi lúc như thế này, nàng đặc biệt nhớ đến cuộc sống trước kia, ở một nơi nào đó nàng có thể danh chính ngôn thuận khiến cho người đàn ông của mình chỉ có mình là nữ nhân.

Ở chỗ này, không có khả năng.

Nàng đỏ mặt, chưa xót, mỗi đêm tham muốn giữ hắn ở lại

không có lúc nào không gặm nhấm lòng nàng, nhưng nàng lại không có biện pháp yêu cầu đôi phương làm như vậy.

Sầm Mặc là Hoàng đế, hơn nữa muốn làm một vị hoàng đế tốt, sao nàng có thể cản trở, hấn mang trên lưng tội danh giết anh mới giành được ngôi vị hoàng đế, lưng gánh nhiều trọng trách như vậy, sao nàng có thể dè dặt.

Hoặc là nói muốn cản trở cũng phải có tư cách và năng lực.

Cuộc sống của Sầm Mặc trước đây cũng đâu có nàng, không phải sao? Nàng sao có thể vì bản thân mình mà yêu cầu hấn làm như vậy. Nếu quá khứ của Sầm Mặc cũng có nàng thì tốt biết mấy, như vậy nàng có lẽ còn có thể độc chiếm hấn.

Cứ suy nghĩ như vậy không biết bao lâu, Chung Linh nghiêng đầu ngủ tiếp đi.

Lâm di rón rén đến gần, đỡ nàng từ từ nằm xuống rồi đắp chăn cho nàng. Bà biết tiểu thư nhà bà đang suy nghĩ gì, cho dù tiểu thư không phải là phi tử của Hoàng thượng, chỉ là thê tử của một người bình thường thì cũng sẽ gặp phải tình huống như vậy mà thôi.

Lâm di thương tiếc vén mấy sợi tóc phủ trên trán ra cho Chung Linh rồi rón rén rời đi như lúc đến. Nếu tiểu thư đã lựa chọn con đường này, thì hậu quả đều phải tự mình gánh chịu.

Lâm Anh đi

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: chương 37

Editor: Chickenliverpate

Hai ngày trôi qua, cuối cùng Thái Y Viện cũng truyền đến tin tốt, độc ô đầu thảo của Chung Linh đã tìm được phương pháp giải quyết.

“Dùng cái này?” Sắc mặt Chung Linh khá là khó coi.

“Đạ, vi thần đã cho người thử qua, đích xác là hữu hiệu.” Vì tìm được phương thuốc mà trọng trách trong lòng Triệu Đình cũng nhẹ đi không ít, nhìn nét mặt của Chung Linh, thậm chí còn có tâm tình muốn cười.

“VẬY... vậy thì thử đi.” Chung Linh nhắm hai mắt lại.

Triệu Đình thoa một lớp dược cao vừa điều chế xong lên mặt Chung Linh, rồi ra hiệu cho tiểu thái giám bên cạnh trên tay cẩn thận cầm một cái bao bố, đến gần Chung Linh.

Chung Linh chỉ cảm thấy trên mặt đau xót, sau đó tê dần, cảm giác đau lập tức lan rộng.

“Nương nương, đã tốt hơn rồi.” Triệu Đình ra hiệu cho thái giám kia lui sang một bên.

“Ngựa cũng không phải ngựa, nhưng Bồn cung một chút cũng không cảm thấy thoải mái.” Chung Linh mở mắt, “Bao lâu mới có thể khỏi hẳn?”

“Đại khái chừng mười ngày mới có thể trừ hết độc tính của ô đầu thảo.” Triệu Đình hồi đáp.

“Đây thật là.” Chung Linh có chút dở khóc dở cười, nhưng cuối cùng mặt của nàng cũng an toàn nên tâm tình đã có thể thả lỏng.

“Nương nương, cách trị này thật đúng là giày vò người ta mà.” Vân Nhi cũng được áp dụng cùng phương pháp điều trị, sau khi thoa một lớp dược cao cũng cho ong mật đốt một chút, mặt như đưa đám đi theo Chung Linh.

“Triệu thái y, chuyện thay dược giao cho người vậy.” Chung Linh dùng lụa mỏng che lên mặt, nhìn về phía Triệu Đình. Bởi vì trị liệu cần dùng đến ong mật mà tiểu thái giám kia cũng vì có thù đoạn nuôi ong nên mới có thể cùng vào.

“Vi thần tuân lệnh.” Triệu Đình cúi đầu, trong lòng vừa vui vừa buồn. Vui là sau này có thể mỗi ngày được nhìn thấy dung nhan của Nhạc phi nương nương, buồn là mỗi lần gặp trong lòng hẳn lại chỉ có thể yên lặng tự nói với mình, cái gì cũng không thể làm.

Nếu nói ra sự thật, người đầu tiên không bỏ qua cho nhấn chính là Nhạc phi nương nương.

“Nửa tháng này, nương nương cũng không thể thị tẩm.” Tần ma ma cũng là người nghĩ tới vấn đề tương đối thực tế.

Chung Linh dĩ nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này, nàng ngược lại cũng không phải đặc biệt để ý, thị tẩm vốn không thể chỉ một mình nàng độc chiếm. Lại nói, nàng cũng tin chắc rằng nửa tháng ngắn ngủi này những nữ nhân hậu cung kia cũng náo loạn không ít.

“Cũng may năm trước Bồn cung có thể gặp người, nếu không niên yến không thể lộ diện, không biết bên ngoài sẽ truyền ra bao nhiêu lời khó nghe.” Mấy ngày nay, mặc dù Sầm Mặc vẫn đến xem tình hình của nàng, nhưng cũng không ngủ lại, hậu cung không khỏi có lời ra tiếng vào, nói là Nhạc phi nương nương quả nhiên bị hủy dung, Hoàng thượng chỉ vì niệm tình cũ mới đến xem nàng.

Cái gì ngủ lại không ngủ lại, đó là Bồn cung không để cho Hoàng thượng lưu lại, trong lòng Chung Linh thầm oán.

“Nương nương, Uyển Dung Hoa sai người mang quà đến tặng.” Tường Nhi từ bên ngoài đi vào.

“Vào đi.” Chung Linh dĩ nhiên biết Uyển Dung Hoa nhất định sẽ phái nha đầu này tới.

“Nô tỳ Thanh Trúc tham kiến Nhạc phi nương nương.” Thanh Trúc là nha hoàn thân cận của Uyển Dung Hoa, cho nàng ta đến cũng là tỏ lòng coi trọng nàng.

“Đứng lên đi, chủ tử nhà ngươi có khỏe không?” Chung Linh hỏi.

“Hồi nương nương, thân thể tiểu chủ rất tốt, chỉ là gần đây đi lại có chút không tiện nên mới phái nô tỳ tới đây.” Thanh Trúc không dám ngẩng đầu nói. “Trước đó vài ngày tiểu chủ cũng rất lo lắng cho thân thể của nương nương, chỉ là sợ quấy rầy nương nương điều dưỡng, hôm nay nghe nói nương nương đã không còn gì đáng ngại liền phái nô tỳ tới đây thăm hỏi.”

“Chủ tử ngươi có lòng.” Chung Linh gật đầu, Tường Nhi đứng bên cạnh tiến lên thưởng một cái tiểu hà bao.

Tạ ơn xong, Thanh Trúc cũng rất nhanh rời khỏi.

“Nương nương, Uyển Dung Hoa nếu thật sự có tâm, thế nào lại không đích thân đến mà chỉ phái tiểu nha đầu này tới đây.” Vân Nhi đối với giao hảo giữa Chung Linh và Uyển Dung Hoa rất là khó hiểu.

“Hiện tại thân thể của nàng ta đang ở lúc quan trọng, nào dám ra ngoài đi lại.” Chung Linh ngược lại rất hiểu đối phương. “Nàng ta hoàn toàn trông cậy vào đứa nhỏ trong bụng.”

Mới tiền một người không bao lâu, Vân Tường cung lại nghênh đón một tiểu chủ.

“Tham kiến Nhạc phi nương nương.” An Lương Đệ mong manh yếu đuối cúi chào.

“Đứng lên đi, ngồi.” Biết rõ đối phương là cô ý diễn cho nàng xem, Chung Linh cũng hồn nhiên không thêm đề

ý. Không phải người có thân thể gầy yếu sao, Bồn cung liền thương xót người, để cho người ngồi.

"Nghe nói thân thể nương nương đã tốt hơn rất nhiều, mười mười liền cố ý chạy đến thăm hỏi, nương nương sẽ không chê mười mười nhiều chuyện chứ." An Tâm Nhi dịu dàng nói.

"Sao có thể chứ, An Lương Đệ quan tâm Bồn cung, Bồn cung có lý nào lại chê chứ." Chung Linh kiên nhẫn cùng nàng nói chuyện.

"Y thuật của Triệu thái y thật là cao minh, nếu đôi gò má xinh đẹp của nương nương có vấn đề gì sẽ khiến Hoàng thượng rất đau lòng."

Chung Linh nghe xong lời này, cũng biết nàng ta đến hỏi thăm nàng cuối cùng là tình huống gì, khẽ mỉm cười nói:

"Mười mười có lòng. Triệu thái y đích xác là có y thuật cao minh, có thể cứu vãn gương mặt của Bồn cung."

Trước đó Bồn cung cũng lo lắng sau này dung mạo không còn, không biết Hoàng thượng có còn đối đãi với Bồn cung như trước hay không, hiện tại chuyện này hoàn hảo không cần phải lo lắng nữa."

"Cũng là nương nương có tuệ nhãn nhận thức được anh tài." An Tâm Nhi vẫn cố chấp không buông.

"Mặc dù y thuật của Triệu thái y không tệ nhưng cũng phải để ý điều trị một thời gian trong lòng Bồn cung cũng thấp thỏm, không biết kết quả cuối cùng như thế nào." Chung Linh cố làm ra vẻ lo lắng giơ tay muốn sờ vào mặt của mình, nhưng khi chạm đến khăn che mặt liền hạ tay xuống.

"Nương nương cứ thoải mái, Triệu thái y nếu dám điều trị cho nương nương cũng đã nắm mấy phần chắc chắn." An Tâm Nhi lấy được tin tức mình muốn, tâm tình cũng khá hơn một chút.

"Bồn cung cũng nghĩ như vậy, ngược lại An Lương Dệ cố ý sang đây thăm Bồn cung khiến Bồn cung có phần áy náy." Vẫy tay ra hiệu cho Tưong Nhi. "Mang bạch ngọc Như Ý Hoàng thượng ban thưởng tặng cho An Lương Dệ đi. An Lương Dệ đang mang long tử, Bồn cung cũng vì Hoàng thượng vui mừng, chỉ là mấy tháng đầu quan trọng nhất là dưỡng thai, bản thân An Lương Dệ phải thật cẩn thận."

Vốn là trong hậu cung người có phân vị cao ban tặng cho người có phân vị thấp được coi là một loại vinh dự, nhưng giữa Tần phi cũng không nhất định có loại quan hệ này. Nhất là Chung Linh và An Tâm Nhi không được hòa thuận lắm, hành động như vậy lại là có ý thị uy.

An Tâm Nhi sau khi nghe thấy Chung Linh ban thưởng ngọc Như Ý sắc mặt liền thay đổi, mặc dù kịp thời điều chỉnh nhưng Chung Linh vẫn bắt được biến hóa trong nháy mắt đó.

Khẽ cười cảm tạ tiếp nhận ngọc Như Ý. An Tâm Nhi

ngồi lại nói chuyện thêm một lúc rồi lấy lý do thân thể khó chịu xin cáo lui.

An Tâm Nhi nhìn sắc màu dịu dàng của ngọc Như Ý, vẻ mặt hết sức khó coi. Trong lúc nhất thời khế giờ tay muốn ném ngọc Như Ý đi.

"Nương nương không thể!" Nha đầu bên cạnh nhìn thấy cử chỉ của nàng lập tức la lên. Hành động này của nàng không những xem thường Nhạc phi mà còn vì ngọc Như Ý này là do Hoàng thượng ban thưởng, đó cũng là bất kính với Hoàng thượng.

Hơn nữa trên đường nhiều người qua kẻ lại, khắp nơi đều là tai mắt, bị người nào nhìn thấy cũng bất lợi cho An Lương Đế.

An Lương Đế mặc dù tức giận, nhưng được nha hoàn bên cạnh nhắc nhở cũng phục hồi tinh thần. Đặt ngọc Như Ý lại trong khay, không muốn nhìn đến nữa.

Người ban thưởng cái gì không được, cố tình là một ngọc Như Ý. Cả hậu cung người nào không biết vật đính ước của Hoàng thượng và Nhạc phi nương nương chính là ngọc Như Ý! Cố ý giấu cợt ta bằng loại chuyện như vậy sao? Trong mắt An Lương Đế tràn đầy khuất ghen.

Chỉ là tâm tư của An Lương Đế rất nặng, cũng là dựa vào đó liên tưởng Chung Linh cố ý làm nhục nàng.

-----o-----o-----

Liên tục mấy ngày, các tiểu chủ hậu cung cũng mang

danh nghĩa thăm hỏi đến Vân Tường cùng, chỉ là mỗi người mang tâm tư gì cũng không thể nói rõ.

"Bốn cung vào cung cũng được một năm rồi, lần đầu tiên mới có cảm giác là một đại hồng nhân." Chung Linh có chút tự giễu nói.

"Nương nương, người hậu cung vốn nịnh nọt như vậy, thấy người có chút thành tựu liền muốn đi theo hưởng lợi, ngược lại nếu người không tốt, coi như không có thù cũng muốn giẫm đạp lên." Tần ma ma hiểu biết nói.

Những người này muốn xem mặt của Chung Linh cuối cùng thành ra cái gì. Nếu khởi thật, như vậy lần này chính là đơn thuần tốt bụng đến thăm, ngược lại nếu thật sự huiy dung, họ cũng sẽ không để ý bỏ đá xuống giếng.

"Bốn cung sẽ không cho các nàng cơ hội đó." Chung Linh cười lạnh, động đến vết thương vừa bị ong mật đốt lúc sáng, khí thế nhất thời xui xuống, "Ồi....đau, đau."

"Nương nương, người vì vết thương trên mặt gần đây ăn không ngon." Vân Nhi lo lắng nói, bởi vì mỗi lần ăn cơm đều động đến miệng vết thương, đau càng thêm lợi hại, cho nên gần đây mỗi bữa Chung Linh đều ăn rất ít.

"Sau khi Bốn cung khỏe hẳn sẽ ăn bù vào." Chung Linh cũng thật là bất đắc dĩ, tại thời điểm bản thân đang trở mã lại ăn ít như vậy, có ảnh hưởng đến sinh trưởng hay không đây.

Vẫn như cũ mỗi ngày đều cự tuyệt ý định của Hoàng thượng muốn tra xét vết thương của nàng. Chung Linh

nghiêm túc để ong mật đốt, lại bị ong mật đốt, còn phải tiếp tục tình trạng bị thấm bị ong mật đốt. Mặc dù vừa đau vừa tê, nhưng triệu chứng vừa dừng là thôi rồi trước đây cũng không còn, da cũng không mỏng đến gần như trong suốt có thể nhìn thấy tia máu, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt hơn.

"Về sau Bốn cung cũng không muốn nhìn thấy ong mật nữa." Ở lần sau cùng bị ong mật đốt, Chung Linh oán hận nói.

"Nương nương khôi phục rất tốt, chỉ cần chờ thêm mấy ngày, vết sưng đỏ sẽ hoàn toàn tiêu mất, mọi chuyện đều vô sự." Triệu Đình làm hết phận sự nói.

"Ừ, lần này công lao của Triệu thái y là lớn nhất, Hoàng thượng tất nhiên sẽ ban thưởng xứng đáng." Chung Linh hài lòng nhìn chính mình trong gương, bởi vì sưng đỏ xem ra có vẻ tròn trịa. Nhưng nghĩ đến mấy ngày sau những thứ này cũng sẽ tiêu mất, nàng một chút cũng không để ý.

"Vi thân tạ ơn Nhạc phi nương nương." Triệu Đình cũng không cự tuyệt. Thứ nhất là Hoàng thượng ban thưởng không có người nào có thể cự tuyệt. Thứ hai, nếu mình không cần tài vật ban thưởng, cũng không cần thăng quan, Nhạc phi nương nương tất nhiên sẽ sinh lòng nghi ngờ. Đây là điều hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Chung Linh nói được làm được, sưng đỏ vẫn chưa hoàn toàn biến mất cũng tìm cơ hội nói chuyện này cùng Hoàng thượng. Sầm Mặc thấy dáng vẻ hài lòng của nàng, có lẽ khôi phục cũng không tệ lắm. Vì vậy vung tay trực

tiếp thăng Triệu Đình từ ngục y chính ngũ phẩm lên tới hàng tam phẩm tả viện phán.

Nhất thời, người trong Thái U viện đỏ mắt không dứt. Nhưng điều này cũng cáng hóa hấn đã tỏ rõ lập trường của mình là đứng về phía của Nhạc phi nương nương. Sau này cùng Nhạc phi nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Nếu Nhạc phi rơi đài, hấn cũng khó trốn tội.

Bên trong Thái U viện cũng phân chia rất nhiều phe phái, vì không cùng phục vụ chung một vị nương nương. Nhưng dám trắng trợn phân chia phe phái cũng là cực ít. Ngộ nhờ Hoàng thượng không thích chuyện này trực tiếp giáng tội thì sao, cũng là vì bản thân chứa một đường lui. Chỉ là Hoàng thượng cực kỳ coi trọng Nhạc phi, chẳng những không vì hành động của Triệu Đình tỏ vẻ không vui, ngược lại còn ban xuống rất nhiều tặng thưởng.

Đãi ngộ như vậy khiến rất nhiều lão thái y cảm khái may mắn của Triệu Đình đồng thời trong lòng phỏng đoán kết cục sau này của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: chương 38

Editor: Chickenliverpate

Duy trì khoảng cách nhất định với Sâm Mặc, Lâm Anh yên lặng cúi đầu suy nghĩ.

Quả nhiên Nhạc phi nương nương đối với Hoàng thượng vẫn rất quan trọng. Kết luận này hấn đã rút ra rất nhiều lần, nhưng cũng không gây trở ngại hấn một lần nữa cảm khái.

Hôm nay Nhạc phi nương nương cho Vân nhi bên cạnh tới mời Hoàng thượng. Hấn lưu ý nhìn một chút, hai bàn tay của tiểu nha đầu này vốn đang bằng một lớp vải thưa thì hôm nay không còn nữa, thời điểm trình lên Hoàng thượng canh bỏ do nương sai nằng mang đến còn có ý đẩy tay về phía trước.

Vốn là Nhạc phi cho người tới mời Hoàng thượng, có thể đoán được đại khái là chuyện gì, hơn nữa phải tới còn là nha hoàn bên người Vân Nhi trước đó cũng trúng cùng một loại độc. Nhìn tình hình khôi phục của đôi tay này, rõ ràng là đang nói: nương nương đã tốt hơn rồi, Hoàng thượng mau đến xem

một chút.

Mặc dù khi đó Hoàng thượng không có biểu hiện gì, nhưng cước bộ nhanh hơn so với ngày thường, rõ ràng tâm tư đã bị tiết lộ.

Hoàng thượng bước vào phòng ngủ của Nhạc phi nương nương trong Vân Tường cung, Lâm Anh rất biết chừng mực không có đi theo. Quả nhiên trong chốc lát, nha hoàn cận thân và ma ma quản sự đều đi ra ngoài.

“Như thế nào còn mang khăn che mặt?” Sầm Mặc hào hứng tiêu sái tiến vào, lại phát hiện Chung Linh vẫn mang cái khăn che mặt mà hẩn nhìn rất không thuận mắt.

“Hoàng thượng không phải muốn tự tay tháo khăn che mặt của thần thiếp sao? Thần thiếp cố tình giữ lại chờ Hoàng thượng.” Chung Linh cười đến gần hẩn.

Rất hài lòng, chân mày Sầm Mặc khẽ nhíu, vron tay chậm rãi kéo khăn che mặt xuống.

“Khôi phục không tệ.” Hoàn toàn không nhìn ra sự khác biệt so với trước kia, ngược lại bởi vì dùng không ít mỹ dung thánh phẩm mà da mặt càng thêm nhẵn nhụi bóng láng.

“Nếu có khiếm khuyết cũng không để Hoàng thượng nhìn.” Chung Linh thân mật ôm eo đối phương.

“Chỉ là có vẻ gầy hơn một chút.” Sầm Mặc nhận thấy cảm của nàng hơi nhon, vốn là không được tròn trịa lại bị hành hạ hơn nửa tháng bây giờ càng gầy thêm.

“Gầy một chút mới dễ nhìn.” Chung Linh mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đã quyết định phải ăn nhiều một chút, gầy quá sợ khiến cho chỗ không nên gầy, gầy đi thì làm thế nào.

“Nói vậy. Trẫm phải bồi dưỡng lại cho nàng thật tốt.” Vuốt mũi Chung Linh, Sầm Mặc cố làm ra vẻ tức giận nói.

Chung Linh cười hi hi một tiếng, thuận thế tiến lên một bước, ném mình vào trong ngực của hẩn.

“Sao vậy?” Sầm Mặc nhiều ngày không được thân mật như vậy hình như có chút thụ sủng nhược kinh.

“Thần thiếp rất nhớ người nha.” Chung Linh tham lam hít một hơi thật sâu mùi vị nhớ nhung quen thuộc. Nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng vẫn cố ý duy trì khoảng cách với hẩn, có trời mới biết nàng đã phải kềm chế biết bao nhiêu.

“Trẫm cũng rất nhớ Linh Nhi.” Sầm Mặc rất là hưởng thụ những lời này của nàng, “Chỉ là Trẫm cũng nhớ mỗi lần đến đây đều bị Linh Nhi đuổi đi?”

“Đó là bởi vì không muốn để Hoàng thượng nhìn thấy bộ dạng xấu xí của thần thiếp.” Biết Sầm Mặc đang muốn tính sổ với nàng, Chung Linh ăn vạ ở trong lòng hẩn không chịu thừa đầu ra.

Có câu tiểu biệt thắng tân hôn quả là không sai một chút nào. Sau ngày đó, Sầm Mặc liên tiếp năm ngày đều ngủ tại Vân Tường cung, không biết ghen chết bao nhiêu người.

Năm nay Sầm Mặc thực thi một số chính sách đạt được thành quả không tệ, long tâm cực kỳ vui vẻ đã trực tiếp phân phó xuống, niên yến năm nay phải được tổ chức thật lớn.

Nói là tổ chức lớn, thật ra cũng chỉ là triệu tập văn võ bá quan ăn một bữa tiệc cuối năm mà thôi. Tuy rằng vì niên yến lần này mà bách quan không thể cùng người thân mừng năm mới, nhưng đây là Hoàng thượng ban thưởng vinh dự, không thể cự tuyệt.

Ngày đó, Hoàng thượng cũng chỉ mang theo bốn vị phi tử lên đại điện ăn mừng cùng thần tử, cái vị phi tần còn lại tất nhiên sẽ dùng cơm chính tại địa phương của mình. Nghe được tin tức này, các vị tần phi vốn đang mong ngóng liền có chút ừ rừ. Không cần suy nghĩ cũng biết là bốn người được tham gia Trung thu yến lần trước rồi.

Chỉ là lần này Sầm Mặc không biết đang suy nghĩ gì lại nói phi tần bên kia không thể không có người quản lý, nên đã để Thục phi và Hiền phi ở lại trông coi. Nói cách khác trừ sét đánh không đổ là Vân Quý phi và Nhạc phi, hai vị trí còn lại vẫn trống.

Thời điểm mỗi người đều muốn vị trí này rơi lên đầu mình thì Sầm Mặc rất nhanh đã hạ thánh chỉ khiến cho các nàng thời gian nằm mơ cũng không có.

Hai vị trí còn lại, một là Chu Uyển Nghi mới được sủng ái, còn lại chính là An Lương Đế đang mang thai chưa được hai tháng.

Chu Uyển Nghi thì không cần phải nói, lấy gia thế cùng tư sắc của nàng đến bây giờ mới được sủng ái đó ừy khuất cho nàng. Mà An Lương Đế cũng là đang mang long tự.

“Tiểu chủ, Hoàng thượng nhất định nghĩ đến tiểu chủ đang mang thai, niên yến liên tục nhiều năm đều muốn mang theo tiểu chủ.” Cung nữ bên người An Lương Đế là Yên Hi hào hứng nói.

“Chỉ người sẽ nói như vậy.” An Tâm Nhi giả bộ cáu giận, nhưng trong lòng vẫn hết sức vui mừng. Ngay cả Uyển Dung Hoa đang được Hoàng thượng xem trọng,

hiện tại mang thai cũng không được Hoàng thượng ban thưởng vinh dự như vậy. Cái này có phải đại biểu rằng ở trong lòng Hoàng thượng nàng có thể vượt qua Uyển Dung Hoa hay sao?

-----o-----o-----

Ủy Trúc Hiền của Uyển Dung Hoa lúc này đang thoải mái nhàn nhã trò chuyện cùng Chung Linh.

"Hoàng thượng chọn An Lương Dệ, trong lòng muội muội có suy nghĩ gì?" Chung Linh nhìn bụng đã cao vượt mặt của Vương Uyển Chi, bởi vì mang thai mà mặt và thân thể của nàng ta có chút sưng phù.

"Muội muội có thể có ý kiến gì chứ." Vương Uyển Chi bất đắc dĩ cười cười. "Muội muội hãy giờ trừu quan tâm đứa nhỏ trong bụng ra cũng không có tâm tư gì khác."

Mang thai gần mười tháng, nếu không phải Chung Linh thường xuyên mang Hoàng thượng tới, sợ là Hoàng thượng tới cũng không muốn. Mặc dù trong bụng mình đang mang hài tử của hắn, nhưng cuối cùng cũng chỉ vô dụng, hậu cung còn nhiều mỹ nhân, chỉ cần Hoàng thượng đồng ý, họ đều có thể mang thai.

Nhớ đến Chu Uyển Nghi vừa được tấn phong và An Lương Dệ, trong lòng nàng không khỏi có chút tư vị khó hiểu. Đặc biệt là An Lương Dệ, cư nhiên cũng mang thai, hơn nữa nhìn tư thế của Hoàng thượng hôm nay cũng là rất xem trọng.

Trước đây Chung Uyển cũng mang thai, nhưng thái độ

của Sầm Mặc hoàn toàn bất đồng. Tâm của đế vương sao lại khó đoán như vậy.

"Muội muội không cần suy nghĩ quá nhiều, nếu không phải hiện tại thân thể muội muội không tiện, chuyện này cũng không tới phiên An Lương Đế." Chung Linh qua loa nói, "Người cũng gần sinh rồi, đến lúc đó người chính là đệ nhất công thần của Tì Thần quốc."

Nhắc đến hài tử, Vương Uyển Chi lập tức lấy lại tinh thần. Không cần biết Chung Linh có thật là đang an ủi nàng hay không, câu nói kia cũng không sai. Hài tử của nàng vừa sanh ra chính là trưởng tử, dù là nữ nhi, cũng là hoàng trưởng nữ rồi.

Chi là. Vương Uyển Chi hiển nhiên là muốn gì rồi, mỉm cười quay đầu nói chuyện với Chung Linh: "Tỷ tỷ, sau này muội muội dọn đến Thiên Điện của tỷ tỷ, còn phải nhờ tỷ tỷ quan tâm nhiều hơn."

Chung Linh nghe vậy đột nhiên ngẩn ra, dĩ nhiên không ngờ nàng ta lại nhắc đến vào lúc này, nhưng ngay sau đó gật đầu một cái: "Đây là việc tỷ tỷ phải làm, muội muội cũng không cần lo lắng."

Vương Uyển Chi lúc này quy phục, cũng là có ý nghĩ của mình. Mặc dù không biết Chung Linh còn có thể được sủng ái thêm bao lâu, nhưng là mình cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, mau sớm mượn hào quang của nàng, khôi phục lại sủng ái của Hoàng thượng đối với mình.

Một nữ nhân, từ lúc mang thai đến khi sinh nở, rồi đến

phục hồi phải mất một khoảng thời gian không ngắn. Nếu có hài tử lại không được sủng ái, ngày sau địa vị của nàng ở hậu cung tất nhiên sẽ không quá cao. Thậm chí cả đời cũng sẽ không có cơ hội nuôi dưỡng hài tử của mình.

Nếu như sau này mình được Hoàng thượng sủng ái, chưa chắc là không có cơ hội đoạt lại đứa bé từ tay Chung Linh, dù sao cũng là hoàng tử trưởng tử, Hoàng thượng chắc không đến nỗi quá tuyệt tình.

Vương Uyển Chi ôn thuận rũ mắt xuống che giấu tâm tư của mình.

Mặc dù Chung Linh không thể đoán trúng tâm tư của nàng ta, nhưng mà nàng ta gần đến ngày sinh mới bày tỏ ý muốn đầu phục, dĩ nhiên là không có bao nhiêu thành tâm. Nhưng quan hệ gì chứ, chỉ cần kết quả cuối cùng theo ý nàng muốn là được.

Niên yến từ chạng vạng đã được bắt đầu, bốn vị tần phi được Hoàng thượng chọn dĩ nhiên là trang phục lộng lẫy, yến hội càng trọng đại thì càng phải chú ý đến dung mạo, không thể làm mất mặt hoàng gia.

Chung Linh đến hoàng cung đã bắt gặp nhiều cái đầu đang rướn lên nhìn nàng. Hơn nữa vừa bị trúng độc cách đây không lâu mà thân hình gầy gò, còn chưa kịp bồi dưỡng lại. Vì vậy trong mắt của chúng thần là một Nhạc phi thân hình gầy gò nhưng khí chất ôn hòa tựa thanh thủy phù dung, bất nhiễm trần thế. Một bên là Vân Quý phi hoa mỹ vô song giống như thiên hương mẫu đơn, mềm mại diễm lệ. Về phần hai vị còn lại, Chu Uyển Nghi có khí chất giống với Vân Quý phi, mà An Lương Đế cũng

đồng dạng.

Mỹ nhân cố nhiên xinh đẹp, nhưng mỹ nhân của Hoàng thượng không thể nhìn lâu được. Vì vậy mọi người chỉ có thể liếc nhìn rồi thu hồi ánh mắt. Chỉ là trong lòng cảm khái, giống như đèn đài, Vệ Khiêm gần đây được Hoàng thượng trọng dụng quả nhiên rất giống Nhạc phi nương nương.

Ngồi ngay ngắn bên cạnh Sầm Mặc, Chung Linh nhạy bén nhận thấy có một ánh mắt vẫn nhìn mình chăm chăm, không khỏi khẽ cau mày. Nhìn theo phương hướng mà cảm giác mang lại, nàng kinh ngạc phát hiện người vẫn nhìn mình chăm chăm chính là đích mẫu của nàng, Chung phu nhân.

Chung phu nhân thấy Chung Linh không hề tránh né cái nhìn của bà, ánh mắt hung tợn thẳng tắp bắn về phía nàng, nhưng bị Chung phu bên cạnh phát hiện liền cúi đầu.

Niên yến lần này cho phép quan viên dẫn theo phu nhân của mình đến. Mà quan vị Chung phu không cao, có thể có loại này tư cách không phải là nhờ có nữ nhi là Nhạc phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái hay sao.

Tiếp nhận ánh mắt không có thiện ý của Chung phu nhân, Chung Linh lập tức nghĩ đến nàng vẫn chưa biết Chung Uyển bị xử lý như thế nào. Chung Uyển là viên ngọc trên tay Chung phu nhân. Xảy ra chuyện như vậy, nàng cũng tránh không khỏi có liên quan.

Nhưng khi nhìn ánh mắt của bà, rõ ràng là đem tất cả nguyên nhân đổ hết trên người nàng. Chung Linh không

thờ không cười lạnh trong lòng.

Chung phu nhân một lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt hung tợn nhưng ẩn nhẫn khiến Chung Linh bật cười. Đúng rồi, người hận ta lại không thể làm gì ta, hiện tại đã sớm không còn ở Chung phi, nàng cũng không cần phải hạ mình khuất phục nữa.

Chung Linh khẽ nâng đầu, cho là một ánh mắt khiêu khích.

Vân Quý phi ngồi phía bên kia Hoàng thượng, luôn chú ý động tĩnh của những người khác. Nàng ta không cố kỵ nhìn hoàng thượng và các phi tần nói chuyện. Vì vậy tất cả hành động của Chung Linh cùng Chung phu nhân đều thu vào trong mắt.

Vân Quý phi cầm ly rượu trên tay che giấu nụ cười giễu cợt. Rốt cuộc là thứ nữ tiểu môn tiểu hộ, quan hệ với người trong nhà cũng không được tốt, có thể đắc ý được bao lâu.

Chung phu nhân nhìn thấy nét mặt của nàng, sắc mặt hết sức khó coi, Chung phu bên cạnh khuyên lơn như thế nào cũng không có hiệu quả. Có lẽ là động tĩnh hơi lớn, những quan viên khác không nhìn được xoay người liếc nhìn, Chung phu nhân lúc này mới thu liễm.

Nhìn thấy Chung phu nhân giống như bại trận cúi đầu, Chung Linh lúc này mới thu lại nụ cười trên mặt, thu hồi tầm mắt.

Đúng lúc này, bên tay Sầm Mặc bên dưới ống tay áo, có vẻ hơi đang đặt trên đùi nàng.

Chung Linh nhận thấy hấn đang cầm tay mình, không nhẹ không nặng bóp hai cái, biết rõ đôi phương phát hiện hành vi ngậy thơ của nàng khi nãy, không khỏi có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu lên, hướng về phía hấn dịu dàng cười một tiếng.

Sâm Mặc nhìn về phía trước, không biểu hiện gì, chỉ là trên môi nở nụ cười, tăng thêm lực nắm tay Chung Linh, khiến cho nàng hiểu rằng hấn cái gì cũng biết.

Vân Quý phi thu hết tất cả những động tác thật nhỏ vào trong đáy mắt, nụ cười trên mặt tắt dần, tay cầm ly rượu vì dùng sức mà hơi trắng bệch.

Cố bên cạnh nàng, Chu Uyển Nghi hình như cũng phát hiện, tầm mắt dừng lại trên tay của nàng rồi lập tức rời đi. Giống như chưa bao giờ phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Trước năm mới ba ngày, bách quan không cần phải vào triều sớm, cho họ nghỉ ngơi một thời gian đồng thời cũng để Sâm Mặc thoải mái một chút. Trong hậu cung tất cả đều là nữ nhân của hấn, thật không tốt nếu tâm ý của hấn chỉ đặt ở Vân Tường cung. Vì vậy đã cho triệu tập những tần phi chính thất phẩm quý nhân trở lên đến Duyên Hi cung cùng nhau trò chuyện.

Bởi vì Duyên Hi cung là cung điện của Vân Quý phi cho nên Chung Linh không thể ngồi bên cạnh Sâm Mặc, chỉ có thể ngồi thấp hơn Vân quý phi.

Dĩ nhiên Chung Linh cũng không thèm để ý, chỉ là nhìn đến vị trí Chiêu Nghi bên dưới lại nhớ đến thời điểm mình vừa mới vào cung, cũng là ngồi ở vị trí đó nhìn lên nhóm nương nương trang phục long lẫy trên này, nói cười duyên dáng. Nhưng hôm nay, nàng đã ngồi lên vị trí mà những ngày đầu vào cung nàng đã từng ngược nhìn lên.

Nhóm người mới có phân vị tương đối thấp cũng không tệ, chính là đi theo Sâm Mặc từ sớm, nhưng khổ nỗi cơ hội gặp mặt cũng không nhiều là nhóm chiêu nghi nương nương và quý tần. Nghiều đủ biện pháp trang điểm cho bản thân thật long lẫy, cố ý dùng lời nói hấp dẫn sự chú ý của Sâm Mặc.

Lại quên rằng ngồi bên cạnh Sâm Mặc là một nữ nhân mềm mại như nước, trong lòng còn có một nữ nhân khác ngồi cách đó không xa, làm gì có tâm tình quan tâm đến họ chứ. Không phải không nghe ra trong lời nói của bọn họ có ý tranh thủ tình cảm, chỉ là hấn không để ý tới thôi.

“Linh Nhi, Trẫm thấy tinh thần của nàng không được tốt lắm.” Sâm Mặc dĩ nhiên chú ý tới bộ dáng thất thần của Chung Linh.

“Thần thiếp đang suy nghĩ chừng nào Uyển muội muội sẽ sinh thôi.” Chung Linh hồi phục tinh thần nói, tìm đại một cái cơ cũng không thể nói nàng đang xem kịch vui được.

Chỉ là nét hài hước trong mắt Sầm Mặc nói cho nàng biết, hẳn rõ ràng phát hiện tâm tư của nàng, lại cố ý trêu ghẹo.

Vân Quý phi nghe vậy trong lòng có chút mất hứng, Hoàng thượng vốn rất để ý tiểu hài tử kia, hiện tại thì không dễ dàng đem Uyển Dung Hoa vớt ra sau đầu rồi. Mọi người cùng nhau tụ họp, Nhạc phi người sao phải nhắc tới nàng ta kia chứ, khiến cho Hoàng thượng phân tâm.

“Nếu Uyển tỷ tỷ sinh hoàng tử, đối với Hoàng thượng thật đúng là song hi lâm môn rồi.” Chu Uyển Nghi dịu dàng nói một câu.

Thật ra dựa vào phân vị tuyệt đối sẽ không tới phiên nàng ta nói chuyện, chẳng qua nàng ta gần đây chính là tân hoan của Hoàng thượng. Hơn nữa nhìn Hoàng thượng bởi vì lời nói của nàng ta mà vui vẻ, những người khác cũng không tiện nói nhiều, bằng không, không phải làm cho Hoàng thượng mất hứng hay sao.

“Xin Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp đã lệnh cho Thái Y viện thường xuyên chuẩn bị người, bà mẹ vẫn luôn túc trực, nhất định sẽ không để xảy ra sai lầm gì.” Nhận thấy không thể coi thường đề tài này, Vân Quý phi không thể làm gì khác hơn là cũng mở miệng, hướng hoàng thượng yêu thương nói.

“Uh, làm tốt lắm.” Sầm Mặc cũng không keo kiệt khen ngợi, mặt lộ vẻ vui mừng gật đầu.

Đang muốn nói thêm gì đó thì Lâm Anh từ ngoài cửa đi vào.

“Chúc mừng Hoàng thượng, Uyển Dung Hoa sắp sinh rồi.” Lâm Anh trực tiếp quỳ xuống chúc mừng Sầm Mặc, đây là đứa bé đầu tiên của hân nha.

Sầm Mặc nghe vậy cũng ngẩn ra, không khỏi nhìn về phía Chung Linh, vừa mới nói chuyện của nàng ta, đã có người tới báo tin.

“Miệng của Linh Nhi thật đúng là rất linh nha.” Sầm Mặc không nhịn được cười nói.

Nhìn vẻ mặt thật sự vui mừng của Sầm Mặc, trong lòng Chung Linh chẳng biết tại sao lại có chút chua chát, nhưng vẫn cười đáp lại: “Đây là phúc khí của Hoàng thượng, thần thiếp cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi.”

Sầm Mặc gật đầu, cũng không vội vã đi Ý Trúc Hiên, dù sao sinh con vẫn là chuyện rất mất thời gian.

Trừ Vân Quý phi, Hiền phi, Thục phi và Chung Linh, những người khác đều không nhận được ít nhiều lộ ra vẻ mặt khác thường. Mừng một đầu năm sinh hạ hoàng tử, đó cũng là điềm lành hiếm thấy, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ càng thêm coi trọng đứa bé kia. Vừa nghĩ tới phân vị bọn họ không cao, dưới gối cũng không có đứa con nào, không khỏi có chút bi thương. Chỉ là đang ở trước mặt Hoàng thượng nên không dám lộ ra bất cứ vẻ mặt không thích nào, nếu không chính là mướn phản đại bất kính.

Mà An Tâm Nhi có chút ảo não vuốt ve cái bụng chưa nhìn thấy của nàng ta, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sầm Mặc cuối cùng cũng chỉ mang theo Vân Quý phi và Chung Linh đi Ý Trúc Hiên, những người khác quay về chỗ của mình. Vân Quý phi là chủ sự hiện tại của hậu cung, đương nhiên là phải nhanh chân đến xem, mà Chung Linh luôn có giao hảo tốt với Uyển Dung Hoa nên cũng cùng đi.

Đứng ở phòng ngoài vẫn có thể nghe được tiếng hét thê lương từ nội thất truyền tới, khiến Vân Quý phi tim đập nhanh trong lồng ngực. Ngay cả Chung Linh cũng cảm thấy tiếng kêu quá mức dọa người nên vẻ mặt có chút không đành lòng. Mà sắc mặt Sầm Mặc không thay đổi chút nào.

Loáng thoáng có thể nghe được bên trong bà đỡ đang cùng Uyển Dung Hoa nói chuyện, có lẽ là muốn nàng ta cố giữ khí lực cho đến khi thật sự sinh, Hoàng thượng còn đang chờ nghe bả bả ở bên ngoài.

Mãi cho đến thời gian dùng bữa trưa Uyển Dung Hoa vẫn chưa có dấu hiệu muốn sinh.

“Hoàng thượng, đến cung của thần thiếp nghỉ ngơi một lát đi, chờ ở đây trong lòng sẽ càng nôn nóng.” Chung Linh nhìn vẻ mặt Sầm Mặc không khác gì so với lúc mới đến đây, dường như không hề bị ảnh hưởng, nhưng nàng vẫn nhịn không được mà lên tiếng.

Sầm Mặc nhìn nàng rồi gật đầu một cái, nhìn về phía Vân Quý phi nói: “Nàng cũng đi cùng Trầm thôi, nơi này cách Vân Tường cung gần nhất.”

Vân Quý phi đang bị tiếng hét dọa sợ có chút chột dạ, trực tiếp gật đầu một cái.

Đến Vân Tường cung, Vân Quý phi vẫn còn có chút mất hồn mất vía, có thể là đang suy nghĩ, sau này mình có phải cũng giống Uyển Dung Hoa như ngày hôm nay hay không.

“Thần thiếp chỉ nghe nói nữ nhân sinh con thật không dễ dàng, nhưng hôm nay là lần đầu tiên ở gần như vậy.” Uống một hớp trà nóng Vân Nhi vừa đưa lên, Lồng Chung Linh cũng an định một chút.

Không ngờ Sầm Mặc nghe xong cư nhiên lại nghiêm túc gật đầu: “Đợi nàng ấy sinh hạ hài tử, Trầm nhất định sẽ trọng thưởng.”

Chung Linh có chút bất đắc dĩ, nàng cũng không phải vì Uyển Dung Hoa cầu thưởng. Nhưng mà quên đi, nàng ta cũng không cần nhiều hảo tâm.

Có lẽ âm thanh này đối với mọi người ít nhiều đã tạo thành ảnh hưởng. Bữa tiệc này, mọi người đều ăn rất ít so với thường ngày, chỉ là hơi lót dạ.

Không ngừng có cung nữ lui tới giữa Ý Trúc Hiên và Vân Tường cung bẩm báo tình hình Uyển Dung Hoa cho Hoàng thượng.

Cuối cùng khi trời vừa chạng vạng, cung nữ đến bẩm báo sản đạo Uyển Dung Hoa đã nở.

“Nếu sản đạo đã mở, có lẽ không bao lâu sẽ sinh thôi, Hoàng thượng nếu muốn sớm nhìn thấy hoàng tử, lúc này nên đi thôi.” Vân Quý phi đã sớm khôi phục như cũ, cười cùng Sâm Mặc nói.

Sâm Mặc gật đầu, hẳn đương nhiên muốn sớm nhìn thấy đứa bé đầu tiên của hắn.

Vừa đến nơi, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng thét của Uyển Dung Hoa còn thê thảm hơn trước đó rất nhiều, thậm chí bởi vì gào thét quá lâu nên có chút vô lực.

“Không xong, Uyển Dung Hoa ngất đi rồi!” Bà mẹ vừa dứt lời, người trong phòng nhất thời tay chân luống cuống.

“Mau lấy nhân sâm lâu năm của Bồn cung cắt ra cho Uyển Dung Hoa ngậm.” Chung Linh cũng có hơi lo lắng, hài tử còn chưa sinh ra sao lại ngất đi, Sâm Mặc đợi cả ngày hôm nay, nếu lúc này Uyển Dung Hoa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn sẽ rất thất vọng.

Thái y cùng các bà mẹ lại bận rộn một hồi, âm thanh của Uyển Dung Hoa mới vang lên lần nữa. Vốn là tiếng kêu tra tấn, giờ khắc này cũng dễ nghe rất nhiều, làm cho mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Uyển Dung Hoa cứ như vậy ra đi, những người này cũng đừng mong hảo hảo sống sót.

Thời gian chờ đợi dường như lúc nào cũng quá dài. Lo lắng một thời gian dài cũng khiến tinh thần Chung Linh có chút uể oải. Ngay lúc đó, phòng trong chợt truyền tới tiếng khóc yếu ớt, mặc dù yếu ớt, nhưng vào tai của những người ở đây không khác gì tiếng chuông vang vọng, không ai dám coi thường âm thanh này.

Uyển Dung Hoa nghe tiếng khóc của hài nhi, tinh thần chống đỡ thật lâu cuối cùng cũng thả lỏng, mệt mỏi ập đến khiến nàng ta lập tức ngủ mê mang.

“Chúc mừng Hoàng thượng, là một hoàng tử!” Bà mẹ đại khái nhìn thoáng qua rồi lập tức chúc mừng.

“Chúc mừng hoàng thượng!” Mọi người tại phòng sanh đều quỳ xuống chúc mừng Sâm Mặc.

Khóe miệng Sâm Mặc không che giấu được ý cười, cho mọi người đứng dậy đồng thời ban thưởng, chỉ còn chờ cung nữ lau sạch vết bẩn trên người đứa bé rồi ôm ra cho hắn xem thật kỹ một chút.

Vân Quý phi và Chung Linh cũng hướng Sâm Mặc chúc mừng, mặc dù không nhìn nhau nhưng cả hai đều biết trong mắt đối phương đều có chút cô đơn.

Trẻ con mới sinh thật sự khá là khó coi, nhưng tâm tình Sâm Mặc vẫn hết sức không tệ.

“Đây là cái gì?” Nhìn thấy trên đầu đứa trẻ có một vệt màu đỏ tím, Sâm Mặc nhíu mày hỏi.

“Hỏi hoàng thượng, thời điểm hoàng tử ra đời bị đè ép tạo thành dấu vết, qua mấy ngày nữa tự nhiên sẽ biến mất.” Bà mẹ đã sớm chú ý tới vết đó, không để ý lắm giải thích với Hoàng thượng. Bà đã đỡ đẻ rất nhiều đứa nhỏ, loại vấn đề này cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy.

Sâm Mặc nghe vậy gật đầu một cái. Đây là hài tử đầu tiên của hắn, có nhiều điều không biết, cũng là chuyện thường tình.

“Uyển Dung Hoa sinh hạ hoàng trưởng tử, có công với Từ Thần quốc, đặc biệt phong làm Chính Tứ Phẩm Tiệp dư, ban thưởng ở Vân Tường cung Thiên Điện.” Giao đứa bé cho cung nữ, Sâm Mặc rất nhanh ban thưởng.

Vân Quý phi kinh ngạc nhìn Chung Linh, lại phát hiện sắc mặt nàng như thường, hiểu rằng nàng đã sớm biết chuyện này, trong lòng không khỏi có chút phần hận.

Nàng ta cũng không để ý Hoàng thượng thăng cho Uyển Dung Hoa bao nhiêu cấp, dù sao ở trước mặt Nhạc phi cái gì cũng sẽ không quá dọa người. Nàng bây giờ vẫn chưa phải là hoàng hậu, không thể danh chánh ngôn thuận quản chuyện này, chỉ có thể tùy Hoàng thượng.

Chỉ là Hoàng thượng cũng đã cho Uyển Tiệp ở tại Thiên Điện Vân Tường cung, phân vị Tiệp Dư không thể tự mình nuôi dưỡng hài tử, rõ ràng là muốn đem hài tử nuôi dưới gối Nhạc phi. Hoàng thượng sao lại thiên vị như thế!

Không biết rằng trong lòng Chung Linh cũng thấp thỏm. Khi nàng nghe được Sâm Mặc ban cho phân vị không phải ban đầu đã nói, còn tưởng rằng Hoàng thượng vì mới có hoàng trưởng tử vui sướng trong lòng mà sửa lại, nhưng khi hắn ban thưởng ở Thiên Điện Vân Tường cung, đáy lòng nàng thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn hảo hắn mặc dù thích hoàng tử, nhưng là vẫn nhớ hứa ban đầu với nàng.

Thật ra nếu Sâm Mặc không làm như vậy, nàng cũng không thể nói gì, thậm chí nhìn thấy nét mặt mừng rỡ của hắn khi thấy trẻ con, nàng cũng chuẩn bị

tinh thần hẳn sẽ nuốt lời. Cũng may, cuối cùng hẳn vẫn nhớ.

Thật ra thì Sầm Mặc cũng không phải bởi vì trẻ con mà thay đổi chủ ý, chỉ là nghe thấy tiếng kêu thê lương của Uyển Tiệp dư, thông cảm nàng ta sinh nở khổ cực, lúc này mới quyết định phân vị so với trước kia cao hơn một chút. Thời điểm hẳn nói muốn trọng thưởng cho Uyển Dung Hoa cũng đã quyết định. Chuyện đồng ý với Chung Linh, hẳn chưa từng nghĩ sẽ đổi ý.

“Uyển Tiệp dư sinh con không dễ, trước hết ở lại Ý Trúc Hiên tu dưỡng một tháng.” Chung Linh lúc này mới biểu đạt ý của mình. “Chờ nàng ấy ra tháng, Vân Tường cung cũng dọn dẹp xong. Về phần hoàng tử.”

Thời điểm Chung Linh nói đến hoàng tử có chút do dự. Vừa sinh ra nàng đã mang hoàng tử đi, không khỏi có hơi quá đáng. Chỉ là nếu để cho Uyển Tiệp dư và hoàng tử có cơ hội thân cận, bồi dưỡng tình cảm, đến lúc đó mới mang đi, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Trong đầu Chung Linh chính là một ý niệm khéo léo, nàng mỉm cười nhìn về phía Sầm Mặc: “Uyển Tiệp dư sinh con khổ cực, không bằng mang hoàng tử đến Vân Tường cung, thần thiếp sẽ tự mình chăm sóc. Sau một tháng, Uyển Tiệp dư có thể đến chỗ thần thiếp ở rồi, đến lúc đó mẹ con đoàn tụ.”

“Cũng tốt, Uyển Tiệp dư cần nghỉ ngơi cho khỏe, Linh Nhi đứng là suy nghĩ chu đáo.” Sầm Mặc như thường gạt đầu bày tỏ tán thành lời nói của nàng.

Người của Ý Trúc Hiên nghe Chung Linh nói xong thì trong lòng hít vào một hơi lạnh. Hậu cung quả nhiên đáng sợ, vừa mới sinh hạ đứa bé, mẹ con đã phải chia lìa, thật là tàn nhẫn. Thân sinh mẫu thân của hẳn còn chưa được nhìn hẳn một cái.

Vân Quý phi giấu khinh thường vào trong đáy mắt. Làm người xấu, còn nói những lời vô nghĩa một cách đường hoàng. Những lời này liệu có khiến Hoàng thượng đang dung túng Nhạc phi cảm thấy bất mãn hay không, cũng làm cho người khác không thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Khi Uyển Tiệp dư từ từ tỉnh lại, cung nữ cận thân Thanh Trúc lập tức quỳ xuống chúc mừng.

Vương Uyển Chi nghe thấy nàng ta được phong làm Tiệp dư thì trong lòng không khỏi mừng rỡ. Nhưng khi hỏi đến hài tử mình, muốn hào hào nhìn thật kỹ, lúc này Thanh Trúc lại ấp úng.

Trong lòng không khỏi trầm xuống, Vương Uyển Chi lập tức lớn tiếng hỏi: “Hoàng tử đâu? Hoàng tử cuối cùng như thế nào?”

“Hồi nương nương, Đại hoàng tử bị Nhạc phi nương nương mang đi Vân Tường cung rồi.” Hai đầu gối Thanh Trúc mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

“.” Uyển Tiệp dư nghe vậy thất hồn lạc phách ngồi liệt ở trên giường, Nhạc phi à Nhạc phi, lòng dạ người thật là độc ác mà.

“Nương nương, ngài vẫn còn đang ở cử, ngàn vạn lần không thể rơi lệ tổn thương thân thể. Chờ khi ra tháng nương nương liền có thể dọn đến Vân Tường cung, đến lúc đó sẽ được nhìn thấy Đại hoàng tử.” Thật lâu không nghe chủ tử nhà mình lên tiếng. Thanh Trúc có chút lo lắng ngẩng đầu lên, lại phát hiện Uyển Tiệp dư ngồi trên giường im lặng rơi lệ.

“Là máu mủ ruột thịt của ta mà!” Uyển Tiệp dư nghe vậy liền bật khóc. “Hài tử đáng thương của ta, vừa sinh ra đã bị mang đi không được nhìn mẫu thân một cái!”

Thanh Trúc cố hết sức an ủi Uyển Tiệp dư nhưng không có hiệu quả.

Uyển Tiệp dư ở Ý Trúc Hiên tinh thần chán nản, thì Vân Tường cung của Chung Linh lại là một cảnh hoà thuận vui vẻ.

“Tiểu tử này ngủ cũng thật sâu nha.” Chung Linh nhìn đứa trẻ ngủ say, trong lòng không tránh khỏi sinh ra ý định yêu thích.

“Sau này nương nương cũng sẽ có hài tử của mình, đến lúc đó sẽ quen thôi.” Tần ma ma nhìn vẻ mặt của Chung Linh không nhịn được nói. Bà sợ Chung Linh sinh lòng yêu thích đối với đứa nhỏ, sau này sẽ bị tình cảm ràng buộc.

Không cần biết người ta nghĩ như thế nào chuyện Chung Linh trực tiếp đem Đại hoàng tử đến Vân Tường cung, Tần ma ma thật muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi Nhạc phi nương nương. Đệ lễ quý đôn. Không nghĩ đến Nhạc phi bình thường có vẻ âm trầm, thì ra ở lúc mấu chốt lại có khả năng quyết đoán như vậy.

Bàn tay đang trêu chọc đứa nhỏ của Chung Linh nhất thời dừng lại, nàng dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tần ma ma. Mặc dù trong lòng có chút không tán thành, nhưng nhất thời cũng không phản bác.

“Ma ma, người xem hoàng tử lúc nào mới có thể dễ nhìn hơn đây?” Bộ dáng đứa nhỏ bây giờ thật là không đẹp mắt.

“Trẻ sơ sinh sau một tháng mới bắt đầu đẹp mắt hơn.” Tàn ma ma biết những lời nói của mình đã khiến Chung Linh đặt ở trong lòng, nên cũng không nói gì thêm chỉ trả lời vấn đề của nàng.

Không biết bởi vì áy náy hay còn có nguyên nhân gì khác, trong một tháng này, Chung Linh cũng không đến thăm Uyển Tiệp dư. Ngược lại Sầm Mặc có đi hai lần để an ủi.

“Trẫm thấy Uyển Tiệp dư có vẻ gầy đi rất nhiều.” Sầm Mặc từ Ý Trúc Hiên đến thẳng đây, nhớ tới bộ dáng nàng ta nhìn hần không nói gì chỉ yên lặng roi lệ, có hơi xúc động.

Những lời này cứ như gai đâm vào lòng Chung Linh vốn bởi vì chuyện này mà có chút yếu ớt, tay đang đưa nôi chợt ngừng lại, sắc mặt cũng lạnh dần.

Định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Sầm Mặc cũng nhận thấy cảm xúc của Chung Linh, không khỏi giải thích: “Trẫm chỉ thuận miệng nói vậy thôi, Linh Nhi không cần phải để ý.”

“Hoàng thượng,” Chung Linh cúi đầu, thấp giọng nói. “Nếu Hoàng thượng đau lòng cho Uyển Tiệp dư vậy đem Đại hoàng tử về đi, thần thiếp tuyệt không nhiều lời.”

Đúng rồi, sao nàng lại muốn nuôi hài tử của người khác chứ. Sau khi trưởng thành, không biết lòng của nó có trên người mình hay không, nói không chừng khi hiểu chuyện sẽ oán hận mình chia rẽ thân sinh mẫu tử bọn họ.

Huống chi, Hoàng thượng thậm chí cũng đứng về phía mẫu thân của Đại hoàng tử, nảy sinh đồng tình với Uyển Tiệp dư.

Sầm Mặc biết bản thân lỡ lời, không nên được tâm tình đến gần nắm tay Chung Linh, lại không ngờ phát hiện hốc mắt đối phương đã đỏ lên.

Nhận ra ánh mắt Sầm Mặc, Chung Linh quật cường quay đầu đi, không muốn để cho hần nhìn thấy bộ dạng bây giờ của nàng.

Làm ra loại chuyện đó không phải nàng không có cảm giác áy náy, người khác nói nàng như thế nào nàng đều có thể bỏ qua. Chỉ có Sầm Mặc là không thể, ngay cả việc hần không đứng bên cạnh nàng, cũng sẽ khiến cho nàng đau lòng và uất ức.

“Làm sao lại đỏ mắt rồi, Trẫm cũng chỉ thuận miệng nói thôi.” Sầm Mặc nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực mình, lại phát hiện thân thể đối phương cứng ngắt không chịu buông lỏng.

“Sau này Trẫm sẽ không đề cập đến nàng ấy nữa, nha?” Thấy phản ứng của Chung Linh, Sầm Mặc đổ lỗi cho việc hần nhắc tới Uyển Tiệp dư. “Nàng ấy như thế nào đều không phải chuyện của chúng ta, có được hay không?”

Chung Linh lúc này mới khôn ngoan thả lỏng cơ thể tựa vào người Sầm Mặc. Nói không đề cập tới chuyện của Uyển Tiệp dư, nàng mới không thêm quan tâm. Quan trọng là ẩn ý phía sau lời nói của Hoàng thượng, là hần vẫn đứng bên cạnh mình.

Nhận ra biến hóa của người trong ngực, Sầm Mặc cũng yên lòng. Thật ra hần đúng là vô tâm nói như vậy, lại không nghĩ bị Linh Nhi đặt ở trong lòng. Đúng rồi, nàng vốn áy náy vì đoạt hài tử của người khác, bản thân thật sự không nên nói như vậy vào lúc này. Chỉ là hần không hiểu tại sao mấy ngày nay tâm tình của Chung Linh có vẻ hơi sa sút, rõ ràng quyết định để cho nàng bảo dưỡng Đại hoàng tử là của hần, sao nàng lại áy náy.

Không biết có phải hay không bởi vì câu nói của Sầm Mặc mà ánh mắt của Chung Linh nhìn Đại hoàng tử cũng trở nên có chút ưu thương, không ngồi canh giữ mỗi ngày ở trước nôi nữa.

“Uyển Tiệp dư có phải gần ra tháng rồi hay không?”

Đứng trong viện nhìn cảnh sắc trở trời một hồi lâu, Chung Linh đột nhiên hỏi một câu.

“Hồi nương nương, cũng gần rồi, còn mấy ngày nữa Đại hoàng tử sẽ đầy tháng, đến lúc đó Uyển Tiệp dư cũng ra tháng.” Văn nhi ở một bên hồi đáp.

“Ngươi sai người đi nói cho nàng ta biết, nàng ta lúc nào cũng có thể dời đến đây.” Chung Linh có chút vô lực phân phó.

“Dạ, nương nương.”

“Ngươi tự mình đi đi, cứ nói cho nàng ta biết, Bồn cung sẽ không cản trở nàng cùng Đại hoàng tử gặp mặt.” Do dự một lát, Chung Linh lại bổ xung thêm một câu.

“Nương nương!” Tàn ma ma vì nàng nhất thời nhân từ nương tay mà biểu đạt ý kiến của mình, “Nếu đã muốn làm, nương nương cần gì phải để ở trong lòng, hôm nay lấy lòng Uyển Tiệp dư, nàng ta cũng nhất định sẽ không cảm kích.”

“Không phải lấy lòng nàng ta.” Chung Linh cau mày có chút phiền lòng nôn nóng. Đó là vì lời nói của Hoàng thượng suốt ngày cứ quanh quẩn trong lòng nàng, không để cho nàng yên ổn. “Bồn cung sao phải dùng cách như vậy với yêu thương Đại hoàng tử chứ? Đại hoàng tử bị đưa đến đây dưới danh nghĩa Bồn cung là chuyện vãn đã đóng thuyền, cần gì phải quá tuyệt tình.”

Tàn ma ma không cần phải nhiều lời nữa, bà cũng là lo lắng cho sau này thôi. Con người luôn có lòng tham, Đại hoàng tử bị thân mẫu xui khiến, chắc

chấn sẽ sinh ra bất mãn với Nhạc phi.

Biết lời nói của mình không đủ để thuyết phục Tần ma ma, Chung Linh có chút ảo não đi vào phòng trong.

-----o-----o-----

“Nhạc phi nương nương thật sự nói như vậy?” Uyển Tiệp dư nghe lời nói của Vân Nhi, trên mặt không giấu được vui sướng.

“Hồi Uyển tiểu chủ, lời của nương nương nô tỳ truyền đạt lại không sai một chữ.” Vân Nhi mang theo nụ cười đúng mực kiên nhẫn nói.

“Chuyện cáo Nhạc phi nương nương, tấn tiệp vô cùng cảm kích, ngày sau nhất định sẽ tự mình nói lời cảm tạ.” Mặc dù không biết vấn đề ở đâu, nhưng Uyển Tiệp dư biết, lời này của Chung Linh một khi đã nói ra sẽ không thể thu hồi được. Chẳng lẽ nàng ta khóc lóc kể lể với Hoàng thượng đã có tác dụng? Nghĩ đến đây nàng ta liền vui vẻ hẳn lên.

Ban thường cho Vân Nhi, thần sắc của Uyển Tiệp dư hoàn toàn thay đổi, trước đó âm trầm bao nhiêu giờ thì tràn đầy mong đợi.

“Nương nương, nô tỳ đã nói sau này nhất định là có cơ hội. Người xem, cơ hội tới nhanh như vậy!” Thanh Trúc cũng không giấu được sắc mặt vui mừng.

“Nhanh, phân phó người dọn dẹp một chút, chúng ta chuẩn bị dời qua đó đi.” Không để ý đến lời nói của Thanh Trúc, Uyển Tiệp dư cứ thế phân phó xuống.

“Nương nương, người vẫn chưa hoàn toàn ra tháng đâu.” Thanh Trúc kinh ngạc nói.

Do dự một lát, Uyển Tiệp dư vẫn là nghe lời Thanh Trúc, quyết định chờ ra tháng mới dọn đi Vân Tường cung, mặc dù bức thiết muốn gặp hải tử, nhưng lại không thể vì vậy mà tổn hại thân thể. Huống chi mấy ngày trước ngày nào nàng ta cũng đau lòng khóc thút thít, đã làm tổn thương nguyên khí, cần phải hảo hảo điều dưỡng.

“Người dọn dẹp những món đồ không quan trọng trước đi, tiết kiệm chút thời gian.” Không cho nàng ta làm gì là chuyện không thể.

Thanh Trúc biết rõ tâm tư chủ tử nhà mình nên cũng đồng ý.

-----o-----o-----

Vân Nhi từ Ý Trúc Hiền trở về Vân Tường cung, cũng chủ động mang ra đồ Uyển Tiệp dư ban thưởng.

“Nàng ta đã cho thì người cứ thu lại.” Chung Linh không có tâm tư nhìn đến lần thứ hai. “Nàng ta không phải là sướng đến phát điên rồi chứ?”

“Hồi nương nương, lúc nô tỳ mới vừa vào cửa, Uyển tiểu chủ nhìn nô tỳ với ánh mắt có thể khiến cho người ta sợ hãi.” Vân Nhi hơi khoa trương nói. “Giống như nô tỳ đã làm gì với Đại hoàng tử vậy.”

“Người thay mặt Bồn cung đi, đây là nàng ta xem người như Bồn cung mà trút giận.” Chung Linh hừ lạnh một tiếng, không để ý đến giọng điệu của Vân Nhi.

“Nhưng khi nô tỳ truyền đạt lại ý của nương nương, nô tỳ thật đúng là mở mang kiến thức cái gì gọi là trở mặt nha.” Trước còn hận không thể xông lên đánh chết mình, chột biến thành một bộ dạng vô cùng vui vẻ, biến hóa này thật là một chút dừng lại cũng không có.

Thấy Chung Linh không có phản ứng gì đối với những lời mình vừa nói, Vân Nhi chột ập ứng.

“Nói.” Vừa nhìn thấy bộ dạng của Vân Nhi, Chung Linh liền cảm thấy không dễ chịu, khẳng định là có chuyện gì mới khiến cho nàng không thoải mái nói chuyện như vậy.

“Nô tỳ nhìn bộ dạng của Uyển Tiệp dư đúng là không được tốt, cả người toát ra vẻ u ám.” Thời điểm vừa nhìn thấy nàng có hơi giật mình. Mặc dù đáng người của Uyển Tiệp dư thập phần yếu điệu, eo thậm chí nhỏ chùng một nắm tay, nhưng bộ dáng gầy yếu bây giờ thật là có chút dọa người.

Thấy vẻ thận trọng của Vân Nhi, Chung Linh cảm thấy có chút kỳ quái. Chẳng lẽ một tháng qua thay đổi nhiều như vậy? Lần trước Hoàng thượng cũng bởi vì nàng ta quá gầy mới nói ra những lời như thế?

“Có lẽ là tuổi còn quá trẻ, không biết dưỡng thân, bên cạnh cũng không có người hiểu chuyện, để cho Uyển tiểu chủ mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt làm tổn thương thân thể.” Tần ma ma nhìn hai người rồi giải thích.

Hoàng thượng ban thưởng ma ma, sau khi Uyển Tiệp dư sinh hạ hải tử đã rời đi, nhiệm vụ của ma ma coi như là hoàn thành viên mãn.

Chung Linh cũng đã nghe qua tầm quan trọng của ở cũ, nghĩ thầm nàng ôm hải tử của nàng ta đi, thương tâm khổ sở cũng là bình thường. Nhưng mà có nghiêm trọng đến mức đó hay không?

Trong lòng Tần ma ma cũng là có chút suy nghĩ. Thân thể vốn đã bị tổn hại nếu lại ốm đau thêm nữa...sợ Uyển Tiệp dư cũng không thể sống lâu. Mất đi mẫu phi thân sinh, sau này Đại hoàng tử cũng sẽ không có ý nghĩ gì khác. Nhưng liếc nhìn Chung Linh một cái, trong lòng bà liền phủ định suy nghĩ đó.

Nàng cơ hồ muốn trả đũa bé lại cho đối phương, sao có thể làm ra loại chuyện quá đáng đó được?

-----o-----o-----

Sau khi Vân Nhi đi, Uyển Tiệp dư mỗi ngày đều giương mắt đếm ngày, cũng là cuối cùng có thể dọn đến Vân Tường cung. Chỉ là ngày đó vừa vặn là tiệc đầy tháng của Đại hoàng tử, dĩ nhiên Nhạc phi danh chánh ngôn thuận thay thế người mẫu thân phân vị thấp là nàng ta tham gia.

Lúc này Uyển Tiệp dư cũng không quan tâm tới bất mãn, chỉ là kiên nhẫn chờ tiệc đầy tháng kết thúc là có thể nhìn thấy hài tử của mình. Theo khía cạnh khác mà nói, Đại hoàng tử được nuôi dưới gối của Nhạc phi, ngược lại đối với địa vị của nó có thể được nâng cao, tuy nàng ta có chút dè dặt, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến mức ôm oán hận.

Bên trong Thiên Điện, Uyển Tiệp dư đứng ngồi không yên lập tức phái tiểu cung nữ hoặc là tiểu thái giám đi chánh điện hỏi thăm tình hình, chỉ ngóng trông Đại hoàng tử có thể sớm trở về một chút.

Sầm Mặc phát hiện Chung Linh đối với Đại hoàng tử có phần hơi lạnh nhạt, nhưng cũng không nói gì, hoặc giả hẳn cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Chuyện này đại khái cũng là liên quan tới hắn, nhưng hắn lại không biết làm sao mở miệng.

Nếu không thích Đại hoàng tử, vậy thì không cần thích, dù sao sau này bọn họ cũng sẽ có hài tử của riêng mình, nàng nhất định sẽ thích.

Ôm ý nghĩ như vậy, Sầm Mặc tính toán làm cho chuyện này đến đây kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Lễ rửa tội cho Đại hoàng tử được giao cho một quan gia phu nhân, bởi vì tướng công của bà đã sớm từ quan, không tham gia vào đợt chính biến lần trước, cho nên toàn gia may mắn thoát khỏi, mới có cơ hội được mời tới tiến hành lễ rửa tội cho Đại hoàng tử.

Chung Linh mang trên mặt nụ cười không thoải mái nhìn toàn cảnh bữa tiệc, cảm nhận được cái gì gọi là tự chuốc lấy cực khổ, rõ ràng không phải là hài tử mình, lại ngồi đây nhận tán dương của người khác, với lại chuyện xảy ra mấy ngày trước khiến cho nàng càng thêm không bằng lòng. Chung quy cũng là Hoàng trưởng tử, nên nàng lấy đại cục làm trọng.

Sau lễ rửa tội, Hoàng tử rất nhanh sẽ bị ôm xuống, nói là cử hành lễ đầy tháng cho nó, kỳ thật còn không phải là làm cho hoàng thượng nhìn sao. Phân phó bà vú đưa đứa bé trở về Vân Tường cung cho Uyển Tiệp dư xong, Chung Linh cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Ban đầu Trẫm thấy nàng cũng rất thích nó mà, sao bây giờ lạnh nhạt như vậy.” Sầm Mặc rút ngắn khoảng cách khẽ nói chuyện với Chung Linh.

“Dù sao cũng không phải là hài tử của thần thiếp, tương lai biết mẫu thân của mình là Uyển Tiệp dư, chắc chắn cũng sẽ không thích thần thiếp đâu.” Đề nghị nói ân sinh không bằng ân dưỡng, nhưng đối với mẹ ruột của mình sẽ luôn có tình cảm huyết mạch tương liên, không thể cắt bỏ.

“Thần thiếp nguyện ý nuôi nó như con của mình, nhưng sau này chưa chắc nó đã chịu làm hài tử của thần thiếp. Huống chi mẫu thân nó vẫn còn, ngày sau nhất định sẽ cho rằng thần thiếp có ý chia rẽ mẹ con bọn họ.” Nàng cũng không muốn nuôi một con bạch nhãn lang.

“Nàng suy nghĩ quá nhiều rồi.” Sầm Mặc không tức giận, cũng không nói thêm điều gì.

“Lại nói, sao Hoàng thượng vẫn chưa ban tên cho Đại hoàng tử?” Chung Linh cũng tỉnh ý đổi đề tài.

“Cái này không gấp, Trẫm cũng muốn suy nghĩ thật kỹ.” Không đặt tên ngay cho đứa trẻ mới sinh là một loại phong tục của Từ Thần quốc, sợ đứa bé không qua được, kéo dài đến khi tròn một tuổi mới đặt tên tự cho nó không phải là chưa xảy ra, chỉ là thông thường sẽ đặt một nữ danh trước.

Chung Linh gật đầu hiểu rõ, ngoại trừ sợ Đại hoàng tử thiệt thòi, cũng có thể Sầm Mặc muốn háo hảo suy nghĩ một cái tên có ý nghĩa. Hài tử đầu tiên, còn là Hoàng trưởng tử, thế nào cũng muốn thận trọng suy tính.

Bên kia Tường Nhi dẫn bà vú trở về Vân Tường cung, đến Thiên Điện đã thấy Uyển Tiệp dư đứng chờ đã lâu.

Uyển Tiệp dư đợi hồi lâu cuối cùng cũng gặp được con mình, thời điểm ôm hài tử vào ngực nước mắt đã rơi đầy mặt.

Tường Nhi nhìn Uyển Tiệp dư không may mắn để ý đến người khác, chỉ lo trêu chọc hài nhi trong ngực, không khỏi có chút bất mãn, hành lễ xong liền trở về.

“Nương nường, người không nhìn thấy bộ dạng của Uyển Tiệp dư, thật giống như chúng ta làm gì Đại hoàng tử vậy, vừa ôm vào liền tâm a can a, chịu khổ gì gì đó nữa chứ.” Tường Nhi bình thường nhìn tương đối trầm ổn cũng có chút nhẹn không được Uyển Tiệp dư làm về ta đây. “Người khác không

biết nhìn vào còn tưởng nương nương chúng ta ngược đãi Đại hoàng tử đấy.”

Uyển Tiệp dư dám ở ngoài cửa Thiên Điện hành động như vậy, khẳng định là có mấy phần ý tứ làm cho người khác xem.

“Đại hoàng tử ở chỗ này của Bồn cung, Hoàng thượng còn chưa nói gì, nàng ta ngược lại oan khuất đến lợi hại.” Chung Linh hừ lạnh một tiếng, trong lòng tức giận, vốn vì chuyện này buồn bực trong lòng, Uyển Tiệp dư còn cố ý thêm dầu vào lửa, thật coi nàng chẳng ra gì mà?

“Nương nương, Hoàng thượng đến Thiên Điện của Uyển Tiệp dư rồi.” Vân Nhi từ ngoài cửa đi vào, thông báo với Chung Linh.

Chung Linh định nói gì đó nhưng chỉ nở một nụ cười ý vị sâu xa: “Vân Nhi, người nói Hoàng thượng đêm nay đến chỗ Uyển Tiệp dư, nàng ta không phải cao hứng đến phát rồ rồi chứ?”

Mặc dù không hiểu tại sao chủ tử lại hỏi như vậy, nhưng nhìn nét mặt của nàng cũng không phải bộ dáng tức giận, Vân Nhi khéo léo nói: “Vây cũng không phải sao, tối nay Đại hoàng tử đến chỗ Uyển Tiệp dư liên gây ra động tĩnh như vậy, hiện tại Hoàng thượng lại đi qua đó, đoán chừng trong chốc lát cả hậu cung đều biết chuyện này.”

Chung Linh nghe vậy, nụ cười trên mặt càng sâu, Uyển Tiệp dư người đã có tâm hại ta bất nghĩa, vậy ta cần gì phải khách khí. Lời Tàn ma ma nói quả nhiên không sai, người này sau khi có đứa bé lòng tham quả thật không nhỏ, làm sao còn có dáng vẻ thủ lễ như trước.

“Nương nương đang suy nghĩ gì vậy?” Nhìn Chung Linh đi tới đi lui trong điện lại không nói một lời, Tường Nhi không nhịn được hỏi.

“Hoàng thượng đi vào đã bao lâu rồi?” Chung Linh ngừng đầu lên hỏi.

“Không bao lâu, vẫn chưa tới thời gian một ly trà.” Tường Nhi trả lời.

“Gọi Chu nhi đến đây cho Bồn cung.” Chung Linh nhếch miệng cười một tiếng, nghĩ đến bộ dạng Uyển Tiệp dư có giận lại không dám nói, trong lòng cũng có chút vui sướng.

Ai khiến người làm cho Bồn cung không thoải mái, Bồn cung không ức hiếp lại thật có lỗi với danh hiệu sủng phi của Bồn cung.

“Nương nương, người cho gọi nô tỳ?” Chu nhi rất nhanh bị Tường Nhi dẫn vào, nàng đang ngây ngô vui vẻ trong phòng bếp nhà.

“Ừ, Chu nhi có biết Thiên Điện đi như thế nào không?” Chung Linh bước tới trước, nhẹ giọng hỏi.

“Biết, thời gian trước Chu nhi cũng thường đến quét dọn.” Nói là quét dọn, thật ra cũng chỉ là đi chơi náo loạn thôi, cũng không có ai có thể khiến cho nàng động thủ.

“Hoàng thượng bây giờ đang ở bên kia cùng Uyển Tiệp dư, người nói với Uyển Tiệp dư, nếu Hoàng thượng đã muốn nàng ta hầu hạ, nàng ta phải hảo hảo hầu hạ, trước hết đưa Đại hoàng tử qua bên này cho Bồn cung thay nàng ta chăm sóc.” Chung Linh vừa dứt lời, Chu nhi còn chưa biểu hiện gì, Vân Nhi và Tường Nhi đã nhịn không được bật cười.

“Nhớ rõ, nhất định để cho nàng ta hảo hảo hầu hạ Hoàng thượng.” Sợ Chu Nhi bỏ sót cái gì, Chung Linh dặn dò thêm lần nữa.

“Dạ, Chu nhi nhớ.” Chu nhi xoay người muốn rời đi.

“Nô tỳ cũng mang bà vú đi theo ôm đứa bé trở lại.” Bà vú trong Vân Tường cung không phải chỉ có một, nhưng vì Tường Nhi lo lắng Chu nhi không tiện mang người về, cho nên để cho bà vú cùng đi theo.

“Tường Nhi, người cũng đi theo xem một chút đi.” Chung Linh suy nghĩ một chút, cho nàng đi theo tương đối ổn thỏa hơn, “Xảy ra chuyện gì, trở lại nói cho Bồn cung.”

Tường Nhi gật đầu, mím môi, chỉnh lại hảo ý trên mặt rồi theo Chu nhi ra ngoài.

“Nương nương đây chính là đoạt người ở dưới mắt Hoàng thượng, không chừng Hoàng thượng sẽ cho là nương nương ý sủng mà kiêu.” Tàn ma ma lúc trước không nói gì, hiện tại lại khuyên nhủ một câu.

Mặc dù bà cũng không cho là Hoàng thượng sẽ bác bỏ mặt mũi của Nhạc phi nương nương, nhưng Uyển Tiệp dư dù gì cũng là mẫu phi của Đại Hoàng tử, hôm nay lại là lần đầu tiên gặp Đại hoàng tử, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ có ấn tượng không tốt với nương nương.

“Bồn cung được sủng ái đến bây giờ vẫn cẩn thận bốn phần, chưa có nhiều cơ hội ý sủng mà kiêu đâu.” Chung Linh tỏ vẻ không để ý trả lời. Hành động này của nàng cũng khó chọc giận Uyển Tiệp dư, chỉ là nếu được Hoàng thượng phối hợp mới có thể thành công.

Lại nói Chu nhi và Tường Nhi mang theo bà vú, còn có thái giám cung nữ mang đèn lồng, một đoàn người chậm rãi tiêu sái tiến vào Thiên Điện.

Nha hoàn của Uyển Tiệp dư thấy vậy tất nhiên đi vào thông báo. Uyển Tiệp dư mặc dù có chút nghi ngờ nhưng vì Hoàng thượng đang ở đây nên cũng không suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp để họ tiến vào.

“Tham kiến Hoàng thượng, Uyển Tiệp dư.” Chu nhi và Tường Nhi cùng hành lễ.

“Đứng lên đi, nương nương của các người có chuyện gì sao?” Sầm Mặc dĩ nhiên nhận ra Chu nhi ngơ ngẩn và cung nữ cận thân của Chung Linh, Tường Nhi.

“Hồi hoàng thượng, nương nương biết Uyển Tiệp dư muốn hầu hạ Hoàng thượng, lại lo lắng Uyển Tiệp dư chăm sóc không tốt Đại hoàng tử, rất là lo lắng, nên lệnh cho nô tỳ đưa Đại hoàng tử về điện của nương nương để tiện việc chăm sóc.” Chu nhi từng câu từng chữ nói ra những gì mình còn nhớ đồng thời sửa lại theo ý mình.

Uyển Tiệp dư vốn đang kiên nhẫn nghe nàng nói, nhưng khi phục hồi tinh thần lại nhận ra nàng nói cái gì, không khỏi sững sờ, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Hoàng thượng!” Phục hồi tinh thần, Vương Uyển Chi ai oán mở miệng, nước mắt đã dâng đầy lên hốc mắt, “Tần thiếp hôm nay mới được gặp Đại hoàng tử, sao Nhạc phi nương nương lại nhẫn tâm muốn dẫn nó đi như vậy, không để cho tần thiếp ở cùng Đại hoàng tử thêm chút lát, huống chi Hoàng thượng vẫn còn ở đây, sao lại cố tình không để cho chúng ta đoàn tụ !”

Những lời này vừa nói ra, nô tài khắp phòng đều nín thở không dám thở nhiều hơn một hơi, chỉ là Chu Nhi lại có chút không hiểu tình hình, đẩy bà vú ra để cho nàng ôm Đại hoàng tử đi. Đáng thương cho bà vú chỉ biết cúi đầu, hai chân dường như cắm rễ trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Uyển Tiệp dư nói bừa!” Sầm Mặc không vui nhìn nàng ta, “Người cư nhiên dám nói Nhạc phi như vậy, đây là dĩ hạ phạm thượng, Nhạc phi là chủ vị của Vân Tường cung, Đại hoàng tử vốn mang danh nghĩa con của nàng, mang đi cũng là chuyện phải làm!”

Vương Uyển Chi nghe vậy kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ là ánh mắt hơi tròn to đầy lệ, tựa hồ không thể tin được Hoàng thượng vừa rồi còn ôn nhu với nàng thế nhưng lại nói ra những lời này.

Không để ý tới nét mặt của nàng ta, Sầm Mặc trực tiếp gạt đầu với Tường Nhi, bà vú liền ôm Đại hoàng tử từ người bên cạnh Vương Uyển Chi mang đi.

Chu Nhi thấy Đại hoàng tử đã được người của mình ôm ở trong ngực, có chút cao hứng nhũn mảy, sau đó hành lễ với Hoàng thượng và Uyển Tiệp dư rồi nhanh đi ra ngoài.

Tường Nhi cố gắng không để lộ ra vẻ mặt hả hê, cúi đầu vội vã theo Chu nhi rời đi.

Sầm Mặc lạnh nhạt nhìn Uyển Tiệp dư. “Lần này coi như xong, lần sau lại làm ra chuyện như vậy, Trẫm sẽ không dễ dàng tha thứ cho người.”

Vương Uyển Chi cúi đầu đáp ứng. Mới vừa rồi nàng tính toán muốn dò xét Hoàng thượng, không ngờ Hoàng thượng một chút tình cảm và thể diện cũng chẳng lưu tình mà cự tuyệt nàng, giống như trước đó dịu dàng nhìn nàng và đứa bé là hai người khác nhau.

Sao có thể như vậy? Trong lòng Vương Uyển Chi buồn bã không thôi. Đều là nữ nhân của hần, mình còn vì hần sinh ra Trường hoàng tử, sao có thể nhẫn tâm như vậy?

“Trẫm niệm tình người vừa mới sinh xong, vẫn là hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể đi, Trẫm phải đến chỗ Nhạc phi.” Vừa dứt lời, Sầm Mặc liền xoay người rời đi.

Thân ảnh của hần vừa khuất, Uyển Tiệp dư liền ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể tin.

Vừa rồi Nhạc phi mang Đại hoàng tử đi không phải muốn nàng hầu hạ Hoàng thượng sao, hần cũng đã nghe, nhưng hiện tại lại để cho nàng hảo hảo tĩnh dưỡng, bản thân lại rời đi. Nàng cảm thấy chuyện mới xảy ra giống như một loại nháo kịch.

Hoàng thượng à Hoàng thượng, người thiên vị như vậy, rốt cuộc bảo ta làm sao sống đây. Vương Uyển Chi đau khổ nhắm hai mắt lại, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống. Là nàng không biết tự lượng sức mình dám cùng Nhạc phi phân cao thấp. Địa vị của nàng trong lòng Hoàng thượng cho dù có sinh Hoàng trưởng tử, cũng không có chút nâng cao!

Hoàng thượng hành động như vậy là trừng phạt nàng, là làm chỗ dựa cho Nhạc phi! Vương Uyển Chi càng nghĩ càng thở gấp, con suyển đến khiến nàng ta suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

---o---o---

“Hoàng thượng thật sự nói như vậy?” Nghe Tường Nhi thuật lại, Chung Linh cũng có chút không thể tin được.

“Nô tỳ nào dám nói bừa, tiếc là nương nương không tận mắt nhìn thấy sắc mặt của Uyển Tiệp dư.” Tường Nhi che miệng cười khê. “Chính nàng ta tự tìm, cũng không nhìn lại thân phận của mình, đã muốn đánh đồng với nương nương, dám ở trước mặt Hoàng thượng tranh thủ tình cảm”

Chung Linh khoát tay, ý bảo nàng không cần nói nữa, chẳng qua bước chân lại nhẹ nhàng hơn. Nàng quả thật là muốn trút giận, có điều Hoàng thượng cũng quá phối hợp rồi.

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng Chung Linh vẫn lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Cao hứng?” Giọng nói Sầm Mặc lúc này từ cửa truyền đến.

“Hoàng thượng?” Chung Linh cảm thấy đêm nay nàng lại được thêm một điểm ngoài ý muốn. Nàng đã trút hết giận, tâm tình cực kỳ thoải mái, đã vậy Hoàng thượng còn bỏ lại Uyển Tiệp dư trực tiếp đến đây với nàng là chuyện hoàn toàn ngoài dự đoán.

Nàng cũng không muốn đồng thời mang đi hài tử của Uyển Tiệp dư và Hoàng thượng đâu.

“Nàng đúng là nhiều mưu ma chước quỷ, đã biết Trẫm ở đó còn dám làm như vậy.” Về mặt Sầm Mặc nghiêm nghị, cứng rắn giả vờ tức giận.

Làm sao Chung Linh có thể không nhận ra tâm tình của hắn, mỉm cười tới gần: “Thần thiếp làm như vậy cũng muốn Hoàng thượng phối hợp mà.” Ý là hắn bây giờ đang nói nàng, nhưng không phải vừa rồi còn giúp nàng đá kích Uyển Tiệp dư sao.

Trùng mắt lườm nàng một cái, Sầm Mặc mở miệng nói: “Đại hoàng tử đâu?”

“Đã cho bà vú ôm vào trong phòng rồi.” Chung Linh kéo hắn đi vào bên trong, miệng lại cố tình nói, “Thì ra Hoàng thượng không phải đến xem thần thiếp, là tới nhìn Đại hoàng tử.”

Vỗ nhẹ tay nàng tỏ vẻ an ủi bất mãn của nàng xong, Sầm Mặc liền vươn tay ra đưa nôi: “Có phải đã dễ nhìn hơn lúc trước rồi không?”

Biết Sầm Mặc có tâm làm một phụ thân tốt, mặc dù trong lòng chưa xót nhưng nghĩ đến vừa rồi hắn đã ủng hộ hành vi của mình, Chung Linh cũng chỉ có thể buông xuống những cảm xúc kia, nhìn thoáng vào trong nôi.

“Đẹp hơn rất nhiều rồi đây, còn có hơi mập mập nữa.” Chung Linh đưa tay trêu chọc đứa bé đã lim dim ngủ, “Chỉ là vết đỏ trên mặt này sao vẫn chưa mất đi.” Trên người đứa trẻ cũng không có, chỉ có vết màu đỏ tím trên trán ngày càng rõ ràng.

“Ừ, ngày mai tuyên thái y đến xem một chút.” Sầm Mặc mang tâm lý lo trước khỏi họa nói.

Ngày hôm sau, chuyện Uyển Tiệp dư tranh thủ tình cảm trước mặt Hoàng thượng và bị khiển trách đã truyền khắp hậu cung.

“Ngươi xem, cho dù có vì Hoàng thượng sinh Hoàng trưởng tử thì đã sao?” Vân Quý phi không lưu tâm nói. “Liều mạng sinh con ra, ngay cả mặt cũng chưa được nhìn lại bị Nhạc phi mang đi. Mãi cho đến khi đầy tháng mới được gặp con, còn được Hoàng thượng đến thăm, vẫn bị Nhạc phi cố ý ôm đứa bé đi.”

“Nhắc tới cũng là lỗi của Uyển Tiệp dư, không nhìn xem thân phận của mình như thế nào, chỉ là một Tiệp dư nhỏ bé mà dám khiến Hoàng thượng làm mất mặt mũi của Nhạc phi, đúng là không tự lượng sức.” Vừa dứt lời, ánh mắt của Vân Quý phi liền dời đến trên người An Lương Đế đang ngồi bên dưới.

An Lương Đế dĩ nhiên cũng bị lời nói của Vân Quý phi đâm trúng tâm tư, sắc mặt liền trở nên khó coi, nhưng vẫn cố chống chế: “Mặc dù hiện tại Uyển Tiệp dư có hơi uất ức, nhưng sau khi Hoàng tử trưởng thành chắc chắn sẽ khác.”

“Lời này của An Lương Đế nghe thật nực cười.” Vân Quý phi nâng khăn che môi, nhẹ nhàng cười nói, “Hiện tại Hoàng tử đang ở dưới danh nghĩa của Nhạc phi, chẳng lẽ sau này Đại hoàng tử trưởng thành lại không cần mẫu phi dưỡng dục phân vị cao, ngược lại muốn đi tìm mẫu thân phân vị thấp hèn sao? Nếu thật sự như vậy, sau này tiền đồ của Đại hoàng tử sẽ như thế nào.”

Giờ phút này sắc mặt của An Lương Đế càng thêm tái nhợt, mồ hôi rịn ra đầy trán, nội tâm giằng co dữ dội. Hành động của Hoàng thượng quả thật đã làm cho nàng có chút đau khổ thất vọng. Trước kia chăm sóc Uyển Tiệp dư như vậy hiện tại lại có kết cục này, Hoàng thượng thật là một chút mặt mũi cũng không cho nàng ta, huống chi vị phân của nàng còn thấp hơn, sao có thể quá để ý An Lương Đế đây.

Chỉ là đề nghị của Vân Quý phi có vẻ hơi mạo hiểm, mình có thật muốn mang bản thân ra đánh cược hay không?

“An Lương Đế, Bôn cung cũng không rảnh rồi ngồi đợi câu trả lời của ngươi. Nếu như luyến tiếc cứ nói thẳng, ngày sau Bôn cung tuyệt đối sẽ không nhắc lại, Bôn cung đi đường Dương Quan của Bôn Cung, ngươi đi cầu Độc Mộc của ngươi.”

Có lẽ Vân Quý phi muốn ám chỉ cho nàng biết mỗi người đi một ngã, điều đó khiến An Tâm Nhi kinh sợ. Nàng ta chợt ngẩng đầu lên, cắn răng quỳ trên mặt đất: “Tần thiếp nguyện ý nghe theo lời nương nương phân phó.”

Vân Quý phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. Không uống công nàng tốn nhiều thời gian như vậy thuyết phục nàng ta, cũng phải cảm ơn hành động tối qua của Nhạc phi, cùng với sự thiên vị của Hoàng thượng mới có thể khiến cho An Lương Đế khầu phục.

Nghĩ đến hành động hết sức thiên vị của Hoàng thượng, sắc mặt Vân Quý phi khê biến, hơi nhíu mày cố gắng kềm chế để bản thân không phải suy nghĩ quá nhiều.

Chính là vinh sủng của nàng cũng tốt lắm, Vân Quý phi rất tự tin đối với kế hoạch của mình.

Sau khi sự kiện kia đi qua, Chung Linh cũng không nhằm vào Uyển Tiệp dư nữa, mỗi ngày còn có lòng tốt để nàng ta cùng Đại hoàng tử sống chung một chỗ, chỉ có buổi tối là phải về Chủ Điện Văn Tường cung.

“Nương nương, bây giờ Uyển Tiệp dư đối với bọn nô tỳ vô cùng lễ độ, mỗi ngày đều cười đón Đại hoàng tử, ngay cả thời điểm nô tỳ đến đón Đại hoàng tử cũng mỉm cười.” Vân nhi cảm thấy kỳ quái báo cáo cùng chủ tử nhà mình.

“Nếu không nằng ta còn có thể bắt các người làm cái gì?” Chung Linh quan sát bức tranh thêu trong tay mình, hôm nay nằng rãnh rồi tới nhằm chán, liền bắt đầu học thêu thùa.

Ngày trước Uyển Tiệp dư chính là biết ẩn nhẫn, cho nên mới có thể là người đầu tiên sinh hoàng tử. Chỉ là sau khi sinh hạ hoàng tử liền có chút hạ hê quên mất bản thân là ai. Hiện tại bị dạy dỗ, tự nhiên sẽ phải ngoan ngoãn thôi.

Chung Linh nhớ tới thời gian trước kia cùng nằng chung sống hòa bình, chợt cảm thấy tất cả đều không chân thật.

“Ây da!” Chỉ một phút thất thần, Chung Linh liền đâm vào ngón tay của mình.

Tường Nhi vội vàng cầm khăn sạch đè xuống vết thương, lo lắng nói: “Nương nương là thân thể ngàn vàng sao phải tự mình làm mấy chuyện này, nếu không yên tâm người khác vậy thì giao cho nô tỳ cũng được mà.” Nằng thầm nghĩ Chung Linh chắc đang muốn làm một cái gì đó.

“Cũng chỉ là giết thời gian thôi, để cho người làm Bồn cung lấy cái gì giết thời gian đây.” Nhìn thấy vết thương không còn chảy máu, Chung Linh liền lấy khăn ra, rồi nhìn lại bức tranh thêu trên tay, bên trên đã dính vài giọt máu của nằng, không khỏi có chút tiếc hận. “Đáng tiếc bức tranh đã gần hoàn thành rồi.”

“Nương nương!” Tường Nhi có chút dở khóc dở cười. “Nếu người thích, nô tỳ cho ngài vẽ bao nhiêu cái mà không được! Không đau lòng ngón tay của mình lại thương tiếc cho bức họa.”

Chung Linh khẽ mỉm cười, bản thân là nương nương còn chưa chú ý thì người bên cạnh đều là bộ dáng không cẩn thận không được, chỉ cần va chạm một chút, sứt mẻ một chút thì cứ như gặp chuyện gì khủng khiếp lắm vậy.

“Nương nương, nương nương, không xong rồi!” Bước chân Vân nhi có chút không ổn định từ bên ngoài đi vào.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của nằng, Chung Linh cũng thấy lo lắng, lấy địa vị của nằng hôm nay, chuyện gì có thể khiến Vân nhi hoảng loạn như vậy.

“Là Đại hoàng tử, Đại hoàng tử đã xảy ra chuyện!” Vân nhi vỗ vỗ ngực mình không ngừng thở hổn hển.

“Chuyện gì? Từ từ nói!” Chung Linh đứng lên ra hiệu bảo Tường Nhi đưa một ly trà qua. Đại hoàng tử ở cùng mẫu thân, không biết được cung chiều thành cái dạng gì, sao có thể dễ xảy ra chuyện chứ. Nếu xảy ra chuyện khi đang ở cạnh mình thì còn có thể tin.

“Đại hoàng tử cứ liên tục ói ra sữa, Uyển Tiệp dư lập tức mời thái y đến chẩn bệnh, ai ngờ ói ra sữa chỉ là chuyện nhỏ.” Vân nhi uống một ngụm trà, thông thả nói. “Quan trọng là vết màu đỏ tím trên trán Đại hoàng tử, được thái y xác nhận không phải là dấu vết tạo thành do bị chèn ép trong lúc sinh, mà là trời sanh từ trong bụng mẹ mang ra ngoài, không bao giờ hết.”

Chung Linh nghe xong cảm thấy cả người lạnh lẽo. Cũng đã hơn một tháng, những vết khác trên người Đại hoàng tử đã sớm mất đi không để lại dấu vết gì, chỉ có vết đỏ trên trán một chút cũng không biến mất, thậm chí ngày càng hiện rõ ràng hơn.

Ban đầu bà mẹ đã tự tin cam đoan như thế, thái y cũng không nhìn ra vấn đề gì, vì vậy cũng không ai suy nghĩ nhiều. Chỉ là hôm nay lại bị xác nhận đó là vết bớt trời sinh, loại trừ không hết.

Trong lòng Chung Linh không biết nên có cảm nhận gì đây, phàm là người có ngũ quan thiếu sót nhất định không tương xứng làm hoàng đế, đây là luật lệ từ xưa truyền lại, ngay cả quan viên của Tử Thần quốc tối thiểu cũng phải có ngũ quan đoan chính, không được tàn tật.

Đại hoàng tử trời sinh như thế, sau này ngôi vị hoàng đế nhất định là không có duyên với hắn rồi. Điểm này không thể nghi ngờ là làm cho nằng vô hình trung thở phào nhẹ nhõm.

Nằng bỗng nghĩ tới Sầm Mặc, nếu hắn biết đứa con đầu tiên của mình có gương mặt không trọn vẹn, vốn đặt bao nhiêu kỳ vọng vào nó, giờ phút này thất vọng càng lớn bấy nhiêu.

“Uyển Tiệp dư nghe xong tin tức này liền hôn mê bất tỉnh, Hoàng thượng chắc cũng đã biết rồi.” Vân nhi nhìn nét mặt của Chung Linh, trong lòng biết không ổn, âm thanh cũng thấp dần.

Chung Linh ngồi trên giường không biết nên làm cái gì bây giờ. Sầm Mặc, tâm tình của hắn.

“Đi chuẩn bị nghênh đón Hoàng thượng thôi.” Cuối cùng Chung Linh cũng phân phó, cho rằng Hoàng thượng vẫn sẽ trở lại xem Đại hoàng tử một chút.

Nhưng làm cho mọi người hoảng hốt là Hoàng thượng cũng không có tới Vân Tường cung, chỉ nhốt mình bên trong Dưỡng Tâm điện, ai cũng không gặp. Có một tiểu thái giám đến thông tri rằng Hoàng thượng tự mình ban tên cho Đại hoàng tử là chữ Thận.

Uyển Tiệp dư nhận được tin tức đã khóc đến không còn hình người, miệng liên tục đòi gặp hoàng thượng.

“Triệu thái y, vết bớt của Đại hoàng tử thật sự không có biện pháp khử trừ?” Chung Linh bên này cũng truyền Triệu Đình đến.

“Hồi nương nương, là trong bụng mẹ mang ra lại kéo dài ở trên mặt, quả thật không có cách nào điều dưỡng trở về trạng thái của người bình thường được.” Triệu Đình cung kính trả lời, trong giọng nói không lẫn một tia cảm xúc.

“Tại sao lâu như vậy mới phát hiện đó là cái bót?” Chung Linh có chút không hiểu nói.

“Màu sắc vết bót của Đại hoàng tử khác hẳn với người thường, hơn nữa qua một tháng dấu vết mới chậm chậm lan ra, chắc hẳn các thái y khác đều vì điểm này mới gây ra sơ sót.” Triệu Đình không phụ trách chẩn mạch cho Đại hoàng tử nên chuyện này cũng không trách đến trên đầu hắn được.

“Hoàng thượng đang thương tâm như vậy, không biết sau này sẽ trừng phạt bọn họ như thế nào.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng về mặt Chung Linh lạnh nhạt, hiển nhiên cũng không để ở trong lòng.

“Hoàng thượng đã hạ lệnh xử tử thái y phụ trách chẩn mạch ngày đó, bà mục đỡ đẻ và thái giám cung nữ.” Do dự một chút, Triệu Đình vẫn là nói ra.

“Vì sao.” Chung Linh có chút tức cười, hoàng tử cũng không phải không ai nhìn thấy, chẳng lẽ cũng bởi vì sai lầm ngày đó mà xử tử mọi người?

“Không có vì sao, là bọn họ không làm tròn bổn phận nên mới có thể phát hiện trễ như vậy.” Về mặt Triệu Đình rất là bình thản, hiển nhiên là do thói quen, “Hoàng thượng luôn đối xử như thế với những người phạm sai lầm.”

Chung Linh im lặng, Sầm Mặc chưa từng ở trước mặt nàng biểu hiện ra vẻ khát máu, khiến nàng hoài nghi những tin tức nghe được trước khi vào cung đều là người khác cố ý bôi nhọ.

Hôm nay nhìn nét mặt của Triệu Đình, mới biết đó chính là thủ đoạn trước giờ của hắn.

“Có bao nhiêu người?” Chung Linh nhìn không được mở miệng hỏi.

“Năm mươi bốn người.” Chẳng biết tại sao Triệu Đình lại biết cụ thể số người như vậy, có thể một hơi nói ra, “Hiện tại cũng đã bị nhốt vào trong đại lao.”

Chung Linh mang vẻ mặt khó lường nhìn xuống mặt đất, hiển nhiên là đang suy nghĩ cái gì đó. Triệu Đình cũng không nói chuyện, cứ như vậy cúi đầu đứng ở bên cạnh.

Nàng là đang suy nghĩ, mình có muốn đi thuyết phục Sầm Mặc hay không. Nếu nàng không biết thì không sao, nhưng đã biết rồi thì cũng có chút không đành lòng để cho bọn họ bị xử tử nhiều người như vậy. Hơn nữa, hình như bản thân có năng lực có thể ngăn chặn chuyện này phát sinh.

Chỉ là, nàng có thể thuyết phục được Sầm Mặc là một chuyện, Sầm Mặc có thể vì nàng can thiệp dẫn đến không thích lại là một chuyện khác. Mặc dù luôn luôn che giấu rất kỹ nhưng nàng cũng đã mơ hồ nhận ra một chút cá tính của Sầm Mặc, bởi vì nàng được hắn công nhận cho nên hắn vì bộ mặt bản thân hắn không cho phép người khác tới chửi bới hoặc là hăm hại nàng. Nhưng nếu như nàng chất vấn hành động của hắn, hắn sẽ suy nghĩ như thế nào? Còn có thể đối đãi với nàng như trước đây hay không?

Một mặt Chung Linh không nhìn được có tâm tình muốn thử một lần, mặt khác suy nghĩ làm như vậy vì người không liên quan liệu có đáng giá hay không. Nếu chỉ vì những người này mà mất đi Sầm Mặc, vô luận như thế nào nàng cũng không chịu.

Mặc dù Sầm Mặc đối với nàng vẫn rất tốt, nhưng là càng tốt, nàng lại càng cảm thấy lo lắng. Chỉ cảm thấy hắn cái gì cũng đều nhìn vô cùng rõ ràng, giống như hắn đứng ở một nơi thật cao nhìn xuống mọi người, bao gồm cả nàng. Đại khái là lấy được càng nhiều, trong lòng lại càng lo lắng mất đi? Tình cảm của nam nhân ban đầu luôn rất nồng đậm, nhưng thời gian trôi qua tình cảm cũng dần âm ỉ. Mà nữ nhân thì ngược lại, thời gian càng kéo dài thì tình cảm càng sâu nặng hơn.

Nàng đã không ngừng thận trọng thăm dò ranh giới cuối cùng của hắn, nhưng cũng chỉ có chừng mực, chỉ là chuyện lần này có chút vượt ra khỏi phạm vi nàng quy định.

Mà Triệu Đình, hình như cũng biết suy nghĩ trong lòng nàng nên chỉ yên lặng chờ đợi.

“Bổn cung đi gặp hoàng thượng.” Chung Linh vẫn quyết định đi xem hắn một chút, cho dù đến đó có thể nàng cái gì cũng không nói được. Tâm tình Sầm Mặc bây giờ nhất định không tốt, nàng rất muốn chia sẻ một chút với hắn. “Chỉ là, Hoàng thượng có chịu gặp Bổn cung hay không cũng là một chuyện khác.”

“Mặc kệ kết quả như thế nào, thần thay mặt những người đó, tạ ơn nương nương.” Triệu Đình quỳ xuống, trên mặt một mảnh kiên nghị.

Trong những người này có lẽ cũng có người của hắn, ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Chung Linh, nhưng cũng không lưu lại quá lâu. Thu lại tâm tình của mình, nàng mang theo cung nữ rời cung.

Sau khi nàng đi, Triệu Đình vẫn không đứng dậy, ngơ ngác quỳ trên mặt đất, không biết đang nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Nương nương, Hoàng thượng đã hạ chỉ người nào cũng không gặp.” Quả nhiên bị Lâm Anh đang đứng bên ngoài Dưỡng Tâm điện ngăn cản.

“Tâm tình của Hoàng thượng có phải rất tệ hay không?” Không kiên quyết muốn đi vào, Chung Linh chỉ hỏi như vậy.

“Tâm tư của Hoàng thượng nô tài không dám tìm hiểu.” Lâm Anh vẫn rất ý tứ như cũ, cũng không vì đối tượng hỏi là nàng mà thay đổi.

Trong lòng Chung Linh trầm xuống, niên đại này chú trọng con trai nối dõi, hơn hai mươi tuổi mới có đứa con đầu tiên, đã chịu rất nhiều dị nghị rồi, vậy mà đứa bé đó vừa sinh trên mặt đã mang theo một vết bớt không bao giờ biến mất, hạn chế phát triển trong tương lai. Đối với Sầm Mặc đây chính là đả kích rất lớn.

“Nhạc phi đến sớm nhỉ.” Vân Quý phi mang theo một đám người cũng đã xuất hiện.” Lâm công công, thông báo giúp Bồn cung đi.”

“Hồi Quý phi nương nương, Hoàng thượng đã hạ chỉ mặc kệ là ai cũng đều không gặp.” Lâm Anh không biến sắc vẫn là câu nói kia.

“Bồn cung chỉ muốn người thông báo, không trực tiếp xông vào, người chỉ đề ý thông báo là được.” Vân Quý phi lơ đãng nói, nàng đi theo Sầm Mặc cũng khá lâu, bình thường những chuyện hắc đã quyết định không ai có khả năng thay đổi. Chỉ là gặp hay không gặp là chuyện của hắc, còn tới hay không tới cũng là chuyện của nàng.

Lâm Anh cúi đầu, xoay người đi vào thông báo. Chỉ trong chốc lát, Chung Linh loáng thoáng nghe được âm thanh tức giận của Sầm Mặc, sau đó thấy Lâm Anh vội vã đi ra.

“Hai vị nương nương, Hoàng thượng đang tức giận, mời hai vị nương nương trở về.” Một chút biểu tình thay đổi cũng không có, Lâm Anh nói.

Vân Quý phi thờ dãi, quả nhiên Hoàng thượng vẫn không chịu gặp các nàng.

“Chờ tâm tình Hoàng thượng tốt hơn, Bồn cung lại tới.” Vân Quý phi trước khi xoay người liền nhìn bộ dáng bất động của Chung Linh, trong lòng cười lạnh một tiếng rồi rời đi.

“Nương nương cũng nên trở về thôi.” Lâm Anh lại nói. Mặc dù dưới ánh mặt trời giữa trưa nóng rực nhưng không khí xung quanh vô cùng lạnh lẽo.

Chung Linh không để ý đi về phía trước mấy bước, đến khi chỉ cách cửa vào đại điện một chút liền dừng lại.

Đứng dưới ánh mặt trời hồi lâu, hai chân Chung Linh đã bắt đầu bủn rủn, đầu óc cũng trống rỗng, không nhận thức được bản thân đang ngậm cái khăn tay.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa trước mặt đột nhiên cọt kẹt mở ra. Chung Linh bị âm thanh này làm hoảng sợ hoàn hồn, lại phát hiện Lâm Anh vì nàng mở cửa.

“Hoàng thượng tuyên nương nương vào.” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Chung Linh, Lâm Anh cúi đầu giải thích.

Hắn ra vào đại điện đều là đi cửa nhỏ bên cạnh, vừa rồi nhìn thấy Nhạc phi đứng đó rất lâu, nên đã vào trong điện thông báo lần nữa. Sau khi Hoàng thượng nghe hắc thông báo, không nói gì thật lâu, hắc cũng chỉ biết cúi đầu chờ đợi.

Rốt cuộc Hoàng thượng cũng mềm lòng, cho Nhạc phi nương nương vào đại điện.

Chung Linh nghe Lâm Anh nói như vậy, theo phản xạ nở một nụ cười mừng rỡ, muốn đi ngay vào lại phát hiện chân có chút tê dại khó có thể cất bước.

“Mau đi vào nương nương đi vào.” Thấy vẻ mặt cùng tư thái của Chung Linh, sao Lâm Anh không biết đã xảy ra chuyện gì. Lúc hắc mới vừa làm nô tài cũng không thể đứng được lâu, cái này đều là luyện tập mà được.

Vân Nhi và Tường Nhi thấy Lâm công công lên tiếng, liền tiến lên đỡ nàng vào đại điện. Họ cũng đã trải qua huấn luyện của cung nữ, đứng như thế này mấy canh giờ cũng không làm khó họ.

“Giờ chưa đi được.” Chung Linh dừng động tác của Vân Nhi và Tường Nhi lại, dưới sự giúp đỡ của hai người bọn họ, nàng cử động một lát cho linh hoạt hai chân rồi mới đi vào điện.

Vân Nhi, Tường Nhi biết điều dừng lại ngoài cửa.

Sầm Mặc nhìn Chung Linh bước đi không ổn định so với bình thường, thần sắc một mảnh bình tĩnh.

“Không phải Trầm đã bảo nàng đi về rồi sao?” Giọng nói Sầm Mặc so với trước kia tựa hồ lạnh lùng hơn.

Đối với giọng điệu chất vấn của Sầm Mặc, Chung Linh có chút không quen, nàng nở nụ cười hồi đáp: “Thần thiếp về hay ở cũng như nhau thôi.”

Những lời này nghe có chút không đầu không đuôi nhưng Sầm Mặc lại nghe hiểu.

Mặc kệ là ở lại bên ngoài đại điện, hay là trở về tẩm cung, nàng cũng đều lo lắng cho hắn.

“Nàng cảm thấy Trầm đang suy nghĩ gì?” Hắn hỏi.

Chung Linh theo bản năng lắc đầu một cái: “Thần thiếp không biết Hoàng thượng đang suy nghĩ gì, thần thiếp chỉ biết mình đang suy nghĩ gì mà thôi.”

“Hừm? Vậy nàng đang nghĩ cái gì?” Sầm Mặc dường như có chút hiếu kỳ nghiêng đầu nhìn nàng.

“Thần thiếp biết trong lòng Hoàng thượng không được thoải mái, nhưng lại không biết làm như thế nào mới có thể khiến Hoàng thượng cảm thấy tốt hơn.” Chung Linh thành thật trả lời.

Đối với câu trả lời không có chuẩn mực của Chung Linh, Sầm Mặc cười đáp lại, chỉ là nụ cười này không một chút độ ấm: “Trầm biết bên ngoài nói Trầm như thế nào. Đồ tể? Bạo quân? Đại nghịch bất đạo, thậm chí còn quá đáng hơn.”

Chung Linh không nói gì, những thứ này trước khi vào cung nàng đã từng được nghe.

“Biết tại sao đến giờ Trầm vẫn chưa có con nói dối không?” Nụ cười của Sầm Mặc vẫn mang chút sắc thái hắc ám: “Bọn họ nói bởi vì Trầm làm quá nhiều việc ác cho nên ngay cả phúc phận có con cũng không có.”

Chung Linh cảm thấy căng thẳng, việc này nàng không biết. Mặc dù trước đây có hoài nghi hậu cung tới giờ vẫn chưa có con nói dối, có phải bởi vì Hoàng thượng không muốn hay không, bây giờ nghĩ lại, hình như không phải như vậy.

“Trầm lên ngôi đã bốn năm rồi, nữ nhân hậu cung không biết bao nhiêu mà đếm, ngay cả khi Trầm không thích họ, nhưng cũng vì hài tử mà sùng hạnh họ.” Đôi mắt Sầm Mặc vô hồn, dường như đang nhớ lại điều gì, “Nhưng bọn họ quá vô dụng, thậm chí không có một người nào có thể sinh hạ hài tử.”

Thần thái trong mắt hắn dần dần có lại, Sầm Mặc nhìn chằm chằm Chung Linh: “Sau đó, Trầm cho người giết hết những thứ vô dụng đó đi.”

Lòng Chung Linh rối loạn, Khi nàng lần đầu nghe thấy đã không thềm suy nghĩ nguyên nhân.

“Ngày đó hẳn là nàng cũng không biết nhỉ.” Sầm Mặc mỉm cười, “Trầm không cho người khác nói ra, một chữ cũng không.”

“Về sau Trầm cũng có hoài nghi, những điều người ta vụng trộm nói đó có phải đều là thật hay không. Trầm gây nghiệp quá nhiều, nên tổn hại phúc phận hậu tự.”

“Có phải cảm thấy Trầm đối đãi với những phi tần mang thai có chút kỳ quái? Bởi vì những phi tần mang thai trước kia cũng không có một người nào có thể sinh ra. Trầm đã quen.”

“Về phần Uyển Tiệp dư, cũng chỉ vì nàng cảm thấy hứng thú với nàng ta, cho nên mới quan tâm nàng ta hơn một chút. Mãi cho đến khi nàng ta không có sinh non Trầm mới để ý. Thậm chí không dám đến gần vì sợ đưa bé lại không giữ được.”

“Thời điểm đưa bé sinh ra Trầm vui mừng biết bao nhiêu. Ai còn dám nói Trầm gây nghiệt quá nhiều mới không hậu tự, rõ ràng không phải. Nàng xem Đại hoàng tử không phải đã bình yên sinh ra rồi sao?” Biểu tình của Sầm Mặc lúc này như là vui sướng.

“Đại khái bọn họ lại nói trúng.” Về mặt hắn bỗng nhiên lạnh xuống. “Trầm là một người không hiểu biết, không xứng có được hài tử bình thường.”

“Nhưng vì sao đều nói Trầm tạo nghiệt quá nhiều, chuyện thương thiên hại lý làm quá nhiều? Bọn họ không phải Trầm, không biết trước kia Trầm đã trải qua như thế nào.” Tâm tình của hắn rõ ràng đang rất kích động. “Bọn họ dựa vào cái gì nói như vậy! Dựa vào cái gì!”

Bốn chữ này dường như đã rút đi toàn bộ sức lực của hắn, Sầm Mặc cuối đầu: “Nhưng mà bọn hắn đúng, Đại hoàng tử chính là minh chứng đắc tội nghiệt của Trầm.”

“Những chuyện Trầm gây ra, cho dù có bị đoán mệnh Trầm vẫn sẽ một mình gánh chịu! Nhưng là tại sao lại liên lụy đến trên người hài tử của Trầm.”

Thân thể hắn cực kỳ đáng thương, cũng không muốn để cho hài tử của mình chịu đựng khổ sở.

Chung Linh chết lặng nghe chính miệng Hoàng đế nói ra hậu cung bí văn, quả thật không thể tin được.

Mặc dù không hiểu tại sao trước đây Hoàng thượng không thể bảo vệ được hài tử của mình, lần này có lẽ là do đột biến ghen mà thôi. Chỉ là những thứ này làm thế nào lại thành báo ứng? Thiên lý bất dung? Trên thế giới người xấu nhon nhon ngoài vòng pháp luật cũng không ít? Nói là báo ứng nàng tuyệt không tin tưởng.

Mặc dù nàng không tin, nhưng cũng không có cách nói cho Sầm Mặc hiểu, những thứ này đều là mê tín mà bọn họ ác ý hãm hại.

Chung Linh bước nhanh về phía trước dùng sức ôm chặt Sầm Mặc.

“Thế nào, nàng thương hại Trầm sao.” Sầm Mặc cũng không đáp lại, chỉ nhẹ giọng nói.

“Thiếp một chút cũng không thương hại chàng.” Chung Linh thay đổi cách xưng hô. “Mặc kệ là người nào nói những lời đó, một câu chàng cũng không được tin, đều không phải là thật.”

Sầm Mặc nghe vậy cũng khẽ nở nụ cười, chỉ xem như nàng nói đùa.

“Nếu bọn họ ác tâm như vậy nguyên rủa chàng, chúng ta sẽ chứng minh cho bọn họ thấy!” Phát hiện lời nói của mình bị hấn xem như nói đùa, Chung Linh tức giận ôm lấy mặt hấn, buộc hấn phải nhìn mình.

“Thiếp sinh con cho chàng, chúng ta nhất định sẽ có hài tử khỏe mạnh. Tương lai cũng sẽ có rất nhiều hài tử khỏe mạnh. Cho bọn người đó thấy, bọn họ đều sai, đều sai!” Cuối cùng Chung Linh lớn tiếng kêu lên.

Sầm Mặc ngờ ngác vươn tay lau đi nước mắt của Chung Linh, nhưng không thể dùng chúng lại được, nước mắt vẫn cứ không ngừng rơi xuống. Nhưng hấn vẫn một mực lau, không ngại phiền toái.

Vì cố gắng mở trừng hai mắt mà tầm nhìn của nàng không còn rõ ràng, Chung Linh cố gắng nặn ra một cái mỉm cười: “Đồng ý với thiếp, có được hay không? Trước khi thiếp sinh đứa bé của chúng ta ra, đừng bao giờ có ý niệm này trong đầu nữa.”

Đáp lại Chung Linh, Sầm Mặc dùng sức hôn nàng thật sâu, đến nỗi khiến Chung Linh hít thở không thông, không phải về mặt sinh lý, mà là trên tâm lý.

Đến khi cảm xúc của cả hai bình tĩnh trở lại, đã qua hồi lâu.

“Đồng ý thiếp một chuyện có được hay không?” Chung Linh nhìn nam nhân trước mắt mỉm cười, mặc dù vừa rồi nói chuyện hùng hồn như vậy, để cho nàng bây giờ nhớ lại còn có chút đỏ mặt, nhưng nàng cũng không hối hận, “Đừng giết những cung nữ, thái y kia.”

Sầm Mặc không nói gì, chỉ dùng đôi mắt tối tăm nhìn nàng, chờ nàng giải thích.

“Mặc dù thiếp không tin làm chuyện xấu sẽ nhận báo ứng, nhưng lại tin tưởng làm chuyện tốt nhất định sẽ nhận được hảo báo.” Chung Linh mỉm cười, “Coi như là vì thiếp, thiếp hy vọng chàng sống lâu một chút.”

Sầm Mặc mỉm cười, gật đầu một cái.

Chung Linh ôm chặt hấn, nàng tin tưởng, sinh mạng của năm mươi bốn người so với sao chép cái gì kinh Phật, hiển dầu lưu vãng giá trị hơn nhiều.

Thời điểm Hoàng thượng hạ chỉ miễn xá tội chết cho những người đó, tất cả mọi người đều không thể tin được, thậm chí ngay cả Triệu Đình cũng khó mà tin.

Những năm trong quá khứ, Hoàng đế chưa bao giờ thay đổi chủ ý vì bất cứ kẻ nào, thế nhưng lại thu hồi mệnh lệnh chính mình ban ra. Trước kia quyết định giết những người khác cơ hồ huyền ảo tất cả quan viên muốn đồng loạt thôi triều, hấn cũng không thay đổi chủ ý. Những quan viên kia còn có các mỹ nhân đều không ngoại lệ, đều chịu phạt tử.

Lúc ấy xảy ra ở hoàng cung Hồ Môn, sau đó trở thành sự kiện Hồ Môn nổi tiếng đời sau.

Chuyện này vừa ra, tất cả mọi người đều biết nên thuyết phục trước lúc Sầm Mặc hạ quyết định, nhưng lại không muốn thử nỗ lực thay đổi hấn, lại càng không muốn thử uy hiếp hấn.

Mặc dù không nói rõ, nhưng tất cả mọi người đều biết, là Nhạc phi nương nương đã ở Dưỡng Tâm Điện cả một buổi chiều, Hoàng thượng mới thay đổi chủ ý. Nguyên do trong đó vừa nhìn đã biết.

Thời điểm Vân Quý phi nhận được tin tức cũng thất hồn lạc phách ngồi xuống ghế, nói không ra lời.

“Thật ra Nhạc phi nương nương rất giỏi tính toán, lần này không biết cho hậu cung bao nhiêu người dốc sức.” Xuân Hạnh nhìn nương nương nhà mình có bộ dáng hơi luống cuống, chỉ có thể tùy tiện nói Nhạc phi không tốt.

Vân Quý phi cảm thấy trong lòng bi thương, năm đó cha nàng cũng tham gia sự kiện Hồ Môn, mặc dù quyền cao chức trọng nhưng cũng không thoát bị trừng phạt tử. Hôm nay Nhạc phi ở trong lòng Hoàng thượng đến tột cùng là chiếm bao nhiêu phần lượng. Mà nàng, cũng bởi rất nhiều nguyên nhân mà bỏ lỡ rất nhiều cơ hội cùng hấn thân cận.

Xuân Hạnh thấy lời nói của mình không được một tia đáp lại, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Vân Quý phi, lại phát hiện đối phương đang khẽ chau mày, mang một bộ dáng tinh thần chán nản cùng thân sắc trước đây chưa từng có, nhất thời nói không ra lời.

Nàng chỉ nghĩ chủ tử của mình từ trước tới nay chỉ muốn làm như thế nào để tranh thủ tình cảm, nhưng không ngờ trong lúc vô tình đã giao mất trái tim cho đối phương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Nương nương, nghe nói sứ thần hai nước Chu Tước và Huyền Vũ sắp đến kinh đô rồi phải không?” Vân Nhi vừa cùng Chung Linh chọn chỉ thêu vừa tán gẫu.

“Chắc khoảng nửa tháng, người có vẻ còn nôn nóng hơn Hoàng thượng nữa.” Chung Linh cười nói.

“Nô tỳ chỉ là chưa từng gặp qua người của những quốc gia khác, nghe mấy người trong cung nói về ngoài của bọn họ không giống chúng ta.” Trước kia Vân Nhi bởi vì tuổi còn nhỏ chức vị lại thấp, nên trước giờ không có cơ hội nhìn thấy sứ thần của những quốc gia khác phái tới. Hiện tại nàng đi theo bên cạnh nương nương làm nhất đẳng cung nữ, dĩ nhiên sẽ có cơ hội nhìn thấy.

Nghe Vân Nhi nói như vậy, trong đầu Chung Linh chợt hiện hình ảnh một người đã từng gặp ở phủ đệ của Bùi tướng quân, với đôi mắt xanh biếc thật giống như cặp mắt của dã lang.

Sau đó Hoàng thượng có nói đối phương có thể là người Chu Tước quốc, nghĩ đến Chu Tước quốc nàng liền liên tưởng đến người tây phương ở đời sau. Mặc dù thời điểm còn ở Chung phủ cũng có người ở trong kinh đô nhìn thấy người ngoại quốc, nhưng miêu tả có chút yêu ma hóa rồi nên không thể tin.

Nàng chung quy là không biết gì về chính sự, cũng không hiểu rõ hội nghị lần này rốt cuộc cử hành vì cái gì, hay chỉ là một loại quy củ theo thông lệ? Nàng hoàn toàn không biết những việc này là chuyện Sầm Mặc cần phải xử lý.

Gần đây Sầm Mặc cũng vì sứ đoàn hai nước sắp đến mà công việc so với trước kia còn bận rộn hơn, thường xuyên triệu kiến Trác Ngôn Nghi và Bùi Chiêu. Trong hoàng cung những việc liên quan đến sự vụ theo mệnh lệnh của hán đế đều tiến hành không chút trở ngại, phi tử hậu cung cũng như trước không xảy ra vấn đề gì.

“Nghe nói vì chuyện này mà nhóm vũ cơ ở Trà Viên đã cố ý sắp xếp vũ điệu mới, muốn cho hai nước kia mở rộng tầm mắt đấy.” Trà viên thiết lập một bộ môn ở trong hoàng cung mà khi có hoạt động dùng đến vũ cơ, nhạc sư đều từ nơi này đi ra.

Chung Linh nhớ lại thời điểm mình chưa dọn đến Vân Tường cung đã ở cách Trà Viên rất gần, lúc rảnh rỗi còn có thể nghe thấy tiếng đàn sáo từ bên trong truyền tới.

“Bỏ cung cũng muốn đi xem một chút đó là dạng vũ điệu gì lại có thể khiến cho người khác mở rộng tầm mắt.” Chung Linh buông đồng chỉ thêu bừa bộn trên tay xuống, cảm thấy hứng thú đối với Trà Viên.

Vân Nhi, Tường Nhi nghe vậy sắc mặt vui mừng, họ cũng muốn đi xem một chút nhưng Trà Viên không phải là nơi họ có thể đến quan sát, nhưng nếu đi theo nương nương thì khác nha.

Rất lâu không có ra ngoài hoạt động, Chung Linh cảm thấy đi bộ từ Vân Tường cung đến Trà Viên để thư giãn gân cốt cũng tốt.

Người phụ trách Trà Viên nghe nói Nhạc phi nương nương muốn đến xem nhóm vũ cơ luyện tập, lập tức mang người ra đón.

“Tham kiến Nhạc phi nương nương.” Đặng ma ma mang người của Trà Viên đến cửa khom lưng cung kính hành lễ.

“Không cần đa lễ, Bỏ cung chỉ tới xem một chút, người cứ cho các nàng luyện vũ như ngày thường đi.” Chung Linh cười khỏ nói không nên lời nhìn một đám người quỳ rạp từ cửa vào bên trong, tất cả đi ra đây hết thì nàng có thể nhìn cái gì nữa chứ.

“Nương nương tới thật đúng lúc, Lý sư phụ đang tập cho những cô nương này thật tốt để có thể dâng vũ trong bữa tiệc nửa tháng sau, sẽ không để cho nương nương thất vọng.” Trong lời nói của Đặng ma ma rất có lòng tin.

Chung Linh mỉm cười, những vũ điệu này nếu muốn mê hoặc nàng thì vẫn là rất khó.

Lý sư phụ đứng một bên nhìn thấy vẻ mặt của nàng nhất thời cảm thấy không phục, lập tức mời Chung Linh vào trong viện để nhóm vũ cơ biểu diễn cho nàng xem.

Vũ y đã sớm được cắt may rất tốt, hiện tại cũng đang được mặc trên người của nhóm vũ cơ. Màu sắc chủ đạo là màu hồng phấn đậm, nội sam xanh nhạt bên trong, khi xoay tròn sẽ tạo cảm giác như hoa đào nở rộ, màu hồng cánh hoa bên trên lộ ra sắc màu xanh nhạt.

Nhóm vũ cơ nhìn thấy Nhạc phi tự mình đến xem, dĩ nhiên dốc hết sức biểu diễn cố gắng đạt tới trình độ tốt nhất. Vũ khúc này chắc hẳn là thuần thực hơn rất nhiều so với lúc các nàng luyện tập.

Vẫn nhìn thần sắc của Chung Linh, nhưng Lý Ngọc Nhi cũng mơ hồ nhìn không ra một chút ý tưởng. Từ đầu tới cuối vẻ mặt của nàng vẫn không thay đổi, tuy rằng trong mắt có chút thương thức nhưng không có kinh ngạc. Mà trạng thái hưng phấn của hai tiểu nha đầu sau lưng nàng thay đổi theo từng vũ đạo mới là thứ nàng muốn.

“Nương nương có chỗ nào không hài lòng?” Lý Ngọc Nhi cũng coi như là chuyên tâm với vũ nghệ đã hơn mười năm, đối với sự chuyên nghiệp của bản thân mình có tự tôn rất cao, nhưng nếu người khác thật tâm góp ý thì nàng vẫn có thể khiêm tốn tiếp nhận.

“Làm sao có thể không hài lòng, các vị vũ cơ múa rất xuất sắc, phối hợp cũng cực tốt.” Chung Linh cười cười.

“Nhưng rõ ràng không đạt tới yêu cầu trong lòng nương nương?” Lí Ngọc Nhi nói tiếp.

Vũ điệu tuy tốt nhưng chỉ tương đối thích hợp với những yến tiệc bình thường. Nếu muốn tạo tiếng vang thì phải thêm một chút lửa. Bởi vì người tham gia đều là nữ tử, cho nên trong lúc giờ tay nhắc chân đẹp thì đẹp thật, nhưng lại quá mức dịu dàng.

“Đến lúc đó các ngươi muốn cho sứ thần các nước thưởng thức tài múa thì vũ điệu nhu nhược hiện tại là quá mức tầm thường.” Chung Linh lúc này đứng là có chút ý tưởng, nhưng áp dụng hay không đều phải dựa vào vị Lý sư phụ trước mặt này.

“Nương nương xin chỉ giáo.”

“Nếu là vũ điệu vừa rồi thì phải thay đổi một chút, đổi dài băng đeo tay thành lợi kiếm thì như thế nào?” Chung Linh hỏi tưởng lại trước kia, không phải còn có một Công Tôn đại nương kiếm vũ thiên hạ đệ nhất có thể mê hoặc ánh nhìn của người khác sao.

“Kiếm vũ?” Lí Ngọc Nhi sửng sốt, “Nhưng múa đao kiếm ở trước mặt sứ thần không khỏi có chút bất tôn rồi.” Bởi vì trước giờ không có tiền lệ như vậy, cho nên lúc sắp xếp vũ điệu, Lí Ngọc Nhi liền loại bỏ kiếm vũ ra đầu tiên

“Có cái gì bất tôn?” Sầm Mặc lên ngôi đã được bốn năm, đây chính là lúc để cho người khác thấy thực lực của Tử Thần quốc. “Bồn cung đã nói như vậy thì không có vấn đề, quan trọng bây giờ chính là thời gian, liệu Lý sư phụ có năng lực chỉ trong vòng mười ngày có thể cải biên vũ đạo đồng thời khiến vũ cơ thuần thục?”

Lí Ngọc Nhi biết đây là khích tướng, nhưng vẫn kiên ngạo đồng ý.

“Nương nương, vũ điệu vừa rồi đã hết sức xuất sắc, sao phải đổi thành kiếm vũ, đến lúc đó triều thần không có việc gì làm lại muốn nghị luận ngài thôi.” Tưởng Nhi có chút lo lắng hỏi.

“Chỉ cần Bồn cung làm tốt, bọn họ sẽ không có gì để nói.” Vốn chỉ là một ý niệm nhưng bây giờ nàng lại thấy thật là hứng thú.

Nàng hiểu suy nghĩ của Sầm Mặc, hẳn không muốn lại bị trói buộc, uy hiếp. Trước đây ẩn nhẫn cũng vì muốn có thời gian và không gian để phát triển. Hiện tại thời cơ đã chín mùi, nên cũng không cần tiếp tục im hơi lặng tiếng. Nàng có dự cảm Sầm Mặc nhất định sẽ rất hài lòng cách làm của nàng.

Quả nhiên Sầm Mặc khi nghe Lâm Anh báo lên rằng Chung Linh đã cho Trà viên cải biên lại điệu vũ, lập tức gật đầu đồng ý.

-----0-----0-----

“Gần đây Trầm vì sự vụ mà lạnh nhạt với nàng, thế nhưng nàng lại có cách khiến mình bận rộn nhỉ.” Đêm đến, Sầm Mặc ngủ lại Vân Tường cung.

“Có phải thần thiếp đã xen vào việc của người khác không?” Nằm trong lòng Sầm Mặc, Chung Linh nhu thuận như một con mèo nhỏ.

“Chỉ cần nàng thích.” Sầm Mặc lơ đãng, chỉ là một điệu vũ thôi mà, đẹp mắt là được. Hắn đang để ý lại là một chuyện khác. “Có còn nhớ nàng đã nói sẽ sinh rất nhiều hài tử cho Trầm hay không?”

Cặp mắt Chung Linh hơi mở, vẻ mặt càng trở nên dịu dàng.

Cười ha ha, Sầm Mặc phát tay buông màn xuống, che lại một mảnh xuân sắc vô biên.

Mười ngày sau, Chung Linh không có việc gì làm liền đến Trà Viên xem xét. Lý Ngọc Nhi không hổ danh là người lâu năm thâm nhuần vũ đạo, rất nhanh đã dung hợp được vũ điệu cùng kiếm vũ, việc còn lại chỉ là chờ vũ cơ phối hợp.

Mà Vân Quý phi cũng đang bận rộn chăm chú nhìn tư thế phượng và ngư thiện phòng làm việc, đến lúc đó y phục mà tần phi phải mặc, vật phẩm bài trí cần dùng đến và thức ăn cho ngày hôm đó không được phép xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Sau khi Đại hoàng tử bị chẩn đoán chính xác, Chung Linh liền buông lỏng quản thúc đối với Đại hoàng tử, thường xuyên để Uyển Tiệp dư mang theo bên mình. Chỉ là Uyển Tiệp dư cũng bởi vì bị đá kích nặng nề mà tổn hại tinh thần, mỗi ngày không biết dùng tâm tình gì đối xử với đứa bé. Chỉ là những điều này Chung Linh không nghĩ sẽ chú ý.

-----0-----0-----

Sứ thần rất nhanh đã đến kinh đô, sau khi yết kiến Hoàng thượng đã đi ngay đến biệt quán nghỉ ngơi, chờ đợi yến hội buổi tối.

Lần này Hoàng thượng chỉ dẫn theo hai vị tần phi chính là Vân Quý phi và Chung Linh. Trang phục hai người lộng lẫy, ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình.

Dự liệu của Chung Linh quả nhiên không sai, sứ thần Chu Tước quốc có mái tóc màu vàng óng, mắt xanh biếc, mà gương mặt, hình dáng của người hầu bên cạnh cũng rất rõ ràng, làn da trắng, màu tóc sáng. Với người phương Tây đời sau thân thể đặc biệt to lớn giống nhau.

Người Huyền Vũ quốc thì da ngăm đen, thân hình cao lớn, tóc cũng màu đen giống Tử Thần quốc, chỉ là quần áo bọn họ đang mặc lại có chút bất

đồng. Trên người sứ thần mang đầy trang sức tinh xảo được kết từ những viên bảo thạch, ngay cả trên lỗ tai cũng đeo một viên màu đỏ xinh xắn.

Theo đánh giá của Chung Linh, hai vị sứ thần đều là nam tử tướng mạo cực kỳ xuất chúng, trong lòng không khỏi oán thầm, chẳng lẽ khi đi sứ còn phải xem tướng mạo?

Sầm Mặc cùng đôi bên nói chuyện với nhau vài câu, uống thêm vài ly rượu thì vũ cơ đã được gọi đến.

Vân Quý phi nhìn quần áo trên người vũ cơ không khác gì so với lúc trước thì cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng cho rằng nếu Nhạc phi đã khiến cho các nàng thay đổi vũ đạo, sao không để các nàng đổi vũ y. Vũ đạo khác phải phối hợp với vũ y khác mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Các vị vũ cơ đạp vũ bộ nhẹ nhàng đi vào trong đại điện, cúi người hành lễ với người ngồi trên chính tọa và sứ thần ngồi hai bên, sau đó liền đứng ngay ngắn vào vị trí của mình.

Sứ thần hai nước cũng thật nể tình lộ ra thần sắc hứng thú nhìn nhóm vũ cơ.

Nhóm vũ cơ theo nhạc khúc của nhạc sư mà bắt đầu chuyển động, so với lúc trước cũng không sai biệt lắm, bởi vì bỏ đi dài lụa nên động tác giờ tay nhìn có lực hơn.

Những nữ tử dung mạo không tầm thường này từ nhỏ đã được luyện vũ, tất nhiên tài múa cũng xuất chúng nên hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Chỉ là những vũ điệu mặc dù nhìn rất tốt, nhưng dưới mắt nam nhân lại không thú vị lắm, đang chuẩn bị thu hồi ánh mắt, bên tai nghe được tiếng nhạc đột nhiên thay đổi, tiết tấu trầm thấp của trống vang lên.

Mà động tác của nhóm vũ cơ đột nhiên nảy sinh biến hóa, từ bên hông rút ra đoản kiếm mà Vân Quý phi vẫn cho là vật phẩm trang trí.

Theo tiết tấu của âm nhạc, các vị vũ cơ đồng loạt rút đoản kiếm ra tạo thành âm thanh trong trẻo khiến tinh thần mọi người không khỏi chấn động, ánh mắt cũng tự nhiên dõi theo mỗi bước chân của vũ cơ.

Từ một vị vũ cơ dẫn đầu, những người khác vây xung quanh nàng rồi lại tản ra, những động tác đại khai đại hợp đầy mỹ cảm.

Sầm Mặc nhìn biểu tình của mọi người, khóe miệng hơi mỉm cười.

Trong lòng Chung Linh cũng rất tự đắc, hài lòng nhìn biểu hiện của mọi người bên dưới. Những vũ cơ này có thể trong thời gian ngắn như vậy mà thuần thục những vũ bộ này, còn biểu diễn hết sức xuất sắc, thật là làm cho nàng bội phục không thôi. Hơn nữa để tạo hiệu quả tốt hơn các nàng đã sử dụng đoản kiếm thật mà không phải kiếm trang trí thường ngày luyện vũ.

Mấy vị sứ thần cũng không biết là bị vũ cơ hấp dẫn ánh mắt hay bởi vì những nguyên nhân khác, nhưng sau khi vũ cơ hành lễ lui ra, trong ánh mắt của bọn hắn vẫn còn vẻ thương thức chưa có mất đi.

Trong lòng Vân Quý phi âm thầm chán nản, lại để cho Chung Linh ở trước mặt Hoàng thượng thể hiện lần nữa.

Nếu sứ thần bày tỏ bất mãn, việc Chung Linh tự tiện cho vũ cơ sử dụng kiếm biểu diễn tự nhiên sẽ bị người khác công kích. Chỉ là nhìn phản ứng của những người đó cũng không có vẻ gì bất mãn.

Đúng lúc này, sứ thần Chu Tước quốc chợt cười phá lên: “Vũ cơ của Tử Thần quốc quả nhiên xuất sắc.”

Sầm Mặc nghe vậy cũng khẽ gật đầu xem như bày tỏ cảm tạ.

“Nhưng đó cũng chỉ là những vũ điệu do nữ nhân biểu diễn.” Đối phương tiếp tục nói.

Sầm Mặc không đổi sắc chỉ nhìn hắn.

“Là nam nhân, phải dùng phương thức của nam nhân để chứng minh.”

Chung Linh nhíu mày nhìn khuôn mặt hê hê của sứ thần Chu Tước quốc sứ. Cảm thấy nam nhân anh tuấn này chợt trở nên đáng ghét. Về mặt xảo trá khiến nàng không nhận được muốn nói cái gì đó để hạ uy phong của hắn, nhưng nàng biết nơi này không có chỗ cho nàng nói chuyện, chỉ có thể hít một hơi thật sâu nhìn xuống.

Nhìn về phía Sầm Mặc, phát hiện hắn vẫn một bộ dạng ung dung hoàn toàn không vì lời nói của sứ thần Chu Tước quốc mà dao động.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Sứ thần Chu Tước quốc vừa dứt lời thì một nam nhân dáng người ngời ngời khô vốn đang đứng sau lưng hắn hiểu ý bước ra, ngang hông đang giắt một thanh đao không vỏ.

Bởi vì Chu Tước quốc chuộng võ nghệ, mang theo vũ khí tùy thân cũng là một loại vinh dự, vì nghĩ rằng bọn họ ở trong hoàng cung cũng sẽ không làm ra cái gì, nên không đoạt vũ khí của bọn họ.

Nam tử kia thô lỗ coi bỏ ngoại sam của mình, lửa thân trên đứng giữa đại điện, ngẩng cao đầu.

“Nghe nói Hoàng đế bệ hạ Từ Thần quốc văn võ song toàn, tiểu sứ muốn được mở mang kiến thức một phen.”

Sứ thần Chu Tước quốc vừa dứt lời, trên đại điện liền xuất hiện những phản ứng khác nhau, thần tử Từ Thần quốc tròn mắt nhìn hắn. Mà sắc mặt người Huyền Vũ quốc cũng không có gì thay đổi, còn rất có hứng thú xem náo nhiệt.

Mặc kệ thân phận người kia là gì, nhưng làm như vậy rõ ràng là đang gây hấn với Từ Thần quốc, khiêu khích Sầm Mặc. Sầm Mặc là nhất quốc chi quân, làm sao có thể hạ thấp thân phận cùng hắn động thủ.

Mà sứ thần Chu Tước cố tình đánh chủ ý này, nếu Sầm Mặc không ứng chiến, hoặc để cho người khác nghênh chiến, cũng sẽ bị cho là yếu kém.

Trác Ngôn Nghi đứng lên, còn chưa kịp có động tác gì, liền phát hiện một bóng dáng lướt qua trước mặt, kiếm giắt nơi thắt lưng cũng bị đối phương thuận tay rút đi. Định thần nhìn lại thì phát hiện người đó chính là Chung Linh.

Chung Linh nghe sứ thần Chu Tước nói xong, cảm thấy khí huyết trong nháy mắt xông lên đến đỉnh đầu, đầu óc lơ mơ.

Hình như lý trí không còn khống chế được cơ thể, Chung Linh chợt đứng lên, thời điểm khi đi ngang qua Trác Ngôn Nghi liếc thấy thanh kiếm trên người hắn, ý thức không còn nên thuận tay rút ra.

Đi nhanh về phía đối phương, phát hiện đại hán kia đang nhìn mình không hiểu, hiển nhiên là không hiểu hành động của nàng.

Bỗng dưng, Chung Linh mỉm cười dịu dàng.

Trong nháy mắt đại hán bị nụ cười của mỹ nhân mê mẩn tinh thần, sau đó chỉ nhìn thấy nàng giơ tay lên. Trong nháy mắt tiếp theo, hắn mở trừng hai mắt nhìn nàng, thần sắc kinh ngạc không thể tin.

Thân thể đại hán không tiếng động ngã xuống. Chung Linh vẫn duy trì hai tay cầm kiếm, tư thế khẽ khom lưng, sắc mặt mang nụ cười còn chưa rút đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Máu tươi văng tung tóe lên mặt nàng thấm vào y phục rồi không ngừng nhỏ xuống làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Nét mặt người Huyền Vũ quốc mang kinh ngạc nhìn cả sự kiện vừa xảy ra. Một nam nhân bản lĩnh nhìn có vẻ không tệ lại bị một nữ nhân gầy yếu như vậy giết chết dễ như trở bàn tay.

Nam nhân chết cũng thật oan uổng, bởi vì biết rõ thân phận cao quý của đối phương là nữ nhân của Hoàng thượng, nên không dám ra tay, hơn nữa trước đó Chung Linh lại bất ngờ nở nụ cười, để cho hắn không tự chủ hạ xuống phòng bị, mặc dù trong tay đối phương đang cầm một thanh kiếm.

Đại khái hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, nữ nhân nhìn gầy yếu như vậy lại có thể động thủ thật, dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người. Đợi đến khi đầu óc của hắn phản ứng lại thì thân thể cũng không còn phản ứng kịp nữa, trực tiếp bị Chung Linh cắt đứt cổ họng, đi đời nhà ma.

Nàng thế nhưng xuống tay tàn nhẫn như vậy, chuẩn xác như vậy.

Từ lúc nàng đứng lên, rút kiếm của Trác Ngôn Nghi rồi đến giết nam nhân kia, hết thấy động tác như nước chảy mây trôi, không chút nào ngừng nghỉ hoặc do dự.

Sau một thời gian im lặng ngắn ngủi, đại điện chợt vang lên hàng loạt tiếng động lộn xộn.

Chung Linh đứng thẳng người, đầu ngẩng lên, dùng sức hô hấp, đôi tay run rẩy không giữ nổi thanh kiếm, để nó rơi xuống tạo nên những âm thanh thanh thúy. Nàng rõ ràng cảm giác được vừa rồi thanh kiếm trong tay truyền đến cho nàng, cảm giác ma sát khi cắt vào da thịt và cổ họng của đối phương, cảm giác đó khiến nàng muốn nôn mửa.

Những âm thanh hỗn tạp xung quanh vào thời khắc này lại không thể truyền tới tai nàng, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, chỉ nghe được tiếng hít thở yếu ớt của chính nàng.

Ngay từ lúc bắt đầu Sầm Mặc nguyên bản còn chưa có biểu tình gì, chỉ hít mắt nhìn nam nhân đang khiêu khích mình. Nhìn thấy Chung Linh từ bên cạnh mình rời đi, mặc dù không biết nàng muốn làm gì nhưng hắn cũng không có ý định ngăn cản, thậm chí đến khi nàng cầm kiếm hắn cũng từng suy nghĩ đến diễn biến tiếp theo.

Nhưng hắn không ngờ nàng sẽ giết người đó, lại tự động thủ trước mặt bao người như vậy.

Vân Quý phi cũng nhìn ngây người, nhưng lại phát hiện nam nhân bên cạnh đang tỏa ra một loại hơi thở cuồng bạo. Nếu tỉ mỉ quan sát là có thể nhìn ra, mặc dù hắn đã cố gắng khống chế nhưng thân thể vẫn không tự chủ khẽ run lên.

Nàng ta chớp mắt, không hiểu phản ứng của Sầm Mặc lúc này là đại biểu cho cái gì.

Sầm Mặc không chút thay đổi.

Một kiếm vung về này của Chung Linh đã giết chết kẻ khiêu khích hắn, đồng thời cũng hung hăng đâm sâu vào lòng hắn, hạ xuống hết tất cả phòng tuyến của hắn, hoàn toàn bị chém đứt dễ như trở bàn tay.

Thu hồi lại ý thức, Sầm Mặc nỗ lực ức chế tâm tình của mình, chậm rãi đứng lên.

“Đưa Nhạc phi về Vân Tường cung, không có lệnh của Trẫm, không cho phép ra khỏi cung một bước.” Chuyện còn lại, đều giao cho hắn.

Chỉ khi nhìn thấy Chung Linh bị cung nữ đưa đi, theo bản năng quay đầu lại tìm hắn, trong mắt không có tiêu cự nhưng nước mắt tràn đầy trên mặt, khiến lòng hắn đau đớn mãnh liệt, nắm chặt tay.

Nàng đang bảo vệ hắn, bảo vệ niềm kiêu ngạo của hắn.

Theo phương diện khác mà nói, hắn tự cao tự đại, xem tự tôn còn quan trọng hơn sinh mạng. Nếu không phải như vậy, khi còn bé bị đối xử như thế, chỉ sợ đã yên lặng biến mất khỏi thế gian này rồi. Mà không phải tìm mọi cách nhẫn nại, cuối cùng đạt được thế lực và địa vị như ngày hôm nay.

Chung Linh cũng không biết hắn sẽ tính toán như thế nào, tiếp tục ẩn nhẫn hay phản kích. Chẳng qua mọi chuyện phát sinh quá đột ngột, nàng chỉ nghĩ muốn bảo vệ hắn mới làm như vậy, mới có thể trước mặt mọi người giết sứ thần nước khác. Trước đó, mặc kệ là đòi trước hay là đòi này, nàng cũng chưa từng dùng dao giết bất cứ con vật nào huống chi con người.

Nhưng dù cho thời gian có quay ngược lại bao nhiêu lần, nàng cũng vẫn sẽ làm như vậy.

Sau khi nàng rời khỏi, trong đại điện liền khôi phục như bình thường.

“Bệ hạ, ngài phải cho tiểu sứ một công đạo đó” Có thể được sứ thần mạng theo vào cung thì cho dù là tên tay chân thì địa vị cũng sẽ không thấp.

“Ái phi là bị Trẫm cung chiều hơi quá, mới có thể làm ra chuyện không ra thể thống này.” Về mặt Sầm Mặc dường như đã khôi phục lại bình thường, “Chỉ là đừng sĩ theo lời người nói đã bị ái phi của Trẫm dễ dàng giết chết như vậy, hắn đến tột cùng là muốn dựa vào cái gì tỷ thí với Trẫm?”

Nói xong lời cuối cùng, khóe miệng Sầm Mặc lộ ra nụ cười giễu cợt.

Thần sắc sứ thần Chu Tước có chút không tốt, hắn làm sao biết thuộc hạ của hắn vô nghệ không tề lại ngờ ngác đứng nhìn một nữ nhân giết chết. Hắn đã suy tính, nếu Sầm Mặc nhận lời khiêu chiến, hắn cũng sẽ để cho thuộc hạ làm bộ nhận thua, dù sao thân phận của đối phương cũng là Hoàng đế cao quý của Tử Thần quốc, nếu đánh thắng thật, chỉ sợ sẽ gặp phải ánh mắt hận thù trên dưới Tử Thần quốc.

Chỉ là nếu Sầm Mặc không đồng ý, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này để giễu cợt.

Nhưng hiện tại thủ hạ của hắn đã chết, lại chết dưới kiếm nữ nhân của Hoàng đế. Bây giờ Hoàng đế muốn dùng nữ nhân kia làm lý do để cho mình lui bước, thế nhưng hắn lại không muốn làm theo ý tứ của đối phương. Mặc kệ như thế nào, hắn nhất định phải vì thuộc hạ đòi một công đạo.

“Nói như thế nào đi nữa, vị nương nương vừa rồi cũng đã giết thuộc hạ của tiểu sứ, tiểu sứ cho rằng không thể bỏ qua như vậy.” Sứ thần Chu Tước âm trầm nói, “Kính xin bệ hạ giao vị nương nương kia cho Chu Tước Quốc.”

“Hắn là thân phận gì? Dám đòi ái phi của Trẫm đền mạng cho hắn?” Sầm Mặc cười lên ha hả, dường như nghe thấy chuyện gì đó thật buồn cười, “Trên chiến trường binh lính chết đi nhiều vô số, có phải cũng muốn Trẫm vì bọn họ đòi công đạo?”

Đây là chuyện của mấy năm trước, khi đó Sầm Mặc vừa mới lên ngôi, Chu Tước thừa dịp căn cơ của hắn còn chưa vững, lại không nắm binh quyền trong tay, đã nhân cơ hội tiến công lãnh thổ Tử Thần.

Công kích không được báo trước khiến tướng lĩnh thủ thành lúc ấy ứng phó không kịp, mặc dù cuối cùng cũng giữ được thành nhưng thương vong vô số, là sự kiện hiếm có trong lịch sử đã được ghi chép lại.

Sầm Mặc vừa dứt lời, nhiều võ tướng trong đại điện hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ. Ngay cả người Huyền Vũ quốc cũng nhìn bọn họ với biểu tình không biết xấu hổ, cuộc tấn công năm đó của Chu Tước quốc có thể nói là quá vô sỉ, sau đó lại không công mà lui, thật sự là một chuyện cười.

“Hắn muốn tỷ thí lại không có quy định sống chết, ái phi thay Trẫm ứng chiến giết hắn thì có gì sai?” Sầm Mặc nhướn mày, giọng điệu chất vấn.

Chu Tước quốc thấy hắn nhắc đến sự kiện năm đó, trên mặt cũng không nén được giận dữ. Nhìn đến sắc mặt của sứ thần Huyền Vũ, trong lòng lại có chút không cho phép. Nếu bởi vì chuyện này đắc tội với hoàng đế Tử Thần, để cho hắn liên minh cùng Huyền Vũ, vậy vị trí Chu Tước quốc của hắn có chút không ổn.

Thật sự mà nói, chuyện này cũng là hắn khiêu khích trước mới có kết cục này.

“Bất quá ái phi cũng là ở trước điện giết người, Trẫm tất nhiên sẽ định tội nàng thật nặng.” Sầm Mặc cũng tức thời mỉm cười, cho đối phương một lời giải thích.

Sứ thần Chu Tước và một người đứng phía sau mình sắc mặt thay đổi, nhưng cũng nhin xuống tức giận.

“Hi vọng bệ hạ nói được làm được.” Dứt lời, hai tay ôm quyền cúi đầu, mang theo người của mình rời đi.

Xảy ra chuyện như vậy, dĩ nhiên bữa tiệc cũng không thể tiếp tục tiến hành, người nước Huyền Vũ chào hỏi Sầm Mặc xong cũng mang người rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, thân thể đang căng thẳng của Sầm Mặc mới buông lỏng được đôi chút.

“Hoàng thượng.” Vân Quý phi lo lắng nhìn hắn.

“Nàng trở về trước đi, Trẫm còn có việc thương lượng cùng các đại thần.” Sầm Mặc có vẻ mệt mỏi mở miệng.

Vân Quý phi biết chuyện vừa rồi nghiêm trọng cỡ nào nên không nói nhiều, mang theo thị nữ rời đi.

-----O-----O-----

“Người nói xem trong lòng Nhạc phi đang nghĩ gì!” Sau khi trở lại Diên Hi cung, Vân Quý phi vẫn cau mày, cuối cùng không nhin được hỏi. “Nàng ta không biết mình đang ở đâu sao, lại dám làm ra loại chuyện đó!”

Cho dù đối phương khiêu khích, tự nhiên Hoàng thượng sẽ có cách xử lý, nơi nào đến phiên một tần phi như nàng ta ra mặt, khiến tình huống trở nên phức tạp như vậy.

Không thể không nói đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa nàng và Chung Linh. Mặc dù cả hai đều yêu Sầm Mặc, nhưng tư tưởng lại bất đồng, nàng nghĩ nếu có chuyện xảy ra Sầm Mặc tự nhiên sẽ xử lý, nàng chỉ cần núp dưới cánh chim của hắn.

Mà Chung Linh cũng không muốn suốt ngày đứng dưới sự bảo vệ của đối phương, nàng cũng muốn vì hắn làm chút chuyện, nàng muốn bảo vệ hắn.

“Lần này Nhạc phi nương nương sợ là đã tự chuốc lấy khổ.” Xuân Hạnh cũng không biết rốt cuộc Nhạc phi bị thất tâm phong gì, thân là tần phi lại ở trước mặt mọi người giết người, mặc dù Hoàng thượng bảo vệ nàng không giao cho Chu Tước quốc, nhưng cũng không thoát khỏi trừng phạt, ngay cả Hoàng thượng cũng chính miệng nói muốn phạt thật nặng.

Câu nói của sứ thần Chu Tước trước khi rời đi, rõ ràng là nếu Hoàng thượng xử lý không thỏa đáng, bọn họ sẽ còn tiếp tục so đo, sẽ không để cho chuyện này dễ dàng trôi qua như vậy.

Vân Quý phi cũng không tin Nhạc phi chưa nghĩ cái gì mà đã làm ra chuyện này, thậm chí mục đích của đối phương cuối cùng là gì. Đối phương cái gì cũng không làm, vẫn là phi tử Hoàng thượng sủng ái nhất lại làm ra sự tình này. Cho dù chuyện Chu Tước quốc trôi qua, chỉ sợ trong triều đình cũng sẽ có người vì hành vi của nàng mà nghị luận. Hơn nữa chuyện này chính mắt nhiều người nhìn thấy lắm, ắt hẳn sẽ truyền tới miệng dân chúng.

Vân Quý phi cũng không tin Nhạc phi chưa nghĩ cái gì mà đã làm ra chuyện này, thậm chí mục đích của đối phương cuối cùng là gì. Đối phương cái gì cũng không làm, vẫn là phi tử Hoàng thượng sủng ái nhất lại làm ra sự tình này. Cho dù chuyện Chu Tước quốc trôi qua, chỉ sợ trong triều đình cũng sẽ có người vì hành vi của nàng mà nghị luận. Hơn nữa chuyện này chính mắt nhiều người thấy lắm, ắt hẳn sẽ truyền tới miệng dân chúng.

Đường đường là phi tử của Hoàng thượng lại giết người, chuyện như vậy truyền ra ngoài đến tột cùng đối với nàng ấy có lợi gì chứ. Vân Quý phi trăm mối khó giải, nhưng lại nghĩ tới một chuyện khác.

Hôm nay Hoàng thượng ắt hẳn sẽ lạnh nhạt với Chung Linh, chuyện kia, chắc cũng có thể tiến hành.

-----O-----O-----

Sau khi cùng các đại thần tâm phúc thương lượng về công việc xong, Sầm Mặc liền rời khỏi đại điện, khi đi ngang qua chỗ nam nhân kia ngã xuống, hắn nhìn thấy còn một ít vết máu chưa được lau sạch liền dừng cước bộ.

“Thanh kiếm kia đâu?” Sầm Mặc bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lâm Anh lúc nào cũng lưu ý hắn, nghe vậy lập tức phát tay, tiểu thái giám bên cạnh liền trình lên trường kiếm đang bị bao phủ bởi một miếng vải đen, mặt trên còn sót lại một chút máu.

Nhớ tới kiếm vũ trước đó vừa được xem kinh diễn mọi người, Sầm Mặc nhìn lại kiếm trong tay, như vậy có được xem là một loại dự báo hay không.

Thu hồi suy nghĩ, Sầm Mặc đem kiếm ra sau lưng, xoay người bước tiếp: “Bãi giá Vân Tường cung.”

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Thời điểm Sầm Mặc đi vào cung Vân Tường, Chung Linh còn chưa có phục hồi tinh thần lại, vẫn còn ngơ ngác đứng ở nơi đó, mắt luôn nhìn dưới mặt đất nhưng không có tiêu cự.

“Hoàng Thượng, chúng nó thì có nói gì nương nương cũng không nghe thấy, từ lúc trở lại cho đến bây giờ vẫn vậy.” Vân Nhi Tường Nhi nhìn thấy Sầm Mặc tới, nhưng nương nương không có hành lễ, không khỏi có chút nóng nảy giải thích.

Khi ánh mắt của Sầm Mặc chạm đến thanh kiếm trong tay, lập tức dời đi ánh mắt, sẽ không, nhất định Hoàng Thượng sẽ không làm như vậy đối với nương nương.

“Tất cả các người lui xuống đi.” Sầm Mặc nhỏ giọng phân phó.

Trên mặt Lâm Di lộ ra vẻ lo lắng khi nhìn thấy thanh kiếm trong tay Sầm Mặc, nhú mảy một cái, nhưng vẫn rời đi.

Lúc giọng nói của Sầm Mặc cất lên, hình như Chung Linh nghe được, đầu hơi hướng về phía Sầm Mặc nhưng lệch một chút.

Từ từ đi tới trước mặt nàng, dường như sợ tiếng bước chân của mình sẽ làm kinh sợ đến nàng.

“Linh Nhi?” Sầm Mặc nhẹ giọng gọi tên của nàng.

Chung Linh nháy nháy mắt, nhưng không có đáp lại lời của Sầm Mặc.

Từ từ đưa một cái tay ra, che ở trên gương mặt của nàng, lại một lần nữa Sầm Mặc khẽ gọi tên của nàng.

Ý thức của Chung Linh từ từ phục hồi lại, tất cả thần thái trong ánh mắt tụ tập lại. Trong nháy mắt nước mắt đã tuôn ra cả hốc mắt, nàng nghẹn ngào nói d’đ/l/q’đ không ra lời. Cơ thể hơi run rẩy, muốn ôm đối phương nhưng dù có làm sao đi chăng nữa cũng không thể nhấc nổi cánh tay.

“Linh Nhi.” Sầm Mặc ôm nàng vào trong lòng.

Có lẽ động tác của Sầm Mặc đưa đến cảm giác an toàn cho Chung Linh, Chung Linh vừa rơi lệ, vừa khóc lóc thút thít kể lể: “Thiếp... Thiếp thật không biết, thiếp rất sợ hãi, thiếp đã giết người.”

Thời điểm đang nói những lời này, Sầm Mặc cảm giác được người trong lòng mình đang bắt đầu run, hình như có chút khống chế không được, hấn không khỏi tăng sức lực cánh tay lên.

“Không quan trọng, không phải sợ, có ta ở đây rồi?” Lần đầu tiên, Sầm Mặc không có ở trước mặt Chung Linh tự xưng là trẫm.

Không biết là sức lực của Sầm Mặc tăng thêm hay là lời hấn nói có tác dụng, Chung Linh từ từ yên tĩnh trở lại, nhưng trong tay d’đ/l/q’đ vẫn còn đang siết chặt y phục của Sầm Mặc, chui đầu vào trong ngực của Sầm Mặc không chịu ra ngoài.

Không biết hai người đứng ôm nhau như vậy bao lâu, Chung Linh mới chậm rãi buông lỏng tay ra. Thoáng kéo ra khoảng cách, lại nhìn thấy thanh kiếm trong tay Sầm Mặc, sắc mặt hết sức khó coi.

Sầm Mặc mỉm cười nhìn phản ứng của Chung Linh, nắm lấy tay của Chung Linh, không để ý đến Chung Linh đang cố gắng tránh thoát, để cho Chung Linh lần nữa nắm lấy thanh kiếm kia.

Chung Linh dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Sầm Mặc, không biết tại sao hấn lại muốn làm như vậy.

“Nàng làm rất khá.” Sầm Mặc nhẹ nhàng nói ở bên tai của Chung Linh: “Ta thích nàng làm như vậy.”

Về mặt sợ hãi của Chung Linh dần dần mất đi, nghi hoặc nhìn hấn.

“Chàng. . .”

“Là ta đang bảo vệ nàng có đúng hay không?” Sầm Mặc mỉm cười nói.

Chung Linh không nói gì.

“Đúng vậy, ta sẽ bảo vệ nàng, tin tưởng ta.” Sầm Mặc nắm chặt tay của Chung Linh.

Chung Linh gật đầu một cái, trong ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

Ngày thứ hai, tất cả mọi người đều biết buổi tối hôm đó Hoàng Thượng sẽ cầm một thanh kiếm đi vào cung Vân Tường, rồi ở lại bên trong rất lâu, sau khi đi ra đã hạ xuống một thánh chỉ, để cho Chung Linh không phải triệu kiến, không được ra ngoài cung Vân Tường một bước.

Tất cả mọi người cũng không biết, lúc trời tối hôm ấy đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì, thậm chí ngày hôm sau ngay cả thái y cũng bị truyền vào cung

Vân Tường. Lúc đi ra thì chau mày, nhưng đối với chuyện bên trong lại khép miệng không nói.

Ở trong cung Vân Tường, dáng vẻ của một đám cung nữ thái giám đi qua cũng chỉ cúi đầu một cái, cũng không có thốt ra một lời nào, xem ra không khí của cả cung Vân Tường đều rất trầm lắng.

Mà không biết đến tột cùng Sầm Mặc đã nói những gì với sứ thần nước Chu Tước, bọn họ cũng đồng ý không truy cứu nữa chuyện này nữa.

Sau khi, sứ thần nước Chu Tước cùng với sứ thần nước Huyền Vũ đang cùng nhau quan sát diễn biến của cuộc luyện tập quân sự, về mặt của sứ thần nước Chu Tước không khỏi ngưng trọng lên một chút, mặc dù biết mấy năm gần đây nước Từ Thần rất phát triển, nhưng lại phát triển một cách nhanh chóng như thế, hay là đang ngoài dự đoán. Mà trong đó có dùng đến một chút binh khí và binh pháp dường như cũng không tránh khỏi có chút quan hệ cùng với nước Huyền Vũ.

Chẳng lẽ nước Từ Thần đã lén lút kết thành đồng minh với nước Huyền Vũ? Sứ thần nước Chu Tước không khỏi hướng tới phương diện này mà suy nghĩ, chuyện này đối với bọn họ mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt.

Trong hơn mười ngày kể tiếp, Sầm Mặc vẫn đang còn ở trong liên tục thảo luận cái gì đó cùng với bọn họ, hay đang vì lợi ích của mỗi người mà tranh luận, bất quá cuối cùng ba bên cũng có thể tiếp nhận thỏa thuận đã đạt được của nhau.

Sau khi, sứ thần nước Chu Tước đã đạt được thỏa thuận liền vội vã cáo từ, thông qua lần hội nghị này hẳn quan sát được sự việc, mặc dù phải trở về nói lại với bề hạ, để cho bọn họ mau sớm tìm được phương pháp tốt hơn để ứng phó.

Sau khi sứ thần ở nước Chu Tước rời đi, một mình Sầm Mặc mở tiệc chiêu đãi nước Huyền Vũ.

“Lần này rất đa tạ quý quốc đã giúp đỡ.” Sầm Mặc giờ ly rượu lên.

“Bề hạ khách khí, dù sao quốc chủ cũng không muốn nhìn thấy một nhà Chu Tước kiêu ngạo.” Ngoài miệng sứ thần nói rất khách khí, nhưng trừ bỏ việc này ra thì còn có nguyên nhân khác, chính là bọn họ đã thu được không ít lợi từ nước Từ Thần.

Khác với sức mạnh quân sự nổi tiếng của nước Chu Tước, nước Huyền Vũ tương đối nặng thương, chỉ là một quốc gia có dân số không nhiều lắm, mặc dù có trang bị hoàn hảo, cũng không có thể giống như nước Chu Tước hoặc là nước Từ Thần có rất nhiều nhân lực có thể làm binh lính như vậy.

Bên trong nước Huyền Vũ có một lượng lớn bảo thạch khoáng sản, nếu nước Chu Tước thu tóm được nước Từ Thần, đến lúc đó bọn họ rất khó bảo toàn bản thân. Theo cái nhìn của quốc chủ nước Huyền Vũ, cũng là muốn giữ vững ý niệm của tiên vương để tam quốc kèm chế lẫn nhau.

Sầm Mặc uống một hơi cạn sạch ly rượu ngon trong tay, mặc kệ có nói như thế nào, nước Huyền Vũ cũng không có thừa cơ hãm hại, ngược lại đưa ra viện trợ, mặc dù phải trả giá một ít, nhưng so với yêu cầu trước kia của nước Chu Tước, cũng chỉ là một hoặc hai phần mười mà thôi.

Mỹ từu giai yến, sứ thần nước Huyền Vũ cũng chính thức đưa ra yêu cầu trở về, bọn họ còn phải trở về bẩm báo với quốc chủ tình huống lần này.

Đương nhiên, Sầm Mặc đồng ý, còn rộng lượng gửi tặng một ít tiền của, cũng phái người hộ tống bọn họ rời đi, hơn nữa hạ xuống một thánh chỉ, ra lệnh cho quan nha dọc đường phải tận tình tiếp đãi.

Sứ thần nước Huyền Vũ cũng đã chính thức rời đi, thì Chung Linh đã bị giam lỏng ở trong cung Vân Tường hơn nửa tháng.

Ba ngày sau đó, khi người của nước Huyền Vũ rời đi, Sầm Mặc liền bỏ lệnh cấm túc Chung Linh.

Mặc dù xem ra lần này, hình như Hoàng Thượng cũng không có thực chất tính trừng phạt đối với Nhạc Phi ra làm sao, thế nhưng mọi người ở hậu cung không nhìn được mà rồi rít suy đoán, Hoàng Thượng cũng chỉ là nể tình cũ mới tha thứ cho Nhạc Phi có đúng hay không, mà sau này, Nhạc Phi còn có thể được cung chiều như lúc trước hay không?

Trải qua hơn nửa tháng tĩnh dưỡng, tinh thần Chung Linh đã không có gì đáng ngại, mới bắt đầu mấy ngày, hầu như ngày nào nàng ngủ cũng không yên, thật sự mệt mỏi đến cực hạn, mới vừa có thể ngủ mê man được một chút, nhưng rất nhanh lại bị cơn ác mộng làm cho thức tỉnh.

Mỗi ngày, Lâm Di cùng với Vân nhi Tường Nhi vẫn ở bên cạnh chăm sóc cho nàng, nửa đêm Sầm Mặc cũng sẽ lặng lẽ sang đây xem nàng, bây giờ mới có chuyển biến tốt.

“Đều nói nương nương chúng ta được cung chiều, nhưng từ lúc vào cung cho đến bây giờ, các chuyện phiền toái đều lần lượt đến, khiến nương nương lo lắng.” Một bên, Vân nhi vừa nhận lấy đồ ăn từ trong tay Phương nhi Viên nhivừa nói: “Làm hại nương nương chúng ta có ăn như thế nào, cũng vẫn gây như vậy, có nuôi thể nào cũng không nổi.”

Mặc dù, những người trong cung khác không biết, nhưng trong cung Vân Tường cũng đã rõ ràng, Sầm Mặc cũng không có trách tội hay là xử phạt ý tứ của Chung Linh. Nếu không cũng sẽ không có việc mà nửa đêm lặng lẽ chỉ dẫn theo nô tài thân cận đến xem nương nương. Mà ra lệnh cấm túc, một mặt là vì ứng phó với người của nước Chu Tước, một mặt lại muốn Chung Linh nghỉ ngơi cho khỏe.

Bây giờ, Vân nhi cũng không có một chút hào cảm đối với nước Chu Tước cảm thấy tâm địa của bọn hắn không tốt giống như là diện mạo của bọn họ, còn hết sức ngang ngược vô lý.

“Được rồi, người cũng đừng nhắc tới nữa.” Tường Nhi vừa giúp Vân nhi sắp xếp chén đĩa vừa cười nàng, “Chỉ cần Hoàng Thượng thật sự yêu thương

nuong nuong của chúng ta, nhất định nuong nuong của chúng ta sẽ được hưởng phúc.”

Nói tới chỗ này, họ cũng biết là tại sao ngày đó Chung Linh phải xông lên giết người kia. Ở nơi đây, bình thường dân chúng phụ nữ nếu nghe người khác nói nói xấu chồng mình, chỉ sợ cũng xắn tay áo trực tiếp xông lên rồi. Mà nuong nuong các nàng càng thêm lợi hại, hoàn toàn d’đ/l/q’d không để ý thân phận của đối phương, trực tiếp cầm lấy kiếm giết chết đối phương, chỉ có thể nói nuong nuong nhà nàng được Hoàng Thượng nóng lòng che chở, mặc dù hành động có chút lỗ mãng.

Dù sao hơn nữa, cái chết của người nước Chu Tước, việc nước Chu Tước cùng với nước Tử Thần không hợp nhau cũng không phải là ngày một ngày hai rồi.

“Tại sao Loan tiểu thư còn chưa tới?” Tường Nhi có chút kỳ quái hỏi, sau khi Hoàng Thượng bỏ lệnh cấm túc Chung Linh, liền tuyên chỉ để Bùi Loan vào cung.

“Nhất định là không muốn xa cách Vệ đại nhân, trong lòng không bỏ được chứ sao.” Vân Nhi len lén cười nói.

“Lại nói vậy.” Chung Linh từ phía sau Vân Nhi đi tới, so với lúc trước khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, “Lần sau nếu để Hoàng Thượng nghe được, Bồn cung cũng sẽ không nói giúp chuyện của người.”

“Những lời nô tỳ nói là thật, Hoàng Thượng cũng sẽ không trách nô tỳ.” Vân Nhi cười hi hi một tiếng, mấy ngày lại đây, nhưng thật ra đối với hai tỳ muội các nàng Chung Linh rất là gần gũi.

Không thấy Bùi Loan xuất hiện, Chung Linh có chút bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là kêu Vân Nhi đưa nàng đến đây. Chỉ là Vân Nhi vừa mới đi ra cửa, chỉ trong chốc lát đã đưa người đến đây.

“Nuong nuong, nô tỳ đi được nửa đường thì gặp Loan tiểu thư, nuong nuong đoán thử xem nô tỳ còn gặp người nào nữa?” Sau khi, Vân Nhi và Bùi Loan hành lễ xong, liền không nhịn được cười mà nói.

“Ồ kia, Vân Nhi tỳ không phải tỳ đã đồng ý với ta là không nói cho nuong nuong biết sao!” Bùi Loan lập tức đỏ mặt, cùng với Vân Nhi náo loạn không để cho Vân Nhi nói.

“Gặp phải Vệ đại nhân?” Vừa nhìn dáng vẻ của hai người, Chung Linh liền đoán được, “Loan Nhi, người cũng quá quần quýt với Vệ đại nhân, lại còn muốn hấn đưa người trở lại.”

Bùi Loan có chút ngượng ngùng cười cười, sau đó tiến tới bên cạnh Chung Linh: “Nuong nuong, nghe nói ngày đó, nuong nuong liền một đao đã giết chết tên dũng sĩ kia, có phải như vậy không?”

Sắc mặt Vân Nhi và Tường Nhi hơi đổi, Chung Linh vẫn như cũ cười nói: “Người nghe được từ chỗ nào?” Chắc hẳn Bùi tướng quân cũng sẽ không nói cho nàng nghe mới đúng.

“Còn hỏi Loan Nhi từ chỗ nào nghe tới sao? Hiện tại, tất cả các Thuyết thư tiên sinh trên kinh đô này đều đang nói chuyện của nuong nuong đấy!” Dáng vẻ của Loan Nhi hết sức phấn khởi.

“Thuyết thư tiên sinh? Điều nói chuyện gì của Bồn cung?” Chung Linh vẫn như cũ không có biến sắc.

“Haiz. Đại khái nói là, chẳng những đánh dập nuong nuong khuynh quốc khuynh thành, võ nghệ cũng cực tốt, sau đó. . . , hôm đó ở trong bữa tiệc thể hiện bản lĩnh, không hiểu quy của liên giết chết tên dũng sĩ của nước Hồng Mao!” Loan Nhi cẩn thận nhớ lại nội dung mình đã nghe qua, sau đó xin lỗi cười cười, “Chỉ là tài ăn nói của Loan Nhi không bằng tài ăn nói của Thuyết thư tiên sinh.”

Bởi vì, phần lớn tóc của người nước Chu Tước là màu đỏ, cho nên một chút cũng không ưa người nước Chu Tước liền gọi nước Chu Tước là nước Hồng Mao, mà người nước Chu Tước cũng biến thành hồng mao quý.

“Lại nói nước Hồng Mao thật là vô lễ, lại dám hướng tới Hoàng Thượng của chúng ta khiêu khích, cũng còn tốt là do nuong nuong ta ra tay, đã giết đi sự uy phong của họ.” Loan Nhi lại phát biểu ý kiến của mình.

Sau khi, Vân Nhi Tường Nhi nghe xong lời nói của nàng về mặt có chút kỳ quái, mà Chung Linh cũng đã hiểu rõ, tất nhiên đã có người của Sầm Mặc ở sau lưng tung tin tức, cũng sẽ không ngêngh ngang trốn tránh khuyết điểm như vậy, phóng đại sự vô lễ của sứ thần nước Chu Tước, tốt đẹp hóa chính mình.

Lại nói rất thú vị bởi vì ban đầu Chung Linh ra tay, trong lúc đó quan văn còn đưa ra một loạt tranh luận, một là nói Nhạc Phi có tội, trước mặt mọi người đã giết người, một là nói Nhạc Phi thân là một nữ tử, cũng có một lòng hướng về đất nước, rất là khích lệ. Hai ý kiến này đến cuối cùng thì dĩ nhiên ý thứ hai chiếm ưu thế hơn.

Trong lúc đó, các võ tướng đối với Nhạc Phi còn hết sức khen ngợi, bọn họ tương đối chính trực, nhưng là thân là thần tử, mặc dù ngày đó có muốn giết việc người kia kích động, nhưng lại tuân theo luật pháp không được ta ray. Mà Nhạc Phi thân là hậu cung phi tử lại có thể làm ra hành động, lại làm một nữ anh hùng.

Vì vậy, cho dù một số người ở dưới vô tình hay cố ý thúc đẩy, đối với việc xử phạt Nhạc Phi chẳng những không giải quyết được gì, hơn nữa còn để cho danh dự của nàng ở nước Tử Thần tăng lên rất nhiều.

Ngay cả ngũ tướng, thân là phụ thân của Vân Quý phi, cũng đứng ra tán thưởng đối với sự việc của Nhạc Phi, tăng cường phản đối việc Hoàng Thượng xử phạt Nhạc Phi.

Mà sau này Chung Linh mới biết chuyện, cũng là biết chân tướng sự tình, điều này cũng là bởi vì Sầm Mặc đã ở trong tối trao đổi gì đó cùng với các vị ngũ tướng mà đưa ra một thỏa thuận.

Khi đó, nàng cũng mới hiểu được, tại sao lúc ấy Vân Quý phi cũng không có bày tỏ bất kỳ hành động bất mãn nào đối với phụ thân, ngược lại thậm chí còn ở trong hậu cung cũng vì mình mà nói lời hữu ích.

“Đây chính là Đại hoàng tử.” Bùi Loan nằm ở trên giường nhìn hai mắt của Đại hoàng tử tròn tròn, cảm thấy rất là hứng thú, “Đáng yêu quá đi thôi.”

Nếu như trên trán không có cái bớt nằm ở vị trí phá hư mỹ cảm hết sức rõ ràng như vậy, xác thực Đại hoàng tử hết sức là đáng yêu. Hơn nữa, Đại hoàng tử không sợ người lạ, còn đưa cái miệng chưa mọc răng cười khanh khách với Bùi Loan hướng về phía Bùi loan cười.

“Wow, thật đáng yêu.” Bùi Loan nhìn thấy Đại hoàng tử ngây ngốc hướng về phía mình cười như vậy, không nhịn được liền lên tay捏éo lấy khuôn mặt béo ú của Đại hoàng tử, da thịt con nít rất mềm mại trong nháy mắt đã có chút đỏ lên.

“Không được khi dễ Đại hoàng tử.” Chung Linh có chút bất đắc dĩ ngăn trở nàng, có lẽ Bùi Loan là con gái một, mẫu thân mất sớm, phụ thân lại không để ý tới nàng, ngược lại đối với Đại hoàng tử sinh ra một ý nghĩ nếu như có một đệ đệ như vậy thật là tốt.

“Loan nhi không có khi dễ Đại hoàng tử, là đang chơi cùng với Đại hoàng tử đấy.” Hiện tại, nàng có mười phần hứng thú với đứa trẻ sơ sinh này rồi.

Chung Linh ra hiệu cho Trương Nhi tiến lên nhìn một chút, đừng để cho Bùi Loan không tự chủ đã thương Đại hoàng tử.

“Nương nương, hình như thân thể Uyển Tiệp Dư càng ngày càng không xong, mỗi ngày trong cung cũng triệu thái y đến xem mạch.” Vân nhi xông tới nhẹ giọng nói ra.

Chuyện này Chung Linh cũng có nghe thấy, bằng không ban ngày Đại hoàng tử sẽ không ở trong cung mình rồi. Mặc dù Uyển Tiệp Dư muốn cùng con trai mình ở chung một chỗ, nhưng cả ngày ở trong phòng tràn đầy mùi thuốc, lo lắng sẽ lây bệnh cho Đại hoàng tử, cho nên mới nhịn đau đặt đứa bé ở nơi này để Chung Linh chăm sóc.

Nhưng mà Vân nhi còn có ý nói không tốt, chẳng lẽ thân thể nàng ta lại kém như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

“Triệu thái y nói, thời điểm Uyển Tiệp dư sanh con đã làm tổn thương nguyên khí, sau đó ở cữ lại khóc lóc suốt ngày, cộng thêm chuyện của Đại hoàng tử, tinh thần đang có chiều hướng đi xuống.” Vân Nhi tiếp tục nói. “Đây là tâm bệnh, không phải dùng được hay châm cứu có thể chữa khỏi.”

Chung Linh cúi đầu nhìn sách trong tay, không nói một lời.

Nàng đang chuẩn bị tự mình sinh hài tử, nếu sau này thân thể Uyển Tiệp dư tốt hơn, nàng sẽ trả Đại hoàng tử lại cho nàng ta. Còn nếu nàng ta vẫn không khỏe, Chung Linh đưa mắt nhìn đứa nhỏ đang bị Bùi Loan treu chọc ở bên cạnh, khẽ mỉm cười, nàng cũng không ngại nuôi dưỡng một đứa bé không có mẫu thân.

Bệnh tình của Uyển Tiệp dư ngày nghiêm trọng, Chung Linh cũng không thể không tự mình đến thăm. Khi nàng nhìn thấy một nữ nhân sắc mặt nhợt nhạt, bệnh hoạn, trong lòng không khỏi thương cảm. Trước đây Uyển Tiệp dư cũng là một mỹ nhân, hôm nay lại trở thành bộ dáng như thế này.

Lúc Uyển Tiệp dư nhìn Chung Linh đã không còn thái độ oán hận hay ản ản, ngược lại vô cùng lạnh nhạt, có thể tâm bình khí hòa cùng nàng nói chuyện. Hai người ở cùng một chỗ giống như trước kia lúc Uyển Tiệp dư mang thai, hoàn toàn yên tĩnh.

Chung Linh chỉ ngồi một lát rồi lập tức rời đi, nàng không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ của nàng ấy. Nàng cũng biết nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, Uyển Tiệp dư chắc chắn không qua được một tháng.

Nếu nàng ấy thật sự không qua khỏi, ngày đó nàng đoạt hài nhi của nàng ấy đi, có phải nàng chính là hung thủ giết người hay không?

Cười tự giễu một tiếng, nàng đã tự tay giết một người rồi, cần gì phải để ý một Uyển Tiệp dư bệnh sắp chết kia chứ. Chỉ là mặc dù đã cố gắng tự thôi miên mình, nhưng hiệu quả cũng không lớn.

Trong đầu nàng mơ hồ có một âm thanh đang nói: nếu không phải nguời ôm Đại hoàng tử đi khi nàng ta còn trong tháng, khiến nàng ta tổn thương cơ

thể, nên khi gặp phải chuyện của Đại hoàng tử, đã trực tiếp ngã quỵ.

Mặc dù áy náy nhưng nàng không hối hận, nàng không cần phải tốt bụng suy nghĩ cho người khác. Thời điểm Uyển Tiệp dư vừa nhận lại Đại hoàng tử đã không cho nàng một chút tình cảm và thể diện.

Quả nhiên, sau nửa tháng kéo dài Uyển Tiệp dư cuối cùng cũng không qua khỏi.

Sầm Mặc cùng Vân Quý phi đến Vân Tường cung thăm. Lại nói, đây là nữ nhân đầu tiên trong hậu cung không bị hấn xử tử mà bị bệnh chết, đồng thời cũng là mẫu thân hài tử đầu tiên của hấn.

Mặc dù trước kia đối với Đại hoàng tử không có yêu thích, nhưng dù sao cũng là con của mình.

“Nàng có nguyện vọng gì cứ nói?” Sầm Mặc dịu dàng hỏi, đối với một người sắp chết, hấn sẽ không keo kiệt thiện ý.

“Hoàng thượng.” Uyển Tiệp dư mỉm cười, có thể nhận ra hôm nay nàng đã cố ý trang điểm. Mặc dù khó nén bệnh trạng, nhưng tinh thần so với mấy ngày trước tốt hơn rất nhiều.

“Tần thiếp, không yên lòng Đại hoàng tử.” Đến cuối cùng nàng đã thông suốt tất cả, không hy vọng xa vời sẽ được Hoàng thượng sủng ái. Chỉ là nàng không yên lòng hài tử mà nàng đã hoài thai mười tháng mới sinh ra.

Chung Linh nghe vậy, ôm Đại hoàng tử đi về phía trước mấy bước, ngồi xuống để cho nàng có thể nhìn Đại hoàng tử rõ ràng hơn. Mà Đại hoàng tử dường như cũng hiểu được sự tình nghiêm trọng, đưa tay lên miệng ngậm, hai mắt đăm đăm nhìn Uyển Tiệp dư, không khóc không nháo.

“Trẫm đồng ý với nàng, Đại hoàng tử nhất định sẽ trưởng thành thật tốt.” Sầm Mặc hiểu ý nàng.

Vân Quý phi đứng bên cạnh sắc mặt không có biểu cảm gì. Sau khi Uyển Tiệp dư chết, nàng nhất định phải chuẩn bị tranh quyền nuôi dưỡng Đại hoàng tử, dù sao Hoàng trưởng tử được nuôi dưỡng dưới gối của mình, sau này khi mình được phong hậu cũng là danh chính ngôn thuận. Hơn nữa bản thân nhiều năm rồi vẫn không có con, đây coi như là một loại bảo đảm.

Cho dù hoàng tử không được làm Hoàng đế, nhưng cũng là hài tử thân sinh của Hoàng thượng, tương lai vinh hoa phú quý cũng là không tránh khỏi.

“Tần thiếp, muốn Hoàng thượng đồng ý tần thiếp một chuyện.” Uyển Tiệp dư lúc này nói chuyện đã có phần khó khăn.

“Nàng nói đi.”

“Tần thiếp muốn Nhạc phi nương nương làm mẫu thân của Thận Nhi.” Uyển Tiệp dư gọi tên mà Sầm Mặc đã ban cho Đại Hoàng tử. “Lấy thân phận mẹ đẻ của Thận nhi.”

Chung Linh nghe vậy, nhất thời cảm thấy trong lòng hỗn tạp. Uyển Tiệp dư hôm nay nói như vậy cũng chỉ vì suy nghĩ cho Đại hoàng tử sau này, lấy phân vị của nàng làm mẹ đẻ Sầm Thận so với Uyển Tiệp dư thì cao hơn một phần.

Mà ý tứ trong lời nói của nàng ta cũng chính là nàng không thể giao Sầm Thận cho người khác nuôi dưỡng.

Nhớ lại trước kia hai người vì tranh đoạt đứa bé này đã mâu thuẫn ra mặt, hiện tại nàng ấy lại hết sức tin tưởng mình.

“Chuyện này hay là để Linh Nhi tự quyết định.” Sầm Mặc khẽ nhủ mảy, hấn không muốn miễn cưỡng Chung Linh. Lại nói, sau này bọn họ có con của mình, không khỏi đối với Sầm Thận có chút thiên vị.

Vân Quý phi lúc này đã không kềm chế được, bàn về thân phận, chẳng lẽ mình lại không bằng Nhạc phi? Hơn nữa mình chính là hoàng hậu tương lai, không phải Uyển Tiệp dư sắp chết rồi nên đầu óc cũng hồ đồ chẳng?

“Nếu Chung muội muội cảm thấy mình còn quá trẻ, chiếu cố không tốt Đại hoàng tử, tỷ tỷ sẽ nguyện ý nuôi dưỡng hấn.” Vân Quý phi cũng vì bản thân tranh đoạt.

Không lâu trước đây Chung Linh mới vừa cùng Uyển Tiệp dư phát sinh mâu thuẫn, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục nuôi dưỡng hài tử của đối phương.

“Hoàng thượng, tần thiếp chỉ muốn Nhạc phi nương nương nuôi dưỡng Thận Nhi, cầu Hoàng thượng đáp ứng! Khụ khụ. . .” “Kích động nói xong lời cuối cùng, Uyển Tiệp dư ho lên kịch liệt.

“Bôn cung sẽ xem Đại hoàng tử như con ruột của mình, Uyển muội muội hãy yên tâm đi.” Thần sắc Chung Linh bình tĩnh. Nếu người đã cố chấp như vậy, ta sẽ thành toàn cho người, cũng làm cho tính toán của Vân Quý phi thất bại.

Quả nhiên Vân Quý phi nghe xong sắc mặt liền không tốt, lại e ngại Hoàng thượng đang ở ngay bên cạnh, nên chỉ có thể nuốt trở vào.

“Trẫm sẽ ban thủ dụ đến lục cung, từ nay về sau, mẫu thân chân chính của Đại hoàng tử chính là Nhạc phi Vân Tường cung, mà không phải Uyển Tiệp dư.” Sầm Mặc thấy Chung Linh đã đáp ứng liền ra chỉ thị, ý tứ trong lời nói của hấn là sau này trong hậu cung không một ai được phép nói ra thân thể của Đại hoàng tử.

Uyển Tiệp dư nghe xong cuối cùng cũng nở một nụ cười thật lòng, rồi đưa mắt nhìn Sầm Thận đang được bọc trong tả lót, nhắm mắt lại để nước mắt chảy xuống.

Mà Đại hoàng tử dường như cảm nhận được, chợt lớn tiếng khóc.

Uyển Tiệp dư qua đời tại Thiên điện Vân Tường cung vào tháng ba năm Thượng Hưng thứ tư. Truy phong làm Tu nghi chính tam phẩm.

Sầm Thận khóc một hồi cũng lăn ra ngủ, được Chung Linh ôm về cung điện của mình. Nhìn đứa nhỏ ngủ say, trong lòng Chung Linh ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Mẫu thân của con cuối cùng đã chọn ta, cái chết của nàng ấy lại có thiên ti vận lũ quan hệ với ta. Cho nên mặc kệ là áy náy hay muốn bồi thường cho con, ta nhất định sẽ không để cho bất kỳ người nào khi dễ con.

Chỉ là sau khi lớn lên nếu phát sinh ý tưởng không nên có, hoặc muốn thay mẫu thân đòi công đạo, ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Sau khi làm rõ tất cả suy nghĩ của mình, Chung Linh mỉm cười hòa ái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ bé của hài nhi.

Uyển Tiệp dư đột nhiên mất đi, đã khiến cho những đại thần đang dự định dâng tấu phong hậu cũng tạm thời dừng lại. Mặc dù rất tức giận nhưng Vân Quý phi cũng không thể làm gì được. Nếu lúc này tranh đoạt, nhất định sẽ làm cho người người chê cười, sau này làm sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ, thống suất lục cung.

Vân Quý phi nghĩ tới cảnh tượng ngày sau tâm tình liền thoải mái. Phụ thân đã cho nàng câu trả lời thuyết phục, sau đợt săn thú mùa xuân, sẽ cử hành đại điển phong hậu.

Mà một phương diện khác, chuyện đó cũng là nên bắt đầu tiến hành rồi.

“Nương nương, An Lương Đệ mời, người có muốn đi không?” Vân Nhi hỏi.

“Nàng ta đã cố ý phái người tới thỉnh, Bồn cung sao có thể không đi.” Chung Linh lơ đãng, nàng ta nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng, nàng cũng muốn nghe một chút rốt cuộc là chuyện gì.

Thời điểm đến nơi đã giao hẹn trước, nàng phát hiện An Lương Đệ đã đứng ở đó chờ mình.

“Muội muội mang thai mới chỉ có ba tháng.” Lơ đãng quét qua bụng của nàng ta, Chung Linh thông thả ngồi xuống một cái ghế đã được trải thảm. “Sao lại hẹn ở ngự hoa viên, cũng không sợ gió lớn làm ảnh hưởng đến thai nhi hay sao.”

“Muội muội cũng chỉ là nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp, nên mới tùy tiện mời tỷ tỷ tới đây cùng thưởng thức. Trước đây muội và tỷ tỷ có nhiều hiểu lầm, chỉ sợ vì vậy mà xa lạ làm cho tỷ tỷ không vui, muội muội cố ý tới để bồi tội.”

An Lương Đệ tươi cười nói.

Chung Linh cảm thấy thật buồn cười, những lời nói này hoàn toàn không có một người tin tưởng vậy nói cho ai nghe đây? Chẳng lẽ nàng ta gần đây chịu khó đi Diên Hi cung đều là giả?

Nàng cũng không cho rằng An Lương Đệ sẽ ngu xuẩn đến mức muốn lấy lòng hai phía.

“Người nói có chuyện muốn nói với Bồn cung, cuối cùng là chuyện gì?” Bởi vì Đại hoàng tử và Bùi loan đều ở Vân Tường cung, cho nên nàng đã để Lâm di và Trương Nhi lưu lại trong cung, chỉ dẫn theo Vân Nhi cùng vài thái giám cung nữ.

“Mấy ngày không gặp, tỷ tỷ cũng trở nên hơi nóng vội rồi đấy.” An Lương Đệ dùng khăn che miệng, khẽ cười nói, “Ngồi một chỗ cũng mệt mỏi, không bằng tỷ tỷ bồi muội đi dạo một chút, ngắm cảnh sắc của Ngự Hoa Viên, chúng ta cũng có thể vừa đi vừa nói chuyện.”

Chung Linh cau mày, trong lòng biết có lẽ nàng ta sợ các nô tài bên cạnh nghe nàng nói chuyện, mới cố ý vừa đi vừa nói. Bởi vì trong khi đi lại, cung nữ thái giám luôn kéo ra một khoảng cách nhất định.

“Nếu muội muội đã có lòng như thế, sao Bồn cung có thể để cho muội muội mất hứng.” Ra vẻ thần bí như vậy, nàng ngược lại có chút tò mò, đến tột cùng nàng ta muốn nói gì với mình.

An Lương Đệ đứng lên đi theo Chung Linh ra khỏi đình, đồng thời bảo nha hoàn của nàng ta cách xa một chút.

Chung Linh nhìn thấy hành động của nàng ta cũng nhẹ nhàng gật đầu với Vân Nhi, để cho nàng tránh đi một chút. Nếu không chỉ sợ An Tâm Nhi cũng sẽ không chịu nói.

Yên lặng đi phía trước một đoạn đường, cũng không nghe An Tâm Nhi nói cái gì. Chung Linh vốn định thúc giục nhưng khi quay đầu nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của nàng ta, trong lòng có chút hồ nghi. Chẳng lẽ chuyện đó thật sự quan trọng vậy sao, để cho nàng ta chuẩn bị tâm lý lâu như vậy.

Dường như phát hiện Chung Linh không còn kiên nhẫn, An Tâm Nhi có chút ngượng ngùng nói: “Khiến tỷ tỷ đợi lâu, chúng ta đến phía trước nói chuyện đi.”

Chung Linh gật đầu, đi lâu như vậy rồi cũng không lộ ra một chút.

“Thật ra thì chuyện muội muội muốn nói có liên quan đến Quý phi nương nương.” An Tâm Nhi dừng bước, sắc mặt trắng bệch.

Chung Linh không khỏi sửng sò, nàng ta đang định đầu phục mình? Khả năng thật sự không lớn.

“Quý phi nương nương phân phó thần thiếp làm một việc.” An Tâm Nhi dùng sức siết chặt khăn trong tay, nhìn bọn cung nữ thái giám đứng cách đó không xa, tựa hồ đang xác định bọn họ có nghe được không hay không, sau đó mới nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

“Quý Phi nương nương muốn thần thiếp làm một việc, ngàn vạn lần nương nương phải giúp ta.” An Lương Đế chợt kéo lấy ống tay áo của Chung Linh.

Chung Linh cảm thấy có một loại dự cảm xấu sắp xảy ra, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, thì thấy mình đang ở trên hồ Tiểu Kiều cùng với nàng ta.

Theo bản năng, Chung Linh vươn ống tay áo ra, lại phát hiện mặt An Lương Đế chợt lộ vẻ kinh hãi, thân thể hơi ngửa về phía sau cuối cùng là rơi xuống hồ.

Chung Linh lập tức đưa tay bắt lấy nàng ta, nhưng lại chậm một bước. Hóa ra, không phải nàng ta muốn đẩy mình xuống dưới hồ, mà là muốn hãm hại mình.

Một bên, tên thái giám kia đã sớm nhảy xuống dưới hồ, một bên thì Vân nhi vội vã chạy tới.

“Nương nương, đã xảy ra chuyện gì?” Mặc dù, thoát nhìn nương nương nhà nàng đã đẩy An Lương Đế xuống dưới hồ, nhưng nàng lại biết, căn bản chủ tử nhà mình không có cần thiết phải làm như vậy.

Một bên là An Lương Đế, một bên là cung nữ thân cận Liễu Yên, cả hai người đều lộ ra đáng vẻ kinh hoàng, vừa vội vừa sợ nhìn chăm chăm Chung Linh, tất nhiên bọn họ đã xem nàng chính là hung thủ.

“Mau mời thái y?” Chung Linh nhẹ nhàng phát ống tay áo ra, không hoảng hốt, sợ hãi mà từ từ đi xuống cái cầu nhỏ.

“Đã có thái giám đi mời thái y rồi, cũng đã đi báo cho Hoàng Thượng.” Vân nhi thận trọng nói.

“Làm tốt lắm.” Chung Linh cười lạnh, đi tới bên hồ, nếu là mình đẩy nàng ta đi xuống thì coi như xong, đằng này rõ ràng chính nàng ta cố ý ngã xuống về phía sau, thật đúng là, . . . một chút lòng thương cảm nàng ta cũng không có.

Rất nhanh An Lương Đế đã được cứu lên, sắc mặt hơi tái nhợt rồi ngất đi.

Nhìn y phục của nàng ta, bởi vì dính nước mà siết chặt lại, ánh mắt Chung Linh chuyển đến trên bụng của nàng ta, chân mày không khỏi hơi nhíu lại. Quan sát cẩn thận nàng ta, nhưng không có phát hiện vết máu, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi An Lương Đế được đưa tới Ý Trúc Hiên, thái y đã ở tại nơi đó chờ, nơi này cách chỗ ở của An Lương Đế cũng không phải xa lắm. Mà rất nhanh sau đó Hoàng Thượng cũng đã chạy tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sầm Mặc vừa đến thì nhìn thấy An Lương Đế đang nằm trên giường, sau đó liền lo lắng nhìn về phía Chung Linh, “Nàng không sao chứ?”

Sầm Mặc đang ở bên trong Càn Chính Điện, chợt có thái giám chạy tới bẩm báo, Nhạc Phi nương nương đã xảy ra tranh chấp với An Lương Đế, còn bị rơi xuống hồ, liền vội vàng chạy tới.

“Thần thiếp không có việc gì.” Chung Linh cong khóe miệng lên, quả nhiên, Sầm Mặc tin tưởng nàng vô điều kiện, “Chỉ là, còn không biết tình huống của An Lương Đế.”

“Sao nàng ta lại đi cùng với nàng?” Sầm Mặc biết quan hệ của hai người không, thậm chí có thể nói An Lương Đế còn đáng sợ hơn Vân Quý Phi.

“Là nàng ta mời thần thiếp trước, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng.” Chung Linh nói thật, “Thần thiếp cũng tò mò về chuyện quan trọng đó, cho nên liền đi ngay, ai biết đến nơi đó, An Lương Đế lại không muốn để cho bọn cung nữ thái giám đến gần mới bằng lòng nói, cho nên thần thiếp đi cùng với nàng ta đến vườn hoa. Thời điểm, thần thiếp đứng ở trên cầu Tiểu Kiều, nàng ta chợt kéo tay áo thần thiếp lại, nhưng thần thiếp lại không thích người khác đụng chạm, liền hất ra, kết quả không ngờ nàng ta lại tự mình nhảy xuống hồ.”

Chung Linh nháy nháy con mắt, nàng nói cũng không kém bao nhiêu, nhưng An Tâm Nhi lại đang làm bộ xem nàng là người đã đẩy nàng ta xuống hồ,

sau đó thân thể hơi ngửa về phía sau. Mà bình thường, khi người ta nhảy xuống hồ nước thì mặt phải đối mặt với hồ nước thì mới nhảy xuống. Chỉ có điều, trong lòng nàng ta cũng đang có ý định nhảy xuống hồ, nàng nói như vậy cũng không coi là quá kém.

“Hoàng thượng! Thần thiếp,... Thật là oan uổng, thần thiếp đang nói chuyện cùng với Nhạc Phi nương nương, nhưng không biết tại sao lại làm Nhạc Phi nương nương mất hứng, liền đẩy thần thiếp xuống hồ. Trong người thần thiếp đang có con của Hoàng Thượng, làm sao lại dám làm ra loại chuyện như vậy!” Đúng lúc, An Lưong Đế tỉnh lại, dùng sức biện minh cho mình, “Chuyện ngày hôm nay, các cung nữ thái giám có thể làm chứng.”

Lúc đó, hai người cùng nhau lên cầu, các cung nữ thái giám còn lại đang đứng lệch về phía bên phải cây cầu, vừa vặn đứng ở sau lưng Chung Linh, vì vậy cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, thật sự của bọn họ cũng không biết, chỉ nhìn thấy duy nhất, Nhạc Phi nương nương vung tay lên, sau đó thì An Lưong Đế đã rơi xuống hồ.

Nhưng có cho bọn họ mượn mấy cái lá gan đi chăng nữa, cũng không dám nói xấu Nhạc Phi nương nương, dù là thật, cũng không tới phiên bọn họ mở miệng.

Những chuyện đầu đầu nhau ở trong hậu cung Sầm Mặc cũng không rõ, sắc mặt hơi lạnh lùng chuyển về hướng An Lưong Đế, để cho nàng ta có chút kinh hãi, lại nhớ lại lời nói của Vân Quý phi, phải mạnh mẽ chuẩn bị tinh thần lên.

“Người nói nói cái gì mà khiến Nhạc Phi mất hứng? Không bằng, người hãy nói cho Trẫm nghe, để Trẫm giải quyết sự việc cho rõ ràng.”

“Thần thiếp. Thần thiếp.” An Lưong Đế nói úp úp mở mở, “Chỉ là,... một chút chuyện vặt vãnh thôi.”

“Hoàng thượng, An Lưong Đế như thế nào rồi?” Đúng lúc này, Vân Quý Phi chạy tới, đi tới trước mặt An Lưong Đế với một dáng vẻ quan tâm, chăm sóc.

“An Lưong Đế, người cũng thật là, trọng bụng còn có con của Hoàng Thượng, có chuyện gì phải nên nhường nhịn một chút?” Vân Quý Phi nhìn thấy bộ dáng thể thảm của An Tâm Nhi, lập tức quan tâm nói.

“Thần thiếp đã hiểu, thần thiếp sai rồi.” Mà A Lưong Đế cũng cuối đầu lập tức phối hợp.

Chung Linh đứng ở bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy hai người họ phối hợp thật là tốt. Quay đầu nhìn về phía Sầm Mặc, mặc kệ người ta nói như thế nào, hay thật sự nàng là người có lỗi, quyền quyết định đều nằm trong lòng bàn tay của nam nhân này, không phải sao?

“Thái y, tình huống của An Lưong Đế như thế nào rồi?” Sầm Mặc quay đầu hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, An Lưong Đế chỉ bị nhiễm lạnh, hơi động thai một chút, cũng may phúc lớn mạng lớn, không có xảy ra chuyện lớn gì. Thần sẽ kê cho An Lưong Đế một vài thang thuốc dưỡng thai, cái thai cũng sẽ không sao.” Thái y cung kính trả lời, nhưng mà trong nội tâm lại đang suy nghĩ, thật sự nếu xem không đúng bệnh cho các phi tần ở trong hậu cung thì sống sẽ không có thoải mái.

Nghe được lời thái y nói, Sầm Mặc gật gù đầu, một lần nữa lại nhìn về phía An Lưong Đế: “Các người làm mấy chuyện này, Trẫm cũng không biết? Trẫm không muốn tính toán, các người lại không có chừng mực, chuyện của các người, các người tự giải quyết cho tốt đi.”

Lời Sầm Mặc vừa nói ra, tâm tư Vân Quý Phi nhất thời trầm xuống, hấn lại lời nàng vào cuộc.

Tại sao lại như vậy, trong bụng An Lưong Đế còn có con của hấn, sau này ở đây mình cũng sẽ làm Hoàng hậu, tại sao lại muốn khiển trách hai người các nàng, mà không phải là Nhạc Phi!

Vân Quý Phi chưa từng nghĩ đến việc giấu diếm Sầm Mặc, thế nhưng nàng cũng xem như là được rồi, hai người các nàng cộng lại, lại không so được với Chung Linh, hơn nữa sự việc này thoạt nhìn ở ngoài đó không phải là lỗi của Chung Linh sao? Tại sao Hoàng Thượng lại không công bằng?

“An Lưong Đế, thân người có cốt nhục của Hoàng Thượng, lại không biết tự ái, cảm tức ở trong Ý Trúc Hiên cho đến khi sinh con.” Sầm Mặc hạ xuống một mệnh lệnh, “Vân Quý Phi, không có cách dạy dỗ phi tần, phạt bổng thăng ba.”

Đối với sự trừng phạt của Vân Quý Phi có lẽ là không đáng giá nhắc tới, nhưng quả thật rất mất mặt, đặc biệt không lâu sau nàng ta sẽ được phong làm Hoàng hậu. Xem ra, so với những người khác, nàng ta còn yếu thế hơn cả Nhạc Phi, cho dù ngày sau nàng có làm Hoàng hậu thì như thế nào, Chung Linh vẫn được Hoàng Thượng xem trọng.

Về mặt Chung Linh thì lại lạnh nhạt nhìn về mặt ngầm ngầm chịu đựng của bọn họ, lần này nàng chưa hề làm gì cả, những trừng phạt đó, các người cứ nhận lấy đi.

“Đi thôi.” Sầm Mặc lạnh lùng nói một câu rồi xoay người rời đi.

Chung Linh khẽ mỉm cười, đi theo phía sau hấn, bám theo sau mà ra.

“Nương nương.” Sau khi, tất cả mọi người đã đi hết, sắc mặt An Lưong Đế chợt tái nhợt nhìn Vân Quý phi, “Tại sao, mọi việc lại thành như thế này?”

Nếu không phải Vân Quý Phi chắc chắn nói với nàng một chiêu này tuyệt đối có thể đã kích Chung Linh, nàng tuyệt đối sẽ không dám lấy đứa bé trong bụng của mình ra để mà đùa giỡn. Mặc dù đã hết sức bảo vệ đứa bé, nhưng Hoàng Thượng lại không thích, không biết An Lưong Đế nên vui hay nên

buồn.

“Hoàng Thượng vẫn luôn hướng về Nhạc Phi.” Vân Quý phi cười lạnh, sau đó có chút không vui nhìn An Lương Đề, “Không phải theo như người nói, người sẽ hoàn thành tốt việc này sao, đứa bé không còn mới có thể đã kích được Nhạc Phi sao? Người xem lời nói của Bồng cung như gió thổi qua tai?”

An Lương Đề cúi đầu không dám nói lời nào, mặc dù đã đồng ý với Vân Quý Phi lấy mình làm mồi nhử để hãm hại Chung Linh, nhưng thật sự nàng không thể bỏ đứa con của mình được, đó là tất cả tương lai của nàng. Lúc rơi xuống nước, theo bản năng nàng che bụng lại để bảo vệ đứa bé, lại khiến cho chuyện này thất bại.

Trong lòng An Lương Đề có chút ừ ừ nói không ra lời, trong mắt Hoàng Thượng mình không đáng một đồng nào sao? Mình có con của Hoàng Thượng, còn có thêm Vân Quý phi, cũng không sánh bằng một Chung Linh?

Nhìn về mặt An Lương Đề ừ ừ cúi đầu, Vân Quý phi cực kỳ mất hứng, nếu không phải nàng ta ngu xuẩn như vậy, một mực che chở đứa bé kia, cũng không để cho nàng mất thể diện ở trước mặt mọi người. Nhưng mà có mất thể diện thì như thế nào, Hoàng Thượng sẽ không thật sự xử phạt Nhạc Phi, mà còn An Lương Đề, nếu không phải bởi vì đứa bé ở trong bụng, chỉ sợ đã không có đủ tư cách ở tại bên trong Ý Trúc Hiên này.

Vân Quý Phi đứng lên chuẩn bị rời đi, lúc gần đi, ánh mắt khẽ nhìn xuống dưới bụng của An Lương Đề, khẽ cười lạnh, sau đó đi ra ngoài.

Vốn muốn mượn cơ hội lần này, một mũi tên trúng hai đích để đối phó đứa bé An Lương Đề và Chung Linh, nhưng không ngờ lại thất bại. Nàng cũng không có biện pháp tha thứ nào khi mình chưa làm gì thành công.

Tạm thời, Chung Linh rất khó đối phó, vậy thì động thủ được với đứa bé của An Lương Đề rồi. Trong lòng Vân Quý Phi không khỏi thờ dài, nếu lần này không có đứa bé, thì nàng đã bớt đi bao nhiêu phiền phức.

Mà An Lương Đề như vẫn cũ nằm ở trên giường có vẻ rất là đau lòng, không hề hay biết vận mệnh của mình sau này.

Ra khỏi Ý Trúc Hiên, bước chân của Sầm Mặc chậm lại.

“Lần sau có chuyện như vậy, thì trực tiếp giải quyết đi.” Nhìn Chung Linh đi tới bên cạnh mình, Sầm Mặc nhẹ giọng nói ra.

“Thần thiếp cũng không còn ngờ tới, nàng ta kêu thần thiếp lại là vì chuyện đó.” Chung Linh hiểu ý tứ của hắn, “Mới vừa rồi thần thiếp còn tưởng rằng, nàng ta muốn đẩy thần thiếp xuống nước, ai biết chỉ là nguy trang.”

Có chút do dự một chút, Sầm Mặc vẫn nói ra: “Ngày sau, Vân Quý Phi trở thành hoàng hậu, nàng phải cẩn thận.”

Tìm Chung Linh lỡ đập một nhịp, mặc dù trong hậu cung đều đồn chuyện, nói Vân Quý Phi sắp làm hoàng hậu, nhưng những lời này lại do chính miệng Sầm Mặc nói ra, ý nghĩa lại hoàn toàn khác.

“Thần thiếp sẽ cẩn thận.” Chung Linh nghiêm túc gật đầu, mặc dù Sầm Mặc sùng ái nàng nhiều hơn, nhưng ngày sau Vân Quý Phi làm hoàng hậu với tư cách là người đứng đầu hậu cung, cũng sẽ bắt đầu đối phó với nàng, có thể đắc ý rất nhiều, Hoàng Thượng cũng xem như bất mãn cũng không tiện can thiệp nhiều.

Lên ngôi bốn năm, rốt cuộc tất cả phải đi vào quỹ đạo, hậu cung cũng phải có quy củ của mình.

Cầm tay Chung Linh, Sầm Mặc còn có chút đau lòng: “Bây giờ, Trẫm muốn mượn thế lực của Ngũ Tướng, chỉ có thể.”

Chung Linh nắm chặt tay Sầm Mặc mỉm cười nói: “Thần thiếp đều biết, quốc sự là trọng đại, thần thiếp vẫn hiểu được.” Hắn là nam nhân của mình, nhưng cũng là vua một nước, cũng không muốn suy xét mấy chuyện vụn vặt này nữa, mà là phải hướng về đất nước.

Hơn nữa, bởi vì chính trị nên mới phong Vân Quý Phi làm hoàng hậu, điều này làm cho nàng nghe hơi thoải mái một chút. Nhiều nhất, ngày sau ở trước mặt Vân Quý Phi cẩn thận một chút là được, nếu quá mức, thì sẽ có Sầm Mặc thay nàng làm chủ.

Lại nói, kể từ lần mình giết tên dũng sĩ đó, nhìn bề ngoài thái độ của Sầm Mặc đối với mình hình như không có gì bất đồng, nhưng là một nữ nhân, nàng có thể nhận ra được, so với lúc trước thì bây giờ có chút khác biệt.

Nếu như có thể, nàng cũng nguyện ý dùng một đời để kinh doanh tình yêu của bọn họ.

Nếu như nói trước kia chỉ có một mình Chung Linh đơn phương đầu tư vào công việc kinh doanh tình cảm này, còn Sầm Mặc chỉ có dự vọng chiếm hữu hoặc bởi vì nguyên nhân nào đó mà sinh ra một loại tình cảm đặc biệt. Thì hiện tại không thể nghi ngờ Sầm Mặc đang dần dần đáp lại tình cảm của Chung Linh, chính hắn còn chưa từng phát hiện.

Nàng và Sầm Mặc nhìn nhau cười một tiếng dường như bọn họ cảm giác được bầu không khí rất đặc biệt đang tràn ngập giữa hai người, hai người dặt tay nhau đi về phía trước.

Mà sau lưng cách đó không xa, Vân Quý Phi còn đứng tại chỗ nhìn hai người thân thiết, tay nắm chặt quyền. Mặc dù không muốn thừa nhận, nàng đã nhìn ra, Hoàng Thượng đã có tin cảm với Chung Linh rồi. Giữa hai người, từ ánh mắt đến động tác, không một chút nào phủ nhận sự thật này, đối với một Phi Tàn bình thường thì Hoàng Thượng sẽ không có tình cảm, đồng thời nàng cũng chấp nhận làm cái việc kinh doanh tình cảm này nhưng lại không có được tình cảm với Hoàng Thượng.

Phạm là hậu cung, cả đời các cô gái ở đây đều luôn tranh giành sự sủng ái của Hoàng Thượng, nhưng phần lớn mọi người chỉ nhận được sự cưng chiều, chứ không có tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

“Đây là lần săn thú mùa xuân đầu tiên kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ.” Vân nhi cao hứng bưng bưng nói. “Đến lúc đó nhất định là rất náo nhiệt!”

Chiều theo sự sắp xếp trước đây, săn thú sẽ kéo dài ba ngày, đến lúc đó Hoàng thượng sẽ chọn vài phi tử được yêu thích cùng đi. Năm nay Nhạc phi nương nương nhất định sẽ được mang theo. Là cung nữ cận thân của nương nương, tự nhiên cũng có thể đi cùng.

Săn thú sẽ được cử hành trong khu vực săn bắn ở ngoại ô kinh thành, ý nghĩa của việc săn thú là muốn nhận được một điềm tốt lành, ngụ ý năm kế tiếp Từ Thần quốc sẽ đạt được mùa thu hoạch bội thu. Đồng thời cũng nhắc nhở người trong hoàng thất phải thường xuyên tỉnh táo, không thể lơ là nhiệm vụ của chính mình.

Về phần tại sao khẳng định sẽ đạt được mùa thu hoạch lớn, có lẽ là vì khu vực săn bắn thuộc sở hữu của hoàng gia, dĩ nhiên bình thường sẽ có người chuyên chăm sóc, đến lúc đó thị vệ sẽ dùng tất cả các phương pháp tìm ra dấu vết hoạt động của dã thú.

Đối với sự kiện lần này, Chung Linh cũng rất mong đợi. Là một người hiện đại, cho đến bây giờ nàng cũng chưa từng gặp qua cảnh tượng săn thú. Mặc dù hiếu kỳ, nhưng nàng hoàn toàn không có ý tưởng muốn đích thân ra trận.

“Đến lúc đó Khiêm ca ca nhất định sẽ thi triển hảo bản lĩnh!” Bùi Loan không biết thẹn thùng nói, đối với Khiêm ca ca nàng hoàn toàn tin tưởng một cách mù quáng.

“Khiêm ca ca của người chỉ là văn quan, tay trái gà không chặt sao có thể thi triển bản lĩnh?” Chung Linh không chút lưu tình cười. “Nếu nói Trác đại nhân thi triển đại bản lĩnh, Bốn cung còn có thể tin.”

Bùi Loan bĩu môi không thèm so đo. Trác đại nhân gì đó, lúc đầu nàng còn tưởng hấn cùng Khiêm ca ca của nàng là cùng một loại người, nhưng thật ra lại hoàn toàn khác nhau, luôn cười nhạo nàng, nói Vệ Khiêm hoàn toàn không cảm thấy hứng thú với nàng.

Mới không như vậy, nàng nhất định sẽ hảo hảo nỗ lực. Bùi Loan chớp chớp mắt, giấu đi tâm tư.

---o-----o-----

Đến ngày săn thú, trong lòng Chung Linh kinh hãi thông thối vì sự hoành tráng vĩ đại của sự kiện.

Nghi giá của Hoàng thượng từ trong hoàng cung xuyên qua kinh đô, một đường chậm rãi tiến đến biệt uyển nằm ở ngoại ô kinh thành. Vì sự an toàn của Hoàng thượng và tần phi còn có các vị đại thần, nên trên đường đi đều có thị vệ phong tỏa, rất là hoành tráng.

Hoàng thượng ngồi trong nghi giá màu vàng sáng chói, màn che cũng màu vàng nên mọi người không thể nhìn rõ gương mặt của hấn, thấp thoáng có thể thấy hấn phát tay ra hiệu.

Chung Linh và Vân Quý phi cũng ngồi trên nghi trượng của mình, cũng màn lụa che khuất tầm mắt của người khác. Trên suốt đoạn đường được dân chúng quỳ lạy tung hô vạn tuế.

Chung Linh nhìn bóng dáng màu vàng sáng chói trước mắt khẽ mỉm cười, có lẽ rất nhiều người không biết, trong nghi giá đó không phải là Sầm Mặc, chỉ là một thể thân. Thân là Hoàng đế lại ngồi vào vị trí nổi bật như vậy, bảo vệ như thế nào cũng không được chu toàn, vì vậy chỉ có thể dùng một thể thân để nguy trang.

Mà bản thân Hoàng đế, Chung Linh hơi xoay đầu về phía sau một chút, ánh mắt rơi xuống một thị vệ đang cười ngửa theo sau nghi trượng. Sầm Mặc một thân khôi giáp, đầu đội mũ giáp, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể nhìn ra. Mà thị vệ xung quanh hấn, bất động thanh sắc quan sát tình hình chung quanh, bảo vệ hấn.

Khi nghi trượng tới biệt uyển, Chung Linh đến gian phòng của mình thay một thân nhung trang, sau đó mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Mà Vân Quý phi lúc này cũng đã tháo xuống gần hết trăm cài tóc, chỉ dùng một sợi dây đơn giản màu tím quấn lấy tóc, tư thế oai hùng động lòng người. Khác với thân thể gầy yếu của Chung Linh, thời khắc này hình như còn có vẻ yếu ớt hơn.

Vân Quý phi ngửa đầu cười một tiếng, hiển nhiên bởi vì thắng được nàng mà đắc ý.

Chung Linh mỉm cười vô tội, gầy yếu cũng có thể khiến người khác thương yêu mà!

Mặc dù các nàng không cần tự mình ra trận, nhưng để phù hợp với tình hình nên cũng muốn cùng nhau đến.

Đến biệt uyển đã là giữa trưa, đương nhiên sẽ dùng thiện trước, buổi chiều mới phải săn thú. Ngộ thiện rất nhẹ nhàng, đơn giản, dù sao buổi tối còn có con mồi sẵn được trong ngày, đó mới là trọng tâm.

Dùng xong ngộ thiện, Sầm Mặc liền cùng đám võ đại thần đi đến thú trường. Chung Linh và Vân Quý phi dĩ nhiên cũng muốn lên ngựa đi theo, chỉ là họ phải ngồi trên những con ngựa đã được huấn luyện thật tốt và có người dắt, không được vui vẻ tùy ý như những người khác.

Chung Linh đối với việc này không hề có ý nghĩa gì, nhưng nàng hoàn toàn không biết cưỡi ngựa, thậm chí chỉ ngồi trên lưng ngựa thôi đã cảm thấy sợ hãi.

“Nurong nurong, người yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không rơi xuống.” Bùi Loan lúc này đang cười hi hi cỡi ngựa đi tới, vì con nhóc này mãnh liệt yêu cầu nên nàng cũng leo lên một con ngựa, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều.

Chung Linh nhìn thân thể nàng ấy mặc dù rất nhỏ, nhưng động tác lại rất thành thạo, không khỏi nhú mày.

“Nurong nurong cũng đừng coi thường muội.” Bùi Loan nhìn thấu suy nghĩ của nàng, “Muội chính là được chân truyền của Bùi tướng quân!”

Chung Linh hiểu rõ gât đầu một cái, hồ phụ vô khuyến nữ, Bùi tướng quân đúng là rất dụng tâm dạy dỗ nữ nhi của mình.

“Chỉ là phụ thân không để cho muội theo Khiêm ca ca, nếu không muội có thể dạy Khiêm ca ca cưỡi ngựa rồi.” Bùi loan tiếc nuối nhìn về phía trước.

Nhìn theo ánh mắt của nàng ấy, Vệ Khiêm xuất hiện ở cách đó không xa, chỉ là thân thể cứng ngắc ngồi trên lưng ngựa của hắn đang ưỡn lên thẳng tắp, cũng là một người không biết cưỡi ngựa.

Hai người một động một tĩnh, cũng không tồi. Chung Linh đột nhiên suy nghĩ.

Mặc dù đã được tứ hôn nhưng lại chưa đủ tuổi. Còn phải chờ thêm vài năm nữa mới đến tuổi tiến vào cửa Vệ phủ.

Rất nhanh đã tới thú trường, Hoàng thượng cùng các quan viên bắt đầu tiến vào khu vực săn bắn, thị vệ đi theo bên cạnh hộ tống, còn nữ quyến phải ở lại trong lều trại.

Chung Linh hăng hái nhìn một nhóm người vừa khua chiêng gõ trống, vừa lớn tiếng hò hét vào trong rừng cây, lại còn dùng cỏ khô đốt lên quơ vào trong bụi rậm. Bầu không khí nhất thời trở nên huyền ảo không thôi, mà hiệu quả cũng rất rõ ràng, Chung Linh nhìn thấy rừng cây vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện không ít bóng dáng.

Sầm Mặc và các đại thần đang chờ chính là thời khắc này, từng người một gập người trên lưng ngựa thúc giục nó tiến lên.

Nhìn những bóng lưng đang khuất dần vào trong rừng rậm, Chung Linh khẽ mỉm cười rồi xoay người trở về lều.

Bên cạnh Hoàng thượng có cả một đội thị vệ theo sát phía sau bảo vệ, nên không phải sợ xảy ra chuyện gì. Lại nói cảnh tượng Hoàng đế vì quá phấn khích mà bỏ rơi thị vệ sẽ không xuất hiện trên người của hắn.

“Nurong nurong cứ như vậy ở lại trong lều sao?” Bùi Loan nhảm chán đi vào, mặc dù nàng có thể theo tới, nhưng không có nghĩa là nàng có thể đi vào khu vực săn bắn.

“Không vậy thì sao? Ngay cả cung tên ta còn cầm không nổi.” Chung Linh buồn cười nói, trước đây nàng cũng đã từng nghĩ đến mình có thể có cái gọi là thiên phú võ học hay không, kết quả của quá trình luyện võ chính là, có thể cầm cung tên lên, có thể kéo mở, cũng có thể bắn ra, chỉ là cự ly bắn ngắn đến nỗi khiến người khác không dám nhìn.

Cho dù đứng thật gần, tên có thể bắn trúng mục tiêu nhưng vừa chạm vào bia thì trong nháy mắt lập tức rơi xuống đất. Ngay cả Bùi Loan so với nàng cũng cao cường hơn một chút.

“Nurong nurong cũng không cảm thấy quá buồn chán sao.” Bùi Loan rất bức bối với Chung Linh. Mỗi ngày trong hoàng cung cũng là đại môn không ra nhị môn không bước, hôm nay thật vất vả lắm mới xuất cung lại chỉ muốn ở trong lều.

“Mặc dù có chút buồn chán, vẫn tốt hơn khá nhiều chuyện.” Chung Linh lắc đầu một cái, biết rõ đối phương còn nhỏ không phải chuyện gì cũng hiểu được. Nếu nàng đi ra ngoài, chắc chắn sẽ gặp phải Vân Quý phi, đến lúc đó tất nhiên không thiếu được một phen đầu võ mồm. Nàng không tin mình không thể đáp trả, nhưng đối phương rất nhanh sẽ trở thành hoàng hậu, vì suy nghĩ cho sau này, nàng cũng chỉ có thể trốn tránh không gặp mà thôi.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thế nhưng có vài người lại không nghĩ như vậy.

“Vọng tộc thế gia đều ở bên ngoài tham gia náo nhiệt, muội muội lại an nhàn trốn ở đây.” Còn chưa kịp thông báo, Vân Quý phi đã xốc mình đi vào, tự nhiên ngồi xuống. “Tỷ tỷ đứng ở bên ngoài nửa ngày nên thấy khát, cố ý đến xin uống miếng nước.”

Chung Linh đứng lên: “Tỷ tỷ nói đùa, muốn uống trà, muội muội sẽ tự mình dâng lên.” Vừa nói vừa ra hiệu cho Tướng Nhi dâng trà.

Mặc dù không ở trong hoàng cung, nhưng lá trà thường dùng vẫn mang theo một ít.

Tường Nhi rất nhanh đã rót xong, cầm khay muốn đưa lên, lại bị Vân Quý phi phát tay ngăn lại.

“Trà này của muội muội thật đúng là không có thành ý rồi.” Vẻ mặt Vân Quý phi hết sức dịu dàng. “Không bằng muội muội tự tay dâng lên, như thế nào?”

Vân Quý phi vừa dứt lời, nhóm người của Chung Linh liền đổi sắc.

Ngần Lâm đi đang muốn nói chuyện, Chung Linh chậm rãi bước đến.

“Là muội muội sơ sót, muội muội tự mình dâng lên.” Nét mặt Chung Linh cũng không có gì không ổn.

Thật sự sắp trở thành hoàng hậu nên liễu lĩnh như vậy, không phải còn chưa cử hành đại điển phong hậu hay sao. Chỉ là lúc này Sầm Mặc còn đang ở trong khu vực săn bắn, không cách nào giải vây cho nàng. Theo phân vị mà nói, thân phận của Vân Quý phi cao hơn nàng, để cho nàng dâng lên một ly trà, cũng không có gì đáng nói.

Chỉ là loại hành vi này ở trong hậu cung lại có một tầng ý tứ khác, tương đương với việc thừa nhận địa vị của mình không bằng đối phương, có ý tôn đối phương lên vị trí dẫn đầu.

Ở dân gian thời điểm cưới thiếp, tân nương cũng phải dâng trà cho chính thê, đây là một đạo lý không sai biệt lắm.

Lúc sắp đưa ly trà đến trước mặt Vân Quý phi, Chung Linh dường như trượt tay một cái đổ hết xuống váy của nàng ta.

“Ai nha, muội muội đáng chết, tỷ tỷ không có bị phỏng chứ!” Chung Linh ngay lập tức xin lỗi, đồng thời lo lắng nhìn đối phương.

Vừa rồi nàng đã hết sức cẩn thận chú ý vị trí ly trà đổ, không để nó làm phỏng Vân Quý phi, không để mang tiếng dĩ hạ phạm thượng, vừa vặn khiến nước trà chỉ dính trên y phục của nàng ta.

Vân Quý phi luôn luôn chú trọng vẻ bề ngoài, vừa nhìn làn váy của mình dính vào một chút nước trà đã lập tức ảo não đứng lên. Nếu Hoàng thượng trở lại, sao nàng có thể đến gặp người! Quay về phía Chung Linh, lại cảm thấy lúc này không thể nổi giận.

Đối phương cuối cùng cũng không có làm phỏng nàng, nếu cứ kiên quyết chuyện bé xé ra to, chỉ sợ sẽ bị người người cười chê, cho rằng nàng không độ lượng, rất bất lợi đối với việc phong hậu của nàng sau này. Nhưng để cho nàng nuốt xuống cục tức này, nàng lại cảm thấy vô cùng biệt khuất. Vốn là muốn hạ uy danh của đối phương, nhưng nàng ta lại dám phản kháng!

Chuyện Chung Linh cố ý làm đổ ly trà bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra.

Vân Quý phi cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn xuống con giận này. Là nàng quá nôn nóng, không nên nhất thời tới đây thị uy, đợi đến khi nàng thật sự ngồi lên vị trí kia, một chút thủ đoạn này của Nhạc phi cũng là vô dụng.

Nhìn bóng lưng đối phương nổi giận đùng đùng rồi đi, vẻ áy náy trên mặt của Chung Linh cũng nhanh chóng biến mất. Mặc dù hiện có thể ứng phó nhất thời, về sau lại không thể tránh đối phương hạ thủ. Nghĩ đến những tháng sắp tới, Chung Linh thật muốn than thở.

Vốn đang đứng ở một bên không lên tiếng, lúc này Bùi Loan lại đi tới nghiêm túc nhìn nàng: “Nương nương, Loan Nhi đã hiểu ý của người rồi.”

Mặc dù không ra cửa nhưng phiền phức cũng có thể tự tìm tới. Từ lúc nàng vào cung đến nay đã học được không ít kiến thức.

Bùi Loan dùng vẻ mặt trịnh trọng để nói chuyện làm cho Chung Linh không khỏi bật cười, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Tiểu thư, phải sớm tính toán thôi.” Lâm di nhỏ giọng nói một câu.

Chung Linh vừa mới thả lỏng tâm tình một chút, nhất thời lại rơi xuống. Mặc dù nói phải sớm tính toán, nàng cũng nghĩ phải làm vậy, nhưng nàng có thể làm được gì chứ? Bàn về xuất thân, xuất thân của nàng không sánh bằng Vân Quý phi. Luận về tư cách và sự từng trải, nàng cũng chỉ vừa vào cung được một năm. Điều duy nhất cao hơn nàng ta có lẽ chính là nàng có danh hạ nuôi dưỡng Đại hoàng tử, nhưng ai cũng biết, đó không phải là hài tử của nàng.

Quan trọng nhất chính là phụ thân của Vân Quý phi, Ngũ Tương. Mà hiện tại Hoàng thượng đang rất kiêng kỵ thế lực của Ngũ Tương, nên phải dùng thủ đoạn trấn an, ổn định bọn họ. Mà phong nàng ta làm hậu, không thể nghi ngờ là một loại trấn an - hảo thủ đoạn.

Vân Quý phi sẽ trở thành hoàng hậu là sự thật không thể thay đổi. Lần trước từ Ý Trúc Hiên đi ra, Sầm Mặc đã nói cho nàng biết trước đó Ngũ Tương nói tốt cho nàng cũng bởi vì Sầm Mặc đã trao đổi điều kiện với hắn, chỉ cần Ngũ Tương đứng ra giúp nàng hắn sẽ nhanh chóng lập Vân Quý phi làm hậu.

Có thể nói lập hậu là chuyện đã được quyết định, khác biệt là ở thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Ngay cả là bản thân Sầm Mặc cũng không thể thay đổi. Nàng, có thể làm được gì chứ?

Chương 49

Hình như bởi vì chuyện này, mà cả một buổi chiều tinh thần Chung Linh không được tốt lắm, cho đến lúc Sầm Mặc trở lại.

“Nương nương, người đoán xem Hoàng Thượng sẽ săn được cái gì về!” Vân Nhi đi vào trong lều với một vẻ mặt rất vui.

“Cái gì?” Chung Linh có chút ngạc nhiên, thật sự thì trí tưởng tượng của nàng không có được nhiều như vậy.

“Hoàng Thượng săn được một con gấu thật lớn nha!” Vân Nhi đưa tay ra rồi khoa tay múa chân như một đứa trẻ mới lớn.

Chung Linh nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, liền xốc màn đi ra ngoài, quả nhiên ở địa phương này lại bắt được một con vật rất lớn.

Xung quanh đều chất đầy những con mồi mà mọi người đã săn được, trên người lại ngửi thấy có một chút mùi đặc biệt thuộc về động vật.

Chung Linh có chút hiếu kỳ, chợt đến gần con gấu lớn kia, trừ gấu mèo ra thì nàng chưa từng thấy qua con gấu nào khác.

Lúc đi lại gần, thì thấy thi thể của con động vật đó còn chưa chết, rồi lại co giật hai lần khiến Chung Linh hoảng sợ lui về phía sau và đụng vào trong một lồng ngực quen thuộc.

“Ha ha?” Nhìn phản ứng của Chung Linh, Sầm Mặc trêu ghẹo nàng bằng một tiếng cười đầy thiện ý.

“Hoàng Thượng.” Chung Linh có chút ngượng ngùng xoay người.

“Lân này thu hoạch khá là dồi dào, nhất định là trời cao đã cho một báo hiệu.” Sầm Mặc nhỏ giọng nói, trong giọng nói tràn đầy lòng tin.

Chung Linh mỉm cười nhìn đôi phương, trong ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

“Cả một buổi chiều Hoàng Thượng đi săn thú có mệt không?” Lúc này, Vân Quý Phi bất ngờ xuất hiện, dĩ nhiên y phục trên người ddlddd đã đổi thành một bộ khác, “Không bằng, Hoàng Thượng đến lều của thần thiếp nghỉ ngơi một chút.”

Còn một lát nữa mới đến buổi tối, cách bữa tiệc cũng không xa, Sầm Mặc có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Bóng dáng Sầm Mặc biến mất trong tầm mắt, Chung Linh mới thu về mặt mỉm cười vào. Lúc nàng nhìn thấy Vân Quý phi kéo Sầm Mặc rời đi, nàng ta còn quay mặt lại nhìn rồi nở một nụ cười, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Đúng rồi, nếu ngày sau nàng ta làm Hoàng hậu, ngay cả Hoàng Thượng còn phải nhường nàng ta ba phần mặt mũi.

Nhìn khuỷu tay trống rỗng, Chung Linh không khỏi thở dài, dọc theo bờ sông mà đi về phía trước.

Bởi vì sau lưng còn có cung nữ cùng với thị vệ đi theo, cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn, trên đường đi dọc theo bờ sông, có thể nhìn thấy một số người đang dùng nước uống để xử lý thi thể động vật, đó là món chính dd ll qq dd của yến hội tối nay.

“Nương nương, đã đến lúc phải trở về rồi.” Nhìn Chung Linh đi một mình hồi lâu, cuối cùng Tường Nhi không nhịn được, đi lên trước nhắc nhở.

“Hà?” Chung Linh phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện ra mình vừa đi vừa suy nghĩ, lại đi một khoảng cách khá xa, mà lưng cách đó không xa sau còn có thị vệ đi theo tấn trách.

“Là Bồn cung sơ sót.” Chung Linh gật đầu một cái, khi đi ngang qua bên người các thị vệ, nở một nụ cười áy náy với bọn họ, nhẹ giọng nói một tiếng xin lỗi.

Bọn họ chỉ cúi đầu, dĩ nhiên là không có phản ứng gì.

Lúc trở về lại không mất nhiều thời gian lắm, thời điểm nàng trở về lều của mình thì lại kinh ngạc phát hiện Sầm Mặc đã ở bên trong.

“Tại sao bây giờ nàng mới trở về?” Giọng nói Sầm Mặc có chút gấp gáp nóng nảy, “Nàng cũng biết, nếu nàng ấy đã mờ lòi...thì Trẫm sẽ phải đến chỗ nàng ấy ngồi một lát.”

Nghe Sầm Mặc giải thích có chút vụng về, Chung Linh chợt lộ ra nụ cười, bước nhanh về phía trước, ôm hân vào trong ngực.

Ôm thân thể mềm mại ở trong ngực, bởi vì tìm kiếm nàng cả một buổi chiều mà trong lòng có chút nôn nóng, nhưng cuối cùng cũng đã buông lỏng

xuống một chút.

“Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, đi ra ngoài thôi.” Một lát sau, Sầm Mặc lên tiếng.

Chung Linh gật đầu một cái, theo sát hần đi ra khỏi lều, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Vân Quý Phi.

Khẽ nhú mày, lần này đến phiên Chung Linh nở một nụ cười với Vân Quý Phi.

Hoàng hậu thì mặc kệ hoàng hậu, cho dù nàng chỉ là một Nhạc Phi, chỉ cần ở trong mắt của Sầm Mặc, nàng đặc biệt như vậy là đủ rồi.

Buổi tối, toàn bộ sân ở bên ngoài đã dựng một cái lửa trại, thức ăn được chế biến từ thịt của những con thú săn được trong ngày không ngừng được mang lên. Chung Linh chỉ ném vài miếng liền dừng đưa lại, hơn nữa những con mồi này chỉ để tượng trưng, vị giác mà thịt mang lại so với thức ăn của Ngự thiện phòng nấu thì không ngon lắm.

Tất nhiên, tối nay Sầm Mặc rất là vui mừng, thậm chí còn tự mình uống rượu nói chuyện với các tướng sĩ.

Chung Linh chỉ mỉm cười ngồi ở vị trí của mình, ánh mắt vẫn theo sát bóng dáng của Sầm Mặc. Bắt đầu từ năm nay, rốt cuộc nước Tử Thần cũng đang ở trong giai đoạn đi lên, cũng khó trách hần lại vui mừng như thế.

“Đi theo nàng.” Nàng phát hiện, Bùi Loan lặng lẽ rời khỏi vị trí của mình, Chung Linh phân phó Tường Nhi đi theo. Mặc dù Bùi tướng quân ở chỗ này, nhưng hiện tại Bùi Loan được xem là người trong cung của nàng, một hai luôn luôn phải chú ý.

Bùi Loan đã trưởng thành từ từ, cũng phải chú ý một chút, không thể để cho nàng như lúc trước quán lấy Vệ Khiêm.

Vân Quý Phi cũng ngồi ở vị trí của mình mà suy nghĩ, còn có hai ngày nữa phải trở về, sau khi trở về, nàng vẫn muốn mọi chuyện sẽ thành sự thật. Trên mặt của nàng không khỏi lộ ra nụ cười, mắt cũng dán chặt vào bóng dáng của Sầm Mặc.

Bữa tiệc cử hành cũng không có trễ, thời gian chỉ còn có một ngày mai, vì vậy cũng không nên kéo dài quá lâu.

Mà đêm nay, Sầm Mặc sẽ ngủ ở nơi nào, bây giờ hần lại được hai người phụ nữ chú ý đến.

Có vài người cho là Sầm Mặc sẽ đi vào lều của Nhạc Phi, mà một vài người khác cho Sầm Mặc sẽ đến chỗ của hoàng hậu tương lai.

Mà khiến cho mọi người kinh ngạc chính là, hần đi vào trong lều của Vân Quý Phi nhưng lại ra rất nhanh rồi lại đi vào lều của Chung Linh.

“Hoàng Thượng đã nói với Quý Phi nương nương?” Chung Linh cười ngênh tiếp Sầm Mặc đến, lúc trước nàng cũng nghe d’đlqđ”” người bẩm báo, Hoàng Thượng đi vào lều của Vân Quý Phi, mặc dù có chút thất vọng, nhưng lại chỉ có thể tiếp nhận.

Nhưng rất nhanh, Sầm Mặc lại xuất hiện ở nơi ở của chính mình, nàng lập tức nghĩ tới chuyện buổi chiều đã xảy ra.

“Sau khi trở về, nàng sẽ đạt được ý nàng muốn, còn có cái gì tốt để so đo?” Sầm Mặc tùy ý nói, khiến Chung Linh hơi ngẩn ra.

Đúng rồi, ở trong mắt của hần, người Vân Quý Phi muốn chính là Hoàng Thượng và vị trí Hoàng hậu, mà hần không phải người này.

Mặc dù hần là Hoàng Thượng, nhưng không phải Hoàng Thượng với hần là cùng một người sao, căn bản không thể tách ra. Chỉ là một điểm này, nàng sẽ không nói cho Sầm Mặc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sầm Mặc liền dẫn bọn võ tướng lên đường, một buổi ngày hôm qua, nhiều nhất chỉ có thể coi là luyện tập, mặc dù không ngờ lại đánh tới một con gấu mù. Mà hôm nay, mới thật sự là thi triển thủ đoạn.

Chờ đến buổi trưa, các cung nữ đưa đồ ăn lên, bất luận là bề ngoài thuộc loại nào hoặc là vị gì, so với hôm qua tốt hơn rất nhiều, mặc dù phần lớn là đang dùng con mồi hôm qua, nhưng đã trải qua một đêm xử lí tỉ mỉ, không phải loại thức ăn ngày hôm qua chỉ được nhanh chóng xử lý một cách tương đối.

Mà Sầm Mặc ngồi ở ngay giữa, Vân Quý phi, Nhạc Phi mỗi người ngồi ở hai bên cạnh Hoàng Thượng. Chung Linh khá vừa ý với đồ ăn hôm nay, vì vậy ăn cũng không ít.

Mặc dù thích, nhưng mà ở trước mặt mọi người, nàng vẫn cố khắc chế, cầm khăn bên cạnh bàn lên, lau sạch nhè nhẹ khóe miệng, thời điểm đang chuẩn bị nói gì thì xảy ra một chuyện.

Còn chưa kịp phản ứng, Chung Linh chợt phát hiện thân thể Sầm Mặc đang ở trên người của mình, mà xung quanh cũng lập tức ồn ào.

Phản ứng đầu tiên của nàng... Hồng rồi, là ám sát!

Sau đó, sau đó Sầm Mặc cũng thoát khỏi thân thể của nàng, nhưng lại đưa lưng về phía nàng.

Chung Linh không thể tin, hai tay bùng kín miệng của mình, lão đảo đứng lên. Nàng nhìn thấy cái gì? Tại sao trên người Vân Quý Phi lại có cung tên?

“Truyền thái y!” Sầm Mặc ôm lấy Vân Quý phi, trở lại trong lầu.

Đầu óc Chung Linh trống rỗng, đi theo phía sau hắn, trái tim nhảy lên kịch liệt tạo cho nàng có một cảm giác khó thở.

Thật ra thì, Sầm Mặc đã phát hiện ra mình đang bị chú ý, không nghĩ ngợi nhiều được, chỉ có thể nhào vào người Chung Linh. Mà Vân Quý phi, không biết là may mắn hay là bất hạnh, lại phát hiện Sầm Mặc có chỗ không đúng, lập tức phát hiện ám sát.

Trong lúc nhất thời, nàng không nghĩ ngợi nhiều được, cả người trực tiếp nhào tới. Sau một khắc, nàng cũng cảm thấy ngực của mình đau đớn kịch liệt.

Ở trong phút chốc ngắn ngủi này, tất cả đều cũng xảy ra.

“Hoàng thượng. Hoàng thượng.” Nước mắt Vân Quý Phi không khống chế được mà chảy xuống, không biết là bởi vì đau đớn hay là bởi vì cái gì.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Sầm Mặc nắm lấy tay của nàng ta, trong lòng cũng có chút rối loạn. Mặc dù, Vân Quý Phi đã ở bên cạnh hắn rất lâu, nhưng mà trong lòng của hắn, nàng ta chỉ là nữ nhi của Ngũ tướng, cũng không có nghĩ quá nhiều.

Nhưng nàng cứ nhiên cứ như vậy mà đánh tới, vì mình chặn tên lại. Đồng thời lại có ba mũi tên bắn tới, mới này ở dưới tình thế cấp bách mình đã né tránh, nhưng, nếu không phải người này ở trước mặt, chỉ sợ mũi tên đã bắn trúng vào hắn rồi.

Sầm Mặc đột nhiên nghĩ mình phúc lớn mạng lớn, có một nữ nhân vì tôn nghiêm của hắn mà đứng ra, còn có một nữ nhân vì hắn mà đỡ lấy mũi tên.

Tuy rằng, hắn đối với người sau, bình thường hắn cũng không có sinh tình cảm nhiều với các phi tần.

Bởi vì đau đớn mà thân thể Vân Quý Phi không ngừng co quắp, nắm thật chặt tay Sầm Mặc, hoàn toàn không có nhìn thấy thái y đang bận rộn ở bên cạnh mình.

“Nô tì.Không cứu. Có phải hay không?” Mặt Vân Quý Phi tái nhợt lại, đứt quãng nói qua.

Sầm Mặc hơi lắc đầu, lại không chịu nói chuyện, bên trên đầu mũi tên hiện ra ánh sáng màu xanh lá cây lộng lẫy tới tấp đã nói rõ tất cả.

“Hoàng thượng. Thần thiếp, không muốn chết.” Hình như Vân Quý Phi không muốn khống chế nước mắt đang chảy ra của mình. Độc tính bên trên mũi tên cũng đã bắt đầu khuếch tán, khuôn mặt đã từ từ xám lại.

Tại sao, thời điểm nàng đang muốn trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất, có địa vị cao nhất ở nước Từ Thần này, nhưng lại xảy ra loại chuyện như vậy?

Nếu để cho nàng thanh tỉnh lựa chọn thì chưa chắc nàng sẽ vì Sầm Mặc mà ngăn cản mũi tên kia. Nhưng thân thể của nàng lại trung thành với lý trí của nàng, nên đã nhào tới trước.

Là chế nhạo, cái đó trong nháy mắt, Sầm mặc lại lựa chọn lấy thân thể mình để bảo vệ Nhạc Phi, mà mình lại giống như con thiêu thân, cổ vọt tới hướng ánh lửa ngấm vô phản kia.

Trong lúc nhào vào người Sầm Mặc, nhìn thấy động tác của hắn thì nàng không biết trong lòng mình có ý kiến gì, thậm chí khi đó cái gì nàng cũng không kịp nghĩ.

Hôm nay, nàng rơi vào kết quả như vậy, nàng đã tính toán với phụ thân, chẳng phải là cũng bị mất. Chỉ là, chẳng lẽ muốn tiện nghi cho. ? Vân Quý Phi không chịu được, lại đưa mắt tìm kiếm cái gì ở trong trại, cuối cùng rơi xuống trên người của Chung Linh.

Chỉ là ánh mắt kia, lại có chút hâm mộ, hay ghen tị đến tận xương.

Mà không biết khi nào Chung Linh đã phục hồi tinh thần lại, mới ý thức được mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cũng đang chú ý Vân Quý Phi. Nhìn ánh mắt của nàng ta, nàng ta há miệng, nhưng cuối cùng lại không biết nên nói những gì. Chỉ là nhìn thật sâu vào Vân Quý Phi, hình như trong ánh mắt có chút không đành lòng, cùng với một tia cảm kích, cảm kích nàng ta đã dùng tính mạng của mình cứu Sầm Mặc.

Mất công sức nuốt vào, thái y để cung nữ đưa thuốc vào, hình như Vân Quý phi có chút sức lực.

Sầm Mặc quay đầu đi liếc mắt nhìn, lại phát hiện thái y chỉ lắc đầu một cái.

Trước tiên nói, thuốc ở nơi này có hạn, nhưng mũi tên kia lại có độc, nhưng mười phần chuyện này rất khó giải quyết, cho dù hiện tại có đầy đủ dược liệu, nhất thời cũng không cách nào để bào chế thuốc giải độc. Mà độc này lại mạnh, bọn họ lại không có thời gian.

“Hoàng thượng, thần thiếp. Có một yêu cầu.” Hình như biết số mạng tương lai của mình, xem ra về mặt Vân Quý Phi đã bình tĩnh một chút.

“Ngươi nói đi.” Sầm Mặc gật đầu một cái.

“Thần thiếp. Muốn hoàng thượng đồng ý trước!” Vân Quý Phi cố chấp nói.

“Được, Trẫm đồng ý với ngươi.” Sầm Mặc cũng không có cách nào do dự, dù sao nàng ta cũng đã dùng tính mạng của mình để cứu hắn. Hắn cũng

không nên vô tình như vậy.

“Thần thiếp muốn Hoàng Thượng phải đồng ý một chuyện đã” Vân Quý Phi chợt lộ ra nụ cười có chút hả hê nhìn về phía Chung Linh.

Chung Linh xoắn chặt cái khăn trong tay, đối với phía dưới lại có một dự cảm không tốt.

“Hoàng thượng, cả đời này. Cũng không thể phong. Nhạc Phi vì. Sau!” Vân Quý Phi chậm chạp nói ra một câu nói này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Vân Quý phi vừa dứt lời, Chung Linh liền cảm thấy yên tâm đôi chút.

May là Vân Quý phi không cầu xin Hoàng thượng biếm nường vào lãnh cung, hoặc trực tiếp lấy tính mạng của nường.

Sầm Mặc nghe xong yêu cầu của nường ấy, sắc mặt bỗng nhiên ngưng trệ. Hắn không ngờ nường ấy không yêu cầu giữ lại vinh hoa phú quý cho Ngũ gia, hoặc yêu cầu một cái gì đó, thế nhưng yêu cầu cuối cùng này lại nhằm vào Chung Linh .

“Hoàng thượng.” Vân Quý phi nhìn khí sắc của Sầm Mặc, liền hiểu rõ tâm tư của hắn, không nhận được đưa tay kéo ống tay áo hắn. “Người đã đáp ứng thần thiếp rồi!”

Nàng muốn hắn ở trước mặt mọi người chính miệng nói ra, nếu không sau khi nàng chết đi không được bao lâu, dựa vào sủng ái của Hoàng thượng dành cho Nhạc phi, chỉ sợ vị trí kia sẽ rơi vào tay Nhạc phi.

Không, nàng không muốn như vậy, nàng đến chết cũng chưa được ngồi lên vị trí đó, tuyệt đối không thể để cho nữ nhân này thuận lợi như vậy

“Hoàng thượng đã đáp ứng với người, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Chung Linh từng bước đi về phía trước, sắc mặt trấn định trả lời.

Sầm Mặc đã đáp ứng thì không thể nói mà không giữ lời được, cho dù không một ai dám chất vấn quyết định của hắn.

“Ta Chung Linh ở đây xin thề cuộc đời này tuyệt không mơ ước hậu vị.” Chung Linh giờ bàn tay lên, nhìn thẳng vào mắt của Vân Quý phi mà lập lời thề.

Vân Quý phi rút cuộc cũng mỉm cười thỏa mãn, nhìn Sầm Mặc lần cuối, nắm chặt ống tay áo của hắn, sau đó ho khan kịch liệt, cuối cùng chậm rãi buông xuống, mất đi sinh khí.

Sau khi nhìn nường ấy trút hơi thở cuối cùng, Sầm Mặc từ từ đứng lên, xoay người bước ra ngoài, khi đi ngang qua Chung Linh, nàng nhận thấy trong mắt hắn tồn tại một loại cảm xúc mờ mịt, nhưng cuối cùng lại trấn tĩnh khẽ gật đầu với nường.

Về phản thích khách, hắn sẽ đích thân xử lý.

Chung Linh cuối cùng cũng không biết sự kiện thích khách đó giải quyết như thế nào. Ngày thứ hai sau khi trở lại hoàng cung, Hoàng thượng hạ chỉ ban bố thiên hạ.

Vân Quý phi được truy phong làm Cung Mẫn hoàng hậu, an táng trong Đế Lăng. Vì để tưởng nhớ người xưa, Hoàng đế quyết định cuộc đời này không lập hậu.

Quyết định này của Hoàng thượng lập tức khiến mọi người nghị luận ầm ĩ, nhưng lại không thể nói gì. Hoàng thượng không chịu lập hậu, là vì tình thâm ý trọng với Cung Mẫn hoàng hậu. Về tình về lý, những đại thần như bọn họ không thể buộc Hoàng thượng làm một người bạc tình bạc nghĩa. Nhưng hậu cung mà không có hoàng hậu đúng là chuyện cực kỳ không thỏa đáng.

Sầm Mặc đã nói cuộc đời này sẽ không lập hậu, nhưng người nào có phân vị cao nhất, sẽ thay mặt hoàng hậu chưởng quản hậu cung, chỉ là cả đời này cũng không có cách nào chạm đến ngôi vị hoàng hậu.

Nếu liên tưởng đến những lời Cung Mẫn hoàng hậu nói trước khi qua đời, mọi chuyện đều có thể giải thích hợp lý. Chỉ là tất cả đã trở thành định số, sẽ không bởi vì bọn họ biết tình hình mà có thể thay đổi.

Cung Mẫn hoàng hậu đột ngột tạ thế, khiến cho Ngũ Tạng dường như già đi rất nhiều chỉ sau một đêm, những mưu đồ trước đây bỗng chốc hóa thành hư không, đây chính là đả kích rất lớn.

Trong thời gian ngắn bồi dưỡng được một người giống Vân Quý phi là chuyện không thể nào, huống chi trong cung bây giờ còn có Nhạc phi.

Hậu cung nhiều tàn phi như vậy nhưng xem ra sau khi Vân Quý phi chết đi, Nhạc phi sẽ không còn đối thủ. Nhưng trước khi Vân Quý phi chết cũng muốn tính toán năng, khiến cho năng kiếp này đừng mơ tưởng đến hậu vị, điều đó không nghi ngờ là đã làm cho nhiều người hả hê.

Nhưng khi thánh chỉ của Hoàng thượng ban xuống, bọn họ liền cười không nổi. Mặc dù phân vị của Nhạc phi bây giờ không phải cao nhất, nhưng tất cả đều tin tưởng, rất nhanh thôi Nhạc phi thì sẽ là người nắm quyền cao nhất trong hậu cung.

“Nương nương?” Tường Nhi có chút bận tâm nhìn Chung Linh, sau khi nương nương nghe xong ý chỉ của Hoàng thượng thì một chút phản ứng cũng không có.

“Bồn cung không sao.” Chung Linh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, năng vốn đã nhận định kiếp này mình vô duyên với ngôi vị hoàng hậu, năng không ngờ Hoàng thượng lại ra một quyết định như vậy. Rất nhiều người có thể nhận ra, cũng không thể phủ nhận một đạo thánh chỉ này là vì năng mà lập.

Một khi thánh chỉ đã chiếu cáo thiên hạ thì không thể phản hồi. Nếu sau này muốn thay đổi chỉ e khó tránh khỏi chi trích.

Hồi tường lại ngày hôm đó, khi năng đứng ra tuyên thệ kiếp này không mơ ước hậu vị, Sầm Mặc đã nhìn năng với ánh mắt kinh ngạc, Chung Linh không nhận được mỉm cười.

Ngày ấy năng cũng chỉ vì không muốn nhìn thấy Sầm Mặc khó xử, nhưng trong lòng cũng có chút tức giận. Vân Quý phi đến cuối đời vẫn tâm tâm niệm niệm đến địa vị. Nếu năng ấy đã không muốn cho năng tiện nghi, năng liền dứt khoát cự tuyệt đồng thời cũng không để cho Hoàng thượng vì khó xử mà do dự.

Đúng rồi, hậu vị có gì quan trọng chứ. Chỉ cần Sầm Mặc đứng về phía năng là được. Cho nên khi năng không thể làm hoàng hậu, hẳn liền không cho ai làm, cắt đứt ý niệm muốn làm hoàng hậu của những người khác.

Vân Quý phi chết rồi, một cái chết bất ngờ như thế, khiến đoạn đường trước mắt của Chung Linh cũng trở nên bằng phẳng. Nghĩ đến nội dung trong thánh chỉ của Hoàng thượng, năng khẽ mỉm cười. Người có phân vị cao nhất trong hậu cung sẽ thay mặt hoàng hậu chăm sóc hậu cung.

Phân vị của năng không phải là cao nhất, ở trên năng còn có Hiền phi và Thục phi.

Bởi vì Cung Mẫn hoàng hậu qua đời, không khí hậu cung bỗng chốc trở nên vô cùng trầm thấp. Mấy ngày trước Thục phi nương nương cũng chỉ mặc y phục có màu sắc tươi sáng, liền bị Hoàng thượng hung hăng khiển trách một phen. Trong thời gian ngắn, hậu cung người người đều cảm thấy lo lắng.

Nếu nói Cung Mẫn hoàng hậu không có chút địa vị nào ở trong lòng hoàng thượng là chuyện không thể, nếu không làm sao đối phương ngồi đến vị trí quý phi, cũng là hôn nhân chính trị như Hiền phi và Thục phi nhưng cấp bậc lại cao hơn.

Bản thân Chung Linh cũng biết, khoảnh khắc năng ấy dùng tính mạng của mình để cứu Sầm Mặc đã lại ký ức không thể nào quên cho hẳn. Nếu lúc đó năng ấy chỉ cần có một khắc chần chừ, cũng sẽ không mất mạng.

Ở điểm này, Chung Linh có thể thông cảm tâm tư của Hoàng thượng. Mặc dù hiện tại trong lòng Sầm Mặc đang nhớ đến một nữ nhân khác, nhưng đó là ân nhân cứu mạng hẳn, hơn nữa năng ấy còn là một người đã chết. Nếu năng ghen tỵ thì cũng có chút xấu hổ.

Không ngờ có năng ấy, rất có thể người chết chính là Sầm Mặc. Mọi thứ sẽ thật sự khác biệt.

Một tháng sau, dường như tâm tình của Hoàng thượng đã khá hơn một chút. Người trong cung mới thờ phào nhẹ nhõm.

Quyền chăm sóc hậu cung được Hoàng thượng giao cho Hiền phi, người hiện tại giữ phân vị cao nhất. Hiền phi là người có thâm niên sống trong cung lâu nhất, vì vậy cũng không có người nào dám nghị luận. Chỉ có một người trong tứ phi là Thục phi, hình như có chút oán hận.

Nhưng Hiền phi đối với bản thân lại không đủ tự tin, vì vậy đã thỉnh ý chỉ của Hoàng thượng cho phép nhờ tỷ muội hỗ trợ. Hoàng thượng cũng vui vẻ đáp ứng, vì vậy Hiền phi liền chọn Nhạc phi cùng nhau xử lý chuyện hậu cung.

Nhạc phi vừa là phi tử đang được Hoàng thượng sủng ái nhất, vừa có phân vị cao, chọn năng giúp một tay cũng hợp tình hợp lý. Thục phi mặc dù phân vị cao hơn nhưng lại có mâu thuẫn với năng từ lâu. Cho dù Hiền phi có hiền lành cũng không dám đến nhờ năng ta hỗ trợ.

Hơn nữa đối phương và năng có phân vị tương đồng, sau khi đã phân chia quyền hạn muốn thu hồi lại thì không còn đơn giản như vậy.

“Nương nương, mặc dù nói chỉ là hỗ trợ Hiền phi nương nương xử lý sự vụ trong hậu cung, nhưng ý nghĩa hoàn tác khác biệt.” Tần ma ma kính cẩn nói, tốc độ thăng cấp của Nhạc phi nương nương đúng thật là không tầm thường.

Cho dù năng đã là Nhạc phi, nhưng phía trên còn có quý phi và nhị phi. Tuy rằng thoát nhìn so với người bên dưới có vẻ tốt hơn, nhưng lại không có thực quyền. Trong cung tầng đa nhục thiểu, quyền lợi, ai cũng muốn.

“Bồn cung biết.” Làm hoàng hậu quan trọng không chỉ có danh hiệu tôn quý nhất, còn nắm trong tay quyền lực. Trừ việc quản lý chi tiêu mua sắm, còn có thể can thiệp sắp xếp người thị tẩm. Dĩ nhiên chỉ là can thiệp, cũng không thể quyết định.

Hơn nữa Phụng ấn của hoàng hậu còn có thể phế bỏ phi tần thứ nhị phẩm trở xuống. Có nghĩa là chỉ cần hoàng hậu nhìn người không vừa mắt, chỉ cần tìm đại một lý do nào đó liền có thể phế bỏ người, ngay cả Hoàng thượng cũng không tiện nói gì.

Nói cách khác, trong hậu cung này trừ mấy vị phi tần có uy tín, đại quyền sinh sát những người khác đều nằm trong tay hoàng hậu.

Chỉ là hiện tại không có hoàng hậu, quyền lực liền rơi vào tay của Hiền phi và Nhạc phi. Những phi tần phân vị hơi thấp không thể không cẩn thận hầu hạ, chỉ sợ bản thân bất cẩn khiến cho hai vị nương nương đồng loạt chú ý.

Chung Linh cũng hơi nghi ngờ tại sao Hiền phi lại muốn phân quyền cho mình, hơn nữa còn công khai quản lý thu chi với nàng, chỉ là hiền lành đến như thế này thì cũng thật là lợi hại.

Kỳ thật nàng cũng không biết, Hiền phi vốn là một người thông minh, lại thêm Hoàng thượng thoáng chỉ điểm, đã hiểu rõ dụng ý của hân, dĩ nhiên là nguyện ý phối hợp rồi. Phân vị hiện tại của Nhạc phi còn chưa đủ để chường quân hậu cung, vì vậy nàng không thể làm gì khác hơn là đứng ra, làm một bìa đỡ đạn.

“Nương nương nhất định phải dụng tâm học tập, ngày sau những chuyện này chỉ sợ đều do một mình nương nương làm thôi.” Tần ma ma xem ra đã nhìn thấu được, không khỏi âm thầm khen Hiền phi.

Chung Linh dường như có chút nghi hoặc nhìn bà, nàng cũng đã từng nghĩ tới, đạo thánh chỉ kia của Hoàng thượng cơ hồ cũng vì nàng mà ban xuống, như vậy chuyện nàng chường quân hậu cung cũng là chuyện sớm muộn. Nhưng đến tột cùng là khi nào nàng cũng không biết, nên chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi. Sao khẩu khí của Tần ma ma giống như chuyện đó rất nhanh sẽ đến.

“Bởi vì bây giờ Hoàng thượng không có lý do tăng vị cho nương nương.” Nhìn thấu nghi ngờ của nàng, Tần ma ma kiên nhẫn giải thích, “Nhưng nương nương cũng đừng quên, người là nữ nhân của Hoàng thượng, tương lai chắc chắn sẽ mang long tử, sinh hạ hoàng tử, đó cũng đều là công lao.”

Chung Linh hơi ngẩn ra, nàng đúng thật là chưa từng nghĩ khi nào sẽ mang thai, vì vậy đã quên mất con đường thăng cấp nhanh nhất. Nàng không tự chủ cúi đầu nhìn xuống bụng mình, sao lại không có tiền đồ như vậy chứ.

Chuyện này cũng không phải gấp là có thể hoàn thành, chỉ là sự tình chưa thành nhưng Hoàng đế vẫn nói sẽ phong Chung Linh làm Nhạc phu nhân.

Mặc dù vẫn không cao hơn Hiền phi và Thục phi, nhưng cũng sót sao bọn họ rồi, chỉ đợi nàng mang thai sinh hài tử, phỏng chừng lại được tấn phong.

Người trong hậu cung nhìn ra manh mối cũng không ít, tỷ như Chu Uyển Nghi.

“Tiểu chủ, người khác đều muốn mang long tử, sao người vẫn còn uống cái này.” Nha hoàn Như Ý của Chu Uyển Nghi cũng nôn nóng thay chủ tử nhà nàng, tiểu chủ bây giờ còn được Hoàng thượng để mắt, mỗi tháng đều đến Giáng Tuyết hiền mấy ngày, thế nhưng không biết trong lòng Chu Uyển Nghi đang suy nghĩ gì, sau mỗi lần thị tẩm đều phục dụng canh tránh thai.

“Nếu không uống cái này, chỉ sợ sau khi mang thai chắc chắn sẽ rơi vào kết cục không tốt.” Nhẹ nhàng lau đi chút thuốc còn dính trên môi, Chu Uyển Nghi cười khò, sao nàng lại muốn uống cái loại này kia chứ.

Chỉ là người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, nếu quan sát thật kỹ sẽ thấy hậu cung mang thai, hiện tại có ai có kết cục tốt đâu.

Hơn nữa ý tứ của Hoàng thượng rất rõ ràng là cực kỳ coi trọng Nhạc phi, nàng tuyệt đối không thể mang long tử trước Nhạc phi, nếu không đến lúc đó, chỉ sợ là không giữ được hài nhi trong bụng.

Một người thông minh phải biết mình muốn cái gì, còn phải biết mình có thể muốn cái gì.

Hiện tại nàng không muốn suy nghĩ thêm cái gì nữa, chỉ muốn có một đứa con của riêng mình, rồi yên ổn trải qua nửa đời còn lại trong hậu cung này mà thôi.

Không lâu sau đó, Sầm Mặc hợp thức hóa danh nghĩa hiệp trợ Hiền phi quản lý hậu cung của Chung Linh, phong làm Nhạc phu nhân tòng nhất phẩm.

Hiền phi và Thục phi đang là chính nhất phẩm, vậy mà hôm nay địa vị của Nhạc phu nhân hiển nhiên đã gần sát hai người.

Hiền phi đã sớm nhìn thấu hết tất cả, nhưng Thục phi mặc dù thấy rõ nhưng lại không muốn tiếp nhận sự thật. Lấy thân phận cùng địa vị của nàng, có điểm nào thua kém Nhạc phu nhân? Lúc trước Vân Quý phi đề trên đầu nàng, là bởi vì phụ thân của nàng ta là Tể Tướng, nói thế nào cũng hợp tình hợp lý.

Gia thế của Hiền phi cũng tương đương với nàng, cả hai đều nằm trong tứ phi, nàng ta lại được Hoàng thượng yêu thích, nhưng là bài danh ở trước mặt mình, nàng cũng có thể chịu được. Nhưng bỗng nhiên xuất hiện một Chung Linh, Chung gia cũng không phải là gia đình quan lớn gì, hơn nữa mâu thuẫn trong nhà nàng ta mọi người đều biết, hoàng thượng cuối cùng là coi trọng nàng ta ở điểm nào!

Nếu bàn về tư sắc, nàng tự tin không thua gì Nhạc phu nhân, luận về tính tình, mặc dù từ nhỏ luôn được nuông chiều nhưng vì Hoàng thượng nàng lúc nào cũng nhu thuận phục tùng, chỉ sợ cho làm cho đối phương không thích. Nhưng hết lần này đến lần khác, lợi ích gì cũng bị Nhạc phu nhân lấy hết.

Ngày sau nàng ta trở thành quý phi, không phải bản thân càng không làm gì được nàng ta sao? Thục phi siết chặt khăn trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Hiền Phi và Nhạc phu nhân cùng nhau thống trị hậu cung, thoát nhìn rất là yên tĩnh.

“Mau tới đây, bên này bên này.” Trong cung Vân Tường truyền ra một trận tiếng cười đùa.

“Ngươi hay làm khổ Thận nhi.” Chung Linh ngồi trên tấm thảm nhìn Bùi Loan không khỏi cười mắng Đại hoàng tử. Trẻ mới sinh hơn bảy tháng, đã có thể giẫm chân bước đi.

Mà Bùi Loan thích Đại hoàng tử cầm món đồ chơi nhất, sau d dlqđ đó đứng ở chỗ không xa, để Đại hoàng tử lao đảo nghiêng ngã đi tới.

Đại hoàng tử vừa nhìn thấy bóng dáng của Chung Linh liền mở ra cánh tay nhỏ xoay chuyển phương hướng, không để ý tới Bùi loan.

“Này, thật là, . . . Mỗi ngày Loan nhi đều chơi với Đại hoàng tử, thế nào vừa nhìn thấy nương nương liền quên ta luôn.” Bùi Loan cố ý làm bộ không vui nói.

Chung Linh khom lưng ôm lấy Đại hoàng tử mập mạp, vừa cười nói: “Ai bảo mỗi ngày ngươi đều khi dễ hần, dĩ nhiên là hần sẽ không thích ngươi.”

Đại hoàng tử liền mở to một đôi mắt liếc qua liếc lại nhìn hai người, há cái miệng nhỏ ra, cũng ở đây cao hứng mà cười.

“Thận nhi, ta là ai?” Chung Linh cố ý đùa trong lòng với con nít.

“Phi. . . . Phi.” Trong miệng Thận nhi có nước bọt nên nói chuyện không rõ ràng cho lắm.

“Là mẫu phi, mẫu phi.” Mặc dù mình cũng sắp tròn 16 tuổi rồi, nhưng suy nghĩ một chút, không ngờ còn trẻ như vậy lại được coi là mẫu phi, cũng là một chuyện rất vui.

Nếu trên trán không có cái bớt đó, thì Đại hoàng tử hết sức đáng yêu.

Cùng Thận nhi chơi một lát, Chung Linh liền bỏ hần ở trên đất, dù sao tấm thảm trải ra rất là dày, bên cạnh lại có Tường Nhi quan “d dlqđ sát, cũng không sợ hần té ngã.

“Mà ở bên kia, đến giữa tháng thì An Lương Đệ có thể sinh rồi chứ?” Chung Linh hỏi.

“Cũng đã sớm chuẩn bị xong, phu nhân không cần lo lắng.” Lâm Di cười trả lời: “Nếu phu nhân muốn quan tâm, thì phải quan tâm chính cái bụng của mình.”

Kể từ khi nàng được phong làm Nhạc phu nhân, Lâm Di không còn kêu nàng là tiểu thư nữa, mà đổi thành phu nhân.

Chung Linh cúi đầu nhìn qua cái bụng của d dlqđ mình một cái, cũng là không có cách. Lại nói, một tháng Sầm Mặc luôn luôn tá túc ở chỗ của nàng, nhưng bất đắc dĩ, nàng không có thai được.

“Không phải còn có Thận nhi sao, gấp làm gì.” Chung Linh cầu thả nói.

Lâm Di vốn định nói cái gì nữa, nhưng khi nhìn qua bên cạnh một cái lại thấy Đại hoàng tử đang chơi đùa, lời ra đến khóe miệng cũng không nói ra được.

Dù gì thì nàng cũng đã nhìn thấy Thận nhi lớn lên, có mấy lời nàng không muốn ở trước mặt Thận nhi nói, căn bản hần nghe cũng không hiểu.

“Hoàng thượng không nói, phu nhân cũng có thể nhìn ra, hoàng thượng muốn phu nhân có thai.” Đi theo Chung Linh trở lại bên trong phòng, lúc này Lâm Di mới lên tiếng.

Chung Linh không khỏi bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải Bôn cung muốn có thai liền thì sẽ có thai được.”

“Nương nương, thật ra thì có một chút phương pháp có thể giúp thụ thai.” Nghĩ tới phương pháp mà ngày đó Tần ma ma nói, ngược lại Lâm Di muốn Chung Linh thử một lần.

“Phương pháp gì?” Chung Linh cũng có chút tò mò.

“Sin hoạt vợ chồng trôi qua, trước tiên không nên gấp gấp đứng dậy, tốt nhất phải lót một đồ vật dưới eo.” Lâm Di liên tục khoa tay múa chân chỉ dạy.

Mặt Chung Linh đỏ ửng ra, chẳng lẽ muốn nàng ở trước mặt Sầm Mặc làm những chuyện này? Cái này có nhiều xấu hổ.

“Nương nương, cũng vì An Lương Đế muốn sinh con, ngày hôm đó những người khác bên trong hậu cung cũng sẽ khó tránh khỏi việc có thai đứa bé, nếu nương nương chậm chạp không có động tĩnh.” Trong lời nói của Lâm Di có ẩn ý.

Đúng vậy, bây giờ không còn người nào có thai, như vậy nàng sẽ không có áp lực gì cả. Nhưng ngày sau, nếu người khác ở phía trước mặt nàng có thai, đến lúc đó đứa bé của nàng sẽ xử trí như thế nào?

“Bổn cung biết.” Chung Linh có chút buồn buồn trả lời.

Cũng may, mọi chuyện cũng không cần phải suy nghĩ, An Lương Đế sinh, thì sẽ sinh một nữ nhi. Chuyện này, cũng không khỏi làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm.

Đối với đứa bé này Sầm Mặc cũng thân nhiên, nhưng mà nó có thì sẽ có, cũng vì vậy mà An Lương Đế tấn phong thành Phương Nghi.

“Nàng làm cái gì ở đây?” Sinh hoạt vợ chồng đi qua, Sầm Mặc có chút kỳ quái nhìn Chung Linh, đang ở bên trong chăn hành hạ cái gì.

“Không có, không có gì?” Chung Linh đỏ mặt kéo chăn đến tới cổ che thật chặt.

“Có phải Trẫm không làm nàng thỏa mãn?” Sầm Mặc giả vờ nghiêm túc nhích tới gần nàng, tay cũng không thẳng thẳng mà xõng lên.

“Không có rồi. Ha ha.” Bởi vì bị cào đến chỗ ngứa, Chung Linh né tránh xung quanh.

“Đây là cái gì?” Tay Sầm Mặc cầm đến một vật rất là kì quái, không khỏi cảm nó ra ngoài, “Đặt gối đầu ở trong chăn?”

Chung Linh nhào tới đoạt lấy cái gối đầu đó, giấu trong ngực của mình, sắc mặt có chút uất tức.

Sầm Mặc thấy thế, cũng không chơi đùa nữa, nghiêm túc lôi nàng đến trong ngực của mình.

“Mặc dù Trẫm cũng muốn có con sớm?”

Nhưng...

Chung Linh ôm gối đầu, rúc vào trong ngực Sầm Mặc, đỏ mặt gật đầu một cái.

Nói nàng không nóng nảy cũng là không thể nào, chỉ là, . . . Mặc kệ có cố gắng thế nào nhưng thực tế cũng không có thu hoạch, lại làm cho nàng bị đá kích.

Mới vừa sinh ra Tiểu công chúa, còn chưa đầy tháng, liền chết yếu, chuyện này lại một lần nữa khiến cho hậu cung bàn luận lên thêm.

“Đến tột cùng là đã chuyện gì xảy ra?” Chung Linh có chút bất mãn nhìn các thái ý đang quỳ gối ở dưới, “Không phải các người nói thân thể của Tiểu công chúa chỉ yếu đi một chút thôi sao? Vậy làm sao còn chưa tới một tháng thì đã xảy ra chuyện?”

Bọn thái y rồi rít củi đầu tạ tội, lại không nói được gì, mà trong phương thuốc cũng không có bất cứ vấn đề gì.

“Nương nương, Triệu thái y cầu kiến.” Trở lại bên trong cung Vân Tường, cũng là lúc nhận được tin tức Triệu Đình tới cầu kiến.

“Mời thái y vào.” Chẳng lẽ là có liên quan đến chuyện tình Tiểu công chúa? Chung Linh càng cảm thấy kì lạ, tại sao hoàng thượng trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng như vậy mà con lại không nhiều lắm? Trời sinh, Đại hoàng tử có một cái bớt kì lạ, Tiểu công chúa sinh ra còn không tới một tháng liền chết yếu.

“Vi thần tham kiến nương nương.” Triệu Đình đi vào liền cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi, người có ý tới gặp Bổn cung, là vì chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, là vì thần tới xem mạch cho Đại hoàng tử liền phát hiện ra một chuyện hơi lớn, nhưng không cách nào chứng thực. Chỉ là lần này lại thêm Tiểu công chúa vào, trái lại vì thần dám chắc một điều.” Về mặt Triệu Đình rất là nặng nề.

“Nói, nơi này đều là người Bổn cung.” Về mặt Chung Linh cũng nghiêm túc, chẳng lẽ có gì không đúng?

“Cái bớt của Đại hoàng tử hiện lên màu đỏ tươi, là bởi vì trong cơ thể có độc Đại hoàng tử.”

“Có người cho Uyển. Hạ độc?” Thiếu chút nữa, Chung Linh đã gọi tên của Uyển Phương Nghi, ở trong hậu cung, cái tên này cũng đã lâu không còn tồn tại, tốt nhất vĩnh viễn cũng không cần nhắc tới.

“Vi thần quan sát, cũng không giống như hạ độc lúc có thai, ngược lại giống như là trời sinh đã tới.”

“Đối với Đại hoàng tử độc kia có hại không?” Chung Linh quan tâm hỏi.

“Bẩm nương nương, độc trên người Đại hoàng tử cũng đã dần yếu đi, đối với thân thể người cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, cái bớt trên trán cũng chỉ là

đur độc không thể trị dứt hoàn toàn. Bởi vì từ trong bụng mẹ đã có độc cho nên thân cũng không có cách nào giải trừ.” Triệu Đình kiên nhẫn giải thích.

Nghe được độc vô hại đối với Đại hoàng tử, Chung Linh cũng thở phào nhẹ nhõm, về phần không xóa được cái bớt kia, cũng không có liên quan gì lớn, “Cái này thì có quan hệ gì với Tiểu công chúa?”

“Sau khi Tiểu công chúa sinh ra, vì thân đặc biệt vì Tiểu công chúa mà xem mạch.” Triệu Đình tiếp tục nói: “Mặc dù hết sức yếu ớt, nhưng Tiểu công chúa và Đại hoàng tử trùng cùng một loại độc.”

Hình như Chung Linh đang nghĩ tới điều gì, nếu Đại hoàng tử và Tiểu công chúa có điểm gì giống nhau, đó chính là phụ thân của bọn họ, đều là cùng một người.

“Người nói là Hoàng thượng? Người biết người đang nói cái gì không!” Về mặt Chung Linh liền nghiêm túc, nếu trong lúc vô tình hoàng thượng bị người ta hạ độc, đó là một chuyện đáng sợ dường nào.

Một bên là Lâm Di cùng với Văn nhi, Tường Nhi mặt đều là lộ vẻ kinh dị, nín thở trầm ngâm.

“Thần sẽ phụ trách lời nói của vi thần.” Triệu Đình không chút cử động nói, “Theo thần quan sát, độc trên người Tiểu công chúa so với độc trên người Đại hoàng tử, có thể nói độc tính giảm đi không biết bao nhiêu, cơ hồ không có thể nhìn.”

“Vậy tại sao công chúa lại chết yếu như vậy?”

“Trời sinh thân thể Tiểu công chúa đã yếu ớt, mà loại đó độc, nói tóm lại là biết thừa lúc vắng mà vào.”

“Bỏ cung đi gặp hoàng thượng” cuối cùng Chung Linh là không kềm chế được, “Người cùng với Bỏ cung đi đến đó đi.”

Đến Dưỡng Tâm Điện, đuổi mọi người lui ra sau, Sầm Mặc có chút kỳ quái nhìn bọn họ.

“Thận trọng thế này, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” Tiểu công chúa vừa mất, khiến cảm xúc của Hoàng thượng hạ thấp, quả nhiên lại không còn rồi.

“Hoàng thượng, Triệu thái y nói ông ta phát hiện một chuyện.” Chung Linh ý bảo Triệu Đình nói tiếp.

Triệu Đình tiến lên một bước, nói lại lời nói ở trong cung Văn Tường nói lại một lần nữa.

“Xả thực Trẫm đã trúng qua độc.” Sầm Mặc chợt có chút hiểu, “Cũng chính là Trẫm không bảo vệ tốt đứa bé, là bởi vì mình trúng độc? Cái bớt của Đại hoàng tử, cũng chính là như vậy?”

“Bẩm Hoàng thượng, đúng là như thế.”

“Hoàng thượng, người trúng độc khi nào, lại chưa bao giờ nói qua?” Chung Linh có chút bận tâm nhìn hần, chẳng lẽ là lúc hần bị sát?

An ủi cảm xúc của Chung Linh, sầm mặc nói: “Lúc nhỏ, Trẫm đã bị hạ độc, lúc ấy sư phụ đã vì Trẫm mà giải trừ độc tố, một thời gian rất dài, vì giải trừ độc tố, Trẫm đang uống thuốc của sư phụ bào chế.”

Vốn cho là độc tố đã loại trừ sạch sẽ, sư phụ cũng không còn nhìn ra cái gì, không ngờ, nó vẫn còn ẩn náu trong thân thể của mình, truyền cho con của mình.

Lúc này, tâm tình của Sầm Mặc có chút nhẹ nhõm, lại có chút phức tạp. Thì ra cũng không phải mình làm bậy quá nhiều, chỉ là dư độc đang tác quái, nhưng mà những đứa bé kia, đúng là bởi vì chính mình, mới có thể chết non.

“Hoàng thượng, đề Triệu thái y bắt mạch đi.” Chung Linh vẫn như cũ rất là lo lắng, hiện tại chuyện không có thai đối với mình rất là may mắn, nếu không, đến lúc đó sinh đứa bé ra, chỉ sợ cũng sẽ đã thương lòng của hai người.

Triệu Đình hết sức cẩn thận vì Sầm Mặc nhìn toàn bộ, lấy hết bản lĩnh của mình ra.

“Hoàng thượng, dư độc đối với bản thân người cũng không nguy hại, cũng không lớn có thể nhìn ra. Nhưng trên người Đại hoàng tử và Tiểu công chúa có thể thấy được, những độc chất này vẫn còn tồn tại.” Triệu Đình thở phào nhẹ nhõm, “Vì thanh trừ độc tố, vi thần sẽ vì hoàng thượng điều chế thuốc, chỉ là trong thời gian này, tốt nhất nương nung nên tránh có con.”

Dĩ nhiên, Sầm Mặc và Chung Linh không có ý kiến gì, mặc dù đề Tàn phi trong hậu tránh thai xem ra có chút kì quái, nhưng cũng là vì con cháu mà suy nghĩ, mà chuyện trên người Hoàng thượng có độc, dĩ nhiên là phải giữ bí mật.

“Cả Thái Y Viện nhiều thái y như vậy, lại chỉ có người phát hiện chuyện này.” Sầm Mặc cười lạnh một tiếng, chợt nhớ ra cái gì đó.

“Chẳng qua là thần cảm thấy kỳ hoặc, mới cố ý nghiên cứu, nếu không phải phụ thân đối với độc rất có nghiên cứu, vi thần cũng không phát phát hiện được.” Triệu Đình cúi đầu nói, ngụ ý, cũng là đang vì người của Thái Y Viện cầu xin.

“Trẫm biết.” Sầm Mặc hần một cái, cũng không hề nữa nói gì.

“Thì ra mọi vấn đề đều xuất hiện trên người Trầm.” Sau khi Triệu Đình đi, Sầm Mặc không khỏi nhỏ giọng mà nói ra.

Chung Linh có chút đau lòng đi tới, nắm tay của hắn: “Bây giờ đã tra ra được, sau này sẽ không xảy ra nữa loại chuyện như vậy.”

Nhưng đến tột cùng là người nào, lại hạ độc đối với Sầm Mặc.

Hình như biết nàng đang suy nghĩ gì, Sầm Mặc nhìn nàng khẽ mỉm cười: “Cho ta hạ độc là tự tay ta giết chết hoàng huynh, ở năm ta bảy tuổi.”

Chung Linh kinh ngạc tròn to hai mắt, ngoài kinh ngạc không khỏi có chút đau lòng, hắn tự tay giết chết hoàng huynh, không phải là nhậm chức Hoàng đế? Khi hắn còn bé, đến tột cùng thì hắn đã trải qua một cuộc sống như thế nào?

“Rất tốt khi nàng không có thai.” Sầm Mặc nhìn vào mắt Chung Linh, “Thật sự Trầm không nghĩ, con của chúng ta sẽ giống như bọn họ.”

Bởi vì độc tố mà đứa bé chịu ảnh hưởng. Đương nhiên, trước mặt bọn họ phải.....

Đối với chuyện này, Chung Linh chỉ có thể nặng nề gật đầu trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Thượng Hưng mùa xuân năm thứ năm, sau khi tân hoàng đăng cơ, Từ Thần lần đầu tiên nghênh đón tuyền tú.

“Ngũ Tướng quả thật muốn quản nhiều việc như vậy, ngay cả hậu cung của Hoàng thượng cũng muốn hỏi tới.” Dù tính tình Hiền phi vẫn luôn rất tốt, khẩu khí cũng có chút oán giận.

“Cung Mẫn hoàng hậu ra đi, đến nay trong hậu cung cũng chỉ có một mình Đại hoàng tử, hắn muốn đưa người của mình vào dĩ nhiên phải mượn một danh nghĩa dễ nghe rồi.” Chung Linh cảm lý trà lên nhẹ nhàng uống một ngụm.

“Đoán chừng chuyện Ngũ Tướng muốn làm nhất vẫn là tìm cách tranh một phần sủng ái hiện tại của muội muội ở hậu cung thôi.” Hiền phi trêu ghẹo nói.

Chung Linh nghe vậy cũng chỉ mỉm cười không nói gì.

“Lại nói, so với thời điểm muội muội vừa mới vào cung hình như cao hơn không ít.” Hiền phi nói. “Thật là mỗi tháng một lần lại phải đo kích thước cho muội.”

“Ta rất thích nghe những lời này của tỷ tỷ.” Dĩ nhiên là Chung Linh hết sức hài lòng, nàng đã mười bảy tuổi, so với thời điểm tiến cung lúc ấy quả thực đã cao hơn rất nhiều, “Bất quá tỷ tỷ cũng không nên đau lòng vì mỗi tháng phải may cho muội muội y phục mới.”

Y phục trước kia cũng đều chật cả rồi, dĩ nhiên là không thể mặc nữa.

“Xem cái miệng của người kia.” Hiền phi giờ tay lên giả bộ muốn đánh nàng. “Nếu để người khác nghe được còn tưởng rằng Bôn cung khắt khe với người!”

Chung Linh cười hi hi một tiếng: “Vừa rồi muội muội cũng chỉ nói đùa thôi, tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng chấp nhất.”

Một năm qua, trừ chiều cao thay đổi, nàng còn nhận ra có một sự thay đổi khác đáng chú ý hơn, đó chính là phương diện các phi tần hậu cung cùng nhau chung sống, mỗi lần nghĩ đến bản thân có thể cùng các phi tử khác của Sầm Mặc chung sống hòa bình, thì cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng sự thật chính là như thế, không cách nào thay đổi chỉ có thể thích ứng thôi.

Hiền phi vẫn luôn thân thiện đối với tình cảm của Hoàng thượng, nàng đã thông suốt tất cả, cũng giống như cấp dưới đối đãi với cấp trên ở kiếp trước. Không phải nàng ấy không nghĩ đến tranh sủng. Trước khi Chung Linh tiến cung, nàng cũng đã từng dùng không ít thủ đoạn, nhưng một thời gian dài như vậy vẫn không được đáp lại, cũng đã buông ra.

Điều này làm cho Chung Linh có chút không được tự nhiên, sau này ở chung cũng sẽ không được tự nhiên.

“Đội khi người mới tiến cung, nguyên lai bối phận của những người đó cũng nên đề cập.” Hiền phi chuyển sang nói chánh sự.

“Tỷ tỷ nói rất đúng, nếu tất cả không tốt sẽ rối loạn quy củ.” Chung Linh gật đầu tán thành, hậu cung hiện tại đã có người quản sự, hết thảy đều phải làm theo trình tự, không có khả năng sẽ xuất hiện tình huống một ngày nào đó Chung Linh một bước lên trời.

“Về danh sách tú nữ, muội muội có chú ý gì không?” Hiền phi thâm ý hỏi.

“Muội muội vẫn còn trẻ, sao dám có chủ ý, vẫn là để tỳ tỳ quyết định đi.” Đối với sự rắc rối phức tạp của triều đình, nàng dĩ nhiên không hiểu rõ bằng Hiền phi. Tú nữ được chọn từ những châu huyện đã được tính toán xong, mấu chốt chính là tú nữ trong kinh thành đều đại biểu cho một thế lực đứng phía sau.

Hiện tại trong kinh thành có hai thế lực, một là nhóm người do Hoàng thượng tự mình bồi dưỡng lấy Vệ Khiêm làm thủ lĩnh, nhưng căn cơ không sâu. Thế lực còn lại chính là quan viên hai triều do Ngũ Tướng cầm đầu.

Nhìn bề ngoài chỉ đơn giản là một đợt tuyển tú, nhưng đó là cả một vòng luẩn quẩn, không hề đơn giản. Vừa muốn dâng người mới lên bày tỏ chút tâm ý với Hoàng thượng, lại không thể lạnh nhạt với Ngũ Tướng để tránh bị công kích.

Hiền phi thấy Chung Linh từ chối cũng không cưỡng cầu, chỉ gật đầu một cái. Đối với dung mạo của tú nữ, nàng cũng không lo lắng, điều duy nhất cần phải suy tính chính là phẩm hạnh cùng gia thế của bọn họ.

“Hoàng thượng có nói khi nào cho Loan Nhi xuất cung không?” Hiền phi chợt nhớ tới một chuyện.

“Cũng không gấp.” Chung Linh dĩ nhiên biết ý tứ của Hiền phi. Ở lễ mừng năm mới, Sầm Mặc cũng đã tuyên bố tứ hôn cho Vệ Khiêm và Bùi Loan, chỉ là tuổi của Bùi Loan còn quá nhỏ, vì vậy cũng không phải gấp gấp thành hôn, “Đến thời điểm nàng ấy xuất giá cũng còn hai năm nữa, hiện tại cứ để cho nàng bồi muội muội.”

“Nếu tiểu nha đầu kia biết suy nghĩ này của muội, chi sợ lại nóng ruột.” Hiền phi bắt đầu đi lắc đầu.

“Nàng ấy cũng lớn rồi, sao có thể chạy nhảy như trước kia được chứ.” Con nhóc này đã ở bên cạnh nàng lâu như vậy, nàng dĩ nhiên là sinh lòng yêu mến rồi, “Nhất định phải rèn luyện thật nghiêm khắc rồi mới thả ra ngoài.”

Nếu không sau này đến Vệ gia, người thua thiệt chỉ sợ là chính nàng. Mặc dù nhân khẩu của Vệ gia không nhiều lắm, nhưng vì tổ tiên là học cứu, mà văn nhân luôn rất phiền toái, vì vậy chuyện xảy ra say này chỉ sợ cũng sẽ không thiếu.

Hiền phi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cùng Chung Linh thương lượng chi tiết liên quan đến tuyển tú.

-----o-----o-----

Đến ngày tuyển tú, Hoàng đế ngồi chính giữa đại điện, Hiền phi và Nhạc phu nhân ngồi hai bên.

Nhìn một loạt tú nữ đang đứng xếp hàng bên dưới, Chung Linh chợt nhớ lại hình ảnh năm đó nàng vào cung tuyển tú. Khi đó Hoàng thượng lên ngôi chưa được bao lâu, trong kinh thành đang tuyển chọn nữ tử vừa đến tuổi cập kê để đưa vào cung, cũng không được chính thức như bây.

Nhớ tới thời điểm nàng và Sầm Mặc gặp nhau, Chung Linh không nhịn được đưa mắt nhìn Sầm Mặc đang ngồi bên cạnh, mà đối phương cũng ăn ý cười đáp lại.

Cũng may lúc mới vào cung dùng đứng người, nên tránh khỏi một kết cục không tốt. Tâm tình Chung Linh bỗng chốc nặng nề.

Hiền phi ngồi một bên cũng có cảm xúc như vậy, nhưng cảm xúc đó chỉ thoáng qua rất nhanh rồi biến mất, không lưu lại dấu vết.

Đây là đợt tuyển tú chính thức, nên Hoàng thượng cũng sẽ không tự mình đến gần quan sát tú nữ, chỉ cho các nàng từng nhóm ba người đi tới cửa điện, nhất nhất tiến hành chọn lựa.

Những hàng ở phía trước dĩ nhiên là tú nữ có bối cảnh tương đối trong kinh thành. Chung Linh cũng khôi phục tinh thần nhìn thật kỹ.

Chung Linh cảm thấy nữ nhân đứng chính giữa hàng thứ nhất nhìn có vẻ quen mắt, đến khi thái giám xướng tên, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ. Thật là làm khó cho Ngũ Tướng rồi, cư nhiên tìm được một người bên chi khác giống y hệt Cung Mẫn hoàng hậu đưa vào làm tú nữ.

Thời điểm Hoàng thượng nhìn thấy nàng ta, vẻ mặt cũng không thay đổi, chỉ gật đầu. Hiền phi và Chung Linh nhìn nhau, cũng khẽ gật đầu. Sau đó nhóm này liền bị đưa xuống. Dĩ nhiên là nữ nhân Ngũ gia được lưu lại, thái giám đứng một bên quan sát, viết một câu vào trong danh sách.

Những nhóm tiếp theo cũng vậy, ba người lấy một, hai người còn lại dĩ nhiên là ai về nhà nấy.

Sau khi tú nữ trong kinh đã được chọn xong, sẽ đến phiên tú nữ châu huyện đưa tới. Những tú nữ này có thể có dung mạo xuất sắc, nhưng bối cảnh không bằng nhóm trước mặt.

Cuối cùng trong nhóm tú nữ châu huyện đưa lên chỉ giữ lại ba người. Một người đến từ phương bắc nhìn có vẻ tương đối to gan, hoạt bát, Trầm Bích Thủy. Một người trầm tĩnh như nước Ôn Minh Nhi, và một Quan Oản Oản mang phong vị thuần chất Giang Nam. Ba vị nữ tử này dung mạo cực kỳ ưu tú, mỗi người đều có nét đặc sắc riêng. Dù là Chung Linh hay Hiền phi đều không thể nói không tốt.

Tuyển tú lần này đã chọn được mười ba người vào cung, phong vị.

Hậu cung vốn đang có chút trống trải, bỗng náo nhiệt hẳn lên.

“Người mới tiến cung lần này, nhiều hơn so với mấy người chúng ta trong cung cộng lại.” Hiền phi nhìn danh sách trong tay không khỏi lắc đầu.

Trừ Cung Mẫn hoàng hậu và An Tâm Nhi vừa mất mùa đông năm ngoái, tính ra hậu cung cũng không quá mười người. Bình thường những người này muốn nhìn thấy Hoàng thượng đã có chút khó khăn. Hôm nay có thêm người mới tới, xem ra cơ hội lại càng thêm khó.

“Phi tần tam phẩm trở lên không cần phải thay đổi, trở xuống thì nâng lên một cấp, tỷ tỷ thấy thế nào?” Trong tay Chung Linh cũng đang cầm một bảng danh sách tương tự.

“Có thể, nâng lên một cấp đã là giữ cho các nàng chút thể diện rồi, còn lại dĩ nhiên phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người thôi.” Hiền phi cũng gật đầu một cái, đây cũng xem như một lời cảnh tỉnh cho những người mới, để cho các nàng biết thứ tự trước sau, tôn ti khác biệt.

Ngày sau nếu có thể vượt qua những người khác, dĩ nhiên lại là chuyện khác.

Về phần người mới, trừ những người được Hoàng thượng đặc biệt phân phó, còn lại đều do Hiền phi và Chung Linh định đoạt.

“Vận khí của Ngũ Huyền Huyền cũng không tệ, trực tiếp được phong làm Huyền quý nhân.” Hôm nay thế lực của Ngũ Tướng đã không còn như ngày trước, có thể cho nàng một phân vị như vậy cũng là không tệ.

Thời điểm Chung Linh mới vừa vào cung cũng chỉ là một mỹ nhân, dựa theo sủng ái của Hoàng thượng dành cho nàng hiện tại, thì cao hơn một cấp rồi. Dĩ nhiên vẫn là cho Ngũ Tướng một chút mặt mũi.

Người mới vào cung lần này cũng có người của Vệ Khiêm, nhưng vì không cố ý nói với Chung Linh, cho nên nàng cũng không hỏi tới. Hiện tại nàng đã được nhận định là đang cùng Vệ Khiêm và Bùi Chiêu cầm đầu Hoàng đảng, vì vậy không cần phải dùng thêm người đến tranh thủ tình cảm.

Việc liên hôn giữa Vệ Khiêm và Bùi tướng quân rất dễ nhận thấy là biểu tượng cho sự kết hợp giữa hai thế lực, Vệ Khiêm lại là tiểu cừu cừu của Nhạc phu nhân, nữ nhi của Bùi tướng quân hiện tại còn đang ở bên cạnh nàng ấy, quan hệ trong đó, không cần nói cũng biết.

Những nữ tử còn lại trong kinh thành đều không giống Ngũ Huyền Huyền, sao có được hậu thuẫn tốt như vậy, nên chỉ được phong làm thường tại bảo lâm.

“Còn ba người kia xử lý như thế nào?” Hiền phi nhìn đến những cái tên sau cùng, khẽ cau mày. Ba người này dĩ nhiên là tú nữ của châu huyện tiến cử.

“Theo ý tứ của Hoàng thượng, cho một người phân vị cao hơn, hai người còn lại vẫn theo quy củ mà làm.” Làm như vậy dĩ nhiên thể hiện sự coi trọng của Hoàng thượng đối với châu huyện. “Nhưng là chọn người nào, Hoàng thượng vẫn chưa giao phó.”

Nếu không có giao phó, dĩ nhiên là các nàng chọn rồi.

“Tỷ tỷ xem người nào tương đối thích hợp?” Chung Linh hỏi tướng lại ba người ban ngày nhìn thấy, thật là mỗi người mỗi vẻ.

“Muội muội thấy Ôn Minh Nhi như thế nào?”

Chung Linh gật đầu một cái, đúng là tình cờ trùng hợp với ý của nàng. Theo người phía dưới báo lại, Ôn Minh Nhi là một người đồng lễ tri lễ, gia thế cũng tốt nhất trong ba người, hai người còn lại mặc dù tư sắc tương đương, nhưng tính tình so với nàng có chút kém hơn.

Hiền phi thấy Chung Linh gật đầu, liền cầm bút lên viết xuống bên cạnh tên Ôn Minh Nhi hai chữ Mỹ nhân.

Đây chính là phân vị kế dưới Ngũ Huyền Huyền. Hai người còn lại là danh hiệu Đáp ứng, không thể nói là không có sự khác biệt lớn.

“Thoạt nhìn giao tình của ba người này có vẻ không tệ, hôm nay Ôn Minh Nhi một bước lên trời thành thất phẩm Mỹ nhân, chỉ sợ hai người kia không cam lòng rồi.” Đề xuất thân là người của châu huyện, ở thời điểm chưa thị tẩm đã phân ra cao thấp, một là mỹ nhân, hai người khác lại chỉ có thể là mặt đảng Đáp ứng.

“Lấy tư sắc của hai người, mặc dù hôm nay chỉ là Đáp ứng, nhưng muốn đuổi theo Ôn Mỹ nhân cũng không phải là không thể.” Chung Linh không thêm đề ý ném sách qua một bên. “Vốn cho rằng những chuyện này rất dễ dàng, không ngờ tự mình làm lại tuyệt không đơn giản.”

Chẳng những phải liên hệ với mối quan hệ sau lưng của những người này, còn phải đặt các nàng chung một chỗ cho tương đối, kết hợp với tính cách và phẩm đức để tiến hành phân chia. Hơn mười cá thể như vậy, thật sự là có chút choáng váng đầu óc.

“Được rồi, nếu đã xong việc thì mau về nghỉ ngơi đi.” Hiền phi nhìn bộ dạng oán trách của nàng cũng cười một tiếng. “Nếu để Hoàng thượng biết muội ở nơi này của Bổng cung mệt mỏi như vậy, sẽ không hài lòng.”

“Sao Hoàng thượng có thể không hài lòng với tỷ tỷ chứ.” Chung Linh khẽ cười nhưng cũng đứng lên chuẩn bị trở về. Lại nói, Hiền phi làm việc lâu như vậy, nhưng không hề xảy ra bất cứ sai lầm nào, tất cả đều ngăn nắp trật tự, ngay cả những chuyện bí mật Hoàng thượng cũng nói với nàng ấy, không nhìn ra Hiền phi lại có năng lực này.

Mấu chốt là nàng ấy không muốn độc chiếm quyền lực, ngược lại cái gì cũng đến thương lượng với nàng, điểm này đối với Chung Linh mà nói cực kỳ

thân thiết.

Không biết Hoàng thượng tối nay sẽ chọn người nào thị tẩm, là dung mạo xuất sắc, bối cảnh không sâu như ba người kia, hay là những người được tiến cử trong kinh thành? Còn Ngũ Huyền Huyền, mặc dù phong vị cao, nhưng đêm nay Hoàng thượng nhất định sẽ không chọn nàng ta thị tẩm.

Có lẽ mấy ngày liên tục đều nghĩ đến chuyện của những tú nữ này, hôm nay những người đó cũng đã vào cung, nàng vẫn còn trái lo phải nghĩ. Mặc dù vừa nghĩ tới tối nay Sầm Mặc gọi người thị tẩm, ngực nàng rất khó chịu, cảm giác đau nhói ập đến, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng chốc đã đến cửa Vân Tường cung, vừa vào cửa liền nhìn thấy những cung nữ thái giám vẫn theo hầu Hoàng thượng. Chung Linh sững sờ, ngay sau đó cước bộ cũng nhanh hơn.

“Hoàng thượng.?” Vừa bước chân vào đại điện, quả nhiên nhìn thấy Sầm Mặc, đôi phương dường như đã tới hồi lâu, đang cầm sách đọc.

“Nàng về rồi.” Sầm Mặc ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

“Hoàng thượng, sao người lại ở đây?” Chung Linh có chút không kiềm chế được nụ cười của mình, hai con mắt cong lên.

“Bằng không, nàng nghĩ Trẫm sẽ ở nơi nào?” Sầm Mặc đứng lên đưa tay ra.

Đương nhiên Chung Linh cũng sẽ đưa tay tới, mười ngón tay quấn quít vào nhau: “Suy nghĩ của Thần thiếp, dĩ nhiên Hoàng thượng có thể biết được, cần gì phải hỏi.”

“Suy nghĩ của Trẫm, nàng cũng biết, cần gì phải hỏi.” Sầm Mặc cúi đầu, đùa nghịch cái trán cùng với nàng.

Chung Linh cười vui vẻ, lời kéo hấn đi vào bên trong phòng.

Mà cả đêm, dĩ nhiên là có người phải thất vọng rồi.

Ngày thứ nhất, lần này Hoàng thượng sẽ không để cho bất luận kẻ nào hay các cung nữ mới được tuyển chọn thị tẩm, hơn nữa sau ba ngày, cũng đều tá túc ở cung Vân Tường với Nhạc Phi. Ở trong hậu cung, dĩ nhiên ai cũng biết Nhạc Phi phụ nhân rất được sủng ái, họ còn không biết tới trình độ nào, nhưng từ việc này họ có thể biết được địa vị của Nhạc Phi ở trong lòng Hoàng thượng.

Mà ngày thứ tư, người thứ nhất được Châu Thượng tiến cử thị tẩm chính là Ôn Minh Nhi.

“Vẫn là tiểu chủ lợi hại, có thể khiến cho Hoàng thượng lật thẻ bài từ của tiểu chủ đầu tiên.” Đi theo bên cạnh Ôn Minh Nhi là cung nữ Phúc nhi không nhận được hôn hờ ra mặt, “Lần này Thẩm Đáp Ứng và Oân Đáp Ứng càng thêm ghen tị với tiểu chủ rồi.”

“Không nên nói chuyện lung tung.” Ôn Minh Nhi khẽ nhíu mày một cái, chỉ là sắc mặt lần này không nên được vui mừng.

Quan hệ của mình với Thẩm Đáp Ứng và Oân Đáp Ứng cũng không tệ lắm nhưng kể từ khi mình được phong làm Mỹ Nhân họ lại bắt đầu xa lánh mình, có muốn nói chuyện cũng không được. Tính tình của nàng cũng có chút lạnh nhạt, vì vậy đối với chuyện này cũng không có để ở trong lòng.

Phong làm Mỹ Nhân thì làm được cái gì, nàng cũng chỉ tạm thời đồng ý thôi, ngày sau, tất nhiên sẽ không ở trên vị trí kia.

Cũng may đêm đầu tiên Hoàng thượng để nàng thị tẩm, điều này cũng làm cho nàng buông lỏng tinh thần xuống, bởi vì lo lắng Nhạc Phi sẽ độc chiếm hoàng ân của Hoàng thượng. Nếu như Hoàng thượng không thấy được nàng, thì làm sao có thể tồn tại sống tốt ở trong cung đây?

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Chỉ nhìn thấy một góc màu đen, đầu cũng không dám ngẩng lên, Ôn Minh Nhi lập tức ngồi xổm xuống hành lễ. Ngoại trừ ở nơi công chúng, Hoàng thượng thích mặc áo đen, chuyện này ở trong hậu cung cũng không phải bí mật gì.

“Đứng lên đi.” Giọng nói Hoàng thượng rất là trong trẻo nhưng lạnh lùng, hết sức dễ nghe. Ôn Minh Nhi không khỏi nghĩ đến, nhưng ngay sau đó lập tức hồi phục tinh thần lại.

“Tạ Hoàng thượng.” Lúc này, Ôn Minh Nhi mới dám khẽ ngẩng đầu, dùng khóe mắt len lén nhìn Hoàng thượng.

“Dùng xong bữa rồi hả?” Hình như dĩ nhiên nhìn thấy Ôn Minh Nhi khẩn trương, Sầm Mặc tùy ý tìm một đề tài khác nhẹ nhàng để nói chuyện.

“Bẩm Hoàng thượng, đã dùng qua.” Đã có người đến thông báo qua, Hoàng thượng dùng bữa xong mới có thể tới đây, dĩ nhiên nàng cũng sẽ không mời

Hoàng thượng tới dùng bữa nữa.

“Có lẽ người đã thích ứng được với cuộc sống trong cung?” Sầm Mặc nhìn xung quanh một chút, bắt đầu đi vào bên trong.

“Cuộc sống trong cung rất là tốt, chỉ là. . . . Thần thiếp có chút nhớ nhà” Hình như Ôn Minh Nhi có chút hơi lơ miêng.

Sầm Mặc khẽ mỉm cười: “Người mới tới, ai cũng như vậy cả, nếu cảm thấy nhàm chán, có thể tìm tỷ muội khác mà trò chuyện.”

Trong lòng Ôn Minh Nhi bắt đầu căng thẳng, lập tức nói tiếp: “Thần thiếp vốn rất chơi thân với các tỷ muội, chẳng biết tại sao gần đây lại có chút lạnh nhạt đối với thần thiếp.”

Sầm Mặc hiểu rõ, gật đầu một cái, “Trong cung, phần lớn đều là như vậy, nếu có cái gì không hiểu, có thể hỏi Nhạc Phi phu nhân hoặc là Hiền Phi.”

Ôn Minh Nhi có chút vui mừng ngẩng đầu lên: “Nhưng mà, Thần thiếp có mạo phạm đến các nương nương hay không. . . .?”

Ngược lại, Sầm Mặc nghe vậy liền khẽ cười lên một tiếng: “Yên tâm đi, Nhạc Phi phu nhân là rất tốt, chỉ cần hiểu quy củ, nàng ấy là sẽ không gây trở ngại với bất kỳ người nào.”

Giờ phút này Ôn Minh Nhi mới có thể nhìn thấy rõ mặt của Hoàng thượng, không giống như lời đồn hung ác như vậy, ngược lại rất là anh tuấn phong lưu, nhất thời không khỏi đỏ mặt, lại tiếp tục cúi đầu ưng thuận. Nhưng trong lời nói của mình, Sầm Mặc không có để lộ ra dd l qđ một chút ý tứ nào, nhất định trong lòng đã có chủ ý.

Một đêm này, mặc dù Sầm Mặc không có nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng động tác rất là ôn nhu săn sóc, khiến Ôn Minh Nhi rất là thỏa mãn.

“Tiểu chủ, người cần phải ngủ thêm một lát nữa? Sắc trời vẫn còn sớm?” Theo quy củ, Tàn phi muốn hầu hạ Hoàng thượng thì phải đợi Hoàng thượng thức dậy mới được hầu hạ nhưng Sầm Mặc đã đi rồi, thời gian còn lại là do Ôn Minh Nhi chỉ phối.

Ôn Minh Nhi mới trải qua việc này, ngược lại cũng có chút mệt mỏi vô lực, chỉ nhìn một chút sắc trời bên ngoài, nhưng vẫn lắc đầu mà cự tuyệt.

“Trước mắt, người lấy nước cho Bồn cung rửa mặt đi, chờ trời sáng lên, nên đi thỉnh an các nương nương.”

Căn bản, sau khi Phi tần thị tẩm xong, thì phải thỉnh an Hoàng hậu, chỉ là bây giờ không có Hoàng hậu, nhưng do một biến cố nên Hiền phi và Nhạc phu nhân làm giúp.

“Thần thiếp tham kiến Hiền phi nương nương, Nhạc phu nhân.” Lúc Hiền phi đến cung Trường Xuân, Nhạc phi phu nhân cũng đã tới trước. Trong lòng Ôn Minh Nhi có chút bất an, mình đã đến chậm hơn một chút.

“Mau đứng dậy đi.” Giọng nói Hiền phi rất là hòa ái, “Ngồi đi.”

Ôn Minh Nhi khẽ ngẩng đầu nhìn hai người một cái, sau đó cẩn thận ngồi xuống.

“Người tới cũng sớm, Bồn cung đang tính muốn cùng Hiền phi bàn bạc một số việc, nhưng vừa vào cửa, người cũng đã tới.” Trong lời nói của Nhạc phu nhân có chút ý cười.

“Có phải Thần thiếp tới sớm quá hay không?” Ôn Minh Nhi lo lắng đứng lên, mình tới quá sớm, vốn là đang định đuổi theo Nhạc phu nhân ở trước mặt, vậy mà bây giờ lại có thể quấy rầy bọn họ đang nói chuyện?

“Ngồi xuống đi, cũng không phải là chuyện quan trọng gì.” Chung Linh tùy ý phát tay, để cho nàng ta ngồi xuống, “Xem ra người cũng có lòng, khó trách Hoàng thượng lại thích.”

Ôn Minh Nhi không dám nói lời nào, nhưng không biết trong lời nói của Nhạc phu nhân có ý gì không.

“Được rồi, xem người kia đã dọa Ôn muội muội rồi, rốt cuộc có chuyện gì mà mới sáng sớm muội muội đã vội tới đây.” Hiền phi cũng vì Ôn Minh Nhi mà giải vây.

“Cũng không phải chính là chuyện của Ôn muội muội sao.” Đầu Chung Linh hướng về Ôn Minh Nhi nhìn một chút, “Sáng nay Hoàng thượng đã nói với muội muội rồi, dĩ nhiên là nhắc đến phân vị của Ôn muội muội.”

Ôn Minh Nhi nghe xong lời này, không khỏi ngẩn ngơ, nhưng mà trong nháy mắt, nội tâm đã có rất nhiều suy nghĩ, sáng nay sau khi Hoàng thượng rời khỏi Hàn Yên các của nàng, hẳn là lại đi đến cung Vân Tường để gặp Nhạc phu nhân? Tất nhiên, Hoàng thượng cũng không phải cố ý đi nói với Nhạc Phi chuyện phân vị của mình, nếu nói ra, thái độ của Nhạc phu nhân đối với mình cũng không ôn hòa như vậy, mặc dù trong lời nói có chút trên tức, nhưng lại không có ác ý gì, nhiều lắm là chỉ là ghen tị.

Chỉ là, Hoàng thượng đối với Nhạc phu nhân rất sủng ái, so với lời đồn đại bên trong càng hơn thế, thậm chí còn từ nơi ở của mình rời đi cũng không quên Nhạc phu nhân. Trong lòng Ôn Minh Nhi có chút ghen tị, nhưng cũng không có biểu hiện ra.

Chỉ là, hai vị nương nương đang bàn luận chuyện của nàng, nàng vẫn còn ở nơi này nghe, vậy có hợp quy củ hay không?

Từ đầu đến cuối, hình như Ôn Minh Nhi không có biểu cảm gì bất thường nét mặt vẫn như cũ không có chút biến hóa nào, Hiền Phi và Chung Linh cùng nhau lên tiếng: “Muội muội nghĩ thế nào?”

“Theo muội muội thấy, Hoàng thượng thích muội muội, đó là có thể là ngoại lệ cần phải cất nhắc một chút, chỉ là các muội muội khác còn chưa có thị tẩm, nếu nói ra là quá cao, ngày sau cũng có chút xử lý không tốt. Không bằng liền tăng lên một cấp, phong làm quý nhân thôi.”

“Cũng tốt, nếu như muội muội nghĩ như vậy, một lát nữa sẽ nói rõ cho các Phi tần khác biết.” Hiền Phi gật đầu một cái.

Cuộc đối thoại của hai người đã khiến Ôn Minh Nhi hoảng sợ, vốn cho là phân vị của Hiền Phi cao nhất, mặc dù cùng Nhạc phu nhân quản lý hậu cung nhưng mà Hiền Phi cũng là người đứng đầu. Nhưng vừa mới nhìn vào tình thế, dĩ nhiên Hiền Phi cũng phải xin ý kiến của Nhạc phu nhân.

Nói là Hiền phi rộng lượng như vậy, năng không tin, phía sau chuyện này, chỉ sợ người quyết định vẫn là Hoàng thượng.

“Sao nhìn Ôn muội muội có vẻ lại không vui nhỉ?” Chung Linh nhìn nàng có chút kỳ quái, bình thường khi nghe mình tấn phong thì không phải các Tần phi đều vui mừng sao? Nhưng... Sao Ôn Minh Nhi lại có chút ngơ ngác.

Nhưng nàng lại không biết, Ôn Minh Nhi đã bị chuyện của mình làm cho kinh sợ.

“Muội muội thất lễ, chỉ là nhất thời cao hứng, khiến nương nương chê cười.” Ôn Minh Nhi lập tức phục hồi tinh thần lại đứng dậy nói xin lỗi.

“Ồ, Ôn muội muội đến thật sớm nha!” Lúc này, một giọng nói có chút châm biếm từ cửa truyền tới, “Làm sao lại đứng ở chỗ này, chẳng lẽ đã chọc hai vị nương nương mất hứng?”

Ôn Minh Nhi nhìn cách nói chuyện cùng với cách ăn mặc của đối phương, thì biết rõ đối phương chính là Thục phi rồi, chỉ là... Đối với lời nói của Thục phi, Ôn Minh Nhi lại không dám tán thành: “Mới vừa rồi, muội muội đã thất lễ ở trước mặt hai vị nương nương nên các nương nương đang dạy muội muội đấy.”

“Ôn muội muội, vị này là Thục phi nương nương.” Giống như Hiền phi không nghe thấy lời nói của Thục phi mà chỉ giới thiệu với Ôn Minh Nhi đây là Thục phi.

“Thần thiếp đã gặp qua Thục phi nương nương.” Ôn Minh Nhi làm theo quy củ bắt đầu hành lễ.

“Được rồi.” Thục phi có chút không chịu được giọng khấn, sau đó ngồi ở vị trí của mình.

Ôn Mỹ nhân lại ngồi xuống, nghĩ thầm, quả nhiên trong hậu cung này người đối đầu đối với Nhạc phu nhân chính là vị Thục phi này rồi, rõ ràng đều là tứ phi, nhưng lại không được Hoàng thượng coi trọng, còn muốn cố tình so phân vị cao thấp với Nhạc phu nhân, hơn nữa tính tình vốn được gia đình cưng chiều.

Một lúc sau lại đến thêm vài người có phân vị cao, đã qua thị tẩm, mà Ôn Mỹ nhân đều đã gặp qua. Đợi mọi người đến đông đủ, đại diện này cũng đã bị chiếm gần một nửa rồi.

“Sáng nay, Hoàng thượng đã truyền xuống một ý chỉ, về sau, Ôn mỹ nhân chính là Ôn quý nhân.” Sau khi mọi người đến đông đủ Hiền phi liền tuyên bố chuyện này, ngược lại không có ai dị nghị gì.

Bình thường sau khi thị tẩm, chỉ cần lúc ấy không có gì bất trắc, đều có thể bay lên một hai cấp bậc.

Ôn quý nhân nhìn phản ứng của mọi người, có chút không hiểu tại sao Hoàng thượng lại muốn Hiền phi quản lý hậu cung, rõ ràng Hiền phi là quan hệ trên danh nghĩa, phải để cho Nhạc phu nhân quản lý hậu cung, chẳng qua nàng chỉ truyền lại một chút, dù sao ở hậu cung phân vị của Nhạc phu nhân là cao nhất.

“Lại nói, Ôn quý nhân rất là có phúc khí, vốn còn nghĩ không biết nhím người này đến khi nào mới được thị tẩm, không ngờ lại nhanh hơn so với suy nghĩ của mình, ngày thứ tư liền được sủng ái.” Lúc này, Thục phi lại có chút không cam lòng.

Ngụ ý, chính là đang nói ở trong hậu cung chỉ có mình Nhạc phu nhân được sủng ái, khiến cho mưa móc không đều.

Thời gian trải qua càng lâu, trong lòng nàng lại càng bất bình, đều nói ra những lời nói có chút đau xót.

Ôn Minh Nhi mím miệng thật chặt, tuy rằng trong lời nói của Thục phi là đang nói với nàng, thế nhưng ở đây lại không có chỗ trống để nàng nói chuyện.

“Hoàng thượng luôn luôn trọng tình trọng nghĩa, lại sẽ không vì người mới mà quên người cũ, ai cũng có cơ hội.” Chung Linh khẽ mỉm cười, “Mà những chuyện không được sủng ái... Cũng chỉ là mình đã làm thay đổi trái tim của Hoàng thượng thôi.”

Lời này vừa nói ra, có chút hiểu rõ tình huống liền không nhìn được mà bật cười lên. Mặc dù Hoàng thượng thích Nhạc phu nhân, nhưng lại cũng không có hoàn toàn lạnh nhạt với người khác, hầu như mỗi tháng đều có phân cho những người ở hậu cung khác.

Vừa bắt đầu, Hoàng thượng vẫn còn ở chỗ đó với Thục phi, chỉ là kể từ Nhạc phu nhân cùng Hiền phi quản lý hậu cung sau, trong lòng Thục phi có chút chua chua, mỗi lần Hoàng thượng vừa đi, thì thường hay oán giận một chút. Sầm Mặc không nói, nhưng là đã lâu, có thể đếm được số lần ở với nàng rất ít.

“Ở đây ai không có được trái tim của Hoàng thượng, chỉ là có thể giữ trái tim Hoàng thượng được bao lâu, cũng chưa khẳng định được.” Thục phi hừ lạnh một tiếng, một câu như vậy, khiến không khí trong cung Trường Xuân có chút ngưng trệ.

Đúng rồi, vào thời điểm mới bắt đầu, Hoàng thượng đối xử với tất cả người mới đều ngang nhau, nhưng mà cái cảm giác mới mẻ đối với người mới có thể duy trì được bao lâu, cũng chưa khẳng định được. Mà khoảng thời gian Nhạc phu nhân vượt qua mọi người, cũng không có ai có thể bảo đảm, tương lai nàng sẽ không giống như những người khác, khiến Hoàng thượng mất đi hứng thú.

“Thục phi, thân là phi tử, thế nhưng cũng quân không được miệng của mình rồi hả?” Hiền phi nghiêm mặt, hết sức không vui, “Trở về cấm túc mười ngày.”

Thục phi hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, nhưng cũng không dám phản bác. Trước khi dám phản bác Hiền phi, sẽ bị Hoàng thượng xử lý tốt một chút.

Hiền phi nhìn Thục phi có chút xem thường, lại bị lời nói làm cho đỏ kị đến mờ đầu óc. Đối với Chung Linh Hoàng thượng chỉ có cảm giác mới mẻ, làm sao lại để cho nàng được cung chiều đến nước này.

Mà Ôn quý nhân lặng lẽ theo nhìn vẻ mặt của Chung Linh, cũng phát hiện Chung Linh không có để ý lời nói của Thục phi ở trong lòng, chỉ là nhìn nét mặt không cam lòng của Thục phi, hơi cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

“Tiểu chủ, Oản Đáp Ứng và Trầm Đáp Ứng đã tới.” Phúc nhi đi tới bên người Ôn Quý Nhân nói.

“Cho các nàng vào đi.” Ôn Quý Nhân khẽ mỉm cười, cũng biết được một ít cái ý đồ của đôi phương khi đến đây.

“Tham kiến tỷ tỷ.” Sau khi hai người đi vào, dựa theo quy củ hành lễ với nàng.

“Đều là tỷ muội, cần gì phải khách khí như vậy.” Ôn Quý Nhân đỡ hai người dậy, “Hôm nay hai vị muội muội làm sao lại nhớ tới mà tìm đến tỷ tỷ?”

“Tỷ tỷ đã gặp qua Hoàng thượng?” Trầm Đáp Ứng thiếu kiên nhẫn, không nhịn được hỏi: “Hoàng thượng trông như thế nào?”

Tuy rằng, thời điểm chọn lựa sau cùng là Hoàng thượng hôn chọn, nhưng vào lúc ấy ai lại dám nhìn thẳng vào Hoàng thượng để xem Hoàng thượng trông như thế nào.

Lúc trước, Ôn Quý Nhân còn là mỹ nhân, nàng có chút không phục, tại sao trong ba người cũng chỉ có nàng là mỹ nhân, mà mình cùng với Oản chỉ là Đáp Ứng. Nhưng hôm nay rốt cuộc Ôn Quý Nhân đã thị tẩm qua, tuy phân vị này cao, nhưng cũng không so đo nữa. Huống chi, trước lại không phục, đ đqd nhưng mắt thấy Ôn Quý Nhân được cung chiều, làm sao nàng xa lánh, nhưng chính mình lại tìm cho mình sự không thoải mái.

Mặc dù, Oản Đáp Ứng không lên tiếng, nhưng vẻ mặt cũng có chút tò mò.

Ôn Quý Nhân không nhịn được cười nói: “Dĩ nhiên, Hoàng thượng rất xuất sắc, đối với ta, cũng hết sức dịu dàng.” Nói xong lời cuối cùng, Ôn Quý Nhân không nhịn được mà đỏ mặt.

Oản Đáp Ứng nhìn thấy vẻ mặt của nàng, không đ đqd nhìn được mà lộ ra một chút sự đỏ kị, nhưng lại lập tức giấu kỹ. Mà Trầm Đáp Ứng lại ngay thẳng hơn rất nhiều.

“Tỷ tỷ, vận số người thật là tốt, lại là người thứ nhất trong chúng ta hầu hạ Hoàng thượng.” Vẻ mặt Trầm Đáp Ứng vô cùng hâm mộ, “Vừa bắt đầu, chúng ta còn tưởng rằng Oản Đáp Ứng là người thị tẩm trước đây.”

Mặc dù ba người, nhưng mỗi người lại có một nét đặc sắc riêng, nhưng trong ba người chắc chắn dung mạo của Oản Đáp Ứng là đẹp nhất, cũng là đứng nhất, còn có thể làm cho nam nhân miễn cưỡng yêu thương cái loại hình này.

“Không nên nói lung tung.” Oản Đáp Ứng vội vàng ngăn cản câu chuyện của Trầm Đáp Ứng, nhưng trên mặt cũng không che giấu được đ đqd về cô đơn, “Hôm nay, có thể tỷ tỷ đã nhìn thấy Hiền phi và Nhạc phu nhân?”

“Không phải lúc này còn từ bên kia trở về sao, thế nào?”

“Tin đồn Nhạc phu nhân rất được Hoàng thượng sủng ái, vốn tưởng rằng lời đồn đại có nhiều khoa trương, nhưng vào trong cung, nhưng mấy ngày liền Hoàng thượng đều tá túc ở chỗ Nhạc phu nhân, còn lạnh nhạt với một đám người mới chúng ta.” Thần sắc của Oản Đáp Ứng kéo theo và phần ngóng trông, “Hôm nay, tỷ tỷ nhìn thấy bộ dáng của Nhạc phu nhân như thế nào?”

Từ nhỏ Quan Loan Loan đã có danh hiệu mỹ nhân, sau mấy năm càng ngày càng trưởng thành, cũng bỏ danh hiệu Đệ Nhất Mỹ Nhân đi, ở Giang Nam cũng có nhiều mỹ nhân đạt được danh hiệu này, có thể thấy được về thủy mị kia. Vốn là ý vào về thủy mị của mình, còn tưởng rằng có đ đqd thể mua được chỗ ngồi ở trong cung. Nhưng hôm nay, sau khi vào cung hậu, không những phân vị Đáp Ứng của mình là thấp nhất, thậm chí cho đến bây giờ còn chưa thấy được dung nhan của Hoàng thượng, không khỏi có vẻ nóng nảy, nếu không cũng sẽ không khuyến khích Trầm Đáp ứng cùng nhau tới đây.

Nhớ tới, Nhạc phu nhân ở trong hậu cung rất được sủng ái, cung chiều, nàng ta không nhận được sinh ra lòng so sánh, xem đến tội cùng sắc đẹp của ai mới là đẹp nhất.

Hiển nhiên, Ôn Quý Nhân cũng hiểu tâm tư của nàng ta, chỉ nói: “Thật ra thì theo ý của ta, dĩ nhiên dung mạo Oản Đáp Ứng là xuất chúng nhất, ngay cả Nhạc phu nhân cũng chưa chắc so hơn được với người.”

Oản Đáp Ứng nghe vậy, sắc mặt có vẻ tốt lên.

“Chỉ là, trên người Nhạc phu nhân lại có một loại khí chất mà ta không nói rõ được, nhưng những người như chúng ta lại không so được với nàng.” Không phải Ôn Quý Nhân cố ý đả kích Oản Đáp Ứng, chỉ là từ khi Chung Linh vào cung thì liền được Hoàng thượng che chở bảo vệ, hơn nữa tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở trong hậu cung cũng làm không ít, cộng thêm gần đây lại ngồi vào cái ghế quân thúc người phía dưới, thuộc về khí thế đẳng cấp, tự nhiên như vậy mà được bồi dưỡng lên.

Điểm này, cũng không thể so sánh với tiểu nha đầu vừa mới vào cung.

“Hơn nữa, buổi sáng nhìn Nhạc phu nhân, tuy rằng bộ dáng thanh đạm điềm tĩnh, thế nhưng trước khi vào trong kinh không phải đã sớm nghe mỹ danh Nhạc phu nhân sao? Còn tự mình sáng tạo ra cách hóa trang thành mỹ nhân, hiển nhiên có thể thấy được trang phục lộng lẫy của nàng, tất nhiên cũng là không thua bất luận người nào.” Năm ấy tiến cung, ở yến tiệc Trung thu Chung Linh ăn mặc rất là xinh đẹp, trên trán còn chấm hoa văn màu đỏ người ta đã truyền ra ngoài như vậy, xác thực là đã truyền ra, cũng vào năm ngoái lúc sứ thần nước Chu Tước tới, sau khi hân khiêu khích đe dọa với Hoàng thượng.

Sau khi, cái dung mạo được trang điểm như vậy truyền ra ngoài, rất nhanh đã có nhiều lời đồn đại, nhưng mà bình thường chỉ dùng ở trong những bữa tiệc long trọng, trong ngày thường lại sẽ không trang điểm như thế.

Vừa bắt đầu, thời điểm Ôn Quý Nhân đang nghe Nhạc phu nhân ở trước mặt mọi người giết sứ thần nước Chu Quốc, khi đó còn không có nghĩ quá nhiều, bây giờ nghĩ lại, cuối cùng Hoàng thượng lại không có trách cứ hành động thất lễ của Chung Linh như vậy, có thể thấy nàng rất được sủng ái.

Mà sau khi Oản Đáp Ứng nghe lời nói của Ôn Quý Nhân xong, cũng buông thông tâm mắt xuống, trong lòng có chút chủ ý.

Tiếp đó, Hoàng thượng vẫn như cũ không có chấm thê bài tử của Ngũ Quý Nhân, ngược lại còn tá túc chỗ khác ở trong kinh, ngày thứ hai, liền tấn phong nhân tài.

Cho đến ngày thứ ba, Hoàng thượng mới chọn Ngũ Quý Nhân thị tẩm, giống như sau khi tấn phong, phong một bậc làm tiểu mỹ nữ.

“Người người thật muốn làm như vậy?” Hình như Trầm Đáp Ứng có chút không dám tin nhìn Oản Đáp Ứng, “Nếu như Hoàng thượng trách tội xuống, đến lúc đó cần phải làm như thế nào?”

“Nếu như không làm gì, thì phải sống ở chỗ này đến khi nào!” Oản Đáp Ứng cẩn thận xem mình ở trong gương, một bộ dáng rất là tự tin.

Vào cung đã hơn nửa tháng, nhưng Hoàng thượng vẫn thủy chung không có cho nàng thị tẩm, cũng đã triệu Ôn Quý Nhân hai lần rồi! Nếu như mình không nghiêm trang xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, chỉ sợ cũng sẽ bị quên ở sau ốt, không còn đường sống để trở mình.

“Nhưng làm sao người có thể chọn vào hôm nay, cái này,.. Người không hơn được với Nhạc phu nhân đâu!” Trầm Đáp Ứng cảm thấy đầu óc của Oản Đáp Ứng bị gì rồi, lại muốn giành Hoàng thượng trong tay Nhạc phu nhân.

“Người nói xem, ta không hơn Nhạc phu nhân ở chỗ nào, ta chỉ đi xem một chút mà thôi, rốt cuộc ta chỉ là một Đáp Ứng, thấp cổ bé họng, nếu Hoàng thượng thương hương tiếc ngọc, cũng mới có cơ hội cho ta.” Về mặt Oản Đáp Ứng cũng có chút lo lắng, nhưng nhìn mình trong gương, lại tự tin lên.

Nếu không, nàng phải làm như thế nào, hay nhét trong tay tiểu thái giám bên cạnh Hoàng thượng một ít bạc, làm sao kết quả lại không trở về, nàng cũng sẽ không bí quá hoá liều. Nhưng dù sao Hoàng thượng cũng là một nam nhân, lại có người nam nhân nào lại không thích nữ nhân xinh đẹp, còn là nữ nhân của mình.

“Tốt lắm, nếu người không chịu giúp ta, thì cũng đừng đi ngăn cản ta.” Oản Đáp Ứng đứng lên, làm kiểm tra cuối cùng, hôm nay nàng mặc xiêm áo rất là đẹp, vừa ăn mặc tí mị, xem ra thật là kiều diễm vô song, làm Trầm Đáp Ứng không khỏi nhìn mà tròn tròn con mắt.

“Vậy chúc người may mắn.” Thoạt nhìn Trầm Đáp Ứng rất là tùy tiện, nhưng làm việc lại hết sức cẩn thận, loại chuyện như vậy, nàng tuyệt đối cũng sẽ không dám nhúng một tay.

“Thời gian sắp tới, ta đi trước.” Oản Đáp Ứng nhìn nàng về mặt kiên định, cũng không kiên trì, nhất định nàng phải đi sớm hơn Hoàng thượng thì mới có cơ hội làm bộ, tất cả đây chỉ là ngoài ý muốn.

Mặc dù cái tên tiểu thái giám kia thu tiền của nàng nhưng không có giúp nàng làm việc, nhưng rốt cuộc còn tiết lộ hành trình hôm nay Hoàng thượng, để

cho nàng có cơ hội xuống tay.

Mắt nhìn thấy bóng dáng Hoàng thượng từ từ đến gần, Oản Đáp Ứng vừa hát, vừa múa lên.

Chung Linh thấy một bóng dáng xa xa, còn không xác định, nhưng đi càng gần, nụ cười trên mặt lại càng rõ ràng.

“Nàng cười cái gì?” Hiển nhiên Sầm Mặc cũng nhìn thấy, nhưng mà đối với nụ cười của nàng cũng có chút không hiểu.

“Thần thiếp cười, lần ngày lá gan của người thật đúng là quá lớn.” Trước khi bọn họ vào cung, thì cũng không có một người nào dám điều tra hành tung của Hoàng thượng, sau đó sẽ một bày ra một cuộc gặp gỡ vô tình.

Sầm Mặc hiểu rõ nhìn bóng dáng dưới tàng cây phía trước mặt, không khỏi hiểu rõ gật đầu.

“Là ai, đi ra đi.” Có thể người tiết lộ hành tung của hắn, chẳng qua là người đi theo bên cạnh hắn thì có thể cung nữ hầu hạ bên cạnh hắn.

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.” Ở bên trong thái giám đuổi theo, liền có người lập tức lẩn một vòng lẩn đi ra, trong lòng âm thầm kêu khổ, chính mình đã không cẩn thận tiết lộ ra, kết quả lá gan của nữ nhân kia lại lớn như vậy chạy tới trước mặt Hoàng thượng.

Chạy đến trước mặt Hoàng thượng, cái này không quan trọng, quan trọng bên cạnh Hoàng thượng, còn có một Nhạc phu nhân.

“Tự mình dẫn hèo đi.” Sầm Mặc tùy ý xử trí hắn, không muốn phá hủy tâm tình đang tản bộ cùng với Chung Linh.

“Nô tài tuân chỉ!” Thấy Hoàng thượng không có ý phạt nặng, tiểu thái giám lập tức hấp ta hấp tấp chạy đi dẫn hèo. Chỉ cần còn có thể trực bên cạnh Hoàng thượng, thì dẫn hèo là cái tạo gì. Chỉ là, về sau nhất thiết phải cẩn thận nữ nhân của Hoàng thượng.

“Đi kêu nàng ấy đến đây đi.” Chung Linh có chút hăng hái nhìn bóng dáng hỗn nhiên bất giác ở trước mặt.

Thời điểm, Oản Đáp Ứng nhìn thấy có một tiểu thái giám đi ra ngoài đội ngũ, tâm tình cũng có chút hoảng, chẳng lẽ Hoàng thượng trách tội xuống rồi hả? Nhưng ngay sau đó, đã nhìn thấy có một cung nữ đi về phía mình, để cho mình đi qua kiến giá.

Oản Đáp Ứng hít thở sâu một hơi, thận trọng đi theo phía sau cung nữ.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Nhạc phu nhân.” Oản Đáp Ứng đi tới sau liền cúi đầu hành lễ.

“Đứng lên đi.”

So với Sầm Mặc chiều cao của Chung Linh thấp hơn, vì vậy trước tiên đã thấy được dung mạo của Oản Đáp Ứng.

“Ngẩng đầu lên?” Giọng nói của Nhạc phu nhân truyền tới có chút lạnh lẽo, Oản Đáp Ứng từ từ ngẩng đầu lên.

Chung Linh vừa nhìn thấy cái dấu ấn trên trán Oản Đáp Ứng có chút vui vẻ, mà Sầm Mặc nhìn thấy thì rất là sững sờ.

Mặc dù bên ngoài cung có nhiều nữ nhân bắt chước Chung Linh, nhưng mà ở tại trong cung cũng chỉ có mình nàng, người khác thì vạn vạn không dám mạo phạm, mà cũng chỉ có xuất hiện ở bữa tiệc hoặc là trường hợp trọng đại thì Chung Linh mới có thể trang điểm như vậy.

Hôm nay, không biết là vì hấp dẫn lực chú ý của Hoàng thượng mà Oản Đáp Ứng cố ý làm như vậy, hay thật là không biết quy củ ở trong cung, thế nhưng lại tùy ý giả trang cái loại trang phục này.

Chung Linh nhìn kỹ dung mạo của đối phương một chút, ngày đó nhìn từ xa đã cảm thấy dung mạo rất là xinh đẹp, hôm nay ở khoảng cách gần như vậy, so với ngày đó xem ra chỉ có hơn chứ không kém, một vùng cát nước thu đồng, xấu hổ đến e sợ, làm người thương yêu yêu. Ngày đó, là chỉ nam nhân.

“Thần thiếp còn tưởng là người nào, thì ra là Oản Đáp Ứng, không biết làm sao Oản Đáp Ứng lại có hứng thú tốt như vậy, thế nhưng lại tới đây luyện tập vũ đạo múa ca, nhảy nhót.” Nếu biết hành tung của Hoàng thượng, vậy đồng thời khẳng định cũng biết Hoàng thượng đi theo mình tới chỗ này.

Biết điều này còn dám xuất hiện, cũng không biết lá gan của nàng ta từ đâu tới. Nếu thật được Hoàng thượng như vậy mà nhìn trúng mình, đúng thật là một trò cười cho chính mình.

“Thần thiếp, thần thiếp chỉ tùy tiện tìm một chỗ để tập vũ đạo, cũng không biết Hoàng thượng và nương nương sẽ đến, thần thiếp đã mạo phạm, kính xin nương nương thứ tội.” Nghe được lời nói có ý trách tội của Chung Linh, Oản Đáp Ứng lập tức quỳ trên mặt đất, tròn mắt rung rung.

Ở trước mặt, nói tới Hoàng thượng liền hoảng sợ, thật sự là mặt không đỏ tim không đập. Chung Linh nhìn bóng dáng quỳ xuống của nàng ta, trong lòng cười nhạo một tiếng.

Sầm Mặc cũng biết là nàng ta đang nói dối, nếu là người thương hương tiếc ngọc tự nhiên sẽ không để ý một điểm này, ngược lại nhất định sẽ tự mình đỡ mỹ nhân dậy, nhẹ giọng an ủi.

Chỉ là, Oản Đáp Ứng đã quỳ trên mặt đất hồi lâu, cũng không thấy có người giúp đỡ nàng, càng không có ai nâng nàng lên. Sờ dĩ nàng nói như vậy, là vì nàng tự tin vào chính mình, cho rằng Hoàng thượng sẽ không trách tội nàng.

“Hoàng thượng, làm sao Thần thiếp lại cảm thấy thần thiếp trở thành kẻ ác.” Thật ra Chung Linh cũng có chút sững sờ, nhìn đối phương trực tiếp tiếp tục câu chuyện rồi lập tức nói xin lỗi, còn thuận thế quý xuống, thật sự là nàng ta đang mơ mộng mình được Hoàng thượng sủng ái, sau đó ở hậu cung liên hưng hăng cang quấy.

Phải biết, Thục phi cũng thường xuyên giỡn chút thủ đoạn, thế nhưng cho tới bây giờ Thục phi còn chưa từng có dùng cái thái độ giả tạo thấp kém này, còn đẩy mình đến chỗ ngồi của kẻ ác.

“Linh nhi, kẻ ác ở đâu?” Sầm Mặc mỉm cười nhìn nàng, vẻ mặt dịu dàng, “Là nàng ấy phá hư quy củ, hỏi thăm hành tung, Trẫm không nói, thế nhưng lại nói láo trước mặt Trẫm, nếu là lỗi, cũng là lỗi của nàng.”

Lời nói của Sầm Mặc, như đã để cho Oản Đáp Ứng rơi vào hầm băng, nói không ra lời.

Chung Linh cũng cảm thấy hình như tình huống có chút kỳ quái, mình... rốt cuộc là vào lúc nào thì, lại biến thành Phi tử được cung chiêu? Còn rất cảm thấy hậu cung vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần thiếp sai rồi, Hoàng thượng... . .” Phục hồi tinh thần lại, Oản Đáp Ứng lập tức khóc như mưa rồi nhào tới trước mặt Sầm Mặc, xem ra rất là đáng thương.

Chân mày Sầm Mặc hơi nhíu lại, rất là không vui. Oản Đáp Ứng nhìn rất đẹp mắt, thậm chí vẻ mặt lúc khóc đều rất đẹp, thế thì làm sao, d ã lại đẹp, nhưng mà trong lòng của Sầm Mặc cũng chỉ là một vật chết.

“Kéo xuống.” Sầm Mặc nhàn nhạt mở miệng, lập tức có cung nữ đi lên phía trước.

“Hoàng thượng... . .” Hình như, giọng nói của Oản Đáp Ứng quá mức thâm trầm, khiến Chung Linh cũng có chút không đành lòng.

“Tâm tình Hoàng thượng không tốt?” Mặc dù, Chung Linh đối với Oản Đáp Ứng có chút không đành lòng, nhưng sẽ không đồng tình cái ý nghĩ nàng ấy sẽ lôi kéo cuộc đời của Sầm Mặc đi theo bên cạnh mình, nhất định Chung Linh sẽ không có ấn tượng tốt đối với nàng.

“Thật là... . . Thật không có quy củ.” Chân mày Sầm Mặc vẫn nhíu lại như cũ.

Chung Linh khẽ mỉm cười, khi nào Sầm Mặc lại so đo quy củ với người khác như vậy? Có lẽ là nhìn nàng ấy tới quấy rối, trong lòng cũng có chút không thoải mái, đưa tay xoa nhẹ cái trán của hắn để loại bỏ những nếp nhăn kia ra, khẽ quay đầu, nhìn về phía Oản Đáp Ứng, trong ánh mắt lại có thêm mấy d ã phản đồng tình.

Nếu như người an phận chờ Hoàng thượng, thì không hẳn đã cho người một chút danh phận tốt, nhưng mà, nếu như người không chịu nhàn rồi mà tự hủy tương lai của mình như vậy, cũng chẳng trách người khác được.

“Hiện tại, Hoàng thượng thiếu kiên nhẫn, chỉ sợ ngày sau còn có nhiều rắc rối đấy.” Chung Linh hơi mỉm cười nói, chỉ là trong lòng lại có mấy phần phiền muộn, một người còn trẻ tuổi như Hoàng thượng, ngày sau trong cung còn thiếu mỹ nhân sao?

“Trẫm cũng không muốn vì họ mà buồn phiền.” Ánh mắt Sầm Mặc có chút lạnh nhạt, “Trừ những thứ cần thiết kia, thì những người khác nàng nhìn mà xử trí đi.”

Bây giờ, Hoàng thượng còn yêu cầu, sau khi những người này chết đi, nàng cần phải bày trí cái môn có ý nghĩa.

Chung Linh gật đầu một cái, lần sau nếu như còn có người dám không có mắt đựng tới, nàng sẽ không nương tay một chút nào.

“Có ba tháng Trẫm đã dùng thuốc.” Vẻ mặt Sầm Mặc chợt buông lỏng một chút, “Trẫm sẽ phân phó, để cho bọn họ ngừng cho nàng uống thuốc.”

Bởi vì, để loại trừ dư độc với trình độ lớn nhất, còn phải làm thân thể không được bị thương, Triệu Đình dùng phương thức tương đối bảo thủ, dùng thuốc ôn hòa nhất để hoàng thượng dùng được hơn mấy tháng. D ã Hôn nữa ba tháng sau sẽ dùng thuốc rồi sau đó quan sát từ từ, hiện tại có thể bảo đảm sẽ không có vấn đề.

Chung Linh nghe vậy cũng vui mừng, ngay sau đó có chút nghi ngờ hỏi: “Thần thiếp ngưng thuốc?”

Vậy những người khác thì sao? Thời điểm vừa bắt đầu dùng thuốc cũng không phải là không có ai cảm thấy kỳ quái, nhưng mà Sầm Mặc áp chế rất mạnh mẽ cho nên lời đồn đại mới giảm bớt đi rất nhiều. Chỉ là, nếu tiếp tục kéo dài lâu hơn nữa, chỉ sợ lại rước lấy sự chỉ trích, dù sao hậu cung cũng có

một nhóm người mới vào.

“Trước hết, cứ để cho họ uống, quan trọng nhất là Trầm muốn nàng sinh cho Trầm một đứa bé.” Sầm Mặc người sợi tóc của Chung Linh vô cùng thân thiết, ánh mắt dịu dàng.

Chung Linh không nhận được nụ cười tươi của mình, nhào vào trong ngực của hắn.

Sau khi, Hiền phi nghe nói sự việc Oản Đáp Ứng thì rất giận giữ, lập tức cách chức của nàng ấy xuống làm Sung Y, hơn nữa còn thông báo sự việc đến hậu cung, khiến chúng Tần phi coi đây là giới luật.

Đại hoàng tử từ từ lớn lên, hình như bởi vì liên quan đến độc tố, cho nên phản ứng của hoàng tử rất là rề rà, đây cũng là điều khiến cho trái tim Chung Linh càng thêm thấp xuống, đối với hắn nhiều hơn mấy phần cưng chiều.

“Nương nương, cuối cùng người đã trở lại.” Sau khi Chung Linh từ Dưỡng Tâm điện trở lại, đã nhìn thấy dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của Bùi Loan.

“Thế nào? Chữ viết làm sao?” Chung Linh thấy tính tình nhanh nhẹn của Bùi Loan, mỗi ngày đều bắt nàng ở bên trong, để cho nàng ở trong phòng an tâm viết chữ.

“Đã viết xong.” Bùi Loan lúi cúi kéo nàng đến trước mặt bàn đọc sách.

Chung Linh cẩn thận quan sát, phát hiện đối phương đã chăm chỉ hoàn thành thậm chí còn đúng cả từng chữ, các nét vẽ, cho dù mặt sau cũng đầy đủ đến như vậy, cũng không có dấu vết hấp tấp.

“Đúng là không nhìn ra, người cũng có thể kiểm chế được tính tình của mình xuống.” Chung Linh khẽ mỉm cười, yên lòng.

“Chẳng qua, Loan nhi chỉ hoạt bát một chút thôi.” Bùi Loan lấy lòng cười, “Không phải có một câu nói làm động như thỏ chạy, tĩnh như gái còn trinh sao? Loan nhi muốn hai người cũng có thể làm được.”

“Uhm, Bồn cung vẫn còn lo lắng, đợi sang năm người đi tới Vệ gia, sẽ cho Bồn cung mất hết thể diện đấy.” Chung Linh lơ đãng nói.

Bùi Loan cũng không có nghe rõ lời của nàng nói, một bộ dáng ngờ ngác: “Ý của nương nương là, Loan nhi, sang năm Loan nhi, sẽ phải.” Nói xong lời cuối cùng lại nhăn nhó không nói ra lời.

“Lúc này cũng có vẻ ngạc nhiên, thời điểm trước khi chạy đuổi theo Vệ đại nhân, ta cũng không thấy người có một bộ dáng như lúc này.” Chung Linh ngạc nhiên nhìn nàng.

“Chuyện đó không giống với.” Bùi Loan cúi đầu, chơi đùa vạt áo của mình, “Khi đó Loan nhi còn nhỏ, không muốn, muốn vào Vệ gia.”

Bùi Loan ngượng ngập nói ra câu nói kia, gả vào Vệ gia.

“Người biết là tốt rồi.” Nhìn Bùi Loan hiểu chuyện, nàng cũng yên tâm, “Đến lúc đó Bồn cung sẽ làm Tần ma ma đi ra ngoài chung với người.”

Bùi Loan có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Làm cái gì Bồn cung cũng không biết đâu, không có việc gì đã thích Tần ma ma đi loanh quanh nơi đó, làm hại Tần ma ma coi người là cháu gái như thể bảo bối.” Lại nói Tần ma ma cũng giúp nàng không ít việc, không bằng liền để cho bà ấy xuất cung, hảo hảo hưởng phúc.

Nói như thế nào, thì người đều cũng ở trong cung nàng đi ra ngoài, thì người của Vệ phủ cũng phải cho nàng chút mặt mũi.

“Đa tạ nương nương.” Bùi Loan nháy nháy con mắt, rất là cảm động.

“Vào lúc này cảm động cái gì, người còn muốn Bồn cung ở nơi này thành thành thật thật ngây ngốc hơn nửa năm ư!” Nhìn dáng dấp của nàng, Chung Linh cũng có chút thương cảm như có một cảm giác nhìn hải tặc của mình phải xuất giá.

Có lẽ, bởi vì trước đó Sầm Mặc uống thuốc mà bên trong còn có chứa thuốc điều dưỡng thân thể, hay bởi vì tuổi tác của Chung Linh đã đến lúc thích hợp, sau hơn hai năm vào cung, rốt cuộc Chung Linh đã có thai.

Kinh nguyệt của Chung Linh luôn luôn tương đối chính xác, thời điểm phát hiện kinh nguyệt không có tới, cũng có chút kỳ quái, lại đợi sáu bảy ngày, vẫn như cũ không có tới, trong lòng nàng cũng có chút đoán được, nhưng cũng không lộ ra.

“Chúc mừng nương nương, từ mạch tượng cho thấy, nương nương đã có thai rồi.” Triệu Đình luôn luôn phụ trách sức khỏe cho Chung Linh, vốn đang đau đầu nhức óc cho là một chút tật xấu, ai biết, một lát mạch lại phối hợp đập, lại là hi mạch.

Nhưng điều này cũng hợp tình hợp lý, nếu thân thể Hoàng thượng đã tốt rồi, thì thân thể của Nhạc phu nhân cũng không tệ, đây cũng là tuổi dễ dàng thụ thai, xem như hiện tại không phải, vậy cũng sẽ không cách quá lâu.

Hôm nay, Nhạc phu nhân có thai, thì chỗ ngồi của nàng ở hậu cung rất là vững chắc. Triệu Đình không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Thời điểm, Triệu Đình vừa nói ra lời nói này, Vân nhi Tường nhi liền không nhận được quỹ xuống hướng về phía Chung Linh báo tin vui.

“Đều đứng lên đi, trước không cần nói cho Hoàng thượng biết.” Chung Linh thu tay về cổ tay, trong lúc đó mặt mày tràn đầy vui vẻ, mặc dù rất muốn để cho Sầm Mặc biết, nhưng mà lại là muốn cho hắn một niềm vui bất ngờ.

“Nô tỳ biết.” Vân nhi Tường Nhi cùng nhau đồng ý, tự nhiên biết ý của chủ tử nhà mình.

“Lâm Di, người thay Bồn cung đi nói cho Hiền phi nương nương, chỉ là xin nương nương đừng để lộ ra.” Chung Linh lại nghĩ tới Hiền phi, hôm nay chuyện này truyền ra ngoài, nếu như gạt nằng, cũng khó tránh khỏi tổn thương hòa khí.

“Nô tỳ sẽ đi ngay bây giờ.” Lâm Di cũng muốn biết nguyên do trong đó, gật đầu một cái chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tối nay, Hoàng thượng muốn người nào đi vào trong vậy?” Chung Linh hỏi.

“Bẩm nương nương, là Huyền Tiểu Viện.” Những chuyện này luôn luôn sẽ có người chặn bị đến báo, thế nhưng Chung Linh luôn luôn lười phải hỏi tới, chỉ cần biết khi nào thì Hoàng thượng tới cung Vân Tường là được rồi.

“Người đi xin Hoàng thượng, để cho tối nay hắn đến cung Vân Tường.” Huyền Tiểu Viện, chính là thời điểm Huyền quý nhân mới vừa vào cung, Chung Linh khẽ mỉm cười, có chút nghiền ngẫm.

“Vâng.” Vân nhi gật đầu một cái, vui vẻ, liền lấy hai chân chạy đi hỏi.

“Nương nương, bây giờ người đang có thai, kính xin Hoàng thượng đến, chỉ sợ không tốt.” Tường Nhi cũng không nhận được lo lắng nói, hôm nay người vừa mới có long chủng, không phải nên dưỡng thai cho tốt sao?

Liếc nằng một cái, Chung Linh có chút bất đắc dĩ nói: “Ai nói Hoàng thượng tới thì không thể nào dưỡng thai tốt!”

Tường Nhi co rụt đầu lại, rõ ràng chính mình đã hiểu sai ý.

“Chỉ là, hiện tại nương nương nên chuẩn bị đồ cho tiểu hoàng tử có phải hay không?” Tường Nhi cũng có chút kích động, mặc dù hiện tại trong cung cũng đã có một đứa con nít, nhưng mà chủ tử của đứa bé, vẫn không giống nhau.

“Chuẩn bị cái gì, lúc này mới một tháng.” Chung Linh có chút buồn cười nói, “Mọi ngày nhìn người rất là thận trọng, tại sao hôm nay lại không có rõ ràng.”

“Nương nương, nô tỳ đang vui mừng.” Tường Nhi xin lỗi cười nói: “Là nô tỳ hồ đồ, đợi ngày mai tin tức truyền ra ngoài, tự nhiên sẽ có người của phủ Nội Vụ chuẩn bị điều này.”

Lần này, Chung Linh tìm mình đã là có chút ngoài ý muốn rồi, có lẽ hắn đã quyết định muốn đi đến Ngũ Tiểu Viện. Nhưng mà nếu nằng tìm mình, tự nhiên hắn sẽ đẩy những người khác xuống.

Mới vừa vào cửa cung Vân Tường, Sầm Mặc liền phát hiện có cái gì đó không đúng, hình như các nô tài ở nơi này, bộ dáng cũng có chút rục rịch chọn rộ, hơn nữa từ cửa cung cho đến trước cửa, cũng treo đèn lồng màu đỏ.

Thời điểm đợi đến Vân nhi Tường Nhi mở cửa, trên mặt lại không che giấu được sự vui mừng, để cho hắn khẽ nhú mày.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.” Hiển nhiên, tối nay Chung Linh đã trải qua quá trình ăn mặc nghiêm túc, đi về phía Sầm Mặc nhẹ nhàng cúi đầu.

Sầm Mặc lập tức tiến lên đỡ dậy, càng ngày càng xác định tâm tư của mình, bình thường thời điểm khi một mình nằng nhìn thấy mình ở trong cung, xưa nay đều trực tiếp chào đón, mà không phải ở tại chỗ hành lễ.

“Linh nhi?” Bởi vì kích động, mà giọng nói của hắn cũng gấp rút lên.

“Có lẽ Hoàng thượng biết rồi, đều là do các nằng ấy, nói gì mà... Không cần phải cố gắng ăn mặc đẹp.” Chung Linh làm ra bộ dáng có chút ừ ừ, ngay cả Lâm Di, cũng kiên trì muốn ở cửa cung treo đèn lồng màu đỏ lên.

Lời này vừa nói ra, làm sao Sầm Mặc không biết, nắm lấy tay Chung Linh, hung hăng ôm đối phương vào trong ngực.

“Linh nhi, rốt cuộc Trẫm cũng đợi đến được cái ngày này.” Tay Sầm Mặc khẽ run, đối với đứa bé này hắn đặt nhiều hi vọng.

“Uhm, Thần thiếp cũng chờ đợi cái ngày này lâu lắm rồi.” Làm sao Chung Linh lại không kích động, nằng biết đứa bé đối với Sầm Mặc mà nói, cũng không chỉ để nối dõi tông đường mà thôi.

“Trẫm,... Trẫm không biết nên nói cái gì cho phải.” Sầm Mặc khẽ kéo khoảng cách ra, lời nói có chút lộn xộn, nhưng ánh mắt nhìn Chung Linh vô cùng tha thiết.

“Hoàng thượng không cần phải nói cái gì, Thần thiếp đều hiểu.” Nhẹ nhàng cầm ngược trụ tay của hắn, Chung Linh dịu dàng an ủi tâm tình của hắn.

Trước bầu không khí này, khoảng cách hai người không khỏi mập mờ.

“Hoàng thượng. Không được.” Hai người cũng có chút động tình, nhưng Chung Linh lại kiên trì cự tuyệt Sầm Mặc.

Nagy sau đó, Sầm Mặc cũng ý thức được Chung Linh vừa mới có thai, không thích hợp vận động dữ dội, vì vậy hít thở sâu một hơi, tự kiềm chế dục vọng của mình.

“Hoàng thượng.” Chung Linh nhìn ánh mắt của hắn có chút áy náy.

Vậy mà Sầm Mặc cũng dịu dàng lắc đầu, chỉ là ôm nàng, không hề làm gì., Đứa bé này đã cho hắn một sự vui mừng không hề nhỏ, có chút chuyện nhỏ này mình làm không được thì còn xem ra là cái gì nữa.

Ngày thứ hai, Huyền Tiểu Viện còn không kịp đến nói với uất ức của mình với Hiền phi, lại bị một cái tin rét lạnh thấu tim.

Nhạc phu nhân có thai, cư nhiên lại ngăn chặn lâu như vậy, cũng không có truyền tin tức quan trọng là nàng đang có thai ra ngoài hậu cung.

Vốn là, Hoàng thượng sủng ái Chung Linh nhất, cộng thêm lại có đứa bé của Hoàng thượng, hôm nay ở hậu cung, thật đúng là nàng là một người ích kỉ, hẹp hòi.

Trong cung, trừ khi có ý chỉ hoàng thượng thì sau khi người vừa mới vào thị tẩm đều dùng thuốc tránh thai. Mà lúc trước, người mới vào cung, vừa bắt đầu cũng không có quy củ này, chỉ là một ngày nào đó của năm ngoái, đột nhiên Hoàng thượng xuống mệnh lệnh này, ngay cả Nhạc phu nhân cũng không ngoại lệ, cho nên bọn họ mới không có biện pháp gì để nói.

Chỉ là, hiện tại họ đã ngừng dùng thuốc tránh thai còn không tới nửa tháng, Nhạc phu nhân đã có thai, điều này nói rõ lên cái gì. Rõ ràng Hoàng thượng có ý trước hết đã để cho Chung Linh có thai.

“Tại sao Hoàng thượng lại không có tấn phong cho Nhạc phu nhân?” Ở bên trong Giảng Tuyết tiên, tiểu nha đầu Chu Dung Hoa có chút không hiểu hỏi.

“Bỏ cung tránh thai, sau này cũng không cần đưa tới.” Sau khi Hoàng thượng bỏ lệnh cấm ở hậu cung, có lẽ Chu Dung Hoa là người duy nhất muốn mình dùng thuốc tránh thai. Chỉ là, hôm nay Nhạc phu nhân đã có thai, nàng cũng có thể thở ra một hơi.

Mà liên quan đến về vấn đề tiểu nha đầu, nhưng trong lòng Chu Dung Hoa thì đã có đáp án. Không phải là không tấn phong, chỉ sợ đến lúc đó sinh hạ hoàng tử, nàng liền muốn xông lên ngồi vào vị trí đứng đầu hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Từ lúc Chung Linh mang thai, Hoàng thượng cũng thường xuyên đến Vân Tường cung hơn, phi tần khác mặc dù ghen tỵ nhưng cũng chỉ có thể nôn nóng mà nhìn thôi. Cũng may hiện tại Chung Linh đang mang long chủng, không thể thị tẩm, nên đây cũng là cơ hội dành cho bọn họ.

Chu Dung Hoa cặp mắt nhìn xuống, mặc dù biết tâm trí nam nhân bên cạnh này không hề đặt ở đây, trong lòng vô cùng khổ sở, nhưng không thể biểu lộ dù chỉ một phần.

“Trẫm nghe nói mấy ngày trước nàng vẫn phục dụng canh tránh thai?” Sầm Mặc bắt ngờ hỏi.

Trong lòng Chu Dung Hoa cả kinh nhưng vẫn ngoan ngoãn thừa nhận. Nàng chưa từng nghĩ có thể qua mặt được hắn, nhưng bình thường đối phương vẫn không quan tâm sao đột nhiên lại hỏi đến.

“Phòng chừng những nữ nhân khác lúc nào cũng ao ước sớm mang thai hài tử, nàng nghĩ như thế nào?” Sầm Mặc nhìn thẳng phía trước cũng không nhìn nàng.

“Tần thiếp chỉ muốn, tình cảm của Hoàng thượng và Nhạc Phu nhân ngày càng tốt đẹp hơn. Vì Hoàng thượng hy vọng Nhạc phu nhân là người mang thai đầu tiên, cho nên tần thiếp . . .” Trong lòng Chu Dung Hoa thấp thỏm.

Sầm Mặc yên lặng một hồi lâu, cho đến khi Chu Khả Dong cho rằng hắn sẽ không trả lời thì hắn lại nói: “Thật ra nàng cũng là một người thông minh. Nếu sau này cứ thông suốt như vậy, Trẫm dĩ nhiên sẽ không bạc đãi nàng.”

Chu Khả Dong nghe vậy trong chốc lát sợ run người, đợi đến khi phục hồi tinh thần nhìn lại thì phát hiện Sầm Mặc đã nhắm mắt, tựa như ngủ thiếp đi.

Chu Khả Dong trắng đêm khó ngủ.

Sáng hôm sau, Chu Khả Dong hầu hạ Sầm Mặc thay y phục.

“Hoàng thượng. . . .” Đường như nàng ta đang do dự muốn mở miệng.

“Hừm?” Động tác Sầm Mặc thong thả chậm lại đôi chút, nhìn về phía nàng ta.

“Chuyện đêm qua Hoàng thượng nói, tần thiếp đã suy nghĩ rất kỹ.” Gương mặt Chu Khả Dong hơi mệt mỏi, nhưng cũng có phần nhẹ nhõm, “Tần thiếp nhất định sẽ cẩn thận tuân thủ bốn phận, không dám vượt khuôn.”

Sầm Mặc không nói gì, chỉ nhìn nàng khề gặt đầu. Dù sao nói miệng không bằng chứng, hết thấy còn phải xem hành động sau này.

Sau khi Chung Linh mang thai, Sầm Mặc lui tới nhiều nhất đại khái chính là Giáng Tuyết hiền của Chu Dung Hoa. Mặc dù cũng thường xuyên ghé chỗ của Hiền phi nhưng thời gian ngủ lại không nhiều như Chu Dung Hoa.

Trong lòng Hiền phi không tránh khỏi có chút cô đơn, lại mơ hồ biết rằng đối phương không muốn để mình hoài thai. Dù sao ở trong hậu cung, trên danh nghĩa vẫn là Hiền phi cầm quyền, phân vị lại cao hơn Nhạc Phu nhân, nếu mang thai sẽ cản trở kế hoạch của Hoàng thượng.

Mặc dù cô đơn, nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ làm ra cái gì đó. Theo những gì nàng nhìn thấy, chuyện Chung Linh trở thành quý phi, chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Hoàng thượng gần đây có vẻ thường xuyên đi Giáng Tuyết hiền?” Chung Linh nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng chưa thành hình của nàng, tùy tiện hỏi.

Sầm Mặc cũng cảm thấy hứng thú vươn tay ra, trườn lên tay nàng, hai mắt hít lại hải lòng: “Đúng vậy. Sao thế?”

“Chỉ là Hiền phi tỷ tỷ có nói với tần thiếp, so với những mỹ nhân mới vừa tiến cung, Hoàng thượng vẫn tương đối thương tiếc người cũ.” Thật ra Chung Linh cũng không suy nghĩ nhiều lắm. Nếu nghĩ đến nhiều, tâm tình uất ức cuối cùng cũng là nàng mà thôi, còn có thể gây âm ỉ khiến cả hai người đều không thoải mái.

“Nàng cũng hiểu những người trong cung rồi đấy.” Sầm Mặc có chút do dự, cuối cùng cũng không nhịn được lắc đầu một cái. “Nếu không phải là các nàng ấy, thì sẽ thuận tiện cho đám người mới đến.”

“Là ai tần thiếp cũng không muốn xen vào, hiện tại tần thiếp chỉ muốn hảo hảo chăm sóc cho hải tử của chúng ta.” Nét mặt Chung Linh không giấu được vẻ dịu dàng.

“Mẫu phi, mẫu phi!” Lúc này, Sầm Thận lão đảo nghiêng ngã chạy vào, chạy đến trước mặt Chung Linh mới phát hiện bên cạnh còn có thêm một người, khi nhìn rõ khuôn mặt của người đó, không khỏi sợ hãi đứng sang một bên, cúi đầu không nhúc nhích.

Giờ phút này, tình mẫu tử của Chung Linh trào dâng, nhìn thấy bộ dáng nhỏ nhắn của Sầm Thận không khỏi đau lòng.

“Đến đây với mẫu phi nào.” Chung Linh đưa hai tay ra.

Vẫn còn hơi sợ hãi liếc nhìn về phía nam nhân được gọi là phụ hoàng kia. Sầm Thận cũng không lập tức chạy tới, do dự chùng vài giây, nhưng vẫn không cưỡng lại được sức hút của cảm giác được Chung Linh ôm vào trong ngực, hấp ta hấp tấp chạy tới.

“Nương nương thứ tội, Đại hoàng tử cứ nhất quyết đòi vào gặp nương nương.” Tường Nhi lúc này mới từ cửa đi vào. Ban đầu Đại hoàng tử nói muốn tới gặp mẫu phi, nàng biết Hoàng thượng vẫn còn đang ở đây, không tiện quấy rầy, nên đã dùng công phu làm điểm tâm mang ra dụ Đại Hoàng tử, thế nhưng Đại hoàng tử lại lên nàng chạy tới đây.

“Không sao, Thận Nhi tìm mẫu phi có chuyện gì?” Chung Linh kéo nó ngồi lên đùi nàng, nhẹ nhàng véo khuôn mặt nhỏ bé của nó.

“Mẫu phi. . . .” Còn chưa lên tiếng, đôi mắt Sầm Thận đã nổi lên hai tầng nước mắt.

“Ai nha, sao vậy con, ai dám khi dễ Thận Nhi nhà chúng ta hả?” Chung Linh vội vàng dùng khăn tay vừa lau mặt cho nó vừa an ủi. “Nói cho mẫu phi, mẫu phi giúp con đánh hấn.”

“Mẫu phi. . . . Mẫu phi không cần Thận Nhi nữa sao.” Hiện tại Sầm Thận đã hơn một tuổi, mặc dù không thể hiểu được đạo lý trong đó, nhưng là thời gian gần đây mẫu phi cũng không thường xuyên gặp nó.

“Ai nói, sao mẫu phi có thể không cần Thận Nhi chứ!” Mặc dù trên mặt Chung Linh không biểu hiện gì, nhưng trong bụng quả thật đang hoài nghi, một hải tử nhỏ xíu như thế này, đang êm đẹp tự nhiên nói nàng không cần nó nữa, nhất định là có người cô ý nói chuyện gì đó rồi.

Nếu chỉ tình cờ nghe được, Đại hoàng tử cũng chưa chắc đã hiểu đạo lý trong đó, chỉ có một khả năng, đó chính là đối phương cố ý ở trước mặt Đại hoàng tử nói ra như vậy.

Đĩ nhiên Sầm Mặc cũng nghĩ tới điểm này, sắc mặt liền trầm xuống.

“Gần đây Đại hoàng tử đã gặp qua những ai?” Hấn lớn tiếng hỏi. Mặc dù bộ dáng yếu đuối vừa rồi của Đại hoàng tử khiến cho hấn nhìn rất bất mãn, nhưng hấn tuyệt đối không cho phép có người nói chuyện không ý tứ như vậy trước mặt hải tử của hấn.

“Hoàng thượng thứ tội, Đại hoàng tử cũng không có gặp ai.” Trương Nhi lập tức quỳ xuống, dường như vừa nhớ ra một chuyện. “Chỉ là gần đây Thục phi nương nương có vẻ rất thích Đại hoàng tử, thường xuyên mang Đại Hoàng tử ra ngoài chơi.”

Chuyện này Chung Linh cũng biết, phân vị của Thục phi vẫn còn cao hơn nàng, nói là bản thân rất thích Thận Nhi, muốn thân cận với hắn nhiều hơn, nên không có lý do cự tuyệt. Hơn nữa nàng nhìn thấy đáng về Thục phi quả thật rất thích Đại hoàng tử, vì vậy cũng không để tâm.

“Thận, nói cho mẫu phi biết, là ai nói mẫu phi không cần Thận Nhi nữa?” Chung Linh kiên nhẫn hỏi Sầm Thận.

Cuối cùng, Sầm Thận cũng lắp ba lắp bắp ra vài chữ, quả nhiên là Thục phi.

Tuổi Đại hoàng tử còn nhỏ, Thục phi rốt cuộc muốn chăm ngò cái gì đây? Chung Linh thật sự không hiểu, đơn giản là muốn nhìn Đại Hoàng tử khổ sở? Hay là... nàng ta muốn bảo dưỡng Đại hoàng tử?

“Truyền ý chỉ của Trẫm, Thục phi Chung Tụy cung không có đức hạnh, biếm làm Chiêu Nghi.” Sầm Mặc lạnh lùng ra chỉ thị.

“Hoàng thượng?” Chung Linh không nhận được đứng lên, Thục phi cũng không quan trọng, thế lực gia tộc phía sau Thục phi thì sao?

“Không sao.” Thời điểm Sầm Mặc nhìn về phía Chung Linh, nét mặt trở nên dịu dàng. “Lần này là nàng ta đã phạm sai lầm, những thứ khác, nàng không cần phải lo lắng.”

Chung Linh chậm rãi ngồi xuống, trong lòng yên ổn lại. Mặc dù không thể chú ý, nhưng theo đánh giá của nàng, Sầm Mặc đã từ từ thu hẹp quyền lực lại, đã rất khác biệt so với lúc trước. Có lẽ thế lực sau lưng Thục phi đã không còn khả năng uy hiếp được Sầm Mặc nữa.

Sau khi Thục phi bị biếm làm Chiêu Nghi, phía trên Chung Linh chỉ còn lại Hiền phi mà thôi. Mà Hiền phi xưa nay lại cùng với nàng giao hảo, những người khác đều nhìn nhận hậu cung nghiêm nhiên đã trở thành thiên hạ của Chung Linh.

Chung Linh cũng không giống như suy nghĩ của bọn họ, vội vã củng cố quyền lực. Ngược lại gần đây lười biếng hơn rất nhiều, chỉ lo chăm sóc thai nhi trong bụng.

Thời điểm Chung Linh mang thai đến tháng thứ tư, Giáng Tuyết hiền của Chu Dung Hoa cũng truyền tới tin tức mang thai.

Chu Dung Hoa vừa mừng vừa sợ, mặc dù vẫn muốn có hài nhi của riêng mình, nhưng nhanh như vậy đã có cũng nằm ngoài dự liệu của nàng. Nàng vốn tưởng rằng, sau khi Nhạc Phu nhân mang thai, những người khác cũng sẽ ngừng phục dụng canh tránh thai, hậu cung rất nhanh sẽ truyền ra tin tức, đến khi nàng mang thai có thể không gây nhiều chú ý lắm.

Nhưng không ngờ bản thân lại là người theo sau Nhạc Phu nhân, lần này ánh mắt hậu cung đều dồn lên người mình, không biết Nhạc Phu nhân sẽ nghĩ như thế nào.

Ôm tâm tình thấp thỏm, Chu Khả Dong tự mình tìm tới cửa, cầu kiến Chung Linh.

“Không phải muội muội vừa mới truyền ra tin tức tốt, sao lại đến nơi này của Bôn cung?” Sau khi nhận lễ của Chu Dung Hoa, Chung Linh ban ngồi cho nàng.

“Lần đầu tiên Tàn thiếp mang thai, tâm tình khó tránh có hơi khẩn trương, vì vậy liền nghĩ đến muốn trò chuyện cùng Nhạc Phu nhân, không biết có quá đường đột hay không.” Chu Khả Dong cẩn thận nói.

Nghe qua lời nói của nàng ta, lại thêm tư thái thận trọng, trong lòng Chung Linh vốn còn hơi uất ức cũng vui đi mấy phần. Nàng biết đối phương cũng là sợ mình trách tội, mới nhanh như vậy đưa chính mình tới cửa.

“Tất cả cũng đều nghe theo sự phân phó của thái y thôi.” Chung Linh không hào hứng nói. “Nếu muội muội thật sự lo lắng như vậy, có thể nhờ Triệu thái y tới xem một chút.”

Chu Dung Hoa nghe vậy mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Người trong hậu cung đều biết, Triệu Đình chính là người của Nhạc Phu nhân, nếu Nhạc Phu nhân cũng phái Triệu Đình cho nàng dùng, hiển nhiên là cũng chưa có ý so đo với nàng.

Thần sắc trên mặt Chu Dung Hoa hoàn toàn cung kính, nhưng biết rõ đối phương không có tâm tình nhìn thấy mình nên nàng ta đứng lên tạ ơn, rất nhanh cũng xin cáo lui.

“Nương nương?” Vân Nhi nhìn chủ tử nhà mình, sau khi Chu Dung Hoa rời đi vẫn còn đang ngăn người ngồi đó, không khỏi nghi hoặc gọi nàng.

“Không có việc gì.” Chung Linh phục hồi tinh thần khẽ mỉm cười. Nhớ lại tư thái cẩn thận của đối phương vừa rồi trong lòng không tránh khỏi có chút chua xót, nếu không phải Sầm Mặc cố ý để cho nàng ấy mang thai, chỉ sợ nàng ấy cũng cũng giống như những phi tử khác, thậm chí còn hơn thế nữa.

Có lẽ bởi vì mang thai cho nên gần đây nàng cũng hay suy nghĩ vẩn vơ, cảm xúc thay đổi lên xuống cũng lợi hại hơn một chút.

“Nếu nương nương đã không muốn gặp thì không cần phải gặp, việc gì phải ủy khuất chính mình như vậy.” Vân Nhi không hiểu nói, lấy địa vị của chủ tử mình ngày hôm nay, đâu cần phải uất ức bản thân dù chỉ là một chút.

Chung Linh cảm thấy trong ngực càng buồn bực hơn. Đúng rồi, hậu cung này chính là như thế, nếu nàng ở vào tình cảnh của Chu Dung Hoa, cũng phải tự tìm cách lo cho bản thân.

“Gọi Lâm đi đưa chút lễ phẩm đến Giáng Tuyết hiền đi.” Chung Linh thở dài một tiếng rồi phân phó. Thực tế, nàng cũng không làm được cái gì, cũng không thể làm, chỉ có thể tận lực để cho nàng ấy an tâm, rồi cuộc cũng đều là nữ nhân mà thôi.

Tối đến, Sầm Mặc tới nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể ở cùng nàng rồi âm thầm quan sát.

“Trẫm nghe nói gần đây tâm tình của nàng không tốt? Có phải ban ngày Chu Dung Hoa đã khiến nàng cảm thấy không thoải mái?” Sầm Mặc cẩn thận quan sát về mặt nàng.

“Có lẽ bởi vì mang thai nên tính khí có chút thay đổi thôi.” Biết Sầm Mặc đang để ý đến tâm tình của mình, Chung Linh khẽ mỉm cười.

“Nếu nàng không muốn gặp người khác, Trẫm sẽ hạ lệnh không ai được đến quấy rầy nàng.” Gần đây giấc ngủ của Chung Linh không được tốt lắm, liên tiếp mấy ngày tinh thần cũng có chút uể oải khó chịu, khiến hần nhìn không khỏi có chút đau lòng.

“Có phải Hoàng thượng muốn thần thiếp buồn chết hay không.” Sầm Mặc đến làm cho tâm tình Chung Linh chuyển biến tốt hơn. Nằm trong ngực hần, nàng nhẹ nhàng oán giận. “Thật ra thì căn bệnh này của thần thiếp cũng đều do Hoàng thượng nuông chiều mà ra.”

Sầm Mặc vẫn để nàng tùy ý hành sự, chuyện gì cũng đứng về phía nàng, trong lúc vô hình, đã dưỡng nàng thành sủng phi có tính khí bá đạo ngang ngược như vậy.

Cũng như chuyện Oản Đáp ứng lần trước, thật ra cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là nàng nhìn không thuận mắt, lại còn tự mình đưa tới. Quả nhiên, Hoàng thượng là trút giận cho nàng.

“Trẫm nuông chiều mà ra?” Sầm Mặc thấy tâm tình nàng đã khá hơn, trong lòng cũng nhẹ nhõm. “Nếu do Trẫm nuông chiều mà ra thì không phải là bệnh, không cần trị.”

Chung Linh bị những lời này chọc cho nhin không được bật cười, những cảm xúc tiêu cực cũng tan biến.

“Hoàng thượng đã nghĩ ra tên cho hài tử tương lai của chúng ta chưa?” Chung Linh đứng một lát đã thấy mệt mỏi, liền đến bên giường ngồi xuống.

“Đương nhiên Trẫm đã nghĩ tới, nhưng mặc kệ là tên gì cũng cảm thấy không tốt.” Sầm Mặc ôm vai nàng. “Không phải nóng, chúng ta còn rất nhiều thời gian để đặt tên.”

Chung Linh nhìn bộ dáng tự đại của hần bất giác mỉm cười. Chỉ sợ là lấy tên gì cũng đều cảm thấy không xứng với hài tử của hần. Có phụ thân kiêu ngạo như thế này, không biết hài tử của mình sẽ có bộ dạng gì đây.

Vuốt ve bụng mình, Chung Linh an tâm rúc vào trong ngực hần.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Nhạc Phu nhân mà Hoàng thượng sủng ái nhất mang thai, bây giờ lại thêm một Chu Dung Hoa cũng tương đối được sủng ái mang thai. Phi tần hậu cung tâm tư bị đè nén lâu ngày không nhin được đã bắt đầu rục rịch.

Mà người có tần suất thâm nhiều thứ ba chính là Ôn Quý nhân.

Ban đầu khi Ôn Quý nhân mới vừa vào cung, đích xác đã khiến Hoàng thượng lưu luyến một thời gian. Chỉ là từ đó về sau, Hoàng thượng cũng rất ít đề cho nàng ta thâm, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng nàng ta đã bị Hoàng thượng quên lãng.

Nhưng đã lâu như vậy, Hoàng thượng cư nhiên lại nghĩ tới nàng ta. Không lẽ nàng ta thật sự có chỗ nào hơn người?

Hiền phi nghe được tin tức này cũng chỉ cười lạnh. Còn có thể có chỗ nào hơn người, bọn họ đơn giản đều là những người thông minh, biết bổn phận, biết giới hạn, cho nên Hoàng thượng mới có thể yên tâm với các nàng.

Mà những người khác, điển hình là Trầm Đáp ứng tiến cung một lượt với Ôn Quý nhân, tính tình tùy tiện, vì vậy Hoàng thượng mới không cho nàng ta thâm. Đơn giản chính là nhìn thấu tâm tư của nàng ta không phải như nàng biểu hiện.

Thông minh, có tâm cơ, đều là chuyện tốt, nhưng phải biết dùng đúng nơi, đúng lúc. Đó chính là sự khác biệt

Thật ra trong lòng Ôn Quý nhân cũng thấp thỏm, vì Hoàng thượng có vẻ đã quên lãng nàng ta một thời gian, một tháng chưa chắc đã đến chỗ nàng ta một lần. Nếu không phải bên phía Hiền phi và Nhạc Phu nhân thường xuyên ban chút đồ, nàng cơ hồ không biết bản thân đã làm gì khiến Hoàng thượng không thích.

Cũng may cuối cùng cũng khổ tận cam lai. Hoàng thượng đến làm cho Hàn Yên các náo nhiệt thêm lần nữa. Chỉ là lần này nàng ta cũng lưu lại vài phần tâm tư, thời khắc đều chú ý cử chỉ của mình.

Cái mà Sầm Mặc muốn cũng chính là hiệu quả này. Dù sao nàng ta cũng là người mới nên có chút không yên lòng, vì vậy mới cố tình lạnh nhạt, dùng cách này xem ra hiệu quả ngược lại rõ rệt.

Bụng của Chung Linh ngày một lớn, người sáng suốt cũng nhìn ra được Hoàng thượng đối với nàng đề tâm nhiều hơn. Bởi vì mang thai mà cơ thể phù lên khiến cho vóc dáng nàng không còn được như ngày trước, nhưng Hoàng thượng đối với nàng yêu thương ngày càng sâu.

Vinh quang này không một phi tử nào có được, thậm chí Hoàng thượng thường xuyên đến Vân Tường cung ngủ lại cũng chỉ muốn ở bên cạnh bầu bạn với Nhạc Phu nhân.

Những phi tử khác mang thai, ngay cả lúc thân mẫu của Đại hoàng tử mang thai, Hoàng thượng cũng thường xuyên đến thăm, được cho là thiên đại vinh quang. Nhưng ngủ lại là chuyện mà trước đây mọi người không dám nghĩ đến. Dù sao Hoàng thượng cũng có thân phận tách biệt, nếu đã mang thai thì không thị tẩm, liền không có lý do gì để lưu lại.

Thật ra không phải Sầm Mặc thường xuyên ngủ lại Vân Tường cung mỗi đêm đều muốn mây mưa, có lúc chỉ thuần túy muốn tìm một địa phương có thể nghỉ ngơi thoải mái.

Chỉ là vận số của Ôn Quý nhân không được tốt như Chu Dung Hoa, không phải bởi số lần Hoàng thượng đến nhiều mà có thai.

-----o-----o-----

“Nương nương, Huyền Tiểu Viện cầu kiến.” Tưởng Nhi đi tới bên tai Chung Linh nhẹ giọng nói.

Chung Linh vốn không muốn gặp, nhưng nghĩ tới nàng ta cũng xem như muội muội của Cung Mẫn hoàng hậu đã qua đời, vì vậy đổi ý, để cho nàng ta đi vào.

“Tần thiếp tham kiến nương nương.” Mặc dù sau khi thị tẩm nàng ta cũng đã từng thấy qua Nhạc Phu nhân, nhưng khi đó nàng còn chưa mang thai, so với hiện tại hoàn toàn không giống nhau.

“Đứng lên đi.” Lúc này Tưởng Nhi cũng mang đến cho nàng ta một cái ghế ngồi. “Có ý đến nơi này của Bôn cung là có chuyện gì?” Kể từ khi nàng mang thai, chuyện hậu cung rất ít khi hỏi tới, trực tiếp ném cho Hiền phi.

“Hồi nương nương, tần thiếp chỉ muốn tới gặp nương nương.” Huyền Tiểu Viện khẽ nâng mắt, từ góc độ này nhìn nàng ta cũng có tám phần giống Vân Quý phi. “Nghe nói quan hệ của nương nương và tỷ tỷ rất tốt, cho nên . . .”

“Trong Hoàng cung không có cái gì gọi là tỷ tỷ.” Cắt ngang lời của đối phương, Chung Linh nói, “Chỉ có Cung Mẫn hoàng hậu.”

Đúng là quan hệ của nàng và Cung Mẫn hoàng hậu rất tốt, tốt đến nỗi trước khi chết cũng nhớ không để cho nàng ngồi vào vị trí mà nàng ta vẫn hằng mong muốn.

“Tần thiếp biết sai.” Huyền Tiểu Viện cúi đầu, vốn muốn mượn mối quan hệ với hoàng hậu đã mất để đề cao giá trị bản thân, nhưng đối phương hoàn toàn không cho nàng ta cơ hội đó.

“Mặt khác, người chẳng qua là một quý nhân, trong hậu cung tiểu viện, quý nhân nhiều lắm.” Sắc mặt Chung Linh bình thản. “Cũng không cần hao phí tâm tư tạo quan hệ với Bôn cung, Bôn cung không có nhiều thời gian để ý như vậy. Chỉ cần chiếu cố Hoàng thượng thật tốt, tự nhiên Bôn cung sẽ không quản thúc các người.”

Sắc mặt Huyền Tiểu Viện có hơi khó chịu, nhưng vẫn cúi đầu đồng ý, không lâu sau đó liền cáo lui.

“Nương nương?” Vân Nhi cũng chưa nhìn ra ý đồ đến đây của Huyền Tiểu Viện.

“Vào cung đã lâu như vậy vẫn còn là một Tiểu Viện, có lẽ có chút nóng lòng thôi.” Phân vị thấp như vậy, ở trước mặt Hoàng thượng dĩ nhiên không thể lên tiếng, khó trách sẽ nóng nảy.

“Nương nương thật sự càng ngày càng lợi hại.” Vân Nhi cười hi hi nói, “Đối phó với những tần phi đến đây dễ như trở bàn tay.”

Chung Linh khẽ mỉm cười, kể từ khi Sầm Mặc kiên định đứng ở phía sau mình, nàng làm gì cũng đều được khuyến khích, tự nhiên xử lý chuyện gì cũng đều rất dễ dàng.

Thế nhưng Huyền Tiểu Viện sau khi từ chỗ của mình trở về, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, ban đầu thúc phụ yêu cầu nàng ta mau chóng lấy được niềm vui của Hoàng thượng, lấy thế lực Ngũ gia của hân, ít nhất có thể đề cho nàng ta ngồi lên vị trí tư phi.

Chỉ là cho dù có thể lực, nàng ta cũng không có cách nào lấy được sủng ái của Hoàng thượng sủng ái. Tình trạng này kéo dài, chỉ sợ thúc phụ sẽ bỏ quên nàng ta mà đổi thành người khác. Dù sao nữ nhi trong Ngũ gia các hệ cũng không ít, mình có thể được bọc lộ tài năng cũng chỉ vì bản thân giống Cung Mẫn hoàng hậu mà thôi.

Nhưng đến tột cùng là tại sao Hoàng thượng lại lạnh nhạt với nàng như vậy, coi như không đề cập tới việc có giống Cung Mẫn hoàng hậu hay không, bản thân nàng cũng có dung mạo hết sức xuất sắc.

Nàng ta cảm thấy không thể bị vứt bỏ như vậy, đến thời điểm này, không phải một bước lên trời, thì chính là chết già trong cô đơn tại thâm cung. Ánh mắt nàng ta đưa về phía gần kéo ngay mép giường, nơi đó có một món đồ ca ca đã đưa cho nàng.

Dùng vật kia hay không? Bàn tay Huyền Tiểu Viện run rẩy, nhưng cuối cùng cũng kiên định nắm chặt tay.

--- -----o--- -----o--- -----

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Nhìn Sầm Mặc hình như có điều phiền não, Chung Linh quan tâm hỏi.

“Còn có thể có chuyện gì.” Sầm Mặc nhìn Chung Linh, phiền não trên mặt vơi đi một chút, nhưng chân mày vẫn nhíu chặt, “Đến lúc cuối cùng, vẫn luôn có sai sót.”

Thế lực Ngũ Tướng phát triển rồi rầm, khiến Sầm Mặc rất đau đầu, nhưng dù sao đối phương cũng là Tể Tướng hai triều, bất luận thanh vọng hay là nhân mạch, không phải một quan viên bình thường có thể sánh được. Không thể dùng thủ đoạn cứng rắn, như vậy chỉ khiến quan viên trong triều phản ứng lại, nhưng phương pháp cẩn thận thăm dò hiệu quả thật sự quá nhỏ.

“Hoàng thượng, không nên gấp gáp, cái chúng ta có chính là thời gian.” Chung Linh bước đến. “Dù sao Vệ đại nhân cũng chỉ mới nhập triều không lâu, không thể so với những cựu thân kia. Nhưng dưới trướng hắn toàn là những người trẻ tuổi. Bên kia còn có Bùi tướng quân, không phải tất cả cũng rất thuận lợi?”

“Không đủ.” Sầm Mặc lắc đầu. “Còn chưa đủ. Trẫm muốn trước khi hài tử được sinh ra, những nhân tố không ổn định nhất định phải được thanh trừ. Trẫm muốn hài tử của chúng ta sống trong hoàn cảnh tuyệt đối an toàn.”

Chung Linh thất thần nhìn hắn, thì ra Sầm Mặc bắt nhờ đẩy nhanh động thái, chính là vì hài nhi trong bụng nàng.

“Có quan hệ gì chứ?” Chung Linh dịu dàng nói. “Thần thiếp nghĩ, hài tử của chúng ta chắc chắn sẽ không để ý điều này.”

“Nhưng Trẫm để ý.” Sầm Mặc khẽ thở ra một hơi.

Trở lại Vân Tường cung, Chung Linh cảm thấy không được thoải mái, hết sức bất mãn với Ngũ Tướng. Người nói, người đã là một lão già, làm quan lại rất nhiều năm, còn làm đến chức quan lớn nhất, còn có cái gì chưa đủ, gắt gao tóm chặt quyền lực không chịu buông tay, đó không phải là ép Hoàng thượng đối phó với người sao.

Nàng không biết mặc dù Ngũ Tướng quyền cao chức trọng, nhưng đắc tội với không ít người, phía sau hắn còn có Ngũ gia toàn tộc, nếu hắn ngã xuống, không biết Ngũ gia có người tiếp nhận vị trí thay hắn hay không. Ở một bên quan sát, kẻ địch sẽ chờ hắn rút đài mới xuống tay với bọn người Ngũ gia.

Làm quan càng lâu càng không thể tự chủ được.

“Nương nương, Hoàng thượng đi Kim Hi các.” Tường Nhi nhẹ giọng nói.

Chung Linh từ trong mạch suy nghĩ của mình phục hồi lại, sau khi nghe cũng không để ý. Hoàng thượng gần đây đang phiền não chuyện Ngũ gia, coi như đi Kim Hi các cũng là cho đối phương chút ít sắc mặt.

Nhưng ngày hôm sau, Kim Hi các thỉnh truyền thái y.

“Chuẩn.” Trong lòng Chung Linh có hơi lo lắng, đối phương đột nhiên xin truyền thái y, chẳng lẽ là có tin vui? Nhắm tính toán ngày tháng, Hoàng thượng hình như cũng từng đi qua Kim Hi các.

Nếu nàng ta mang thai, chỉ sợ Hoàng thượng không vui mà xuống tay, lúc đó Ngũ gia sẽ càng thêm đắc ý.

“Tường Nhi, người tự mình dẫn thái y qua đó thay Bồn cung thăm Huyền Tiểu Viện.” Cuối cùng Chung Linh vẫn quyết định cho Tường Nhi đi xem tình hình một chút, nói không chừng đơn giản chỉ là đau đầu nhức óc.

Tường Nhi hiểu ý Chung Linh xoay người rời đi.

“Như thế nào?” Một lát sau Tường Nhi trở về Vân Tường cung.

“Hồi nương nương, nghe thái y nói, Huyền Tiểu Viện không có mang thai. Chỉ là.” Về mặt Tường Nhi dường như có chút không thể tin được.

“Nói.” Nghe nàng ta không mang thai, Chung Linh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thái y nói Huyền Tiểu Viện vì hầu hạ Hoàng thượng nên mới bị thương.” Tường Nhi ngượng ngùng nói, nhưng sắc mặt lại tràn đầy hoài nghi.

Chung Linh cũng kinh ngạc, mặc dù lời nói của Tường Nhi khá mật mờ, nhưng nàng vẫn hiểu rõ ý tứ trong đó, chính là do quan hệ quá kịch liệt mà thôi. Nhưng Sầm Mặc cũng không phải là người như vậy, trong hậu cung cũng chưa từng truyền ra chuyện tương tự. Hoàng thượng đối đãi với phi tần hậu cung không có chỗ nào là không dịu dàng, cũng chỉ có thời điểm đối diện với Chung Linh mới xuất hiện tình huống quá độ, không tiết chế mà thôi.

Nàng cũng không nhận ra Hoàng thượng đột nhiên thích Huyền Tiểu Viện, cho nên mới làm nàng ta bị thương đến mức độ đó, có khi nào gần đây Hoàng thượng bắt mắt với Ngũ gia nên mới trút giận lên Huyền Tiểu Viện?

Suy nghĩ một chút cũng chỉ có cách giải thích này là hợp lý, mặc dù Chung Linh có hơi kinh ngạc, nhưng cũng không định nói gì, bị thương cũng không phải là nàng, Hoàng thượng chỉ là cần một nơi phát khẩu tiết mà thôi. Đều là người Ngũ gia, Ngũ gia mang đến cho Hoàng thượng phiền não, vậy để người Ngũ gia các người tới gánh chịu đi.

“Phân phó xuống, không được để thái y tiết lộ chuyện này.” Chung Linh nói, chuyện này nhiều người biết đối với Sầm Mặc cũng không tốt.

Chỉ là liên tiếp mấy ngày, Hoàng thượng không phải một mình ở Dưỡng Tâm điện, thì đi Kim Hi các của Huyền Tiểu Viện, ngay cả Vân Tường cung cũng không đến, chỉ đến bởi Chung Linh thời điểm ban ngày. Hện tượng khác thường này không khỏi khiến người ta chú ý.

“Gần đây Hoàng thượng làm sao vậy?” Hiền phi không nhịn được tìm đến Chung Linh. “Đến chỗ người khác không nói, ngay cả muội cũng không tới, chuyện này thật là kỳ quái.”

“Muội muội chỉ biết gần đây Hoàng thượng vì triều chính mà rất phiền lòng, có thể là muốn bản thân nghỉ ngơi một chút.” Chung Linh cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nhìn ban ngày Sầm Mặc tới đây biểu hiện cũng rất bình thường, khi nàng nhắc tới tình trạng của Huyền Tiểu Viện, Sầm Mặc cũng chỉ cau mày không nói gì thêm.

“Nếu Hoàng thượng cần nghỉ ngơi, tỳ tỳ cũng không có gì để nói.” Hiền phi lắc đầu. “Máu chốt là nửa tháng qua, Hoàng thượng chỉ cho đòi Huyền Tiểu Viện thị tẩm. Huyền Tiểu Viện là ai, so với chúng ta không phải Hoàng thượng càng rõ ràng hơn sao.”

“Coi như đến chỗ của Huyền Tiểu Viện, Hoàng thượng cũng không thích nàng ta.” Mỗi lần thị tẩm đi qua, Kim Hi các đều xin truyền thái y chặn mạch. Thời gian lâu dài cũng truyền ra một chút tin đồn.

“Hoàng thượng cũng phân phó Huyền Tiểu Viện phục dụng canh tránh thai.” Nhắc tới chuyện này, Hiền phi ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, không có con, coi như được Hoàng thượng thường xuyên sủng hạnh, thật ra thì cũng chẳng có gì, chỉ là như vậy càng thấy kỳ hoặc.

“Hay là muội muội đến xem Hoàng thượng một chút đi, thuận tiện hỏi Lâm Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Trong lòng Chung Linh cũng nổi lên nghi ngờ, quyết định tìm hiểu rõ ràng.

Dù là bất mãn với Ngũ gia, nên mới thô bạo với Huyền Tiểu Viện, một lần thì không sao. Nhưng Sầm Mặc không phải là loại người gây khó dễ cho nữ nhân, nếu không thích, đã sớm để cho đối phương không thể xuất hiện trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Sau khi dùng xong ngọc thiện, nghĩ đến thời điểm này hẳn là Sầm Mặc đang nghỉ ngơi, Chung Linh liền mang theo hai người Vân Nhi và Tường Nhi cùng đến Dưỡng Tâm điện.

“Lâm công công?” Bình thường Lâm Anh đều ở bên trong điện hầu hạ Hoàng thượng, sao bây giờ lại đứng bên ngoài. Chung Linh cảm thấy hơi kỳ quái.

“Nô tài tham kiến Nhạc Phu nhân.” Lâm Anh cung kính cúi người hành lễ.

“Lâm công công không cần đa lễ, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi sao?” Nhìn cửa cung đóng chặt, ngoại trừ nghĩ Sầm Mặc đang nghỉ ngơi, nàng cũng không nghĩ ra điều gì khác.

“Hồi Nhạc Phu nhân, gần đây Hoàng thượng có chút mệt mỏi, dùng xong ngọc thiện cũng đã nghỉ ngơi.” Lâm Anh vẫn cúi đầu nói, cảm thấy tình huống này thật sự quá gay go.

“Đúng rồi, Bồn cung hỏi người, gần đây có phải Hoàng thượng có gì đó bất thường phải không? Cự nhiên thường xuyên đến chỗ Huyền Tiểu Viện?”

“Hồi nương nương, tâm tư của Hoàng thượng nô tài không dám tìm hiểu, Hoàng thượng muốn đi đâu bọn nô tài liền đi theo đến đó.” Lâm Anh không thể làm gì khác hơn là cười giả lả với nàng.

“Cũng biết người sẽ không nói.” Chung Linh không để ý mỉm cười. “Đã vậy Bồn cung sẽ tự mình tìm hiểu.”

“Nương nương!” Lâm Anh khó xử tiến lên một bước. Nhạc Phu nhân đang mang thai, nếu nhìn thấy tình cảnh đang diễn ra bên trong, chỉ sợ hấn có mười cái đầu cũng không đủ chém.

“Thế nào? Bồn cung không thể vào sao?” Chung Linh cũng nhận ra có cái gì đó không đúng, nên thu lại nụ cười trên mặt.

Khóe mắt đảo qua, liền nhìn thấy một cung nữ mang canh bỏ đi đến.

“Mang canh cho Hoàng thượng? Đúng lúc, Bồn cung cũng muốn vào.” Chung Linh cười lạnh, gọi tiểu cung nữ đi qua.

Tiểu cung nữ nom nóp lo sợ đi đến trước mặt nàng, liên tục cúi đầu, hai tay run rẩy.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Chung Linh còn chưa hiểu rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì đã trực tiếp ra lệnh cho tiểu thái giám đẩy cửa, mang theo tiểu cung nữ đi vào.

Lâm Anh yên lặng nhủ mảy, sau đó cũng theo vào bên trong. Hấn không thể ngăn cản Nhạc Phu nhân, chỉ hy vọng tình huống bên trong không quá tệ như những gì hấn đang nghĩ.

Trong Đường Tâm điện, sau chiếc bàn đọc sách bình thường Sầm Mặc vẫn hay ngồi xử lý chính vụ, hiện tại trống không, cũng không có người ở đây. Chung Linh điều chỉnh hô hấp của mình, sau đó từ từ tiến vào nội thất.

Thế nhưng vừa bước qua khỏi cửa. Thân thể Chung Linh đột nhiên khựng lại, bước chân cũng dừng hẳn. Lâm Anh lặng lẽ đưa mắt nhìn, thâm kêu không tốt.

Sau bức màn màu vàng sáng chói kia, ngay lúc này thân thể của Sầm Mặc đang phủ lên một người khác, đầu hấn đang đặt ở hõm vai của nàng ta, không nhúc nhích.

Chung Linh cố gắng kềm chế cảm xúc, nhìn về phía cung nữ đang đứng sau lưng.

Cung nữ tiếp nhận ánh mắt của nàng, nuốt nước miếng một cái, nhọc nhằn mở miệng: “Hoàng thượng, canh đã được mang tới. . . .”

Hoàng thượng thuận tay tóm lấy một vật rồi ném tới, trực tiếp rơi xuống chân Chung Linh, khiến nàng giật mình lui về sau một bước. Vân Nhi liếc mắt nhìn, rồi bước tới nhặt món đồ lên.

“Linh Nhi?!” Sau khi ném đồ xong Sầm Mặc nâng người lên, lúc này mới nhìn thấy một gương mặt nằm ngoài dự đoán, không khỏi trực tiếp vọt tới trước mặt nàng.

“Linh Nhi, ta. . .” Sầm Mặc đang định giải thích.

“Hoàng thượng?” Chung Linh kinh ngạc nhìn nam nhân đang đứng trước mặt, hai mắt thâm quầng, đầy tia máu, nhìn vô cùng tiêu tụy. Nếu nói bộ dáng này của hấn có hứng thú với nữ nhân, đánh chết nàng cũng không tin, trong chớp mắt những hoài nghi lúc trước đều hóa thành đau lòng, lo lắng.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Cũng chỉ có hai ngày nàng không gặp hấn thôi, sao lại biến thành bộ dáng này. “Lâm Anh, người chăm sóc Hoàng thượng như thế nào vậy hả?”

Cho dù Hoàng thượng cố ý tránh không gặp nàng, nhưng Lâm Anh luôn ở bên cạnh hầu hạ, cũng một mực không nói gì, để cho Hoàng thượng trở nên như thế này đây.

“Nô tài đáng chết.” Lâm Anh cũng không giải thích, chỉ cúi đầu nhận sai.

Lúc này Sầm Mặc mới nhớ đến bộ dạng của mình, nhưng nhìn lo lắng hiện lên trong mắt Chung Linh, hấn cảm thấy vô cùng an ủi.

“Trẫm không sao, Linh Nhi đừng lo lắng, mấy ngày nữa Trẫm sẽ đến gặp Linh Nhi, nàng về trước đi.” Mặc dù Sầm Mặc dùng lời lẽ dịu dàng để an ủi nàng, nhưng hơi thở nóng nảy xung quanh hấn vẫn không hề thuyên giảm.

Nhớ tới dáng dấp lúc mới vào cửa nàng nhìn thấy, Chung Linh không nhận được nhìn về phía giường. Một người vốn đang nằm ở mép giường hiện tại đã ngồi liệt trên mặt đất, hai mắt đăm đăm, chính là Huyền Tiểu Viện trong dự đoán.

Chung Linh nhảy bèn phát hiện trạng thái của nàng ta không được tốt, liền đi về phía nàng ta.

“Linh Nhi. . . .” Sầm Mặc muốn ngăn cản nàng.

Huyền Tiểu Viện hoàn toàn không phát hiện có người đứng trước mặt, không hề nhúc nhích, vẫn như cũ ngồi trên mặt đất. Chỉ là khi đến gần nàng mới phát hiện nàng ta đang run rẩy ôm cánh tay của mình.

“Đồ Huyền Tiểu Viện đứng lên.” Chung Linh vì đứa bé trong bụng nên không thể ngồi xuống tra xét, chỉ có thể cho người nâng nàng ta dậy.

Khi Vân Nhi và Tường Nhi nâng nàng dậy, Chung Linh không thể nhịn được lui về sau một bước.

Y phục Huyền Tiểu Viện xốc xếch, những chỗ lộ ra bên ngoài đều xuất hiện nhiều vết tím bầm, thậm chí trên cổ còn có một vết đỏ rõ rệt, những dấu vết này dường như vừa mới được tạo ra.

Liên tưởng tới bộ dáng vừa rồi của Sầm Mặc, nhìn như thế nào cũng không giống vừa trải qua quan hệ kịch liệt, ngược lại giống như Sầm Mặc định giết đối phương.

Nàng nhìn Sầm Mặc với ánh mắt ngạc nhiên, nếu không thích Huyền Tiểu Viện, muốn diệt trừ nàng, cần gì phải chính tay động thủ. Sầm Mặc cũng là nghiêm mặt không nói một lời.

“Nương nương, đây là vật vừa rồi bị Hoàng thượng ném qua.” Vân Nhi cầm vật đó đưa tới trước mặt Chung Linh.

Chung Linh đang muốn mở hộp ra xem bên trong là cái gì, đã bị Sầm Mặc cầm đi, sau đó vứt sang một bên.

Vẫn duy trì tình trạng hai tay trống không, Chung Linh hoàn toàn không có cách nào hiểu được hết thấy những gì nàng nhìn thấy hôm nay.

“Hoàng thượng, cho nương nương biết đi.” Lâm Anh bước đến nhặt cái hộp lên, cầm trong tay. “Nếu không nương nương cũng sẽ không thể an tâm trở về.”

“Đó là Ngọc Hương cao.” Sầm Mặc còn chưa mở miệng, thì một âm thanh yếu đuối đã vang lên bên tai nàng.

“Ngọc Hương cao?” Chung Linh cau mày, đó là cái gì?

Vân Nhi nghe được cũng biến sắc, nhưng lại nhin xuống.

“Nói.” Biến hóa của nàng sao có thể qua mắt được Chung Linh.

“Hồi nương nương, Ngọc Hương cao là đồ vật đã bị triều đình hạ lệnh cấm sử dụng, nó có thể gây nghiện, sau đó từng bước làm thân thể người ta suy kiệt, dẫn đến, dẫn đến. . . .” Vân Nhi cúi đầu nói ra những gì mình biết được.

Cả người Chung Linh lạnh lẽo, thuốc phiện? Nàng không nghĩ đến ở niên đại này lại có thể xuất hiện một loại ma túy như vậy, hơn nữa lại bị nữ nhân đáng chết này dùng ở trên người Sầm Mặc.

Cơ hồ lập tức nóng giận, đúng lúc khoe mất Chung Linh nhìn thấy một thanh bảo kiếm đang giắt trên giường, liền rút ra, gác lên cổ của Huyền Tiểu Viện.

“Tiện nhân!” Chung Linh nghiêng răng nghiêng lợi. “Người có biết người đã làm cái gì hay không? Người dám mưu hại Hoàng thượng!”

Hại Hoàng thượng rốt cuộc có lợi gì cho nàng ta?

Dường như hành động muốn giết nàng ta vừa rồi của Sầm Mặc đã làm cho tinh thần của nàng ta kiệt quệ, lúc này mới bình tĩnh trở lại: “Tần thiếp không biết, tần thiếp chỉ biết vật này có thể làm cho người ta nghiện, làm cho người ta không thể từ bỏ nó. Tần thiếp chỉ muốn Hoàng thượng nhìn tần thiếp nhiều hơn. . . .”

Thay vì nói nàng ta đang trả lời Chung Linh, chỉ bằng nói nàng ta đang lảm bảm thì đúng hơn.

Nàng ta vừa dứt lời, sắc mặt Sầm Mặc càng thêm khó coi, hiển nhiên đối với loại hành động này tức giận đến cực điểm.

Dùng đến thủ đoạn này chỉ để Hoàng thượng lưu lại? Người thật sự nghĩ sẽ không có người nào phát hiện? Chung Linh đã tức giận đến nói không ra lời, dứt khoát giờ kiếm đâm về phía đối phương. Dù sao nàng cũng đã giết một người, giết thêm một người nữa cũng chẳng sao.

Chung Linh lửa giận ngập trời chỉ muốn tìm một nơi phát tát.

“Nương nương, không được!” Vân Nhi và Tường Nhi liều chết giữ nàng lại, thân là Phu Nhân phân vị tôn quý hậu cung, xử trí một Tiểu Viện là một chuyện tương đối dễ dàng, nhưng không thể do nàng tự ra tay, bằng không lời đồn trong hậu cung chỉ sợ cũng sẽ như dao nhọn đâm tới.

“Linh Nhi, không được.” Sầm Mặc cũng bước tới, sắc mặt tái nhợt “Giữ lại nàng, Trẫm còn có chỗ sử dụng.”

Nhìn thấy gương mặt của hắn, Chung Linh khẽ buông tay, kiếm liền rơi xuống đất.

“Hoàng thượng, có phải người đã nghiện cái đó rồi phải không?” Đối với thuốc phiện Chung Linh không biết nhiều lắm, nhưng lại biết muốn từ bỏ cái này, thật là muốn vắn khó khăn.

“Không có chuyện gì.” Sầm Mặc an ủi nàng, “Trẫm dùng không nhiều lắm, đã bắt đầu cai rồi.”

Nghe hắn nói như vậy, Chung Linh thở phào nhẹ nhõm, xem ra Sầm Mặc đã phát hiện, cũng khó trách hắn muốn giết chết Huyền Tiểu Viện. Nghĩ tới đây, nàng không nhin được hung hăng nhìn đối phương một cái.

“Linh Nhi, nàng mau trở về đi, hửm?” Thoạt nhìn vẻ mặt Sầm Mặc dường như có chút gấp gáp.

Nhìn đôi tay hần run run, trên trán đã bắt đầu toát mồ hôi hột, Chung Linh tựa hồ phát hiện ra chuyện gì. Khẽ mỉm cười, Chung Linh cầm tay hần để trên vùng bụng khẽ nhô lên của nàng.

“Hoàng thượng phải nhanh lên một chút, thần thiếp và hài tử đều sẽ chờ người.” Nếu như nàng đoán không sai, hiện tại Hoàng thượng hẳn là đang lên con nghien.

Những lời này khiến cho đôi mắt Sầm Mặc trở nên âm áp, nhưng chưa kịp đợi Chung Linh ra khỏi phòng, Sầm Mặc đã phát tác. Hiên nhiên nhẫn nại lâu như vậy, cuối cùng cũng không thể chịu đựng thêm được nữa.

Bùm chặt miệng lui về phía sau mấy bước, nàng đau đớn nhìn Sầm Mặc đang ôm đầu cuộn mình trên mặt đất phát ra những tiếng gầm cổ nén, nước mắt cứ như vậy rơi đầy trên mặt, không ngừng tuôn chảy.

“Nương nương, không được. Hiện tại ý thức của Hoàng thượng không rõ ràng, chỉ sợ sẽ làm tổn thương nương nương!” Lâm Anh nhìn Chung Linh không nhịn được muốn đến gần Sầm Mặc, liền ra hiệu bảo Vân Nhi Tường Nhi kéo Chung Linh lại.

“Hoàng thượng!” Chung Linh muốn thoát khỏi hai người, lại cố kỵ đến thai nhi trong bụng, không dám dùng quá sức, chỉ đau lòng đứng đó khóc không chịu rời đi.

Bây giờ Sầm Mặc đã không còn nghe thấy gì nữa, trong lòng chỉ có một cỗ suy nghĩ muốn đập phá. Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện mấy thị vệ thuần thực dùng chấn bao lấy Hoàng thượng, sau đó cố định ở trên giường. Sau khi hành lễ liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn một loạt những hành động đó, Chung Linh ngẩn người tại chỗ, gần như muốn quy xuống đất. Hoàn hảo Vân Nhi và Tường Nhi bên cạnh đỡ được nàng, đưa ra ngoài nội thất.

“Mang con tiện nhân kia tới đây.” Nước mắt Chung Linh giờ phút này đã ngừng lại.

Nhìn Huyền Tiểu Viện đang thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, lửa giận của Chung Linh làm thế nào cũng không nâng lên nổi, nhìn nàng ta tựa như một người đã chết.

Sầm Mặc trong mắt nàng cho đến bây giờ, là một người kiêu ngạo, tự tin, có đôi chút yếu đuối, miễn cảm, nhưng rất kiên cường. Không giống như ngày hôm nay, bị trời ở trên giường mất đi tự tôn, thống khổ, giày giụa. Mà nàng lại không có cách nào giúp đỡ.

Bởi vì mới vừa vùng vẫy và khóc lóc nên âm thanh Chung Linh có phần hữu khí vô lực.

“Hoàng thượng nói Bồn cung không thể giết người.” Chung Linh nghiêng đầu nhìn Huyền Tiểu Viện đang sững sờ ngồi trên mặt đất. “Bồn cung cũng sẽ không giết người, thậm chí còn đối xử với người tốt hơn, mỗi ngày sẽ tạo điều kiện cho người ăn uống thật thoải mái.”

“Vân nhi, phân phó với Ngự Thiện Phòng, thức ăn mỗi ngày đưa đến Kim Hi các phải thật hoàn hảo.” Chung Linh lộ ra một nụ cười nguy hiểm, nhìn về vật đang ở trên tay Lâm Anh. “Chỉ là hết thảy những món ăn đó, đều phải bỏ thêm.....nó.”

Lúc này Huyền Tiểu Viện mới sợ hãi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy van xin.

Nàng ta đã tận mắt nhìn thấy bộ dáng Sầm Mặc lúc con nghien phát tác, chết đi thì không nói, nhưng nếu đã dính vào con nghien, thì sống không bằng chết.

“Sợ?” Chung Linh lộ ra ý cười tàn nhẫn, nhìn nàng ta. “Người sợ thì không cần phải ăn. Nhưng nếu người không ăn, tuyệt thực mà chết, cũng đừng trách Bồn cung.”

Dứt lời, Chung Linh cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là sắc mặt lo lắng nhìn về phía nội thất, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng gầm gừ khổ sở của Sầm Mặc. Vì đề phòng hần cắn trúng lưỡi bị thương, nên đã để hần ngậm một miếng vải, vì vậy những âm thanh thống khổ của hần đều không phát ra được.

Mặc kệ Huyền Tiểu Viện phản ứng như thế nào, Chung Linh cho người trực tiếp kéo nàng ta ra ngoài.

“Nương nương?” Tường Nhi cẩn thận phát hiện sắc mặt của Chung Linh tái nhợt khác thường, tay trái vô thức ôm kín bụng.

“Gọi Triệu Đình tới ngay.” Chung Linh chịu đựng đau đớn nói. Bụng của nàng ban đầu chỉ có cảm giác ần ần đau, nguyên bản chính là đau đớn nhỏ thôi, nhưng bây giờ so với khi này đã lợi hại hơn nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Rất nhanh Triệu thái y đã tới Dưỡng Tâm Điện, vội vàng đi vào trong điện, sau khi vội vàng thỉnh an, liền lấy tay nhắc cổ tay Chung Linh lên.

“Nương nương đã bị như thế này bao lâu rồi?” Sắc mặt Triệu Đình rất là nặng nề.

“Mới có một lúc thôi.” Chung Linh tái mặt trả lời, “Bồn cung.”

“Nương nương đã bị động thai nên cần phải tĩnh dưỡng.” Triệu Đình nhanh chóng đưa ra kết luận, “Nương nương không thích hợp cho việc đi lại nhiều nên các người mau đi tìm một chiếc xe kéo tới đây.”

Đội xe kéo dừng trước ở cửa điện, Chung Linh d dlođ từ trên ghế đứng lên, Vân nhi Tường Nhi vội vàng đứng ở sau lưng đỡ nàng. Đuôi mắt Tường Nhi nhìn thấy trên váy Chung Linh có một dấu vết màu đỏ, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Phát hiện Tường Nhi có điều không đúng, Chung Linh néo cái tay nàng đã đỡ của mình, mặt không đổi sắc đi thẳng về phía trước.

Tĩnh thần Tường Nhi lập tức trở về, vội vàng dùng thân thể của mình để che đi cái dấu vết kia, sắc mặt nghiêm túc đi theo phía sau.

Cho đến khi trở lại cung Vân Tường, Chung Linh mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể vốn đang được giữ vững cũng theo đó mà mềm nhũn đi xuống.

“Chuyện này, không được truyền ra ngoài.” Nằm ở trên giường, Chung Linh không quên dặn dò.

“Nương nương, hôm nay cảm xúc của người d dlođ quá lớn nên đã động đến thai khí.” Triệu Đình đứng ở một bên, “Cũng may là không có tạo ra một sự tình không thể cứu vãn, thân sẽ đi kê cho nương nương một đơn thuốc. Chỉ là, nương nương cần phải chú ý, cẩn thận điều dưỡng, không nên có cảm xúc kích liệt như vậy nữa.”

Không cần suy nghĩ, Triệu Đình cũng biết chuyện này có liên quan đến Hoàng thượng, dù sao Nhạc phu nhân cũng ở Dưỡng Tâm Điện mới xảy ra chuyện. Chỉ là chẳng biết tại sao, từ đầu tới cuối Hoàng thượng cũng không có xuất hiện, nhưng hẳn biết, mình biết càng ít càng tốt.

“Bồn cung biết.” Chung Linh gật đầu đồng ý.

Nhìn Triệu Đình sau khi rời đi, Lâm Di mới đi tới đây, một bên là vì cái váy nhuộm máu huyết của Chung Linh, vừa nói: “Đến tốt cùng là d dlođ đã xảy ra chuyện gì, không phải phu nhân đi đến chỗ Hoàng thượng sao? Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Vân nhi Tường Nhi cũng chỉ cúi đầu làm việc, im re.

“Lâm Di, không cần lo lắng.” Chung Linh có chút yếu đuối an ủi, “Chuyện này, tuyệt đối không được truyền ra ngoài, chỗ Hoàng thượng, cũng không thể nói.”

Ngay cả Hoàng thượng cũng muốn gạt? Lâm Di hoàn toàn không hiểu, chỉ là đi ra ngoài một chuyến, rốt cuộc ở trong đã xảy ra chuyện gì.

Bùi Loan đứng ở trong góc phòng, nhưng có chút không tin nhìn cái váy đã bị nhuộm máu có chút thay đổi, cho dù có mười phần nàng không rõ, nhưng cũng biết, chuyện này cùng với đứa nhỏ trong bụng của Nhạc phu nhân có liên quan.

Hoàng thượng sủng ái Nhạc phu nhân như vậy, nhưng tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, chính Hoàng thượng cũng không biết?

Triệu Đình kê một đơn thuốc dưỡng thai ở trong còn chút bỏ một chút thuốc an thần, vì vậy Chung Linh mới uống thuốc không bao lâu, liền nặng nề ngủ thiếp. Nếu không, chỉ sợ nàng có làm như thế nào cũng ngủ không được, nếu như vậy, đối với việc nghỉ ngơi cũng cực kỳ bất lợi.

Ngày thứ hai, Hoàng thượng viện có bệnh nên không có lâm triều, đưa tới những nghị luận âm ỉ của triều thần. Sầm Mặc cũng chưa từng có bất kì nguyên nhân gì mà vắng triều.

Nhưng bọn họ cũng không có nghĩ quá nhiều, có lẽ Hoàng thượng bị bệnh thật, thân thể không thoải mái.

Nhưng liên tiếp ba ngày, hoàng thượng cũng không có vào triều, điều này làm cho một số người nhạy cảm đánh hơi được âm mưu trong đó.

“Hôm nay Hoàng thượng còn chưa vào triều?” Chung Linh hỏi, mặc dù mấy ngày nay nàng muốn tận lực không cho mình suy nghĩ gì cả, nhưng chuyện đã xảy ra ngày đó lại như cũ không ngừng hiện lên ở trong đầu nàng, lúc ấy âm thanh thống khổ của Sầm Mặc, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, sẽ vang lên ở bên tai.

“Hoàng thượng vẫn còn đang cáo ốm nên không vào triều.” Vân nhi cúi đầu trả lời.

Mặc dù nói, không biết Hoàng thượng muốn phòng bị bao lâu, nhưng mà cũng không phải trong vòng mấy ngày liền có thể giải quyết, nàng có thể làm, cũng chỉ có thể chăm sóc tốt hài nhi trong bụng.

Mặc dù có mấy phần tâm tư, nàng lại khó có thể ngủ, lại lo lắng đối với con không tốt, không dám thường xuyên sử dụng thuốc an thần. Chỉ có đến thời điểm mệt mỏi, mới có thể ngủ lấy một lát.

“.....” Vân nhi mới ra ngoài, liền phát hiện Hoàng thượng, không biết từ lúc nào người đã tới đây, đang muốn hành lễ, lại bị ngăn lại.

“Đang ngủ?” Sầm Mặc nhẹ giọng hỏi, mặc dù có chút gầy gò, nhưng tinh thần tốt rất nhiều.

“Cả đêm nương nương chưa ngủ, hiện tại mới vừa ngủ.” Vân nhi cũng nhỏ giọng trả lời.

Sầm Mặc gật đầu, liền thận trọng đến gần bên trong, lo sợ sẽ đánh thức Chung Linh.

Từ từ đi tới trước giường, tướng ngủ Chung Linh cũng không an ổn, ngay cả chân mày cũng nhăn nhúm, hình như vẫn có cái gì đang quấy nhiễu nàng.

Sầm Mặc ngồi ở bên giường lo lắng, liền đưa tay muốn vuốt lên giữa lông mày nàng, nhưng vẫn lo lắng sẽ đánh thức nàng. Chút độc của hân hơi có chút biến chuyển, liền vội vàng chạy tới.

Mặc dù Chung Linh không cho phép nói cho hân biết chuyện tình động thai khí, nhưng những thứ này làm sao có thể lừa gạt được hân, thậm chí ngay cả Bùi Loan cũng không nhìn được mà chạy đi hỏi cha của mình, ngày đó đã xảy ra chuyện gì.

Khi đó, nàng tức giận là phải thôi. Sầm Mặc khẽ mỉm cười, chợt cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, mấy ngày nay, hân cũng không có một ngày nào gọi là ngủ ngon.

Nằm ở bên người Chung Linh, hân cũng nhắm hai mắt lại, từ từ ngủ.

Ngủ một giấc liền tỉnh, tinh thần Chung Linh đã khá nhiều, chỉ là sau khi mở mắt ra, lại cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm, nhưng nhìn nhìn bốn phía, lại không có cái gì bất đồng.

“Nương nương đang nhìn cái gì?” Vân nhi nhìn bộ dáng nhìn quanh của Chung Linh có chút kỳ quái.

“Có phải..... Là có ai đã tới hay không?” Chung Linh chợt nói một câu thế này.

“Nương nương, cũng không có người nào đã tới.” Trong lòng Vân nhi giật mình, nhưng vẫn tiếp tục cười nói. Đùa gì thế, nhưng Hoàng thượng đã nói rồi, ở bên trong hân vẫn còn “bệnh”, chuyện lần này nhất định phải giữ bí mật.

Cũng đúng, làm sao có thể có người sẽ ở không kinh động, trừ khi Vân nhi các nàng xuống tới phòng ngủ của mình. Đồ tất cả lỗi lên chính mình vì mấy ngày gần đây mình nghỉ ngơi không được tốt mà tạo thành ảo giác, Chung Linh cũng không có tiếp tục để ở trong lòng.

Ở chỗ này Chung Linh an tâm dưỡng thai, nhưng Ngũ gia bên đó cũng tương đối bị đá kích lớn.

Hoàng thượng đơn độc triệu kiến ngũ tướng, lấy ra cái hộp nhỏ đựng cao Ngọc Hương ngày đó, mặt trên cái hộp nhỏ còn có ấn ký của Ngũ gia. Mà Huyền Tiểu Viện dùng cái này đối với Hoàng thượng, sự thật cũng khiến cho cả Ngũ gia cả kinh không nói ra lời.

“Nàng ta không những không hạ độc với Trẫm, mà còn hãm hại Nhạc phu nhân kinh động đến thai khí, hiện tại chỉ có thể ở trong cung Vân Tường dưỡng thai, nếu không phải thái y tới kịp thời, chỉ sợ tội danh của nàng, cũng không ngừng như thế.” Sầm Mặc lạnh nhạt cười một tiếng.

“Thần, quả thật đối với mấy cái này hoàn toàn không biết, nhất định là Huyền Tiểu Viện giở trò, xin Hoàng thượng minh xét!” Cùng lúc này Ngũ cũng không dám cựa gãi lên mặt, trực tiếp quỳ trên mặt đất. Nhưng trong lòng cũng biết, lần này mình muốn thoát thân cũng không dễ dàng như vậy rồi.

Hoàng thượng muốn đối phó với Ngũ gia cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi, lần này Huyền Tiểu Viện làm chuyện chẳng những có chứng có xác thực, hơn nữa xác thực nàng cũng là người Ngũ gia, nếu nói là một mình nàng làm, chỉ sợ sẽ không có một người tin tưởng.

Hiện tại, Ngũ tướng thật muốn tự mình giết chết nữ nhân kia, vốn tưởng rằng bản thân nàng cùng với nữ nhi của mình có dáng dấp giống nhau đến mấy phần, có thể khiến cho Hoàng thượng hoan tâm, ai biết lại không làm được coi như xong, lại nghĩ ra cái trò ngu xuẩn này, không riêng gì chính nàng, ngay cả Ngũ gia, lần này cũng là bị nàng dụ dỗ nữa!

“Việc làm của Huyền Tiểu Viện, Ngũ tướng có biết hay không, chuyện này trong tay người chỉ có thể người hiểu rõ.” Sầm Mặc ưỡn thẳng lưng lên, tại thời điểm máu chốt như vậy cư nhiên cái nữ nhân đó lại ngu xuẩn ra tay. Chỉ là cũng đều nhờ nàng, mình mới có thể danh chính ngôn thuận khiến Ngũ tướng xuống đài, cũng không uổng chính hân đặt mình vào nguy hiểm.

Chỉ là, bỗng nhiên lại đến với Chung Linh, còn động thai khí thiếu chút nữa sinh non, tâm tình Sầm Mặc một ít cũng không tốt liền đứng lên.

Ngũ tướng cũng là người thông minh, lời Sầm Mặc đã nói đến mọi việc đều đã quyết, còn có chỗ nào hân không hiểu đạo lý.

“Thần biết, ngày mai thần từ quan, sẽ đưa tới bản án Hoàng thượng.” Cuối cùng, Ngũ tướng cũng chịu thua, nếu hân vẫn còn muốn kiên trì, đến lúc đó nhất định Sầm Mặc sẽ không có chút khách khí nào mà truyền tin tức đi, đến lúc đó, bởi vì kẻ khả nghi mưu sát Hoàng thượng cùng với đặc tội hoàng tự, đối mặt với Ngũ gia chỉ có con đường thu tịch cả nhà tài sản giết một kẻ phạm tội này.

Nghe được lời nói của Ngũ tướng, Sầm Mặc chỉ cảm thấy cái gai trên người không ít nhẹ nhõm. Ngũ tướng nhất roi đài, loại bỏ dựa những quan viên vào hân kia, nên sự tình cũng không mắc công như vậy.

Chỉ là sau khi hắn đi, Sầm Mặc cũng ở bên trong phòng chuyển ra vòng luẩn quẩn đến đây. Hiện tại, hắn rất muốn thấy Chung Linh, rất muốn để cho nàng biết được tin tức. Thế nhưng hắn lại sợ khi vừa thấy nàng, thậm chí không dám thấy nàng.

Dù sao bởi vì chuyện này, thậm chí đứa bé của bọn họ cũng một lần lọt vào hoàn cảnh nguy hiểm, điều này làm cho trong lòng hắn hết sức đau lòng.

“Hoàng thượng, nô tài đã cho người đi nói với người của cung Vân Tường, nói là Hoàng thượng lập tức đến.” Lúc này Lâm Anh đi lên, cúi đầu cung kính nói.

“Cái người nô tài này, lại dám quyết định hành trình của Trẫm!” Sầm Mặc lớn tiếng trách mắng, chỉ là bước chân ra Dưỡng Tâm điện không chậm.

Lâm Anh bước nhỏ đuôi theo, trong lòng yên lặng lắc đầu, hoàn hảo đi theo bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm như vậy, đối với tính tình hắn đã có biết, lúc này mới nói trước an bài. Xem một chút, rõ ràng mới vừa rồi là Hoàng thượng đang khiển trách hắn, nhưng trên mặt vẻ mừng rỡ cùng với nhẹ nhõm không che giấu được.

Khi Chung Linh nhận được tin tức Hoàng thượng tới cũng ngăn ra, hiển nhiên không hiểu làm sao Hoàng thượng lại đột nhiên đến như vậy, bình thường hắn muốn thì sẽ tới, cũng không có cố ý thông báo.

Chỉ là nàng cũng muốn gặp Hoàng thượng đã lâu rồi, không biết con ghien của hắn đã hoàn toàn từ bỏ hay chưa, không phải vì vậy mà người gầy đi rất nhiều. Hiện tại, hắn cũng đã biết chuyện tình mình thiếu chút nữa đẻ non, mình cũng muốn tự nói cho hắn biết, không cần lo lắng nữa.

Chỉ là đợi đến khi Sầm Mặc thật sự xuất hiện tại trước mặt nàng, Chung Linh có chút nói không ra lời.

Sầm Mặc không phải như thế, chỉ là mấy ngày không thấy, hắn đã cảm thấy giống như đã trải qua mấy năm. Đi nhanh đi lên, cẩn thận cái bụng của nàng, ôm lấy nàng thật chặt vào trong ngực.

“Hoàng thượng gầy đi rất nhiều.” Chung Linh không nhịn được nói, trong mắt cũng không tự chủ ngăn nước, “Chỉ là tinh thần tốt hơn nhiều.”

“Lần đó,... Trẫm đã hù dọa nàng rồi phải không?” Hắn không biết thời điểm mình phát bệnh sẽ ra cái dạng gì, chắc là rất đáng sợ, nhớ tới lần đó sau khi đi Kim Hi Các nhìn thấy bộ mặt độc ác của Huyền Tiểu Viện kia, có lẽ mình cũng không khá hơn so với đối phương bao nhiêu.

Mặc dù lần đó hắn cố gắng đè nén mình, nhưng vẫn không thể nào nhịn đến khi Chung Linh ra khỏi Dưỡng Tâm điện. Nếu không nhìn thấy cái dáng vẻ kia của mình, thì nàng cũng sẽ không thiếu chút nữa sinh non rồi. Trong lòng Sầm Mặc luôn tự trách mình.

“Chàng đã dọa đến thiếp rồi.” Chung Linh có chút oán trách mở miệng, trước kia nàng cũng nghe được một chút tin tức, nói Ngũ tướng đã ngã đài rồi. Lại liên tưởng đến những việc làm của Huyền Tiểu Viện, nàng cũng là có thể đoán được một hai, “Hoàng thượng cố ý dùng cao Ngọc Hương sao?”

“Ngược lại cũng không phải cố ý dùng.” Sầm Mặc giải thích, “Trẫm vừa bắt đầu nhưng cũng không có hiện nàng ta dùng vật kia, chỉ là sau khi phát hiện mình luôn phiền não lo lắng, chỉ có ở nơi của Huyền Tiểu Viện mới hóa giải được, Trẫm liền phát hiện có chỗ không đúng.”

“Vốn là Trẫm nghĩ bởi vì chuyện tình Ngũ gia nên mới đau đầu, cư nhiên vào lúc này nàng ta lại đánh tới, cho nên Trẫm liền quyết định tương kế tựu kế.”

“Nhưng... Tại sao Hoàng thượng lại có thể tự mình mạo hiểm?” Chung Linh vẫn là hết sức bất mãn, “Hơn nữa trước đó cũng không chịu nói cho thần thiếp một tiếng?”

“Thật ra cái ngày nàng đi, thì nàng đã bị người ta dò trò rồi.” Sầm Mặc nhớ tới ngày đó cũng có chút hối hận, “Trẫm cũng không ngờ nàng lại tới.”

“Mấy ngày kia, Hoàng thượng khác thường như vậy, đương nhiên thần thiếp lo lắng rồi.” Chung Linh biết rõ đối phương muốn giấu giếm mình nên mới không để mình lo lắng cho hắn, ai ngờ đây là đang bước ngoặt cuối cùng thì đã bị chính mình phát hiện ra rồi.

“Là Trẫm sai rồi.” Sầm Mặc dịu dàng nói, “Bất quá Trẫm già dặn, về sau, con của chúng ta mới có thể ra đời ở trong một hoàn cảnh an ổn.”

Ngũ tướng đã bị đảo ngược, còn dư lại những thế lực kia, ở trong mắt của hắn đã không đáng giá nhắc tới.

Chung Linh gật đầu một cái, quá khứ đã qua thì cho nó qua, nàng chỉ muốn hắn tốt, đã đủ hài lòng. Nàng chưa từng có phát hiện, nguyện vọng của nàng lại nhỏ bé như vậy.

Cũng may, hắn còn rất tốt.

“Trẫm nghĩ xong tên cho đứa bé của chúng ta rồi.” Sầm Mặc khẽ mỉm cười, “Gọi là Sầm An. An Bang Định Quốc, quốc thái dân an, còn nữa, cả đời bình an.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Nghe được lời nói của Sầm Mặc, Chung Linh mỉm cười, nàng nghe ra được trong lời nói của Sầm Mặc đối với hài nhi trong bụng của nàng rất là kỳ vọng và yêu mến.

Ngũ tướng roi dài, danh tiếng bên trong hậu cung cũng đủ thỏa đáng, bối cảnh lại rất tốt, cũng chỉ có một Chung Linh. Không nói có Vệ Khiêm và Bùi Chiêu vẫn được Hoàng thượng trọng dụng và bồi dưỡng, d dlođđ đối với bản thân Nhạc phu nhân cũng được Hoàng thượng xem trọng và đã vượt xa với những Phi tần khác.

Mà Bùi Loan là hòn ngọc quý duy nhất trên tay Bùi Chiêu đã sớm được Hoàng thượng gả cho Vệ Khiêm, nhà hai người vẫn giam giữ con ở trên người. Trước vẫn đã có Vệ Khiêm, quân sự thì có Bùi Chiêu, trong hậu cung lại có Nhạc phu nhân. Tất cả mọi người đều muốn leo lên này một nhánh thế lực, lấy một cái mưu kế thật tốt cho tương lai.

Mà bản thân Chung Linh hồn nhiên không để mấy lời đồn đại nhảm nhí này ở trong lòng, chỉ quan tâm chăm sóc thân thể của mình, mà mà chuẩn bị sinh hài nhi.

“Đưa Bùi loan đi, có phải nàng cảm thấy có chút tệ nhạt hay không?” Sầm Mặc ngồi ở bên trong nhà trò chuyện cùng với Chung Linh.

“Làm sao sẽ, thần thiếp cũng không thể giữ Loan nhi cả đời được.” Ở đầu năm, thời điểm Bùi loan trở về Bùi phủ, chuẩn bị thành hôn cùng Vệ Khiêm, “Nếu thật giữ cả đời, chỉ sợ nàng cũng không nghe theo. Trở lại, Thận nhi cũng đã hai tuổi rồi, nhìn hần thần thiếp cũng không cảm thấy nhảm d dlođđ chán.”

“Rốt cuộc hần còn nhỏ, không hiểu chuyện, cũng không sợ hần đụng phải người.” Sầm Mặc vẫn bày tỏ biểu hiện không đồng ý của mình, mỗi lần vào lúc hần tới, Sầm Thận liền trốn đi xa xa.

“Thận nhi đối với người em trai này rất mong đợi vô cùng.” Chung Linh khước miệng cong lên, “Hần vẫn luôn cho là hần nhỏ nhất, hần cũng muốn cá so với đệ đệ hần còn nhỏ hơn sớm ngày chăm sóc hần.”

“Linh nhi, người nói lời trong lòng với Trẫm.” Giờ phút này cung nữ cũng đã ra ngoài hết, bên trong nhà chỉ có hai người bọn họ, “Đối với Thận nhi, nàng nghĩ như thế nào.”

Nụ cười khê thu lại, vẻ mặt Chung Linh cũng nghiêm túc lại: “Nếu muốn thần thiếp nói thật, hiện tại Thận nhi còn nhỏ, An nhi còn chưa ra đời, cái gì đều nhìn không ra, lại có thể có ý nghĩa gì.”

“Chỉ là, thần thiếp nghĩ tốt nhất, chính là huynh đệ hai người có thể cùng nhau hòa thuận ở chung, nếu là An nhi có trách nhiệm chức trách tài năng lớn, thần thiếp hi vọng Thận nhi có thể ở bên cạnh phụ trợ, huynh đệ giúp đỡ nhau.” Về mặt Chung Linh nghiêm túc lại, “Dù sao hậu cung d dlođđ về sau, cũng không chỉ có hai người bọn họ là Hoàng tử, cũng nuôi dưỡng ở dưới gối của thần thiếp, quả thật không đành lòng nhìn thấy bọn họ trở mặt thành thù.”

Sầm Mặc nhìn thật sâu nàng một cái, gật đầu một cái. Nếu đây là hi vọng của Chung Linh, tự nhiên hần sẽ bồi dưỡng hai người hướng từng hướng đi cho hai người.

“Chỉ là, nếu như Thận nhi thật sự không dám nhận nổi, Hoàng thượng cũng không cần làm khó. Chỉ cầu đề cho bọn họ giàu có sung túc an nhàn, cả đời bình an, nô tì cũng đã thỏa mãn.” Mặc dù nói như vậy, nhưng Chung Linh cũng không tránh được lo lắng. Nếu đứa bé của mình không có đầy đủ năng lực, ở dưới mắt nhìn chăm chăm những người khác, có bảo toàn chính d dlođđ mình hay không đây cũng là một việc. Minh và Sầm Mặc chỉ bảo vệ được nhất thời, cũng chưa chắc bảo vệ được một đời.

Coi như Triệu thái y chuẩn đoán sai lầm rồi, không phải là một bé trai, tương lai, nàng có hoàng tử, cũng giống như nhau.

Sầm Mặc cũng chỉ cười cười không hề nói gì nữa, việc do người làm, chỉ cần bẩm sinh không phải ngu dốt, đào tạo từ nhỏ, làm sao lại không có Đế Vương tài giỏi.

Đúng rồi, nữ nhân nào lại không muốn cho con trai của mình trở thành người có tài, hần hỏi lên như vậy, quả thật là ủng hộ công vô ích.

Nhìn vẻ mặt Sầm Mặc, Chung Linh biết rõ trong lòng đối phương đã có tính toán, cũng không có tra cứu tiếp nữa, đang muốn đổi đề tài, vẻ mặt lại không nhịn được chột biến đổi, kinh ngạc thốt lên một tiếng.

“Làm sao?” Sầm Mặc phục hồi tinh thần lại, mặt cũng hưng phấn, “Có phải An nhi đá nàng hay không? Ở đâu ở đâu?”

Chung Linh dờ khóc dờ cười nói: “Hoàng thượng, chỉ sợ thần thiếp sắp sinh rồi!”

Triệu thái y cũng đã nói cho nàng biết trước là nàng sắp sinh, mặc dù có chút căng thẳng nhưng cũng không đến nỗi hốt hoảng.

“Sắp sinh?” Theo bản năng, sau khi Sầm Mặc lặp lại một câu, mới lập tức chạy ra khỏi cửa, báo cho thái giám cung nữ biết.

Chung Linh sắp sinh, tất nhiên Sầm Mặc lo lắng là điều không cần phải nói, cũng may thân thể Chung Linh cũng không tệ, Hoàng tử cũng không có đầy dọa nạt, vì vậy một khi đầu thai tới, coi như là hết sức dễ dàng.

“Chúc mừng Hoàng thượng! Là một Hoàng tử!” Mặc dù trước thái y chẩn đoán bệnh nói có thể là một Hoàng tử, nhưng có sinh ra một Hoàng tử hay không lại không thể khẳng định. Không biết là bởi vì có liên quan tới Đại hoàng tử hay không, trước tiên thái y cùng với bà đỡ phải thấy được tình huống của Nhị Hoàng tử mới dám tới báo tin, “Là một Hoàng tử hết sức khỏe mạnh!”

Sầm Mặc vô cùng vui vẻ kết quả một lát, rồi sau đó vô cùng phấn khởi không để ý người làm khuyên can mà chạy vào phòng sinh. Nhìn thấy Chung Linh nhắm hai mắt lại nằm ở trên giường, vẻ mặt lập tức trở nên âm trầm.

“Bẩm Hoàng thượng, bởi vì quá mệt nhọc nên nương nương mới ngủ mê man, thân thể cũng không có gì đáng ngại.” Một bên thái y lập tức thấy Sầm Mặc mà nói một câu, vẻ mặt Sầm Mặc lúc này mới từ u ám chuyển sang sáng trong.

Đợi đến khi Chung Linh khôi phục hơi sức tỉnh lại, đã nhìn thấy Sầm Mặc đã ở bên cạnh giường ngồi, mặt dịu dàng nhìn mình.

Có chút tổn sức quay đầu đi, đã nhìn thấy một đứa trẻ ở trong tã lót an tĩnh ngủ. Mặc dù cũng có nhiều nếp nhăn xấu xí hề hề, nhưng mà ở trong mắt Chung Linh nhưng cũng đã tự động trải qua mỹ hóa.

Đây chính là đứa bé mình mang thai gần mười tháng mới sinh ra, là đứa bé của nàng cùng với Sầm Mặc. Nhìn hắn, Chung Linh chợt có chút đa sầu đa cảm.

“Làm sao vừa tỉnh thì lại khóc rồi? Thái y nói rồi, trong vòng một tháng nàng không được khóc.” Một bên Sầm Mặc lấy ra cái khăn thay nàng lau đi nước mắt.

Chung Linh bị lời nói của hắn chọc cho nên không nhịn được cười một tiếng, làm sao thái y sẽ nói ra những lời không khen người khóc như vậy.

“Xem một chút, Tiểu An của chúng ta.” Sầm Mặc muốn đưa tay treu chọc, lại lo lắng sợ đánh thức hắn, “Cũng có tinh thần, khóc một lúc lâu mới ngủ.”

Chung Linh chỉ cười, không có nói tiếp gì.

“Đây là đứa bé của chúng ta.” Trong lòng Sầm Mặc cũng phức tạp cực kỳ, nhưng hạnh phúc lại chiếm cứ hơn phân nửa, “Trẫm đã hạ chỉ, lập An nhi làm thái tử.”

Chung Linh cả kinh, nụ cười trên mặt cũng thu lại.

“Trẫm biết, nàng không cần phải nói gì.” Sầm Mặc ngăn cản lời nàng muốn nói, “Hắn là hài nhi của Trẫm, Trẫm muốn từ nhỏ hắn phải tôn quý nhất.”

“Nhưng sẽ làm hư hắn.” Mặc dù vô cùng lo lắng An nhi có thể trở thành cái gì đó để cho mọi người chỉ trích hay không, nhưng sau khi các ý đó quay đi quay lại trăm ngàn lần, đều chỉ còn dư lại một câu nói.

Nếu Sầm Mặc dám nói như vậy, dám làm như vậy, tự nhiên mình cũng có sự nắm bắt.

“Trẫm muốn tương lai hài nhi của mình trở thành Hoàng thượng, làm sao lại làm hư hắn.” Sầm Mặc xem thường nói, về học thuật Đế Vương, hắn cũng có một sự tâm đắc của mình.

Mặc dù nhìn bộ dáng hết sức tự tin của Sầm Mặc, nàng vẫn cảm thấy, tương lai hắn còn phải cưng chiều An nhi hơn là mình.

Sau khi Sầm Mặc rời đi, từ trong miệng Vân nhi Chung Linh mới biết, trong lúc mình ngủ mê man, Sầm Mặc đã làm rất nhiều chuyện. Đại xá thiên hạ, lập An nhi làm thái tử, mình lại tấn phong làm Hoàng Quý Phi. Chỉ đứng sau Hoàng hậu, cao hơn Quý phi.

Nàng vốn cho là mình cao nhất cũng chỉ là phân vị Quý phi thôi, nhưng không ngờ, lại trực tiếp đưa nàng đến vị trí cao nhất. Sẽ không ai tự tìm phiền phức nói lên dị nghị, cũng không có ai dám nhắc tới dị nghị.

Nâng đỡ Vệ Khiêm, Bồi Chiêu, sắc phong Nhạc phu nhân làm Hoàng Quý Phi, tất cả đều chặt chẽ ở liền cùng nhau, không thể phân chia.

Trong lòng mọi người cũng mơ hồ hiểu, tại sao Hoàng thượng nâng đỡ hai nhà Bồi Vệ mạnh như vậy, không riêng gì ngoại trừ đi thế lực Ngũ tướng, đồng thời cũng là vì làm nền cho thái tử điện hạ tương lai.

Lòng Đế vương, quả nhiên sâu không lường được.

Dĩ nhiên lễ đầy tháng của Thái tử cũng chưa từng có náo nhiệt, ngoại trừ một nước nhỏ như nước Từ Thần cũng phái người tới chúc mừng, ngay cả nước Chu Tước cùng với nước Huyền Vũ cũng cố ý phái người đưa tới quà tặng trân quý.

Chỉ là, thời điểm Sầm An đang tiếp thụ lễ rửa tội, liền lộ mặt, hiện tại đã bị đuổi về cung Vân Tường thật sớm. Hai con con mắt tròn vo của Sầm Thận nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ, muốn đưa tay sờ một cái, nhưng cánh tay nhỏ Sầm An vừa động, hắn lại bị hù phải thu hồi cánh tay lại.

“Xem Đại hoàng tử một chút, thế nhưng lại yêu thích Thái tử điện hạ rồi.” Tường Nhi cười nhìn hai người chuyển động cùng nhau, vừa nói chuyện với Chung Linh.

Về mặt dịu dàng Chung Linh nhìn bọn họ, sau khi Sầm An ra đời, người trong cung Vân Tường cũng khó tránh khỏi sự chú ý đều chuyển lên trên người hắn, chỉ là hình như Sầm Thận bất giác giống như vậy, mình cũng chỉ quan tâm tới tiểu đệ đệ vừa sinh ra. Vốn nàng còn lo lắng Sầm Thận cũng nhờ đó

mà cấu kinh, nhưng bây giờ xem ra lại ngược với suy rất nghĩ nhiều.

“Chỉ là nương nương không có nhìn thấy lễ đầy tháng của Thái tử điện hạ, thật là đáng tiếc.” Vân nhi ở một bên nói, “Trường hợp lần này, so với thời điểm lần trước người của nước Chu Tước cùng nước Huyền Vũ tới còn náo nhiệt hơn!”

Bởi vì cần phải nghỉ ngơi, bình thường lễ đầy tháng hoàng tử ruột thịt của mình mẫu phi đều sẽ không tham gia, mà theo thông thường Hoàng thượng cũng chỉ đưa theo Phi tần có phân vị cao hơn các Phi tần khác ở bên cạnh.

Nhưng mà, Chung Linh nghĩ cũng xa hơn chút, theo lời nói trước Sầm Mặc đã nói với nàng, ý đồ của nước Chu Tước cùng với nước Huyền Vũ đến cũng có chút suy nghĩ sâu xa đáng giá, nói như vậy, chỉ là lễ đầy tháng, hoàn toàn không có cần thiết trọng tới chơi như thế, phần lớn là ở lễ trưởng thành của hoàng tử và lễ lên ngôi thì mới sẽ chính thức tới chơi.

Ngày trước, hình như lại truyền tới chuyện biên giới hai nước Chu Tước Huyền Vũ có nhiều xung đột, như vậy lần này bọn họ đến, chỉ sợ cũng không chỉ là vì chúc mừng lễ đầy tháng của thái tử rồi.

Lắc đầu một cái, quả nhiên mặc kệ là tình hình ngoại giao chính trị ở thời đại nào, đều là để cho người khác nhức đầu vô cùng.

Bọn họ đã đến như vậy rồi, tất nhiên trong vòng ba đến năm ngày sẽ không rời đi, mà cũng bởi vì bọn họ đến mà Sầm Mặc cũng trở nên bận rộn, so với thời gian ở cùng với thái tử lúc trước thì ít đi rất nhiều.

“Nương nương, Hiền phi nương nương cầu kiến.” Bây giờ phân vị Hiền phi đã ở Hoàng Quý Phi, nhưng trong tay vẫn như cũ nắm giữ quyền lợi của hậu cung, không thể bảo là không xấu hổ.

“Tham kiến Hoàng Quý Phi.” Sắc mặt Hiền phi vẫn như thường tới hành lễ, mặc dù đã sớm biết có ngày này, nhưng chợt tới, nàng vẫn còn có chút không thích ứng được.

So với nàng lúc trước sau khi Cung Mẫn Hoàng hậu tiến cung, thế nhưng sau một cái lại lên được vị trí Quý phi, ngày đó trong lòng của nàng cũng không giống như hôm nay. Thậm chí, vẫn còn qua không kịp.

“Tỷ tỷ.” Trong lời nói Chung Linh cũng có chút lúng túng, mặc dù Hiền phi thân là nữ nhân của Sầm Mặc, nhưng ở trong hậu cung lại có quan hệ tốt nhất với nàng, nếu không phải đang ở cái thời đại này, đều là nữ nhân của Hoàng thượng, nhất định bọn họ có thể trở thành bằng hữu tốt nhất.

“Đã làm khó Hoàng quý phi rồi còn chịu gọi ta một tiếng tỷ tỷ.” Hiền phi hơi xúc động lắc đầu, từ đầu đến cuối nàng thủy chung xuất giá vì người, “Hậu cung vô chủ, Hoàng quý phi chính là người đứng đầu hậu cung, quyền lợi quân thúc hậu cung này, tự nhiên cũng phải cần giao cho Hoàng quý phi.”

Nàng nói xong lời này, phía sau tiểu cung nữ liền nâng khay bước lên phía trên một bước, tám vãi đỏ trong mâm được nhắc lên, ở bên trong là ấn ti tượng trưng cho quyền lợi hậu cung.

“Tỷ tỷ không cần phải làm như vậy, hai người tỷ muội chúng ta vẫn như trước cùng nhau quản lý như vậy không phải tốt hơn sao?” Ngược lại, lời này Chung Linh đều thật lòng, thời điểm trước kia hai người cùng nhau chia sẻ quyền quản lý hậu cung đúng là rất tốt. Những chuyện này đều rơi xuống trên người một người, cũng sẽ không giống trước thực dễ dàng như thế.

“Trong hậu cung Phi tử có quyền lợi cao nhất sẽ là người quản lý hậu cung, nhưng chính miệng hoàng thượng nói rằng, thân là Tần phi làm sao có thể không tuân theo.” Hiền phi lắc đầu nói, “Trước hoàng thượng để cho hai người chúng ta cùng nhau trông coi, nhưng mà cũng chỉ là bởi vì danh hiệu Hiền phi vẫn không ép được mọi người. Mà Hoàng quý phi cũng không giống nhau lắm.”

Nàng đã sớm xem rõ ràng, mặc dù cho tới bây giờ chuyện cũng có mấy phần không muốn, nhưng lại cũng không thể bởi vì đối với quyền lợi này mà lòng lưu luyến mà đốt quách hành hành động này cho rồi.

Hoàng quý phi vẫn còn trẻ tuổi, thiện tâm. Dựa vào chuyện mình hôm nay làm ra, chỉ sợ ở trong lòng nàng cảm thấy mình thiếu đi một phần tình rồi. Chỉ dựa vào cái này, cộng thêm với thái độ mấy năm này của hoàng thượng đối với nàng, ngày sau ở nơi hậu cung này cũng có một chỗ ngồi cho mình.

Đợi đến khi Hoàng quý phi ngồi trên phân vị này lâu hơn một chút, nàng cũng sẽ không nghĩ đến những thứ không cần thiết như này và cũng không nghĩ nhiều nữa mà mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Sau khi tiếp quản quyền lực hậu cung từ tay Hiền phi, vị trí sủng phi của Chung Linh đã vô cùng vững chắc, không còn ai có thể rung chuyển. Mới ra tháng không bao lâu, nàng đã bắt đầu sử dụng quyền lực của mình. Trước kia ở bên cạnh Hiền phi cũng học hỏi được không ít, vì vậy hiện tại có cảm giác thuận buồm xuôi gió.

Nếu nói gặp nhiều khó khăn thì cũng không hẳn. Không phải bất cứ chuyện gì trong hậu cung cũng cần Hoàng Quý phi đích thân xử lý, người phía dưới cũng sẽ tự động an bài, lại thêm quy củ tổ thượng truyền lại, nên cũng không xảy ra bất cứ sai lầm nào. Cái mà Chung Linh phải nắm giữ, chính là người bên dưới.

Phàm là người đều sẽ có lòng riêng, những thái giám cung nữ quản sự ở lâu trong thâm cung đã sớm thành tinh. Bọn họ chỉ có thể sống cô đơn cả đời, rồi chết già trong cung, nên đã chuyển tình yêu và khát vọng sinh lý thành tiền tài cùng vật chất.

Nước quá trong ắt không có cá, không thể yêu cầu bọn họ đều sống thanh liêm, nhưng Chung Linh quả quyết không cho phép bọn họ hành động trên đầu nạng. Toàn bộ trương mục sẽ được đưa đến cho nàng điều tra từng cái. Chung Linh không chỉ đơn thuần xem qua sổ sách, những chuyện nàng không biết, không xác định, tự nhiên sẽ có tâm phúc đi nghe ngóng.

Những người này sớm đã được Hiền phi dùng qua, Chung Linh trực tiếp sử dụng cũng hết sức thuận tay, trong lòng không khỏi có phần cảm kích Hiền phi. Bất quá nàng ấy cũng là tiền nhiệm, bọn họ vì cuộc sống đều muốn biểu hiện thật tốt cũng là dễ hiểu, nhưng về lâu về dài còn có thể giống như bây giờ hay không, đều tùy thuộc vào bản lĩnh của Chung Linh.

“Bên phía Giáng Tuyết hiện như thế nào?” Buông sổ sách xuống, Chung Linh hỏi. Mặc dù tiếp nhận nền giáo dục hiện đại, mấy loại sổ sách này cũng xem như đơn giản, nhưng so với trước kia, những trương mục gần đây số lượng không nhỏ, gánh nặng cũng không nhỏ.

“Không đến một tháng nữa sẽ sinh. Xin nương nương yên tâm, tất cả đều đã được chuẩn bị chu đáo, sẽ không có bất cứ sai lầm nào.” Tường Nhi hồi đáp.

Chung Linh gật đầu, thật sự không thể để xảy ra sơ sót. Nàng vừa mới sinh hạ thái tử, nếu hài tử của Chu Tước Hoa ra đời ngoài ý muốn, người hậu cung sẽ nghĩ sao, người của triều đình sẽ nghĩ như thế nào. Dù sao nàng cũng là chủ hậu cung, trách nhiệm cũng sẽ đặt hết lên người nàng.

“Nương nương, hoàng thượng tới.” Đang chìm đắm trong suy tưởng, chợt nghe Vân Nhi nhẹ nhàng nói.

Phục hồi tinh thần, Chung Linh vừa đứng lên, xoay người lại, đã nhìn thấy bóng dáng của Sầm Mặc.

“Lui xuống hết đi.” Sầm Mặc ra lệnh.

Vân Nhi và Tường Nhi cúi người, lui xuống.

“Có chuyện gì sao?” Nhìn Sầm Mặc cho hạ nhân tránh đi, Chung Linh biết hẳn đang muốn nói chính sự với nàng.

“Chuyện Chu Tước và Huyền Vũ phái sứ thần đến đây chắc nàng cũng biết.” Dường như Sầm Mặc có điều gì phiền não.

“Thần thiếp biết, chỉ là lễ đầy tháng của An Nhi sớm đã qua, vì có gì bọn họ vẫn chậm chạp chưa chịu rời khỏi?” Đối với chuyện này, Chung Linh vô cùng khó hiểu, hai nước đó giống như đang nướng nhò Từ Thần quốc. Không phải Từ Thần quốc không nuôi nổi bọn họ, chung quy bọn họ cũng chỉ là người ngoại quốc.

“Chu Tước quốc không lúc nào an phận, luôn muốn khai mào chiến tranh. Trước kia tấn công lãnh thổ Từ Thần quốc, nhưng Trẫm được Huyền Vũ âm thầm tương trợ, đã khiến cho bọn họ từ bỏ những suy nghĩ này.” Sầm Mặc đi qua đi lại trong phòng. “Ngày hôm qua, bọn họ cuối cùng cũng đã nói ra mục đích đến lần này, đó là muốn kết đồng minh với Trẫm, đồng loạt đối phó Huyền Vũ quốc.”

Chung Linh cười lạnh: “Chu Tước quốc đang tính toán cái gì, bọn họ không thể đoán ra Huyền Vũ quốc đã âm thầm tương trợ, vì sao dám đưa ra yêu cầu như vậy.”

Trong lòng Chung Linh biết Sầm Mặc không muốn chiến tranh, Từ Thần quốc bây giờ vẫn còn đang nghỉ ngơi dưỡng sức, không thích hợp đại động can qua.

“Đích xác là Trẫm không đồng ý.” Tán đồng nhìn nàng. “Nhưng lại không nghĩ ra Chu Tước quốc có thể lấy tiến làm lùi, vẫn giữ yêu cầu kết minh, bắt quá lại không muốn cầu Từ Thần quốc xuất chiến, chỉ cần chúng ta bảo trì trung lập.”

Thì ra mục đích thật sự của Chu Tước quốc không phải yêu cầu Từ Thần quốc cùng xuất binh, chỉ là không muốn Từ Thần tương trợ bên nào cả.

“Điều kiện Chu Tước quốc đề xuất rất tốt?” Chung Linh vẫn không hiểu, nếu chỉ như vậy quả thật cũng không phải quá đáng.

“Điều kiện khá hơn nữa Trẫm cũng sẽ không đáp ứng.” Sầm Mặc lắc đầu nói. “Thế nhưng chuyện này lại bị Huyền Vũ quốc biết được, cho nên mục đích chuyển đi này của bọn họ chính là vì ngăn cản Trẫm đồng ý điều kiện của Chu Tước quốc.”

“Nếu Hoàng thượng vốn không có ý định đáp ứng, còn gì có thể ngăn cản?”

Từ khía cạnh hai nước mà nói, tân hoàng Từ Thần quốc vừa lên ngôi, triều chính chưa hoàn toàn ổn định, thoạt nhìn vô cùng yếu ớt, nhưng nếu bị bất kỳ bên nào lôi kéo, đối với bên còn lại sẽ là một uy hiếp rất lớn.

Chu Tước quốc muốn tấn công, mà Huyền Vũ lại cố tình phòng thủ, nhân tố quyết định cũng là rơi xuống Từ Thần quốc.

“Huyền Vũ quốc chắc chắn không yên lòng, suy cho cùng trên đời này không có cái gọi là bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.” Sầm Mặc nói, “Hiện tại Trầm không thể đáp ứng yêu cầu của bất kỳ bên nào, chỉ có thể để cho bọn họ tự tranh đấu. Từ Thần quốc đang rất cần thời gian để phát triển. Mà thời gian dài hay ngắn, còn tùy thuộc vào bọn họ có thể duy trì tình trạng tranh đấu trong bao lâu.”

Nhớ tới thời kỳ tam quốc, Chung Linh cũng gật đầu tán đồng: “Nhóm người Vệ đại nhân có ký kiến gì không?”

“Phiền toái chính là ở đây.” Sầm Mặc cười khổ, “Sau khi Trầm cùng hai nước thương lượng, cuối cùng bọn họ đã đưa ra cùng một kết luận.”

Nhìn thần sắc của Sầm Mặc, Chung Linh có một dự cảm xấu.

“Bọn họ muốn cùng Từ Thần kết thân.” Sầm Mặc nhìn về phía Chung Linh, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Đúng rồi, kết thân là phương pháp đơn giản và hữu hiệu nhất. Hai nước đều không yên lòng Từ Thần quốc, kết luận cuối cùng thế nhưng không mưu mà hợp.

Người Chu Tước quốc nếu có thể cùng người Từ Thần liên hôn, Huyền Vũ quốc dĩ nhiên cũng có thể. Mặc dù hai bên đồng loạt đề nghị kết thân, thoát nhìn có vẻ như đã mất đi hiệu quả muốn có ban đầu, nhưng nếu một trong hai bên không làm như vậy sẽ bị bên còn lại chiếm lấy tiện nghi. Mặc kệ là Chu Tước hay Huyền Vũ đều không muốn gặp tình huống như thế.

“Kết thân. . . .” Chung Linh có chút buồn cười, người thích hợp nhất để kết thân ở Từ Thần quốc thực sự chỉ còn lại một người, đó chính là Sầm Mặc.

Cho dù hoàng thất còn có những người khác có thể kết thân, bọn họ cũng sẽ không yên tâm. Gã cho Hoàng thượng chính là bảo đảm lớn nhất.

Chung Linh như thế nào cũng không nghĩ tới, sinh thời nàng còn có thể gặp phải chuyện kết thân như thế này, hơn nữa đối tượng còn là trượng phu của nàng.

Sầm Mặc cảm thấy thống hận bản thân vô cùng. Nếu không phải hắn còn chưa đủ cường đại, sao lại cần đến thủ đoạn kết thân như thế này. Nhìn vẻ mặt âm trầm của Chung Linh, hắn đau lòng không dứt.

Hắn yêu Chung Linh, hắn biết nàng muốn gì, hắn cũng hy vọng cùng người mình yêu ở cùng một chỗ.

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân, hắn đã không có cách nào làm được. Vốn định sau khi bọn họ có hài tử, Từ Thần quốc cũng có thái tử, từ đây về sau hắn sẽ không để cho ai nhét người vào hậu cung nữa. Thế nhưng An nhi vẫn còn chưa đầy tuổi, đã xảy ra loại chuyện như thế này.

“Trầm cũng không muốn bọn hắn đưa người đến kết thân.” Sầm Mặc nhíu mày. “Đối với Trầm mà nói sự hiện hữu của các nàng vô cùng phiền toái.”

Mỗi đối tượng liên hôn khẳng định đều có tâm tư của mình, nhưng vì e ngại thân phận của bọn họ, hắn không thể làm gì khác.

Chung Linh bước tới nắm tay hắn, muốn xoa dịu phiền não trong lòng hắn.

“Hoàng thượng, những gì người nói thần thiếp đều hiểu.” Chung Linh mỉm cười. “Thần thiếp đã chọn đứng bên cạnh Hoàng thượng, đối với quyết định của người, những việc người muốn làm, thần thiếp nhất định ủng hộ.”

“Bản thân bọn họ cũng không có gì đặc biệt, vậy thì cứ đưa tới thôi.” Chung Linh khẽ nghiêng đầu. “Dù sao thần thiếp cũng là Hoàng Quý phi, không ai lớn hơn thần thiếp. Đến lúc đó thần thiếp sẽ giúp người trông chừng bọn họ, có được hay không?”

Sầm Mặc kinh ngạc nhìn Chung Linh, không nói nên lời, cuối cùng cũng cười bất đắc dĩ ôm nàng vào ngực. Nụ cười bất đắc dĩ này không phải dành cho Chung Linh, mà là cho bản thân hắn.

Nàng vẫn hoàn hảo ủng hộ hắn, vẫn đứng bên cạnh hắn.

Chung Linh cũng dùng sức ôm lấy hắn, trong mắt thấp phần kiên nghị. Nàng đã lựa chọn Sầm Mặc, dĩ nhiên sẽ ủng hộ hắn đến cùng. Nếu nàng cũng giống như những phi tử khác, lúc nào cũng để cho hắn nhìn thấy nét mặt bi thương, sao nàng có thể được hắn ưu ái đến bây giờ.

Nàng nguyện ý trở thành sủng phi của Sầm Mặc, chứ không phải là một nữ nhân nhu nhược, suốt ngày than thở cho vận mạng của mình. Quan trọng hơn là, nàng có ưu thế mà không một người nào có. Không cần biết các người là loại người như thế nào đến đây kết thân, nàng cũng sẽ để cho bọn họ biết Hoàng Quý phi vừa nhậm chức này, đã hào hào mài dao chờ đợi.

“Linh Nhi. . . .” Dùng sức siết chặt cơ thể mềm mại trong vòng tay, Sầm Mặc cúi đầu hôn nàng.

Chung Linh cũng đã rất lâu không thân cận cùng Sầm Mặc, phát hiện hơi thở gấp gấp của hắn thật gần, kèm lòng không dặng cũng nhắm mắt lại ngược mặt lên nghênh đón.

Bình thường, Sầm Mặc đối đãi với tần phi đều ôn nhu chăm sóc, nhưng với Chung Linh lại có nhiều hơn mấy phần mạnh mẽ cùng dục vọng chiếm hữu. Hôn thật sâu lên đôi môi mềm mại, đồ mọng của nàng, hắn không chút khách khí đoạt lấy cái lưỡi thơm mát của nàng.

Có lẽ đã lâu không ném trái dư vị chần gối, Chung Linh cảm thấy cả người mềm yếu, chỉ có thể vô lực dựa vào người hắn chống đỡ thân thể mình, đồng thời ngược đầu bị động đón nhận cường thế của Sầm Mặc.

Sầm Mặc dùng một tay đỡ Chung Linh, tay còn lại không an phận dao động trên người nàng, bàn tay hần lướt đến đâu, thân thể nàng không tự chủ được nóng lên đến đó.

Bắt tri bắt giác, y phục trên người nàng đã bị Sầm Mặc cời bỏ hơn phân nửa, trên người chỉ còn sót lại nội y. Mặc dù thời tiết ẩm áp, nhưng khi da thịt tiếp xúc với không khí, Chung Linh không tránh khỏi khẽ run lên.

Sầm Mặc nhạy cảm nhận ra phản ứng của nàng, trực tiếp bế Chung Linh lên, ôm nàng đi về phía giường.

Chung Linh then thùng ôm lấy cổ hần, không phải cơ thể hai người chưa từng trần trướng tiếp xúc, nhưng bị hần ôm ngang trong ngực như thế này, y phục trên người lại không đầy đủ, khiến cả người nàng cũng đỏ lên vì xấu hổ.

Sầm Mặc dĩ nhiên cũng không bỏ qua biến hóa này của Chung Linh, hải lòng nheo mắt cười một tiếng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Thân thể mềm mại phiếm hồng của nàng nổi bật trên tấm vải lót giường màu đỏ thắm, khiến bộ phận nào đó của nam nhân trên người hần cương cứng.

“Cũng không phải là lần đầu tiên, sao lại xấu hổ như vậy?” Sầm Mặc nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng. Đối với những chuyện này, Chung Linh luôn thuận theo nhu cầu của bản thân, sẽ không vì xấu hổ mà không thốt ra một tiếng.

Chung Linh vô lực trừng mắt liếc hần một cái, thoát nhìn giống như đang quyến rũ người khác hơn. Không muốn để cho Sầm Mặc tiếp tục nói những điều không nên nói, Chung Linh chủ động hôn hần.

Trong lòng Sầm Mặc cười đến đắc ý, đối với loại chuyện như thế này Chung Linh không thể không trải qua ngôn ngữ kích thích. Mỗi lần hần cố ý nói những lời khuấy động, mặc dù nàng xấu hổ, nhưng phản ứng cũng chủ động hơn nhiều. Phúc lợi đưa tới của như vậy, hần đương nhiên không từ chối. Nụ hôn lần này so với nụ hôn chiếm đoạt vừa rồi ôn nhu hơn rất nhiều, đầu lưỡi hần từ từ tìm kiếm cái lưỡi thơm tho của nàng, không ngừng trêu chọc.

Chung Linh cũng thuận ý hé mở miệng anh đào nhỏ nhắn, vờn đầu lưỡi cuốn lấy hần, quán quýt phát ra âm thanh như tiếng nước chảy, nàng bắt giác co rúm lại, đồng thời trong đầu có cảm giác vô cùng ngứa ngáy, nhưng trống rỗng.

Sầm Mặc còn hiểu rõ thân thể Chung Linh hơn cả bản thân nàng, biết rõ nàng vẫn chưa hải lòng. Bàn tay hần cũng không nhàn rỗi, đặt lên bộ ngực mềm mại của nàng, một bàn tay mạnh mẽ vuốt ve, bàn tay còn lại không ngừng lôi kéo nhào nặn.

“Ah” Chung Linh không nhịn được rên lên, nhưng âm thanh còn chưa thoát ra đã bị Sầm Mặc nuốt xuống. Đối với hoan ái, nàng luôn thích mạnh mẽ một chút, mà điểm này Sầm Mặc đã sớm phát hiện ra.

Xấu xa hé mắt, Sầm Mặc dòi một tay xuống cầm địa giữa hai chân Chung Linh. Chung Linh theo phản xạ khép chân lại, nhưng vẫn bị cưỡng ngạnh tiến vào.

Bàn tay Sầm Mặc bao phủ phía trên của nàng, thỉnh thoảng ấn xuống, khiến Chung Linh cảm thấy không đủ. Bất mãn nghiêng đầu, nàng dùng ánh mắt chỉ trích uất ức nhìn chằm chằm hần.

Nhếch miệng cười một tiếng, hần cảm thấy ánh mắt của nàng không có một chút uy lực nào. Ngược lại, sắc mặt phiếm hồng, hô hấp không ổn định càng phong tình hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Chung Linh cảm nhận được Sầm Mặc đang cúi đầu trên ngực nàng, ngậm đỉnh hồng của nàng vào miệng, nhẹ nhàng gặm cắn, hạ thân nàng đã sớm ẩm ướt thuận lợi cho ngón tay của hần tiến vào.

Nàng dùng sức kẹp chặt hai chân, nhìn không giống như đang cự tuyệt, ngược lại giống như không để cho hần rút tay ra ngoài. Dù sao cũng đã gần một năm không hoan hảo, giai đoạn giữa thai kỳ vốn không thành vấn đề, nhưng chuyện của Ngũ Huyền Huyền đã khiến nàng động thai khí, vì an toàn của đứa bé, Sầm Mặc cũng không dám đụng vào nàng.

Nắm chặt lớp chăn trải giường bên dưới, Chung Linh chỉ có thể dùng sức hô hấp, ngực nàng đã ướt mềm, những ngón tay dưới hạ thân khiến cho nàng mất đi khả năng suy nghĩ.

Sầm Mặc hải lòng nhìn thân thể Chung Linh khẽ ưỡn lên, ánh mắt mê hoặc ra chiều chưa đủ. Sau khi sinh hài tử, thân thể nàng so với trước kia đầy đà hơn, ngực cũng lớn hơn, nhạy cảm hơn. Những động tác gờ tay nhắc chân cũng phong tình hơn.

Hần đã nhẫn nhịn từ lúc nàng mang thai đến khi nàng ra tháng, hiện tại nhìn dáng vẻ động tình của nàng, trong lòng đã không thể kiềm chế. Nhưng hần không gấp gáp trực tiếp công phá, ngược lại chỉ dùng hai ngón tay đưa vào, tùy ý đùa bỡn hạ thể nàng, làm phát ra những âm thanh khiến người ta đỏ

mặt tía tai.

Hai ngón tay bên trong không ngừng chọc khuấy, ngón cái đặt lên nụ hoa của nàng vẫn về xoa nắn.

“Ừm....ah . . .” Chung Linh cảm thấy vô cùng thoải mái lại vừa thống khổ, khoái cảm mãnh liệt ập đến, nàng chỉ có thể ôm lấy cơ thể Sầm Mặc, không ngừng lắc đầu, tựa như muốn tránh thoát, tựa như đang hưởng thụ.

Sầm Mặc ngẩng đầu lên quan sát phản ứng của Chung Linh, nhìn thấy gương mặt thất hồn của nàng liền gia tăng động tác trên tay. Đại khái là vì đã quá lâu không có trải qua chuyện như vậy, chỉ dùng tay đã khiến Chung Linh đạt đến cao trào chỉ sau một tiếng ngâm nga.

Vẫn còn đang chìm đắm trong dư âm của cao trào, Chung Linh thất thần hé mắt nhìn Sầm Mặc cời y phục, nàng hiện tại khí lực nói chuyện cũng không có.

Thừa dịp nàng còn chưa hồi thần, Sầm Mặc rút tay ra, nhanh chóng thoát y phục, mở hai chân nàng ra, dùng sức đưa tiểu Sầm Mặc đã sớm căng cứng vào trong cơ thể nàng.

“Ah.” Chung Linh không thể kiềm chế kêu lên, vừa qua cao trào, thân thể dị thường nhạy cảm, thậm chí ngay cả khi hấn tiến vào trong cơ thể nàng, ma sát rất nhỏ cũng phóng đại lên vô cùng.

Nhận thấy hoa huyết của nàng vẫn còn đang co rút, Sầm Mặc tà ác không cho nàng thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp bắt đầu va chạm.

“Sầm. . . Sầm Mặc. . . .” Chung Linh nâng cánh tay lên muốn chạm vào hắn.

Mười ngón tay đan xen, Sầm Mặc đặt tay nàng lên hai bên đầu, đồng thời cúi người xuống, Chung Linh phát ra một thanh yêu kiều. Tư thế này khiến cho hấn tiến vào sâu hơn.

“Thiếp. . . . Thiếp không thể. . . Ah. . . .” Chung Linh không nhịn được cầu xin hấn tha cho nàng, động tác của hấn quá nhanh, không để cho nàng thời gian hô hấp, cảm giác vừa vui sướng vừa khổ sở khiến nàng chỉ có thể cầu xin hấn nương tay.

Nhìn thấy nữ nhân mình yêu thích ở dưới thân mình cầu xin, sao Sầm Mặc có thể dễ dàng buông tha nàng? Huống chi, hấn đã nhịn lâu như vậy.

Buông hai tay Chung Linh ra, Sầm Mặc ôm lấy eo nàng, dùng sức đặt nàng an vị trong lòng ngực hấn, tốc độ nhất thời chậm lại.

Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi được một chút, Chung Linh mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt ranh mãnh của Sầm Mặc, gương mặt bỗng chốc đỏ lên.

“Chàng. . . làm sao vậy?” Nàng vừa mở miệng đã bị Sầm Mặc xấu xa đẩy vào một cái thật mạnh, khiến nàng không thốt nên lời.

“Nàng thử tính toán xem Trẫm đã nhịn bao lâu rồi?” Hấn cố ý nói chuyện sát bên tai nàng, quả nhiên như hấn đang liệu, cơ thể nàng khẽ run lên, phía dưới cũng đột nhiên co rút. “Không phải nàng nên hào hào bồi thường một chút hay sao?”

Chung Linh không nói gì, chỉ ôm lấy cổ hấn, đang ở tư thế ngồi trong lòng hấn bắt đầu chậm rãi chuyển động. Là người chủ động, cho nên tốc độ và tần số đều nằm trong tầm kiểm soát của nàng. Tư thế này khiến tiểu Sầm Mặc thẳng tắp đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, khiến nàng vô cùng thoải mái ngửa đầu ra sau khoe chiếc cổ ngọc ngà thon thả, phía dưới cũng không tự chủ co rút một phen.

Sầm Mặc thích nhất chính là dáng vẻ này của nàng, chưa bao giờ để bản thân mình chịu ủy khuất, cho dù đó có là nhu cầu của hấn, nàng cũng sẽ có phương thức từ trong đó tìm được vui sướng cho mình, đồng thời cũng là đáp ứng lớn nhất cho hấn.

“Ừm, um. . . .” Hiên nhiên quyền chủ động cũng không nằm trong tay Chung Linh quá lâu, Sầm Mặc bắt mất tốc độ của nàng, đã trực tiếp nắm eo nàng tăng nhanh tốc độ.

Chung Linh cảm thấy bên trong bị chen vào lấp đầy, nụ hoa bên dưới cũng bị Sầm Mặc làm như vô tình chiếu cố nhiều hơn, khoái cảm mãnh liệt khiến nàng gần như bật khóc, hạ thể lại không ngừng co rút siết chặt.

“Thế nào?” Động tác của Sầm Mặc vẫn không chậm lại, nhìn đôi mắt ướt át của nàng, hấn cố ý hỏi.

“Thật sự. . . không được. . . .” Biết hấn cố ý hỏi, nhưng Chung Linh cũng chỉ có thể yếu ớt cầu xin, thân thể dị thường nhạy cảm, cho nên khoái cảm cũng bị phóng đại gấp mấy lần, từ đầu đến chân từng hồi tê dại.

Phản ứng cơ thể Chung Linh lần này so với trước kia lớn hơn không ít, siết chặt tiểu Sầm Mặc đến nỗi hấn tưởng không thể duy trì lâu được, Sầm Mặc đứng dậy đặt nàng dưới thân, nhanh chóng di chuyển.

Đến khi hấn thỏa mãn, trút hết tinh hoa vào trong cơ thể nàng. Không biết có phải vì hấn đã xuất ra hay là bởi vì kích tình kết thúc, Chung Linh cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cực khoái đến liên tục đã làm cho thân thể nàng vô cùng mệt mỏi, nếu Sầm Mặc còn tiếp tục nàng không biết bản thân còn có thể chống đỡ thêm nữa hay không.

Nghĩ đến hình ảnh chính mình vừa rồi nắm lấy Sầm Mặc không ngừng cầu xin, thân thể nàng nóng lên.

Hoan ái đi qua, cảm giác buồn ngủ và an tâm khi có Sầm Mặc bên cạnh khiến Chung Linh rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Sầm Mặc nhìn gương mặt đang

say ngủ của nàng thật lâu, mới từ từ nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, Sầm Mặc mang tinh thần thoải mái rời khỏi Vân Tường cung, còn Chung Linh cũng vì vòng eo đau nhức, hạ thể bủn rủn, chỉ có thể nằm lại trên giường nghỉ ngơi.

“Nương nương, người không nghỉ ngơi nhiều một chút sao?” Tường Nhi ôm Sầm An đến giường lớn cho nàng, trong mắt tràn đầy vui vẻ. Nhìn vẻ mặt của Hoàng thượng trước khi rời đi, lại nhìn đến dáng vẻ mệt mỏi của Chung Linh hiện tại, chuyện tình đêm qua có bao nhiêu kịch liệt cũng không cần phải nói.

“Không được nói vậy.” Chung Linh lườm nàng một cái, rồi ôm lấy nhĩ tử bảo bối của mình. Tiểu hài tử mi thanh mục tú, chỉ là cũng chưa thể nhìn ra được gì, khi trưởng thành đến tốt cùng sẽ giống ai đây.

Chung Linh dĩ nhiên hi vọng Sầm An sẽ giống Sầm Mặc nhiều hơn, là một tiểu nam tử hán.

Không giống Sầm Thận, Sầm An lúc nào cũng nghịch ngợm, nếu có chỗ nào không hài lòng, nó sẽ dùng sức khóc rống lên, cũng may tên tiểu tử này rất lệ thuộc Chung Linh, chỉ cần nàng ra tay, nó sẽ lập tức ngoan ngoãn.

“Thận Nhi đâu?” Bình thường Sầm Thận đều dính lấy tiểu đệ đệ không buông, sao bây giờ lại không nhìn thấy nó.

“Đại hoàng tử vẫn chưa dậy.” Vân Nhi mím môi cười một tiếng. “Nếu tỉnh dậy mà không nhìn thấy Thái tử điện hạ, thế nào cũng âm ỉ một hồi.”

Sầm Thận bình thường rất khôn khéo, đối với đệ đệ này ôm mười phần hứng thú, mỗi ngày đều yêu thương chơi đùa với nó, mặc dù còn nhỏ tuổi, cũng đã biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, không bao giờ làm đau đệ đệ.

Sau khi tự mình cho Sầm An bú sữa, Chung Linh để cho Tường Nhi ôm xuống, nàng thật sự mệt mỏi, mới vừa rồi vẫn còn ngáp dài ngáp ngắn, có lẽ phải ngủ một giấc bồi dưỡng tinh thần.

Tuy Sầm Mặc đã đáp ứng kết thân, nhưng chuyện phải làm cũng không đơn giản như nói một câu như vậy. Sứ thần hai nước đã sớm mang tin tức trở về, để người trong hoàng thất có thể chọn ra một nhân vật phù hợp, sau đó còn phải chuẩn bị hồi môn tương ứng, tất cả đều đòi hỏi phải có thời gian.

Trong lòng Chung Linh cũng rất rõ điểm này, nàng phải nắm bắt thời gian, củng cố quyền lực hậu cung trên tay mình.

Thời điểm Thái tử điện hạ gần tròn ba tháng, tại Giáng Tuyết tiên, Chu Dung Hoa hạ sinh một tiểu công chúa khỏe mạnh, ban danh Minh Đức. Rất cuộc Sầm Mặc cũng có nam nữ song toàn. Long tâm cuối cùng cũng có thể buông xuống, trực tiếp tấn phong nàng ấy từ ngũ phẩm Dung Hoa lên phân vị Tán tam phẩm, ban thưởng ở Thính Vũ lâu, cho phép tự mình nuôi dưỡng Minh Đức công chúa.

Vốn Chu Dung Hoa mặc dù sinh hạ hoàng tử, nhưng cũng không thể trực tiếp được tấn thăng đến phân vị tán, dĩ nhiên là vì Chung Linh nhìn thấy nàng ấy sinh ra chính là một nàng công chúa không có khả năng cạnh tranh, lại thêm nam nữ song toàn cũng là một điềm tốt, nên đã trực tiếp phong cao hơn một chút.

Dù sao gia thế Chu Tàn cũng không tệ, lại có hài tử, cũng danh chính ngôn thuận hơn những phân vị khác đến nay vẫn chưa có con nối dõi. Chung Linh cũng vừa mới sinh, thấu hiểu tâm lý nên đã miễn cho nàng ấy cốt nhục phân ly.

Chu Tàn dĩ nhiên vô cùng cảm kích, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì bản thân đã sinh một công chúa, nếu thật sự là tiểu hoàng tử, chỉ sợ sẽ không được tự mình nuôi dưỡng.

Những phi tần khác trong hậu cung, có đồ kỵ nàng thăng vị, ăn không được nói nhỏ chưa, cùng lắm là nói nàng chỉ sinh được một tiểu công chúa mà thôi. Nhưng trong lòng mọi người đều biết, con nối dõi trong hậu cung, cho dù là một công chúa, đó cũng là hài tử của Sầm Mặc.

-----o-----o-----

Trọng Hoa cung và Hàm Phúc cung cũng đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ. Rất dễ nhận thấy, mặc kệ hai nước phái người nào đến đây kết thân, phân vị cũng tuyệt đối không phải thấp, có thể từ việc Hoàng Quý phi vì bọn họ chuẩn bị cung điện mà nhìn ra được.

Tốc độ của Chu Tước quốc và Huyền Vũ quốc quả thật không hề chậm, trong vòng một tháng đã chuẩn bị xong hồi môn, liền trực tiếp để hai vị công chúa lên đường.

Người Chu Tước quốc phái đến kết thân có mối quan hệ hết sức mật thiết cùng Hoàng thượng, chính là nữ nhi của Vương gia, Thiện Thủy công chúa. Mà Huyền Vũ quốc phái đến đích thị là một vị công chúa, thân muội của Hoàng thượng, Thích Hoa công chúa. Hai vị này có lai lịch thật sự không nhỏ, khiến mọi người trong hậu cung sinh lòng áp lực.

Cũng may Hoàng Quý phi đã sớm nói rõ, hai người bọn họ chung quy cũng không phải người Tử Thần quốc, khó tránh khỏi không được thân thiết, đến lúc đó nàng dĩ nhiên sẽ chiếu cố người Tử Thần rồi. Nghe được tin tức như thế khiến tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, cũng sinh ra cảm xúc đồng lòng đối phó.

“Nương nương cần gì phải làm như vậy?” Tường Nhi khó hiểu hỏi, giống nhau ở chỗ đều là nữ nhân của Hoàng thượng, thân phận hai vị công chúa này lại có chút tôn quý, vì sao chủ tử nhà mình lại nói sớm như vậy.

“Những phi tần khác không nói, đầu gì cũng do Hoàng thượng tự mình chọn. Hai vị công chúa thân phận tôn quý này, cũng không phải Hoàng thượng đưa vào, khác biệt trong đó cũng không phải là một hai điểm.” Chung Linh giải thích, nói trắng ra bọn họ cũng chỉ là con rối chính trị, bản thân Hoàng thượng cũng hiểu rõ điều này, mặc dù tạo điều kiện sống thật tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không quá mức thân cận.

Đều nói nữ nhân hướng ngoại, nhưng sự giáo dục của hai vị công chúa này như thế nào cũng không thể so với người hiện đại, từ nhỏ đã phải thuộc lòng giáo huấn nên vì quốc gia lo nghĩ, cũng là một dạng đáng thương hại. Phải đi xa ngàn dặm đến Tử Thần kết thân, đã là một minh chứng tốt nhất. Nếu tâm tư quá nặng, hai nước làm sao dám đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Tính ra, bởi vì hai vị công chúa đến, tạm thời hậu cung cũng không cần thiết phải có nhiều người. Người ở bên trong hậu cung của Sầm Mặc từ đầu đến cuối cũng không thấy tăng thêm, cho dù lần trước có tuyển những người này vào, nhưng cũng đã xảy ra chuyện không may, cho đến bây giờ những người không được sủng ái cũng không có động tĩnh gì.

Tính ra bây giờ, ở trước mặt Hoàng thượng người được sủng ái nhất theo thứ tự lần lượt đó là Hoàng quý phi Chung Linh, Hiền phi, Chu Tàn sinh hạ tiểu công chúa, sau đó là Ôn Minh Nhi Ôn quý nhân.

Nếu không phải Thục phi đứng hàng tứ phi, chỉ sợ cũng sớm đã bị quên lãng đi tới nơi nào rồi, mà hướng về Chiêu Nghi còn có đám người họ Triệu, tất cả đều chiếm một vị trí, cũng không được Sầm Mặc bỏ vào trong mắt.

Nhìn danh sách trong tay, trong lòng Chung Linh đã có tính toán của mình.

“Nương nương muốn nói đến phân vị của Ôn Quý Nhân?” Tường Nhi kinh ngạc nhìn về mặt không thay đổi chủ tử mình, không hiểu suy nghĩ của Chung Linh.

“Trong một tháng trước Hoàng thượng đi đến chỗ nàng ấy mấy lần, nếu cứ là Quý Nhân, cuối cùng đối với Hoàng thượng mà nói cũng không tốt.” d d d d Thông thường phân vị nó có quan hệ trực tiếp với sự sủng ái giúp đỡ các Phi tần của Hoàng thượng, chỉ là trước mặt tiểu thái tử chuyện của công chúa là số một, không thể làm gì khác hơn là trì hoãn về sau.

Huống chi lấy thân phận gia thế của đôi phương, ngày sau coi như hạ sinh hoàng tử, về sau cũng không được việc lớn gì, huống chi Sầm Mặc đã nói chuyện sẽ không hạ sinh hoàng tử với nàng.

“Nhìn nương nương chúng ta và Hoàng hậu nương nương cũng không có gì khác biệt rồi.” Vân nhi không nhịn được nói, làm Phi tần trong hậu cung tăng lên thì chuyện phân vị vốn chính là việc nằm trong phận sự của Hoàng hậu, hôm nay tuy nói quyền lợi đã rơi xuống trong tay Chung Linh, nhưng mà đối với chuyện này, nếu nàng trốn tránh không làm, cũng không ai dám nói gì.

Đương nhiên Chung Linh hiểu được mình không cần làm như thế, chỉ cười nói: “Không phải hai vị công chúa muốn tới sao, đương nhiên Bôn cung muốn chuẩn bị chu toàn để ứng phó, cũng không thể khiến người nước Tử Thần mất hết mặt mũi.”

Nếu có thể khiến cho tinh thần tình cảm của hai vị công chúa trở nên tốt một chút, nếu không phải có thể, đối với nàng cũng không có chỗ xấu gì.

Mà nhắc đến phân vị, hình như Ôn Lương Viện cũng có chút hiểu dụng tâm của Chung Linh, sau khi công công truyền đạt lại rồi rời đi, nụ cười trên mặt cũng từ từ thu lại.

Nhưng có biện pháp gì, thế lực bây giờ của nàng không bằng người, được người dẫn theo làm vũ khí để sử dụng, cũng không thể làm gì. Đương nhiên hai vị công chúa mới tới cũng sẽ không dám động đến Hoàng quý d d d d phi liên, ở hậu cung địa vị Hiền phi cũng không bình thường, mà Chu Tàn cũng vì Hoàng thượng sinh ra tiểu công chúa, hôm nay xuống tay tốt nhất, cũng có thể không phải là mình sao.

Ôn Lương Viện buông mi mắt xuống, nàng cũng không muốn ngu dần như vậy mà để trên hòng thượng đánh tới.

“Đi mời Trầm Đáp Ứng tới.”

Ở hậu cung này cuộc sống của Trầm Bích Thủy cũng không tốt lắm, tính tình nàng vốn ngay thẳng, mặc dù trong cung có thu lại, nhưng vẫn không nhận được sự sủng ái của Hoàng thượng, hạ nhân trong cung cũng có thói quen chà đạp người có vị trí thấp và cũng có thói quen tang bốc người có địa vị cao, nếu không phải thường xuyên được Ôn Lương Viện chiếu cố, chỉ sợ cuộc sống d d d d ngày ngày trôi qua càng thêm khó khăn.

Ôn Lương Viện, nàng có biết bao nhiêu may mắn, vừa vào cung liền thuận buồm xuôi gió, không ngờ mình.

Lúc này đang than thở vận mệnh của mình, cung nữ Ôn Lương Viện phái đến cũng đã tới.

Vội đẹp đi cái suy nghĩ thoáng qua của mình, Trầm Đáp Ứng liền đi theo cung nữ. Từ lâu, mới vừa vào cung nàng đã thấy chuyện kia có điều không đúng nên nàng đã nhanh nhẹn tránh xa, nhất là sau khi nhìn thấy kết quả của Loan Loan.

“Tham kiến Ôn Lương Viện.” Trầm Đáp Ứng tuân theo quy chế, nhẹ nhàng khẽ chào.

“Muội muội đã gầy đi rất nhiều.” Ôn Lương Viện nhìn đôi phương khó giấu được vẻ lo âu cũng khe khẽ thở dài, lúc trước tiến cung đâu có thiếu sức sống như vậy.

“Chỉ là sau khi muội muội vào cung có chút nhớ nhà thôi.” Trầm Đáp Ứng kéo ra một chút ý cười, đây cũng không phải là lời nói dối, càng trôi qua không như ý, thì nàng càng nhớ nhưng cuộc sống tốt đẹp ở nhà, nếu không phải ban đầu mình cố ý muốn vào cung, hôm nay cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy.

“Tỷ tỷ biết muội muội khổ.” Ôn Lương Viện đi lên phía trước, “Ta ngại đến cùng đều không phải là người ở trong kinh như mấy người kia, gia thế cũng không có gì nổi trội, ngay cả tỷ tỷ cũng muốn giúp ngại nhưng lực bất tòng tâm.”

“Muội muội biết.” Trầm Bích Thủy lộ ra vẻ mặt âm u.

“Muội muội cũng biết, công chúa nước Chu Tước và nước Huyền Vũ sẽ tới, đến lúc đó, chỉ sợ cũng không có đất dung thân.” Ôn Lương Viện nhẹ nhàng cau mày.

“Tỷ tỷ còn lo lắng chỗ nào, chỉ cần Hoàng thượng nhớ tới tỷ tỷ chung quy tỷ tỷ cũng không có gì tủi thân.” Trầm Bích Thủy không biết tại sao đôi phương lại muốn nói lời này ở trước mặt nàng, chỉ có thể cười cười trả lời.

“Đây cũng là lời tỷ tỷ muốn nói, hiện tại một tháng trước Hoàng thượng còn tới mấy lần, sau khi đội hai vị công chúa đến, chỉ sợ dù hoàng thượng có nhớ tỷ tỷ, cũng không có thời gian lại đây.” Ôn Lương Viện giữ tay nàng lại.

Trong lòng Trầm Bích Thủy không khỏi lỡ đập một nhịp: “Tỷ tỷ nói lời này với muội muội thì có ích lợi gì, đến lúc đó hoàng thượng có thể sẽ quên tỷ tỷ, nhưng chưa bao giờ đến thăm hay nhớ qua muội muội.”

“Bây giờ, trong hậu cung Hoàng quý phi là người có vị trí cao nhất, Chu Tần dựa vào Hoàng quý phi, dù sao phân vị Hiền phi cũng ở đó, chỉ có ta và tỷ tỷ cô đơn một mình, có chuyện gì một người cũng không có thể nói.” Ôn Lương Viện thở dài một cái, “Cho dù những người khác được xem là sủng ái, cũng là do nhà có chút bối cảnh ở trong kinh.”

“Ý tỷ tỷ là?” Trong lòng của Trầm Bích Thủy nhanh chóng đập lên, mặc dù trước nàng có một dáng vẻ cô đơn, chuyện kia là bởi vì nàng không có cách nào làm được, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, nhưng nếu Ôn Lương Viện chịu giúp nàng một tay, đến lúc đó.

Đã có cơ hội này, thì làm sao nàng dễ dàng bỏ qua như vậy được.

“Mấy ngày nữa, thời gian cũng không có chênh lệch lắm thì Hoàng thượng sẽ đến chỗ của tỷ tỷ, đến lúc đó muội muội liền tìm lấy một cơ hội.” Ôn Lương Viện nói ra tính toán của mình.

“Nhưng lấy vẻ thù mị của Quan Oản Oản mà cũng bị Hoàng thượng trọng phạt, ở đâu thì muội muội có cái khả năng kia?” Trầm Bích Thủy đối với mình rất có lòng tin, dù sao tốt nhất ví dụ liền xảy ra ở bên người các nàng.

“Chuyện Quan Oản Oản mưu toan ngăn chặn người bên cạnh Hoàng quý phi, đắc tội Hoàng quý phi, chẳng qua là hoàng thượng chỉ thay nàng tức giận thôi. Chẳng qua, hôm nay ta và muội ở nơi này tính toán, mọi người trong cung ai cũng biết thường ngày ta muội rất thân thiết, Hoàng thượng cũng sẽ không nói gì.” Đối với sự việc này, thật ra Ôn Lương viện cũng không có nắm chắc, nếu sự việc làm không tốt, thì ngay cả Sầm Mặc cũng sẽ chán ghét mà vứt bỏ nàng.

“Mấy ngày nay muội muội cần phải ăn mặc đẹp lên một chút, nhất thiết phải để cho Hoàng thượng không rời được tầm mắt!” Sắc đẹp của Trầm Đáp Ứng tương đối diễm lệ, dù cho Hoàng thượng có trải qua bao nhiêu mỹ nữ, có mỹ nhân kiều diễm đưa tới của như thế thì cũng không có đạo lý gì mà đẩy ra khỏi cửa.

“Tỷ tỷ sao phải làm như vậy?” Trầm Bích Thủy có chút không dám tin tưởng, nhưng lấy địa vị hiện tại của đôi phương ở trong mắt hoàng thượng, cũng hoàn toàn không có cần thiết phải một mình lòng vòng như vậy để hãm hại chính mình, nhưng nếu thật là giúp mình, nhưng mục đích là gì?

“Không nói gạt gì muội muội, xã thực tỷ tỷ có tư tâm.” Ôn Lương Viện khẽ mỉm cười, “Chỉ trông ngại ngày sau nếu lọt được vào mắt Hoàng thượng, thì chớ quên việc hôm nay tỷ tỷ đã làm, hai người chúng ta nâng đỡ lẫn nhau, ở nơi này người người cảm thấy lo lắng trong hậu cung cũng tốt đi một chút.”

Ôn Lương Viện nhìn thấy tất cả nam nhân đều là yêu thích mỹ nhân, cũng yêu thích nữ nhân của mình có thể ở chung hòa thuận. Hôm nay nàng đẩy Trầm Đáp Ứng ra, nếu việc này thành công chẳng những có thể đạt được một phần tương lai trong ánh mắt của đám công chúa bọn họ, cũng có thể rơi vào trong mắt Sầm Mặc một cái hiền danh, cố sao lại không dám làm?

Trầm Bích Thủy nhìn thật sâu nàng một cái, quý trên mặt đất: “Tất nhiên thần thiếp không quên ân huệ hôm nay của tỷ tỷ.”

Mặc kệ đôi phương tính chuyện gì, chuyện này đối với nàng hữu ích vô hại là thật, mà nàng chỉ cần nắm cơ hội này.

Bình thường, sắp đến cuối tháng Sầm Mặc sẽ đến chỗ Ôn Lương viện, tháng này cũng không ngoại lệ. Chỉ là vừa đi vào liền bị màn che đầy phòng trong

nhà bay múa hấp dẫn tầm nhìn.

Thì ra Ôn Lương Viện đều đang thành thành thật thật thị tầm, cũng chưa bao giờ chơi đùa những thủ đoạn này, khế cau mày, hấn cũng không có nói cái gì.

Cửa phía sau bị đóng, tất cả cung nữ thái giám cũng tự động lui xuống, cảm thấy có người đến gần, còn đến không kịp quay đầu lại, liền bị đối phương dùng khăn tay quấn ở trên hai con mắt.

Sầm Mặc không biến sắc vẫn đứng tại chỗ, vừa mới ngửi thấy hơi thở của người kia, chính là Ôn Lương Viện, hấn sẽ nhìn nàng một chút, rốt cuộc nàng ấy đang muốn làm gì.

Hình như đối phương chỉ quấn khăn tay lên sau đó nhanh chóng lui ra, cũng không lấy khăn che tại trên mặt xuống, Sầm Mặc trực tiếp theo hình ảnh xuất hiện trong đầu liền đi lên phía trước.

Nhảy cảm nhận ra được trước mặt có người, Sầm Mặc đi tới, lại phát hiện thân thể đối phương có một mùi thơm xa lạ mà mình chưa từng thấy, liền đưa tay kéo khăn tay xuống, lại bị đối phương kéo đôi tay lại hôn lên.

Khế nghiêng đầu, Sầm Mặc cũng không tiếp tục tranh chấp sự việc khăn tay nữa, động tác cường ngạnh trực tiếp kéo nàng ra vốn là mặc cũng không nhiều y phục.

Chuyện cũng phát triển đến mức này, Sầm Mặc sẽ không có khả năng phát hiện ra là đã xảy ra chuyện gì. Chẳng qua là che đậy ánh mắt sau cái khăn tay, về mặt Sầm Mặc chợt lộ ra lạnh lùng, căn bản Ôn Lương Viện ngoan dụ vẫn là không nhìn được.

Chung Linh làm những chuyện như vậy đương nhiên hấn cũng biết, cũng ngầm ngầm cho phép, vốn là nghĩ tới cho dù công chúa của hai nước tới, hấn cũng sẽ vì tình cảm trước đây mà chiều cô một chút, không để cho các nàng quá đáng. Nhưng khi nhìn tới là hấn nghĩ hơn nhiều, nếu mình nàng có thể xử lý, vậy hãy để cho chính nàng tới tốt lắm.

Mà mình, liền tạm thời thuận theo để nàng ấy đùa giỡn tốt lắm.

Đờ eo đối phương, để cho nàng ta tựa vào sau lưng cây cột, động thân một cái, trực tiếp tiến vào thân thể của nàng. Bên trong truyền tới cảm giác bị ngăn cản để cho Sầm Mặc khế nhũ mày.

Đại khái Sầm Mặc, đã biết đối phương là người nào.

Trầm Bích Thủy bị đau cắn vào môi dưới, đối phương cũng không thương hương tiếc ngọc động tác lại như cũ để cho trong lòng nàng rất là thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng mình cũng thành công, đại khái cũng đã không để hoàng thượng đoán được mình không phải là Ôn Lương Viện.

Vươn tay ra lau gò má của đối phương, cảm xúc hơi lạnh lẽo, để cho nàng khế mỉm cười, chỉ là lúc này đối phương lại nhấn tâm bắt được tay của nàng, trực tiếp đảo lộn thân thể của nàng, để cho nàng đối mặt với cây cột không ngừng tiến lên.

Hình như Trầm Bích Thủy không nhìn được muốn rên rỉ lên một tiếng, nhưng nàng không thể, coi như hoàng thượng đã biết nàng không phải là Ôn Lương Viện, nàng vẫn như cũ muốn giả bộ đến cuối cùng, chẳng những không thể ra thân, còn phải dùng thân thể của mình làm hết sức để lấy lòng đối phương.

Đợi đến khi Sầm Mặc phát tiết xong, Trầm Bích Thủy đã tê liệt ngã xuống ở trên mặt đất, không thể nói, chỉ là nước mắt lại chậm rãi dọc theo gò má chảy xuống.

Từ đầu tới đuôi Ôn Lương viện cũng đứng ở một bên nhìn thấy hết thấy những gì đang xảy ra, không nói ra được cảm giác trong lòng mình lúc này, đợi đến khi Sầm Mặc rời đi, nàng cũng không chống đỡ nổi ngồi trên mặt đất, khắc sâu hoài nghi của chính mình, hết tốt cùng những việc mình làm đều sai.

Chỉ là, mặc kệ đúng hay sai, nàng cũng biết mình cũng không còn lợi ích gì để hối hận được nữa, chỉ có thể không cho phép chuẩn bước mà tiếp tục đi tiếp.

Xưa nay hậu cung không có tường gió nào không lọt qua được, rõ ràng hoàng thượng từng ở Hàn Yên các một hồi lâu, nhưng cả đêm vẫn không rời khỏi chuyện đó, cơ hồ tất cả người đều biết, hơn nữa ngày thứ hai Trầm Đáp Ứng liền được phong làm Mỹ nhân, chỉ cần còn có chút đầu óc cũng có thể nghĩ ra được đêm đó xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nhất thời mỗi người nói một kiểu, có cười nhạo Trầm Mỹ Nhân giờ thủ đoạn không ra gì, cũng có người gây khó dễ đến nói chuyện với Ôn Lương Viện, nhưng những lời này truyền tới tai Chung Linh đổi lại chỉ là một tiếng cười nhạt.

Đêm hôm đó, cả đêm Sầm Mặc vẫn không xa rời được chuyện đó làm sao nàng không biết, cũng tự nhiên có người phía dưới tới nói chuyện đó cho nàng biết. Căn bản, đối với Ôn Lương viện hoàng thượng còn giữ lại là để bồi dưỡng tâm thái, nhưng mà đối với phương còn có tình làm bấy hiển nhiên khiến Sầm Mặc mất đi phần tâm tư này.

Nhưng mà nghĩ đến đêm hôm đó hoàng thượng lại đến gần một nữ nhân, tâm tình của nàng cũng không khá hơn chút nào. Nói ra nàng là Trầm Mỹ nhân, thế nhưng cũng trừng phạt cho Ôn Lương Viện cảm tức mười ngày.

Nói có nặng hay không, chỉ là vì nhắc nhở hậu cung một chút mà thôi, nếu mỗi người đều dùng tới thủ đoạn này, không phải gieo rối loạn vào sao.

Bây giờ, ngược lại trọng tâm Chung Linh có chút chuyển tới trên người tiểu Sầm An, đối với những thứ chuyện tình ngổn ngang kia trong hậu cung cũng đã thông suốt ra một chút, coi như nàng nghiêm túc quản lý, những thủ đoạn lộn xộn lung tung trong hậu cung này vẫn như cũ sẽ tầng tầng lớp lớp.

Thay vì ngăn cản các nàng, còn không bằng thả tinh thần vào trên người con trai bảo bối của nàng và Sầm Mặc. Loại thủ đoạn không đủ tư cách kia, cho tới bây giờ những người như vậy đều không chiếm được sủng ái chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

“Tần thiếp tham kiến nương nương.” Trầm Bích Thủy, hôm nay đã là Trầm Mỹ nhân, hít một hơi rồi cúi người hành lễ với Chung Linh đang ngồi bên trên.

“Đứng lên đi.” Không thể nhận ra hỉ nộ trong giọng nói của Chung Linh.

Thủ đoạn của Trầm Bích Thủy quả thật khiến cho người ta không vui, nhưng Ôn Quý nhân là người trong cuộc cũng không nói gì, nàng hà tất phải so đo.

“Ôn tỷ tỷ của người xem ra cũng đã tận lực với người rồi, sau này không nên cô phụ kỳ vọng của nàng ấy.” Chung Linh khẽ mỉm cười, vẻ mặt và lời nói lại không đồng nhất.

Trầm Bích Thủy cúi đầu không dám nói, nàng biết chuyện này đã khiến trong lòng Hoàng Quý phi sinh ra khúc mắc. . Nhưng nếu không làm như vậy, nàng vĩnh viễn cũng chỉ có thể là một Đạp ứng nho nhỏ, nàng tuyệt không hối hận.

“Nương nương đúng là quá nhân từ, theo ý tần thiếp, loại chuyện này nên phạt thật nặng, nếu không không phải hậu cung càng ngày càng loạn hay sao.” Hàn Chiêu Nghi bình thường âm thầm, thời điểm này lại đột nhiên mở miệng.

Chẳng qua những lời này vừa thốt ra, Liễu Quý tần đang ngồi bên dưới nàng, chợt biến sắc, trên mặt biểu lộ thần sắc thương tâm.

Chuyện của các nàng, Chung Linh cũng đã nghe qua, Liễu Quý tần vốn chỉ là cung nữ của Hàn Chiêu Nghi, nhưng bị Hoàng thượng lâm hạnh trong một lần say rượu, sau đó cũng được ban phân vị.

Sầm Mặc đối với chuyện xảy ra cũng có phần áy náy, mặc dù đã ban phân vị Quý tần, nhưng sau đó cũng không thường đến nơi của nàng ấy. Người trong hậu cung đều nói do Hoàng thượng nhất thời cao hứng, nên mới để tiểu cung nữ không biết liêm sỉ quyến rũ mà sủng hạnh. Ở chốn này, vốn là người này đề phòng người kia, phòng tới phòng lui lại để cho người bên cạnh đắc thủ, thật là một chuyện nực cười.

Lời nói của Hàn Chiêu Nghi hiện tại hiển nhiên là có ý ám chỉ Liễu Quý tần.

“Hoàng thượng muốn nữ nhân, người lại đề nghị Bôn cung trừng phạt?” Chung Linh tự tiểu phi tiểu nhìn Hàn Chiêu Nghi.

Trong lòng Hàn Chiêu Nghi cứng lại, vốn tưởng Chung Linh cũng không thích những hành động quyến rũ như vậy, lại thêm vừa nghĩ đến Liễu Quý tần nên nhất thời lỡ lời. Chuyện này Hoàng thượng cũng không nói gì, Hoàng Quý phi thăng vị cho Thẩm Mỹ nhân, tất nhiên không thể thiếu sự ưng thuận ngầm của Hoàng thượng, những lời nàng vừa nói nghe giống như đang kích bác mối quan hệ của Hoàng thượng và Hoàng Quý phi.

Chung Linh nhìn về phía Trầm Bích Thủy đang im lặng ngồi bên dưới, quả nhiên trưởng thành mang khí tức của một nữ nhân. Lặng lẽ thu hồi ánh mắt, không nói thêm gì nữa.

Nhìn bầu không khí đột nhiên lạnh xuống, Chu Tần liền lên tiếng xoa dịu: “Nương nương, tần thiếp nghe nói Đại hoàng tử cứ bám dính lấy Thái tử điện hạ?”

Nhắc tới hai tiểu gia hỏa kia, tinh thần Chung Linh bỗng chốc trở nên vui vẻ: “Hai hài tử của Bôn cung chung sống với nhau cũng không tệ, Thận nhi cũng rất biết chăm sóc cho đệ đệ.”

Kể từ khi hai tiểu tử này xuất hiện, Chung Linh đã không còn cảm thấy nhàm chán, cho dù không có việc gì làm, chỉ cần mỗi ngày nhìn bọn chúng hoạt động, thời gian cũng bắt tri giác trôi qua.

“Minh Đức Công chúa thế nào rồi?” Chung Linh nhớ lại hình như nữ nhi đối phương cũng chỉ nhỏ hơn nữ tử của nàng có ba tháng.

“Công chúa ngược lại rất an tĩnh, tần thiếp vốn lo lắng thân thể của nó có vấn đề gì hay không, nhưng sau khi thái y xem qua đã nói hết thấy đều bình thường.” Bởi vì trước kia đã từng có hoàng nữ chết yểu, nàng ấy đối với nữ nhi vô cùng quan tâm.

Thời điểm hai người bắt đầu đàm luận về hài tử, sắc mặt những tần phi đang có mặt ở đây dĩ nhiên mỗi người mỗi vẻ. Trong hậu cung cho dù phân vị có cao đến đâu, không có hài tử, thủy chung cũng không đủ tư cách.

Chung Linh thu hết biểu cảm của các nàng vào trong đáy mắt, vẻ mặt không thay đổi, vẫn vui vẻ nói chuyện với Chu Tần.

-----O-----O-----

“Đường như tâm tình của nương nương không được tốt?” Sau khi về đến Vân Tường cung, Lâm di liền phát hiện nàng không được bình thường.

“Bồn cung đang nghĩ, nếu Hoàng thượng không phải là Hoàng thượng thì tốt biết mấy . . .” Nếu chỉ là bình dân bách tính bình thường, bọn họ nhất định có thể làm một đôi phu thê danh chính ngôn thuận được mọi người ngưỡng mộ.

“Là vì chuyện của Ôn Mỹ nhân?” Lâm di suy đoán nói.

“Không chỉ có thế.” Chung Linh khẽ lắc đầu. “Hắn có nữ nhân khác, Bồn cung dĩ nhiên không thể nào vui nổi, lại nghĩ đến sau này sẽ có người khác mang thai hài tử của hắn, trong lòng liền cảm thấy vô vị.”

Lâm di vẫn luôn đi theo bên cạnh Chung Linh, chứng kiến hết thảy chuyện của nàng. Nhưng chuyện đã rồi, bà cũng chỉ có thể hào hạo an ủi: “Nương nương, Hoàng thượng trước sau cũng là Hoàng thượng.”

Bởi vì là Hoàng thượng, cho nên chẳng những phải có vô số nữ nhân, còn phải có thật nhiều con cháu.

“Bồn cung biết.” Cũng bởi vì biết, nàng mới càng thêm khó chịu, nếu ban đầu không thích Sầm Mặc, hiện tại chắc cũng sẽ không khổ sở như thế này.

Nghĩ đến điểm này, Chung Linh cũng nở một nụ cười bất đắc dĩ. Nếu như đã yêu, những giả thiết kia cũng sẽ không tồn tại. Đã yêu sao còn có thể dứt ra được chứ.

Nàng yêu không chỉ là Sầm Mặc, mà còn là Hoàng thượng của quốc gia này. Trên lưng mỗi người đều mang theo một sứ mạng, chỉ là lưng của Sầm Mặc đeo nhiều hơn mà thôi, nên nàng cũng phải chấp nhận nhiều hơn.

Lâm di đang định nói thêm điều gì đó, nhưng nhìn thấy bóng dáng đang đứng ngoài cửa, liền cúi đầu muốn nhắc nhở Chung Linh, lại bị lạnh lùng trừng mắt, không dám nói một lời.

“Ngày hôm nay, thời điểm nói chuyện với Chu Tần về những đứa trẻ, Bồn cung liền suy nghĩ, nếu là hài tử của người khác, Bồn cung nhất định rất yêu thích, sẽ để cho bọn chúng cùng nhau trưởng thành.”

“Hoàng thượng đối xử với Bồn cung rất tốt, tốt hơn tất cả mọi người. Bồn cung cũng nhận ra Hoàng thượng thích Bồn cung” Chung Linh hơi mỉm cười nói. “Thế nhưng Bồn cung toàn tâm toàn ý hướng về một mình hắn, hắn thích Bồn cung, nhưng cũng không thể không lưu tình khắp nơi.”

Tuy rằng đã nói không để ý, nhưng nàng làm không được, từ nhỏ nàng đã tiếp nhận quan niệm gia đình một vợ một chồng. Đến nơi này chẳng những phải tiếp nhận nữ nhân khác của Sầm Mặc, thậm chí còn phải chung sống cùng bọn họ.

Lúc này Lâm di đã toát mồ hôi lạnh, Chung Linh nói những lời này đủ để chụp lên đầu cái mũ đổ phi, thậm chí còn thốt ra những lời đại nghịch bất đạo, bà muốn báo cho Chung Linh biết Hoàng thượng đang đứng sau lưng nàng, lại bị hắn cắt ngang.

“Thật ra kể từ lúc tiến cung Bồn cung đã biết, trừ Hoàng thượng ra, Bồn cung không có cái gì.” Hơn nữa nàng đã cắt đứt quan hệ với Chung gia. “Nhưng Hoàng thượng trừ Bồn cung, còn có rất nhiều người khác.”

“Kỳ thực Bồn cung cũng đã nghĩ tới, nếu sau này Hoàng thượng thích người khác thì sẽ như thế nào.” Đôi mắt Chung Linh đã bắt đầu uớt, “Hoàn hảo Bồn cung đã có An Nhi, ngược lại an tâm không ít.”

Nàng vẫn không hiểu loại tình cảm này của con người, vợ chồng hay tình nhân cho dù chung sống hòa hợp bao nhiêu đều có khả năng chia tay hoặc ly dị, sao nàng dám ôm kỳ vọng với một người lúc nào cũng bao quanh vô số mỹ nhân như Sầm Mặc.

“Trẫm không biết nàng vẫn luôn có suy nghĩ như vậy.” Sầm Mặc chợt lên tiếng.

Chung Linh rõ ràng hơi sững sờ khi nghe âm thanh của hắn, không dám tin xoay người lại.

Lâm di âm thầm thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi, hi vọng Hoàng thượng có thể hiểu được mặt trái những lời nương nương vừa nói.

“Hoàng thượng” Khi Chung Linh nhìn thấy gương mặt hắn, liền quên hết sạch mình vừa nói cái gì. Chỉ biết chắc một điều, những nội dung đó hắn đã nghe hết rồi, nếu không sao sắc mặt lại khó coi như vậy?

“Trẫm vẫn cho rằng nàng hiểu Trẫm, hiểu rõ tâm ý Trẫm.” Ánh mắt Sầm Mặc tràn ngập ưu thương, “Thì ra đây chỉ là suy nghĩ chủ quan của Trẫm.”

Sầm Mặc không biết bản thân nên nói gì nữa, muốn phát áo rời đi, lại không nỡ để nàng thương tâm như thế. Hắn những tưởng giữa bọn họ đã không còn trở ngại, thì ra chỉ là Chung Linh chôn giấu những điều này xuống tận đáy lòng.

“Thật xin lỗi.” Chung Linh thì thào, nhưng không hiểu tại sao nàng lại nói không nên lời.

Tiến lên một bước, Sầm Mặc nhìn thẳng vào mắt Chung Linh: “Ta yêu nàng, cũng chỉ yêu một mình nàng, nàng không biết sao?”

Chung Linh không trả lời, nhưng nàng biết.

“Trước khi gặp nàng, cuộc đời của ta cũng chỉ có báo thù, muốn để cho những kẻ cười nhạo ta nhìn thấy.” Trong ánh mắt Sầm Mặc lúc này ưu thương nồng đậm. “Nhưng hiện tại, ta muốn cùng nàng hảo hảo vượt qua quá khứ, muốn cho An nhi một tương lai ổn định. Ta biết nữ nhân trong hậu cung khiến nàng không thoải mái, đó là lỗi của ta.”

“Ta quá vô năng, không thể phế họ mà không làm náo loạn năng lực triều chánh.” Sầm Mặc nhắm hai mắt lại, “Hiện tại ta không thể làm như vậy, có quá nhiều người chỉ chờ ta lộ ra nhược điểm, lúc đó sẽ tiến đến hung hăng đâm ta một đao, nếu như ta ngã xuống, nàng phải làm sao, An Nhi phải làm như thế nào?”

“Ta đáp ứng nàng, chỉ cần ta đủ năng lực, ta sẽ lập tức phế bỏ hậu cung, chỉ để lại một mình nàng.”

“Hoàng thượng không cần phải làm như vậy.” Chung Linh thật sự rất cảm động, tự hào ngẩng đầu lên nhìn hắn. “Cứ coi như thần thiếp không cam lòng, nhưng vẫn có lòng tin đối với Hoàng thượng.”

Đường đi của Sầm Mặc còn rất nhiều gian nan, nàng nhất định sẽ đi cùng. Trước khi Sầm An ra đời, hắn gần như sống ở Càn Chính Điện, cùng những người như Trác Ngôn Nghi và Vệ Khiêm thương lượng quốc gia đại sự, vì muốn cho hài tử của hắn có một tương lai ổn định, thậm chí lấy bản thân làm mồi nhử, phục dụng dược của Ngũ Huyền Huyền.

Hắn vốn có thể để mọi chuyện từ từ diễn ra, nhưng đến tận cùng là tại sao nhất định không tiếc trả giá đắt để đẩy nhanh tốc độ, sao nàng lại không biết. Nàng đau lòng cho hắn, nhưng vẫn không thể không chế tâm tư suy nghĩ lung tung.

Mặc dù nàng cho phép bản thân suy nghĩ lung tung, cũng không cho phép bởi vì sự tùy hứng của nàng mà cắt đứt kế hoạch của Sầm Mặc, những nữ nhân kia, dù là người của hắn thì đã sao, nàng chính là muốn cho họ biết, người Sầm Mặc yêu cũng chỉ có một mình nàng là đủ rồi.

Sầm Mặc đã cho nàng sung ái và quyền lợi lớn nhất rồi, nếu nàng còn oán trời trách đất, cũng không khỏi tự xem thường chính mình. Nàng không phải là người xem tình yêu trên hết, cuộc sống ở hiện đại đã sớm dạy nàng đối mặt thực tế, tiếp nhận thực tế.

Nếu người mình thích có thể cùng bản thân tư thù cả đời tất nhiên là tốt nhất, nếu không thể, nàng cũng sẽ làm gì đó để có thể là người cuối cùng vui vẻ ở bên cạnh đối phương.

Đến bây giờ nàng vẫn cho rằng yêu nhau là một cơ hội, nếu muốn duy trì tình cảm, nhất định phải cẩn thận kinh doanh.

Sầm Mặc kinh ngạc nhìn nàng, rõ ràng trước đó còn bất an, yếu đuối như vậy, sao bây giờ lại có biểu hiện tin tưởng hắn như thế?

Căn cứ vào vẻ mặt mà đoán hắn đang nghĩ gì, Chung Linh tựa vào ngực hắn làm nũng: “Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng như vậy, Hoàng thượng cũng không cho thần thiếp oán trách một chút hay sao?”

Đối phương là Hoàng thượng, trên lưng gánh vác trách nhiệm cả đời cũng không bỏ xuống được. Nàng hy vọng có thể trợ giúp hắn, không muốn tăng thêm phiền não cho hắn.

Ở phương diện khác mà nói, nàng vẫn rất hưởng thụ quá trình như vậy, nhìn Sầm Mặc đối với tình cảm của nàng ngày càng ấm áp, ngay cả nữ nhân hậu cung có chương mất, nàng cũng xem chuyện xử lý các nàng thành trách nhiệm của mình, trách nhiệm chuyên chức của chủ nhân hậu cung.

Sầm Mặc không nhịn được nở nụ cười, Linh Nhi của hắn luôn sâu sắc như thế, tri kỷ như thế, nhưng cũng kiêu ngạo như thế. Khiến cho hắn không thể nào dứt bỏ, để cho lòng hắn tưởng nhớ, đây chính là viên ngọc trân quý nhất của hắn.

“Lần sau nếu muốn oán trách, vậy thì trực tiếp nói với Trẫm nhớ chưa.” Sầm Mặc ôn nhu nhìn nàng, nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn. “Trẫm muốn nghe.”

Không chút khách khí, Chung Linh nhẹ nhàng cắn môi hắn một cái, rồi quay mặt đi trốn khỏi truy đuổi của Sầm Mặc.

“Bực tức dĩ nhiên không thể bộc phát với Hoàng thượng rồi, thần thiếp cũng không muốn biến thành một tiểu phiến toái chỉ biết càu nhàu.” Chung Linh cười hi hi. “Thần thiếp muốn là người tốt nhất ở trong lòng Hoàng thượng!”

“Linh Nhi ở trong lòng Trẫm bao giờ cũng là tốt nhất.” Dùng tay cổ định đầu Chung Linh, Sầm Mặc nhất định không để cho đối phương có con đường đào thoát. “Nếu như hiện tại có thể thì tốt hơn.”

Hắn tiến đến bên tai Chung Linh nhẹ nhàng nói.

Gương mặt Chung Linh lập tức phỉếm hồng: “Hoàng thượng buổi chiều còn có chính sự phải giải quyết mà, tuyên dâm giữa ban ngày chỉ có hôn quân mới làm!”

“Trẫm chưa từng nói qua mình là một minh quân.” Mặc dù Sầm Mặc có danh hiệu là bạo quân, nhưng đối với chính vụ vẫn rất cẩn mẫn, sẽ không ai nói hắn là hôn quân.

Nhưng nếu vì loại chuyện này mà bị nói thành hôn quân, hẳn tuyệt đối không ngại.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Mấy tháng gần đây, các Phi tần ở hậu cung càng ngày càng không hiểu tâm tư của Hoàng thượng, nói Hoàng quý phi không được sùng ái? Chuyện đó không có thể, một tháng trước hoàng thượng vẫn hay đến chỗ của Chung Linh. Nhưng cùng lúc đó, mưa móc lại bắt đầu nổi dậy, ngay cả những chuyện d d d d đó đã lâu cũng không có thấy Phi tần ở nơi nào làm cả. Hành động khác thường như vậy làm cho các nàng có chút không hiểu, nhưng bình thường những người kia không thấy được hoàng thượng, mặc dù kỳ quái nhưng có cầu cũng không được.

Cái này cũng là do Sầm Mặc và Chung Linh, hai người phải đã bàn bạc và đưa ra một kết quả, nếu công chúa hai nước muốn tới, hẳn cũng không phải làm ra chút giả tạo, tốt nhất đừng để cho hai vị công chúa không tìm ra được manh mối nào.

Nếu như an phận gả tới thì ngược lại cũng vậy thôi, nhưng nếu còn chứa tâm tư khác, thì cũng phải cố gắng sửa chữa một phen.

Cuộc sống ở nơi này yên bình như vậy, rốt cuộc công chúa hai nước đi tới nước Từ Thần thì Sầm An được sáu tháng.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng, tham kiến Hoàng quý phi nương nương.” Sau khi nghênh đón ở lễ mừng, hai vị công chúa đến Vân d d d d Tường điện, không còn đáng vẻ cao cao tại thượng như mới vừa rồi nữa ngược lại rất là cung kính khom người hành lễ.

“Hai vị công chúa đứng lên đi.” Chung Linh khẽ mỉm cười, hôm nay nàng cố ý mặc trang phục lộng lẫy để tham dự, thân phận Hoàng quý phi ở nơi nào, dĩ nhiên là ăn mặc cao quý vô cùng, không thể so sánh với các Phi tần khác.

“Nương nương không nên nói như vậy, nếu nô tì đã tới nước Từ Thần, cũng chính là nữ nhân của hoàng thượng, ở nơi này còn có cái gì là công chúa.” Thiện Thủy công chúa khẽ mỉm cười, một thân hồng y nổi bật lên làn da trắng như tuyết.

Vóc người Thiện Thủy công chúa cao gầy, nhưng trở mề cực tốt, quả nhiên một mỹ nhân xinh đẹp.

Mà xem ra, vẻ mặt Thích Hoa công chúa rất là lạnh nhạt, phong cách trầm tĩnh, một bộ cung trang màu lam nhạt làm cho người ta cảm thấy rất là thoải mái.

“Đúng rồi, hoàng thượng đã thân phong Thiện Thủy công chúa và d d d d Như phi, nói như vậy ngược lại Bồn cung đã lờ lờ rồi.” Đối với sự chống đối của nàng hình như Chung Linh cũng không để ý, ngược lại là hơi nhượng bộ, “Nhìn sắc mặt của Huệ phi không tốt lắm?”

“Bẩm nương nương, nô tì mới đến, nghĩ đến có chút không quen.” Huệ phi dịu dàng cười một tiếng.

“Rời nhà xa tới đây như vậy, chắc đi xe rất là mệt nhọc.” Đối với nàng hình như Chung Linh rất quan tâm, “Có muốn về cung trước nghỉ ngơi hay không? Những nghi thức này vẫn là đợi ngày sau hãy nói.”

“Nô tì không dám, chỉ là có chút không quen thôi.” Huệ phi vội vàng cự tuyệt, nếu thật là đồng ý vậy coi như là lớn gan từ chối.

“Nhìn Huệ phi rất là hiểu lễ nghĩa, không hổ danh là Huyền Vũ công chúa, nếu không chê, cứ gọi Bồn cung một tiếng tỷ tỷ là được.” Hình như không có nhìn thấy phản ứng của Như phi, Chung Linh chỉ lo nói chuyện cùng với Huệ phi.

Ở trong tai Như phi câu nói này thực không có phải ý này, rõ ràng là Hoàng quý phi không muốn gặp mình, chỉ lo không nói chuyện được cùng với Thích Hoa công chúa kia, trong lời nói còn cảm thân phận đến nói chuyện.

Đúng, nàng không phải là công chúa đoan trang nghiêm túc, nhưng dù gì nàng cũng là quận chúa, chẳng lẽ một mình mình lại d d d d không so với được nữ nhi của một viên quan nho nhỏ sao, ắt hẳn phải tốt hơn nhiều chứ? Chỉ là ý này chỉ do mình một mình nàng suy nghĩ ra, trên mặt cũng không dám biểu lộ cái gì ra.

“Đa tạ tỷ tỷ, ngày sau còn phải xin tỷ tỷ giúp đỡ nhiều hơn.” Mặc dù biết bản thân Chung Linh đã có tính toán, thế nhưng người trước mặt đây rất được hoàng thượng sùng ái, nhưng nhất định phải tiếp nhận.

“Đó là tự nhiên.” Chung Linh cười rất là dịu dàng, “Hoàng thượng ban cung điện cho các người, về sau nơi này chính là nhà của các người, trong lúc đó tỷ muội phải cố gắng hòa thuận chung sống với nhau.”

Đối với hai người mà nói những lời nói này,..... Hai người vội vàng đứng dậy đồng ý.

“Nhìn Như phi nương nương của nước Chu Tước đến đúng là rất đẹp.” Sau khi trở lại cung Vân Tường, Vân nhi không nhịn được nói, “Chỉ là da dẻ Huệ phi nương nương của nước Huyền Vũ hình như hơi đen một chút, chỉ sợ hoàng thượng không thích.”

Chung Linh đi đợc nghe vậy nhin không đợc cười lên một tiếng, hình dáng Như phi cực kỳ lập thể, khéo léo tinh xảo, cho dù chỉ có mấy phần đồ trang sức trang nhã, mà sắc đẹp kia lại không thể che giấu đợc, mà cũng không thể xem Huệ phi như là xấu xa, chỉ là màu da có màu hơi vàng nhạt, không quá phù hợp với thẩm mỹ của nước Từ Thần thôi.

“Chỉ là, nương nương cố ý đối với Huệ phi nương nương như vậy, có phải muốn cho trong lòng như phi nương nương không thoải mái hay không?” Lúc này, ngược lại Vân nhi cảm thấy có điều không rõ.

“Thật ra thì Bồn cung cũng không cần cố ý biểu hiện rõ ràng ra như vậy, chắc hai người bọn họ sẽ không hợp.” Phía sau hai người là đại biểu cho hai thế lực khác nhau, thậm chí mắt còn nhìn chăm chăm vào đối phương, “Bồn cung để cho người an bài những người đó không có xảy ra bất trắc gì chứ?”

“Mặc dù cung Trọng Hoa và cung Hàm Phúc cũng có cái người vào, thế nhưng hai vị công chúa ở xa đến cũng có dẫn theo người của mình vào, chỉ sợ người trong cung của chúng ta cứ đi không đợc trọng dụng thôi.” Tường Nhi trả lời.

“Không sao, Sầm An đi là đợc, coi như bên người các nàng đều là người mình, nhưng chuyện không phải đã để cho người phía dưới làm rồi sao?” Hôm nay nàng thân là một Hoàng quý phi, người trong tay cũng không phải có một chút.

“Nương nương, Triệu thái y đã đưa thuốc tới.” Vân nhi lấy ra hai bình sứ tinh xảo, cẩn thận bỏ lên bàn.

“Ngược lại tốc độ của Sầm Mặc rất nhanh.” Chung Linh cảm bình nhỏ lên, “Đúng lúc cho hai vị công chúa uống.”

Trong lòng Vân nhi hơi nhảy một cái, gật đầu đồng ý.

“Liên lấy danh nghĩa của Bồn cung, trộn lẫn những này vào trong thức ăn.” Suy nghĩ một chút, Chung Linh vẫn là quyết định xuống tay sớm một chút.

“Vâng.” Người khác không biết, nhưng Vân nhi biết, nương nương để Triệu thái y điều phối tính chất ôn hòa của thuốc, có công dụng là muốn cho những người đó vô sinh, hôm nay lại vừa vận hai vị công chúa mới vào cung.

“Người tự mình đi, sau đó nói phản ứng của các nàng cho Bồn cung.”

Trong lòng các nàng đều biết, hoàng thượng sẽ không cho phép họ sinh hạ hoàng tử, dù sao bối cảnh của nhà mẹ các nàng hơi lớn một chút, Sầm Mặc không thể không kiêng kỵ.

Nghĩ đến, các nàng cũng nên rõ ràng những thứ này.

“Thay mặt Bồn cung cảm ơn nương nương.” Huệ phi nhìn điểm tâm đợc đưa tới rất tinh tế, mặt không đổi sắc, trực tiếp cầm một ít lên đưa đến trong miệng.

“Vâng.” Vân nhi cũng duy trì nụ cười hơi hạnh phúc, sau đó liền rời đi.

“Công chúa, thức ăn này do Hoàng quý phi đưa tới, làm sao công chúa lại ăn như vậy!” Cung nữ Văn Yên đã ở bên cạnh Huệ phi từ nhỏ, sau khi Vân nhi rời đi không nhin đợc sót ruột lên.

“Hoàng quý phi đưa đồ ăn tới, còn có chỗ để cự tuyệt sao.” Huệ phi vẫn kiên cường nở ra một nụ cười, tay áo đã hạ xuống tay nhưng cũng không nhin đợc dùng sức nắm chặt, “Ngược lại cũng không cần lo lắng có thuốc độc, ở ngay trước mặt nha đầu này ăn, cũng làm cho nàng yên tâm.”

Kể từ khi nàng biết mình phải gả đi tới nơi đây, thì nàng đã sắp đặt mọi thứ kĩ càng cho mình rồi.

“Công chúa!” Văn Yên biết chủ tử nhà mình thoát nhin để nói chuyện, nhưng chuyên quyết định xưa nay chưa từng thay đổi, cũng chỉ có thể lo lắng ở trong lòng.

“Đừng gọi ta công chúa, hãy gọi là nương nương đi.” Về mặt Huệ phi vẫn thản nhiên như vậy.

Mà một bên khác, Như phi lại có vẻ mặt biến sắc sau khi đợc Chung Linh ban bánh ngọt cho, sau đó để cho nha hoàng nhận lấy rồi liền đuổi Vân nhi rời đi.

“Làm sao nước Chu Tước lại đưa tới một người công chúa như vậy tới tây?” Nghe đợc Vân nhi bẩm báo, Chung Linh không nhin đợc âm thầm lắc đầu và lòng cảnh giác đối với Huệ phi cũng đã hạ xuống không ít.

“Ngược lại, nô tỳ nhin Như phi nương nương kiêu ngạo vô cùng.” Vân nhi nói, thời điểm nàng mới vừa rời đi, trận chiến bên người Như phi, còn thật sự xem mình là công chúa ở đây rồi, ở trong hậu cung không phải Hoàng quý phi nhà các nàng là lớn nhất sao.

“Kiêu ngạo có cái gì không tốt.” Trong hậu cung kiêu nữ nhân gì cũng đều có, kiêu ngoại lại không nhiều lắm, Cung Mẫn hoàng hậu là một, nhưng đã không còn, Thục phi cũng coi như một, tình huống bây giờ mọi người cũng đều nhin ở trong mắt, “Bẩm chuyện này với Hoàng thượng đi.”

Nàng làm chuyện này cũng là do Sầm Mặc ngầm cho phép, hôm nay kết quả đã có, cũng muốn cho đối phương biết, ở trong lòng mà đưa ra cân nhắc.

“Nương nương, Lâm công công nói rồi, tối nay hoàng thượng tá túc ở Dưỡng Tâm điện, để cho Như phi nương nương cùng với Huệ phi nương nương

ngồi thật tốt.” Từ nơi của hoàng thượng trở lại, Văn nhi cũng không nhịn được cười trộm, “Có phải Hoàng thượng muốn gạt bỏ hai vị công chúa sang một bên?”

Thật là, lần trước Sầm Mặc ở khoa thi tổng tuyển cử người tiến vào, cũng bị gạt rất nhiều thiên tài được sủng ái.

“Vây cũng không biết.” Tuy nói là có ý, nhưng lại không thể đối đãi giống với tú nữ ở tổng tuyển cử trước như vậy, dù sao các nàng cũng là công chúa các nước, làm như vậy đối với hai nước cũng không yên tâm mấy.

Quả nhiên, ở ngày thứ hai, Sầm Mặc sẽ để cho Như phi ở Hàm Phúc cung hầu hạ, mặc dù ngày thứ hai cũng đi Trọng Hoa cung Huệ phi, nhưng gặp cũng không lâu lắm như Như phi, trong lúc nhất thời mọi người không nhịn được bắt đầu nghị luận, xem ra hoàng thượng không hài lòng đối với Huệ phi cho lắm.

Ở bên trong Hàm Phúc cung, Như phi vuốt vuốt các loại đồ chơi hoàng thượng thưởng xuống, trên mặt rất là vui vẻ.

“Không hổ danh là công chúa, thứ nhất là khiến hoàng thượng quên Hoàng quý phi, chỉ cung chiều mình công chúa.” Thanh Đồng nhìn đồ thưởng xuống, vui mừng nói.

“Vốn còn đang nghĩ, rốt cuộc Hoàng quý phi có thủ đoạn gì, khiến hoàng thượng trong mấy năm nay rất sủng ái nàng ta.” Như phi như lạnh nhạt nói, nhưng về hài lòng trong mắt cũng biểu lộ rất rõ ràng, “Xem ra cũng chỉ đến như thế, Bôn cung đã nói, có hoàng thượng nào lại không thích mỹ nhân, chỉ bảo vệ một người phụ nữ theo nguyên tắc.”

“Tất nhiên, hiện tại chỉ sợ Thích Hoa công chúa của nước Huyền Vũ đang bị chọc tức.” Nhìn chủ tử nhà mình vui mừng, Thanh Đồng không nhịn được lại thêm một câu.

Quả nhiên, khi Như phi nghe vậy lại càng vui mừng hơn, là công chúa đoan trang thì thế nào, hoàng thượng còn không yêu thích nàng ta? Danh hiệu công chúa chỉ có tác dụng ở nước nàng ta thôi, đến nơi này, hiển nhiên ai được sủng ái thì người đó lớn nhất.

“Thường người.” Tiệp tay đưa cho Thanh Đồng một đồ chơi nhỏ, Như phi tiếp tục thưởng thức những thứ bảo vật thuộc về mình, nàng ở nước Chu Tước, mặc dù những đồ vật tinh xảo này cũng có, nhưng phần lớn lại không tới trong tay của nàng, hôm nay đến nước Từ Thần, những thứ đồ này còn không còn đưa tay mà có thể chiếm được, cũng không uống nàng khổ cầu xin phụ thân đến kết thân với nước Từ Thần.

“Tạ công chúa.” Thanh Đồng nhận lấy đồ đưa tới trong tay Như phi, nhất thời cũng bị những thứ này ban thưởng làm mê mắt, không hổ danh là nước Từ Thần, so với Quận Vương phủ thứ tốt có thêm không phải một chút.

“Nương nương.” Bên kia, Văn Yên cũng muốn an ủi nương nương mình.

“Không có chuyện gì.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của đối phương, ngược lại Huệ phi bình tĩnh rất nhiều, “Hoàng thượng làm như vậy, thật ra khiến Bôn cung an tâm phần nào.”

“Nhưng hoàng thượng đối với Như phi nương nương.” Nàng không khỏi suy đoán, hành động của hoàng thượng có phải là do hai nước có quan hệ gì hay không?

“Bất quá hoàng thượng cũng chỉ đi mấy lần, ban thưởng ít thứ thôi.” Huệ phi cũng không thêm để ý những thứ này, “Hoàng thượng cũng không có nói ra phân vị của Như phi, cái khác cũng không coi là cái gì. Không phải Hoàng quý phi cũng tặng một chút đồ tới sao?”

“Nhưng rốt cuộc Hoàng quý phi, . . . Không phải hoàng thượng. . . .” Văn Yên vẫn có chút không hiểu.

“Tự nhiên Hoàng quý phi không phải là hoàng thượng, nhưng việc nàng làm nhất định hoàng thượng đều biết.” Bởi vì có một Hoàng đế ca ca, chính mình vừa từ dưới lớn lên ở trong cung, so với những người khác những chuyện này nàng khá rõ ràng.

Chỉ sợ bọn họ sẽ nâng Như phi lên cao hơn, đợi đến khi rút đi xuống thì mới có thể đau. Bất quá nếu trong đầu nàng không có tính toán, nàng cũng lười phải xen vào việc của người khác.

Đợi đến khi Sầm Mặc đi tới cung Trọng Hoa, nhìn thấy Huệ phi đứng ở trước cửa sổ với bộ dáng đang viết chữ, không nhịn được khẽ mỉm cười.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.” Văn Yên nhìn thấy bóng dáng Sầm Mặc, lập tức hành lễ.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.” Ngược lại, Huệ phi rất kinh ngạc khi hắn tiến vào, nhưng nàng lại không biết Sầm Mặc lại có thói quen theo mô thức này. Nói là đa nghi cũng tốt, vì vậy có thể hắn đang suy nghĩ hay phát hiện ra chuyện gì mà mình không biết hay không?

“Bắt đầu ở đây viết chữ đi?” Sầm Mặc nói, rồi hướng tới trước bàn đọc sách mà bước đi.

“Chữ viết của nô tì không được khá, khiến hoàng thượng chê cười.”

Sầm Mặc cầm giấy lên, tay có chút dừng lại, “Quá mức khiêm tốn cũng không tốt.” Chữ Huệ phi rất có một loại phong độ danh giá, hiển nhiên là rất tổn công phu.

Hắn mới vừa nhìn thấy bộ dáng của Huệ phi chợt nhớ tới Chung Linh hồi lúc mới vừa vào cung cũng như vậy, không có việc gì cũng yêu viết chữ vẽ

tranh, chỉ là phía sau lời nói Huệ phi có chút khiêm nhường, nhưng Chung Linh chưa từng có nói quá ra, thậm chí còn đối với chữ viết của nàng chỉ có thể gọi là chữ nhỏ thanh tú dương dương tự đắc.

Lại nói, hiện tại bởi vì chăm sóc tên tiểu tử Sầm An kia, ngược nàng lại rất ít khi sử dụng giấy bút.

Sầm Mặc khẽ nhìn bộ dáng mất thần của Huệ phi, hơi ngần ra, chỉ đứng ở một bên không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Dáng vẻ của Sầm Mặc lúc này khiến nàng nhớ đến hoàng huynh của nàng, có một lần hoàng huynh cũng nhìn người khác với ánh mắt giống như muốn xuyên thấu qua đối phương để nhìn thấy bóng dáng của một người khác. Sau này nàng mới biết, người hần muốn nhìn chính là hoàng tâu của nàng.

Xem ra vinh sủng của Hoàng quý phi cũng không phải nhờ bồi dưỡng Vệ gia mà có như lời đồn đãi, tình cảm Hoàng thượng dành cho nàng ấy quả thật rất sâu sắc.

“Gần đây Trẫm có hơi lạnh nhạt với nàng, nàng cũng không cần để ý.” Sầm Mặc nói. “Trẫm và hoàng huynh của nàng đã đạt thành hiệp nghị, sẽ không bạc đãi nàng.”

“Thần thiếp hiểu.” Huệ phi khẽ cúi đầu. Từ nhỏ nàng đã biết đây chính là vận mệnh của nàng, mặc dù thời điểm thật sự đến cũng có hơi sợ hãi, nhưng cũng không khó chấp nhận.

Sầm Mặc gật đầu, không khí nhất thời có chút ngưng trệ.

“Hoàng thượng có muốn ăn chút gì hay không?” Huệ phi dĩ nhiên sẽ không để không khí trở nên yên tĩnh như vậy.

“Không cần, Trẫm đã dùng qua.” Sầm Mặc chỉ là nhân dịp nghỉ ngơi sau giờ ngo sang đây xem một lúc, đã đến lúc nên rời đi.

Huệ phi khẽ cúi người cung tiễn Sầm Mặc rời khỏi.

“Nương nương, sao không giữ Hoàng thượng ở lại thêm một lát?” Văn Yên nhìn theo bóng lưng Hoàng thượng khó hiểu hỏi.

“Hoàng thượng chỉ muốn tới xem một chút, cũng không định nán lại quá lâu.” Điều này nàng có thể nhìn ra, nếu không phải trong lòng Hoàng thượng đã có người, nàng nhất định sẽ vì bản thân hảo hảo tranh một chuyến. Bất luận là diện mạo hay tính khí, hần đều rất tốt, dễ dàng thân cận hơn vị hoàng huynh hỉ nộ vô thường của nàng.

“Nghe nói sinh thần của Hoàng thượng sắp tới, đến lúc đó nương nương sẽ chuẩn bị gì đưa lên?” Văn Yên hưng phấn hỏi. “Từ lúc Hoàng thượng lên ngôi, đây là năm đầu tiên tổ chức thọ yến lớn như vậy.”

“Có thứ nào Hoàng thượng chưa từng thấy qua, đưa cái gì cũng vậy thôi, mấu chốt chính là ai đưa kia.” Huệ phi khẽ mỉm cười không để ý. “Tặng hà bao mấy ngày trước Bốn cung vừa thêu là được.”

Mặc dù không quý giá, nhưng đồ tự tay nàng may cũng chứa một phần tâm ý, hơn nữa trên hà bao còn có ý thêu thêm bảo thạch lớn nhỏ, rất là cao quý đại khí.

---o---o---

Vân Tường cung.

“Nương nương đã nghĩ ra tặng gì cho Hoàng thượng chưa?” Vân Nhi tò mò hỏi, khó có dịp Hoàng thượng muốn làm sinh thần, nhưng chủ tử nhà mình một chút động tĩnh cũng không có.

“Đưa cái gì đây. . .” Chung Linh khẽ nghiêng đầu, ra vẻ nghiêm túc suy tính. “Bốn cung thật sự không biết nên tặng gì, các người có đề nghị gì không?”

“Theo ý nô tỳ, nương nương nên tặng những món đồ tự tay chế tác là tốt nhất, Hoàng thượng nhất định sẽ rất quý trọng.” Vân Nhi nhanh miệng đề nghị.

Trước kia Hoàng thượng không có tổ chức sinh thần, chỉ trải qua ngày này ở đây cùng nương nương, nương nương cũng sẽ tự mình xuống bếp nấu một bát mì trường thọ, nhưng năm nay không giống như quá khứ, muốn cùng mọi người trải qua, lễ vật dâng lên cũng phải dẫn đo một phen.

Gọi bà vú ôm Sầm An đến, Chung Linh nghiêm túc tự hỏi, chỉ là kỹ thuật thêu thùa của nàng thật sự rất bình thường, căn bản là không có bản lĩnh. Nữ nhân khác trong hậu cung chắc chắn không ít người tặng cái này, đến lúc đó không phải bỗng nhiên rơi vào thế hạ phong sao? Nàng cũng không muốn.

“Theo ý nô tỳ, cho dù nương nương tặng cái gì, Hoàng thượng khẳng định là thích nhất.” Tường Nhi nhìn đáng vẻ khổ não của Chung Linh không nhịn được khẽ mỉm cười nói.

“Haizz, Bồn cung thật sự không nghĩ ra.” Chung Linh ảo não nói, tốt xấu gì nàng cũng tiên tiến hơn những người này mấy ngàn năm, sao chỉ tặng một món quà mà cũng không nghĩ ra.

“Đúng rồi, nương nương có muốn nhìn qua danh mục lễ vật phía dưới đưa đến không?” Phàm là tần phi muốn tặng quà cho Hoàng thượng ở thọ yến, trước đó cũng phải đăng ký danh sách.

“Mang tới.” Chung Linh gật đầu, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

Danh mục lễ vật phần lớn chính là dụng cụ tinh xảo hoặc những món đồ tần phi tự tay may thêu, chế tác. Những thứ này Chung Linh hoàn toàn không để trong lòng, Sầm Mặc có thu cũng sẽ nên hết xuống đáy rương. Ngược lại, nàng lưu ý một số tần phi muốn hiển nghệ tranh thủ tình cảm.

Nhìn hết danh sách cũng không tìm ra thông tin hữu dụng với nàng. Ánh mắt chuyển sang Sầm An, trong đầu Chung Linh chợt lóe lên một ý tưởng, nhưng lại cảm thấy không thể thực hiện.

“Nương nương?” Tường Nhi phát hiện thần sắc Chung Linh biến hóa.

“Nếu An Nhi lớn hơn một chút, sự việc sẽ đơn giản hơn nhiều.” Chung Linh lắc đầu, hiện tại Sầm An mới chỉ có mấy tháng, thật sự cũng không làm được chuyện gì.

Tường Nhi hiểu rõ gật đầu: “Đại hoàng tử ngược lại rất hiểu chuyện, đáng tiếc. . . .” Đáng tiếc không phải hài tử thân sinh của Chung Linh.

Những lời này trái lại đã thức tỉnh Chung Linh, nàng chỉ cảm thấy nhi tử của mình còn quá nhỏ, sao lại quên mất Sầm Thận cũng đã gần ba tuổi.

“Mang Đại hoàng tử đến đây, lễ vật của Bồn cung có thể dựa vào nó rồi.”

Đều là nhi tử của Sầm Mặc, cũng là hài tử của nàng, mặc dù ban đầu Sầm Mặc có hơi lạnh nhạt với nó, nhưng sau khi hắn muốn thân cận, Sầm Thận lại trốn tránh hắn, mặc dù không nói ra, nhưng nàng đều nhìn thấy.

Những phi tần khác đều đang bận rộn chuẩn bị đại triển bản lĩnh trong thọ yến của Sầm Mặc.

Ngày hôm đó, ban ngày Sầm Mặc đón nhận quần thần cung kính chúc mừng, tối đến thì tham gia yến hội cùng phi tần hậu cung. Những phi tần bình thường không có nhiều cơ hội nhìn thấy Sầm Mặc, lúc này cũng có thể danh chánh ngôn thuận xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, hơn nữa còn có thể thi triển bản lĩnh.

Bọn họ đều không quên, vị Chu Tồn hiện tại đã dựa vào vũ kỹ mà chiếm được ưu ái từ Hoàng thượng, mới có thể leo đến vị trí như bây giờ.

Bởi vì phân vị Chung Linh cao nhất, cho nên lễ vật tặng hắn dĩ nhiên sẽ là tiết mục cuối cùng, người bắt đầu sẽ là người có phân vị trung đẳng.

“Tần thiếp chúc mừng sinh thần Hoàng thượng. . . .” Người đầu tiên dâng tặng lễ vật chính là Chu Tồn, vị phân vừa phải, năm nay lại sinh ra tiểu công chúa, cho nàng mở đầu dĩ nhiên là thỏa đáng nhất.

Lễ vật của nàng là một cái nghiền mực. Không sai lắm, không khiêu khích, chính là tác phong nhất quán của nàng. Ngoại trừ vũ điệu năm ấy, dường như biểu hiện của nàng lúc nào cũng vô cùng khiêm tốn.

Sau đó những tần phi phân vị thấp cũng ríu rít đưa lễ vật của mình lên, đáng tiếc lễ vật đều do cung nữ tiếp nhận, tính toán muốn tiếp cận Sầm Mặc không có cách nào thực hiện được.

Hết một vòng, vẫn còn rất nhiều người không có động tĩnh, Sầm Mặc có vẻ nghi hoặc nhìn Chung Linh.

“Hoàng thượng, lễ vật của những tần phi còn lại không thích hợp cùng nhau trình lên, Hoàng thượng chỉ cần xem là được.” Chung Linh khẽ mỉm cười.

Quả nhiên, những người còn lại không phải hiển vũ chính là hiển khúc, thậm chí còn có người có ý học kiếm vũ để thể hiện, nhưng chỉ nhận được phản ứng không đáng kể, so với Chu Tồn năm đó, năng lực của các nàng thật sự kém hơn, không thể bỗng dưng nổi tiếng.

“Theo thần thiếp thấy, vũ nghệ tốt nhất hậu cung quả nhiên cũng chỉ có Chu Tồn.” Sau khi xem hết những màn biểu diễn, Chung Linh không nhịn được khẽ lắc đầu, vũ điệu không những phải hữu hình, còn phải hữu thần, đó mới là thượng đẳng.

“Nương nương nói như vậy hình như cũng còn quá sớm” Như Phi nhẹ nhàng đứng lên, nở nụ cười tự mãn. “Thần thiếp trái lại không phục, tình nguyện dâng lên Hoàng thượng một điệu vũ.”

“Chỉ là y phục thần thiếp đang mặc không thích hợp khiêu vũ, kính xin Hoàng thượng chờ trong chốc lát.” Như Phi khẽ phúc thân, sau đó lui về phía sau.

Sầm Mặc gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Chung Linh.

“Linh Nhi định tặng gì cho Trẫm đây?” Nếu nói Sầm Mặc không mong đợi là không thể nào, mặc dù hắn cũng rất hưởng thụ sự ảm áp khi chỉ có hai người, nhưng năm nay lại khác. Chẳng qua công tác bảo mật của Chung Linh thật sự quá tốt, tuyệt đối không tiết lộ cho hắn biết.

“Hoàng thượng thật quá nóng lòng, lễ vật còn chưa đưa tới đã hỏi là cái gì rồi.” Chung Linh buồn cười. “Chờ Như Phi hiến vũ xong, chẳng phải cũng sẽ biết sao.”

“Tốt.” Sầm Mặc gật đầu, chút thời gian này hắn nguyện ý chờ.

Lúc hai người trò chuyện, Như Phi đã đổi xong y phục, một thân vũ y đỏ tươi đứng giữa đại điện. Phi tần khác nhìn thấy y phục của nàng không khỏi giật mình, khe khẽ bàn luận.

Mặc dù y phục của Từ Thần quốc không tính là bảo thủ, trong hậu cung vì tranh giành ánh mắt của Hoàng thượng, y phục cũng đa dạng kiểu dáng, nhưng y phục của Như Phi chẳng những gọn gàng như lộ nhũ, ngay cả phần bụng cũng hở một khoảng lộ ra làn da trắng nõn, nhưng nhờ có những tua màu đỏ che chắn bớt.

Trên đầu Như Phi phủ một chiếc khăn màu đỏ dài chấm đất, gương mặt cũng bị che khuất bởi một lớp màn mỏng, chỉ lộ ra ngoài một đôi mắt đẹp.

Chung Linh vừa nhìn thấy trang phục của nàng ta liền biết đối phương muốn hiến loại vũ nào, chỉ là nàng không ngờ niên đại này lại có vũ điệu tương tự như điệu múa dân tộc nổi tiếng ở Tân Cương.

Quả nhiên, thời điểm âm nhạc vang lên đã làm chúng tần phi kinh ngạc, âm nhạc này hoàn toàn khác với loại âm nhạc các nàng thường nghe, khúc điệu cổ quái nhưng lại vô cùng dễ nghe.

Âm nhạc không biên giới, hướng chỉ nó lại hoàn toàn mang âm hưởng cổ xưa.

“Hoàng thượng thấy thế nào?” Chung Linh khẽ nghiêng đầu hỏi.

“Là vũ điệu Chu Tước quốc.” Điểm này Sầm Mặc nhìn ra được. “Rất khác với vũ điệu của Từ Thần và Huyền Vũ, Linh Nhi cũng có thể hảo hảo thưởng thức một phen.”

“Thần thiếp thưởng thức thì có ích gì, Như Phi cũng không phải múa cho thần thiếp xem.” Chung Linh dùng tay áo che môi, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Như Phi vốn có diện mạo diễm lệ, lại thêm một thân hồng y thu hút, kết hợp với âm nhạc chậm rãi lắng đọng, đôi cánh tay như ngọc không ngừng uốn cong vũ động, khiến mọi người không thể dời mắt.

Vũ điệu của Như Phi mang ý quyến rũ hết sức rõ ràng, ánh mắt nhìn chằm chằm Sầm Mặc, thỉnh thoảng ném cho hắn mị nhãn, động tác cũng hào phóng lưu loát, không một chút xấu hổ. Nhưng lại khiến chúng tần phi cảm thấy vừa xấu hổ vừa hận.

Xấu hổ vì Như Phi không để ý thân phận, ở trước mặt mọi người công khai quyến rũ Hoàng thượng. Hận là nàng ta dám làm như vậy trước mặt các nàng.

Sau khi múa xong, mồ hôi lấm tấm, Như Phi nhẹ nhàng đi đến trước mặt Sầm Mặc, khoe mắt khẽ cong, nở nụ cười quyến rũ.

“Vũ nghệ của ái phi quả thật rất xuất sắc, không thể phân cao thấp với Chu Tần.” Sầm Mặc chậm rãi nói, lại khiến cho Như Phi có chút thất vọng.

Nàng vốn định khiến cho Hoàng thượng kinh ngạc, nhưng phản ứng của Hoàng thượng lại quá mức bình thản, mặc dù trong mắt có chút thưởng thức, nhưng cái nàng muốn không phải là những thứ này.

Nhìn thấy dáng vẻ mỉm cười nhẹ nhàng của Chung Linh, trong lòng Như Phi không khỏi tức giận, nhưng lại không thể hiện ra mặt, chỉ tiếp tục mỉm cười một cách duyên dáng. “Thần thiếp béu xấu, nhưng thần thiếp cũng thật sự rất hiếu kỳ lễ vật của Hoàng quý phi là gì.”

Nhìn Như Phi ngồi vào vị trí của mình, Chung Linh mới bắt đầu nói: “Lễ vật của Thần thiếp thật ra có chút đặc biệt, kính xin Hoàng thượng tuyên người mang tới.”

Lễ vật của những phi tần khác đều phải tự tay đưa tới, nhưng Chung Linh lại cho người dâng lên. Việc tặng lễ vật cho Hoàng thượng, Hoàng Quý phi tuyệt đối không phải là người không biết lễ độ như vậy. Chính vì thế mọi người càng tò mò muốn biết lễ vật của Chung Linh.

Sầm Mặc gật đầu đồng ý, Vân Nhi liền phúc thân cáo lui, không lâu sau, cửa vào đại điện bỗng xuất hiện một bóng dáng nhỏ xíu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Thời điểm mọi người nhìn thấy bóng dáng kia không khỏi sợ hãi, người tới chính là Đại hoàng tử Sầm Thận.

Một bóng dáng nho nhỏ, hai tay Sầm Thân cầm lấy một cái khay, bưng lấy thật cao, hầy như khiến người không nhìn đầu của Sầm Thận. Đứa bé cứ bước từng bước như vậy đi trong đại điện rồi bước tới trước mặt Hoàng thượng, sau đó quỳ xuống.

“Nhi thần thay mặt Mẫu phi chúc Hoàng thượng hàng năm như ý, mọi chuyện như ý.” Tất cả những thứ này do một đứa bé bắt tay vào làm đương nhiên hiệu quả sẽ không bình thường, hơn nữa hôm nay Sầm Thận ăn mặc hết sức đáng yêu, trên đầu còn buộc một cái đai ngọc, vừa vặn che đi vết bớt màu đỏ.

Cô hòng Sầm Mặc khẽ nhúc nhích, sau đó làm như bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Chung Linh cười hi hi, rồi tự mình đứng dậy, tiện tay để khay xuống, ôm lấy Sầm Thận.

Hình như Sầm Thận cũng rất quen với hành động thân mật của Sầm Mặc, chẳng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang muốn kiềm nén.

“Phụ hoàng, quà tặng của Mẫu phi người chưa xem!” Sầm Thận ghi nhớ lời Chung Linh dạy, muốn cho phụ hoàng xem một chút quà tặng.

Tiện tay mở ra tấm vải đỏ được đặt ở trên khay, là một thanh Bạch Ngọc Như Ý rất là tinh xảo. Không lâu lắm Sầm Mặc liền về vị trí của mình, hẳn hiểu được, dụng ý của Chung Linh không phải là một thanh Bạch Ngọc Như Ý, mà là đứa bé của bọn họ.

Chẳng qua, tuổi Sầm An quá nhỏ, chuyện này chỉ có thể để cho Sầm Thận làm giúp. Suy cho cùng, Sầm Thận là con trai thứ nhất, đối với hần Sầm Mặc không thể nào không có tình cảm, nhưng là mỗi lần nhìn thấy bộ dạng của hần muốn trốn tránh mình, lại chỉ có thể yên lặng ở trong lòng thờ dài.

Đại khái, Chung Linh cũng nhìn ra được một điểm này, mới có thể để cho Sầm Thận làm chuyện này, đều là đứa bé của mình, nhìn Chung Linh cũng không đề ý đến bộ dáng của Sầm Thận, trong lòng hần rất là cao hứng.

Thời điểm Sầm Mặc tự mình đứng dậy ôm lấy Sầm Thận thì sắc mặt của chúng Phi tần liền thay đổi, coi như các nàng có vẻ đẹp hơn người thì làm sao, hoàng thượng lại yêu thích thì như thế nào, người ta là Hoàng quý phi trong tay còn có một Đại hoàng tử và một thái tử, vị trí vững chắc không người nào có thể dao động, đồng thời cũng làm cho các nàng lại một lần nữa thấy rõ mình.

Đại khái nhìn tất cả các Phi tần có lẽ trong đó chỉ có Chu Tần là giữ bình tĩnh nhất, nhìn bộ dáng của Hoàng quý phi và Hoàng thượng chuyển động cùng nhau, bỗng nhiên nàng chợt nhớ đến nữ nhi của mình. Cũng may, nàng có nữ nhi.

“Đối với phần quà tặng này, trẫm rất hài lòng.” Sầm Mặc nhìn Chung Linh, khẽ mỉm cười.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Như phi lạnh lùng nhìn bóng lưng cùng nhau đi của Chung Linh và Sầm Mặc, vẻ mặt khó đoán, nếu như Hoàng quý phi không tới một tay như vậy, tối nay hoàng thượng, hẳn phải tá túc ở chỗ mình mới đúng.

Huệ phi trầm tĩnh nhìn bộ dáng hiện tại của Như phi, đại khái đoán được suy nghĩ của nàng ta, trong lòng không khỏi cười lạnh, coi như hôm nay Hoàng quý phi cái gì cũng không làm, hoàng thượng cũng chỉ đi đến cung Vân Tường, thế nhưng nước Chu Tước lại qua loa phai người như vậy đến.

Từ bên người nàng ta đi qua, Huệ phi cũng không bắt chuyện liền rời đi.

“An nhi, có nhớ phụ hoàng hay không?” Trở lại cung Vân Tường, Sầm Mặc bế Sầm An lên cao, trêu chọc tràn đầy vui vẻ.

Sầm An cũng không cảm kích một chút, trong miệng a a kêu loạn, cũng hươ tay múa chân rồi dùng sức đập, muốn đến gần mẫu phi của mình.

“Lại không cảm kích, hả?” Sầm Mặc đùa dai lôi kéo bàn tay của Sầm An, muốn gọi lấy sự chú ý của hần.

Sầm an cũng không thèm để ý trực tiếp vung cánh tay nhỏ, đánh tới trên mặt Sầm Mặc.

“Hoàng thượng có đau không?” Chung Linh nén cười liền đến gần, hơi sức của tên tiểu tử này không nhỏ.

“Lại dám đánh phụ hoàng? Phụ hoàng muốn đánh con!” Đặt Sầm An ở trên giường, đưa cái mũi hướng về phía trên tay làm ra dáng vẻ muốn đánh.

Ngược lại Sầm An hết sức bình tĩnh, hần chỉ bất mãn do bị chặn lại không thể bò dậy được thôi, chỉ là Sầm Thận từ bên cạnh Chung Linh cũng dứt khoát chạy tới bên giường, lấy bàn tay nhỏ bé của mình che cái mũi của Sầm An.

“Phụ hoàng không nên đánh đệ đệ!” Sầm Thận làm ra bộ dáng uất ức, thứ nhất là không hiểu tại sao phụ hoàng lại muốn đánh đệ đệ, tiểu đệ đệ còn không biết nói chuyện, cũng không có cách nào cầu xin tha thứ.

Ngược lại, Sầm Mặc thấy thế cũng hơi sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười, ngồi chồm hồm xuống sờ sờ đầu Sầm Thận.

“Phụ hoàng không có đánh đệ đệ, chỉ là đang chơi cùng với đệ đệ.”

Sầm Thận nháy nháy mắt hiểu như không hiểu, nhìn chăm chăm phụ hoàng.

“Tốt lắm, người cùng chơi với đệ đệ đi.” Sầm Mặc khẽ mỉm cười, đứng lên, cũng để Sầm Thận lên trên giường.

Sầm Thận nhìn thấy tiểu đệ đệ của mình, ngược lại cũng không ở đó quân Sầm Mặc, trực tiếp bắt đầu trên chộc Sầm An nhào người về phía trước bỏ khắp nơi.

“Nàng dạy thật không tệ.” Sầm Mặc rất hài lòng cùng Chung Linh trở lại tâm cung của nàng.

Chung Linh nghe vậy cũng chỉ khẽ mỉm cười, có thể có kết quả như thế dĩ nhiên là trong ngày thường mọi người đều hết lòng dạy dỗ, đặc biệt là hoàng thượng tự mình phái ma ma đến chăm sóc Sầm Thận, trong đó bỏ khá nhiều công sức.

“Trẫm dự định có có thêm một hài tử nào cả.” Bất thành linh, Sầm Mặc chợt nói một câu như thế này.

“Hoàng thượng?” Chung Linh kinh ngạc nhìn hấn.

“Có An nhi Thận nhi, còn có Minh Đức công chúa, trẫm cảm thấy đã đủ rồi.” Sầm mặc hơi lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Nhưng” Hoàng thượng là vua một nước, nếu như chỉ có mấy người con nối dõi như vậy.

“Có liên quan gì, một đời này của trẫm, cuối cùng cũng chỉ có một mình trẫm.” Sầm Mặc Minh hiểu nàng đang lo lắng, nhưng là đây cũng là kết quả mà hấn tự suy ra mà thôi, “Trẫm cũng không muốn về sau sẽ không xảy ra những điều bất trắc gì, cũng không cho phép bất luận kẻ nào làm lung lay vị trí của hai mẹ con nàng.”

“Hoàng thượng. . . .” Mặc dù đáy lòng Chung Linh cảm thấy như vậy cũng tốt, nhưng đứng ở góc độ Sầm Mặc mà nói, sự việc cũng không dễ dàng như vậy.

“Trước sau gì tinh lực trẫm cũng có hạn, Trẫm không muốn bởi vì hài tử quá nhiều mà lạnh nhạt với đứa này, vắng vẻ với đứa kia.” Trong lòng, hấn không muốn con trai của mình về sau sẽ phát hiện ra những tình huống mà phụ hoàng nó đã trải qua, lại càng không muốn ngày sau vì ngôi vị hoàng đế mà hai người bọn họ tàn sát lẫn nhau.

Chung Linh cũng cảm thấy nếu như hậu cung có nhiều hài tử, đối với nàng và Sầm An cũng phải là chuyện tốt, chỉ là chuyện này nàng cũng không thể nhúng tay, nhưng là nàng cũng không ngờ, không biết từ lúc nào, Sầm Mặc đã đưa ra quyết định.

Bởi vì thân thể của Đại hoàng tử nên Sầm Thận không có duyên với ngôi vị hoàng đế, mà một cô gái như Minh Đức công chúa lại càng không được, hôm nay xem ra, người có thể có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế chỉ có Sầm An của nàng. Nhưng mà ngộ nhờ sau này Sầm An không đảm đương nổi trách nhiệm này thì phải làm sao?

Ở trong lòng Chung Linh âm thầm quyết định, ngày sau nhất định phải dạy dỗ Sầm An thật tốt.

“Ở hậu cung bên kia đại thần cùng với Phi tần, hoàng thượng phải nói như thế nào?” Chung Linh ngẩng đầu hỏi.

“Kêu Trác Ngôn Hi nói với bọn họ bởi vì lúc trước Ngũ Huyền Huyền cho trẫm dùng cái gì đó nên thân thể trẫm bị tổn thương.” Sầm Mặc đã sớm nghĩ xong lời giải thích, “Hậu cung bên kia, trẫm cũng có gì để nói.”

“Nhưng nếu Phi tần trong hậu cung vẫn dùng thuốc tránh thai, đều sẽ đưa tới nghi dị không tốt.” Chung Linh nghĩ rồi nói ra.

“Vậy thì không để cho họ dùng nữa, trẫm dùng thuốc, không phải là xong hết mọi chuyện sao.”

“Không được.” Chung Linh không chút nghĩ ngợi liền hủy bỏ quyết định của hấn, “Nếu đã thương thân thể, vậy thì mất nhiều hơn được.”

“Đương nhiên trẫm sẽ chú ý đến thân thể của mình, nàng không cần lo lắng.” Sầm Mặc rút sạch từng cây trâm trên đầu Chung Linh ra, để cho tóc dài tự nhiên của nàng rơi rũ xuống.

“Hoàng thượng. . . .” Sao Chung Linh lại không đoán được tâm tư của đối phương, chỉ là không phải bọn họ đang nói chính sự sao? Sao hấn lại động thù rồi.

“Trẫm đã quyết định mọi chuyện nàng còn lo lắng sao?” Hôm nay Sầm Mặc uống một chút rượu, mặc dù không say, nhưng lại có chút đang say, cộng thêm mỹ nhân ở trước mặt, hấn tự nhiên thay lòng đổi dạ lên.

“Hoàng thượng!” Chung Linh đang muốn ngăn cản cái tay hấn cởi quần áo mình ra, không biết vì sao, từ khi mình sinh Sầm An, sau này Sầm Mặc lại đòi hỏi mình nhiều hơn trước.

Không biết Sầm Mặc thực tủy biết vị, hôm nay tình trạng thân thể Chung Linh không thể so sánh như trước kia được, hơn nữa chỗ khác đều không thoải mái, cả người không có cách nào phối hợp, bởi vậy đối với nàng càng ngày càng đòi hỏi hơn.

“Không nên ở chỗ này.” Bất kể thế nào cũng phải lên giường, Chung Linh cũng không phản đối chuyện này, mặc dù qua ngày sau sẽ đau rất làm nàng không thoải mái, nhưng vẫn rất hưởng thụ.

Sầm Mặc nhướn lông mày, cũng không kiên trì, trực tiếp ôm lấy Chung Linh lên trên giường.

Từ từ chậm rãi cởi áo khoác Chung Linh ra, ánh mắt Sầm Mặc nhìn chăm chăm Chung Linh, cẩn thận thưởng thức phản ứng của nàng.

Chung Linh khẽ nghiêng đầu, rặng mày đỏ từ bên tai từ từ khuếch tán, động tác Sầm Mặc vô cùng chậm, rõ ràng là cố ý muốn nhìn bộ dáng xin lỗi.

Che giấu ở dưới vòng sáng là da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, hình như bởi vì chợt tiếp xúc với không khí, cơ thể trắng loáng hơi run rẩy.

“Sao hoàng thượng lại trêu chọc thần thiếp rồi?” Thật sự là Chung Linh không chịu được ánh mắt quan sát của Sầm Mặc, trực tiếp ngồi vào trên đùi đối phương, lấy tay che lại ánh mắt của hắn.

“Trẫm đang trêu đùa nàng sao?” Sầm Mặc khẽ mỉm cười, tựa đầu vào ngực của nàng, lúc nói chuyện thở ra hơi thở để cho nàng hơi bị nhảy cảm run lên, “Nếu như ái phi không nên nói đây là trêu chọc, vậy thì được rồi.”

Nói đi, Sầm Mặc giờ trò xấu đã làm cho ngực nàng đứng thẳng như cây Thù du rồi, nhẹ nhàng lôi kéo hành hạ.

Chung Linh hướng thụ nhắm hai mắt lại, dụng tâm cảm nhận được cảm giác sung sướng mà Sầm Mặc đưa lại, hô hấp khẽ tăng thêm.

Ngược lại Sầm Mặc cũng không gấp cù chậm chậm hưởng thụ, một cái tay khác xoa đồ nữ trang trên vòng eo của nàng, trên dưới vuốt ve vuốt ve.

Chung Linh hơi phục hồi tinh thần lại, nhìn bộ dáng mình quần áo xốc xếch, mà Sầm Mặc vẫn như cũ quần áo gọn gàng, trong lòng không khỏi có chút bất mãn, mỗi lần thời điểm nàng gần được coi hết, y phục trên người Sầm Mặc vẫn nghiêm chỉnh như cũ.

Không cam lòng rơi ở phía sau, Chung Linh liền đưa tay cời đai lưng Sầm Mặc ra.

“Ái phi nóng lòng như thế?” Sầm Mặc khẽ động đẩy thân thể, để cho nàng dễ cời ra y phục của mình.

“Còn lâu Thần thiếp mới không nóng lòng.” Nhìn y phục của hắn cuối cùng cũng được mình cời ra, sau khi lồng ngực được lộ ra, lúc này Chung Linh mới hài lòng thôi tay.

Sầm Mặc là người luyện võ nên trên người không may có một chút thịt dư nào, trên bụng cũng cứng rắn, có cơ bụng xinh đẹp, coi như Chung Linh không hiểu, nhưng tính ra, đó là cũng khối cơ bụng sáu múi hoàn mỹ.

“Vậy thì tốt, là trẫm nóng lòng.” Trên tay Sầm Mặc khẽ dùng sức, sẽ để cho Chung Linh nằm ngang ở trên giường.

Đặt thân thể mềm mại của nàng lên, Sầm Mặc nhẹ nhàng hôn nàng, môi lưỡi quấn quít. Không thể không nói, kỹ thuật hôn của Sầm Mặc cực tốt, so với trước kia ngày càng có khuynh hướng tốt hơn, hiện tại chỉ cần một nụ hôn sâu, là có thể khiến Chung Linh thở hổn hển, thần hồn điên đảo.

“Ngậm nước bọt lại.” Sầm Mặc chợt ngẩng đầu lên, ngón tay cọ xát khóe miệng Chung Linh, trên mặt giả vờ không hiểu cố ý đưa đến trước mặt nàng.

Sắc mặt Chung Linh chợt hồng, cư nhiên hắn lại nói ra như vậy, thật là càng ngày càng không biết xấu hổ!

Sầm Mặc vén vạt áo lên, không đợi Chung Linh nói những gì, liền trực tiếp nhắm ngay địa phương đã sớm ướt át, thẳng tắp vọt vào.

“Ân a.” Đột nhiên xuất hiện chướng bụng làm cho Chung Linh không nhịn được kêu lên một tiếng, đôi tay ôm thật chặt đối phương.

“Thoải mái không?” Động tác của Sầm Mặc chậm rãi, bộ dáng nghiêm túc hỏi thăm.

Để cánh tay nằm ngang ở trên con mắt, Chung Linh nhẹ nhàng cắn môi dưới, không chịu nói lời nói, hiển nhiên loại này tốc độ thật chậm trước nay chưa từng có này đã làm cho nàng trải nghiệm những chi tiết nhỏ trong đó, nhưng mặt khác, cũng là một loại đau khổ.

Còn chưa có hai cái, Sầm Mặc liền phát hiện đối phương đã không tự chủ bắt đầu tiến hành co rút lại, không khỏi cũng rên lên một tiếng, hiển nhiên, loại tốc độ này đối với hắn mà nói cũng là một loại vui sướng hành hạ.

Bởi vì Chung Linh chủ động, cũng theo đó tốc độ của Sầm Mặc nhanh hơn, đồng thời trên tay cũng không có quên chăm sóc vùng mẫn cảm của nàng, đồng thời vì không để cho môi anh đào của nàng ngược đãi hắn, liền dùng môi của mình ngăn chặn nàng.

Lại tới, lại giờ trò này. Hoàn toàn đắm chìm vào cảm giác vui sướng bên trong, trong đầu Chung Linh chỉ còn lại có cái ý niệm này.

Bởi vì quá mức kịch liệt, trong lúc rằng môi hai người quấn quít có lộ ra một sợi tơ, từ trong miệng Chung Linh chảy ra cũng bị Sầm Mặc dùng miệng chặn trở lại.

Chung Linh đang đến đạt tới thời điểm cực hạn, Sầm Mặc chợt dừng lại một loạt động tác của mình, mà Chung Linh cũng bị mất khống chế bắt đầu không ngừng co rút lại, hiển nhiên đã đạt tới điểm giới hạn.

Không hiểu tại sao Sầm Mặc lại ngừng lại, con mắt ướt át mờ mịt của Chung Linh nhìn hắn.

Sầm Mặc khẽ đỏ mặt, phản ứng thân thể tự nhiên của Chung Linh để cho hắn phải cố gắng khống chế được chuyện này của mình lại càng gian nan hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Hình như Sầm Mặc không khống chế được mình, nhưng vẫn hít sâu một hơi thở không để cho Chung Linh thành công.

Mặc dù chịu đựng không muốn phát tiết ra ngoài nhưng có chút khó khăn, nhưng cái loại hưởng thụ cực hạn như thế cũng làm Sầm Mặc hết sức yêu thích. Không thể không nói, cơ thể Sầm Mặc có thể khống chế được dục vọng này, chẳng những đưa đến một sự hưởng thụ khác thường cho thân thể, đồng thời cũng thỏa mãn tâm lý của hắn.

Nhìn Sầm Mặc không có chút phản ứng, Chung Linh không nhịn được liền vận vẹo cái hông của mình đồng thời ở phía dưới cũng bắt đầu có ý thức co rút lại.

Mà Sầm Mặc đang từ từ hưởng thụ thì những động tác này đã thiếu chút nữa làm hỏng bao công sức của hắn, cũng may bởi vì tư thế của cơ thể mà mức độ động tác của Chung Linh cũng không quá lớn vì vậy cũng dễ dàng được như ý.

“Nàng đang nóng lòng sao còn không chịu thừa nhận.” Sầm Mặc đưa tay kéo đôi phương lên để cho hai người đối mặt với nhau.

Sầm Mặc vẫn thích tư thế này, có thể ngồi đối mặt với Chung Linh thì mới biết được cảm giác được bộ phận ở dưới đang chôn vùi trong thân thể của nàng, hai người cùng quấn quýt với nhau.

Tất nhiên, Chung Linh cũng đã quen với tư thế này rồi, sau khi ngồi dậy liền điều chỉnh tư thế của mình, khi nào đạt tới trạng thái thoải mái nhất mới bắt đầu nhẹ nhàng đưa đưa đứng lên.

“Buông lỏng một chút.” Sầm Mặc không nhịn được bóp ngực mềm mại của nàng một chút, nàng có muốn cho mình sớm đi ra không?

Chẳng qua Sầm Mặc chỉ bóp một cái nhưng không ngờ lại có hiệu quả như vậy, ngược lại Chung Linh không từ chối được co rút lại một cái.

“Hoàng thượng lại muốn gây sức ép cho thần thiếp sao?” Chung Linh tròn tròn nửa con mắt nhìn hắn, đôi mắt quyến rũ như tơ.

“Được, nàng gầy vò ta tốt lắm.” Hiểu ý đối phương, Sầm Mặc cũng cố rộng rãi nói tới, chẳng qua động tác trên tay không chậm, vừa lên một chút lại đồng thời tiến công.

Thường với cái tư thế như vậy đã dễ cho Sầm Mặc đạt tới khoái cảm cao nhất, mà bây giờ ngón tay còn không thành thật đùa giỡn ở khắp nơi, để cho Chung Linh không làm được chuyện xấu, còn không có cách nào nhúc nhích khi ngồi trên người hắn.

Thấy Chung Linh cũng thành thật bỏ bộ dáng đó xuống, Sầm Mặc mới tha cho nàng, trực tiếp đè nàng ở trên người liền thực hiện động tác của mình lên.

Một đêm này, không biết Sầm Mặc muốn nàng bao nhiêu lần mà kết cuộc của trận này qua ngày hôm sau đã để nàng đau dứt không ngớt.

“Nương nương, như vậy mới thoải mái một chút.” Vân nhi vừa xoa bóp vừa hỏi thăm Chung Linh.

“Uhm, hơi dùng lực một chút.” Chung Linh lười biếng nằm ở trên giường không chịu nhúc nhích.

“Nương nương, càng ngày hoàng thượng càng sủng ái nương nương.” Vân nhi không nhịn được cười trộm nói, mỗi lần hoàng thượng ngủ lại cung Vân Tường, liền để lại cho nương nương một bộ dáng thể thảm như thế này vào ngày hôm sau.

Nàng ở trong cung nhiều năm, còn có thể không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Bê cung Hàm Phúc có động tĩnh gì không?” Chung Linh cũng để lời nói của Vân nhi vào trong lòng ngược lại là quan tâm tới Như phi.

“Bẩm nương nương, mỗi ngày Như phi đều không ra cửa lớn, đang ở trong cung ngăn ngừa cũng không có gì đặc biệt.” Tường nhi trả lời.

“Bôn cung nghe nói nước Chu Tước còn dẫn theo thị vệ tới đây ngay từ đầu.” Hình như Chung Linh nghĩ đến lời nói mà Sầm Mặc đã nói với nàng.

“Bẩm nương nương, những thị vệ kia đã bị ghi vào sổ, chỉ cho phép hộ vệ ở lại cung Hàm Phúc, còn không được tùy ý đi lại trong cung.” Mấy ngày nay, Tường nhi đã cho người quan sát cung Hàm Phúc đối với chuyện này nó thì có chút không hiểu, “Nô tì không hiểu tại sao hoàng thượng lại cho phép thị vệ ở lại trong cung Hàm phúc.”

Hậu cung luôn có thị vệ tuần tra, xuất thân cũng vô cùng trong sạch, mỗi ngày bên trong ngoại trừ những người đi tuần tra thì ở ngoài không cần phải giữ lại, nhưng thị vệ của nước Chu Tước cho dù ngoài mặt có thân phận nổi trội nhưng gia thế lại không rõ, lại không cùng một loại với thị vệ của nước Từ Thần.

“Hoàng thượng làm như vậy đã có dụng ý của hoàng thượng.” Trong hậu cung, cũng không ai có lá gan sẽ gây tội, cộng thêm những người thị vệ này, thì hoàng thượng đã cho người giám sát bọn họ, nếu không có động tĩnh gì thì thôi, nếu có gì thì hoàng thượng cũng e sợ một số điều.

Nước Chu Tước chỉ phải bảy người thị vệ tới, một người là đội trưởng, mấy người còn lại coi như có võ nghệ cao cường thì cũng không có những trò gian gì. Bọn họ cũng biết thân phận của mình, nếu hoàng muốn ngủ lại trong cung Hàm Phúc bọn họ sẽ tự động lui ra, trở lại phòng bên ngoài cung để nghỉ ngơi.

Hoàng thượng cho giữ bọn họ lại, hoàng thượng đã quá nhân từ rồi, nếu họ không cảm kích thì ngày sau hoàng thượng cũng sẽ đứng trên đại nghĩa mà xử lý.

“Nếu Như phi nương nương dẫn theo người tới, ở trong vẫn cứ âm thầm gọi Như phi nương nương là công chúa, có phải không hợp với lý lẽ hay không?” Tưởng nhi liền nghĩ tới một chuyện, “Hơn nữa bọn họ còn đánh chửi kiêu căng đối với thái giám cung nữ của nước Từ Thần chúng ta.”

Nếu Như phi không biết nhìn xa trông rộng, sau này còn ở nước Từ Thần, còn đối với người nước Từ Thần phân biệt rõ như vậy ngày sau sao có thể có được lòng người.

“Bên cung Trọng Hoa thì sao?”

“Ngược lại, tính tình Huệ phi rất hiền hòa còn dẫn theo hai nha hoàn, cũng dặn dò người của mình chung sống hoàn thuận với người của nước Từ Thần.” Nếu đưa hai người ra so sánh thì thủ đoạn của Huệ phi cao hơn.

Mặc dù Như phi có chút lỗ mãng, ngu xuẩn nhưng Chung Linh cũng không dám xem thường, khó mà nói chính nàng đã cố ý bày ra bộ dáng hạ thấp cảnh giác như vậy.

“Trước hết cứ như vậy đi, cứ dặn người của chúng ta quan sát cho kỹ.” Chung Linh từ trên giường ngồi dậy, “Ôm An nhi tới đây, Bồn cung muốn chơi với hán một chút.”

Mặc dù Huệ phi vừa tới, hoàng thượng nể tình nên ngủ lại thêm mấy ngày, nhưng nửa tháng sau hán liền xóa bỏ những đối xử đặc biệt với các nàng, cũng bắt đầu đi đến chỗ những Phi tần khác.

“Ngược lại, Bồn cung lại xem thường những người trong hậu cung.” Như phi lạnh lùng cười một tiếng, nàng phất người đi kêu hoàng thượng, nhưng hoàng thượng lại nói có an bài khác, hiển nhiên đã bị hồ ly tinh nào quyến rũ đi.

“Nương nương không nên nóng lòng, hoàng thượng cũng không muốn vì người mới à lạnh nhạt người cũ nên lúc này mới cự tuyệt nương nương.” Ở một bên Thanh Đồng khuyên nhủ nương nương, “Không phải mấy ngày trước hoàng thượng vẫn thường ngủ ở chỗ nương nương sao?”

Nghe Thanh Đồng nói như vậy, Như phi mới buông lỏng xuống một chút, “Thời điểm Bồn cung vừa tới hoàng thượng vẫn thường hay ngủ ở chỗ ta vài ngày nhưng hiện tại xa ra có đi mời hoàng thượng cũng không tới.”

Ở trong lòng Thanh Đồng chợt toát mồ hôi, hoàng thượng là người nào, cũng không phải là Phò mã của nước Chu Tước, sao có thể nghe theo tâm tư của nữ nhân sai khiến.

“Đi hỏi rõ cho Bồn cung xem tối này hoàng thượng ngủ ở chỗ nào.” Nàng cũng xem một chút Phi tần trong cung này có bản lĩnh gì.

“Thưa công chúa, hôm nay hoàng thượng ngủ ở chỗ Trầm mỹ nhân.” Phúc nhi nhẹ giọng trả lời, e sợ đã quấy nhiễu Ôn quý nhân chọc nàng tức giận.

“Đã biết.” Ôn quý nhân thở dài một cái, nàng đã đủ cả giải từ lâu nhưng đã lâu hoàng thượng vẫn chưa đến Hàn Yên các của nàng, vốn tưởng rằng hai vị công chúa đến sẽ liên nhớ tới nà, nhưng hoàng thượng vẫn luôn bất mãn trong lòng, nên đã đến chỗ của Trầm mỹ nhân.

Nhìn chung mỗi tháng hoàng thượng sẽ theo thứ tự từ phần vị cao xuống thấp, tìm nơi mình thích đi, hôm nay hoàng thượng qua chỗ nàng, không phải có ý lạnh nhạt mà không để mình ở trong lòng.

Nhưng trong lòng nàng cũng biết, hoàng thượng vẫn không có buông tha cho nàng, chỉ là cố ý trừng phạt hành động lần đó của mình thôi. Không cần phải chọc giận hoàng thượng, vẫn có thể có biện pháp cứu vãn.

Ngày thứ hai, thời tiết nóng như vậy Ôn quý nhân tự mình làm một ít thức ăn ngọt đưa đến Dưỡng Tâm điện nhưng bất ngờ bị chặn ở cửa.

“Thần thiếp sẽ chờ ở ngoài này.” Đối với sự ngăn cản của Lâm Anh, Ôn quý nhân cũng không cảm thấy bất ngờ chỉ nhẹ nhàng mỉm cười rồi đứng tại chỗ.

Mặt Lâm Anh vẫn không thay đổi đứng ở vị trí của mình, hơi ngẩng đầu lên nhìn ngày một chút. Mặc dù không phải là giữa mùa hè nhưng mặt trời đã chạm đáy từ lâu cũng làm cho người khác không chịu nổi.

Đợi đến khi Chung Linh nhận tức tin Ôn quý nhân đến Dưỡng Tâm điện, nàng chỉ cười một tiếng, chỉ là một âm mưu mà thôi.

Xem như tất cả mọi người đều biết Ôn quý nhân dùng khổ nhục kế, hoàng thượng vẫn tha thứ cho nàng nhưng ngày đó vẫn phải đi Hàn Yên các, tuy rằng đến chăm sóc thân thể của nàng nên cái gì cũng không làm, nhưng tất cả mọi người đều hiểu vị trí của Ôn quý nhân ở trong lòng hoàng thượng đã trở về.

“Có phải hoàng thượng đau lòng vì Ôn quý nhân?” Chung Linh ôm ngực Sầm Mặc, hơi nghiêng đầu hỏi.

“Trẫm chỉ đau lòng vì Linh nhi.” Sắc mặt Sầm Mặc vẫn không đổi trả lời.

Chung Linh cười hi hi một tiếng, xẹt tới nhẹ nhàng hôn lên môi hắn một cái: “Thưởng cho hoàng thượng.”

“Phần thưởng ấy nàng cũng lấy ra được.” Sầm Mặc có chút bất mãn vì mình không được yêu cầu phần thưởng.

Tại sao Chung Linh nghe thấy chuyện đó, rồi cũng không vì chuyện đó mà tức giận, rồi ngược lại còn được sủng ái bởi vì nàng và hoàng thượng đã thương lượng cùng nhau rồi.

Chung Linh làm hết sức để thay đổi ánh mắt của mọi người, Sầm Mặc cũng không có ý phải bày ra sự giả tạo sủng ái, coi như tất cả mọi người biết, người hoàng thượng sủng ái nhất chính là Hoàng quý phi nhưng hoàng thượng không cần phải sủng ái một mình Hoàng quý phi như vậy, thì lòng căm thù của các nàng đối với Chung Linh cũng không nhiều.

Vào thời điểm này, cũng sẽ có những người khác lộ ra chân tướng.

Theo dự tính bên trong, người không vừa lòng đầu tiên chính là Như phi.

“Nương nương, người không muốn làm chút gì sao?” Nửa tháng liền, hoàng thượng cũng không có túc ở cung Hàm Phúc mặc dù buổi chiều có đi gặp xem, nhưng Như phi cũng không phải chỉ muốn xem một chút cuối cùng nàng ngồi không yên chạy tới liền thấy Chung Linh.

“Bốn cung phải làm gì?” Buông ly trà trong tay xuống, Chung Linh có chút khó hiểu nhìn nàng ta.

“Nương nương, nô tì nghe nói nương nương ở nước Tử Thần là người được hoàng thượng sủng ái nhất, nhưng hôm nay tâm hoàng thượng đều để trên người Trầm mỹ nhân, nương nương không nóng nảy sao?” Nếu Như phi tin tưởng mọi người đều là nữ nhân còn nữ nhân được sủng ái, tất nhiên là không thể nhìn hoàng thượng lưu luyến một Phi tần có phân vị thấp như vậy.

“Bốn cung cũng không có gấp.” Chung Linh cảm thấy Như phi nói trắng ra như vậy có chút buồn cười, “Mặc dù phân vị nàng có thấp chỉ cần hoàng thượng thích là được, vậy có liên quan gì?”

“Nương nương.” Như phi có chút không dám tin Hoàng quý phi lại nói ra những lời này.

“Người biết tại sao hoàng thượng lại sủng ái ta nhất không?” Chung Linh đi tới phía trước thăm dò nàng ta, nhẹ giọng nói: “Không phải bởi vì Bốn cung sinh ra hoàng tử mà trước đó Bốn cung là Phi tần được hoàng thượng sủng ái nhất.”

Nhìn ánh mắt Như phi có chút tò mò, Chung Linh hài lòng cười một tiếng: “Người biết hoàng thượng thích hạng người gì nhất? Xem Ôn quý nhân một chút, Chu Tần một chút các nàng đều có tính tình nhã nhặn, không thích quản lý sự vụ, Bốn cung tự nhận tính tình của mình không tốt như các nàng, nhưng có một cái các nàng cũng không sánh được hơn ta.”

Đúng, Chu Tần và Ôn quý nhân đều có tính tình nhã nhặn ôn hòa, nhưng các nàng lại thua Hoàng quý phi ở điểm nào?

“Hoàng thượng thích nữ nhân không ghen tị.” Chung Linh nghiêm mặt nói giấu ý cười sâu sắc ở phía sau, “Chưa bao giờ Bốn cung ở trước mặt hoàng thượng mà tranh giành tình cảm, dù là Chu Tần ngoài mặt nhìn bộ dáng rất lạnh nhạt, nhưng ở trước mặt hoàng thượng cũng không giấu được tâm sự có lẽ cũng vì lẽ đó mà bây giờ nàng chỉ là Tần mà thôi.”

Nhìn ánh mắt Như phi nửa nghi nửa tin, Chung Linh tiếp tục nói: “Người nhìn lại Ôn quý nhân đi, trước đó và ngày còn để cho muội muội tốt thay thế chỗ nàng ấy thị tẩm, hoàng thượng cũng không có tức giận, Bốn cung cũng chỉ trừng phạt cho có lệ, người cho rằng nguyên nhân là gì?”

“Nhưng không phải Ôn quý nhân đã ngắt ở cửa Dưỡng Tâm điện sao, sao lại nói hoàng thượng không tức giận.” Như phi cau mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

“Ai mà chẳng biết Ôn Quý nhân cố ý thực hiện âm mưu của mình. Người nghĩ hoàng thượng sẽ không biết?” Chung Linh cười lạnh, “Nếu hoàng thượng tức giận thật thì sẽ không để cho nàng ấy có cơ hội thực hiện được âm mưu đó. Bất quá hoàng thượng cảm thấy nàng ấy không đủ coi trọng mình, cho nên mới để cho tỷ muội các nàng thế chỗ mình mà bất mãn thôi. Thế nhưng, người xem hoàng thượng sao lại nhanh tha thứ cho Ôn Quý nhân nhanh như vậy? Tất nhiên cũng không vì hành vi của nàng ấy mà tức giận, chẳng qua là tâm ý của nàng ấy đối với hoàng thượng chưa đủ thôi.”

Chung Linh nói giả sự thật để cho Như phi cũng có chút không nắm bắt được, trong lúc nhất thời cũng khó có thể phán đoán.

“Muốn Bồn cũng nói, nếu người muốn lấy lòng hoàng thượng thì không cần lo những việc này. Bồn cung là Hoàng quý phi cũng phải ở đây chịu đựng những việc này sao? Mọi người đều là nữ nhân của hoàng thượng, cũng muốn bắt chước kiếm chế sao?” Cuối cùng Chung Linh cho nàng ta một lời khuyên.

“Thần thiếp biết rồi, đa tạ nương nương đã dạy dỗ.” Như phi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu ý.

Như phi đưa người của mình rời đi, Vân nhi không nhịn được bật cười một tiếng: “Nương nương, người thật lợi hại.”

“Bồn cung chỉ hơi sửa một chút mà thôi.” Chung Linh cũng không nhịn được bật cười lên, vừa rồi nàng đã đổi trắng thành đen, nói hoàng thượng không thích ăn dấm chua của các Phi tần, mà chính mình cũng không thích ăn dấm chua.

Nếu Sầm Mặc nghe được những lời này, nhất định về mặt hân d d lqđ sẽ rất thú vị. Không nói đến những người khác, Chu Tần, Ôn quý nhân và ở giữa là Chung Linh thì người dễ ghen nhất là Chung Linh, dù sao thì nàng cũng có tư cách ghen.

“Nhìn bộ dáng của Như phi hình như nàng ta tin là thật.” Vân nhi nhớ lại phản ứng hồi nãy của Như phi nói.

“Nàng ta có tin hay không thì cũng không có liên quan gì đến Bồn cung.” Chung Linh chỉ cười, vừa nãy nàng ta chỉ ăn nói linh tinh mà thôi.

“Nương nương, người tin lời nói của Hoàng quý phi sao?” Ra khỏi cung Vân Tường, Thanh Đồng liền hỏi, “Vậy người cảm thấy nó sai ở chỗ nào?”

“Nhất định là có nhiều chỗ không đúng.” Như phi khôi phục vẻ kiêu ngạo của mình lại, “Cũng không có liên quan gì, Bồn cung chỉ cần biết bồn cung đã hiểu rõ là tốt rồi.”

Nói hoàng thượng không thích người khác hay đổ kị thì nàng tin, mỗi người đàn ông đều hi vọng thế thiếp của mình đều chung sống hòa thuận với nhau, nếu Chung Linh nói nàng là người đứng đầu trong ba người thì nàng không tin, khó mà nói, hoàng thượng lại yêu thích tính tình kia của nàng.

“Lúc nào thì hoàng thượng mới từ cung Hàm Phúc trở về?” Như phi là người nóng tính, chỉ muốn hoàng thượng có thể xuất hiện trước mặt mình cho mình thử nghiệm thì mới biết được.

“Bẩm nương nương, đầu tháng thì hoàng thượng vẫn hay đến nhưng một tháng sau này thì tùy theo tính tình của hoàng thượng.” Thanh Đồng cuối đầu trả lời.

Sau khi Ôn quý nhân dùng khổ nhục kế, thì hoàng thượng đã không so đo với hiềm khích lúc trước, tuy tháng này ngủ lại không nhiều nhưng khi nhân rồi thì đưa Ôn quý nhân cùng Trầm mỹ nhân đi bộ tản gẫu ở ngự hoa viên, để cho mọi người ghen ghét không ngớt.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Ngày hôm đó, sau khi hoàng thượng đưa hai mỹ nhân đi tản bộ thì tình cờ gặp Như phi ở trước mặt. Như phi mặc một bộ đồ màu đỏ, quần dài nhìn rất là xinh đẹp tất nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng.

Nàng là phi tử của hoàng thượng, so với phân vị của Ôn quý nhân và Trầm mỹ nhân thì nàng cao hơn biết bao nhiêu, hai người thấy nàng đều lập tức hành lễ.

Như phi hiền lành để cho các nàng đứng lên rồi cười dịu dàng nhìn d lqđ hoàng thượng, nếu hoàng thượng không chủ động thấy nàng thì nàng sẽ chủ động tới chỗ hoàng thượng.

“Như phi cũng có hứng thú tới tản bộ à?” Sầm Mặc thuận miệng hỏi.

“Thần thiếp cũng có hứng thú tới đây tản bộ.” Như phi khẽ mỉm cười đến gần bên cạnh Sầm Mặc, Trầm mỹ nhân cuối đầu lùi về sau mấy bước nhường chỗ cho Như phi.

Ôn quý nhân vẫn như cũ nhìn nàng mà không nói một lời nào.

“Thần thiếp nghe nói hoàng thượng dẫn Ôn quý nhân và Trầm mỹ nhân tới đây tản bộ trong lòng thần thiếp rất là hâm mộ.” Như phi cười rất vui vẻ, cũng vì câu nói này và sắc mặt Ôn quý nhân và Trầm mỹ nhân hơi thay đổi.

Lúc nào thì Như phi lại dùng lời nói thân mật làm nũng này nói chuyện với hoàng thượng?

“Sau đó thì thần thiếp đến hoàng cung thì vẫn chưa đi qua nơi này d lqđ hoàng thượng không cùng đi với thần thiếp sao?” Như phi nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của Sầm Mặc nhưng cũng không nhìn thấy vẻ mặt của những người khác.

“Ái phi muốn xem, tất nhiên là có thể.” Sầm Mặc chỉ gật đầu rồi tiếp tục dẫn nàng đi về phía trước.

Trầm mỹ nhân đi theo sau bọn họ, nhìn Như phi chiếm chỗ của mình thì vẻ mặt dường như có chút mất mát. Mà hình như Ôn quý nhân có chút lo lắng hơi lếc mắt nhìn về phía bọn họ rồi lập tức đến bên hoàng thượng tìm đề tài nói chuyện.

“Hoàng thượng, thần thiếp không được khỏe, thần thiếp xin cáo lui trước.” Trầm mỹ nhân cũng không muốn đi theo phía sau bọn họ quá lâu nên xin rời đi trước.

“Thân thể không khỏe thì nàng hãy về trước đi.” Sầm Mặc không biết suy nghĩ của nàng liền gật đầu đồng ý, “Trầm sẽ đi gặp nàng sau.”

Thời điểm hoàng thượng nói câu trước Như phi rất đắc ý nhưng ở câu tiếp theo làm nàng có chút mất hứng, phân vị Ôn quý nhân thấp như vậy thì có cái gì tốt, mình đang ở bên cạnh hần mà hần còn mong nhớ người khác.

Trầm mỹ nhân nghe hoàng thượng nói vậy thì rất vui vẻ, tuy rằng đi theo hoàng thượng ra hoa viên tản bộ đã là vinh quang thế nhưng trong lòng lại không sánh được với Ôn quý nhân và Như phi bởi vậy trong lòng cũng không cảm thấy tủi thân nên một lúc sau xin cáo lui trước.

“Hoàng thượng, Trầm mỹ nhân đã đi rồi.” Nhìn Sầm Mặc đứng bất động, Như phi có chút bất mãn liền nỗ lực gây sự chú ý của mình tới hần.

Hình như Sầm Mặc không cảm nhận được liền nhú mào rồi tiếp tục đi về phía trước nhưng chưa đi được hai bước thì Lâm Anh lại.

“Hoàng thượng, Trắc đại nhân cầu kiến.”

“Sao?” Thông thường mỗi ngày lộ trình đều đã được sắp xếp, trước đó Trắc Ngôn Hi cũng đã có nói muốn gặp riêng hoàng thượng nhưng hiện tại lại bỗng nhiên cầu kiến như vậy Sầm Mặc có chút nghi hoặc.

“Bẩm hoàng thượng, Trắc đại nhân có việc gấp xin cầu kiến.” Lâm Anh cung kính cuối đầu nói.

“Trẫm có việc phải đi trước, nếu các nàng có hứng thú thì tiếp tục đi đi.” Mặt Sầm Mặc không chút biến sắc liền rút cánh tay mình về rồi dẫn người rời đi.

“Nương nương, người có đi dạo hoa viên nữa không?” Ôn quý nhân cười cười nhìn Như phi.

“Hoa viên có gì đáng xem.” Sau khi Sầm Mặc rời đi, nụ cười trên mặt Như phi liền biến mất rồi miễn cưỡng nhìn Ôn quý nhân một cái liền dẫn theo cung nữ rời đi.

“Nương nương, người còn muốn tiếp tục tản bộ sao?” Phúc nhi chợt hỏi, dù sao mọi người đều biết đi tản bộ là giả, đi gặp hoàng thượng mới là thật.

“Đương nhiên phải tiếp tục.” Ôn quý nhân khẽ mỉm cười liền tiếp tục đi về phía trước.

“Làm tốt lắm.” Sau khi Ôn quý nhân và Như phi rời đi Sầm Mặc chợt dừng bước tán thưởng Lâm Anh.

“Tạ ơn hoàng thượng đã khen.” Lâm Anh vẫn như cũ, khiêm tốn cuối đầu.

Thời điểm Hoàng quý phi và Hoàng thượng cùng nhau bày ra trò này, hần cũng không có cố ý trốn tránh, mà hoàng thượng còn cố ý đi tản bộ cùng với Ôn quý nhân và Trầm mỹ nhân, đa số là để cho người khác xem, vừa này Như phi lại chen ngang vào thì mục đích của hoàng thượng gần như đã đạt được.

Đi theo bên cạnh hoàng thượng lâu như vậy hần cũng biết lòng hoàng thượng luôn nhớ, hoài niệm đến ai, mà đối với những người này thì lại làm cho người khác xem thôi.

“Trở về đi.” Nếu viện cớ là Trắc Ngôn Hi, Sầm Mặc cũng không thể ở chỗ này mà di chuyển đến cung Vân Tường được, “Đi nói với Hoàng quý phi là trẫm đã bỏ quên một đồ vật ở chỗ nàng, để cho nàng tự mình đưa đến Cần Chính Điện cho trẫm.”

“Tuân lệnh.” Lâm Anh gật đầu đáp lại.

Trầm mỹ nhân trở lại nơi ở của chính mình, trong lòng vẫn có chút tức giận Như phi xuất hiện như vậy khiến nàng không thoải mái còn chiếm chỗ của mình, thế nhưng nàng ta là một phi tử còn mình chỉ là một mỹ nhân nho nhỏ, Như phi làm như vậy không ai nói là nàng ta sai. Nhưng mà mình vẫn không nuốt nổi cơn giận này.

Lúc trước, mình liều lĩnh mạo hiểm mới có thể được hoàng thượng sủng ái, mà Như phi ỷ vào thân phận của mình mà đã cướp đi vị trí của mình ở bên hoàng thượng thật là dễ dàng.

Hôm nay, chỉ ở bên cạnh hoàng thượng đi tản bộ mà thôi, còn ngày khác nói không chừng hoàng thượng sẽ quên mình. Nhưng một mỹ nhân thấp bé như mình thì có thể làm được gì?

Cũng không muốn đề cập đến vấn đề tại sao Trầm mỹ nhân lại ở nơi này buồn bã ủ rũ, sau khi Như phi trở về cung Hàm Phúc thì lại canh cánh trong lòng đối với Trầm mỹ nhân. Làm sao Trầm mỹ nhân leo lên được vị trí đó, ở trong cung mọi người đều biết, tất nhiên nàng cũng rất xem thường những người dõng thủ đoạn như vậy mới có thể bò lên người hoàng thượng.

Nhưng lần này là Trầm mỹ nhân lần khác lại thêm Ôn quý nhân, cũng đủ để hoàng thượng mong nhớ, một người thì ôn nhu dịu dàng một người thì trong sáng nền nã mà hai người lại không bài xích lẫn nhau cũng khó trách hoàng thượng lại thích như vậy.

“Người nói xem, nếu Bồn cung tìm cách trừng phạt Trầm mỹ nhân một chút, hoàng thượng có trách tội xuống không?” Như phi không nhịn được nói thẳng ra.

“Bẩm nương nương, Trầm mỹ nhân chỉ là một mỹ nhân nho nhỏ, nhưng người là phi tử của hoàng thượng, chắc chắn hoàng thượng sẽ không vì một mỹ nhân nho nhỏ mà trách tội nương nương.” Thanh Đồng trả lời, “Nói ra thì Trầm mỹ nhân cũng là người của hoàng thượng, nếu nương nương làm như thế,

có phần không nể mặt hoàng thượng, sợ hoàng thượng sẽ không thích...”

“Cũng phải, Bồn cung cũng không cần phải tự hạ thấp thân phận của mình mà làm khó một mỹ nhân nhỏ bé như vậy.” Như phi hừ một tiếng, liền thu hồi ý nghĩ này lại, “Nhưng mà, một thân một mình Bồn cung ở trong hậu cung này cũng không đánh lại bọn họ.”

Thanh Đồng chỉ cúi đầu không trả lời.

“Ngoại trừ những người có phân vị cao như Hiền phi, Huệ phi, Hoàng quý phi thì không nào lên thủ cùng với bồn cung được, còn những người khác thì không sử dụng được mà từ lâu hoàng thượng lại không thích các nàng đến nỗi suýt chút nữa thì đã hạ thấp thân phận của các nàng... Không được, không tốt.” Như phi cẩn trọng sàng lọc những người trong hậu cung nhưng không tìm được người vừa ý.

“Nương nương, người đã quên Thục phi nương nương.” Thanh Đồng ở bên cạnh chen vào một câu nói, tuy nàng là cung nữ của cung Hàm Phúc nhưng cũng có nghe nói đến những người này.

“Thục phi.” Nghe Thanh Đồng nhắc như vậy Như phi bừng tỉnh lên, Như phi chợt nhớ tới phân vị của người này cao hơn mình, nhưng vị phi tử này đã đánh mất lòng tin của hoàng thượng rồi, “Nhưng hoàng thượng không thích nàng ta, nếu ta liên thủ với nàng ta thì có ích lợi gì?”

“Nương nương, Thục phi nương nương cũng đã ở bên cạnh hoàng thượng mấy năm rồi, nên cũng đã biết những chuyện của hoàng thượng dù gì có Thục phi hỗ trợ nhất định nương nương ném Huệ phi ra thật xa.” Tâm tư của Thanh Đồng đang linh hoạt lên.

Vừa nghe đến Huệ phi, Như phi lại có thêm tâm tư, “Cũng đúng, đi một chuyến cũng không có gì, coi như là đi vòng vòng ra, đi thôi.”

Như phi luôn nghĩ là nên làm cái gì, liền trực tiếp chuẩn bị rồi đi, nhưng mắt lại nhìn thấy một cung nữ khác là Thanh Lan liền dừng bước: “Chờ đã, người ở lại nơi này, nếu hoàng thượng có tới, mau chóng kêu người thông báo cho Bồn cung, Thanh Lan người đi cùng Bồn cung một chuyến.”

“Vâng.” Trong lòng Thanh Lan vui vẻ liền đi theo phía sau Như phi.

Sắc mặt Thanh Đồng chợt thay đổi, trong lòng biết chủ nhân của mình luôn đa nghi, Như phi chỉ sợ nàng biết quá nhiều sau này sẽ bất lợi.

Hoàng thượng nói sẽ đi gặp Trầm mỹ nhân, nếu hôm nay không đi chỉ sợ sẽ không đến cung Hàm Phúc, Như phi làm như vậy chắc chắn là muốn đẩy mình ra.

Nhưng nàng không để ý, tính tình của nương nương nàng cũng biết, Thanh Lan cũng là người không có chủ kiến, cho nên về sau nương nương nhất định sẽ tìm đến mình.

“Tham kiến Thục phi nương nương.” Như phi cuối chào hành lễ, phân vị của nàng cũng không kém Thục phi bao nhiêu chỉ cần ý tứ một chút là được.

Tất nhiên Hiền phi cũng biết đạo lý này, vội vàng cho nàng đứng dậy.

“Bồn cung ở nơi vắng vẻ này, lại không ngờ hôm nay lại nghênh đón một khách quý như vậy.” Thục phi chỉ cười cười nói.

Như phi cẩn thận quan sát sắc mặt Thục phi, mặc dù không có gì đặc biệt chỉ là con mắt bởi vì ngủ chưa đủ giấc mà có thêm hai vết thâm ở dưới hai quầng mắt, nhưng Thục phi không có biểu hiện nhẹ nhõm ra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

“Thật sự muội muội cũng không phải là khách quý.” Như phi cười nói, “Muội muội mới đến, nên đối với chuyện ở hậu cung không có quen thuộc, nên cũng không biết phải làm sao, một mỹ nhân nhỏ cùng với quý nhân có thể có được sủng ái của hoàng thượng.”

Ở nước Chu Tước, người có phân vị càng thấp thì hoàng thượng sẽ càng không để ý, mà để ý họ thì cũng sớm sẽ nói ra phân vị.

“Chính người cũng không rõ ràng.” Thục phi lạnh lùng nở nụ cười, “Muội muội không biết rồi, hoàng thượng chúng ta rất thích người có phân vị thấp. Lúc trước, Hoàng quý phi tiên cung, cũng chỉ là một mỹ nhân nhỏ còn bây giờ đều ở trên người và ta.”

Như phi hơi kinh ngạc nhìn nàng ta, không ngờ nàng ta lại nói trắng ra như thế.

“Bồn cung là người quang minh chính đại dĩ dĩ dĩ nên không thích nói chuyện không rõ ràng, Bồn cung và Hoàng quý phi không hợp lâu rồi.” Nhìn vẻ mặt Như phi làm sao nàng lại không biết nàng ta nghĩ gì, “Lại nói, lấy tình hình hiện tại của Bồn cung, nói những câu này có thay đổi được gì hay không?”

“Làm sao tỷ tỷ lại tự giận mình như vậy?” Mặt Như phi lộ vẻ không đành lòng nói, “Dù sao tỷ tỷ cũng là một trong bốn phi, ở trong cung cũng vô cùng

tôn quý.”

“Ở trong cung, phân vị cũng không quan trọng.” Thục phi liền cắt đứt lời nói của nàng ta, “Chỉ có tình cảm trong lòng hoàng thượng mới quan trọng nhất. Chỉ cần hoàng thượng muốn, thì những mỹ nhân, quý nhân kia không chừng ngày mai sẽ đặt ở trên đầu người.”

Như phi trầm mặc một chút, nghĩ đến Thục phi đang nói chính mình, bây giờ không phải Hoàng quý phi đang trèo lên đầu nàng sao? Rốt cuộc ở trong lòng hoàng thượng thì Hoàng quý phi đó quan trọng như thế nào? Lại thêm có hai hoàng tử, làm sao nàng dám lấy trứng chọi đá.

“Thôi, Bỗn cung cũng biết ý đồ của người đến đây, dĩ nhiên không phải người muốn hiểu rõ hoàng thượng yêu thích người ra sao sao.” Thục phi khẽ thở dài một hơi, “Dù sao những thứ này Bỗn cung cũng không dùng được, nhân tiện đây sẽ nói cho người biết.”

Sau đó, đối với lời nói của Thục phi Như phi nhớ rất kỹ, sau khi dò hỏi mấy vấn đề liền trở về cung Hàm Phúc.

“Người nói xem chuyện Thục phi nói với ta có mấy phần thật, mấy phần giả?” Theo thói quen Như phi hỏi.

“Nô tì không biết, nhưng mà lời nói của Thục phi cũng không sai.” Thanh Lan nhẹ giọng nói và cũng không đưa ra được kết luận của mình.

Như phi hơi nhíu mày, tuy nàng chỉ hỏi một chút nhưng trong lòng mình đã có chủ ý, thế nhưng câu trả lời của Thanh Lan làm nàng không hài lòng lắm.

“Nương nương, người đã trở về.” Sau khi Thanh Đồng nhìn thấy Như phi trở về, liền tươi cười ra đón, lại không thấy sự bất mãn của Như phi.

“Uhm” Như phi đáp một tiếng, “Thanh Lan, người xuống dĩ nhiên nhà bếp lấy chút bánh ngọt lên đây.”

“Vâng” Thanh Lan biết ý Như phi, chợt quay người đi với vẻ mặt không vui.

Về mặt Thanh Đồng vẫn như cũ, tiếp tục nói: “Nương nương, người đi hỏi thăm Thục phi sao rồi?”

“Thục phi nói với Bỗn cung không ít, nhưng là thật hay giả thì ta không biết, nếu nàng ta cố ý làm hại Bỗn cung....” Như phi có chút chán chường.

“Vây cũng không đơn giản, trong cung nô tì cũng đi hỏi thăm hoàng thượng yêu thích người như thế nào? Cho dù, Thục phi có nói rõ ràng như vậy, nếu những thứ kia có thể chống lại, có thể cũng không dứt được.” Thanh Đồng cười nói với một dáng vẻ đã định liệu được trước.

“Ừ, việc này liền giao cho người.” Như phi thỏa mãn gật đầu.

Trong cung Vân Tường

“Mỗi ngày trầm đầu ở bên trong một nhọc đối phó với bọn họ như vậy, ngược lại xem ra nàng rất thoải mái, mỗi ngày đều ở trong cung chơi đùa với An nhi?” Sầm Mặc giả vờ bất mãn nói.

“Hoàng thượng đã có mỹ nhân làm bạn, thần thiếp còn tưởng rằng hoàng thượng đã quên thần thiếp rồi.” Chung Linh cố ý làm ra dáng vẻ đáng thương, “Mỗi ngày thần thiếp đều lên lút ở bên trong âm thầm đau lòng, chịu không biết bao nhiêu khổ sở.”

“Khổ sở? Hình như có người đã nói với trẫm, bản thân nàng là người đứng đầu, không thích ăn giấm chua? Hừ?” Sầm Mặc hơi nhíu lông mày.

“Ai nói câu này?” Chung Linh cũng không nghĩ có thể giấu câu nói này với Sầm Mặc, bây giờ người trong cuộc tới hỏi, làm sao nàng cũng không thừa nhận, “Thần thiếp thích ăn giấm chua nhất, mắt cũng cần thận nhất, mới không nói ra câu đó được.”

“Được, không phải nàng nói, là trẫm nói.” Sầm Mặc cũng không thèm tính toán với Chung Linh, “Trẫm tới xem hoàng nhi của mình một chút.”

Từ trên giường Sầm Mặc ôm lấy Sầm An, Sầm Thận hiện lên liền ngồi ở trên giường nhìn bọn họ.

“Mẫu phi tới đây đi.” Nhìn dáng vẻ Sầm Thận, trong lòng Chung Linh có chút bất đắc dĩ, so với trước kia quan hệ hằn và Sầm Mặc còn rất tốt nhưng bây giờ lại không sánh được với Sầm An.

“Mẫu phi.” Sầm Thận hé ra cái miệng nhỏ liền nhào tới trong lòng Chung Linh.

“Còn nhỏ như vậy lại muốn cắn người.” Sầm Mặc muốn hôn Sầm An nhưng lại bị hằn cắn một phát ở trên mặt. Sầm An cắn được hằn liền đắc ý cười khanh khách, giẫy giụa muốn xuống giường.

“Sao An nhi lại không thành thật như vậy.” Lực của tên tiểu tử nàng rất lớn, lại muốn mình đi trên đất khiến cho Sầm Mặc rất mệt mỏi đi theo hằn.

“Khụ, khụ...” Sầm An không ý thức được gọi, sau đó đi chuyển bàn chân nhỏ muốn đi về phía trước, nhưng bị Sầm Mặc giữ lại không đi được.

“Sao? Có phải An nhi đang gọi phụ hoàng không?” Sầm Mặc nghe thấy tiếng gọi trong miệng Sầm An thì rất vui mừng.

“Còn nói không rõ ràng lắm.” Chung Linh buồn cười nhìn dáng vẻ kích động của Sầm Mặc, “An nhi gọi thần thiếp đó.”

“Nàng gạt trẫm” Sầm Mặc thả lỏng người đi theo Sầm An, để xem đứa nhỏ này đi tới bên cạnh ai, sau đó hằn đi tới bên người Chung Linh.

“Thần thiếp muốn hấn gọi rõ ràng một chút sau đó mới nói cho hoàng thượng.” Một bên Chung Linh là Sầm Thận một bên là Sầm An, mà Sầm An lại cầm lấy váy nàng, làm cho nàng có chút bất đắc dĩ.

“An nhi rất quý quý lấy nàng.” Sầm Mặc nhìn đáng điệu của Chung Linh liền ôm Sầm An vào trong lòng, “Coi như Thận nhi dính lấy nàng, sao Thận nhi cũng dính lấy nàng như vậy.”

Sầm Thận nghe thấy tên của mình, liền có chút không tiện khi dính lấy Chung Linh.

“Là bởi vì mỗi ngày thần thiếp đều ở bên cạnh tụi nhỏ.” Chung Linh cười nói, mặc dù hai đứa có chút gây náo loạn, nhưng vì là con trai của mình nên có náo loạn đi chăng nữa nàng rất vui vẻ, cộng thêm bên cạnh còn có cung nữ ma ma chăm sóc, cũng không có cực khổ mấy.

“Nhắc đến mới nhớ, Thận nhi cũng sắp đến tuổi mời thầy về dạy học rồi, không để hấn chơi như vậy nữa.” Sầm Mặc rất ngay thẳng nói ra vấn đề này.

Chung Linh hơi khom lưng để cho Sầm Thận chơi với An nhi sau đó ra ngoài cùng với Sầm Mặc.

“Thận nhi mới có ba tuổi, hiện tại liền muốn mời thầy lại dạy học sao?” Chung Linh hi vọng hấn có thể ở bên cạnh Thận nhi một chút, ngày sau lớn lên thời gian giữ ở bên người cũng không nhiều, mà Sầm Thận hiện tại tương lai cũng không phải là Sầm An.

“Chậm nữa sẽ không tốt.” Sầm Mặc kiên định nói, bồi dưỡng tương lai của Sầm Thận tương đối đặc biệt, đương nhiên là phải bồi dưỡng từ nhỏ, “Ngày sau An nhi cũng phải học ở cái tuổi này, so với Thận nhi còn cực khổ hơn.”

Trong lòng Chung Linh có chút phức tạp, bởi vì Sầm An phải gánh vác tương lai của nước Từ Thần đó cũng là hi vọng của bọn họ. Dĩ nhiên phải muốn hấn thật xuất sắc, dù có đau lòng vì hải nhi của mình phải cực khổ, nhưng cũng không vì vậy mà nàng giữ Sầm An ở trong nhà được.

Ngược lại, Sầm Thận cũng không có nhiều trách nhiệm như vậy, nên nàng muốn hấn thoải mái một chút.

“Yên tâm đi, bọn họ đều là hải tử của trẫm, trẫm sẽ không hại bọn họ.” Nhìn biểu hiện Chung Linh có chút không muốn, Sầm Mặc liền an ủi.

“Thần thiếp hiểu.” Mẹ là kẻ bại mà, với tình huống hiện tại bọn họ không được làm hư Sầm An. Hiện tại, mọi người đều chú tâm trên người Như phi và Huệ phi, với lại hậu cung cũng không ai uy hiếp đến địa vị của Sầm An, trong khoảng thời gian này đối với nàng mà nói rất là an nhàn.

Chung Linh quá an nhàn, thế nhưng những người khác như Trầm mỹ nhân, Như phi lại không thoải mái như vậy.

Cho dù Như phi muốn tin tức ở chỗ Thực phi, mà hình như hoàng thượng cũng khá được lợi, nhưng vẫn không ngăn cản được tâm tư của hấn nhớ đến mỹ nhân khác.

“Trầm lương viện và Ôn lương viện, hai người càng ngày càng thông suốt ra.” Như phi bất mãn vứt cái lý đang ở trong tay xuống, không tới hai tháng liền thăng cấp thành lương viện, “Nói đến Ôn lương viện cũng thật hào phóng, vốn chỉ là đáp ứng liền đã đứng ngang hàng với nàng, cũng không biết trong lòng nàng có tư vị gì.”

“Đúng là không nghe nói các nàng truyền ra tin tức không hợp lý, thường thường Trầm lương viện cùng Ôn lương viện cũng đi ngồi chỗ kia một chút, mỗi lần hoàng thượng đến xem đều thấy hai người các nàng.” Thanh Đồng đứng ở một bên nói ra những tin tức mình thăm dò được.

Thờ phào ra một hơi, Như phi vẫn không kiềm chế được sự không thích trong lòng mình, không phải không có nghĩ ra biện pháp để hai người bọn họ phản bội nhau, nhưng hình như các nàng lại không để ý những biện pháp tạo hiềm khích của nàng.

“Lần trước, Bồn cung chỉ nói với bọn họ hai câu, các nàng liền quay đầu đi nói với hoàng thượng.” Như phi tức giận nói, lần trước là để Sầm Mặc lạnh mặt với nàng, “Cũng không suy nghĩ chút nàng có thân phận gì, lại cũng nghĩ ra yến hội Trung thu.”

“Nương nương đừng tức giận, kéo không tốt cho thân thể.” Thanh Đồng vội vàng dâng nước trà, “Cũng may Hoàng quý phi không có đáp ứng, không thôi các nàng vẫn thành không khí.”

Như phi uống một ngụm trà, không nói lời nào, nàng sẽ không để cho hoàng thượng đắc ý như vậy được, nhưng Hoàng quý phi quyết định, một chút ý kiến cũng không có, chẳng khác nào là phân biệt đối xử, vậy làm sao nàng có thể ở trong lòng hoàng thượng được.

“Một Ôn lương viện và Trầm lương viện làm việc đều sẽ không sai qui cũ, muốn nắm chắc nhược điểm của bọn cũng rất khó khăn.” Thanh Đồng thà chủ tử nhà mình không chịu nổi, chỉ có thể cau mày nghĩ ra biện pháp để Như phi bớt tức giận.

Thanh Đồng vừa nói những lời này, Như phi liền nghĩ ra một biện pháp, nhưng lại dè xuống, không muốn ai tra ra được là do mình làm, một khả năng cứu vãn cũng không có.

“Đi gọi Trương Uy cho Bồn cung.” Trương Uy là người dẫn đầu của một trong bảy thi vệ mà Như phi dẫn vào.

“Trương Uy tham kiến công chúa.” Trương Uy quỳ trên mặt đất, hướng về Như phi hành lễ.

Như phi liếc mắt ra hiệu, tất cả cung nữ trong phòng đều lui ra, chỉ mình Thanh Đồng ở lại.

“Trương đội trưởng nhanh đứng lên đi, đều là người của nước Huyền Vũ đến, không cần phải theo qui cũ như vậy.” Như phi cười liền cho đối phương đứng dậy.

“Tạ nương nương, không biết nương nương kêu mặt tướng đến đây có gì dặn dò?” Hai tay Trương Uy ôm quyền nói.

“Bỏn cung biết Trương đội trưởng võ nghệ cao cường.” Trước tiên Như phi khen tặng một câu, “Bỏn cung muốn biết, Trương đội trưởng có thể làm cho người ta không thấy liền đưa một người sống, đưa Phi tần đi tẩm cung.”

Trương Uy nghe vậy, trong lòng hơi giật mình một cái, “Bẩm nương nương, nếu bình thường không có vấn đề gì, nhưng nơi này là nước Tử Thần, hoàng thượng nước này có ý phái người đến quan sát huynh đệ chúng thần, muốn giấu việc này cũng không có năng lực.”

Như phi nghe vậy có chút nhụt chí, nàng chỉ có thể dùng một mình Trương Uy, nhưng đối phương lại bị người khác theo dõi tất nhiên cũng không có tác dụng gì.

“Bẩm nương nương, muốn dẫn một vị nương nương vào tẩm cung cũng chút khó khăn, nhưng vị nào khiến tiểu chủ của thần phiền lòng, mặt tướng có thể giúp nương nương.” Trương Uy dùng một chút nói một câu.

Như phi nghe vậy hơi kinh ngạc, nàng muốn xách Trầm lương viện vào phòng, sau đó giả vờ bắt giam tại trận. Nhưng ý của Trương Uy là, hắn có thể ở trong cung hại chết họ.

“Tuy nương nương được hoàng thượng sủng ái, dù sao phân vị cũng không cao, nơi ở có chút xa xôi, lại thêm cường độ bảo vệ không sánh được với các vị nương nương ở trong cung, nếu như mặt tướng ra tay, có thể sẽ thành công.” Trương Uy giải thích.

“Nhưng..... Giết người.” Như phi nuốt nước bọt có chút chần chờ.

Trong lòng Trương Uy cười khẩy, lẽ nào lại muốn mình giả họa chuyện bắt giam tại trận, không phải là giết người sai? Hoàng đế sẽ cho phép Phi tần của mình cầm sừng sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

“Nương nương nói lời này sai rồi, đối phương không biết, nên mới chọc cho nương nương không vừa mắt thôi.” Lúc này, Thanh Đồng cũng xen vào nói, “Với lại võ công của Trương thị vệ rất là cao cường, nếu như Trầm lương viện chết đi, cũng xong hết mọi chuyện, cũng không tra ra được là do nương nương làm.”

Như phi nghe xong lời này thì trong lòng bắt đầu đấu tranh lên, thế nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu nhịn xuống.

Thanh Đồng còn muốn nói điều gì, nhưng lại bị ánh mắt của Trương Uy ngăn lại, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hắn còn có nhiệm vụ trong người.

“Người lui xuống đi.” Trong lúc nhất thời lòng của Như phi rất là hỗn loạn, đứng ngồi không yên.

“Hôm nay hoàng thượng tá túc ở nơi nào?” Dùng xong bữa tối Như phi hỏi Thanh Đồng.

“Bẩm nương nương, hoàng thượng ngủ lại cung Vân Tường.” Thanh Đồng cuối đầu trả lời.

Như phi khẽ thở dài một hơi rồi nói: “Thay y phục cho ta đi.”

Bởi vì Như phi không có việc gì xảy ra, một năm nay ở trong hậu cung rất là yên ổn, mà tháng giêng này Sầm Thận được ba tuổi, hoàng thượng sẽ bắt hắn đi học.

Vừa mới bắt đầu Sầm Thận có chút không quen, dù hắn có ngồi ở trước thầy dạy nhưng hắn vẫn không tập trung chú ý được, hắn luôn muốn tiểu đệ đệ và mẫu phi hơn nữa thầy dạy còn làm ra dáng vẻ nghiêm túc để cho hắn cảm thấy sợ.

Ngày thứ nhất chịu đựng rất vất vả, sau khi trở về, Sầm Thận liền lộ ra một khuôn mặt đáng thương, vì mẫu phi luôn luôn yêu thương hắn nên lần này hắn xụ mặt xuống để nghe thầy dạy.

Sầm Thận gật gù hiểu như không hiểu, nếu như không cố gắng theo thầy học tập thì mẫu phi sẽ không vui. Hơn nữa mẫu phi đã nói, chờ hắn học được thì có thể cùng nhau dạy đệ đệ học,

Qua năm, Ôn lương viện rất được sủng ái lần thứ hai được lên một phân vị, đầu tháng được phong làm đức nghi, mà Trầm lương viện vẫn không có tiến

triển gì.

“Chúc mừng tỷ tỷ.” Trầm lương viện cười nói, chỉ là nụ cười này có bao nhiêu phần chân thật, thì không ai biết được.

“Cảm ơn muội muội nhiều.” Ôn đức nghi cũng cười đáp lại, dù lúc trước hai người các nàng có giúp đỡ lẫn nhau, nhưng vẫn thường ở sau âm thầm cạnh tranh với nhau. Thậm chí, hoàng thượng còn nghĩ đối phương giúp đỡ lẫn nhau để thắng cùng một vị trí.

Tâm trạng Trầm lương viện rất thất vọng, cuối cùng mình vẫn dừng lại ở vị trí lương viện, mặc kệ trong lòng có nghĩ như thế nào? Trên mặt nàng cũng không có thể hiện ra, dù sao hoàng thượng cũng đã khen qua, rất yêu thích tính cách thẳng thắn của nàng, cũng không thể vì một đức nghi nhỏ nhỏ mà lộ ra hết mọi chuyện.

Nói nàng thẳng thắn ngược lại tất cả cũng không phải là giả, nếu thật sự phô bày ra như vậy thì bây giờ nàng còn có thể đi đến nơi nào.

“Muội muội thích cái gì thì cứ việc lấy đi.” Ôn đức nghi cười nói, “Hoàng thượng ban thưởng rất nhiều đồ, một mình tỷ tỷ dùng cũng không hết.”

“Đa tạ tỷ tỷ, đồ của tỷ tỷ là do hoàng thượng ban cho muội muội cũng không thể lấy được.” Trầm lương viện không thèm để ý cười cợt, “Hôm nay, muội muội tới chúc mừng tỷ tỷ, nếu nói có thất lễ, muội muội xin phép về trước.”

“Đều là tỷ muội còn khách khí làm gì, Phúc nhi tiễn Trầm lương viện ra ngoài đi.” Ôn đức nghi phát tay một cái.

“Vâng.”

“Đưa những đồ này đến chỗ của Trầm lương viện đi.” Chờ Phúc nhi trở lại, Ôn đức nghi lấy những đồ mà mình đã chọn để qua một bên.

“Nương nương, nếu Trầm lương viện không muốn lấy thì chúng ta cần gì phải đưa tới?” Ôn đức nghi lắc đầu một cái, “Trước đây, hoàng thượng ban thưởng đồ xuống, lúc nào ta cũng cùng cho nàng nàng đều nhận lấy. Nhưng bây giờ nàng không lấy, tất nhiên là trong lòng không thoải mái.”

“Ý của nương nương là....” Phúc nhi hơi kinh ngạc, Trầm lương viện có được vị trí hiện tại cũng là do nương nương nhà nàng ở bên trong giúp đỡ, bây giờ còn làm như vậy, chắc là muốn độc lập một mình.

“Vậy cũng sẽ không.” Trầm lương viện không phải là một người ngu, hôm nay hai người bọn họ gộp lại cũng là lúc mọi người ở trong tranh cãi vị trí này, cũng không sẽ ngu đến mức tự hủy hoại tường thành của mình làm suy yếu sức mạnh của mình, “Chẳng qua là ngày sau, cũng không có nhiều tính toán.”

Đến hiện tại, từ lâu Ôn đức nghi không có quay lại con đường kia, chỉ có thể ở trên con đường này đi thẳng xuống.

“Tham khiến hoàng thượng.” Mới ra khỏi Hàn Yên các không được bao xa, Trầm lương viện liền nhìn thấy bóng dáng hoàng thượng, liền lên hành lễ.

“Uhm, người mới đi ra từ chỗ Ôn đức nghi?” Tâm trạng Sầm Mặc vẫn như cũ, ôn hòa hỏi Trầm lương viện.

“Đúng vậy, thần thiếp đến chúc mừng Ôn tỷ tỷ.” Trầm lương viện cười nói, “Hoàng thượng ban thưởng thật nhiều thứ khiến thần thiếp đồ cả mắt.”

“Có cả gì phải đồ mắt, nếu người thích, trăm sai người đưa tới là được rồi.”

“Những món đồ kia rất là tinh xảo, thần thiếp không quan tâm điều thần thiếp quan tâm chính là nếu hoàng thượng ban thưởng những đồ này xuống ý nghĩa sẽ khác nhau.” Trầm lương viện cười ra lời, nhìn mảnh đất phân nhánh ở đường, lòng có chút thay đổi.

“Ngược lại người sẽ nói...” Hình như được Trầm lương viện lấy lòng, bước chân Sầm Mặc xoay một cái, thay đổi hướng đi Hàn Yên các.

“Không phải hoàng thượng đi đến chỗ của tỷ tỷ sao?” Trầm lương viện có chút kinh ngạc, còn có một sự vui mừng bởi hướng đi đó chính là đến chỗ của nàng.

“Làm sao, không muốn trăm đến chỗ đó sao?” Sầm Mặc cười cười nhìn Trầm lương viện.

“Dĩ nhiên thần thiếp muốn.” Trầm lương viện đi đến bên cạnh hắn, sắc mặt có chút vui vẻ.

Mà Ôn đức nghi biết được hoàng thượng vốn muốn tới Hàn Yên các, thế nhưng trên đường lại rời đi với Trầm lương viện, sắc mặt cũng có chút khó coi. Mặc dù bọn họ ở trên cùng một trận tuyến, thế nhưng giữa hai người đã có thỏa thuận không thể ngăn chuyện đối phương thị tẩm.

Coi như hiện tại nàng được sủng ái, nhưng cơ hội được thị tẩm quý trọng vô cùng, ai biết lại có thể có con của hoàng thượng, chỉ cần có hài tử, tất cả sẽ không giống.

Nhưng hành vi bây giờ của Trầm lương viện, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta thất vọng.

Ngày đó đi qua không bao lâu, Trầm lương viện liền phong làm vi nghi đồng cấp với Ôn đức nghi.

“Trước đây Bồn cung không nghĩ tới, chuyện tấn phong Phi tần lần này cũng có nhiều sự chú ý như vậy.” Ngắm nghía phượng ấn trong tay, Chung Linh cảm rất nhẹ nhàng, trên nắp có một con dấu màu đỏ.

“Thoạt nhìn thời gian tấn phong rất bình thường, nhưng tác dụng lại không nhỏ.” Buồng phượng ấn trong tay xuống, Lâm Di cẩn thận đi tới lấy cất đi.

“Nương nương,... .. Ôn đức nghi và Trầm vi nghi?” Vân nhi nghĩ đến hai người được tấn phong gần đây nhất, hỏi.

“Muội muội từ chỗ của tỷ tỷ đưa hoàng thượng đi, sau đó không bao lâu liền được tấn phong, người nói tỷ tỷ sẽ nghĩ như thế nào?” Chung Linh cười nói.

“Tất nhiên là ở trong lòng rất bất mãn.” Vân nhi nói, “Nhưng mà, lúc trước Ôn đức nghi giúp đỡ Trầm vi nghi, để cho nàng có cơ hội thị tẩm với hoàng thượng, nàng ấy sẽ để bụng sao?”

“Tự nguyện và bị động, dĩ nhiên sẽ không giống nhau như vậy.” Chung Linh cảm thấy đứng ở góc độ người xem tất cả sẽ đều rõ ràng, “Đã đưa bánh ngọt mà Thận nhi thích ăn tới chưa?”

“Nương nương yên tâm, tất cả đã chuẩn ổn thỏa.” Tường nhi cười nói. Bởi vì Sầm Thận cũng không có ở trong cung Vân Tường ăn trưa, nên Chung Linh sợ hấn ăn không ngon, nên đã cố ý kêu người đưa bánh ngọt tới.

Bên trong hậu cung cũng bớt lo không ít, nhưng thế giới này lại không có một chút nào lại bớt lo. Hồi trước, có người đưa tin Bùi Loan tiến cung, còn Bùi tướng quân phải đi tới biên ải. Không phải các khác, nhưng cuối cùng nước Chu Tước vẫn đánh nước Huyền Vũ, Bùi tướng quân trấn thủ biên ải để phòng ngừa có việc gì xảy ra.

“Nước Chu Tước cũng không có nhận ra.” Chung Linh không nhận được thì thầm một câu.

“Đứng rồi nương nương, người được cải vào ở trong cung Hàm Phúc đưa tin tới, nói là nửa đêm nhìn thấy Như phi cùng với cung nữ thân cận bên cạnh Thanh Đồng cùng với Trương thị vệ ở sau lưng lén lút nói cái gì.” Tường nhi vừa nhớ tới hồi sáng bên kia đưa tin tới.

“Thị vệ? Không có chuyện gì.” Chung Linh không để ý lắm, trời vừa sáng Sầm Mặc liền phái người giám sát tên thị vệ kia, chẳng những chỗ sáng cũng có trạm canh gác, còn có lính gác ngầm, có động tĩnh gì thì hấn sẽ nắm giữ hết, “Tiếp tục thôi đi.”

Nhưng mà Như phi thật đáng thương, hình như cái gì cũng không biết.

Phía trước có chuyện phát sinh, trước đó vài ngày Sầm Mặc không có nhẹ nhõm như vậy, bởi vì quan hệ của nước Chu Tước và nước Huyền Vũ căng thẳng như vậy, lễ đầy tuổi Thái tử cũng không có mời sứ giả hai nước tới.

“Thái tử diện hạ có thể làm cho người khác yêu thích.” Huệ phi nhìn trang phục được mọi người vây quanh Sầm An và Kim Đồng, không nhận được nói.

Trong lòng Như phi lạnh lẽo rên lên một tiếng không nói gì, cảm thấy Huệ phi đang nịnh bợ Hoàng quý phi.

Chung Linh liền nở nụ cười, sau đó liền đi tới chỗ con trai mình.

“Nhưng người ta là Thái tử, ở nơi này Huệ phi còn khen ngợi.” Nhìn Hoàng quý phi đi ra, Như phi không nhận được nói.

“Trong lòng Bồn cung chỉ cảm thấy yêu thích Thái tử mà thôi.” Đối với lời nói của Như phi, Huệ phi chỉ lạnh nhạt đáp lại.

Một bên còn có Ôn đức nghi và Trầm vi nghi, nhưng nhìn Thái tử, vẻ mặt lại hâm mộ, vừa ra đời liền phong làm Thái tử, đây là vinh dự mà các nàng không có hoàng thượng sủng ái thì đến nay vẫn còn

chưa có động tĩnh nào.

“Hoàng thượng...” Trác Ngôn Hi đi tới bên cạnh Sầm Mặc nói nhỏ gì đó.

Sầm Mặc hơi nhíu mày sau đó gật gật đầu, Trác Ngôn Hi liền rời đi. Chung Linh vô ý nhìn thấy ọn họ trong lòng thở dài một hơi, cuối cùng đã bắt đầu rồi sao?

Từ khi Sầm An tròn một tuổi, thì hình như hoàng thượng ít đặt chân đến cung Hàm Phúc, mà tần suất đi cung Trọng Hoa lại tăng lên cũng chính vì điều này mà Như phi rất bất an.

Nếu hoàng thượng đi chỗ của người khác thì nàng có thể nhận được, nhưng tại sao lại là Huệ phi của nước Huyền Vũ, không phải hoàng thượng thích nàng sao?

Sau khi, mấy lần đi cầu kiến hoàng thượng nhưng đều bị cự tuyệt, tâm tình Như phi giảm xuống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng nàng không còn làm gì, bỗng nhiên hoàng thượng lại không thích nàng là sao?

Sẽ không, nhất định Huệ phi đang lén lút làm cái gì đó.

“Người thay Bồn cung đi tìm hiểu, Huệ phi đã làm những gì?” Như phi vẫn không nhận được để Thanh Đồng đi tìm hiểu một chuyện.

“Bẩm nương nương, gần đây Huệ phi nương nương không làm gì cả, nếu có làm cái gì, cũng chỉ đến xem Thái tử và Đại hoàng tử, hình như còn được hoàng thượng tình cờ thấy được.” Những việc này Huệ phi cũng không có giấu, bởi vậy rất nhiều người biết.

“Hoàng quý phi cũng cho phép?” Như phi có chút không dám tin tưởng hỏi.

Không phải Hoàng quý phi vẫn rất xem con trai mình là báu vật ngoại trừ Hiền phi, thì hầu như ai cũng không thấu được, làm sao bỗng nhiên lại để Huệ phi đến gần Thái tử và Đại hoàng tử?

“Hình như lúc Thái tử tròn một tuổi, không phải Huệ phi khen Thái tử sao?” Nghĩ đến điều này Như phi chắc là đã quên, Thanh Đồng vội nhắc nhở.

Thanh Đồng vừa nói thế, Như phi cũng nghĩ tới không khỏi cười nhạo: “Bổn cung còn tưởng nàng ta dùng thủ đoạn gì, hóa ra là lời kéo Hoàng quý phi.”

Huệ phi cố ý làm chuyện nịnh bợ này nhưng nàng làm không được.

“Đi cung Vân Tường, Bổn cung cũng muốn gặp Hoàng quý phi.” Như phi cười lạnh một tiếng liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

“Không biết hôm nay Như Phi đến nơi này của Bổn cung là có chuyện gì?” Chung Linh nghi hoặc nhìn Như Phi.

“Hôm nay thần thiếp nhận được một món đồ chơi nho nhỏ, muốn đưa cho Thái tử điện hạ, vì vậy đã không mời mà tới.” Như Phi nhẹ nhàng cười nói. Ra hiệu cho Thanh Đồng đứng bên cạnh bước đến, trình lên món đồ đang cầm trong tay.

Nằm bên trong chiếc hộp đang mở là một bạch ngọc quan âm sáng đẹp, chất ngọc tinh tế, chạm vào có thể cảm nhận được chút ấm áp của ngọc. Hiển nhiên không phải là vật tầm thường.

“Như Phi cũng thật là hao tâm tốn trí, Bổn cung thay Thái tử cảm tạ trước.” Đặt món đồ trên tay xuống, Chung Linh cười nói.

“Không biết hiện tại Thái tử điện hạ đang ở đâu, muội muội cảm thấy có hơi nhớ hân.” Nhìn vẻ mặt ung dung thản nhiên của Chung Linh, Như Phi không nhịn được lên tiếng.

Quả nhiên, ban đầu Chung Linh vốn chỉ hoài nghi nhưng bây giờ đã khẳng định mục đích đến đây của Như Phi. Thật ra chuyện nàng đồng ý cho Huệ Phi đến gần Thái tử cũng chỉ do tình cớ, bởi vì thời điểm Thái tử vội vã đến tìm nàng, Như Phi cũng đang có mặt ở đó.

Tuổi của Huệ Phi không lớn lắm, cũng biết chuyện mình sẽ không thể có hài tử, nên đã nhìn An Nhi với ánh mắt ao ước đến nàng cũng phải mềm lòng, mới đồng ý để nàng ấy thường xuyên tới Vân Tường cung.

Nàng ấy cũng là người biết phân tặc, nếu nàng chủ động ném ra cảnh ô liu, lý nào nàng ấy lại không chấp nhận, vì vậy cũng thường xuyên đến cung của nàng hơn. Bất quá cũng chỉ tình cớ gặp Hoàng thượng ở đây một lần thôi, chỉ như vậy mà Như Phi đã ngồi không yên rồi sao?

“Thái tử điện hạ hiện tại đang ngủ trưa, tiểu hài tử thường rất tham ngủ.” Chung Linh một chút cũng không muốn thành toàn cho nguyện vọng của Như Phi.

Như Phi cũng biết đây là một cách cự tuyệt của Chung Linh, trong lòng tức giận nhưng trên mặt lại che giấu rất tốt: “Nói như vậy, hôm nay muội muội sẽ không gặp được Thái tử điện hạ rồi?”

Chung Linh không vui nhìn sang, hài tử của nàng sao có thể trở thành công cụ tranh thủ tình cảm cho người khác.

Như Phi biết lời nói của mình có chút vấn đề, chỉ là vẫn không chịu nhận sai, thì lẽ xong liền trở về.

“Nương nương?” Sau khi Như Phi rời đi, Vân Nhi nhìn Chung Linh, phát hiện sắc mặt của nàng không được tốt lắm.

“Không có việc gì.” Chung Linh lắc đầu, tâm tư hiện tại đã không còn đặt trên người Như Phi, nàng đang nghĩ đến chuyện Hoàng thượng đã nói với nàng, người đang ân núp trong cung chính là thích khách trước kia gặp trong phủ Bùi Tường quân.

Để nghiệm chứng điều này, Sầm Mặc còn cố ý để cho nàng lặng lẽ quan sát hân trong bóng tối, mặc dù lúc ấy hân che mặt, nhưng đôi mắt kia, chính xác là đôi mắt trong trí nhớ của nàng, chẳng qua lời nói của người như vậy có thể tin tưởng sao?

Chỉ là nàng ở đây lo lắng, Sầm Mặc vẫn quyết định tin tưởng đối phương như cũ.

Có câu oan gia ngõ hẹp, lời này một điểm cũng không sai. Như Phi mang một bụng tức giận trở về Hàm Phúc cung, lại bất tiện bất ý đụng phải Huệ Phi, đối phương dĩ nhiên là muốn đi Vân Tường cung của Hoàng quý phi.

Huệ Phi nhìn nàng một cái, cũng không có ý định dừng bước.

“Mỗi ngày đều chạy đến cung của người ta như vậy, cũng không ngại mệt mỏi sao.” Như Phi hiển nhiên không muốn để nàng đi dễ dàng như thế.

“Dù sao cũng hơn những người có đi cũng chuốc phải một đồng trắc trở.” Huệ phi đứng lại, cũng không khiêm nhượng, đối phương và nàng là cùng cấp bậc nên không cần thiết phải nhún nhường nàng ta.

“Hài tử của người khác, cho dù tốt cũng là của người khác.”

Huệ Phi trái lại không quan tâm đến những lời này: “Bổn cung cũng không hiểu tại sao Như Phi vẫn không cảm thấy lo lắng.”

“Có ý gì?”

“Chu Tước quốc chủ động hướng Huyền Vũ xuất binh, người lại giống như không hề lo lắng một chút nào.” Huệ Phi lạnh lùng nhìn nàng.

Như Phi nghe xong không khỏi sững sờ, nhưng trên mặt vẫn che giấu như cũ: “Loại chuyện như vậy sao đến phiên ta và người quan tâm, Bổn cung hiện tại đang sống ở hậu cung Tử Thần quốc, chuyện này có quan hệ gì tới Bổn cung. Trái lại Huệ Phi người cũng nên hảo hảo lo lắng một chút.”

Nếu bàn về thực lực chiến tranh, Chu Tước quốc tuyệt đối đứng đầu tam quốc, cho nên Như Phi căn bản không cần phải lo lắng Chu Tước quốc thất bại.

“Bổn cung rất lo lắng.” Huệ Phi khẽ mỉm cười bước đến gần nàng ta. “Bổn cung lo lắng, không biết Hoàng thượng định khi nào mới có thể xuất binh tương trợ, đừng quên, Bổn cung vì nguyên nhân gì mới đến Tử Thần quốc.”

“Hoàng thượng muốn nhúng tay?” Như Phi kinh nghi bất định nhìn nàng. “Làm sao có thể, Bổn cung cũng vì cùng một nguyên nhân với người mới phải xuất hiện ở chỗ này.”

“Hoàng thượng sẽ nhúng tay hay là bàng quan, ta và người cứ chờ mà xem.” Huệ Phi khẽ sát tai nàng ta rồi nhẹ nhàng nói. “Chẳng qua nếu Hoàng thượng lựa chọn nhúng tay, đến lúc đó Như Phi người nên tự xử như thế nào đây?”

Nhìn bóng lưng đang rời đi của Huệ Phi, tâm tình Như Phi so với lúc trước càng thêm trầm trọng. Nàng cũng không đắn, rất nhanh đã có thể hiểu được ý trong lời nói của Huệ Phi, Hoàng thượng hiển nhiên đã có ý can thiệp, nếu không sẽ không để cho nàng ta cần mẫn đến Vân Tường cung như vậy, mà Hoàng Quý phi cũng ngầm cho phép.

Nếu những lời nàng ta nói đều là thật, Chu Tước và Tử Thần ắt hẳn không thể duy trì tình trạng hòa bình, vậy Công chúa Chu Tước như mình, đến lúc đó sẽ trở thành bộ dạng gì?

“Sao người không cho Bổn cung biết Chu Tước và Huyền Vũ nổi lên chiến sự?” Sau khi trở về Hàm Phúc cung, Như Phi đã cho Thanh Đồng quỳ trên mặt đất.

“Hồi nương nương, nô tỳ vẫn luôn theo bên cạnh nương nương, căn bản không có cơ hội biết những chuyện này.” Thanh Đồng mang vẻ mặt như đưa đám nói.

“Trương Uy đâu? Bổn cung không tin hẳn cũng không biết!” Như Phi không thể nén giận hỏi.

“Mặt tướng tham kiến Công chúa.” Trương Uy nhanh chóng xuất hiện trước mặt Như Phi.

“Đừng nói với Bổn cung người cũng không biết chuyện Chu Tước và Huyền Vũ xuất binh.” Như Phi cười lạnh nhìn hắn.

“Hồi công chúa, mặt tướng biết.”

“Biết, sao không nói!” Như Phi vung tay ném cái ly xuống chân hắn.

“Hồi Công chúa, đây là ý của Bệ hạ.” Trương Uy cúi đầu nói. “Mặt tướng đi theo công chúa đến Tử Thần, cũng do Bệ hạ phân phó.”

“Bệ hạ bảo người làm cái gì?” Nghe đến danh hào của bệ hạ, Như Phi mới hơi thu liễm lại.

“Bệ hạ phân phó, nếu như có cơ hội, liền ám sát Hoàng thượng.” Trương Uy cúi đầu nói.

Như Phi không tự chủ lùi lại một bước, tựa hồ có chút không dám tin: “Bệ hạ muốn người ám sát Hoàng thượng? Hoàng đế của Tử Thần?”

“Đúng.”

“Bệ hạ.” Như Phi chợt cảm thấy sáng tỏ. “Bệ hạ căn bản là muốn Bổn cung tới Tử Thần chịu chết? Chẳng trách, chẳng trách Bổn cung có thể dễ dàng được phong làm công chúa như vậy, thì ra là . . .”

Ám sát Hoàng thượng, bất kể thành công hay thất bại, nàng cũng không thoát khỏi tội danh tòng phạm.

“Bệ hạ nói, nếu Công chúa lấy được sủng ái của Hoàng thượng, kế hoạch của mặt tướng có thể thay đổi.” Trương Uy tiếp tục nói. Dù sao muốn ám sát nhất quốc chi quân cũng không đơn giản như vậy, khả năng thất bại là cực lớn.

“Nói.” Như Phi bắt đầu cảm thấy vô lực.

“Bệ hạ nói, nếu Công chúa lấy được sủng ái của Hoàng thượng, sẽ tìm biện pháp diệt trừ Thích Hoa Công chúa, kích bác mối quan hệ giữa Từ Thần và Huyền Vũ.” Phương pháp này thoát nhìn có vẻ ổn thỏa nhất.

“Đáng tiếc Bồn cung lại không được sủng ái đúng không?” Như Phi cười lạnh, ban đầu Hoàng thượng rất sủng ái nàng, nhưng đại khái từ khi hai nước phát sinh chiến sự, hẳn đã bắt đầu lạnh nhạt với nàng.

Như Phi biết rõ sự tồn tại của nữ nhân so ra luôn kém quan trọng hơn giang sơn. Biểu hiện của Hoàng thượng rất rõ ràng, tại thời điểm quan trọng này, hẳn đã lựa chọn Huệ Phi, mà không phải là nàng.

Nàng nên làm gì, chẳng lẽ chờ sau khi chiến tranh kết thúc rồi trở thành một tù nhân sao? Không, nàng không muốn!

Nam nhân kia sao lại độc ác như thế, rõ ràng trước đó đối đãi với nàng dịu dàng như vậy, quan tâm như vậy. Thế nhưng trong nháy mắt hẳn cũng đối với Huệ Phi như thế!

“Bồn cung muốn rời khỏi hoàng cung.” Cả người Như Phi phát lạnh, nếu không phải nàng cố chấp muốn đến đây, có thể nàng vẫn còn là quận chúa được phụ vương che chở, trải qua một cuộc sống an nhàn yên ổn. Nàng hiện tại chỉ muốn thoát khỏi địa phương đáng sợ này.

“Nương nương!” Thanh Đồng cả kinh kêu lên, hoàng cung là chỗ nói đến là đến, nói đi là có thể đi sao?

“Năng lực mặt tướng chưa đủ, không cách nào mạng công chúa rời đi.” Trương Uy vẫn cúi đầu.

“Bồn cung không tin.” Như Phi từ từ đi tới trước mặt hắn. “Ngươi đều nói là phụng mệnh Bệ Hạ, có nhiệm vụ trên người. Bồn cung không tin ngươi không có cách nào.”

Trương Uy chỉ cúi đầu không nói.

“Thanh Đồng, ngươi đi ra ngoài.” Như Phi quay sang Thanh Đồng, dưới ánh mắt của nàng đối phương ngoan ngoãn rời đi.

“Chỉ cần ngươi dẫn ta ra ngoài, cái gì ta cũng đáp ứng ngươi.” Như Phi đến gần hắn nói. “Ngươi cũng biết, Phụ vương thương ta nhất, ngươi cứu ta ra ngoài, Phụ vương nhất định sẽ trọng thưởng ngươi thật xứng đáng.”

Trương Uy vẫn cúi đầu như cũ, chỉ là nắm tay dùng sức co lại.

Cũng không xem nhẹ động tác của hắn, Như Phi mỉm cười, chỉ sợ hắn không muốn gì cả, trong lòng chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ Bệ hạ giao phó, nếu đã muốn thứ đồ gì đó, nàng có thể thỏa mãn hắn.

“Ngươi nói đi, ngươi muốn cái gì, không nói sao Bồn cũng có thể thỏa mãn ngươi?” Thanh âm Như Phi nhẹ nhàng.

Trương Uy cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt tham lam và hung tàn của hắn khiến Như Phi sợ hãi, nhưng động tác tiếp theo của hắn lại làm cho nàng ta yên tâm.

Trương Uy đẩy ngã nữ nhân cao quý xinh đẹp này xuống, thẳng tay xé toạc xiêm y hoa lệ trên người nàng ta, cỡi quần của hắn ra rồi hung tợn vọt vào trong thân thể của nàng ta.

Như Phi bị đau liền cắn chặt môi dưới, nhưng thân thể lại cố gắng ngênh hợp, Chu Tước quốc luôn sống rất thoáng, thế nhưng loại chuyện như vậy đối với nàng mà nói vẫn là lần đầu tiên, chỉ là, đối phương lại có thể cứu mạng của nàng, chỉ cần có thể rời khỏi chỗ này, thì có quan hệ gì chứ.

Sau khi trong lòng đã hạ quyết định, Như Phi vươn cánh tay ôm lấy thân thể cường tráng của đối phương, không ngừng yêu kiều rên rỉ.

Vì Sầm Mặc vẫn chưa hạ lệnh xuất binh trợ giúp Huyền Vũ, hiện tại Như Phi hết sức tự do, mặc dù trong cung đã truyền ra một chút ngôn luận, nhưng Như Phi không bước ra khỏi Hàm Phúc cung thật sự không quản được nhiều như vậy.

“Công chúa cứ yên tâm, mặt tướng đã bắt đầu an bài.” Trương Uy đứng trước mặt Như Phi nói. “Chỉ là nơi này rốt cuộc cũng là hoàng cung, cần thêm một chút thời gian.”

Trong lòng Như phi mặc dù có hơi gấp gáp, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười. Vừa nhìn đối phương vừa bắt đầu cỡi từng món y phục trên người mình xuống.

Ánh mắt Trương Uy dõi theo từng động tác của nàng ta mà trở nên điên cuồng, vội vã bước đến trước mặt nàng ta, hắn nhanh chóng cỡi quần rồi lật váy của đối phương lên, quả nhiên bên dưới không hề mặc gì cả.

“Cũng đâu phải lần đầu tiên, sao ngươi vẫn nôn nóng như vậy.” Như Phi đắc ý nói, dĩ nhiên cảm thấy kiều ngạo đối với sức quyến rũ của bản thân.

“Còn không phải bởi vì công chúa quá mê người hay sao.” Trương Uy thuận theo mà tán dương nàng ta.

Nói thật, là một thích khách luôn phải ẩn nấp, ở Từ Thần hấn mang áp lực không nhỏ, mà Như Phi hiển nhiên là một đối tượng phát tiết rất tốt, cao cao tại thượng, lại rất nỷ lệ, thỏa mãn khả năng chinh phục của một nam nhân.

Đặt Như Phi lên thư án, không có bất kỳ phút dạo đầu nào, Trương Uy ngay lập tức vọt vào, khiến Như Phi vừa đau vừa thỏa mãn ôm lấy bờ vai hấn, so với sự dịu dàng gần như lạnh nhạt của Sâm Mặc, Trương Uy thô bạo hơn rất nhiều nhưng lại mang đến cho nàng cảm giác hưởng thụ hoàn toàn khác.

“Quả thật không ngờ. . . ah...ah.” Như Phi muốn nói, lại bị một đợt thâm nhập của Trương Uy cắt đứt.

“Không ngờ cái gì?” Trương Uy xuất thân từ thị vệ, thể lực vô cùng tốt, vừa nắm lấy vòng eo đang vận vẹo của nàng ta vừa đùa bốn bộ ngực mềm mại.

“Lá gan của ngươi, quả thật rất lớn.” Như Phi cười duyên dáng.

“Lá gan mặt tướng nhất định phải lớn, nếu không sao dám đáp ứng yêu cầu của công chúa.” Trương Uy lãnh khốc cười một tiếng, lập tức xoay thân thể Như Phi nằm sấp trên thư án, rồi dùng sức di chuyển.

“Thật là. . .càn rỡ!” Không biết có phải vì loại tư thế này quá xấu hổ hay không, trong lòng Như Phi cảm thấy ảo não, nhưng nàng hiện tại đang muốn càn cạnh hấn, dĩ nhiên không dám nói thêm điều gì.

“Càn rỡ sao?” Trương Uy thả chậm động tác. “Công chúa không thích mặt tướng càn rỡ?”

Mấy ngày nay, Như Phi đã sớm đổi với chuyện ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, lúc này Trương Uy lại cố ý khiêu khích ham muốn của nàng ta, khiến nàng ta bất mãn chủ động uốn éo.

Trương Uy cười lạnh, không chút thương hương tiếc ngọc nằm trên người nàng tăng nhanh động tác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Đại kết cục

Thời điểm Trương Uy chuẩn bị xong tất cả cuối cùng cũng đến, Như Phi đòi y phục cung nữ lẫn vào trong đám người xuất cung mua vật dụng cần thiết, nhìn đoạn đường đến cổng thành càng ngày càng gần, nhịp tim Như Phi đập càng lợi hại.

Khi đoàn người đi đến cửa cung thì bị thị vệ ngăn lại, ma ma dẫn đầu liền lôi từ bên hông ra một tấm bài tử và một giấy phép xuất cung đưa tới.

Thị vệ tùy ý liếc mắt nhìn qua tờ giấy rồi trả lại cho ma ma, khi nhìn đến người đi phía sau bất chợt nói một câu: “Những người ngươi mang theo lần này nhìn rất lạ mắt.”

“Đây là cung nữ mới được cất nhắc, mang theo làm quen với công việc một chút.”

Như Phi cố gắng cúi đầu thật thấp, lo sợ thị vệ kia chú ý tới mình.

“Qua đi.” Trên thực tế, thị vệ cũng không đặt những cung nữ kia vào trong mắt, chỉ vì mỗi ngày những người ra vào cửa cung xác thực không phải ít.

Như Phi rút cuộc cũng thả lỏng, theo những người khác đi ra ngoài cửa, vừa định bước ra cửa cung, sau lưng bất ngờ truyền đến một câu nói lạnh lùng.

“Ngăn các nàng lại!”

Như Phi nghe xong, lập tức cúi đầu chạy về phía trước, nhưng thị vệ đứng bên cạnh sao có thể để nàng như ý, trực tiếp chặn nàng lại.

“Như Phi nương nương, sao người lại ăn mặc như vậy như xuất hiện ở chỗ này?” Như Phi ngồi trên mặt đất kinh hoàng ngẩng đầu lên, phát hiện người đang nói chuyện chính là trưởng thị vệ.

“Bỏ cung. . . .” Nàng ta cố tìm lời chống chế .

“Nương nương vẫn nên tự mình giải thích với Hoàng thượng thì hơn.” Người nọ chỉ bỏ lại một câu như vậy rồi đứng qua một bên, những thị vệ ở sau lưng tiến đến hai bên nàng ta.

Như Phi hốt hoảng nhìn về phía cửa cung, rõ ràng Trương Uy đã nói sẽ phái người tiếp ứng, nhưng giờ phút này ngoài cửa lại không có một bóng người.

Nàng biết, nàng xong rồi.

Gần đây Sầm Mặc vô cùng bận rộn, Như Phi lại lên kế hoạch bỏ trốn. Sau khi cho người bắt lại, hắn đã ra lệnh ném nàng ta vào lãnh cung, chờ giải quyết xong những chuyện còn lại sẽ tiến hành xử trí.

Đồng thời, hắn cũng công khai kế hoạch của Chu Tước quốc, truyền ra ngoài tin tức về hành vi của Như Phi và âm mưu của thị vệ Chu Tước quốc. Hải lòng vì đã đạt được những gì mình mong muốn, Sầm Mặc phái Bùi Chiêu mang theo một đại đội nhân mã tới chiến trường tiến hành chi viện cho Huyền Vũ.

Chu Tước quốc hiển nhiên đã chuẩn bị cho cuộc chiến này từ rất lâu, cho dù tài lực của Huyền Vũ quốc và nhân lực của Từ Thần đồng loạt tăng lên, cũng phải mất hơn nửa năm mới có thể khiến Chu Tước lui binh.

Trải qua sự việc lần này, Chu Tước quốc tổn thương nguyên khí nặng nề, mâu thuẫn nội bộ cũng vì vậy mà bộc lộ. Những thứ đó cũng đủ khiến Chu Tước trong vòng mười năm vô lực vươn tay ra một lần nữa.

“Chúc mừng Hoàng thượng.” Chung Linh cười đi đến bên cạnh Sầm Mặc.

“Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.” Sầm Mặc thả lỏng tâm tình ôm lấy Chung Linh.

Hơn nửa năm qua, áp lực của hắn cũng không nhỏ, nếu Chu Tước quốc quay sang công kích bọn họ, thậm chí phản pháo, hắn hiện tại chắc sẽ ăn ngủ không yên.

Như Phi bị đẩy vào lãnh cung, đội thị vệ đi theo nàng cũng không thấy bóng dáng, Sầm Mặc dĩ nhiên không thoát khỏi liên quan.

“Sao Hoàng thượng lại mạo hiểm tin lời của người kia như vậy?” Chung Linh cho đến bây giờ vẫn không hiểu, Sầm Mặc không phải là một người mạo hiểm, nhưng chỉ dựa vào lời nói phiến diện của người đó, liền chọn tin đối phương. Huống chi, người đó thậm chí còn là kẻ tình nghi ám sát Sầm Mặc.

“Trẫm cũng không phải hoàn toàn tin tưởng hắn.” Sầm Mặc giải thích. “Nếu hắn không nói cho Trẫm biết tình hình binh lực của Chu Tước quốc, Trẫm cũng vẫn phải xuất binh. Dù sao cũng là môi hở răng lạnh, nếu Chu Tước quốc thật sự đánh bại Huyền Vũ, mục tiêu tiếp theo không phải là Từ Thần hay sao? Huống chi quốc quân Huyền Vũ và Trẫm cũng đã liên kết thành hiệp nghị.”

“Chi là không ngờ, người kia lại nói với Trẫm sự thật, không sai một chữ.” Sầm Mặc cũng đã lệnh cho Bùi Chiêu âm thầm điều tra, so với kết quả người nọ đã nói không sai lệch bao nhiêu.

“Người kia rốt cuộc là ai?” Chung Linh hỏi.

“Hắn không chịu nói.” Sầm Mặc khẽ cười, nhưng trong lòng đại khái cũng đã đoán được, dù sao nội bộ Chu Tước quốc cũng vì chuyện của hắn mà bắt đầu nảy lửa. “Linh Nhi không cần quan tâm hắn làm cái gì, vất vả lắm mới kết thúc, Trẫm cũng không muốn nghĩ đến những chuyện đó nữa.”

“Không muốn thì đừng nghĩ.” Chung Linh cười rồi dịu dàng xoa bóp cho Sầm Mặc, chỉ cần kết quả tốt, quá trình diễn ra như thế nào nàng cũng không muốn biết.

Vài tháng sau khi chiến tranh kết thúc, đã đến những ngày cuối năm. Tân niên năm nay dĩ nhiên không thể so sánh với quá khứ, Từ Thần và Huyền Vũ đều sai sứ đi chúc mừng lẫn nhau, công bố thiên hạ lưỡng quốc hữu hảo tương giao.

Sau khi Từ Thần quốc tham gia vào cuộc chiến Chu Tước cùng Huyền Vũ, Sầm Mặc đã khôi phục lại trạng thái trước kia, sủng ái đối với Ôn Đức nghi và Trầm Vi nghi so ra không bằng ngày trước, tất cả đã trở lại tình trạng trước khi Như Phi và Huệ Phi xuất hiện.

“Bốn cung còn tưởng sủng ái của Hoàng thượng dành cho Hoàng Quý phi chỉ là những tin đồn thất thiệt, lại không nghĩ đến tất cả đều do Hoàng Quý phi cố ý an bài giả tượng.” Huệ Phi cuối cùng đã thông suốt tất cả, dĩ nhiên cũng nhìn thấu những biểu tượng thật tình ở đằng sau.

Như Phi quả thật sẽ không dám làm gì Chung Linh, nhưng cũng có khả năng khiến cho nàng gặp chút phiền toái. Chỉ là Chung Linh đã sớm đẩy ra một Ôn Đức nghi và một Trầm Vi nghi, với tính tình của Như Phi chắc chắn sẽ dễ dàng chuyển tâm mắt lên hai người đó.

“Nương nương, hiện nay Huyền Vũ cùng Từ Thần giao hảo, Hoàng thượng chắc sẽ đối với nương nương . . .” Văn Yên vui mừng nói.

“Không được nói những lời như vậy.”

Huệ Phi có tác dụng hết sức quan trọng ở đây, hoàng huynh đã để cho nàng đích thân bảo quản một phong thư, buổi chiều đầu tiên khi Hoàng thượng đến Trọng Hoa cung, nàng đã giao cho Sầm Mặc. Dù rằng ban đầu nàng cũng không biết nội dung trong bức thư, nhưng sau khi tất cả kết thúc, nàng thật sự đã hiểu.

Nhìn kết cục của Như Phi, Huệ Phi cảm thấy mình thật may mắn, hoàn hảo nàng không phải là một con cờ thí bị phái đi Từ Thần, những điều hoàng huynh có thể làm cho nàng đều đã làm rồi, phần còn lại phải nhờ chính bản thân nàng mà thôi.

Hoàng thượng hiện tại đối với nàng dầu gì cũng là tương kính như tân, nếu nàng có bất cứ ý nghĩ không an phận nào, chỉ sợ kết quả cũng không khá hơn Như Phi là mấy. Ý của Hoàng thượng chính là chỉ cần nàng an phận thủ thường, hẳn chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng.

Quả nhiên mấy tháng sau, Hoàng thượng phong Huệ Phi lên làm Đức Phi, phân vị liệt vào hàng tứ phi. Cùng với Hiền Phi, hai người nghiêm nhiên trở

thành phụ tá đặc lực cho Hoàng Quý phi.

-----o-----o-----

Thượng Hưng năm thứ mười, triều thần lấy lý do hoàng tử quá ít, đã dâng tấu xin Hoàng thượng tái tuyển tú, Hoàng thượng nhiều lần cự tuyệt không thành, đành phải đáp ứng.

Thế nhưng Hoàng thượng đã đồng thời tuyên bố, lấy quốc sự Từ Thần làm trọng, muốn làm tấm gương tiết kiệm cho dân chúng, hẳn quyết định đây sẽ là lần tuyển tú cuối cùng cho đến ngày hắn còn tại vị, sau này không được lấy bất kỳ lý do gì tiến hành tuyển tú.

-----o-----o-----

Vu Thi Văn là một trong những tú nữ rất được mong đợi trong lần tuyển tú này. Bởi vì huynh trưởng của nàng là một trong những sĩ tử trẻ tuổi được Hoàng thượng tự mình cất nhắc, cũng không kém hơn Vệ Khiêm Vệ đại nhân bao nhiêu, bản thân nàng cũng là một mỹ nhân danh tiếng.

“Chào Đình ma ma.” Vu Thi Văn quả nhiên không có phụ mong đợi của đại gia tộc, vừa vào cung, đã được phong làm Mỹ nhân.

“Tham kiến tiểu chủ.” Đình ma ma cúi người hành lễ với Vu Thi Văn.

Sau khi cho cung nữ lui xuống, Vu Thi Văn nở một nụ cười thật tươi với Đình ma ma: “Phụ thân đã nói Đình ma ma là người của mình.”

“Chuyện này tiểu chủ ngàn vạn lần không được tùy ý nói ra, cho dù ở tại nơi của chính mình cũng không được.” Đình ma ma nghiêm túc nói.

Vu Thi Văn hiển nhiên vẫn không hiểu tại sao đối phương lại cẩn thận như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu chủ mới vừa vào cung, có một số việc trong cung vẫn chưa hiểu rõ.” Đình ma ma giải thích. “Mặc dù hiện tại hậu cung không có hoàng hậu, nhưng quyền lực của Hoàng Quý phi cũng không khác gì so với hoàng hậu. Tiểu chủ phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể đắc tội Hoàng Quý phi, đây là điểm mấu chốt nhất.”

Vu Thi Văn cũng đã nghe nói Hoàng thượng vô cùng sủng ái Hoàng Quý phi, nhưng Hoàng Quý phi hiện tại cũng đã hơn 20 tuổi rồi, Hoàng thượng vẫn còn sủng ái nàng ấy như trước hay sao?

“Tiểu chủ không nên xem thường, phạm là người có chức vị cao ở hậu cung, người nào không muốn tạo mối quan hệ với Hoàng Quý phi?” Đình ma ma tựa như hiểu rõ tâm tư của nàng, tiếp tục nói. “Bên dưới Hoàng Quý phi còn có hai người là Đức Phi và Hiền Phi, Hoàng thượng thường ngày cũng rất coi trọng họ, bọn họ cũng có thể xem là phụ tá đặc lực của Hoàng Quý phi, tiểu chủ cần phải cẩn thận xem xét trong các mối quan hệ.”

Vu Thi Văn không dám lơ là, gật đầu biểu hiện đã nhớ kỹ.

“Ma ma, ta muốn hỏi thêm một điều, cũng không phải Hoàng thượng chỉ sủng hạnh một mình Hoàng Quý phi, tại sao đến bây giờ vẫn không có thêm một hoàng tử nào khác ra đời?” Nàng ta hỏi vấn đề mà nàng ta có nghĩ thế nào cũng không hiểu, không có lý nào nhiều năm như vậy, Hoàng thượng vẫn chỉ có Đại hoàng tử, Thái tử và Minh Đức công chúa, chỉ có ba hài tử.

Đình ma ma đối với câu hỏi này chỉ lắc đầu không trả lời.

“Tiểu chủ yên tâm, bên ngoài đang có những lời đồn đãi về Hoàng thượng, tiểu chủ đều không nên để ở trong lòng, chỉ cần không phạm bất cứ sai lầm nào, Hoàng thượng đối với phi tần đều rất hòa khí.” Đình ma ma tiếp tục nói. “Về phần thị tẩm, có lẽ tiểu chủ đã được hướng dẫn.”

Vu Thi Văn đỏ mặt gật đầu.

Thời điểm thị tẩm đêm đó, Vu Mỹ nhân cũng có chút khản trương, sợ mình biểu hiện không tốt. Nhưng Sầm Mặc cư xử rất dịu dàng khiến nàng ta rất nhanh đã có thể thả lỏng, tham lam ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn của Sầm Mặc.

Ngày thứ hai sau khi thị tẩm, nàng ta lại muốn đi bái kiến Hoàng Quý phi và những tần phi có phân vị cao hơn.

Chúng tần phi sau khi hành lễ liền tự ai về chỗ người nấy, Vu Mỹ nhân ngồi ở vị trí của mình len lén liếc nhìn về phía Hoàng Quý phi.

Mặc dù đã ngoài 20, nhưng nếu bàn về dung mạo sắc đẹp, Hoàng Quý phi vẫn là một người khá nổi bật trong đám nữ nhân này, bản thân nàng ta cũng không tìm ra có điểm nào không tốt, cả người nàng ấy toát ra một loại khí chất thành thực trang trọng, mà những tiểu nha đầu như nàng không có.

Hơn nữa ngồi ở vị trí cao khá lâu nên đã quen với việc ra lệnh, so với vẻ dịu dàng hào phóng của Hiền Phi và Đức Phi, nàng ấy còn có thêm một chút gì đó mà nàng không thể giải thích. Vu Mỹ nhân không khỏi có chút hâm mộ, nếu nàng cũng có một ngày như vậy thì . . .

Nhưng nàng trẻ hơn Hoàng Quý phi, nàng tin chắc có thể lấy được yêu thích của Hoàng thượng!

Chung Linh quan sát chúng tần phi kẻ cười người nói, cũng không bỏ sót biểu tình vừa rồi của Vu Mỹ nhân, nhìn về mặt kiên định đầy kiêu ngạo của đối phương, nàng khẽ cười một tiếng, sau đó dời mắt đi nơi khác.

Trong hậu cung này, còn trẻ như vậy đã có chí tiến thủ, với một gương mặt tràn đầy niềm tin như vậy, đã lâu rồi nàng không nhìn thấy. . .

Chương 74: Ngoại truyện Sầm Mặc (thượng)

Từ trên giường Sầm Mặc bắt ngờ ngồi bật dậy, thở hắt ra.

Đã lâu rồi hắn không mơ thấy giấc mộng đó nữa. Trong mộng, hắn thấy mình bị kèm hãm trong bóng tối cố gắng tìm đường sống.

Sầm Mặc mơ hồ nhớ lại, ban đầu Phụ hoàng rất sủng ái hắn và Mẫu phi, thường xuyên lưu lại tẩm cung của bà. Mặc dù khi đó tuổi của hắn còn rất nhỏ, hiện tại hắn không còn nhớ rõ khuôn mặt của Mẫu phi, nhưng thần sắc ôn nhu trên gương mặt Phụ Hoàng, hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

Khi đó hắn rất hạnh phúc, có sự thương yêu dịu dàng của Mẫu phi, có nét uy nghiêm nhưng hiền lành của Phụ hoàng, cuộc sống như vậy thật sự là cảm y ngọc thực, ra cửa đều có một đám nô tài đi theo, bản thân khi đó thật sự rất ngây thơ, không buồn không lo.

Nhưng Mẫu phi lại đột ngột chết đi, rõ ràng trước đó một ngày bà còn ôn nhu nói chuyện với hắn. Ngày hôm sau, khi hắn muốn đến chỗ Mẫu phi thì bị cung nhân ngăn lại, đồng thời được bọn họ thông báo rằng Mẫu phi của hắn đã đi rồi.

Lúc đó bản thân hắn vẫn còn không hiểu rõ lắm ý nghĩa của tử vong, nhìn Mẫu phi im lặng nằm ở đó, hắn cảm thấy thật kỳ quái, tại sao Mẫu phi không giống trước kia, gọi tên hắn, dịu dàng vuốt đầu hắn.

Cũng chính thời điểm đó, đáy lòng hắn mơ hồ dâng lên một cảm giác bi ai sâu sắc, hắn vẫn chưa hiểu loại tình cảm đó đại biểu cho cái gì.

Biểu hiện của hắn bị người khác chỉ trích, dường như có người nào đó nói bên tai của Phụ Hoàng rằng hắn là một người máu lạnh, ngay cả Mẫu phi qua đời, cũng không rơi một giọt nước mắt.

Bọn họ không biết, khi hắn phát hiện ra vô luận như thế nào cũng không còn được nhìn thấy Mẫu phi, hắn đã trốn ở trên giường, bàn tay vì dùng sức nắm chặt gối mà ửng đỏ, ướt đầm áo gối. Chẳng qua ở trước mặt người khác hắn vẫn ăn mặc không thay đổi.

Đó chính là lúc Phụ hoàng bắt đầu xa lánh hắn, không có Mẫu phi, không có Phụ hoàng, hắn giống như không có gì cả.

Từ đó về sau, hắn bắt đầu thích đứng một mình trong cung điện của Mẫu phi, cái gì cũng không muốn làm, chỉ ngơ ngác đứng đó để có thể cảm nhận được hơi thở của Mẫu phi vẫn còn phảng phất bên cạnh hắn, bên tai còn có thể nghe loáng thoáng âm thanh nhẹ nhàng bà đang gọi hắn.

Rốt cuộc cũng đến ngày hắn tiếp nhận sự thật Mẫu phi sẽ không bao giờ trở về. Ngẩng đầu lên lần nữa, lại phát hiện hết thảy bên cạnh tựa hồ đã không còn như trước. Những huynh đệ tốt thường ngày vẫn chơi đùa cùng hắn, vô hình trung đã dần dần cô lập hắn. Cho dù đứng một chỗ, dường như cũng có thể nghe thấy thái giám cung nữ xúm lại xì xào bàn tán về hắn.

Trước đó, bọn họ còn nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình, rồi dần dần chuyển sang lạnh nhạt, hoặc có chút hả hê.

Ban đầu đó cũng chỉ là những lời nói âm thầm sau lưng hắn, nhưng một thời gian sau đó, huynh đệ của hắn cũng thường xuyên ở trước mặt hắn nói những lời lẽ đâm sâu vào trong lòng hắn, rất đau. Tại sao? Tại sao Mẫu phi vừa đi, bọn họ liền đối xử với hắn như thế? Sự chênh lệch quá lớn như vậy, nhất thời khiến tiểu Sầm Mặc khó có thể tiếp nhận.

Hắn cũng nhớ rõ Nhị ca hắn, trước kia Nhị ca luôn mang đến cho hắn đồ ăn ngon đồ chơi tốt, cũng đã thay đổi. Ánh mắt Nhị ca nhìn hắn không hề che giấu sự khinh thị, không ngại dùng ngôn ngữ tổn thương hắn, khiến hắn không thể thoát nên lời.

Hắn chỉ có thể lặng lẽ lui về phía sau, như một người cô độc lẻ loi đứng một bên nhìn người khác.

Mặc dù hắn đã tận lực che giấu sự tồn tại của mình, suốt ngày chỉ cố thủ trong thế giới của riêng hắn, nhưng huynh đệ của hắn, vẫn không chịu buông tha cho hắn.

Khi bọn chúng cố ý hắt đổ bút mực của hắn, trừng phạt nô tài của hắn, hắn đã thừa đầu tranh, thậm chí nhào đến trước mặt Phụ hoàng, khi đó Phụ hoàng chỉ thờ ơ nói một câu lần sau nhớ chú ý. Sau khi phát hiện ánh mắt lạnh nhạt của Phụ hoàng, hắn đã không còn bất cứ sự kỳ vọng nào nữa.

Không có Mẫu phi, hắn cũng mất đi tất cả. Hắn đã hoàn toàn nhận thức được điều này.

Thái độ của Phụ hoàng dường như dung túng cho bọn họ, những hành vi như vậy phát sinh ngày càng tệ hại hơn.

Hắn còn nhớ rất rõ, đó là thời điểm học cưỡi ngựa, Hoàng huynh hắn mượn cơ hội dạy dỗ nô tài bên cạnh, làm ra vẻ vô ý vung roi quất lên người hắn, loại đau đớn khắc cốt ghi tâm cùng cảm giác nhục nhã đó, đến nay hắn vẫn không bao giờ quên. Lúc đó hắn đã siết chặt tay, cúi đầu chôn hết tất cả vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Âm thanh và ánh mắt cười nhạo của huynh đệ ngày hôm đó, khiến hắn giật mình thức tỉnh giữa đêm khuya không biết bao nhiêu lần. Cuộc sống khổ càng làm cho hắn tưởng niệm khoảng thời gian trước đây, nhưng càng muốn nhớ đến, mọi thứ trước mắt càng làm cho hắn khó có thể chịu đựng, hết thảy giống như đi vào một ngõ cụt.

Tiếp sau đó, tiểu thái giám bên cạnh hắn là người đầu tiên không chịu nổi.

Hôm đó hắn không biết tại sao bụng đột nhiên khó chịu, cả người mệt là cơ hồ không ngồi dậy nổi, mà thái y lại chậm chạp không thấy bóng dáng.

Hắn cố gắng chịu đựng đi đến cửa, lại ngoài ý muốn nghe được thái giám thân cận của hắn đang nói chuyện với người khác, mới biết tiểu thái giám đó đã hạ độc trong thức ăn của hắn.

Nguyên nhân? Hắn không biết, hoặc giả là hoàn toàn không muốn biết.

Lúc ấy hắn cũng không nói gì, chỉ gian nan quay trở lại giường, nằm xuống, sau đó nhắm hai mắt lại. Hắn sợ, sợ mình sẽ không nhận được vắc thân thể có vẻ bệnh hoạn này, hung hăng đập vào mặt tên tiểu thái giám đó.

Hắn cũng biết, không chỉ một mình tên thái giám đó có ý nghĩ như vậy. Đi theo một hoàng tử thất sủng, có thể có lối thoát sao?

Thế nhưng cho dù hắn không được sủng ái, cũng sẽ không tới phiên tên nô tài này xuống tay. Nghĩ như vậy, hắn liền nở một nụ cười, có lẽ đang mang bệnh không được thoải mái nên nụ cười trở nên vụn vặt.

Sau khi hồi phục, chuyện đầu tiên hắn làm chính là cho tên tiểu thái giám đó quỳ gối trước cung điện, tự tay hắn cầm roi đánh xuống.

Tiểu thái giám vừa bắt đầu đã sợ hãi, cầu xin tha thứ, thời điểm roi của hắn vừa mới đánh xuống, tiểu thái giám hét thật to, kinh hãi nhìn hắn.

Từng roi từng roi một đánh xuống, y phục tiểu thái giám gần như đã rách tả tơi. Trên thân roi lại có vô số những gai nhỏ, mỗi lần đánh xuống người tiểu thái giám, khi roi vung lên cao, hắn có thể nhìn thấy nó mang theo cả da thịt, chớp mũi người được mùi máu tươi lan tỏa trong không khí khiến hắn gần như phát điên, vừa ghê tởm vừa sung sướng.

Tiểu thái giám nhìn thấy hắn tâm địa sắt đá, không may vì tiếng kêu thảm thiết của mình mà động lòng, càng thêm sợ hãi, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất. Không còn dối trá giả đau nữa, tiếng gào thét cũng chân thật hơn, thê lương hơn, tiểu thái giám thậm chí không dám nhìn hắn một cái.

Có lẽ bởi vì vùng roi quá nhiều mà cánh tay hắn bắt đầu đau nhức, cho dù là vậy, hắn cũng không nguyện ý để người khác làm thay.

Tiếng kêu của tiểu thái giám dần dần trở nên yếu ớt, thân thể cũng chỉ co rút trên mặt đất, những cung nữ nhát gan bên cạnh đã bắt đầu khóc nức nở. Bản thân hắn giống như thất thần, thu hết tất cả vào trong đáy mắt, nhưng lại không thể suy nghĩ được gì, chỉ có thể tiếp tục vung lên cánh tay đã mất đi tri giác.

Đến khi tiểu thái giám hoàn toàn không còn cầu xin hay giãy giụa, hắn cũng vô lực ngồi trên mặt đất, nhưng khi bắt gặp ánh mắt những người bên cạnh nhìn mình giống như nhìn ác quỷ, hắn bắt chợt nhếch miệng cười, một nụ cười không phát ra một chút âm thanh nào cả.

Hắn vẫn là hoàng tử, đối phương chẳng qua chỉ là một tên thái giám. Dạy dỗ nô tài là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Từ khi có trí nhớ cho đến nay, tiểu thái giám này đã ở bên cạnh hắn, trước kia hắn quấy rối nghịch ngợm khiến tên nô tài này hết hồn thần sắc sợ hãi, thời điểm hắn được Mẫu phi và Phụ hoàng khen ngợi, tên kia cũng có khuôn mặt tươi cười, lúc hắn bị những huynh đệ khác trừng phạt tiểu thái giám này cũng liều lĩnh xông lên ngăn cản ở trước mặt hắn, tất cả dường như vẫn còn phảng phất trước mắt, có thể thấy rất rõ ràng.

Nhưng tại sao hắn ta lại là người đầu tiên nảy sinh tâm tư khác. Những người khác như thế nào hắn không quản, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép người bên cạnh mình, thậm chí người hắn coi trọng phản bội hắn.

Khi chuyện này truyền đến tai Phụ hoàng, người cũng chỉ nhíu mày một cái, không nói lời nào. Mà huynh đệ của hắn, ánh mắt nhìn hắn dường như cũng đã có chút khác lạ.

Sau đó đã xảy ra một sự kiện rất quan trọng, chuyện đó đã mở đầu cho hắn rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Hắn còn nhớ rõ ngày hôm đó, người Phụ hoàng đã lâu không gặp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hắn cơ hồ không kiềm chế được kích động trong lòng, cho rằng cuối cùng Phụ hoàng cũng đã nhớ ra hắn. Cho dù bình thường không biểu hiện, chẳng qua năm đó hắn cũng mới bảy tám tuổi, nhưng tận đáy lòng sao không cần Phụ hoàng cơ chứ.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt bi thương phức tạp của Phụ hoàng, nụ cười trên môi chưa kịp mở ra, gương mặt hắn đã cứng lại.

Phụ hoàng hắn, chính miệng hạ lệnh nhốt hắn lại ngay chính chỗ ở của mình, một bước cũng không được rời khỏi.

Lý do? Sau này hắn mới biết, khi đó có người đồn đãi rằng, hắn không phải là hài tử thân sinh của Phụ hoàng, mà là nghiệt chủng của Mẫu phi và một người khác.

Mặc dù hết thảy đến cuối cùng vẫn không có chứng cứ xác thực, nhưng nó cũng đã che phủ trong lòng Phụ hoàng một tầng âm u mù mịt, kết quả cuối

cùng của sự kiện này, Phụ hoàng đã quyết định nhốt hẳn lại.

Khi đó, chính là giai đoạn hẳn và huynh đệ đang bận rộn tranh đoạt ngôi vị Thái tử. Cũng vào lúc đó, hẳn mơ hồ nhận ra cái chết của Mẫu phi quá mức kỳ quặc. Nhưng tất cả đều bị Phụ hoàng hẳn tự tay khóa lại, hẳn chỉ có thể chôn hết thảy tận đáy lòng.

Từ có đến không, một mình hẳn lặng lẽ trải qua tất cả, từ trên chín tầng mây đau đớn ngã xuống đám bùn lầy nhơ nhớp, hẳn cố gắng chịu đựng để sinh tồn. Đã không ít lần hẳn tự hỏi, tại sao hẳn phải trải qua những chuyện này. Nhưng không một ai cho hẳn đáp án.

Cuối cùng cuộc chiến tranh đoạt Thái tử vị cũng kết thúc. Sau khi Phụ hoàng chết, Nhị ca không gặp bất cứ trở ngại nào kế nhiệm ngôi vị Hoàng đế. Mà huynh đệ của hẳn, kẻ chết, người bị thương, những người còn lại không bị giam cầm suốt đời trong phủ, cũng bị đẩy đi biệt xứ.

Mà người duy nhất còn lại trong hoàng cung là hẳn, dường như đã hấp dẫn ánh mắt của Nhị ca. Khi Nhị ca mặc hoàng bào xuất hiện trước mặt hẳn, hẳn mới ý thức được, bên ngoài đã là thiên hạ của Nhị ca.

Thậm chí, hẳn cũng không biết Phụ hoàng qua đời lúc nào, không biết bắt đầu từ khi nào hẳn đã bị tước đoạt tư cách làm hài tử của Phụ hoàng.

Nhị ca chỉ liếc nhìn hẳn một cái, liền quyết định đổi chỗ cho hẳn, lôi hẳn đang ngây ngô trong tầm cung ra ngoài, nhốt vào trong một gian phòng tối tăm u ám, xích lại.

Thời điểm hẳn còn ở trong cung điện của mình, mặc dù không thể bước ra khỏi cửa cung, nhưng bên cạnh vẫn có thái giám cung nữ hầu hạ, cùng lắm cũng chỉ là một hoàng tử bị cấm bế.

Nhưng hiện tại chỉ sau một đêm, hẳn đã hoàn toàn trở thành một tù nhân chân chính, không còn thấy ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ngoại truyện Sầm Mặc (trung)

Lần đầu tiên Nhị ca xuất hiện trước mặt hẳn kể từ khi lên ngôi Hoàng đế, Sầm Mặc cảm nhận được đối phương đã hoàn toàn thay đổi, chẳng qua chỉ có vẻ bề ngoài tương tự với người hẳn từng biết mà thôi.

Đối phương cố ý dùng những ngôn từ thấp kém để vũ nhục hẳn, khiến hẳn phải siết chặt nắm đấm, cố gắng trấn tĩnh mới từ từ thả lỏng.

Ban đầu hẳn vẫn rất để ý những lời nói của Nhị ca, nhưng khi hẳn vùng vẫy lao đến, mới phát hiện bản thân bị xiềng xích chế trụ, hai tay căn bản không thể với tới đối phương, trong ánh mắt giễu cợt trên tức đó, hẳn bất chợt nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình, liền hiểu tình cảnh hiện tại của bản thân.

Đã luân lạc đến mức độ này, không cần phải tự chuốc lấy nhục nhã. Hẳn nhanh chóng buông lỏng nắm đấm, khẽ cúi đầu xuống.

Hẳn vẫn chết lặng ngồi dưới đất mỗi ngày, làm bạn với xiềng xích lạnh như băng, đầu óc trống rỗng không muốn suy nghĩ gì, chờ đợi từng ngày trôi qua. Tự sát? Hẳn đã từng nghĩ tới, nhưng lại không buông bỏ được, hẳn không cam lòng.

Chỉ cần hẳn còn sống, chắc chắn sẽ có cơ hội. Chỉ cần có cơ hội, hẳn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp trả thù tất cả. Vì phải kềm chế nhẫn nại mỗi ngày mà này sinh oán hận.

Ám thất vô cùng âm u và ẩm ướt, thân thể non trẻ của hẳn căn bản không chịu nổi cuộc sống như thế lâu dài được, ngày càng suy yếu.

Cũng may Nhị ca không có ý để cho hẳn chết ngay, nhìn đáng vẻ suy yếu chỉ có thể nằm một chỗ của hẳn, cuối cùng cũng để cho ngự y bốc thuốc. Lúc ngự y nhận ra thân phận của hẳn, đã không che dấu ánh mắt kinh ngạc lẫn sợ hãi, khiến hẳn cảm thấy buồn cười, chẳng qua ngay cả khí lực để cười cũng không có.

Không biết ngự y và Nhị ca đã nói gì với nhau, cuộc sống của hẳn so với trước kia rõ ràng đã được cải thiện, thậm chí còn có thể ra ngoài tản bộ một chút, dĩ nhiên tất cả đều dưới sự giám thị của người khác.

Hẳn thật sự cảm tạ quyết định này của Nhị ca, nếu không, sao hẳn có cơ hội gặp được sư phụ!

Lần đầu tiên gặp mặt sư phụ chính là thời gian cố định mỗi tháng một lần, hẳn có thể ra khỏi phòng tản bộ, hẳn làm sao cũng không ngờ tên thái giám tầm thường đó lại là người ngoài cung già mạo.

Hẳn thậm chí cũng không biết tờ giấy kia xuất hiện trên người mình từ lúc nào.

Trùng hợp là thời gian đó trong triều đình xảy ra một số chuyện, nhị ca thật lâu cũng chưa thấy xuất hiện trước mặt hẳn, mà tất cả bố trí của sư phó cũng từ từ tiến hành.

Cũng chính khi đó Trác Ngôn Nghi đã xuất hiện bên cạnh hắn, lấy thân phận một tiểu thái giám thay thế người vẫn thường trông coi hắn.

Bản thân hắn cũng trong thời gian đó vừa nguy trang, vừa học tập, mặc dù mệt chết đi được, nhưng điều này lại mang đến cho hắn cảm giác sung thực, muốn ngừng mà không được.

Cứ như vậy không biết qua bao nhiêu năm, sự phó đề cho Trác Ngôn Nghi truyền lời lại. Tất cả đã ở trước mắt, cuối cùng cũng sắp đến ngày kết thúc.

Hắn trang trọng tắm rửa thay y phục, ngay cả những suy nghĩ lung tung nhiều tạp cũng được thanh lọc, sau đó cầm lên bội kiếm bên cạnh. Trước những ánh mắt không thể tin của người khác, sau nhiều năm, rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại tiêu sái đi lại trong cung.

Khi hắn mang người đi đến Dưỡng Tâm điện, nơi đó không một bóng người, chỉ có một mình Nhị ca đang ngồi trước bàn đọc sách, ánh mắt lạnh lùng phức tạp nhìn chằm chằm từ khi hắn bước chân vào cửa.

Cố gắng trung ra một khuôn mặt tươi cười, hắn đi về phía Nhị ca. Có trời mới biết bao lâu rồi hắn không cười, nụ cười của hắn khi đó nhất định rất khó coi, nếu không sao một chút phản ứng Nhị ca cũng không có?

“Cuối cùng, ngươi vẫn thắng.” Khi đó ánh mắt Nhị ca nhìn hắn rất phức tạp, tựa hồ có chút bi ai, có chút không cam lòng, còn có chút thoải mái.

Ngay lúc đó Sầm Mặc chỉ cho rằng hắn muốn dời đi sự chú ý của mình, cũng không có động tĩnh gì, chẳng qua là nâng trường kiếm trong tay lên trên cổ hắn. Lưỡi kiếm sắc bén cắt vào da tạo ra một vết máu, nhưng đối phương dường như không nhận ra.

“Ngươi không muốn biết chuyện xảy ra với Mẫu phi ngươi sao?” Trước khi hắn động thủ, Nhị ca chợt nói một câu, thành công khiến hắn dừng động tác.

Nhị ca có chút khổ sở khi nói ra hết thảy.

Mẫu phi hắn chỉ là nữ nhi của thủ lĩnh một bộ lạc, bị làm lễ vật hiến tặng cho Phụ hoàng, lại ngoài ý muốn lấy được sủng ái của Phụ hoàng một thời gian rất dài, thậm chí sinh ra hắn.

Phụ hoàng không để ý xuất thân thấp hèn của Mẫu phi, mỗi năm đều thăng vị cho bà, nhận lấy không ít chỉ trích. Khi đó hắn được bảo vệ quá tốt, nên không biết khúc chiết trong đó.

Cái chết của Mẫu phi, là do Chu Quý phi, mẫu thân Nhị ca liên hợp với Hoàng hậu đương thời, một tay bày ra.

Lại nói, hắn còn nhớ rõ Chu Quý phi, là một người mà Nhị ca kính sợ không thôi, nhưng lại là nữ nhân đối xử với mình rất tốt, sao lại là bà? Nhưng chuyện đến mức này, Nhị ca không cần thiết phải lừa gạt hắn.

“Ngươi có biết không những huynh đệ khác đều ít nhiều hâm mộ ngươi?” Nhị ca khẽ mỉm cười. “Phụ hoàng đối đãi với ngươi và Mẫu phi ngươi hoàn toàn bất đồng so với những người khác trong hậu cung. Ai cũng biết, Phụ hoàng yêu thích nhất chính là Mẫu phi của ngươi.”

Sầm Mặc có chút mờ mịt, cứ cho là Phụ hoàng yêu thích Mẫu phi của hắn nhất thì sao? Phụ hoàng không phải đối với những mẫu phi khác cũng rất tốt sao? Thậm chí đến ngày Mẫu phi chết cũng vẫn chỉ là một phi mà thôi.

“Ngươi đại khái không biết, Phụ hoàng vì ngươi tính toán bao nhiêu chuyện.” Nhìn thần sắc của hắn, Nhị ca tự giễu cười một tiếng, “Nhìn bề ngoài có vẻ không thích ngươi, nhốt ngươi lại, nhưng lại là cách bảo vệ ngươi tốt nhất. Những điều đó, khi ta ngồi lên vị trí này mới biết. Nếu không phải ông ta ra đi quá mức vội vàng, ngươi cũng sẽ không rơi vào tình trạng này.”

“Ngươi cho rằng tại sao ta lại để ngươi ở lại trong cung, cho ngươi nhận những đãi ngộ như vậy.”

“Đó là bởi vì, ta muốn Phụ hoàng biết, cho dù ông ta có che chở ngươi như thế nào đi nữa cũng không có tác dụng! Nhi tử được mình che chở lại bị một nhi tử khác tùy ý đánh, tùy ý lăng nhục, nếu Phụ hoàng biết được sẽ có biểu tình gì đây?”

“Hiện tại, ta không muốn nghe.” Con mắt vô cảm của Sầm Mặc dõi theo hắn, không để tất cả những lời hắn nói trong lòng.

Bất kể người khác nói thế nào, hắn chỉ thừa nhận những gì hắn nhìn thấy, những chuyện hắn đã trải qua.

Hắn chỉ biết khi Mẫu phi bị người khác hại chết, Phụ hoàng biết, nhưng lại không làm gì. Sau khi Mẫu phi rời đi, tất cả những chuyện đã xảy ra cũng tồn tại rất chân thực.

Việc hắn đang làm mục đích chính là muốn thoát khỏi những chuyện này. Hiện tại sẽ thành công.

“Ta cũng đoán được ngươi sẽ không cảm kích.” Thần sắc Nhị ca không khỏi giễu cợt, nhưng không biết đang nhắm vào người nào, “Đáng thương cho lão nhân gia, ông ta đã tổn rất nhiều tâm tư. Trừ Đại ca đã chết, tất cả nhi tử đại khái cũng không được Phụ hoàng để ở trong mắt.”

“Cho dù là ngươi, trong mắt Phụ hoàng, bất quá cũng chỉ là nhi tử của Mẫu phi ngươi mà thôi, ông ta thật sự muốn bảo toàn không phải ngươi.”

Vậy thì thế nào? Trong lòng Sầm Mặc âm thầm hừ lạnh một tiếng. Không phải cuối cùng ông ấy cũng không bảo toàn được ai sao?

“Người dồn hết tâm tư, muôn vàn tính toán, thì thế nào? Người cho rằng, chỉ cần cướp được sẽ là của người? Người...”

Sầm Mặc quyết định không muốn nghe những lời không minh bạch của hắn ta nữa, thu hồi trường kiếm đang gác trên cổ hắn ta về, chăm chú nhìn vào ánh mắt của đối phương, lạnh lùng đâm mũi kiếm vào tim hắn.

Cảm giác khi thân kiếm đâm vào da thịt thật vi diệu, khiến hắn hơi nheo mắt lại.

Đến khi người trước mặt đã hoàn toàn đoạn khí, thanh kiếm trong tay Sầm Mặc mới từ từ rơi xuống đất, trong lòng lại vô cùng trống rỗng.

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng hắn đã làm được chuyện trước đây hắn muốn làm nhất, nhưng sao lại cảm thấy mất mát?

Mặc dù không hiểu rõ cảm xúc trong lòng, nhưng Sầm Mặc cũng sẽ không chờ. Trước mắt còn rất nhiều việc cần hắn giải quyết.

Ngày hôm đó, Sầm Mặc đã dùng thủ đoạn tanh tưởi nhất để trở thành quân vương Từ Thần quốc.

Trong lòng càng trống rỗng, hắn càng khiến cho bản thân bận rộn. Trừ thủ đoạn thương vi, hắn thật sự có đầy đủ tư cách làm một quân chủ. Từ khi lên ngôi, hắn vẫn chuyên cần với triều chính, cũng vì sự phụ đề nghị mà hậu cung cũng phong phú hơn, sau khi được hắn và Trác Ngôn Nghi cân nhắc và sàng lọc, tần phi mới được vào cung.

Hắn cố gắng trở thành một vị hoàng đế tốt, bởi vì ngoài việc này ra, hắn không biết mình còn có thể làm gì nữa.

Dần dần, hắn bắt đầu học cách hưởng thụ. Từ từ ôn nhu uyển chuyển khéo léo, biết chiều theo ý người khác, hắn cảm thấy rất hài lòng, hơn nữa hắn cũng không muốn ủy khuất chính mình. Phàm là nữ nhân nhập cung, người nào không phải mỹ nhân, không có dung mạo xuất sắc.

Trong đám người này, hắn thích nhất là Vân Quý phi. Không phải chỉ vì phụ thân nàng ta biết nắm bắt thời cơ đầu phục hắn trong đợt chính biến đó, cũng bởi vì nàng ta đích xác là một tri kỷ.

Không sợ hãi hắn giống như những người khác, ngược lại rất muốn thân cận.

Hắn cũng biết, lấy gia thế Vân Quý phi, dĩ nhiên từ nhỏ đã được giáo dưỡng để trở thành hậu phi, chẳng qua lại có thể dưỡng ra một tri kỷ như vậy thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Mặc dù đôi lúc hắn cũng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhưng như vậy cũng đã thật sự thỏa mãn. Thậm chí khi tính toán cho Ngũ gia lui khỏi triều chính, hắn cũng muốn lưu lại cho Vân Quý phi một chỗ trong hậu cung.

Đó là những suy tính của hắn trước khi gặp Chung Linh.

Đó là ngày hắn phải chọn tú nữ, hắn lên ngôi đã được mấy năm, nhưng dưới gối vẫn vô tử, chuyện này đối với hắn không khác nào một vết nhơ. Hơn nữa trước khi chết hoàng tẩu hắn đã độc ác nguyện rửa, nói hắn nghiệp chướng nặng nề chắc chắn sẽ bị báo ứng, hắn mơ hồ cảm thấy có chút dè dặt và bất an.

Hắn muốn làm một vị minh quân, được đời sau khen ngợi là một hoàng đế tốt, nhưng nếu hắn không có người nối nghiệp, thiết nghĩ tất cả cũng chỉ là làm giả y cho người khác. Lịch sử từ trước cho đến giờ đều do người thắng cuộc viết lại, chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh.

Đích thân hắn đã lấy được tất cả, không thể để mất đi một lần nữa, hắn nhất định phải giữ vững.

Tuyển tú ngày hôm đó, mùi son phấn tràn đầy chóp mũi hắn, khiến đầu hắn muốn căng ra. Vì đã biết trước thân phận của tú nữ nên việc chọn lựa tự nhiên cũng sẽ không mất nhiều thời gian.

Nhưng khi đi ngang qua một người, lại ngoài ý muốn ngửi thấy một mùi hoa nhẹ nhàng thoang thoảng, đó chính là mùi hoa anh đào có rất nhiều trong cung, cũng rất thường bắt gặp.

Đó là hoa Mẫu Phi hắn thích nhất. Sau khi lên ngôi, hắn đã cho trồng rất nhiều, phảng phất như vậy mới có thể tạm thời an ủi tâm tình có chút tịch liêu của hắn.

Chỉ là người này, dường như không có trong danh sách của hắn. Lệnh cho đối phương ngừng đầu lên, lại phát hiện nàng đang len lén nhìn hắn, trong ánh mắt ấy không hề có sự sợ hãi, lại có vẻ tò mò.

Đôi mắt này...

Trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm xúc khó hiểu, nhưng cũng không muốn vì nàng mà phá hư kế hoạch hắn đã sắp xếp rất chu đáo, vì thế đã tiếp tục bước qua nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ngoại truyện Sầm Mặc (hạ)

Một lần nữa đi ngang qua nàng sau khi đã chọn xong tú nữ, trong lòng hắn bất chợt trỗi dậy một ý niệm.

Phi tần trong hậu cung của hắn, nếu không phải hắn và Trác Ngôn Nghi suy tính chằm chằm chọn vào, thì cũng chỉ là những con cờ chính trị, hắn chưa từng vì bản thân cảm thấy thích mà tùy ý lưu lại.

Hắn đã ra sức làm một vị hoàng đế tốt như vậy, chẳng lẽ không thể tự thưởng cho bản thân một chút hay sao? Chẳng qua chỉ coi trọng một nữ nhân mà thôi, nếu hắn đã coi trọng, lý nào lại để chạy thoát.

Hắn tiện tay tháo xuống ngọc như ý đang đeo trên người. “Đưa tay.”

Không có phản ứng?

Sầm Mặc lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, lập tức kéo tay nàng ra, đặt ngọc như ý vào tay nàng.

Nếu được hắn coi trọng, chính là nữ nhân của hắn, nam nữ thụ thụ bất thân? Hắn không có học qua.

Hắn chỉ phong nàng làm Mỹ nhân, với thân phận thứ nữ của nàng, phân vị này đã khá cao, đó bất quá cũng chỉ như một khúc nhạc đệm nho nhỏ, hắn cũng không quá mức nhớ ở trong lòng.

Thời điểm chọn tần phi thị tẩm, hắn nhìn lướt qua, lại không thấy bài tử của Vân Quý phi, không khỏi nhìn về phía Lâm Anh.

“Hồi Hoàng thượng, thân thể Vân Quý phi hôm nay không được khỏe, đã rút bài tử.” Lâm Anh cúi đầu nói. “Đã làm xong bài tử của những tiểu chủ mới nhập cung.”

Nhắc đến những người vừa tiến cung, hắn chợt nhớ đến đôi mắt đỏ. Sau khi nhìn lướt qua một lượt, quả nhiên nhìn thấy bài tử của một Mỹ nhân. Mỹ nhân mới được phong vị trong cung cũng chỉ có một mình nàng.

Nhưng mà cho dù có thích, hắn cũng sẽ không biểu lộ, hắn ban thưởng ngọc như ý chỉ sợ đã khiến cho nàng đứng trên đầu sóng ngọn gió rồi. Để cho nàng đau khổ mấy ngày nữa cũng được, Sầm Mặc tùy tiện điểm một bài tử, nàng ta cũng được.

Lần thứ hai nhìn thấy nàng, hắn chợt phát hiện, nàng không giống những phi tần khác. Hắn chưa từng thấy qua có tần phi nào dám ở trong cung hét lớn như vậy, không hề ý đến dáng vẻ của mình.

Nhưng hắn cảm thấy một chút cũng không xấu.

Khi hắn từ từ đến gần, cơ thể đang xoay tròn của đối phương vừa vặn mất thăng bằng, đụng phải hắn. Hắn đưa tay ra cố định thân thể nàng, ngay sau đó bất động thanh sắc buông ra.

“Tham kiến hoàng thượng.”

Đối phương vội vàng quỳ xuống, đích xác là đã tạo nên một tiếng cộp, đầu gối tiếp xúc thân mật với nền đá.

Hắn chỉ cảm thấy hơi buồn cười, thật sự muốn hỏi đầu gối nàng có đau hay không.

“Đứng lên đi.”

Nhìn đối phương vật lộn với chiếc váy, lao đảo đứng lên, hắn không nhịn được vươn tay ra đỡ.

“Còn không mau đến đỡ chủ tử các người.”

Những cung nữ phía sau nàng sớm đã vây người tại chỗ, không dám nhúc nhích.

“Ta, ta không phải cố ý.” Nàng vò góc váy, dường như rất khẩn trương, trong đầu hắn không biết từ đâu kéo đến chút phiền não.

“Không ai dạy nàng quy củ sao?” Hắn nghe thấy mình lạnh nhạt hỏi.

Thời khắc nàng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen nhánh tinh khiết đó thấm đầy nước mắt.

Hắn không thích người khác khóc, càng không thích nàng dùng đôi mắt đó để khóc.

“Khóc?” Hắn nhẹ giọng chất vấn.

“Thần... thần thiếp đau mà.” Đối phương vô cùng ủy khuất nhìn mình một cái.

Trầm mặc một lát, có lẽ là hần suy nghĩ quá nhiều.

“Nàng là Mỹ nhân của Trẫm, nếu không phạm phải sai lầm gì, không cần quỳ xuống.” Lúc này hần đột nhiên cảm thấy bộ dạng đầy nước mắt của nàng đã không còn không thuận mắt như trước đó.

Ngay đêm đó, hần muốn điếm bài tử của nàng, lại phát hiện nó đã bị Vân Quý phi lấy xuống. Hần cũng không cưỡng cầu.

Khi đó, trong lòng hần Chung Linh bất quá cũng chỉ là một Mỹ nhân có chút thú vị thôi. Vẫn còn chưa bì kịp với Vân Quý phi đi theo hần đã lâu, cho dù nàng ấy thỉnh thoảng có chút bốc đồng.

Nếu không phải ngày hôm đó, Chu Tước quốc phái người tới đưa ra những yêu cầu quá đáng, để giải ưu, hà giận hần có uống chút rượu, có lẽ hần mới từ từ nhớ đến Chung Linh.

Nhưng hần vẫn cứ nghĩ đến đôi mắt ấy, đôi mắt giống hệt Mẫu hậu. Sau đó hần đã quyết định đến chỗ của Chung Linh. Hoàn hảo là hần đã đến đó.

Khi hần bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ với nàng, nàng chỉ nhìn hần một cách kỳ quái, dường như không hiểu những hành vi của hần.

Thật ra hôm đó hần chỉ hơi say, cũng không uống nhiều rượu lắm, nhưng hần có quyền để bản thân say, xem nàng như đối tượng trút niềm tâm sự, nói ra những ký ức còn tồn tại trong lòng hần.

Hần chưa bao giờ để cho người khác thấy vẻ mặt này của hần, cho dù ở trước mặt Trác Ngôn Nghi và sự phụ, hần cũng nỗ lực duy trì sự mạnh mẽ. Có lẽ vì đôi mắt quá giống Mẫu hậu, khiến cho hần không dễ phát tiết, ngay thời khắc sự chịu đựng đã đến cực hạn cần bộc phát.

Sau khi nói ra hết những u uất trong lòng, hần chợt cảm thấy vô cùng thoải mái, chẳng qua nữ nhân này sau khi nghe được những điều hần tiết lộ, sẽ không thể giữ lại nữa.

Hần thấy có hơi hối hận, hần không nên nói ra những lời này trước mặt nàng, nhưng nếu không phải nàng, đại khái hần sẽ không nói.

Chẳng qua nàng cũng thật thông tuệ, sau khi phát hiện ý đồ của hần, lập tức quy phục hần.

“Thần thiếp chỉ thuộc về một mình Hoàng thượng, bây giờ là vậy, sau này cũng sẽ chỉ là người của Hoàng thượng.”

Những lời này lập tức khiến hần nhớ đến tiểu thái giám năm đó bị hần dùng roi đánh cho đến chết, hần ta vốn là người thân cận hần nhất, nhưng cũng đã phản bội hần.

Huống chi chỉ thuộc về một mình hần? Nàng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng sao? Trong hậu cung này, không ai có thể nói bản thân nàng ta chỉ thuộc về một mình hần, trong đầu các nàng chỉ muốn tranh thủ cho gia tộc của nàng ta nhiều hơn. Nàng chỉ là một thứ nữ, lấy được sự ủng hộ của gia tộc càng quan trọng hơn, chẳng lẽ nàng nguyện ý thoát ly gia tộc, chỉ hướng về một mình hần?

Cuối cùng hần vẫn đồng ý thỉnh cầu của nàng, dù sao tính mạng của nàng cũng đang nằm trong tay hần, nếu không làm được, chỉ cần lấy đi là xong. Khi đó, hần vẫn chưa ý thức được mình cần gì, chẳng qua cũng chỉ lấy cớ để lưu lại nàng.

Mặc dù không tin nàng có thể làm được, nhưng đáy lòng hần lại ôm kỳ vọng không thể che giấu, lệnh cho Lâm Anh thời khắc chú ý cử động của nàng.

Sau khi rời đi ngày hôm sau, hần liền tấn Phi vị cho nàng, chỉ là một danh phận mà thôi, hần chẳng phải là người keo kiệt. Hần lại không giống Phụ hoàng, muốn lưu lại người bên cạnh cũng phải dựa theo quy củ tấn phong từng chút từng chút một.

Chỉ cần hần thích, hần sẽ cho đối phương những thứ tốt nhất. Sau lần đó, biểu hiện của Chung Linh cũng chưa bao giờ để cho hần thất vọng.

Nàng là một nữ nhân rất thông minh, nhưng lại không đủ sắc sảo. Tất cả mọi chuyện đều tiến hành theo tính toán của hần, từng bước từng bước một.

Hần biết nàng đã bắt đầu có tình cảm với hần, đã thích hần, nhưng chỉ thích thôi cũng chưa đủ để thỏa mãn lam lam trong lòng hần. Cũng may hần rất kiên nhẫn, nguyện ý từng bước từng bước dẫn nàng đến bên cạnh hần.

Khi biết nàng chối bỏ gia tộc, hần đã không nhìn được khe mỉm cười. Đã vậy hần sẽ vì nàng tạo ra một gia tộc quyền thế hơn, như thế không phải tốt hơn sao.

Có người suy đoán, hần vì bồi dưỡng Vệ gia mới sủng ái Chung Linh. Nhưng bọn họ lại không biết rằng, vì Chung Linh hần mới bồi dưỡng Vệ Khiêm. Theo tính toán, người đầu tiên hần chọn vốn dĩ không phải Vệ Khiêm, mà là Giang Văn Hoa, vì sau lưng hần còn có một Giang gia, nếu bồi dưỡng hần sẽ không tốn nhiều khí lực lắm.

Khi đó, trong mắt hần Chung Linh mặc dù quan trọng hơn người khác một chút, nhưng vẫn chưa quan trọng đến mức không thể dứt bỏ. Cho đến ngày hôm đó, nàng đứng trước điện tự tay chém chết người Chu Tước quốc nói năng lỗ mãng cuồng vọng, với ý đồ khiêu khích hần.

Một kiếm đó của nàng giống như ai đó dùng búa nện vào tim hần, loại cảm giác đó bất cứ khi nào hần nhớ lại cũng đều rất rõ ràng. Hần thừa nhận hần có lòng tự ái rất cao, đặc biệt là sau khi trải thời gian dài bị giam cầm. Thế nhưng từ khi hần ngồi lên ngôi vị hoàng đế, loại cảm giác này dường như đã không còn cảm nhận được nữa.

Sự phách lối của sứ thần Chu Tước quốc không thể nghi ngờ đã khơi dậy cảm giác nhục nhã mà rất lâu rồi hắn mới cảm nhận được.

Nhưng sự dừng cảm của Chung Linh đã khiến hắn quên ngay những cảm xúc đó. Rốt cuộc cũng có một người nguyện ý cùng hắn đứng chung một chỗ, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Hắn không thể diễn tả tâm tư của mình khi đó, nhưng lại tình tường hiểu rõ, từ một khắc đó, Chung Linh và những người bên ngoài có bản chất hoàn toàn khác nhau.

Hành động hôm đó của Chung Linh, ngay cả Vân Quý phi lấy thân cứu giá đều không thể so sánh. Nhưng hắn cũng chưa từng nghĩ qua, Vân Quý phi trước khi chết lại đưa ra yêu cầu như vậy. Mặc dù nàng ấy liều chết cứu hắn, đã làm cho hắn cảm động. Nhưng mặt khác, hắn lại có chút cố chấp cho rằng nàng ấy làm như vậy là phải. Tựa như thị vệ của hắn, thời khắc phải gác ngọ lấy sinh mệnh mình ra hộ giá.

Đang do dự tìm cách cự tuyệt, Chung Linh đã đi trước một bước, nàng chấp nhận.

Thần sắc của nàng đã nói lên hết tất cả, nàng không muốn hắn phải khó xử.

Đã vậy không cần phải nhiều lời nữa, nếu nàng không được, còn ai có thể xứng làm Hoàng hậu của hắn chứ. Hết thấy những chuyện phát sinh ngày hôm đó, đã trở thành định cục.

Thời gian bầu bạn tươi đẹp tất nhiên thập phần thư thái, nhưng giữa hai người lại không có hài tử của riêng mình. Hắn dĩ nhiên muốn Chung Linh vì hắn mà sinh hạ lân nhi, sau này thay hắn làm quân vương Từ Thần quốc. Nhìn nàng cố gắng che giấu lo lắng, hắn chỉ có thể giả vờ như không biết, thậm chí cười giong để nàng giảm bớt ưu phiền.

Đối với một vị đế vương, từ tự quan trọng như thế nào, đó là chuyện không cần nói cũng biết, nhưng một kẻ luôn coi trọng hoàng vị hoàng quyền như hắn, lần này lại lựa chọn sao lãng.

Đến khi Chung Linh phát hiện ra sự kỳ lạ, lúc này hắn mới tra ra được thân thể hắn thể nhưng lại có vấn đề.

Là Nhị ca. Lúc đó hắn mới hiểu những lời Nhị ca nói trước khi chết, nếu hắn thật sự không thể có một hoàng tử khỏe mạnh, vị trí này, sớm muộn cũng là của người khác.

Năm đó sư phụ cũng đã phát hiện ra thân thể của hắn không bình thường, nên cố gắng điều trị một thời gian. Nhưng lại chưa từng nghĩ đến dư độc vẫn còn chưa hết. Thật may mắn, thật may là bọn họ vẫn chưa có hài tử, nếu không lại giống như Thận nhi hoặc giả tệ hơn là chết yểu, nàng nhất định sẽ hết sức thương tâm.

Biết được sự thật, tận đáy lòng Sầm Mặc cảm thấy thật sự vui mừng.

Một khắc khi An Nhi bình an ra đời, hắn liền quyết định lập nó làm thái tử, sớm dập tắt ý niệm trong lòng những người khác, đây là hấn nợ nàng.

Không phải hắn không biết tâm ý của nàng, nhưng cuối cùng lại khó có thể thực hiện được. Nhất sinh nhất thế nhất song nhân, nhìn thì vô cùng đơn giản, nhưng với thân phận của hắn mà nói, nó đã trở thành một giấc mộng xa vời không thể thành hiện thực.

Càng ở trên cao càng không thể chịu đựng được lạnh giá, nếu ngôi vị hoàng đế của hắn lung lay, hắn thật không dám tưởng tượng cái gì sẽ chờ đợi hắn và Chung Linh. Chỉ nghĩ đến thôi hắn đã không thể chịu đựng nổi, thậm chí không dám tưởng tượng.

Chẳng qua hắn lựa chọn trầm mặc không nói, thậm chí ti tiện hi vọng trong mắt nàng, hắn vĩnh viễn cường đại đủ để bảo hộ nàng, mặc dù hiện tại có người ngông cuồng muốn lung lay vị trí của hắn.

Nhưng hắn sẽ cố gắng, hắn nhất định có thể làm được, cuối cùng sẽ có một ngày hắn không để bất cứ kẻ nào ảnh hưởng. Đến lúc đó, những gì Chung Linh muốn, hắn nhất định sẽ cho.

Cảm giác đau đớn khiến Sầm Mặc phục hồi tinh thần, lúc này hắn mới phát hiện hắn đang ngồi trên giường, bên cạnh là Chung Linh đang nhìn hắn đầy quan tâm. Đau đớn trên mặt không liên quan gì đến tên hỗn tiểu tử mập mạp đang ngồi trên đầu gối hắn.

“Hoàng thượng vừa rồi đột nhiên ngồi bật dậy, sau đó cứ ngẩn người ra, người có sao không?” Chung Linh khó hiểu hỏi.

“Không sao.” Sầm Mặc ôm lấy Sầm An. “Chẳng qua nghĩ đến một số chuyện, có chút nhập thần mà thôi.”

“Trời vẫn còn sớm lắm, ngủ thêm một lát nữa đi.” Chung Linh khẽ mỉm cười, kéo Sầm Mặc nằm xuống, ôm Sầm An đặt giữa hai người.

Nhìn Sầm An ở giữa không an phận giãy giụa tay chân, Sầm Mặc và Chung Linh nhìn nhau cùng cười một tiếng.

Bọn họ còn trẻ, vẫn còn có tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Ngoại truyện Sầm An (Thượng)

Sầm An luôn luôn thuận buồm xuôi gió, phụ thân là đương kim hoàng thượng, mẫu thân lại là Hoàng quý phi người có địa vị ở nước Tù Thần nên Sầm An vừa ra đời liền phong làm Thái tử. Với một đội hình mạnh mẽ như vậy, dĩ nhiên là không

có chuyện gì để hấn phiền muộn.

Nhưng mà vẫn có, kẻ cầm đầu chính là ca ca của hấn, Sầm Thận.

Sầm Thận chỉ lớn hơn hấn có hai tuổi, từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn nên không ít lần mẫu phi lấy hấn ra để giáo huấn mình. Hừ, mình chỉ nghịch ngợm một chút thôi mà.

Thời điểm Sầm An mới hiểu chuyện, thông thường hấn rất thích chăm sóc ca ca của mình, nhưng sau đó hấn phát hiện mẫu phi đối với ca ca còn tốt hơn so với mình nên bất cứ việc gì hấn cũng đều noi theo ca ca của mình để học tập.

Có cái gì tốt mà học tập!

Sầm An hơi bực ca ca hấn một chút nên vẫn không chịu nói chuyện với Sầm Thận. Thế nhưng Sầm Thận lại không biết Sầm An “Chán ghét” mình như vậy cho nên lúc nào Sầm Thận cũng đi theo sau lưng của Sầm An.

Đến cuối cùng Sầm An tức giận liền lấy hết bản lĩnh ra bò lên trên một cái cây to rồi hướng về phía Sầm An làm trò hề, trêu tức Sầm Thận.

“Đệ đệ cẩn thận một chút, nhanh xuống đây đi.” Sầm An nghe thấy giọng nói lo lắng của Sầm Thận trong lòng càng hả hê thêm.

“Có bản lĩnh huynh hãy đến đây đi!” Sầm An rất là đắc ý nhìn Sầm Thận đang kêu gào ở phía dưới, chỉ lớn hơn mình có hai tuổi thôi mà mặt lúc nào cũng ra vẻ là ca ca, ghét!

Nhìn Sầm Thận đang lo lắng, Sầm An càng đắc ý thêm liền đoán được Sầm Thận sẽ không leo lên cây.

Đúng rồi, Sầm An biết Sầm Thận sẽ không leo lên cây, không chỉ biết mà còn rất hiểu Sầm Thận. Sau khi nghĩ như vậy Sầm An lại tiếp tục bò về phía trước.

Thời điểm nghe thấy tiếng “Răng rắc” Sầm An liền biết có chuyện không tốt, hoàn toàn không có bất kì phản ứng nào, kêu cũng không được, chỉ cảm giác được hình như mình đang rơi xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng rên, bất chợt Sầm An phát hiện ra mình rơi xuống như vậy lại không đau, phản ứng có chút chậm chạp rồi ngẩng đầu lên, lại phát hiện về mặt ngạc nhiên không thể tin được của các thái giám cung nữ.

Đã ý thức được cái gì đó, Sầm An cúi đầu liền phát hiện người ở dưới cơ thể của mình, là Sầm Thận ca ca của hấn. Nhìn về mặt Sầm An có chút tái nhợt, liền nhắm chặt hai mắt.

“Ca ca, ca ca, oa oa.....”

Sầm An rất mất mặt nên sợ quá khóc.

Lần đó đã bị mẫu phi trách phạt một lần, còn quỳ gối rất lâu. Luôn luôn yêu thích những trò khôn vặt rất hiếm khi thấy Sầm An quỳ dâng hoàng không nhúc nhích ở đó.

“Đứng lên đi.” Sau khi đại thái y chữa bệnh xong xuôi, giọng điệu của Chung Linh có chút ôn hòa nhẹ nhàng lại.

“Sao còn không đứng lên? Người quỳ ở chỗ của Thận nhi cũng không tốt.” Chung Linh nhìn Sầm An vừa tức giận vừa đau lòng.

Thời điểm Sầm An đi vào phòng, Sầm Thận đã tỉnh lại, trên cánh tay đã được băng bó, trên đầu còn quấn một vòng vải trắng, lúc nhìn mình còn nở nụ cười.

“Đệ đệ té không có bị thương chứ.”

Chỉ một câu nói này, vốn Sầm An đang muốn né tránh không chịu đối diện với Sầm Thận một lần nữa lại khóc rống lên, chỉ có lời xin lỗi cũng không nói ra được.

Bất quá Sầm An biết mình sai rồi.

Từ lần đó trở đi, quan hệ của bọn họ cũng được xây đắp lại, lại trở về với Sầm An quấy rối ngày trước, Sầm Thận ở sau che chở.

Nhưng mà hiện tại lại xuất hiện thêm một vấn đề mới, điều này đã làm cho Sầm An rất là phiền não. Gần đây, Sầm Thận vẫn còn trốn tránh mình tuy rằng

không có nói ra, nhưng làm sao Sầm An không cảm nhận được, khi nói chuyện với Sầm Thận thì huynh ấy lại dùng ánh mắt né tránh, khi Sầm An đi tới tận cửa tìm Sầm Thận thì hẳn lại trốn tránh không muốn gặp.

Hừ, đóng cửa như vậy thì có thể ngăn cản mình sao? Sầm An leo lên trên tường ngoài của điện Cảnh Dương, đắc ý nghĩ, cũng không uổng phí mình học võ, hơn nữa những tên thị vệ thái giám kia nhìn thấy cũng không dám làm gì.

Sầm Thận có chút đắc dĩ che đậy những âm thanh trong cung đi, các cung nữ thái giám cũng đều nghiêm túc đứng yên lại, nhìn nụ cười đắc ý ở trên mặt Sầm An không khỏi thờ dãi một chút.

Sầm Thận đang có ý định dành chút thời gian để làm rõ những manh mối về bản thân mình, nhưng cái tên Hỗn Thế Ma Vương này không cho mình cơ hội.

“Ca ca, sao huynh lại trốn tránh đệ?” Sầm Mặc ra vẻ tức giận hỏi.

“Huynh cũng không muốn trốn tránh đệ.” Sầm Thận nghĩ một đằng nói một nẻo,

“Và lại, một lần cũng không trốn được cái tên đệ đệ nhà người.”

“Rốt cuộc huynh bị làm sao? Hai huynh đệ chúng ta rất tốt mà, nếu không thân thiết, mẫu phi sẽ rất đau lòng.”

Sầm Thận nghe vậy hơi ngẩn ra, ngay sau đó nở một nụ cười: “Đệ lấy mẫu phi ra ép ta.”

Sầm An vừa nhìn thấy dáng vẻ kia của ca ca mình, gần như đã biết được chuyện gì, không nhịn được cười ha ha một tiếng: “Ai bảo huynh nghe lời của mẫu phi nhất, vì vậy mỗi lần đệ đều lấy mẫu phi ra ép huynh.”

“Đi thôi, mẫu phi đang chờ huynh và đệ đến dùng bữa đây.” Sầm An khoác cánh tay của mình ở trên cổ Sầm Thận rồi đi ra khỏi cung.

“Đệ phải chú ý hình tượng của mình.” Sầm Thận không nhịn được nói.

Có ai lại phải giữ hình tượng ở chính hậu hoa viên của mình? Đối với lời nói của ca ca hẳn Sầm An không có để ý đến, còn cảm thấy Sầm Thận không có chút mệt mỏi gì khi nhắc nhở mình.

Sầm An không biết, đến tốt cùng là tại sao Sầm Thận lại có ý nghĩ trốn tránh mình, thậm chí còn cho người đi ra ngoài điều tra cũng không điều tra ra được, chuyện cũng đã qua thì cũng nhanh bị hắt quên đi.

Bên kia, Chung Linh thấy hai người đã hòa thuận như lúc đầu trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhõm. Tại sao Sầm Thận lại có biểu hiện khác thường như vậy, tất nhiên nàng biết. Thời điểm Sầm An tự mình lên lút điều tra, nàng cũng đã ngăn cản ở bên trong để cho Sầm An không biết xác thực là chuyện gì.

Bây giờ hai huynh đệ bọn họ sống chung như vậy là nằm ngoài dự đoán của nàng nhưng như vậy cũng tốt. Càng như vậy, nàng càng không muốn nói chân tướng sự việc cho Sầm An biết. Bây giờ tính tình của Sầm An rất là nhanh nhẹn, nếu biết Sầm Thận không phải là ca ca ruột thì hẳn có phản ứng gì? Nàng không có cách nào đoán trước được.

Chuyện này nàng không muốn gạt cả đò, vẫn là nên đợi đến khi Sầm An đủ trưởng thành nàng cho nói hẳn biết.

Có chút buồn phiền khi nói đến chuyện hai huynh đệ bọn họ, nhưng còn có một người nữa đó là Vệ Khiêm. Kể từ khi hắn được nhận chức Thái tử Thiếu Phó cho đến nay hẳn cũng lao tâm khổ trí vì Thái tử điện hạ.

Nói là Thái tử Thiếu Phó, nhưng bài tập của Đại hoàng tử do hắn phụ trách. Nhắc đến Đại hoàng tử Sầm Thận, bất kể ai cũng phải gật đầu một cái, tuổi không lớn lắm nhưng tính tình trầm ổn hơn nữa ngày thường ngoài việc đi học thì Sầm Thận còn học thêm võ nghệ rất cẩn thận không dám buông lỏng.

Nhưng nếu nói Thái tử điện hạ thì lại làm Vệ Khiêm dở khóc dở cười, vừa thương vừa hận. Hận hắn vì hắn có chút khôn vặt, nhưng làm việc quá mức nhanh nhẹn không hợp với quy củ. Thương hắn vì hắn thông minh, mọi nội dung ở trong sách hắn đọc đến đâu nhớ đến đây, học một biết mười. Chỉ có điều hắn không dùng sự thông minh ở trên chính sự thôi.

Lại nói, hẳn là một thiên tài cộng thêm với bối cảnh dòng dõi của Sầm An trừ phụ hoàng mẫu hậu hẳn ra thì cả nước Từ Thần hẳn là lớn nhất, còn có cái gì phải hao tâm tổn trí đến hắn.

Lời này truyền đến lỗ tai của Hoàng quý phi, nàng chỉ cười nhẹ nhàng, quay đầu đi tới chỗ hoàng thượng kể tai nói nhỏ.

Ngày thứ hai, Sầm An liền bị đóng gói từ trong cung vứt ra ngoài, viết: Đại Thiên Tuân Thú, thể nghiệm và quan sát dân tình.

Cũng may Sầm Thận cùng lên đường với Sầm An, bình thường bên cạnh mình phải có ít nhất một tên nô tài. Mặc dù Hoàng quý phi có chút phiền muộn về tầm nhìn hạn hẹp không tranh khí của Sầm An, nhưng cũng không nở khắt khe với Sầm An, lần này để cho Sầm An ra ngoài một chuyến nhưng vẫn không quên chuẩn bị đồ cho Sầm An.

Lần này, ngoài Sầm Thận ra thì còn có Vệ Khiêm đi theo Sầm An. Tương lai hẳn là hoàng đế, hẳn hoàn toàn xứng đáng với giường cột của nước nhà, đi nhiều để hiểu rõ người dân, rất có lợi cho hắn.

Hành động lần này của Chung Linh đã để cho một số lão thần có chút bận tâm thờ phào nhẹ nhõm, ai cũng bảo mẹ làm hư việc, nhưng Chung Linh và Sầm Mặc thật sự là phụ hoàng mẫu hậu nghiêm khắc. Trong lúc nhất thời, Hoàng quý phi được các phu nhân trong kinh noi theo, cả kinh thành cũng theo bầu không khí đó mà biến đổi.

Chuyến đi ra ngoài lần này của Sầm An của ảnh hưởng rất lớn, nếu không có chuyến đi ra ngoài này thì sau này Sầm An không thể trở thành một vị hoàng đế tốt.

Hoàng quý phi quyết định để cho con trai bảo bối của mình ra ngoài rèn luyện, đối với ý định hay lời nói của Chung Linh Sầm Mặc không có phản bác, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, để cho nhi tử của mình đi đến biên quan nghèo nhất.

Nếu đi đến nơi giàu có như Giang Nam, chỉ sợ tính cách của Sầm An sẽ kém xuống chứ không tăng lên chút nào, chỉ biết an cư một xó mà không ôm chí lớn.

Chuyến đi ra ngoài lần này không ngờ đã để Sầm An dao động, càng đi đến phương Bắc, hoàn cảnh ở đây rất là khó khăn, mặc dù Sầm An có đầy đủ tiền bạc, nhưng nhìn quần áo rách rưới của dân chúng nơi đây thậm chí bụng ăn không no làm cho tâm tình của hần của chút không kiềm lòng được.

Sau khi để cho thuộc hạ của mình đóng góp một ít lương thực, dọc đường đi Sầm An rất là trầm lặng mà Sầm Thận và Vệ Khiêm cũng không nói được lời nào.

Đọc nhiều sách không bằng đi vạn dặm đường đó chính là đạo lý này, lại nói sách được đưa đến ở trong cung đã được thay đổi cho thích hợp hơn, cho dù có ghi chép chân thật cũng không bằng trực tiếp thấy tận mắt.

Sầm An quyên góp lương thực ngân lượng chỉ chi cấp được nhất thời, lại không bảo đảm được cả đời bọn họ. Tương lai hần là hoàng đế của nước Từ Thần, những điều này đều là con dân của hần.

Sau cơn mưa gió đẹp hần còn không biết người dân lại có cuộc sống như vậy. Buông con người xuống, lúc này hần mới hiểu dụng ý của phụ hoàng mẫu hậu mình. Ngày trước mình như ếch ngồi đáy giếng, chỉ thấy một vùng thế giới ở trước mặt, chỉ thấy được hoàng cung kinh thành phồn hoa, nhưng không biết ở ngoài kinh thành còn có nhiều chuyện như vậy.

Chuyến đi này kéo dài một năm rưỡi, đợi đến khi Sầm An xuất hiện ở kinh thành lần nữa thì đã có một biến hóa long trời lở đất khác với trước kia. Bởi vì mỗi ngày đều phơi nắng nên da dẻ có chút chuyển thành màu đen và thô ráp, nhưng khí chất lại lắng đọng rất nhiều, để cho các đại thần ra nghênh đón cũng không tin vào mắt mình.

Mà đi theo phía sau Sầm An là Sầm Thận, giờ phút này nở một nụ cười dịu dàng ở bên môi đã không còn là một công tử ở lúc trước, có nhiều phần kiên nghị.

Nếu nói Sầm Thận là một viên ngọc ôn hòa hiền hậu, lâu hết bệnh nhưng êm dịu xuất sắc, không ngờ hôm nay Sầm An đã ra khỏi vỏ bảo kiếm, bộc lộ tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Ngoại truyện Sầm An (hạ)

Chờ đến khi Sầm An trở về cung, tự nhiên Hoàng quý phi ôm lấy Sầm An khóc một trận, rồi ân cần chăm sóc cho hài tử của mình, Sầm An đã đi một năm rưỡi làm sao Hoàng quý phi lại không muốn gặp con, chăm sóc con mình. Nhưng mà có việc chính sự phải làm, nên nàng không thể vì lợi của một người mà gọi bọn họ ở lại.

“Còn tưởng các rằng các người tự do thoải mái ở bên ngoài, lại không muốn về chứ.” Cầm cái khăn lau mắt, Chung Linh không nhịn được nói.

“Sao mẫu phi lại nói như vậy, mỗi ngày hài nhi và ca ca đều mong muốn về sớm với mẫu phi và phụ hoàng đó.” Sầm An khôi phục lại vẻ cột nhà ban đầu của mình khi ở trước mặt Chung Linh.

“Xem các con kia đã gầy rồi còn đen nữa.” Chung Linh nhìn hai người vô cùng yêu thương.

“Như vậy mới là nam nhân, haha.” Sầm An không thêm đề ý rồi cười phá lên, “Đúng không ca ca?”

Lúc này, ánh mắt Chung Linh mới nhìn về phía Sầm Thận, hần ôn hòa gật đầu, Sầm Thận đã mười bảy tuổi, bây giờ hần đã ở bên ngoài trở về cũng nên tính đến việc lập thế tử cho hần.

Hiện tại, cũng nên đề ý tới tên tiểu tử Sầm An này.

Sau khi, hai người Sầm An và Sầm Thận trở lại cung Chung Linh cũng hơi thả lỏng tinh thần ra, ở Tây Bắc lúc bọn họ lấy mình làm gương, mọi ăn mặc

chi tiêu đều giống với người ở nơi đây, cũng chịu không ít đau khổ, sau khi về cung lại được hưởng thụ đãi ngộ có chút không quen.

Sầm Mặc cũng thông cảm với bọn họ vì mới vừa trở về cung, cũng hạ ý chí, để cho bọn họ nghỉ ngơi thật tốt.

Một ngày, Chung Linh gọi Sầm Thận vào cung Vân Tường, mục đích là chính là chuyện đại sự cả đời của hắn, sợ hắn ngại, còn cố ý không để cho Sầm An biết vì tính hắn hay quấy rối.

Chỉ là vừa mới hỏi Sầm Thận thích một nữ nhi như thế nào thì Sầm Thận hơi mắc cỡ mặt đỏ lên, lắc đầu không chịu nói, điều này làm cho Chung Linh có chút khó hiểu.

Cuối cùng Sầm Thận cũng úp úp mở mở nói ra, nhưng hiện tại không muốn lập thê tử, hỏi tới cũng không chịu trả lời.

“Sầm An, có phải ca ca con ở Tây Bắc nhìn trúng một nữ nhi nào phải không?” Chung Linh không nhịn được gọi Sầm An tới hỏi.

Sầm An nghe vậy cười ha ha, nhưng Sầm An cũng quay đầu không chịu nói ra, không còn cách nào khác Chung Linh đành gọi Vệ Khiêm để hỏi rõ.

Sau khi hiểu được mọi chuyện, Chung Linh cũng bật cười lên.

Thì ra, khi hai người ở Tây Bắc mặc dù hiện tại muốn nhắm vào Tây Bắc để nghiên cứu ra đối sách, nhưng lại không được người dân ở đây giúp đỡ.

Tây Bắc trời cao hoàng đế xa, thiết nghĩ cho dù có nha môn, cũng chỉ là một địa phương trống rỗng. Mọi chuyện xảy ra đều do hương thân đại hộ định đoạt, đều do những gia đình giàu có ở đây định đoạt. Trong đó, thế lực to lớn nhất chính là Mộ Dung gia.

Lúc trước, hai người được Mộ Dung gia giúp đỡ, cũng thường hay tới cửa bái kiến, chỉ là gia chủ của Mộ Dung gia không hề tầm thường, tất nhiên biết thân phận của Sầm An và Sầm Thận không bình thường, nên muốn một trong hai người bọn họ làm con rể mình thì mới chịu ra giúp đỡ.

Đối với chuyện như vậy Sầm An vẫn còn lờ mờ, chỉ cần lần này có thể hoàn thành sự việc, thì cưới nữ nhi nhà Mộ Dung thì cũng có liên quan gì, cho dù có xấu xí một chút thì mình cũng sẽ không bạc đãi con nhà người ta.

Mà Sầm Thận cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý “Hiến thân“. Lúc đó, Vệ Khiêm ở đó nên cũng hơi lo lắng, chỉ là ý người đã quyết thì hắn có thể ngăn cản sao?

Cũng may, sự việc có chuyển biến tốt, hai người bọn họ đều ở lại phủ Mộ Dung gia, lúc chờ tiểu thư tùy tiện chọn lấy một người, lại phát hiện đối phương chỉ mới bảy tám tuổi nhất thời không nói được gì cả.

Ở Tây Bắc, Mộ Dung gia cũng là một trong số hai gia tộc, thì tất nhiên họ sẽ rất nuông chiều nữ nhi của mình, từ nhỏ Sầm Thận và Sầm An đã được bồi dưỡng phong thái nên lúc đó không biểu hiện ra thái độ gì. Hình như dáng cô nương ấy khá hợp mắt với dáng dấp của Sầm Thận, chỉ nhìn hắn kiêu ngạo rồi quay đầu đi về phòng.

Sau khi nhìn thấy Mộ Dung tiểu thư, hai người còn không biết là đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng người Mộ Dung gia chủ có ý định che giấu, bồng dung kiếm một người con rể. Thế nhưng, tuổi tác của nữ nhi Mộ Dung gia quá nhỏ không thể kết duyên nên chỉ có thể cự tuyệt. Chuyện của bọn họ, có thể nghĩ cách khác.

Mà lúc này Mộ Dung gia chủ không chịu đáp ứng, nói rõ lúc đầu hai người đã đồng ý, hắn mới dẫn nữ nhi của mình ra cho thấy, nhưng lúc này lại đổi ý, danh tiếng của nữ nhi hắn thì phải tính làm sao?

Quả thực, lúc đầu Sầm Thận đáp ứng, nhưng bây giờ hắn có nỗi khổ khó nói, rõ ràng Mộ Dung gia chủ cố ý che giấu tuổi tác của nữ nhi mình. Ai cũng nói người dân Tây Bắc dững dĩnh, thật đúng là được mở mang kiến thức.

Thật ra, Mộ Dung gia chủ ý vào bọn họ là người mới tới không biết tình hình ra sao nên mới đưa ra quyết định này, phải biết nữ nhi mình mới có bảy tuổi, cộng thêm người dân mới hủy bỏ phong tỏa nên bọn họ lại lén lút thỏa thuận, còn làm tổn thương đến danh tiếng của nữ nhi mình.

Lúc này, đến phiên Vệ Khiêm ra trận, trước tiên nói cho Mộ Dung gia chủ biết chuyện trước đây, sau đó mới đưa hai người về một chỗ ở thật nghiêm chỉnh.

Chờ đến khi trở về nơi ở, Vệ Khiêm không nhịn được cau mày giảng đạo lên, để cho hai người mở con mắt ra, thế mới biết chính thê của bọn họ là do hoàng thượng và Hoàng quý phi lựa chọn, chuyện đại sự cả đời chuyện kia tuyệt đối không thể.

“Ngươi xem ý tứ bên trong lời nói của Mộ Dung gia chủ, chính là muốn nữ nhi của mình làm chính thê, nếu như đáp ứng rồi, về sau làm sao nói rõ với hoàng thượng và Hoàng quý phi?”

“Làm tiểu thiếp không phải tốt sao?” Ánh mắt Sầm An sáng lên, đưa ra ý nghĩ của mình.

Vệ Khiêm hừ một tiếng: “Nếu các ngươi đồng ý với Mộ Dung gia chủ, ta cũng không có ý kiến.”

Đến cuối cùng sự việc phải giải quyết như thế nào, Mộ Dung gia chủ đều khẳng khái từ chối không chịu, đi đầu là ra sức giúp đỡ Sầm An và Sầm Thận, mãi đến khi trước một đêm sau khi rời Tây Bắc, hai người còn ở lại Mộ Dung gia sống sờ sờ hồi lâu.

“Đưa nhò này, chẳng lẽ còn có ý định ở suốt đời hay sao?” Chung Linh nghe Vệ Khiêm nói xong nói chút dờ khóc dờ cười, “Tuổi tác của đối phương

quá nhỏ.”

Sau đó, Sầm Mặc nghe Chung Linh nói chuyện này cũng không có ý kiến gì, hết thầy đều cho Chung Linh giải quyết.

Nếu dựa theo ý nghĩ của nàng là muốn cho Sầm Thận lấy nữ nhi của những quan viên ở trong kinh thành. Mặc dù, những năm này nàng vẫn xem Sầm Thận như con ruột của mình thế nhưng trong lòng luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì, nếu không tìm cho hắn một thê tử, trong lòng nhất định sẽ không yên tâm.

Nhưng bộ dáng hiện tại của Sầm Thận, lại có chủ ý của chính mình. Bất kể nói thế nào, Sầm Thận vẫn không chịu tiếp thu vấn đề của hắn nhưng Chung Linh là mẫu thân nên có lẽ làm được.

Ngay sau đó, Chung Linh thường để cho nữ nhi vừa đến tuổi của mình vào cung. Nhưng những phu nhân của các viên quan rất thông minh, làm sao không biết ý tứ của Chung Linh, từng người từng người trang điểm thật đẹp cho nữ nhi của mình rồi mới được dẫn vào cung. Phải biết, trong cung có hai hoàng tử chưa lập thê tử, nếu một người thất bại, người khác cũng khó nói đây.

Đúng là Sầm An chưa nghĩ tới, rõ ràng là chuyện của Sầm Thận, lại bỗng nhiên kéo tới trên đầu mình, hiện tại Sầm An cũng chưa muốn nạp phi mặc công lại quản ngược lại mình, một người tiêu sai tự do tự tại tháng ngày không tốt hơn sao?

Đáng thương cho Sầm Thận, đã bị Sầm An bỏ lại, nhìn chung trong vòng một tháng mấy ngày liền mẫu phi đều gọi đi đến cung Vân Tường lộ diện.

Tướng mạo Sầm Thận cũng không tệ, sau khi về kinh nuôi ít ngày, rất nhanh da dẻ liền trắng trở lại, trở lại với dáng vẻ công tử văn nhã trước kia cộng thêm chuyện hắn đi ra ngoài rèn luyện một năm rưỡi phong thái có chút tốt hơn cũng không thể so với các công tử ăn chơi ở trong kinh, tạm thời những tiểu thư của các quan viên kia rất cẩn thận, biểu hiện càng ôn nhu lễ phép.

Một người đau khổ ở lại cung Vân Tường, ở bên này lần thứ hai Sầm An lại trèo tường, mọi người trong cung cho rằng sau khi Thái tử điện hạ ra ngoài rèn luyện một chuyến rồi thì sẽ không làm tiếp những chuyện này, thế nhưng mấy lần sau lại cảm thấy không kinh ngạc, thậm chí còn vì hắn đẹp trai mà ở trong lòng vỗ tay.

Nhìn mẫu phi vẫn còn phái một nha đầu tới đi theo mình, để cho mình cũng phải đi cung Vân Tường, Sầm An nở nụ cười đắc ý lại một lần nữa trèo lên đầu tường. Nói đùa, mẫu phi người muốn cái gì người con không biết, sau khi bị bắt quay về cũng muốn hướng tới nha đầu đó giả bộ cười cười, mắt to mắt nhỏ với nha đầu đó. Loại chuyện như vậy, có một ca ca là được rồi.

“Ái chà!”

Bởi vì quá mức dự tính mà Thái tử điện hạ của nước Từ Thần, lần thứ nhất trèo tường đã tạo ra sự cố.

“Chảy,... Chảy máu.” Sầm An cả kinh tại chỗ, từ dưới đất bò dậy lấy ngón tay che cái trán của nha đầu đó.

Tiểu nha đầu liếc mắt nhìn Sầm An, mắt đã nhắm lại, tất nhiên có chút sợ sệt, thế nhưng so với biểu hiện của Sầm An nha đầu đó bình tĩnh nhiều lắm.

“Người đi theo ta!” Tiểu nha đầu không biết đối phương là người nào, chỉ biết hắn là người gây ra họa, vì chân tay nhỏ bé nên chỉ kéo ống tay hắn lại, cố tình để không cho tội phạm chạy thoát.

Không biết Sầm An có phải bị vết máu làm sợ hay không? Cũng nghiêm mặt đi theo sau của nha đầu đó.

A! Sao lại đi cung Vân Tường? Sầm An nhìn con đường bọn họ đi, lại nhìn quần áo trên người tiểu nha đầu, đại khái cũng đã đoán được thân phận, trong lòng không nhịn được kêu rên, không muốn aaaaaa....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.